

Studiul cărții Apocalipsa

Introducere

Un principiu, de la care trebuie să se pornească la studiul Apocalipsei, este faptul, că împlinirea celei mai mari părți a conținutului ei este și astăzi încă o chestiune de viitor. Împlinirea completă a profețiilor trebuie căutată în timpul necazului, care va veni în curând și care se va extinde peste mai mulți ani și își va găsi punctul culminant și încheierea odată cu revenirea Domnului Isus cu putere. Atâta timp cât Adunarea sau Biserica va fi domeniul de acțiune al harului dumnezeiesc pe pământ, încheierea profeției nu va fi posibilă. Abia după ce ea va fi luată în cer, Dumnezeu, după o perioadă îndelungată de întrerupere, se va preocupa iarăși cu poporul Său Israel și cu națiunile. Adunarea însăși – trupul și mireasa lui Hristos – este aleasă din Israel și națiuni și ea însăși nu este tema profeției, ci noi o găsim anunțată și revelată în Noul Testament, în mod deosebit în Evanghelia după Matei 16,16-18 și în epistola către Efeseni capitolul 3. Evenimentele politice și religioase, care au loc sub ochii noștri, arată desfășurarea și rezultatul unei istorii de multe secole, dar în săptămâna profetică de șapte ani (Daniel 9,27) vor avea loc transformări cu caracter îngrozitor. Sub domnia fiarei prezentate în Apocalipsa, într-un anumit sens „prim-ministrul” al lui satan, tot guvernul politic al Europei se va reorganiza din nou într-o uniune puternică de zece state. Vechiul imperiu roman va reapărea sub o înfățișare nouă, condus și supravegheat de căpetenia sa, „cornul cel mic” din Daniel 7, care se va caracteriza prin batjocorirea și prigonirea sfinților. Aliatul lui în atrocitățile lui, dar în cele din urmă și părtașul la condamnarea veșnică, este antihristul; el va fi căpetenia religioasă a creștinătății decăzute, în timp ce fiara va avea conducerea politică. Curva, Babilonul simbolic, este alianța tuturor forțelor răului pe teritoriul religios. Cei zece împărați și fiara, care la început se vor sprijini reciproc, vor deveni mai târziu, scurt timp înainte de înlăturarea fiarei, unelte pentru răsturnarea ei (Apocalipsa 17,16-17); împărații, comercianții și echipajul navelor din afara sferei de exercitare a puterii romane vor deplânge prăbușirea ei (Apocalipsa 18,8-9). Judecata asupra fiarei o va face Domnul personal, la venirea Sa cu putere (Apocalipsa 19,20). Deci judecata asupra Babilonului și asupra fiarei sunt evenimente diferite. Judecata asupra Babilonului va avea loc înaintea judecății asupra fiarei.

Atâta timp cât Biserica, sau Adunarea, mai este pe pământ, aceste evenimente și altele asemănătoare lor, nu pot avea loc. Cu toate că răul lucrează deja cu putere mare și se răspândește, el este încă o taină. El este reținut prin două puteri: *ceea ce* îl reține (2 Tesaloniceni 2,6) este Adunarea pe pământ; *cine* îl reține (2 Tesaloniceni 2,7), este Duhul Sfânt. În felul acesta renunțarea totală la credință nu poate să aibă loc, înainte ca Adunarea și Duhul Sfânt să părăsească pământul. Dar principiile, care subminează neapărat și rapid fundamentul moral al bisericii cu numele și al întregii societăți, sunt deja demult la lucru. „Critica înaltă” este o putere conducătoare în această dezvoltare rea. Deplina ei manifestare va avea loc în curând.

Împărțirea cărții Apocalipsa

Cartea Apocalipsa a fost scrisă de apostolul Ioan în anul 96 după Hristos, pe insula Patmos.

Două părți

Cartea Apocalipsei conține două părți aproximativ egale în ceea ce privește mărimea, dar diferite în ceea ce privește tematica.

Prima parte se întinde de la capitolul 1 până la capitolul 11,18. În această parte se schițează profetic evoluția generală a lucrurilor și evenimentele de la sfârșitul primului secol creștin până la trecerea în starea veșnică. Faptul că ultimul verset al primei părți conduce realmente până la sfârșitul timpului o arată compararea cuvintelor »și timpul ca cei morți să fie judecați« (capitolul 11,18) cu afirmația: »Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie« (capitolul 20,12).

Partea a doua se extinde de la capitolul 11,19 până la capitolul 22,21. În aceasta se prezintă detalii mai exacte, care sunt în legătură cu Israel și creștinătatea decăzută în timpul necazului îngrozitor din viitor.

Cheia pentru înțelegerea Apocalipsei

Pe lângă aceasta, în capitolul 1,19 se face o subîmpărțire a cărții în trei părți. Acest verset important este cheia pentru interpretarea corectă și pentru înțelegerea întregii cărți. Cele trei părți se ocupă cu trecutul, cu prezentul și cu viitorul.

1. »Scrie, deci, cele ce *ai văzut*.« Aceste cuvinte se referă la viziunea din versetele 10-18, unde Ioan a văzut pe Hristos în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, deci în trecut.

2. »... cele ce *sunt*.« Această parte constă din capitolele 2 și 3, în care se tratează evoluția bisericii cu numele în etapele istoriei ei succesive și parțial consecutive, de la începutul decăderii ei (capitolul 2,4) și până la repudierea ei (capitolul 3,16); deci ea se ocupă cu mărturia creștină din prezent.

3. »... și cele ce vor fi *după acestea*.« Această parte începe cu capitolul 4 și se întinde până la capitolul 22,5 și este de fapt partea profetică a cărții; ea cuprinde exclusiv evenimente viitoare. Judecățile legate de ruperea pecetilor, de sunetul trâmbițelor, de vărsarea potirelor, Babilonul, nunta Mielului, domnia și celelalte evenimente: toate acestea vor avea loc în viitor.

Douăsprezece secțiuni

În afară de aceasta, întreg conținutul Apocalipsei se poate împărți în douăsprezece secțiuni, și dacă se ține bine seama de aceste subîmpărțiri, studiul cărții se va ușura foarte mult. Prezintăm aici pe scurt conținutul și delimitarea fiecărei secțiuni:

1. Introducere generală; capitolul 1, versetele 1-9.
2. Hristos în slava Lui de Judecător în mijlocul celor șapte Adunări din Asia ; capitolul 1, versetele 10-20.
3. Biserica cu numele ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ; abaterea ei crescândă de la dragoste și adevăr; capitolele 2 și 3.
4. Sfinții cerești glorificați și șezând pe scaunul de domnie – aceștia sunt toți aceia despre care se vorbește în 1 Tesaloniceni 4,15-17; capitolele 4 și 5.

5. Cele șapte peceti, pe care Mielul le deschide succesiv; capitolul 6,1 până la capitolul 8,1. Capitolul 7 este o intercalare foarte remarcabilă.

6. Cele șapte trâmbițe, care răsună succesiv; capitolul 8,2 până la capitolul 11,18. În aceste judecăți anunțate prin trâmbițe stă pe prim plan împărăția romană reinstaurată. O intercalare de la capitolul 10,1 până la capitolul 11,13.

7. Trei persoane, femeia, balaurul și fiul de parte bărbătească (capitolul 12), două fiare, unelte active ale lui satana (capitolul 13), șapte evenimente (capitolul 14); capitolele 12-14.

8. Cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu, care se revarsă succesiv; capitolul 15 și 16. Sunt judecățile de încheiere ale lui Dumnezeu asupra împărăției romane, asupra Israelului răzvrătit și asupra pământului.

9. Babilonul simbolic, curva, cu legăturile ei politice și bisericesti și nimicirea ei definitivă; capitolele 17 și 18.

10. Succesiunea cronologică a evenimentelor de la căderea Babilonului și până la starea veșnică, începând cu bucuria din cer și sfârșind cu o privire asupra chinului veșnic din iazul de foc; capitolul 19,1 până la capitolul 21,8.

11. Mireasa Mielului în strălucirea domniei din timpul Împărăției de o mie de ani – subiectul dragostei veșnice, îmbrăcată cu o frumusețe nepieritoare; capitolul 21,9 până la capitolul 22,5.

12. Cuvintele de încheiere: atenționări, amenințări și îmbărbătări; capitolul 22,6-21.

Ordinea cronologică

Capitolele 2 și 3 ne arată cum vede și cum apreciază Domnul Isus biserica cu numele în dezvoltarea ei launtrică, și anume, în etapele succesive ale istoriei ei pe pământ, din primul secol creștin și până la repudierea ei finală. După aceea urmează capitolele 4 și 5 în ordine cronologică, în această privință însă, nu pământul, ci cerul este scena desfășurării evenimentelor, căci sfinții au fost răpiți în patria lor de sus. Actul răpirii nu îl găsim amintit în cartea Apocalipsei. El a avut loc între capitolul 3 și capitolul 4. Apostolul Pavel descrie răpirea, apostolul Ioan pleacă de la premisa că aceasta a avut loc deja. De aceea noi putem așeza în timp răpirea sfinților *după* ruina bisericii descrisă în capitolul 3 și *înaintea* slavei văzute în capitolul 4.

Evoluția pe pământ este reluată începând cu capitolul 6, legată de sfârșitul capitolului 3, dar este evoluția lumii necredincioase, a lui Israel, a împărăției romane aflate în reinstaurare și a creștinătății în general. Acestea le găsim în capitolele 6; 8; 9; 11,14-18; 15,5-16,21; 19,11-20,15.

Intercalări

Găsim în cartea Apocalipsei șase intercalări clar recunoscute, pe care le prezentăm aici:

1. Capitolul 7, intercalat între pecetea a 6-a și a 7-a.
2. Capitolul 10,1 – 11,13, intercalat între trâmbița a 6-a și a 7-a.
3. Capitolul 11,19 – 15,5, intercalat între trâmbița a 7-a și vărsarea potirelor mâniei.
4. Capitolul 16,13-16, intercalat între potirul al 6-lea și al 7-lea.
5. Capitolul 17,1 – 19,10, intercalat între vărsarea celui de-al 7-lea potir al mâniei și apariția personală a Domnului în putere și slavă.
6. Capitolul 21,9 – 22,5, intercalat între descrierea stării veșnice și cuvintele de încheiere ale cărții.

Cea mai lungă intercalare este cea de-a treia. În ea se descoperă izvoarele ascunse ale binelui și răului (capitolul 12), se arată reprezentanții și uneltele principale ale răului (capitolul 13) și sunt prezentate intervențiile și rezultatele acțiunii divine în har și judecată (capitolul 14).

Observații generale

Partea absolut profetică a cărții începe cu capitolul 6 și se încheie cu capitolul 22 versetul 5.

Evenimentele, care sunt în legătură cu pecețile, trâmbițele și potirele, au loc *după* răpirea celor mântuiți și *înainte* de apariția în slavă. Este imposibil să se înțeleagă cartea Apocalipsei, dacă nu se recunoaște clar acest lucru.

Pentru deschiderea peceților nu se poate indica timpul exact. Reinstaurarea împărăției romane va avea loc probabil în timpul deschiderii succesive a peceților. Nu găsim însă nici un indiciu că ea există deja în acest timp. S-ar putea ca aceasta să ia naștere din haosul general provocat de grozăviile care au luat naștere prin deschiderea celor șase peceți (capitolul 6,12-17); dar nu putem spune cu siguranță acest lucru.

Primele patru judecăți vestite prin trâmbițe în capitolul 8 se referă în mod deosebit la împărăția romană reinstaurată. Restul de trei „vai-trâmbițe” anunță judecata asupra *Israelului* decăzut, asupra *creștinătății* decăzute și asupra *lumii* vinovate. Judecățile anunțate prin trâmbițe urmează judecăților anunțate prin ruperea peceților, și judecățile anunțate prin vărsarea potirelor urmează judecăților anunțate prin trâmbițe. Primele judecăți anunțate prin ruperea peceților sunt comparativ mai ușoare, dar mult mai vaste; după aceea ele devin tot mai grele. Judecățile anunțate prin trâmbițe sunt mai grele; primele patru sunt limitate în spațiu, și ultimele trei sunt „vai-judecăți”.

Ceata *martirilor* din Iuda, care stau pe marea de sticlă, și cântă cu harpele, sunt amintiți în capitolul 14,2 și 15,2-4.

Ceata *celor ocrotiți din Iuda* de pe muntele Sionului, singurii care pot să învețe cântarea fraților lor de dincolo, îi găsim în capitolul 14,1-5.

Ceata *celor pecetluiți din Israel* este amintită în capitolul 7,1-8; despre ei nu se spune că vin din necaz. Ei trebuie diferențiați de ceata din capitolul 14. Cei o sută patruzeci și patru de mii din capitolul 7 vin din *tot Israelul*, în timp ce cei o sută patruzeci și patru de mii din capitolul 14 descind numai din *Iuda*.

Partea decăzută din Israel – oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor – sunt în mod deosebit subiectul judecății în capitolul 9,1-11. Prin aceasta avem afirmații cu privire la *tot Israelul*.

Cunoscuta profeție a celor 70 de săptămâni sau 490 de ani (Daniel 9,24-27)

Cu privire la înțelegerea acestei profeții importante cei mai mulți iudei, dar și creștini, fac aceeași greșeală. Aceasta este cauzată de desconsiderarea faptului că ultima sau a 70-a săptămână-an este încă *viitoare* și că o întrerupere îndelungată de aproape 2000 de ani între sfârșitul celei de-a 69-a săptămână și începutul celei de-a 70-a săptămână a intervenit, și a faptului că profeția se referă la Ierusalim și la poporul Iudeu. Apostolul Pavel nu a considerat necesar să scrie *creștinilor dintre națiuni* despre timpuri și perioade (1 Tesaloniceni 5,1). Profeția însăși arată clar o întrerupere îndelungată între ultimele două săptămâni. Redăm aici textual întreaga profeție, dar dăm ici și colo unele explicații:

»Șaptezeci de săptămâni (*490 de ani*) au fost hotărâte asupra poporului tău (*Iudeii*) și asupra cetății tale celei sfinte (*Ierusalim*), pentru a înceta fărâdelegea, pentru a pune capăt păcatelor, pentru a face ispășirea nelegiurii, pentru a introduce neprihănirea veșnică, pentru a pecetlui viziunea și profeția și pentru a unge pe Sfântul Sfinților (*șase binecuvântări care vor fi împlinite abia în împărăția de o mie de ani*). Să ști deci și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru restabilirea (*Neemia 2*) și zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (*Mesia*), Prințul (*Matei 21*), sunt șapte săptămâni (*49 de ani*) și șaiszeci și două de săptămâni (*434 de ani*); pietele și gropile vor fi zidite din nou, chiar în timpuri de strâmtorare. După aceste șaiszeci și două de

săptămâni (*care urmează celor șapte săptămâni*), Unsul va fi stârpit (*răstignit*) și nu va avea nimic. Poporul (*romanii*) unui prinț care va veni (*cornul cel mic din Daniel 7*) va nimici cetatea (*Ierusalimul*) și sfântul locaș (*Templul*) și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; până la sfârșit va fi război, o hotărâre de pustiire. El (*prințul roman*) va face un legământ trainic cu mulți (*mulțimea poporului Iudeu*) timp de o săptămână (*șapte ani, cea de-a 70-a săptămână*), dar la jumătatea săptămânii (*după 3,5 ani*) va face (*prințul*) să înceteze jertfa de tăiere și jertfa de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești (*jertfe aduse idolilor*) va veni unul care distruge, până ce prăpădul hotărât va fi vărsat asupra celui pustiit (*sau pustiitor*).«

Deci despre cine vorbește această profeție – despre creștini sau despre Iudei? Fără îndoială despre Iudei. Poporul lui Daniel (Iudeii) și cetatea (Ierusalimul) sunt aici subiectul profeției. Cu câțiva ani în urmă autorul acestei cărți a fost amenințat într-o scrisoare de unul dintre cei mai renumiți cunoscători ai profețiilor, să studieze atent profeția cunoscută despre cei 70 de săptămână-ani, deoarece el considera această profeție ca fiind „cheia pentru toate profețiile”. Cea de-a 70-a săptămână este și acum în viitor. Despre ultima ei jumătate se vorbește în mod diferit: de 42 de luni, apoi de 1260 de zile, dar și despre »un timp, timpuri și o jumătate de timp«. În această perioadă deosebit de interesantă și serioasă de 3,5 ani au loc și evenimentele descrise în partea centrală a Apocalipsei. Este foarte important s-o înțelegem și s-o ordonăm corect și este absolut necesar pentru înțelegerea profeției potrivit cu Scriptura. Întreg planul profetic al lui Dumnezeu este cuprins în aceste 70 săptămână-an.

Sunt aceste săptămâni perioade de zile sau de ani? Toți cunoscătorii importanți ai limbii ebraice sunt de acord, că noțiunea tradusă prin cuvântul »săptămână« înseamnă de fapt »șapte«; din context trebuie să se deducă dacă este vorba de zile, ani sau alte unități de timp; noțiunea însăși nu oferă nici o informație în acest sens. Învățul Tregelles remarcă în privința aceasta: „Din comoditate păstrez expresia ‚săptămână’, dar nu ca să afirm, că cuvântul ebraic include în sine înțelesul de ‚șapte zile’”. – Că aici este vorba de săptămână-an se poate recunoaște ușor din conținutul profeției.

În Daniel 10,2-3 sunt săptămâni de zile, aici este vorba de săptămâni ani. Dar acum se pune o altă întrebare importantă: Când a început această a 70-a săptămână sau cei 490 de ani? Citim că au început cu »darea poruncii pentru restabilirea și zidirea din nou a Ierusalimului«. În cărțile Ezra și Neemia găsim diferite dispoziții, dar numai una cu privire la reclădirea Ierusalimului, celelalte se referă la Templu. Această dispoziție deosebită o găsim clar prezentată în ultima carte istorică a Vechiului Testament, în Neemia 2. Citim acolo, că Neemia în anul 20 al împăratului Artaxerxes (în cărțile de istorie este denumit Artaxerxes 1 Longimanus [Langhand]) a fost trimis în Iuda cu misiunea să reclădească Ierusalimul. Prin aceasta este stabilit începutul săptămânii a 70-a pentru anul 445 înainte de Hristos.

Subîmpărțirea perioadei de timp a profeției

1. Șapte săptămâni sau 49 de ani a necesitat reconstrucția cetății (Neemia 2), care a fost distrusă de monarhul neîngrădit Nebucadnețar – simbolic, capul de aur (Daniel 2,38) și leul (Daniel 7,4). Cărțile Ezra și Neemia relatează despre cele întâmplare în această perioadă, în aceste »timpuri de strâmtorare«.

2. 62 de săptămâni sau 434 de ani sunt de la reconstrucția cetății și reinstaurarea ordinii ei sociale și religioase, pentru care au fost necesari 49 de ani, și până la venirea lui Mesia, Prințul. Rezultă astfel, de la darea ordinului lui Artaxerxes în anul 20 al domniei sale (Neemia 2) și până la intrarea lui Hristos ca Mesia în Ierusalim (Matei 21), adunând cele două perioade de timp amintite mai înainte, în total 483 de ani.

3. O săptămână sau 7 ani sunt încă în viitor. Acest timp interesant, care va aduce cu sine ultimele strâmtorări asupra lui Iuda, începe după răpirea Adunării și după reinstaurarea

exterioară a lui Iuda în Palestina (Isaia 18). Toate profețiile – care se referă la timpul din urmă – se concentrează mai mult sau mai puțin la acest timp de strâmtorare. În această săptămână-an vor avea loc cele mai groaznice evenimente, pe care lumea le-a trăit vreodată, fie în domeniul politic, fie în oricare alt domeniu.

În Daniel 9,27 se vorbește în cele din urmă de »jumătatea săptămânii«; ultima săptămână este împărțită în două părți egale de 3,5 ani. Atenția cititorului este îndreptată în cartea Daniel și cartea Apocalipsa asupra celei de-a doua jumătăți a săptămânii. În prima jumătate va fi parțial pace, dar declanșarea îngrozitoare a blasfemiei satanice, a puterilor și cruzimii, care caracterizează cea de-a doua jumătate a săptămânii, vor începe deja în această jumătate. Evenimentele primilor 3,5 ani nu sunt descrise în Daniel 9, dar Domnul Isus vorbește despre ele în evanghelia după Matei 24,4-14.

Timpuri, luni și zile

Un timp înseamnă un an (vezi în privința aceasta Daniel 4,16-37); timpuri sunt doi ani; o jumătate de timp înseamnă o jumătate de an; luni sunt luni de 30 de zile, zile sunt zile de 24 de ore. Toate datele din textul nostru se referă la aceeași perioadă de timp, și anume la cea de-a doua jumătate a săptămânii 70. Acesta este timpul necazului cel mare. Este de remarcat, că în Apocalipsa 11,3 și 12,6 se vorbește de *zile* și nu de luni. Motivul este, că aici se relatează despre sfinții lui Dumnezeu care suferă. De aceea zilele mărturiei și încercărilor lor sunt numărate exact. Pentru El, care a numărat chiar și perii capului nostru, aceste zile sunt zile de cea mai mare compasiune. Dar când este vorba de puterea și blasfemia din partea marelui dușman politic al lui Dumnezeu și al Mielului, a domnitorului din vest, a prigonitorului părții temătoare de Dumnezeu din poporul Iudeu, și tot așa despre națiunile dușmane, atunci se vorbește scurt despre această perioadă ca fiind de 42 de luni (Apocalipsa 13,5; 11,2). Deci desemnarea »zile« este folosită de două ori în legătură cu sfinții lui Dumnezeu, și tot așa de două ori desemnarea »luni« în legătură cu dușmanii poporului lui Dumnezeu. »Timpurile și Legea«, dar nu sfinții, sunt dați pentru »un timp, timpuri și o jumătate de timp« în mâna cornului mic, capul împărăției romane reinstaurate (Daniel 7,25). El face ravagii și pustiește în ținuturile vaste ale mărturisirii creștine, dar pumnul lui de fier se va simți în mod deosebit în Palestina, dar nu împotriva națiunii ca atare, ci împotriva acelor din popor care se tem de Dumnezeu, care în acest timp îngrozitor vor depune cu îndrăzneală mărturie despre Dumnezeu. Antihrist va sprijini aroganța acestui domnitor încrezut și batjocoritor, care va primi putere și autoritate de la satan, care a fost aruncat din cer (Apocalipsa 12,7-9; 13,2,4) Daniel 7,25 și Apocalipsa 13,5 vorbesc despre aceeași personalitate și despre același timp. Durata ultimei faze satanice a împărăției (Apocalipsa 17,8) este limitată la 42 de luni în sensul strict al cuvântului. Cele 1260 de zile de suferință, 42 de luni, fiecare cu 30 de zile, înseamnă domnia păgână și un timp, timpuri (adică două timpuri) și o jumătate de timp ale mării suferințe a lui Iuda înseamnă aceeași perioadă de 3,5 ani.

Cinci luni

În Apocalipsa 9,3-10 se vorbește despre cinci luni de chin. Judecata grea prin lăcuste a fost pricinuită de sunetul din trâmbiță al celui de-al cincilea înger. Noi credem că aceste cinci luni de chin sunt o aluzie la pustiirile pricinuite de lăcustele naturale, care în mod obișnuit durează cinci luni. Deci este vorba de o perioadă limitată și scurtă, care nu trebuie să depășească cinci luni.

Ore, zile, luni, ani

Despre ore, zile, luni și ani citim în Apocalipsa 9,15. Îngerii judecății, care sunt legați la râul Eufrat, trebuie să fie dezlegați, și aceasta nu într-un timp oarecare, ci exact la ora stabilită. Aceste unelte ale judecății trebuie dezlegate exact la momentul stabilit. Ora hotărâtă a acestei zile din luna și anul stabilit este exact fixată. Găsim deci aici o dată exactă.

Trei zile și jumătate

Trei zile și jumătate (Apocalipsa 11,9-11) zac trupurile moarte ale martorilor pe străzile Ierusalimului, expuse liber privirilor păgânilor care se bucură. Aceste zile vor fi literalmente 3,5 zile. Acești martori își vor face lucrarea în timpul ultimei jumătăți a săptămânii-an încă neîncepte. După aceea vor fi omorâți, și după cele trei zile și jumătate de prezentare permanentă a cadavrelor lor ei vor fi înviați public. Zilele profetice din cartea Daniel și în altele locuri din Apocalipsa sunt zile în sensul strict al cuvântului. De ce aceste locuri singulare să constituie o excepție? Mărturia deosebită descrisă aici se limitează strict la Ierusalim. Fiara va omorî pe martori în Ierusalim.

Două mii trei sute de seri și dimineți

Cele 2300 de zile din Daniel 8,14 sunt o informație istorică, care se referă la profanarea Templului și strivirea barbară a poporului Iudeu de către renumitul domnitor sirian Antiochus Epiphanes. Că aceasta are un înțeles simbolic pentru ultimele zile ale predominării păgâne asupra statului Iudeu restabilit, pare să rezulte din versetele 17 și 19. Antiochus este un tablou al adversarului viitor al Iudeilor, împăratul nordului.

O mie două sute nouăzeci de zile

Cele 1290 de zile din Daniel 12,11 depășesc cu o lună necazul și întreruperea violentă a închinării iudaice. Ele încep cu semnele cunoscute și stabilite de Dumnezeu (Matei 24,15), cu slujirea la idoli, ceea ce caracterizează începutul suferințelor care vor urma în timpul necazului care va veni. Luna suplimentară este necesară pentru nimicirea definitivă a dușmanilor lui Israel. În legătură cu acest timp profetul nu vorbește despre binecuvântare, deoarece judecata nu va trebui numai să curețe scena de rău și de oamenii răi, ci ea va trebui și să pregătească poporul din punct de vedere moral pentru deplina revărsare a binecuvântărilor din timpul împărăției de o mie de ani. Desigur, și aici zilele trebuie înțelese în sensul strict al cuvântului.

O mie trei sute treizeci și cinci de zile

În Daniel 12,12 găsim 1335 de zile. Aici se adaugă zilelor anterioare 45 de zile. »Ferice de cine va aștepta și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!« Astfel, înainte ca să poată începe binecuvântarea deplină a lui Israel, se adaugă 75 de zile la cele 1260 de zile. Acestea vor fi două luni și jumătate de evenimente deosebite! Judecățile vor veni la sfârșit, »murdăria fiicelor Sionului« va fi spălată și va fi reinstaurată închinarea în Templu sub condiții noi (Ezechiel 40); poporul va fi curățit temeinic de orice necurăție a inimii și vieții. Atunci cel care va rămâne consecvent va fi fericit și va trăi acest moment al binecuvântărilor bogate pentru Israel și pentru tot pământul.

Amânarea celei de-a 70-a săptămâni cu șapte ani

Timpul actual al harului – intercalat – este și timpul punerii deoparte a poporului Iudeu. El se termină cu răpirea sfinților cerești, care include transformarea celor care trăiesc și învierea celor adormiți. Abia după aceea începe ultima săptămână, care încă lipsește, ca să împlinească numărul total de 490 de ani. Ea începe prin aceea, că domnitorul păcătos al Romei și națiunea decăzută, care s-a reîntors în Palestina, vor încheia un legământ. La mijlocul săptămânii domnitorul necredincios va rupe acest legământ. Nemijlocit după aceea urmează necazul cel mare cu grozăviile lui. Cu el se încheie judecățile lui Dumnezeu asupra poporului Iudeu. Cerințele scaunului de domnie al lui Dumnezeu au fost satisfăcute pe deplin (Isaia 40,2). Cei șapte ani s-au împlinit, vechiul popor, pedepsit fiind, este salvat și fericit și intră în posesia binecuvântărilor. Soarele lor nu va mai apune, și Ierusalimul va fi scaunul de domnie al Domnului (Ieremia 3, 17).

Dacă nu ținem seama că această perioadă de har își are locul între săptămâna 69 și săptămâna 70 a profeției, vor lua naștere neînțelegeri și încurcături. Timpul intercalat între aceste săptămâni explică multe lucruri.

Cei șase participanți principali în necazul care va veni

1. Balaurul cel mare, șarpele vechi, diavolul și satan – nume și titluri cu înțeles fatal – este conducătorul invizibil din stricăciunea și întunericul moral al ultimelor zile înainte de revenirea Domnului cu putere. Concentrarea răutății satanice pe pământ este consecința luptei din cer (Apocalipsa 12,7-9. 13-17). Satan, aruncat jos din cer, își îndreaptă acțiunea lui neobosită și întrebuințează mijloacele lui de ajutor, aproape neîngrădite, ca să umple pământul cu chin și suferință și să-l nimicească. În aceste eforturi diabolice el va fi sprijinit de slujitorii lui remarcabili, fiara și profetul mincinos – probabil cei mai vinovați doi oameni, care vor fi atunci pe pământ.

2. Fiară în profeția din Apocalipsa (capitolul 11,7; 13,1-8; 14,9; 16,10.13; 19,19-20; 20,10) este aceeași persoană ca și cornul mic (Daniel 7,8.11.20.21.23-26). Acest corn mic este împăratul și capul împărăției romane care se va renaște. El este și »prințul care va veni« (Daniel 9,26). Cornul mic din Daniel 8 este o altă persoană.

3. Antihristul din prima și a doua epistolă a lui Ioan este amintit în Cuvântul lui Dumnezeu sub diverse denumiri: un alt (mincinos) Mesia (Ioan 5,43); omul păcatului, fiul pierzării și nelegiuitul (2 Tesaloniceni 2); profetul mincinos (Apocalipsa 16,13; 19,20; 20,10); o altă fiară (Apocalipsa 13,11-17); împăratul (Daniel 11,36-39; Isaia 30,33); omul de pe pământ (Psalmul 10,18); omul sângelui și al înșelăciunii (Psalmul 5,6).

4. Împăratul nordului (Daniel 11) este de asemenea numit: biciul copleșitor (Isaia 28); asirianul (Isaia 10; 14,25; 31,8); împăratul cu fața arogantă (Daniel 8,23-25).

5. Împăratul sudului este împăratul Egiptului (Daniel 11).

6. Gog este ultimul domnitor din Rusia și capul marelui alianțe nordice împotriva lui Israel și țara sa. Citim în Ezechiel 38 și 39 că Gog și oștirea lui împreună cu aliații lui își vor găsi sfârșitul rușinos pe munții lui Israel. Mânat de lăcomie, oștirile lui vor veni să jefuiască și să prădeze țara Israel, care atunci va fi punctul central al pământului și cămara pentru bunăstarea lumii; dar a șasea parte a mulțimii lui va fi cruțată în timpul judecății, pentru ca să meargă prin țările răsăritului și să vestească răzburarea Domnului asupra dușmanilor poporului Său și să mărturisească prezența Sa în mijlocul poporului Său salvat. Apărătorul poporului fericit Israel va fi Domnul Însuși.

Persoanele numite mai înainte, cu excepția lui satan – conducătorul lor, vor fi din națiuni diferite. Gog și împăratul nordului se unesc în asuprirea politică a lui Israel, Gog însă va ocupa

poziția de conducător. Fiara și profetul mincinos sunt aliați; fiara va exercita puterea regală și statală, în timp ce satan va acorda profetului mincinos autoritatea religioasă. Împăratul sudului va avea un rol relativ neînsemnat, comparativ cu împăratul nordului. Cele cinci persoane despre care vorbim aici vor fi cu adevărat oameni în carne și sânge, nu vor fi sisteme, chiar dacă ele stau în fruntea unor sisteme; ele nu sunt nici o succesiune a mai multor personalități deosebite. Acești cinci oameni deosebiți joacă roluri diferite, care le-au fost atribuite în lupta care va avea loc între bine și rău și între lumină și întuneric. Domeniul lor de acțiune, fie el în vest împotriva lui Hristos (Apocalipsa 19), sau în nord împotriva Iudeilor (Psalmul 83, Zaharia 14), trebuie să fie cunoscut tuturor care se ocupă cu profeția. Pentru toți cititorii, care au dorința să înțeleagă corect profețiile, este neapărat necesar să recunoască locul, pe care îl va ocupa acei păcătoși, și clasificarea acțiunilor lor în planul profetic al lui Dumnezeu.

Comentariul Apocalipsei și privire de ansamblu profetică

Capitolul 1

Introducere și apariția lui Hristos în glorie

Particularitatea cărții

În această deosebit de interesantă și singura carte profetică a Noului Testament se dă perdeaua la o parte printr-o serie de viziuni, care au fost făcute vizionarului Ioan, și se descopere viitorul. Lumina și întunericul, binele și răul sunt forțele morale care stau în conflict una cu alta. Dumnezeu, Hristos și Satana, oameni mântuiți și nemântuiți, îngeri ai luminii și îngeri ai întunericului sunt lucrătorii din această carte minunată despre planul și hotărârea lui Dumnezeu. Scenariile se schimbă și își schimbă locul – acum prezentul, apoi veșnicia, cerul, pământul, adâncul și iazul de foc constituie scena desfășurării evenimentelor. Cântări de bucurie ale biruinței și plângeri ale celor învinși dau naștere la bucurie și întristare. La urmă triumfă Dumnezeu, și gloria Împărăției de o mie de ani și veșnică a Hristosului Său strălucește în slava netulburată și nesfârșită. Atunci se va împlini ce a vestit profetul Isaia: »Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit.«

Cerurile noi și pământul nou (capitolul 21,1) vor fi locul tuturor sfinților și celor buni, în timp ce în iazul de foc (capitolul 21,8) va fi adunat tot ce nu este sfânt și este în contradicție cu Dumnezeu.

Cuvântul cheie pentru comunicările anterioare din epistole este harul. Domnia lui Dumnezeu în acțiunea Sa judecătorească față de rău și în înălțarea binelui este conținutul esențial al acestei cărți interesante.

Titlul

Scriitorii sfinți nu au prevăzut cu titlu cărțile scrise de ei, și în felul acesta titlurilor tuturor scrierilor sfinte din Biblia noastră le lipsește autoritatea divină. Titlul, care a fost dat sub diferite forme Apocalipsei, este greșit și induce în eroare. Nu este „Apocalipsa lui Ioan”, ci, așa cum rezultă din text, este »Descoperirea (sau: revelația) lui Isus Hristos«. Din anul 170, sau ceva mai devreme, tradiția bisericească spune că apostolul Ioan a fost scriitorul ei. Ioan, scriitorul celei de-a patra evanghelii și a celor trei epistole, al căror titlu poartă numele lui, este scriitorul inspirat al acestei cărți, și de aceasta nu ne îndoim nici noi; numele lui este numit concret în text.

Cuvânt introductiv (versetele 1-3)

Introducerea conține o prefață (versetele 1-3), un salut (versetele 4-6), o mărturie profetică (versetul 7) și o comunicare din partea lui Dumnezeu cu privire la Sine Însuși (versetul 8).

1. »Descoperirea (sau: revelația) lui Isus Hristos.« - Aici ne este prezentat Isus Hristos ca Om, și nu în ființa Sa divină, ca în Ioan 1,1-2. Natura omenească și divină a Domnului nostru – ambele absolut desăvârșite – sunt diferite în poziția Sa și în lucrarea Sa, dar ele nu trebuie despărțite una de alta. Există numai un Salvator și numai un Mijlocitor, care este Dumnezeu adevărat și Om adevărat. Pe acest adevăr fundamental se bazează întreaga mărturie creștină. Crediința este convinsă de acest fapt și se ține strâns legat de el, dar nu afirmă că poate să explice taina dumnezeirii. Ființa noastră complexă ca om este o minune, cu cât mai mult Ființa Domnului nostru demn de a fi adorat!

Revelația ne este făcută cunoscut prin viziunile pe care vizionarul de pe insula Patmos le-a primit. Cuvântul „Revelație” unește comunicări numeroase și diferite, fie ele prin Cuvânt sau prin viziuni, pe care le conține cartea. Au fost revelații singulare, dar acestea constituie un întreg compact, și acesta stă în legătură cu Domnul Isus Hristos. Dar noi avem revelația lui Isus Hristos nu numai ca ceva dat Lui de Dumnezeu, ci El este subiectul principal în acesteia, ca și în toate profețiile. Razele lămpii profetice sunt orientate spre înainte, spre gloria lui Hristos în cei o mie de ani, chiar dacă această lampă este în mâinile profetului Isaia sau ale apostolului iubit Ioan.

1. »pe care I-a dat-o Dumnezeu.« - În baza a ceea ce este El, împărăția aparține de drept lui Hristos, însă El o primește ca Om de la Dumnezeu (Luca 19,15) și El o va da înapoi lui Dumnezeu (1 Corinteni 15,24). Tot așa este și revelația, care în primul rând se referă la această împărăție, care a fost dată aici de Dumnezeu lui Hristos ca Om.

1. »... ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând.« - În ambele Testamente cuvântul »rob« este folosit într-un sens foarte restrâns (sclav). Profeții Vechiului Testament au fost numiți așa (Amos 3,7; Daniel 9,6; 2 Împărați 17,13), tot așa și apostolii și alte persoane cu vază din Adunare (Filipeni 1,1; Coloseni 1,7). Pe de altă parte cuvântul este folosit în Noul Testament, când se referă la toți credincioșii (Romani 6,18.22). În acest sens larg, general, trebuie înțeles și aici (compară cu Apocalipsa 2,20; 7,3; 22,3).

Scopul Revelației este deci, să arate robilor Domnului viitorul apropiat. Denumirea de rob arată o distanță mai mare decât a unui fiu (ca poziție) sau a unui copil (ca rudenie) sau a unui prieten (ca intimitate) și corespunde cel mai bine caracterului cărții, care vorbește fiecărui creștin în parte și în nici un caz unei clase deosebite de purtători de funcții. De aceea ar fi o pierdere mare, dacă s-ar pune deoparte această carte și studiul ei ar fi privit ca fiind fără folos, viziunile ei ca iluzii deșarte și simbolurile ei ca fiind inexplicabile. Prin aceasta am dezonora pe Dumnezeu, prin care a fost inspirată (insuflată) cartea, și s-ar răpi sufletului o binecuvântare făgăduită solemn (versetul 3). Această atenționare se adresează fiecărui rob al lui Isus Hristos, deci fiecărui creștin.

Cuvântul »curând« solicită atenția noastră deosebită. Împlinirea iminentă a evenimentelor profețite aici și revenirea apropiată a Domnului, punctul culminant în profeții, sunt fixate cu cuvinte clare la începutul și la sfârșitul cărții (capitolul 1,1; 22,7.12.20). În felul acesta orice încercare de a explica evenimentele istoric – ca și cum ar fi avut loc – se lovește de greutatea de nedepășit. Desigur se admite, că anumite evenimente din trecut sau din prezent par a fi o împlinire a unor profeții, căci istoria se repetă mereu. Întâmplările pot fi noi, dar principiile care le-au dat naștere – mândria, iubirea de bani, setea de putere – au fost întotdeauna aceleași și au avut totdeauna urmări care au influențat tabloul istoriei. După aparențe se poate vedea deja o împlinire parțială a părții strict profetice a cărții (capitolul 6 până la capitolul 22,5). Dar cu toate acestea suntem constrânși la concluzia, că trebuie să vedem un timp de necaz viitor, prezentat prin judecățile legate de ruperea peceților, sunetul trâmbițelor și vărsarea potirelor, și anume după răpirea la cer a sfinților Vechiului și Noului Testament (1 Tesaloniceni 4,17). În timp ce sfinții epocilor trecute și cei din prezent vor fi în patria lor în cer, aici pe pământ sunt așteptate o serie de judecăți severe. Înainte ca acestea să înceapă (capitolul 4), în timp ce ele au loc (capitolul 12) și după terminarea lor (capitolul 19), copiii lui Dumnezeu sunt văzuți în patria lor cerească. De aceea baza comentariului nostru nu poate fi decât aplicarea la viitor. Dacă se vrea ca scrierile profetice ca întreg și în detaliu să fie interpretate rațional și deplin, atunci trebuie dată la o parte rătăcirea dăunătoare și răspândită, că istoria se interpretează prin ea însăși. Noi ne ținem strâns de faptul, că Duhul Sfânt este cel care ne învață în toate Scripturile: »El vă va călăuzi în tot adevărul« (Ioan 16,13). Împlinirea exactă și completă a părții profetice a Apocalipsei este încă viitoare. Ea nu poate fi privită ca și cum probabil s-a împlinit deja. Să luăm numai un punct central, fiara și împărăția romană. Profeția ne arată această putere în ultima fază a istoriei ei, înainte de nimicirea ei, și într-o stare, în care ea nu a apărut niciodată. Ea ne este prezentată ca putere uriașă, care prigonește pe sfinți, batjocorește pe Dumnezeu, subîmpărțită în zece împărății sub conducerea a zece împărați vasali, care stau sub conducerea unei căpetenii cu

multă putere de voință și toți domnesc subordonându-se de bună voie suveranului lor (capitolul 13 și 17). Și această putere stă în alianță cu iudeii rebeli din Palestina. Nici sub domnia cezarilor, și nici după aceea, Roma nu a apărut sub această formă nouă, dar care este importantă pentru viitor. În afară de aceasta Roma a distrus structura statului iudeu și nu a căutat s-o păstreze. Nici nu găsim, că atunci când Roma s-a ridicat la putere, Iudeii și-au trădat credința lor iudaică.

1. »... trimițând pe îngerul Său« - Este remarcabil, că un înger, al cărui nume nu este făcut cunoscut, este aducătorul mesajului lui Hristos la Ioan, fără îndoială o ființă spirituală cu o însemnătate deosebită în ierarhia cerească: »îngerul Său«. Cât de cu totul altfel a fost felul în care Domnul a făcut cunoscut gândurile Sale în timpul vieții Lui pe pământ! Atunci Ioan a aflat voia Domnului în timp ce ședea la pieptul Lui (Ioan 13,23). Acum Domnul vorbește de la o oarecare distanță și mai degrabă tainic, dar aceasta este în deplină concordanță cu caracterul mesajului. Dumnezeu nu este văzut aici ca Tată al nostru, dar de cinci ori este confirmată relația lui Hristos cu Tatăl Său (capitolul 1,6; 2,27; 3,5.21; 14,1). Citim numai despre o situație, în care Domnul nostru, în timp ce era pe pământ, se adresează Tatălui Său cu cuvintele »Dumnezeul Meu« (Matei 27,46), dar în această carte Îl auzim spunând atât »Tatăl Meu« cât și »Dumnezeul Meu«, o dată ca Fiu, altă dată ca Om. Prezentarea anumitor splendori și titluri „oficiale” nu micșorează cu nimic adevărul binecuvântat despre relațiile lui Hristos ca Fiu și ca Om.

Drumul revelației a mers de la Dumnezeu spre Hristos, după aceea prin îngerul Domnului, oricine ar fi fost el, spre Ioan și apoi mai departe spre noi, și anume, spre toți robii lui Hristos.

1. »... la robul Său Ioan.« - În celelalte 4 scrieri inspirate, care poartă numele lui, preaiubitul apostol scrie totdeauna la persoana a treia. Aici însă scrie la persoana întâi și de trei ori numește numele său în primul capitol (versetele 1, 4, 9) și o singură dată în ultimul capitol al cărții (versetul 8).

2. »... Cuvântul lui Dumnezeu și ... mărturia lui Isus Hristos.« - Aceste două părți conțin tot ce a văzut vizionarul. Cuvintele următoare »tot ce a văzut« sintetizează pe scurt *Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos*. »Cuvântul lui Dumnezeu« se limitează aici la înștiințările din această carte. »Mărturia lui Isus Hristos« poartă în cartea Apocalipsa un caracter profetic (vezi capitolul 19,10). Cuvântul lui Dumnezeu în evanghelii este un cuvânt al harului, și mărturia lui Isus Hristos are în ele revelarea Numelui și caracterului Tatălui, ca temă principală. Dar așa cum Apocalipsa vorbește în principal despre guvernarea publică a lui Dumnezeu, așa se referă aici cele două, »cuvântul« și »mărturia«, în mod deosebit la desfășurarea autorității și domniei divine asupra pământului. Vedem în Cuvântul lui Dumnezeu ce a exprimat Dumnezeu, direct sau prin mesagerii Lui, și în mărturia lui Hristos, ceea ce a vestit El personal, sau prin îngerul Său.

3. »Ferice de cine citește.« - În acest verset, care completează introducerea, se pronunță »fericirea« divină a cititorului și ascultătorului care păstrează aceste comunicări verbale inspirate. Faptul că la sfârșit se repetă cuvântul »ferice« (capitolul 22,7), și se vestește judecata tuturor celor care în vreun fel oarecare falsifică conținutul acestei cărți (capitolul 22,18,19), oferă acestei părți din Sfânta Scriptură, care până acum a fost neglijată, un caracter deosebit de serios. Nimeni nu o va citi sau o va asculta, fără ca să primească binecuvântare, și nimeni nu va rămâne nepedepsit, dacă îi desconsideră conținutul. Dumnezeu rămâne totdeauna credincios Cuvântului Său, fie în oferirea binecuvântării, fie în exercitarea judecății.

Făgăduința divină »ferice« apare de șapte ori în Apocalipsa (capitolul 1,3; 14,13; 16,15; 19,9; 20,6; 22,7.14).

Cuvintele »cine citește« se referă probabil la citirea publică a Scripturilor în Adunări, și fără îndoială apostolul Pavel în atenționarea pe care o face lui Timotei, »ia seama bine (textual: perseverează) la citire« (1 Timotei 4,13), se referă la același obicei vechi bun, care astăzi este foarte mult neglijat. Orice cititor al Apocalipsei, fie în public, sau acasă, poate să fie sigur de binecuvântarea Domnului. Sinagogile, comunitățile - cu cel puțin zece persoane - autorizate de legea iudaică, aveau ca parte componentă fixă a serviciilor lor citirea publică a Cuvântului lui Dumnezeu și îndemnarea (Luca 4, 16-20; Faptele Apostolilor 13,14.15.27; 15,21). »Cei ce

ascultă» sunt oamenii, care erau prezenți la aceste ocazii, sau altele asemănătoare, când se citea cuvântul profetic.

3. »... și păzesc lucrurile scrise în ea!« - Ce importanță și ce însemnătate are păstrarea sau respectarea Cuvântului ne este arătat clar în evanghelia după Ioan 14,21-24.

3. »Căci vremea este aproape.« - Profetia traversează timpurile și toate evenimentele și împrejurările cuprinse în ea, precum și cele care îi stau împotriva, așezându-l oarecum pe cititor pe pragul împlinirii ei. Activitatea voinței divine nu cunoaște odihna și nu are nevoie de ea. Ființa noastră, nerăbdătoare prin natura ei, deseori obosită și rău dispusă din cauza răului, i se pare că Dumnezeu slăbește frâul guvernării și că El a încetat să intervină în problemele oamenilor. Dar nu este așa. Timpul, evenimentele, oamenii și acțiunile lor sunt în mâna Lui și stau sub controlul Lui unic. El este Domnul și Suveranul absolut. Timpul s-a apropiat, și prin aceasta s-a apropiat împlinirea oricărei profeții. Îndelunga răbdare de aproape 2000 de ani a oferit lumii un timp destul de îndelungat de har. În acest timp credința se odihnește având certitudinea că mâna lui Dumnezeu, chiar dacă este invizibilă, execută un plan al binelui (Romani 8,28), care va fi spre gloria Sa veșnică, spre rezultatul final al tuturor căilor Lui.

Salutul și urarea de binecuvântare (versetele 4-6)

Cartea a început cu o prefață scurtă, dar importantă. Acum găsim un salut minunat. Prima informează, a doua îmbărbătează.

4. »Ioan, către cele șapte Biserici, care sunt în Asia.« - Ce aici este numit Asia, nu este întreg teritoriul Asiei, și nici întreg teritoriul Asiei Mici, ci este teritoriul din partea de vest, partea situată pe țărmul Mării Mediterane, cu renumita capitală Efes, o provincie romană din Asia. În acest ținut limitat trebuia verificată Biserica cu numele, caracteristicile relevante în evoluția ei trebuiau scoase la lumină, așa cum se întâlneau ele la aceste șapte Adunări, care totodată au fost alese ca reprezentative în acest scop pentru toată Biserica. Alte Adunări importante din acest ținut nu au fost luate în seamă, în timp ce aceste șapte, și numai acestea, sunt numite; în afară de aceasta, ele sunt în ordinea pe care un călător le-ar parcurge succesiv. Cele șapte Adunări alese sunt un simbol al Bisericii în totalitatea ei, în perioade de timp succesive ale istoriei ei, iar pe de altă parte și în orice moment, până la lepădarea ei definitivă ca martoră necredincioasă a lui Hristos (capitolul 3,16).

De ce sunt șapte Adunări? Numărul șapte se întâlnește mai des decât celelalte numere. Găsim șapte sărbători ale Domnului (Levitic 23) și șapte parabole despre Împărăția cerurilor (Matei 13); în Apocalipsa șapte Adunări, șapte peceti, șapte trâmbițe, șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. În toate aceste exemple găsim o subîmpărțire clară în *trei* și *patru*. Numărul trei este în legătură cu ce este *divin*, numărul patru în legătură cu ce este *omenesc*; împreună sunt expresia *caracterului complet*. Așa se vorbește aici despre Biserica cu numele în totalitatea ei ca purtătorul de lumină al lui Dumnezeu pe pământ, și anume în orice moment, începând cu prima ei abatere (capitolul 2,4) și până la lepădarea ei finală și publică de către Domnul (capitolul 3,16). Atenționarea solemnă este valabilă pentru poziția ei publică și a responsabilității ei. Amenințarea cu pedeapsa lepădării ei absolute o va lovi numai ca mărturie globală; dimpotrivă, fiecare credincios în parte este asigurat în mod repetat de mântuirea și binecuvântarea lui. În fiecare din primele șase Adunări este recunoscută o grupă de sfinți adevărați ca biruitori. Numărul simbolic șapte este în cartea Apocalipsa de o deosebită importanță.

Ioan se prezintă aici cu numele său. Nu găsim nici un indiciu cu privire la apostolia lui, nici „un sunet de trompetă” nu îndreaptă atenția spre această profeție măreață. Vedem o demnitate liniștită, care se potrivește cu vestirea și descoperirea de lucruri care au condus deja zeci de mii la o adorare profundă.

Vedem apoi Trinitatea în mesajul de salut de har și pace – și aceasta înainte să se facă auzit vuietul furtunii care va veni. Nicio pecete nu are voie să fie desfăcută, niciun sunet de trâmbiță nu are voie să se audă, și niciun potir nu are voie să fie vărsat, înainte ca sfinții să fi primit asigurarea divină care le-a fost dată, că puterea și binecuvântarea lui Dumnezeu este de partea lor. Dumnezeu este cu binecuvântarea Sa de partea noastră și este fortăreața noastră întărită – păstrându-Și slava Sa în orice timp și în orice împrejurări. Furtuna judecății lui Dumnezeu nu a putut să sufle peste câmpiile Sodomei, înainte ca Lot să fie eliberat (Genesa 19); tot așa distrugerea definitivă a Ierihonului prin foc nu a putut să aibă loc, înainte ca Rahab să fie salvată (Iosua 6). Dar în acest mesaj divin de salut și în locul pe care el îl ocupă, vedem mult mai mult decât numai garanția ocrotirii de judecata divină. El nu apare între amenințarea cu judecata și executarea judecății, ci înainte ca judecata să fie anunțată. Înainte ca adevărata stare a bisericii, a lumii și a lui Israel să fie descoperită, sfinții lui Dumnezeu primesc asigurarea sentimentelor Sale adânci pentru ei.

4. »Har și pace vouă.« - Aceasta este binecuvântarea normală și corespunzătoare nevoilor celor mântuiți. Nici împrejurările și nici persoanele nu pot să le răpească harul și pacea, deoarece ele sunt date de Dumnezeu Însuși și vor fi păstrate. Harul este izvorul oricărei binecuvântări, și pacea este partea lor fericită și de drept de la Dumnezeu. Dorința pentru ei este, ca ei să savureze practic harul și pacea, și să se odihnească în ele. În salutările apostolice harul stă totdeauna înaintea păcii. În epistolele personale adresate lui Timotei se dorește și îndurarea, deoarece aceasta întâmpină nevoile și greutățile personale. Cu toate că salutul este foarte potrivit ca să mărească și să consolideze încrederea în Dumnezeu, având în vedere judecățile care vor veni, în caracterul lui corespunde gândului cu privire la guvernarea lui Dumnezeu. Nu citim despre Tatăl și copiii Lui, și nici despre Dumnezeu și fiii Lui, ci despre Cel veșnic și sfinții Lui; de aceea se deosebește succesiunea în prezentarea persoanelor dumnezeirii de cea prezentată în evanghelia după Matei 28,19. Acolo ea este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, aici însă Cel veșnic, Duhul și Isus Hristos. Numai o singură dată apostolul Pavel salută la sfârșitul unei scrisori (2 Corinteni 13, 14) în legătură cu numele celor trei persoane ale divinității; Ioan o face aici la începutul cărții.

4. »... din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine.« - Numele care impune respect și sfânt »Cel veșnic«¹ sau Domnul spune, că existența Sa nu decurge din ceva sau din cineva, ci că El este Cel veșnic existent, care nu se schimbă în Sine Însuși. Poporului Israel i s-a explicat înțelesul acestui Nume, ca »Eu sunt Cel ce sunt« (Exod 6,3). Este Numele comemorativ al lui Dumnezeu »din generație în generație«. Cuvintele »Celui ce este« adeveresc existența Lui independentă și veșnic neschimbătoare; cuvintele următoare »Celui ce era și Celui ce vine« arată că El este același în trecut, în viitor, din veșnicie în veșnicie. Faptul că Dumnezeul veșnic stă în legătură cu universul, în măreția și extinderea lui uriașă, și cu cele mai mici lucruri ale creației, este o realitate impresionantă, care întărește credința.

În capitolul 4,8 succesiunea este inversă; »Care era« stă înaintea lui »Care este«. În capitolul 4 este privită guvernarea peste tot pământul, nu numai peste Israel; de aceea ființele vii spun mai întâi »Care era«. Este privit timpul, trecut, prezent și viitor, în timp ce în capitolul 1 este prezentată în primul rând existența Sa *veșnică* prin cuvintele »Celui ce este«. În afară de aceasta, prin punerea mai întâi în capitolul 4 a expresiei »Celui ce era« se arată că faptele de putere din trecut ale Celui veșnic sunt într-o oarecare măsură arvuna și dovada că existența veșnică și atotputernicia nu sunt numai însușirile prezente, liniștitoare, ale naturii Sale divine, ci și că ele se aplică și au urmări în toate timpurile și în toate împrejurările.

4. »... și din partea celor șapte dhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie« - Aici se vorbește despre Duhul Sfânt, dar care aici nu este văzut în *unitatea* ființei Sale ca »un Duh« (Efeseni 4,4). *Desăvârșirea* puterii Sale și acțiunea lui felurită sunt prezentate în expresia »*șapte Dhuri*«, plinătatea acțiunii Duhului (compară cu Isaia 11,2; Apocalipsa 3,1; 4,5; 5,6). »Înaintea scaunului Său de domnie« este adăugat, deoarece gândul principal din Apocalipsa este

¹ Numele lui Dumnezeu în Vechiul Testament este Iehova sau Iahve.

guvernarea publică asupra pământului. Așa cum relatează detaliat Faptele Apostolilor, Duhul a lucrat în primii treizeci de ani ai mărturiei creștine, în timpul apostolilor, în putere și în har în oameni singurari. Prezența și lucrarea Duhului Sfânt în Adunare este un adevăr important, prezentat în epistole. Aici însă, așa cum am accentuat deja, Duhul lucrează din cer, guvernând pe pământ.

Și menționarea Duhului lui Hristos se explică prin aceea că, cartea tratează guvernarea lui Dumnezeu. Dacă gândul principal ar fi fost harul, atunci în mod necesar numele Domnului Isus ar fi fost numit înaintea Duhului – după Tată, care L-a trimis (1 Ioan 4,14), și înainte de Duhul, pe care L-a trimis Fiul (Ioan 15,26).

5. »... și din partea lui Isus Hristos«. – Acum este numit Domnul Isus Hristos, unindu-Se cu Cel veșnic și cu Duhul în salutul adresat sfinților. Prin unirea numelui Isus cu titlul Hristos, scriitorul inspirat indică unirea părții umane cu slava Domnului (Faptele Apostolilor 2,36). Numele Isus înseamnă: Iehova este salvarea. Acest nume I-a fost dat înainte de nașterea Lui (Matei 1,21) și descrie exact persoana Sa și lucrarea Sa. Este Numele mai presus de orice nume (Filipeni 2,9-11). El apare mai mult de 600 de ori în Noul Testament, și niciodată nu I se adaugă un adjectiv². Să observăm de asemenea, că Domnul nu a fost niciodată, în afară de demoni, apelat direct cu numele „Isus”. În Apocalipsa numele Isus apare de nouă ori și de trei ori în legătură cu Hristos. Hristos (în limba greacă) și Mesia (în limba ebraică) au același înțeles: »Unsul” (Psalmul 2,2.6).

Vedem astfel pe *Dumnezeu* în maiestatea ființei Sale, pe *Duhul* în plinătatea puterii Sale, și pe *Isus Hristos*, Cel sfânt, acum Omul glorificat, unite în acest salut adresat sfinților, cărora le vor fi prezentate hotărârile lui Dumnezeu cu privire la pământ.

5. »... Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului.« - Aici ne sunt prezentate caracteristici care sunt nedespărțit legate de numele Isus, gloriei, pe care El ca Om Și le-a dobândit și care I se cuvin de drept. Sunt trei titluri, care I se dau; primul mărturisește despre o relație deosebită cu Dumnezeu, cel de-al doilea arată o relație deosebită cu toți morții – mântuiți sau pierduți, în timp ce al treilea titlu îndreaptă atenția asupra supremației Sale peste toți cei care au drepturile de guvernare pe pământ.

1. »Martorul credincios.« Acest titlu semnificativ a caracterizat pe Domnul nostru pe tot drumul Său de la iesle și până la cruce. Anexarea »credincios« arată contrastul evident față de toți martorii de mai înainte ai lui Dumnezeu. Pe calea lor s-a găsit deseori naufragiu și nereușită. Numai Hristos a mers pe acest pământ pe drumul Său singuratic și plin de spini în deplină dăruire față de Dumnezeu, fără nicio întrerupere, fără nicio greșeală, permanent dedicat Dumnezeului Său: »Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr« (Ioan 18,37).

2. »Cel întâi născut din morți.« Hristos este atât Cel întâi născut între cei adormiți, cât și Cel întâi născut din morți. Primul titlu ne arată, că El este cel dintâi în învierea celor adormiți, în timp, (1 Corinteni 15,20-23); cel de-al doilea ne arată, că în ceea ce privește ierarhia El stă peste toți cei care vor învia din morți. *Întâiul născut* este expresia priorității, a demnității covârșitoare, nu a timpului sau a succesiunii (Psalmul 89,27). Independent de faptul, când, unde și cum a venit Hristos în lume – pe baza a ce este și cine este El, El a trebuit și trebuie în mod necesar să ocupe locul întâi. Putem aici să reținem, că transformarea trupurilor sfinților, care vor fi în viață la venirea Domnului, corespunde învierii sfinților adormiți. Ambii trebuie să fie asemenea lui Hristos, din punct de vedere moral (1 Ioan 3,2) și în ceea ce privește trupul (Filipeni 3,21).

3. »Domnul împăraților pământului.« Monarhul mândru al vestului și domnitorul arogant al răsăritului, și acești doi stăpânitori din viitor au Domnul lor și Stăpânul lor. Hristos stă peste toți

² Atragem atenția în mod foarte serios cu privire la folosirea lipsită de respect a Numelui, care pentru urechea și inima credinciosului este cel mai prețios Nume, chiar dacă această folosire lipsită de respect se face din neștiință. „Dragă Isus” și alte expresii asemănătoare sunt înjositoare pentru El, Cel care este Domnul și Învățătorul nostru (Ioan 13,13-14). Titlul „Domnul”, care exprimă demnitatea Sa, trebuie folosit permanent, nu numai simplu numele „Isus”. Este cu totul altceva, când numele Său este folosit în legătură cu alte nume sau titluri ale dumnezeirii.

împărații pământului. După drept și titlu, toate împărățiile lumii Îi aparțin, și toți vor trebui să se plece înaintea Lui. El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților, Domn peste toți care au putere, și Împărat peste toți care domnesc. El încă nu a luat în stăpânire domnia Sa și drepturile Lui absolute nu au intrat încă în vigoare. Dar El Își va revendica drepturile, atunci când va sosi timpul stabilit de Tatăl și domnia peste toate va fi dată în mâinile Lui. El va sfărâma orice toiag de domnie și va distruge cununile tuturor puterilor adverse. Atunci mândria omului va fi smerită și tot fastul său se va prăbuși în țărână.

Pentru credincios și pentru Adunare aceste trei titluri sunt totodată un »turn întărit«. Noi putem acum să vedem în cer pe Unul care a mers cu perseverență pe drumul credinței, ascultării și al mărturiei credincioase (Evrei 12,1.2). Pe El, Cel care a învins moartea și a biruit pe cel ce are puterea morții, pe El, Cel care a biruit și acum stă înaintea noastră sublim în victoria Sa și este totodată Domnul și Stăpânitorul tuturor guvernatorilor. – Aici salutul se transformă deodată într-o cântare de laudă.

5. »A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său.« - Salutul de binecuvântare de mai înainte, unit cu mesajul dat de Duhul cu privire la ce este Hristos ca Om, mișcă inima celor mântuiți. Simpatiile sunt trezite și la enumerarea demnităților lui Hristos se răspunde cu acest cântec de jubilar. El a câștigat inimile noastre prin dragostea Lui care nu se schimbă și ne-a curățit conștiințele prin sângele Lui prețios. Cât de minunat de înviorător este să citim în această carte, că toată ceata celor răscumpărați de pe pământ poate să cânte triumfător despre dragostea permanentă, neschimbătoare a lui Hristos și despre sângele Lui prețios, care i-a eliberat pentru totdeauna de păcatele lor. Găsim aceasta înainte să fie anunțate judecățile care vor veni și înainte să se vadă și să se audă primii soli ai pedepsei (capitolul 4,5; 8,5) și înainte să se vorbească despre nimicirea totală a puterilor unite ale întunericului din locurile cerești.

6. »... și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său.« - Temele acestei cântări de laudă nu sunt prin aceasta epuizate. În continuare este amintită demnitatea noastră înaltă, dar ea este dedusă din Acela a cărui dragoste și al cărui sânge vărsat sunt liniștea și nădejdea noastră. Aici nu se întâlnește gândul, că noi suntem supuși domniei Lui. Dimpotrivă, sfinților cerești le este rânduită domnia împreună cu El, și într-o măsură mai mică și sfinților iudei de pe pământ în timpul împărăției de o mie de ani. Ni se spune de asemenea în ce fel vom domni noi, și anume ca preoți. Demnitatea regală va fi legată cu harul preoției. Zaharia 6,13 descrie foarte clar această legătură: »va fi preot pe scaunul Lui de domnie«. Acest loc vorbește despre Domnul, dar noi vom domni împreună cu Hristos, și de aceea felul guvernării Lui va determina și caracterul nostru. Prin aceasta este asigurată lumii în epocile care vor veni o guvernare de o mie de ani în neprihănire și har. Să nu uităm niciodată această poziție înaltă și în umblarea noastră să nu ne dovedim nevrednici de ea! Aducerea aminte permanentă de ea ne va face capabili pentru o umblare demnă și ne va păzi de duhul iubirii de bani din timpul nostru (1 Corinteni 6,2-3).

6. »A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.« - Aici se exprimă dorința celor mântuiți, ca slava vizibilă și domnia atotcuprinzătoare, anunțată prin cuvântul profetic, văzută deja de vizionar și cântată de cântăreți, să fie dată Aceluia, care singur este demn de ea (compară cu 1 Petru 5,11); și aceasta nu numai timp de o mie de ani, ci în toate epocile sau din perioadele limitate până în veșnicie. Cuvântul Amin este adăugat ca o afirmație solemnă festivă a acestui adevăr.

Pe parcursul dezvelirilor progresive în această carte și în măsura în care caracterul ei se adâncește, se mărește și cântarea de laudă. Aici o găsim dublă (slavă și putere), întreită în capitolul 4,11, împătrită în capitolul 5,13 și înșeptită în capitolul 5,12 și 7,12.

O mărturie profetică (versetul 7)

7. »Iată că El vine pe nori.« - A doua venire a Domnului nostru este o parte foarte importantă a mărturiei creștine, și niciodată nu a fost mai necesar să se insiste la aceasta, ca acum; aceasta este valabil cu privire la primul gând, și anume că atât Biserica cât și lumea sunt pe cale să atingă punctul culminant al îngrămădirii vinei, înainte ca judecata asupra lor să trebuiască să aibă loc și să fie exercitată. Este însă important să se facă deosebire între cele două evenimente, pe care a doua Lui venire le include în sine. Sunt o serie de locuri din Scriptură, care se află exclusiv în Noul Testament, care se referă direct la venirea Domnului *pentru* sfinții Săi, așa cum este evanghelia după Ioan 14,3; 1 Corinteni 15,23; Filipeni 3,20 și 1 Tesaloniceni 4,15-17. Dar noi avem și un număr mare de locuri, și aceasta în ambele Testamente, care învață despre venirea Domnului *cu* sfinții Săi (Zaharia 14,5; Coloseni 3,4; Iuda 14; Apocalipsa 19,11-14). În timp ce ambele aspecte ale venirii Domnului ca părți importante ale credinței aleșilor lui Dumnezeu trebuie să constituie atenția noastră deosebită și crescândă, aici se vorbește totuși de a doua parte, sau aspect, a venirii Lui. Prima parte, coborârea Domnului în văzduh pentru a răpi pe toți sfinții (1 Tesaloniceni 4,17), are loc în mod necesar înaintea celei de-a doua părți, venirea Sa împreună cu sfinții Săi (Iuda 14) și cu îngerii (Matei 25,31).

Mărturia din Apocalipsa »Iată, El vine pe nori« este în deplină concordanță cu mărturia profetului Daniel: »M-am uitat în timpul viziunilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un Fiu al omului« (Daniel 7,13) precum și cu afirmația profetică a Domnului nostru de pe Muntele Măslinilor: »... vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă« (Matei 24,30). Toate aceste locuri se referă la același timp și la aceleași evenimente. Arătarea Fiului Omului într-o maiestate, care niciodată mai înainte nu a fost văzută de vreun ochi omenesc, va umple cu groază inimile tuturor oamenilor de pe pământ, cu excepția celor din poporul Său.

Profeții Vechiului Testament s-au preocupat, fiecare în felul lui și potrivit cu caracterul lui personal, dar toți sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt, cu aceste două mari teme profetice: *judecata și slava*.

Scurt timp înainte de apariția zorilor binecuvântării, păgânii, nu mai puțin decât Iudeii, vor fi învăluiți într-un adânc întuneric moral (Isaia 60,2). În loc să spună bun venit Domnului care va veni, națiunile vor fi adunate în vest într-o opoziție publică, înarmată, împotriva Mielului (Apocalipsa 19,19), în răsărit împotriva Ierusalimului (Zaharia 14,2). De aceea pământul va trebui curățit de rău și de oameni răi, înainte ca urmele sfințitoare ale Domnului nostru să dea naștere pe pământ la o bucurie cu mult mai mare decât aceea pe care pământul a trăit-o în timpul scurt al lipsei de păcat (Geneza 2). Vizionarul de pe insula Patmos are înaintea ochilor judecățile legate de venirea Domnului.

Nu se spune niciunde, că Hristos va veni cu norii, ca să adune pe ai Săi. Dimpotrivă, ei Îl vor întâmpina în nori (1 Tesaloniceni 4,17). Norii sunt totodată vehiculele regale, care sunt pregătiți să ne conducă de pe pământ la Domnul. Din vechime norul era semnul bine cunoscut al prezenței lui Dumnezeu la poporul Său (Exod 13,21; 40,34-38; Luca 9,35). Dar să observăm, că despre Hristos nu se spune numai, că El va veni *în* nori (Marcu 13,26), ci și *cu* norii (Apocalipsa 1,7) și *pe* nori (Matei 24,30). Norii, care însoțesc venirea Lui, sunt semne ale maiestății Sale (Psalmul 18,9-12). El stă pe ei ca pe scaunul Lui de domnie (Matei 24,30). Noi vom fi luați în nori (1 Tesaloniceni 4,17), un nor L-a luat pe El, atunci când S-a înălțat la cer (Faptele Apostolilor 1,9), și El va veni într-un nor (Luca 21,27). Astfel de diferențe mici sunt interesante.

Deci aici ni se îndreaptă privirea spre punctul culminant al întregii profeții, punctul de plecare al binecuvântărilor lui Israel și ale lumii. Prima și ultima mărturie a acestei cărți se referă la venirea Domnului (capitolul 1,7; 22,20), și Domnul adaugă de mai multe ori cuvântul »în curând« (sau repede, în grabă), atunci când El vorbește despre venirea Sa.

7. »Și orice ochi Îl va vedea.« - Venirea Domnului, ca să distrugă puterea vizibilă a răului pe pământ, să nimicească forțele armate unite sub călăuzirea satanică și să înlăture orice putere

dușmană, va fi un eveniment cu o mărime și înfățișare publică zdrobitoare, căci aici se adaugă categoric: »orice ochi Îl va vedea«. Ce priveliște în ceruri! Domnul care se coboară va apărea în maiestatea care I se cuvine, înconjurat de nori și pe nori, cu multe diademe pe cap, îmbrăcat în hainele demnității Sale împărătești și însoțit de sfinții și îngerii Săi, care Îi vor mări gloria.

7. »... și cei ce L-au străpuns«. – Constatarea, că »orice ochi Îl va vedea« trebuie înțeleasă în sensul ei textual, însă nu toți oamenii Îl vor vedea în același moment. Și din totalitatea mulțimii de oameni, care se vor ridica atunci împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său (Psalmul 2,1-3), aici se face referire la o grupă deosebită, și anume la »cei ce L-au străpuns«. Despre sulita păgână, care a străpuns coasta Mântuitorului nostru, se relatează numai de »ucenicul, pe care-l iubea Isus« (Ioan 19,33-37). Reprezentantul slab și șovăielnic al imperiului roman, care de altfel a devenit renumit prin dreptatea lui neclintită, a pătat prestigiul imperiului prin sentința lui lipsită de conștiință. El a condamnat pe Captivul sublim, pe care el însuși de trei ori L-a declarat nevinovat, să fie biciuit și răstignit. Dar comportarea Iudeilor a dovedit stricăciunea lor mult mai mare, cerând cu strigăte mari să fie omorât, moartea lui Mesia al lor, și au făcut pe guvernatorul blestemat să rostească această sentință cu urmări fatale. Copiii lor, care au moștenit această vină mare și care au respins sângele vărsat al lui Hristos ca răspuns al lui Dumnezeu la păcatele lor, Îl vor vedea, pe El, care L-au străpuns. Cuvântul din Zaharia 12, 10 arată și ce dă la iveală harul pe baza acestui sânge vărsat. Grupa principală, la care se referă cuvintele »cei ce L-au străpuns«, sunt Iudeii.

7. »Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui.« - Aceasta este valabil în mod deosebit pentru poporul și țara în care harul Său a fost arătat așa de cuprinzător. Jalea nu se limitează numai la cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin, care vor fi atunci în țară, și nici la cele zece seminții, care vor sta la granițele lui Israel, ca să se reîntoarcă în țară (Ezechiel 20,34-44), ci va cuprinde și națiunile. În capitolul 7,9 prin cuvântul »seminție« se înțelege fără îndoială păgânii (națiunile). Compară și cu Matei 24,30, unde se vorbește despre momentul bocetelor generale de frică și groază la venirea Fiului Omului.

7. »Da, Amin!« - Cu această confirmare dublă Duhul pecetluiește mărturia profetică remarcabilă. Cuvântul tradus cu »Da« este grecesc, cel tradus prin »Amin« este ebraic. În felul acesta este confirmat atât păgânilor cât și Iudeilor, că Cuvântul Său rămâne neschimbat.

O comunicare a lui Dumnezeu cu privire la Sine Însuși (versetul 8)

8. »"Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul", zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.« - Facerea cunoscut a acestor titluri dumnezeiești constituie încheierea adecvată a introducerii. Maiestatea vorbitorului și caracterul afirmațiilor Sale pretinde o atenție deosebită. Aici nu auzim vocea lui Hristos ca Om, ci Dumnezeu Însuși este cel care vorbește. El revelează titlurile și gloriile Lui proprii. Alfa și omega – prima și ultima literă din alfabetul grecesc – arată spre relația Lui cu creația. Dumnezeu este izvorul, începutul a tot ce este creat, originea tuturor adevărilor descoperite, a tuturor făgăduințelor date, dar și a oricărei mărturii încredințate omului. În privința aceasta El este alfa. Dar El este și sfârșitul. Slava Lui este ținta. Orice întrebare își găsește răspunsul definitiv în El. Drumul vieții noastre și încercările prin care trecem sunt cuprinse între aceste două puncte extreme: Dumnezeu, alfa, și Dumnezeu, omega. Toate năzuiesc spre El, care este finalul. Relațiile cu El au fost întrerupte de către noi, dar firele nu au fost rupte în mâinile Lui. În mijlocul împrejurărilor caracterizate de un eșec general și având în vedere faptul, că Biserica în mijlocul stricăciunii din timpurile acestea se află într-o stare de decădere spirituală, totuși vocea lui Dumnezeu se aude pe deasupra tuturor vocilor și conflictelor. Începutul oricărei mărturii este în Dumnezeu și finalul duce către El. În El, ca omega, se termină ceea ce El a început ca alfa.

După aceea ni se prezintă mărimea dumnezeiască a Celui ce vorbește, care nu este nimeni altul decât Domnul Dumnezeu Vechiului Testament (Geneza 2). Cine este Domnul Dumnezeu? –

Iehova Elohim, Dumnezeuul lui Israel și Dumnezeuul tuturor oamenilor. Dumnezeuul căruia I-a plăcut să intre într-o relație morală cu cei doi, vorbește aici încă odată din cer. Ce liniștire pentru suflet în mijlocul frământărilor vieții! Aici răsună vocea Celui veșnic, și deodată murmurul dinlăuntrul și mugetele din afară se transformă în liniște. În cuvintele explicative care urmează »Cel care este, Cel ce era, și Cel ce vine« este confirmată natura veșnică, sublimă a Ființei Sale ca Domnul. Aceste trei afirmații sunt într-o oarecare măsură explicația numelui »Cel veșnic«. Cea de-a treia afirmație, »Cel ce vine« pare la prima vedere să vestească o adevărată venire, dar aici nu se referă la aceasta. Mult mai mult ea prezintă întregul și o existență veșnică, dar nu o simplă existență pasivă, ci una activă, relații vii cu trecutul și viitorul.

Cât de potrivit este, că această introducere cu adevărat impresionantă se termină cu titlul dumnezeiesc »Celui Atotputernic«, un titlu, care pe parcursul secolelor a fost și este »Stânca tăriei« pentru poporul Său suferind. Acest titlu nu vorbește simplu numai despre o forță atotputernică, ci vorbește despre Cel Atotputernic cu izvoarele Lui de ajutor, care niciodată nu seacă. Pe parcursul acestei cărți vom găsi, că împrejurările, în care se află poporul lui Dumnezeu, deseori vor face necesar, ca ei să caute refugiu în acest Nume tare. De aceea și folosirea lui frecventă în cartea Apocalipsa, în timp ce în restul Noului Testament îl întâlnim numai o singură dată (2 Corinteni 6,18). Titlul »Cel Atotputernic«, folosit singur sau în legătură cu alte nume, apare în Cuvântul lui Dumnezeu de aproximativ 60 de ori, mai bine de jumătate se găsește în cartea Iov. »Dumnezeul Cel atotputernic« este un Nume plin de putere și mângâiere. El este atotputernic ca Întreținătorul și Sprijinitorul poporului Său, dar tot așa de atotputernic ca Judecător al dușmanilor Săi.

Apariția glorioasă a lui Hristos (versetele 9-20)

9. »Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtași cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus.« - Mai mult decât oricare alt profet, Daniel tratează evenimente care sunt cuprinse în domeniul viziunilor arătate lui Ioan. Între cei doi există numeroase puncte cu foarte mare asemănare. Astfel, profetul și vizionarul Ioan, ambii descriu caracteristicile ultimului domnitor politic al imperiului roman; amândoi prezintă cititorului ultima fază a reapariției acestui imperiu, precum și sfârșitul lui îngrozitor (compară Daniel 7 cu Apocalipsa 17).

Cuvintele »Eu, Ioan« ne amintesc cuvintele scrise odinioară »eu, Daniel« (Daniel 8, 15, și alte locuri). Acest fel de prezentare al scriitorului nu este însă o imitație, ci este o constatare independentă, într-o demnitate liniștită, dar conștientă, care corespunde în totul caracterului istoriei, care va fi descoperită.

Ioan vorbește după aceea despre părtășia sa în viață și în suferință cu poporul lui Dumnezeu greu încercat. Probabil că perioadele din timpul domniei lui Nero și Domițian au fost cele mai rele perioade ale prigonirilor păgâne, care, exceptând unele pause, au durat aproximativ 250 de ani. După diverse interpretări, Ioan aparținea acelor care au suferit în timpul lui Nero, în timp ce alții îl încadrează în oștirea care a suferit sub Domițian. Nu este important, care concepție este corectă. Trebuie însă ținut seama, că Ioan nu vorbește aici nici ca apostol și nici ca bătrân, ci ca »frate și tovarăși« al sfinților »la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus«.

Necazul amintit aici se referă la o încercare deosebită, și nu la greutățile obișnuite din viața unui creștin. Deosebim trei perioade mari de suferințe deosebite:

1. Sub Roma păgână
2. Sub papalitatea romană, în timpul Evului Mediu întunecat
3. Sub prigonirea comună din partea puterilor religioase și statale în viitor (Apocalipsa 6,9-11; 13,7.15).

Dar Ioan a avut părtășie și în *Împărăție* cu aceia cărora le-a scris. Împărăția stă în legătură cu imperiul; Scripturile vorbesc despre acest imperiu în patru faze diferite:

1. În responsabilitate, așa cum le-a fost prezentat Iudeilor, care totuși au respins pe Împărat (Matei 1-12).
2. Într-un caracter ascuns printre națiuni, despre care vorbesc pildele din evanghelia Matei 13.
3. În necazuri, așa cum este prezentat detaliat în partea de mijloc a Apocalipsei.
4. În putere, la venirea Domnului în slavă (Matei 25,31); aceasta este tema mare și sublimă a profețiilor vechiului legământ.

După aceea Ioan vorbește despre perseverență, căci răul încă mai stăpânește nestingherit în lume și chiar și în Biserică. Rugăciunea »vie Împărăția Ta«, care se înalță zilnic din inimile și de pe buzele a mii de credincioși, este încă fără răspuns. Drumul spre Împărăție este un drum de necaz. Viața unora este caracterizată de suferință aproape fără încetare, a altora de lucrare neobosită, în timp ce pentru marea majoritate este astăzi o viață de permanentă osteneală în achitarea de obligațiile zilnice. Astfel, toți au nevoie de perseverență și răbdare în umblarea permanentă potrivit voii lui Dumnezeu. Pustietatea și singurătatea de pe insula Patmos a cerut cu siguranță »multă perseverență«, aceasta fiind semnul caracteristic al unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu (2 Corinteni 6,4). Însă, înaintea, pelerin obosit, până vine dimineața și Domnul va apărea vizibil pentru toți aceia care acum prin credință se țin strâns de Numele Său minunat!

Dar nu numai noi avem părtășie în cele trei lucruri, - la necaz, la Împărăție și la răbdare - cu apostolul onorat și îmbătrânit. Domnul Însuși ia parte la acestea, căci se adaugă »în Isus«. Amintirea acestui Nume cu o deosebită importanță pentru urechile și inimile credincioșilor aduce sfinților aflați în încercare o plinătate de mângâiere și înviore.

Insula Patmos

9. »... mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus.« - Numele locul de exil al lui Ioan era aproape necunoscut; de aceea ni se spune, că el era o insulă, care a fost numită Patmos. Această insulă deosebit de rece și neprimitoare din Marea Egee, așezată la țarmul de sud-vest al Asiei Mici, are un perimetru de 24 km. În Evul Mediu a fost cunoscută sub numele de Palmoso, acum se numește Patino. În 1910 avea aproximativ 4000 de locuitori, care toți erau creștini greci. Călugării neștiutori și leneși de pe această insulă posedă o bibliotecă valoroasă, pe care puțin știu s-o folosească. Tischendorf, acel învățat neobosit și cercetător al Scripturii, spunea despre ea: „Înainte mea stă liniștită mica insulă în crepusculul dimineții. Ici și colo un măslin întrerupe monotonia pustiei stâncoase. Marea este liniștită ca un mormânt. Ca un sfânt mort se odihnește Patmos în ea. Involuntar trebuie să ne gândim la Ioan. Insula îi aparține lui. Ea este, ca să spunem așa, locul său sfânt. Pietrele vorbesc despre el, și el trăiește în orice inimă.” Cât de potrivită a fost așezarea geografică a acestei insule! Ioan a fost pe insula Patmos, ca să spunem așa, în centrul evenimentelor profetice: Ierusalimul era în partea de sud-est, Roma înapoia vizionarului în vest, Babilonul în răsărit și țara lui Magog (Rusia) în nord, în timp ce pe țarmul mării erau șapte Adunări asiatice, despre a căror istorie urma să scrie.

Supremația lui lăuntrică peste starea de lucruri se exprimă prin simpla constatare: »Mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos«. Nu citim nici un cuvânt de reproș sau de acuzare. Arestarea, procesul și interogările înaintea domnitorului crud Domițian au fost privite de el ca fiind nedemne de a fi amintite și cu o tăcere absolută au fost trecute cu vederea.

Tradiția, care nu este tocmai informatorul cel mai de încredere, ne-a oferit relatări interesante cu caracter legendar despre Ioan. Ele sunt mai numeroase și mai demne de crezut decât cele despre cunoscuții apostoli Pavel și Petru. Unele din ele s-ar putea să fie adevărate, dar multe sunt nesigure.

Dumnezeu a transformat mânia domnitorului mândru din timpul acela spre gloria Sa. Împrejurările erau potrivite și necesare, pentru ca să pregătească pe Ioan pentru istoria lui Dumnezeu. Căci acestea arătau și destrămarea puternicului imperiu Roman, reapariția lui viitoare

și soarta lui finală (capitolul 17,8; 19,20), în timp ce el era încă pe punctul culminant al gloriei sale în dominația mondială neatacabilă.

Aceeași putere, care și-a dat acordul legal la crucificarea Domnului nostru, a stigmatizat pe ucenicul, pe care îl iubea Isus, ca răufăcător. Aici însă se constată clar adevăratul motiv al necazului prin cuvintele: »din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos«. Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus vor fi totdeauna expuse dușmăniei din partea lumii.

Fără erudiție omenească (Faptele Apostolilor 4,13) și în vorbirea simplă a galileenilor, Ioan a predicat și a învățat public și în case fără teamă și cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolii nu au învățat arta – acum foarte perfecționată – de a adapta adevărul pe placul diferit al oamenilor. În măsura în care Cuvântul lui Dumnezeu se vestește pe deplin și prin aceste cerințele lui Dumnezeu sunt puse pe conștiința oamenilor, dușmănia din partea lumii devine activă.

9. »... și din pricina mărturiei lui Isus«. – Aici stă pe prim plan în mod deosebit partea profetică a acestei mărturii. Nașterea Împăratului Iudeilor a trezit gelozia crudă a lui Irod și a răscolit întreg Ierusalimul, până în adâncul lui (Matei 2,3). Mărturia despre drepturile împărătești ale Domnului Isus era o crimă pentru romani, care nu era suportabilă nici pentru legile lor și nici pentru prestigiul imperiului lor. Astfel Roma a crucificat pe Petru, a decapitat pe Pavel și a exilat pe Ioan.

10. »În ziua Domnului eram în Duh.« - Toți creștinii adevărați sunt acum »în Hristos«, în opoziție cu starea lor de odinioară »în Adam«, și ei sunt »în Duhul«, în opoziție cu starea lor de odinioară »în carne«. Niciun creștin nu poate fi găsit iarăși »în Adam« sau »în carne«, deoarece ambele descriu o stare trecută. Cuvintele »în Adam« spun, că tu aparții unui neam, al cărui cap este Adam; prin cuvintele »în carne« este descrisă starea morală decăzută, în care se găsește acest neam întreg. Dar a fi în Duhul (Romani 8,9), ceea ce este valabil fără nici o excepție pentru toți cei mântuiți, nu are același înțeles ca și afirmația lui Ioan: »eram în Duh«. Aici înțelesul este, că Ioan a fost într-o dependență absolută față de Duhul și a fost pe deplin călăuzit de Duhul. Scos afară din recunoașterea conștientă a împrejurărilor vieții zilnice, el se afla în această altă stare, »în Duh«. Prin lipsa articolului pentru cuvântul »Duh«, nu trebuie să se tragă concluzia, că aici nu este vorba de Duhul Sfânt. Nu este Duhul Sfânt ca persoană, și nici duhul nostru propriu, despre care se vorbește aici; lipsa articolului arată mai degrabă o stare caracteristică, și anume o stare, în care Duhul Sfânt a luat pentru un timp conducerea totală asupra duhului omului și asupra întregii lui vieți lăuntrice (compară cu Ezechiel 11,24 și 2 Corinteni 12,2-3). – Apostolului Pavel nu i-a fost permis să relateze despre ce a văzut și auzit, nici imediat după răpirea lui și nici în următorii 14 ani. Lui Ioan dimpotrivă, i-a fost poruncit să facă aceasta.

Același fel de exprimare se folosește și în introducerea la viziunile următoare, despre care se relatează începând cu capitolul 4 (capitolul 4,2). Mediul înconjurător al stării spirituale al încântării a fost pământul în capitolul 1, în timp ce în capitolul 4 era cerul.

Conținutul întreg al cărții Apocalipsa a fost făcut cunoscut lui Ioan prin viziuni, în cea mai importantă zi a săptămânii, »în ziua Domnului«. Cele opt vedenii, despre care relatează Zaharia (Zaharia 1,8-6,15) au fost văzute într-o singură noapte. Și vedenia lui Daniel (Daniel 7,2) a fost arătată noaptea acestuia.

Ziua Domnului

10. »Ziua Domnului« - Această expresie apare numai o singură dată în Sfânta Scriptură, dar mai târziu ea a devenit desemnarea obișnuită a acestei zile deosebite, care a fost dăruită creștinilor pentru adorare și odihnă. Că este vorba de întâia zi a săptămânii, rezultă din următoarele gânduri: 1. Expresia folosită aici în textul original, »ziua care aparține Domnului«, este diferită de expresia folosită pentru desemnarea »zilei Domnului« viitoare, profetice (vezi 1 Corinteni 5,5; 2

Corinteni 1,14; 1 Tesaloniceni 5,2). – 2. Conținutul primei viziuni (versetele 12-20) arată, că se referă la prezent. În timpul judecăților care vor veni, despre care în ambele Testamente se vorbește ca despre »ziua Domnului«, și în care Biserica ca mărturie publică pentru Dumnezeu pe pământ va fi dată la o parte, Hristosul glorificat nu poate fi văzut în mijlocul Adunărilor (sfeșnicelor). – Acestea și alte studii interzic folosirea expresiei din versetul 10 la ziua Domnului din viitor.

Două realități mari oferă primei zile a săptămânii însemnătatea ei deosebită. Învierea Domnului din morți (Ioan 20) și constituirea Adunării în ziua cincizecimii (Levitic 23,16 și Faptele Apostolilor 2). În felul acesta »ziua Domnului« nu este o zi obișnuită, așa cum »Masa Domnului« nu este o masă obișnuită de mâncare. Atât această zi, cât și această masă Îi aparțin categoric Lui. Caracterul *sfânt* al acestei zile și al acestei mese trebuie luat în seamă și respectat fără nici o îngrădire. Mâna diavolului vrea să ne ia această moștenire prețioasă, care vorbește așa de clar Adunării despre *învierea și moartea* Sa.

10. »Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe.« - Poziția vizionarului este remarcabilă. Simbolic, spatele lui era întors Bisericii și fața lui era îndreptată spre Împărăție și regalitate. Decăderea Adunării, profetită de apostolul Pavel (Faptele Apostolilor 20,28-32; Romani 11,21-22; 2 Timotei 3), a început deja să aibă loc. Exprimările critice din scrierile lui Ioan au fost îndreptate în primul rând împotriva lui Cerinthus (un contemporan al lui Ioan) și spre alții, care au deschis o campanie energetică și diabolică împotriva mărturiei creștine. Anumite învățături gnostice greșite, ale căror principii au fost descoperite și condamnate de apostolul Pavel în scrisorile adresate Corintenilor și Colosenilor, s-au putut dezvolta și mai mult în zilele lui Ioan. În secolul al doilea au avut școlile lor speciale, care au învățat și acționat opunând rezistență evidentă și dăunătoare față de persoana Domnului nostru. La aceste pericole interne s-a adăugat prigonirea Bisericii de către puterea lumii. De aceea nu este deloc de mirare, că privirea bătrânului și încercatului captiv era îndreptată spre înainte, spre slava și puterea Împărăției, în care dreptatea va fi respectată și nedreptatea va fi pedepsită. Însă Domnul nu a ajuns la țintă cu Adunarea, chiar dacă Ioan în Duh i-a întors deja spatele. El trebuia să audă și să vadă, și în felul acesta trebuia să se întoarcă și să fie preocupat de ceea ce preocupa și pe Domnul.

»Glasul puternic, ca sunetul unei trâmbițe« trebuia să facă conștient, că acum se făcea cunoscut întregii Biserici un mesaj de o deosebită importanță. În afară de aceasta, apariția, despre care urma să mărturisească Ioan, era introducerea într-o întreagă serie de vedenii și în felul acesta constituie începutul acestor descoperiri. De aceea, cât de potrivit a fost, că Hristos ca Om, dar și în putere și maiestate în mijlocul Adunărilor stătea în această primă apariție înaintea vizionarului profund impresionat.

Cele șapte Adunări

11. »Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici; la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.« - Pe lângă cele șapte Adunări enumerate existau în provincia romană din Asia și alte Adunări cu aceeași importanță, dar Duhul Sfânt a urmărit prin alegerea acestor Adunări un scop moral, și de aceea El folosește articolul hotărât. Și succesiunea, în care ele sunt prezentate, este demnă de remarcat. Hengstenberg remarcă în comentariul lui: „Efes, Smirna și Pergam trebuie să fie una lângă alta și trebuie ținute separat de celelalte, căci aceste trei orașe, și numai ele, concureau pentru supremație în Asia Mică.” În scrisorile adresate Adunărilor găsim o subîmpărțire clară, în trei plus patru. Astfel, strigătul »Cine are urechi de auzit, să audă« apare în scrisorile adresate primelor trei Adunări înaintea cuvântului adresat biruitorilor (capitolul 2,7.11.17), în timp ce în scrisorile adresate ultimelor patru Adunări stă după făgăduințele date biruitorilor (capitolul 2,29; 3,6.13.22). – Fiecare Adunare este adresată personal. Fiecare Adunare în parte este personal responsabilă față de Domnul, ca în jurul ei să

lase să strălucească lumina adevărului dumnezeiesc. Unitatea vie a Adunărilor ca »un trup« și dependența reciprocă a membrilor ei sunt adevăruri, pe care numai apostolul Pavel le învață. Însă în primele trei capitole din Apocalipsa, Adunarea este văzută în poziția ei publică pe pământ ca purtător de lumină și mărturie a lui Dumnezeu. Cele șapte Adunări au avut fără îndoială particularitățile lor, semne caracteristice care se recunosc clar, dar care totuși – fiecare pentru ea – au marcat esențial și starea întregii Biserici în perioadele succesive ale istoriei ei; în afară de aceasta, aceleași caracteristici în totalitatea lor se întâlnesc în Biserică pretutindeni pe pământ și în toate timpurile, atunci și acum.

Două Adunări, Smirna și Filadelfia, sunt lăudate și nu primesc niciun cuvânt de muștrare. Caracteristic pentru Smirna erau suferințele, prin care a trebuit să treacă această Adunare. Esențialul la Filadelfia era puterea ei mică. Atât laudă cât și muștrare primește Efes, Pergam, Tiatira și Sardes. Laodiceea are starea cea mai rea între cele șapte Adunări. Această stare este lipsită de speranță; Laodiceei nu i se poate adresa niciun cuvânt de recunoștință, ci numai muștrare. În Tiatira este recunoscută pentru prima dată o rămășiță.

1. Efes

Rennumita capitală a Asiei, „luminătorul Asiei”, a fost odinioară reședința și punctul central al slujbei idolești păgâne. Era fortăreața puterii satanei, și de acolo s-a răspândit slujirea la idoli în toată lumea cunoscută în timpul acela (Faptele Apostolilor 19). Micile temple de argint, care erau dedicate zeiței Artemis (sau, Diana), au fost cumpărate cu ardoare de străini și au fost așezate în casele lor din depărtare ca idoli ai casei, în timp ce templul impunător al zeiței, împodobit cu bogățiile Asiei Mici, a fost enumerat printre cele șapte minuni ale lumii. Efes a devenit scena luptei aprige dintre puterile luminii și ale întunericului. Soții Aquila și Priscila, dedicați Domnului, au lucrat un timp în această cetate slujitoare la idoli. Mai înainte, doisprezece din ucenicii lui Ioan s-au ostenit, cu puțin succes, să pătrundă în acest întuneric; osteneala lor a fost slabă, deoarece ei înșiși nu au fost suficient învățați (Faptele Apostolilor 19,1-7). După aceea Apolo, având darul vorbirii, a dat un nou impuls lucrării. Însă apostolul Pavel a fost cel care prin puterea Duhului lui Dumnezeu a frânt puterea întunericului, și prin aceasta a trezit mânia adeptilor slujirii la idoli și ai superstiției, când aceștia au văzut cutremurându-se întregul lor sistem înaintea adevărului eliberator al sufletelor, venit prin creștinism, ca odinioară Dagon (1 Samuel 5,3-4). În cele din urmă a fost preaiubitul apostol Ioan, care, după ce a părăsit căminul lui din Ierusalim, s-a mutat la Efes și timp de treizeci de ani a făcut din acesta punctul central al lucrării sale pentru Domnul. Gloria Efesului a scăzut mai târziu, și cetatea păgână mândră de odinioară este numai un sat sărăcăcios, cunoscut sub numele de Ajasoluc.

2. Smirna

Această cetate, cu numele de astăzi (turcesc) Izmir, este situat la aproximativ 60 km în partea de nord a Efesului și aparține astăzi orașelor celor mai importante ale Turciei; numărul locuitorilor este estimat la circa 200.000³. Într-un anumit sens Smirna a fost odinioară rivala Efesului. Situația ei naturală și economică, bunăstarea, comerțul și splendoarea clădirilor sale i-au adus numele de „frumoasa”. Slujirea idolilor în cadrul ei era numai cu puțin mai jos decât cea din Efes. Smirna nu este amintită în Faptele Apostolilor, și nici în scrierile apostolului Pavel. De aceea nu putem să constatăm logic, cum sau când a fost dusă evanghelia acolo. Poruncile severe ale cezarului împotriva creștinismului au fost impuse strict în Smirna, la care Iudeii și păgânii s-au unit și au exercitat presiune asupra autorităților locale slabe, ca aceștia să emită

³ În cadrul acestor date trebuie să se țină seama că această carte a fost scrisă la începutul secolului 20.

dispoziții pentru prigonirea creștinilor. Potrivit relatărilor, Polycarp, prietenul și ultimul colaborator al lui Ioan, a fost omorât aici în anul 168, în al 90-lea an al vieții sale. Prigoanele înverșunate din Asia Mică au pornit din Smirna, și fără îndoială în scrisoarea deschisă adresată Smirnei se face referire la acestea (Apocalipsa 2,8-11).

3. Pergam

Pergamul era situat mult mai la nord. Această cetate practica foarte puțin comerțul, sau chiar deloc, dar avea o importanță deosebită din cauza erudiției, culturii și științei, în mod deosebit în domeniul medicinei. O serie de împărați au făcut Pergamul, sau Pergamum – așa cum îl numeau grecii -, reședința lor împărătească. Renunța ei Bibliotecă, a doua ca mărime după Alexandria, cu care s-a și unit în cele din urmă, cuprindea 200.000 de cărți. Aici s-a dezvoltat până la perfecțiune arta pregătirii pieilor de animale pentru a se putea scrie pe ele. De aici vine și denumirea de pergament. În felul acesta numele acestei cetăți, despre care în Sfânta Scriptură sunt rostite cuvinte severe (Apocalipsa 2,12-17), a fost transmis peste secolele epocii creștine, și fără îndoială materialul unor manuscrise biblice valoroase își are originea în Pergam. Efes era caracterizat prin adorarea zeiței Artemis, Dionysos era divinitatea distinsă din Smirna. Aceste două cetăți erau stricate, dar Pergam le-a întrecut pe amândouă în ce privește slujirea idolilor. Cuvintele »acolo unde este scaunul de domnie al Satanei« și »unde locuiește Satana« (Apocalipsa 2,13) se potriveau în primul rând pentru Pergam. Simbolul cel mai caracteristic din renumitul templu al lui Esculap era șarpele încolăcit, în spatele căruia noi vedem pe »Satana, șarpele cel vechi«. Știința nobilă a medicinei a fost adusă de timpuriu în legătură cu adorarea Satanei, care își revendica dreptul la poziția, lucrarea și titlul Domnului. Numele „păzitorul” și „salvatorul” au fost atribuite lui Esculap și vindecările care au avut loc au fost atribuite acestei zeități făcute de oameni. În felul acesta, spus pe scurt, Satana a fost așezat în locul lui Hristos.

4. Tiatira

Această cetate era situată în partea de sud-est a Pergamului. Cele trei cetăți amintite mai înainte au fost mult mai cunoscute decât Tiatira, și cu toate acestea și această cetate are importanța ei deosebită. Indirect ea este în legătură cu lucrarea misionară a apostolului Pavel în Europa. Primul rod al acestei lucrări a fost întoarcerea la Dumnezeu a unei femei din Tiatira, care își câștiga existența prin vânzare de purpură, prin care această cetate a devenit cunoscută (Faptele Apostolilor 16,14). Inscripțiile existente arată că vopsitul era cea mai importantă ramură comercială a cetății, și până în zilele noastre stofele vopsite în roșu strălucitor sunt folosite până departe în Asia și Europa. Ele erau livrate în Smirna prin transporturi săptămânale. Tiatira este astăzi un oraș înfloritor cu aproximativ 20.000 de locuitori.

5. Sardes

Sardes era situat la aproximativ 43 km în partea de sud a Tiatirei. Sardes a fost în antichitate o cetate mândră și bogată, capitala împărăției Lidiei. Această singură cetate regală, cu toată vitejia locuitorilor ei, a căzut la asedierea ei de către cuceritorul Cyrus. Odată cu căderea cetății a fost nimicită și împărăția Lidiei. Astăzi această capitală de odinioară se numește Sart. Ce învățătură cu privire la mărimea omenească oferă această cetate acum decăzută, în care odinioară a domnit Croesus, un împărat bogat, înțelept și dotat! Într-un dicționar se poate citi: „Doi sau trei păstori de oi locuiau într-o colibă, în afară de aceasta un turc cu doi slujitori, când Arundel a vizitat-o în

1826. În anul 1850 nu s-a mai găsit niciun om în acest Sardes, odinioară puternic și mult populat.”

6. Filadelfia

Numele acestei cetăți este dat după numele întemeietorului ei: Attalus Philadelphus, împărat al Pergamului. Ea este situată la aproximativ 40 km în partea de sud a Pergamului. Numele ei actual Allah Shehr (orașul lui Dumnezeu) spune multe, dar nu ia cu forța niciunui cetățean turc un semn al venerației. Filadelfia de astăzi este un oraș cu suprafață mare și aproximativ 15.000 de locuitori, dintre care o mare parte sunt creștini greci. Rămășițele din timpurile de demult ale creștinismului sunt aici mai numeroase decât în oricare din celelalte cetăți numite de Ioan. Se pot vedea ruinele a nu mai puțin de 25 de biserici, în timp ce unii stâlpi de marmoră, păstrați aproape intacti, ne amintesc de cuvântul din Apocalipsa 3,12, care se referă probabil la acești stâlpi. Având în vedere faptul că Filadelfia are cea mai lungă perioadă de viață dintre toate celelalte cetăți vechi amintite, este remarcabil că scrisoarea deschisă adresată îngerului ei (Apocalipsa 3,7-13) nu conține nicio mustrare. Scepticul Gibbon explică: „Filadelfia stă ca un stâlp între ruine printre așezările grecești și bisericile din Asia Mică, un exemplu binefăcător pentru faptul că drumurile onoarei și al siguranței sunt uneori aceleași.”

7. Laodiceea

Laodiceea era situată la aproximativ 60 km spre răsărit de Efes. Cetatea a primit numele după Laodice, soția monarhului Sirian Antiochus al 2-lea. Laodiceea era o cetate deosebit de bogată, care, după ce în timpul domniei lui Nero a fost distrusă în anul 62 de un cutremur, s-a refăcut repede din această lovitură și prin propria putere și-a recăpătat strălucirea de odinioară. Chiar și în timpul când a fost scrisă Apocalipsa, Laodiceea era o cetate măreață. „Goana după aur” a ei a infectat și Adunarea și era »bogată și s-a îmbogățit« (capitolul 3,17). Mândria, luxul și mulțumirea de sine caracteriza viața locuitorilor, și acest caracter a influențat puternic și Adunarea. Dar mândria din Laodiceea a fost doborâtă, bogăția ei a fost împrăștiată printre străini și măreția ei a fost coborâtă în țărână. Locul cetății luxuriante de odinioară a devenit o scenă tristă a nimicirii totale⁴.

Folosirea scrisorilor deschise

Se poate presupune, că în mod deosebit primele trei capitole, dar nicidecum exclusiv, se aplică la Adunările numite din Asia. Așa salută Ioan pe »cele șapte Biserici, care sunt în Asia« (versetul 4); în versetul 11 le privește pe toate la un loc, în timp ce în capitolele 2 și 3 se adresează printr-o scrisoare deschisă fiecărei Adunări în parte. Însă în timp ce folosirea cu prioritate la aceste șapte Adunări este foarte clară, este de asemenea clar, că într-un anumit sens acestea au fost și sunt

⁴ Amintirea Adunării din Laodiceea în Coloseni 2,1 și 4,13-16 este un exemplu frumos al dragoste și grijii creștine pentru sfinți, care personal nu sunt cunoscuți. Cuvintele »și voi, la rândul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodiceea«, se referă probabil la epistola către Efeseni, care mergea de la o Adunare la alta. Pe baza faptului că această scrisoare nu conține niciun salut adresat unei persoane particulare și din cauza felului ei de alcătuire, este foarte probabil ca ea să fie fost o circulară, care în acest timp se afla în Laodiceea. Dar și scrisoarea adresată Colosenilor trebuia citită în Adunarea din Laodiceea (Coloseni 4,16). Ce ar fi fost mai potrivit, decât adevărurile cuprinse în aceste două scrisori, ca să apere pe sfinții din Laodiceea de pericolele grave, care îi amenința?! Crucea lui Hristos, așa cum este ea prezentată în scrisorile către Romani și Galateni, a fost adevărul eliberator din secolul 16. Slava cerească a lui Hristos, care se vede în scrisorile către Efeseni și Coloseni, este adevărul mare și eliberator din secolul 20.

reprezentantele întregii Biserici, și aceasta nu numai pentru timpul acela, ci și în succesiunea treptelor de evoluție ale stării ei lăuntrice. După capitolul 3 nu mai găsim nici o referire la aceste Adunări. »Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul.« Această solicitare, făcută de șapte ori, arată spre folosirea directă a conținutului scrisorilor deschise de către fiecare ascultător în parte, precum și de fiecare comunitate a creștinilor mărturisitorii de pe întreg pământul și din toate timpurile. Folosirea pentru zilele noastre are cea mai mare valoare și cel mai mare câștig.

S-a pus întrebarea, în ce măsură a fost posibil lui Ioan întemnițatul să facă schimb de scrisori cu Adunările. Noi suntem convinși, că Apocalipsa a fost scrisă complet pe insula Patmos și că fiecare din cele șapte Adunări a primit de acolo scrisoarea ei deschisă. Nu vedem niciun motiv pentru presupunerea, susținută de unii, că istoria a fost văzută pe insula Patmos și ea a fost scrisă după aceea în Efes, după ce vizionarul a fost eliberat din exil de către Nerva. Întâmplări supranaturale caracterizează o mare parte a acestei cărți, și de aceea dispar astfel de greutate, ca zăpada în soare.

Șapte sfeșnice de aur

12. »M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur.« - Întorcerea, ca să vadă vocea celui care vorbea, în mod necesar a avut loc spre răsărit, unde se afla scena desfășurării evenimentelor. Primul lucru, pe care el l-a văzut, au fost »șapte sfeșnice de aur«. În versetul 20 ni se explică ce semnificație au acestea: »cele șapte sfeșnice sunt șapte Adunări.« Numărul șapte arată spre *desăvârșire*. Aurul, cel mai prețios metal, arată *neprihănirea divină*. Sfeșnicele erau din aur; construcția, „materialul” Adunării sau Bisericii, fie ea în relația ei cu Hristos ca trup al Său sau cu Dumnezeu ca și Casă a Sa, este înfățișarea neprihănirii divine, această trăsătură de caracter a lui Dumnezeu. Aceasta nu ar putea să fie altfel. În simbolul celor șapte sfeșnice de aur vedem Biserica în totalitatea și desăvârșirea ei, așa cum este ea în gândurile lui Dumnezeu, și anume în poziția ei publică ca mărturie a Sa pe pământ. Nu arată ce a devenit Biserica, ci se arată starea ei inițială, în care ea a fost clădită de El. Cu toate că este privită întreaga Biserică, ea este văzută aici în cele șapte Adunări particulare.

Cele șapte sfeșnice de aur fac aluzie evidentă la sfeșnicul de aur cu șapte brațe, care era în »partea dinainte« a Locului Sfânt din Vechiul Testament, amplasat în partea de sud. Aici însă sfeșnicele stăteau în răsărit. Acolo cele șapte lămpi aveau o tijă comună și un suport comun, și fiecare lampă arunca lumina ei curată asupra tijei minunat ornamentată și în felul acesta făcea să se vadă frumusețea ei în întuneric (Exod 25,31-40; Numeri 8,2-4). Tot așa slăvilile morale ale Fiului preaiubit, ale Domnului nostru Isus, se pot vedea în deplina lor frumusețe numai în lumina prezenței divine. Aici fiecare sfeșnic stă pe propriul fundament. Sfeșnicele reprezintă Adunările în parte. Fiecare Adunare în parte are responsabilitatea ei la locul unde se află, ca să lumineze întunericul cu raza ei. Este responsabilitatea serioasă și absolut necesară a fiecărei grupe mărturisitoare de sfinți să fie o mărturie luminoasă și clară pentru Dumnezeu la locul unde se află ei, și ce este valabil pentru fiecare Adunare locală este tot așa de valabil pentru întreaga Biserică. – După avertismentul divin (capitolul 2,5), cele șapte sfeșnice din Asia s-au îndepărtat demult, și o judecată asemănătoare, chiar dacă este prezentată printr-un alt simbol, va veni peste biserica mărturisitoare, ca întreg. Unde sunt astăzi sfeșnicele de aur? Aceasta este pentru noi o întrebare foarte pătrunzătoare.

Apariția lui Hristos (versetele 13-16)

13. »Și (am văzut) în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur.« - Primul lucru care a atras atenția vizionarului au fost cele șapte sfeșnice de aur. Dar ce este Adunarea

fără Hristos? Slava deosebită a acestei prime apariții nu rezultă din Adunări, în poziția pe care le-a dat-o Dumnezeu pe pământ, ci din mărima și maiestatea Unuia, care S-a coborât, ca să fie în mijlocul lor. Cine este acest Unul? Este »cineva, care seamăna cu Fiul Omului«. Aici, ca și în Daniel 7,13, trebuie să ținem seama de lipsa articolului hotărât în textul original. Atât profetul Daniel cât și vizionarul au văzut fără îndoială pe Fiul Omului; dar prin lipsa articolului hotărât se arată că trebuie prezentate trăsăturile caracteristice morale ale Aceluia care poartă acest nume, sau acest titlu, și nu atât de mult persoana, care a fost cunoscută ca »Fiu al Omului«. Profetul Daniel a văzut în cer și vizionarul a văzut pe pământ pe Unul care avea trăsăturile de caracter morale ale Aceluia care purta acest titlu.

În Evangheliile numai Domnul vorbește despre Sine Însuși ca Fiu al Omului, și anume de aproximativ 70 de ori. Numai în Evanghelia după Ioan 12,34 pare să fie o excepție. Titlul »Fiul Omului« arată un domeniu de domnie mai extins și o slavă mai mare decât a »Împăratului din Israel« (compară Psalmul 2 și Psalmul 8). Ca Fiu al lui Dumnezeu El înviază morții, spiritual (Ioan 5,25) și trupește (Ioan 5,28-29). Ca Fiu al Omului El judecă și execută această judecată (Ioan 5,27). Domnul se bucură în mod deosebit de acest titlu.

13. »... îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare.« - Haina ajungea până la picioarele Domnului glorificat, fără ca să le acopere (versetul 15). Nu este numit nici materialul și nici culoarea hainei. Putem aici să vedem o legătură cu Efodul, haina cea mai deosebită a marelui preot⁵. Dar haina lungă nu era încinsă nici în jurul coapselor (Luca 12,35) și nici nu era dezbrăcată (Ioan 13,4), așa cum ar necesita exercitarea unei lucrări. Prin aceasta aici se face mai degrabă referire la calificarea preotească, plină de demnitate.

13. »Încins la piept cu un brâu de aur« - Materialele brâului marelui preot erau aur, purpură roșie și albastră, carmezin și în subțire răsucit (Exod 28,8). Aurul și inul subțire răsucit arată unirea neprihănirii divine și a neprihănirii umane în Isus, Marele nostru Preot, în timp ce purpura albastră arată originea Sa cerească, purpura roșie arată gloria Sa împărătească și carmezinul (sau stacojiul, cârmăzul, culoarea sângelui) vorbesc foarte clar despre suferințele Sale. Dar aici brâul era din aur curat, simbolul neprihănirii divine. Faptul că El la purtat la piept, și nu la coapse (Daniel 10,5), vorbește despre o odihnă liniștită. Brâul însuși arată neprihănirea și credințioșia celui care îl poartă – caracteristici pe care Domnul nostru le-a avut pe toate căile Lui (Isaia 11,5). Îngerii judecății (Apocalipsa 15,6) sunt încinși la piept cu brâie de aur, ca și Domnul nostru. Și în acest caz se face abatere de la felul obișnuit de a încinge coapsele; brâul în jurul pieptului arată că exercitarea judecății corespunde cu ceea ce este Dumnezeu în natura Sa.

14. »Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada.« - Asemănător este descris »Cel îmbătrânit de zile« în Daniel 7,9. Anumite caracteristici ale Fiului Omului sunt identice cu cele ale Celui îmbătrânit de zile. Ei sunt persoane diferite, dar în acțiunea și ființa lor se aseamănă așa de mult, că o diferențiere nu este posibilă. Identificarea Domnului Isus cu Cel veșnic, a Omului obosit (Ioan 4,6) cu Creatorul neobosit (Isaia 40,28), o privim cu admirație profundă. Albul orbitor de pe capul și părul Lui reprezintă în special înțelepciunea dumnezeiască în legătură cu puritatea desăvârșită. În Daniel 7,9 se amintește numai părul capului Lui. Aici sunt descrise semnele distinctive personale ale Sale, și nu cele legate de funcția Sa sau slăvilă legate de poziția Sa, despre care se vorbește totuși în versetul 16.

14 »Ochii Lui erau ca para focului« - Acești ochi vorbesc simbolic despre o examinare ageră, care pătrunde și apreciază totul. Ei văd tot răul, oricât ar fi el de ascuns, și-l dau la iveală. Cine sau ce ar putea scăpa acestei priviri foarte precise a acestor »ochi ca para focului«?

15. »Picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor.« - Aceste picioare sunt un simbol al unei puteri intransigente, care impune respect, în judecare și condamnare (compară cu capitoul 10,1).

15. »Și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.« - O comparație asemănătoare găsim în Ezechiel 43,2. Puterea uriașă și maiestatea vocii Sale răsună mai tare decât vuietul neîncetat al

⁵ Septuaginta folosește pentru Efod în Exod 28,31 același cuvânt, care aici a fost tradus cu »haină«. De aceea vedem o referire la îmbrăcămintea preotească.

casadelor mari. »Dar mai puternic decât vuietul apelor mari, și mai puternic decât vuietul valurilor năpraznice ale mării, este Domnul în locurile cerești« (Psalmul 93.4). »Glasul Lui ca vuietul unor ape mari« este privită aici ca semn al maiestății și măreției Sale peste toate valurile patimilor omenești și peste toate împrejurările din lumea stricată și din Biserica ruinată. În Geneza capitolul 1 citim de 10 ori: »Și Dumnezeu a zis«; era vocea Sa, care a adus ordine din haos, lumină din întuneric și viață din moarte. A fost vocea lui care a liniștit Marea Galileii înfuriată și care a transformat vânturile și valurile vehemente în liniștea unui copil care doarme (Matei 8,23-27).

16. »În mâna dreaptă ținea șapte stele.« - Despre stele se spune, că ele sunt aici îngerii sau reprezentanții cu răspundere ai Adunărilor (versetul 20). Ca simboluri, stelele au semnificații diferite. În primul rând ele redau mulțimi nenumărabile (Geneza 15,5), apoi sunt simboluri pentru personalități distinse cu autoritate spirituală sau statală (Daniel 8,10; Apocalipsa 6,13; 12,4) și în cele din urmă pentru puteri mici sau subordonate în general (Geneza 37,9; Apocalipsa 12,1). Toată autoritatea, toate lucrările și toată conducerea spirituală în fiecare Adunare vin de la Domnul Însuși. Stelele, pe care El le ține în mâna dreaptă, arată gândul de bază, că este exclusiv responsabilitatea Lui, să dea Adunării Sale pe adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, sau să-i rețină, și să-i păzească și să-i sprijinească în lucrarea lor. Când este vorba de siguranța veșnică a credincioșilor, lor li se spune, că ei sunt în mâna Sa și în mâna Tatălui, de unde nu-i poate smulge nicio putere (Ioan 10,28-29). Dar nu li se spune, așa cum se spune aici, că ei sunt în mâna Sa *dreaptă*. Conducătorii spirituali – prin aceasta nu înțelegem pe aceia care au fost ordinați pe funcții, căci astfel de conducători nu sunt puși în Adunarea lui Dumnezeu – sunt ținuți în mâna dreaptă a Fiului Omului, și sunt păstrați. Mâna dreaptă vorbește de cea mai înaltă autoritate și onoare (Psalmul 110,1; Efeseni 1,20; Apocalipsa 5,1.7). Ce poziție plină de responsabilitate, dar și de onoare, ocupă fiecare „conducător” în Adunare! Daniel 12,3 arată o clasă de slujitori sau conducători iudei din viitor. Iuda 13 vorbește dimpotrivă despre cei decăzuți din mărturia creștină; ei sunt stele rătăcitoare.

Este misiunea și responsabilitatea unei stele, să lumineze. În noaptea absenței Domnului, Adunările lui Dumnezeu sunt purtătorii de lumină în întuneric, și împreună ele sunt lumina lumii. Dar fiecare „conducător” creștin, care îndrumă pe alții, trebuie să lumineze tot așa ca o lumină în cercul lui de acțiune. Cu cât noaptea este mai întunecată, cu atât mai mare este necesitatea să lăsăm să lumineze lumina din cer în întunericul crescând din jurul nostru.

16. »Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri.« - Această vorbire simbolică arată, că judecata divină se va face numai prin puterea Cuvântului Său și că această judecată nu se poate împiedeca, deoarece sabia este cu două tăișuri. Nu citim niciodată că Domnul Însuși a pus mâna pe dușmanii Lui. El vorbește, și ce vorbește așa se și face. Așa cum în epistola către Evrei 4,12 Cuvântul *scris* este decisiv, tot așa este aici cuvântul Său *rostit*. Cei necredincioși din Biserică sunt primii, care sunt amenințați cu judecata, de care nimeni nu va putea scăpa, care nu se pocăiește (Apocalipsa 2,16). La începutul Împărăției de o mie de ani se va desfășura una din cele mai triste scene, când oștirile adunate ale națiunilor din vest sub conducerea căpeteniilor lor în provocare publică vor voii să facă război împotriva Mielului lui Dumnezeu (Apocalipsa 19,19-21). Sabia Biruitorului atotputernic, puterea irezistibilă a Cuvântului Său, va lovi atunci pe dușmanii Săi, și o mare baie de sânge a mulțimii oștirilor păgâne va glorifica dreptatea Sa, prin aceea că El se va răzbuna pe toți aceia care nu au vrut să se supună sceptorului Său.

16. »Fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui.« - Odinioară scuipatul dezgustător al dușmanilor Lui a acoperit fața Mântuitorului (Matei 26,67; 27,30), acum pe această față este glorie divină, mult mai strălucitoare și mai radiantă decât soarele tropical la amiază. »Ca soarele, când strălucește în toată puterea lui.« - în această lumină nu poate privi niciun ochi omenesc; această expresie vorbește despre slava minunată a lui Isus, Fiul Omului. Amintim, că despre Hristos se vorbește ca fiind Lumina lumii (Ioan 8,12), Soarele dreptății pentru Israel (Maleahi 4,2) și ca Luceafărul strălucitor de dimineată pentru Adunare (Apocalipsa 22,16). Hengstenberg atrage atenția cu privire la diferența dintre slava soarelui și slava stelelor (1

Corinteni 15,41) și aplică această învățătură la gloria supranaturală a lui Hristos (Soarele) în comparație cu a slujitorilor Lui (stelele). Stelele au o lumină slabă, care numai în întuneric poate fi văzută. În istoria incomparabilă și totuși așa de simplă a creației (Geneza 1), Dumnezeu a rânduit corpurilor cerești, care să despartă ziua de noapte, locul lor în legătura lor cu pământul, și după aceea se adaugă, ca și cum ar fi un lucru de mică importanță: »și stelele« (Geneza 1,16). Fie ca fiecare slujitor să-și ia aceasta pe inimă! Nu este în aceasta o învățătură pentru fiecare slujitor al Domnului? În noi înșine avem puțină importanță, cu excepția cazului când stăm ca unelte în mâna dreaptă a Domnului. Numai legătura slujitorului cu Domnul său îi oferă demnitate.

Ce apariție minunată a Domnului nostru vedem și aici, cu totul diferită de aceea a lui Hristos din Evanghelii. Acolo El este caracterizat prin gingășie, sfințenie și dragoste, aici Îl vedem îmbrăcat cu maiestate și putere. Acolo El este Omul durerii; aici vedem, unite în El, dumnezeirea Sa și partea Sa omenească ca Fiu al Omului glorificat. Desigur, El a fost întotdeauna o Persoană divină, Dumnezeu Însuși, dar pe pământ Și-a acoperit gloria Lui veșnică, sau, așa cum exprimă apostolul Pavel, »S-a dezbrăcat pe Sine Însuși« (Filipeni 2,7). Aici strălucește gloria Sa în mijlocul Adunărilor, o întărire și o mângâiere prețioasă pentru orice inimă credincioasă, dar o groază pentru toți cei care lăuntric sunt în contradicție cu această glorie.

Slăbiciunea omenească și mângâierea divină (versetele 17-18)

17-18. »Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine, și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.«

Rezultatul apariției minunate a lui Hristos a fost copleșitor. Același Ioan, care odinioară a stat la pieptul Domnului său (Ioan 13,23), care pe drumul spre mormânt a alergat înaintea lui Petru (Ioan 20,4), care s-a aruncat în adorare înaintea Celui înviat din morți (Matei 28,17) și care cu privirea fermecată a văzut pe Domnul său înălțându-Se la cer (Faptele Apostolilor 1,9-10), a căzut acum ca mort la picioarele Lui. Când Hristos S-a schimbat la față pe muntele sfânt, cei trei apostoli, care au fost învredniciți să fie acolo cu Domnul lor, s-au umplut de o frică mare (Matei 17,6-7; Marcu 9,6). Isaia, care s-a bucurat mai mult decât toți ceilalți profeți evrei de viitorul minunat, s-a prăbușit lăuntric în prezența gloriei lui Hristos, în timp ce serafimii își acopereau fețele și picioarele, deoarece gloria lui era așa de strălucitoare, ca s-o poată privi, și locul era așa de sfânt, ca să calce pe el (compară Isaia 6 cu Ioan 12,41). Ezechiel a căzut cu fața la pământ înaintea aceleiași gloriei (Ezechiel 1,28), și la Daniel s-a petrecut de mai multe ori același lucru (Daniel 8,17-18; 10,7-10). Hristos nu este văzut aici în domeniul lui propriu de slavă, în patria lui cerească, ci în mijlocul Adunărilor, dar și aici cu toate semnele puterii și maiestății Sale. Este Fiul Omului glorificat, și de aceea efectul acestei apariții este cu totul altfel decât odinioară. Ioan a căzut ca mort la picioarele Lui. Probabil Ioan a fost între ucenici acela care a iubit cel mai mult, dar ce înseamnă chiar și un puternic sentiment omenesc în lumina gloriei copleșitoare a lui Isus Hristos, a Fiului Omului! Însă mângâierea divină întâmpină aici slăbiciunea omenească. Mântuitorul glorificat și Marele Preot poate totdeauna să aibă milă cu slăbiciunile noastre. Așa cât de nemăsurată este maiestatea și mărimea Sa, tot așa este harul Său și îndurarea Sa.

17. »El Și-a pus mâna dreaptă peste mine.« - Domnul Isus Și-a pus mâna dreaptă a puterii Sale peste vizionar. Pe muntele transfigurării, atingerea mâinii Sale și auzirea vocii Lui a alungat frica ucenicilor (Matei 17,6-7). Și aici era mâna și vocea Celui glorificat care a trezit din leșinul adânc pe ucenic. A fost însă mai mult decât o simplă atingere, căci se spune: »El Și-a pus mâna dreaptă peste mine.« Apăsarea mâinii Lui a înviorat și a întărit pe »ucenicul, pe care îl iubea Isus«. Domnul Isus este și rămâne același acum și în veșnicie, pe pământ și în cer.

17. »Nu te teme!« - Aceste cuvinte liniștitoare însoțesc punerea mâinii drepte a Mântuitorului glorificat. Ambele erau necesare. Cuvintele »Nu te teme«, pe care Domnul le-a rostit deseori pe pământ, în situațiile lor de groază și greutăți, au ajuns iarăși la urechea lui Ioan, căci Domnul Isus a fost și este neschimbat. Împrejurările Sale exterioare erau acum cu totul altele. Dar era

aceeași inimă, care a bătut odinioară în Galileea, și care bate și acum cu cea mai intimă dragoste pentru ai Săi.

17. »Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă.« - Acesta este un titlu care – împreună cu altele – descrie ființa Dumnezeirii. În profețiile lui Isaia, Domnul Își revendică de trei ori acest titlu exclusiv pentru Sine (Isaia 41,4; 44,6; 48,12), și Domnul Isus o face de trei ori în această carte (Apocalipsa 1,17; 2,8; 22,13). Folosirea acestui titlu al Domnului (sau al Celui veșnic) pentru Fiul Omului este o dovadă de netăgăduit a dumnezeirii Sale. Prin aceasta existența Sa veșnică și independentă este confirmată cu completarea necesară a suveranității Sale absolute. Ca Cel dintâi El este înainte de toate și peste toate și este Acela din care toate se trag. Ca Cel din urmă El există după toate și în El toate ajung la ținta lor. În El și prin El există toată creația. Ce ar putea fi de temut? La meditația în liniște la acest titlu măreț, pe care Isus din Nazaret glorificat în cer pe drept și-l revendică și îl poartă, orice teamă dispăre ca ceața înaintea soarelui care răsare. În El avem o Stâncă tare pentru picioarele obosite și chiar și pentru cele mai grele sarcini ale vieții.

18. »Cel viu« - Acesta este un alt titlu divin. El a fost și este izvorul oricărei vieți și totdeauna va fi. Ca Cel viu, El este independent de orice creatură. Întruparea Domnului nu a dat naștere la viață, ci a revelat ceea ce era deja mai înainte și din totdeauna (1 Ioan 1,2). Expresia »Dumnezeul cel viu« a fost folosită la Iudei în mod deosebit, ca să deosebească pe Dumnezeu adevărat de toți idoli falși. Viața veșnică a credincioșilor, existența veșnică a necredincioșilor și nemurirea îngerilor, toate acestea își au originea în Hristos, Cel viu. Ce s-a spus în scrierile Vechiului și Noului Testament despre Dumnezeu (Ieremia 10,10; 1 Timotei 3,15), este valabil în totalitate și pentru Domnul Isus.

18. »Am fost mort.« - Tradus textual, se spune: »Am devenit mort.« Asupra Lui, chiar și ca Om, moartea, ca plată a păcatului, nu avea niciun drept. Dar în har față de noi, de bună voie, El a devenit mort. El nu numai a murit, ci El a fost realmente și cu adevărat mort. El a lăsat viața Sa omenească. Această realitate este confirmată în evanghelii prin cuvintele: »Isus a strigat iarăși cu glas tare, și Și-a dat duhul« (Matei 27,50); »Dar Isus a scos un strigăt tare, și Și-a dat duhul« (Marcu 15,37); »Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile tale Îmi încredințez duhul!” Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul.« (Luca 23,46); »Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi Și-a plecat capul, și Și-a dat duhul« (Ioan 19,30). Măreția morală și înțelesul adânc al constatării »Am fost mort« devin mai mari, dacă ne gândim la slava divină a Aceluia care le-a rostit. El, Cel dintâi și Cel de pe urmă, S-a smerit de la gloria existenței Sale veșnice, ca să devină aici un Om, a cărui viață a fost cu puțin mai mult de treizeci de ani; și Cel viu, izvorul oricărei existențe, S-a smerit până la moarte, »pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor« (Evrei 2,14-15). Această victorie asupra morții este deplină. Cătușele morții au fost sfărâmate, zăvorul ei a fost distrus. Îngerii, care nu s-au văzut la cruce, au fost în interiorul și în exteriorul mormântului martori ai biruinței Domnului Isus asupra morții (Matei 28,2-7; Ioan 20,11-13). Transformarea și răpirea noastră la Domnul este anunțată cu strigătul de triumf: »Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este biruința, moarte?« (1 Corinteni 15,55)

18. »Iată că sunt viu în vecii vecilor.« - Biruitorul asupra morții ne îndreaptă atenția asupra faptului, că El trăiește veșnic și niciodată nu va mai muri. El S-a înălțat din domeniul puterii morții și vestește sfinților Săi și Adunării Sale, pentru bucuria, mângâierea și întărirea lor permanentă, că El trăiește, ca niciodată să nu mai moară.

18. »Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.« - Aceasta este încheierea convenită a acestei explicații minunate cu privire la unirea gloriei divine și a gloriei omenești în Persoana Sa. Moartea cere trupul, hadesul cere sufletul. Domnul Isus S-a supus morții și a intrat în hades (sau Șeol). S-au făcut eforturi, ca să se constate unde se află hadesul, dar este imposibil să se afle. Hadesul este mai degrabă o stare, decât un loc; este starea în care se află toți, buni și răi, după moarte și înainte de înviere. Pentru creștini hadesul înseamnă să fie la Hristos, pentru cei necredincioși, dimpotrivă, înseamnă să fie în chinuri. Atât Domnul Isus cât și omul bogat au mers în hades (Faptele Apostolilor 2,27; Luca 16,22-23). Domnul Isus l-a părăsit, cel bogat îl va

părăsi când va fi trezit pentru judecata veșnică. Hadesul există ca o stare între moarte și înviere. Cuvântul în sine nu înseamnă nici fericire, nici nenorocire. Pentru credincios este însă o stare de fericire conștientă, pentru necredincios este o stare conștientă de chinuri.

»Cheile morții și ale hadesului« înseamnă că Hristos are putere deplină asupra trupurilor și sufletelor. Dreptul de a deschide și de a închide dovedește domnia Sa absolută asupra morții și hadesului, „păzitorii închisorii”. Acest drept și-l exercită potrivit cu voința Sa neîngrădită. Puterea morții a fost luată acum lui Satan (Evrei 2,14). Înțelesul cuvântului »cheie« ca simbol al împuternicirii de netăgăduit îl vedem și din Isaia 22,22 și Matei 16,19.

Împărțirea cărții Apocalipsa și repetarea solicitării de a scrie.

19. »Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să vină.« - Între prima solicitare de a scrie (versetul 11) și cea de-a doua (versetul 19) stă apariția minunată a lui Hristos (versetele 12-16), care s-a arătat vizionarului, și despre aceasta trebuia el să relateze. Cuvântul »dar« este important aici, deoarece el leagă porunca de a scrie cu demnitatea Celui care vorbește, pe care el a văzut-o. Mărimea divină legată cu gingășia omenească în Domnul nostru au desfășurat influența lor puternică în sufletul lui Ioan. Cuvântul »dar« unește de aceea porunca de a scrie și cu mângâierea divină din versetele 17 și 18, care fac parte din cele mai prețioase cuvinte din Apocalipsa.

Cele trei părți mari ale Apocalipsei.

Pentru învățătura Adunării lui Dumnezeu redăm aici părțile sau secțiunile mari ale cărții. Cuvintele »ce ai văzut« se referă la apariția lui Hristos, pe care Ioan a văzut-o mai înainte (versetele 12-16). Cuvintele »care sunt« arată diferite semne caracteristice, descrise detaliat, ale bisericii cu numele în perioade succesive ale istoriei ei și sentința Domnului asupra ei, până la lepădarea ei definitivă, care încă nu a avut loc (capitolele 2 și 3). Cuvintele »și cele care au să vină« exprimă a treia secțiune, partea pur profetică a Apocalipsei. Se ocupă cu soarta lumii și a iudeilor și, trebuie să adăugăm, cu biserica stricată și decăzută, despre care stă scris, că ea va fi »vărsată din gura Lui« (capitolul 4 până la capitolul 22,5).

Nimic nu a contribuit mai mult să dea naștere la neîncredere în studierea profetică, ca principiile greșite, după care s-a încercat să se înțeleagă această carte. Pe lângă aceasta, cheia pentru interpretare este ca și atârnată înaintea ușii. Ia-o, folosește-o și intră! Este simplu și logic, dacă conținutul principal al cărții se împarte în trei secțiuni, care se ocupă cu trecutul, cu prezentul și cu viitorul. Dacă se procedează corect, nu se vor scoate evenimente din secțiunea a treia, care sunt încă în viitor, și se vor atribui secțiunii a doua, care se ocupă cu prezentul. Fiecare secțiune are evenimentele ei, și dacă li se schimbă locul, aceasta înseamnă falsificarea Scripturii. Ruperea sigiliilor, sunetul trompetelor și vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu sunt, împreună cu multe alte evenimente profetice, conținute toate în secțiunea a treia. De aceea ele vor avea loc abia în timpul despre care relatează capitolele 4 până la capitolul 22,5, și ele au ca premiză încheierea prezenței Adunării pe pământ.

Între cele trei perioade nu sunt suprapunerii; prima este de sine stătătoare; cea de-a doua este independentă, tot așa cum este prima și a treia. Perioadele succesive ale istoriei bisericii, începând cu sfârșitul secolului întâi, reprezintă în sine însuși o descriere completă și cuprinzătoare. Perioada a treia este așa de clar o privire de ansamblu profetică, că nici detaliile ei și nici principiile ei nu se pot plasa în prezent. Ceea »ce este« își continuă acum mersul. Biserica mai este încă recunoscută public de Dumnezeu, și este istoria ei, prezentată în relatarea inspirată din capitolele 2 și 3, și nu este istoria iudeilor, sau a păgânilor, cu care stau în legătură judecățile anunțate prin peceti, trâmbițe și vărsarea potirelor. Dacă vrem să plasăm acestea în prezent,

facem Biserica din timpul nostru subiectul judecății divine, ceea ce în realitate nu este așa. Este lepădarea rușinoasă a bisericii cu numele (Apocalipsa 3,16), a cărei istorie ca mărturie publică a lui Dumnezeu pe pământ se încheie și sunt inițiate evenimentele profetice ale ultimelor zile. Biserica umple golul care există între punerea deoparte a lui Israel și reluarea căilor lui Dumnezeu cu vechiul popor al legământului. Spus pe scurt, reprezintă istoria bisericii creștine, »ce este«, în timp ce necazul cel mare din viitor, de numai câțiva ani, reprezintă »lucrurile care au să fie după ele«. Istoria este semnul caracteristic al celei de-a doua perioade, profeția este semnul caracteristic al celei de-a treia. Aproximativ 1900 de ani de istorie a Bisericii sunt prezentați sub formă scurtă în capitolele 2 și 3, dar concret și impresionant.

În capitolele 6-19 găsim evenimentele, care vor încheia politica acestei lumi. Puterea statală ostilă față de Dumnezeu, iudeii vinovați și revoltați și curva – nimicitoarea pământului – sunt subiectele deosebite ale acțiunii judecătorești a lui Dumnezeu în providența Sa. S-a încercat să se diferențieze între profețiile împlinite și profețiile neîmplinite. La sfârșitul celei de-a șaptezecăa săptămână-an a lui Daniel (Daniel 9,25-27), întreaga profeție se va împlini, chiar dacă unele evenimente au început cu câteva secole mai înainte. Chiar și pustiirea Ierusalimului de către națiuni, care a fost prorocită de Domnul cu 37 de ani înainte de cucerirea lui de către comandantul Titus (Luca 21), își va găsi sfârșitul abia la venirea Fiului Omului (Luca 21,27), marea țintă a tuturor profețiilor. Vedem în privința aceasta că până acum nicio profeție nu s-a împlinit în totalitate și definitiv. La sfârșitul timpului mărturiei creștine se vor relua firele întrerupte ale profeției, căile lui Dumnezeu cu Israel. Principiile decăderii, care este gata să aibă loc, sunt deja foarte active, împrejurările însoțitoare se conturează, și este foarte posibil, că unele din persoanele principale ale timpului de necaz care va veni, trăiesc deja și sunt gata să apară, când diavolul va începe lucrarea lui îngrozitoare. Dar atâta timp cât Biserica mai este recunoscută de Dumnezeu, desfășurarea răului este împiedecată. Prezența Duhului Sfânt în Adunare este obstacolul principal pentru desfășurarea deplină și îngrozitoare a răului, și anume, negarea oricărei autorități divine. El este »cel ce oprește« (2 Tesaloniceni 2,7-8). Ceea »ce este«, trebuie în mod necesar să se încheie, înainte ca oarecare evenimente, care aparțin celor »care au să vină după ele«, să poată să înceapă să se desfășoare. Starea actuală interzice orice aplicare a lucrurilor viitoare la timpul de față, cu excepția aspectului de învățătură morală și putere.

Taina celor șapte stele și a celor șapte sfeșnice

20. »Taina celor șapte stele, pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur; cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice, sunt șapte Biserici.« - Cuvântul »taină«, care se folosește numai în Noul Testament, arată spre ceva, care rămâne tainic și acoperit până în momentul dezvelirii lui. După aceea încetează desigur, să mai fie o taină. Dar sunt anumite adevăruri, despre care și după descoperirea lor se vorbește ca fiind taine, deoarece nimeni nu le poate înțelege, sau să le recunoască, cu excepția acelor care au fost învățați de Dumnezeu. Așa sunt tainele Împărăției cerurilor (Matei 13), învăluite în pilde, clare pentru ucenicii Domnului, așa cum este lumina soarelui, dar întunecate ca noaptea pentru cei necredincioși (Matei 13,11.13). Să luăm un alt exemplu. Mulțimea creștinătății visează despre îmbunătățirea lumii și în realitate răstălmăcește înțelesul cuvântului »aluat«, care totdeauna înseamnă răul (1 Corinteni 5,8; Galateni 5,9; Matei 16,6), atribuindu-i înțelesul contrar, binele și influențele bune. Numeroase strădanii științifice, educative și religioase, care cu timpul ar trebui să ducă la o îmbunătățire morală a lumii, sunt în acest sens greșit interpretate, ca fiind aluatul. Însă în privința aceasta Sfânta Scriptură răspunde foarte clar: »Căci taina *fărădelegii* a și început să lucreze«, deci nu taina binelui, ci a fărădelegii. Lucrarea ascunsă a răului, până ajunge la maturitate deplină, și va apare »omul păcatului« - expresia ei vie și prezentarea ei publică -, este pentru credincios un fapt binecunoscut și clar, în timp ce mulțimea, care poartă numai numele de »creștin«, batjocorește în privința aceasta. »Taină« înseamnă deci

ceva, care a fost ținut tainic, sau ascuns, și pe care numai aceia o înțeleg, care au felul de gândire al lui Hristos.

Despre cele șapte stele se spune în versetul 16, că ele sunt în mâna Lui dreaptă, în versetul 20 se spune textual, »pe mâna Mea dreaptă«. În privința aceasta gândul pare să fie, că în versetul 16 se arată siguranța și binecuvântarea lor, în timp ce în versetul 20 se exprimă relația lor cu Hristos arătată public. El le susține și le păstrează.

Dar de ce stelele sunt denumite ca îngeri ai Adunărilor? La studiul versetului 16 am văzut, că stelele înfățișează pe conducătorii *spirituali* din Adunări, persoane distinse, care sunt responsabile în actuala noapte întunecată a istoriei Bisericii, de a fi o mărturie pentru Dumnezeu. Cu privire la stele, care sunt denumite îngeri, se includ și alte gânduri. Cuvântul »înger« înseamnă în sine nu o anumită natură, ci mai mult o lucrare, și anume aceea a unui *mesager*. Numai contextul și folosirea deosebită a cuvântului poate să arate folosirea lui cu privire la oameni, sau la ființe spirituale. În Luca 7,24; 9,52; 2 Corinteni 12,7 și Iacov 2,25, cuvântul înger se folosește la singular sau la plural pentru aceia care au fost trimiși cu mesaje de diferite natură. *Slujirea* este caracteristica deosebită a ființelor spirituale, care sunt denumite îngeri (Psalmul 103,20-21; Evrei 1,13-14).

Cuvântul »înger« se mai folosește și cu un alt înțeles, și anume, pentru indicarea unui reprezentant sau a unui *locțiitor*. Așa citim în Matei 18,10: »Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri.« Cuvântul înger nu poate avea în acest caz înțelesul de »mesager«, ci înfățișează pe aceia, care reprezintă în ceruri pe acești micuți, care aparțin lui Dumnezeu. Sensul este aici de *locțiitor*. Și cu privire la Petru se spune: »Este îngerul lui« (Faptele Apostolilor 12,15).

20. »Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici« - Aceasta înseamnă, că ei mărturisesc nu numai în Adunare pentru Dumnezeu, așa cum fac stelele de pe cerul natural prin lumina lor, ci că ele sunt și mesageri, mesageri de la Dumnezeu pentru Adunări și de la Adunări pentru Dumnezeu. Dar mai înseamnă și că ele reprezintă fiecare Adunare în parte în responsabilitatea ei morală înaintea lui Dumnezeu – în starea fiecărei Adunări, în încercările ei, în lipsurile ei și în starea ei generală. Îngerul Adunării este *reprezentantul simbolic* al Adunării, înfățișat prin aceia care poartă responsabilitatea în ea, ceea ce de fapt și realmente este valabil pentru toți. Prin aceasta vedem în poziția, pe care o ocupă stelele, trei sarcini: conducere spirituală, transmiterea înștiințărilor divine și omenești și reprezentarea morală înaintea lui Dumnezeu.

20. »Cele șapte sfeșnice sunt șapte Biserici« - Cele *șapte* sfeșnice arată că Adunarea stă înaintea lui Dumnezeu în totalitatea ei. Că ele sunt din *aur*, arată, că adevărata lor însușire și originea lor – așa cum Domnul le construiește – și poziția lor sunt corespunzătoare naturii lui Dumnezeu. Sarcina sfeșnicelor este, ca purtători de lumină să lumineze pentru Dumnezeu.

Pentru cititorul atent al primelor trei capitole din Apocalipsa nu poate să existe nicio îndoială, că cele șapte Adunări din Asia, pe de o parte pot fi privite împreună, ca reprezentând întreaga Biserică, și pe de altă parte ele sunt privite fiecare în parte – fiecare la locul ei -, toate despărțite suficient între ele, așa că Domnul poate să umble în mijlocul lor. El este între ele, ca să mustre, să îndrepte și să încurajeze. Orice aroganță spirituală este arătată de El, cel care nici nu doarme și nici nu dormitează. Autoritatea multor aparținători ai așa-zisei „stări spirituale” (clerul), precum și eforturile democratice ale „laicilor” au stricat mărturia Bisericii dată în afară, așa că înaintea lumii aproape că nu se mai prezintă nimic din trăsătura caracteristică a adevăratei Biserici. Să mulțumim lui Dumnezeu, că ceea ce Domnul clădește este de nebiruit (Matei 16,16) și este iubit (Efeseni 5,25).

Istoria Bisericii de la decăderea ei și până la lepădarea ei

Capitolul 2

Scrisorile deschise adresate Adunărilor din Efes, Smirna, Pergam și Tiatira

Observații preliminare la scrisorile deschise adresate Adunărilor

Toate viziunile cuprinse în cartea Apocalipsei se referă la viitor, cu excepția primei și a celei introductive, care se aplică la prezent. În aceasta găsim pe Domnul Isus în mijlocul celor șapte Adunări, și anume în gloria Lui proprie care I se cuvine ca Fiu al Omului (capitolele 1,12-16). Dar corespundeau cele șapte Adunări, în ceea ce privește starea lor efectivă, denumirii »sfeșnice de aur«, care le-a fost dată de Duhul Sfânt, și erau ele în concordanță cu caracterul sfânt al Persoanei minunate din mijlocul lor? Cu regret, nu! Caracteristica sfințeniei, veridicității, dăruirii, curăției, tăriei și unității, care caracteriza Biserica în starea ei inițială, nu se mai văd acum în ultimele zile ale mărturiei ei pe pământ. Pentru un timp scurt, sfeșnicele de aur au răspândit o lumină strălucitoare, dar acum abia dacă se poate vedea o licărire opacă. Necredința publică, care se ascundea odinioară în sălile de cursuri și la catedre, s-a răspândit acum public pe amvoanele bisericilor.

În aceste scrisori deschise, care au fost necesare din cauza stării Adunărilor, se prezintă clar primul punct al abaterii, depărtarea inimilor de Hristos, părăsirea dragostei dintâi (capitolul 2,4). Ca urmare a răcirii sentimentelor dispare și dorința după revenirea Sa personală din cer (Matei 24,48). În felul acesta s-a deschis dușmanului ușa și poarta. Evoluția exterioară a Bisericii prezentată aici este confirmată detaliat de mărturiile contemporane. Odinioară poarta Bisericii a fost bine zăvorâtă față de Satan și față de rău, dar acum Satan și uneltele lui au găsit intrarea (Apocalipsa 2,20,24). În țările noastre creștine se răspândește rapid întunericul moral, și noi nu mai suntem departe de ultima treaptă a evoluției, decizerea publică de creștinism. Dacă Hristos renunță la biserica mărturisitoare ca purtător de lumină al Lui și ca martor al Lui, atunci aceasta devine subiectul deosebit al judecății divine.

În descrierea scurtă a istoriei Bisericii, așa cum o găsim în capitolele 2 și 3, nu sunt numite multe detalii, ci atenția este îndreptată spre evoluția formei generale a răului. Un gând călăuzitor, care rămâne permanent în câmpul vizual, este relația lui Hristos cu starea în care se află fiecare Adunare, și de aceea El se prezintă fiecărei Adunări într-un caracter potrivit cu starea ei. El însuși este singurul mijloc de ajutor în cazul slăbiciunii spirituale și al decăderii spirituale.

Scriitorul istoriei „timpului națiunilor” este Daniel, scriitorul istoriei Bisericii este Ioan. Misiunea lui Daniel era instruirea deosebită a poporului său, a Iudeilor; Ioan a scris pentru folosul Bisericii lui Dumnezeu. Folosirea acestor scrisori deschise se extinde asupra întregii Biserici și asupra fiecăruia, care are urechi de auzit. Câștigul lăuntric, care se obține prin studiul serios al scrisorilor deschise adresate Adunărilor amintite, este foarte mare și s-a dovedit totdeauna de folos pentru cititorul care a făcut aceasta cu rugăciune.

În aceste scrisori deschise se folosește un principiu, prin care starea efectivă a Bisericii în diversele perioade de timp se poate judeca. Istoria Bisericii și verificarea stării ei este cuprinsă între începutul ei sub plinătatea binecuvântării divine și partea ei finală în unirea ei cu Hristos în slavă. Starea ei de la început, din trecut, și din viitor este deci etalonul, după care ea este judecată în prezent. Ce diferență este între ceea ce Biserica a fost odinioară, și ceea ce este ea astăzi! Și cât de diferită este ea de slava strălucitoare, care o așteaptă pe ea! În scrisoarea deschisă adresată Adunării din Efes și Pergam, acestea sunt solicitate să se pocăiască cu privire la starea de odinioară (»adu-ți aminte de unde ai căzut«), în timp ce în scrisorile adresate ultimelor patru Adunări este considerată imposibilă reîntoarcerea la starea de început. Pentru acestea, venirea Domnului, care în primele trei scrisori deschise nu este amintită direct, este considerată ținta speranței.

Sfârșitul epocii apostolice era caracterizat prin aroganță spirituală și părăsirea dragostei dintâi (capitolul 2,1-7). După aceea au urmat perioade de necazuri mari, până la sfârșitul celui de-al zecelea, și ultimul, val de prigoană sub Dioclețian: Smirna (capitolul 2,8-11). Decăderea stării spirituale și crescânda asemănare cu lumea au mers mână în mână începând cu urcarea lui Constantin pe scaunul de domnie și favorizarea publică a creștinismului, din partea lui, și până în secolul șapte: Pergam (capitolul 2,12-17). Biserica papală poate fi desemnată în aroganța ei de absolutism universal și prigoanele barbare a sfinților lui Dumnezeu ca fiind lucrarea lui Satan pe pământ. Domnia ei funestă cuprinde Evul mediu, în care starea spirituală/morală poate fi desemnată ca fiind întuneric. Domnia papală a subjugat pe toți care i se împotriveau: Tiatira (capitolul 2,18-29). Reforma a fost intervenția lui Dumnezeu în har și putere, ca să slăbească supremația papală și să lase lumina să strălucească în Europa, care mai mult de 300 de ani a luminat mai mult sau mai puțin. Protestantismul arată însă destul de clar, cu fărâmițările lui și dispariția lui morală, cât de departe este el de gândurile lui Dumnezeu cu privire la Biserică și creștinism: Sardes (capitolul 3,1-6). Începutul secolului al 19 a arătat o altă reformă, care poartă de asemenea amprenta lucrării divine: Filadelfia (capitolul 3,7-13), Starea generală din prezent a bisericii mărturisitoare este cu starea ei de nepăsare mult mai odioasă și mai dezgustătoare decât toate cele descrise anterior. Această ultimă fază a istoriei bisericii în ajunul judecăților poate fi just desemnată ca „perioada lipsită de Hristos”: Laodiceea (capitolul 3,14-22).

Mai este de remarcat, că istoria primelor trei Adunări s-a derulat una după alta, în timp ce istoria celorlalte patru Adunări continuă să se deruleze în paralel, până la sfârșit, până la venirea Domnului. Cu încă o remarcă încheiem aceste remarci preliminare; elementul divin, caracterizat prin numărul trei, este dominant în prima grupă, în timp ce în grupa a doua cu numărul patru își găsește intrarea extinsă elementul uman.

Scrisoare deschisă către Efes (capitolul 2,1-7)

1. - »Îngerului Adunării din Efes scrie-i.« Aceste cuvinte se repetă în introducerea fiecărei scrisori deschise. Fiecare scrisoare deschisă este adresată »îngerului Adunării«. Auzim în aceste scrisori oarecum vocea Duhului Sfânt (versetul 7) și a Domnului Însuși (versetul 1), care se adresează Adunărilor, dar ele nu sunt apelate direct. Apostolul Pavel a scris *sfinților* care sunt în Efes (Efeseni 1,1), Ioan a scris îngerului Adunării. De ce? Prima exprimă intimitate, a doua mai degrabă distanță. Motivul formei mai puțin intime a vorbirii folosite de Ioan îl găsim în faptul, că starea spirituală a Adunării era așa de decăzută, că Domnul putea să-i vorbească numai prin reprezentantul sau îngerul (nu ființe spirituale, ci oameni) ei.

Unii scriitori susțin ideea unei „tutele” a îngerilor adevărați asupra Adunării și gândesc că acest „înger-tutore” este apelat. Acest gând pare tras de păr și neîntemeiat. Pentru Duhul Sfânt, pe pământ, și pentru Domnul, în cer, Biserica sau Adunarea este subiectul îngrijirii deosebite. Prin Adunare, puterile spirituale din locurile cerești cunosc înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3,10); tot așa, aceste ființe cerești primesc învățătură, prin Biserică, despre ordinea divină (1 Corinteni 11,10). Dar paza Adunării este pusă în mâini mai bune și mai înalte, decât în paza îngerilor. În afară de aceasta ar fi greșit, să ne gândim la îngeri, care dau greș în împlinirea sarcinilor lor. Ei »împinesc Cuvântul Său, ascultă de glasul Cuvântului Său« (Psalmul 103,20), în timp ce îngerii Adunărilor, care sunt făcuți răspunzători de starea vizibilă a Adunărilor de aici, sunt muștrați pe drept. Cuvintele adresate aici îngerilor: »Am împotriva ta« sau »adu-ți aminte de unde ai căzut, și pocăiește-te« nu par nicidecum să fie adresate îngerilor lui Dumnezeu, despre care se spune, că ei au fost aleși și sunt sfinți și drept urmare rămân păziți să nu greșească și să nu cadă. Mulți au înțeles însă așa, că „îngerul” este un supraveghetor (episcop) al unei Adunări. „Bătrânii” și „supraveghetorii” sunt una și aceeași persoană (Faptele Apostolilor 20,17,28). Denumirea „bătrân” îndreaptă atenția mai mult spre vârsta și experiența bărbatului, în

timp ce denumirea „episcop” sau „supraveghetor” arată spre supravegherea spirituală. Bărbatul și activitatea sa au fost denumite astfel pe drept „bătrân” sau „supraveghetor”. Bătrânii au devenit supraveghetori, și din aceștia erau mai mulți în diversele Adunări, ca de exemplu în Efes (Faptele Apostolilor 20,17) și Filipi (Filipeni 1,1). Lui Timotei, Onisim și Ioan li s-a atribuit onoarea dubioasă din partea preoților deosebit de înțelepți, că după moartea apostolului Pavel fiecare din aceștia ar fi fost îngerul Adunării din Efes.

Pare ceva forțat, dacă se insistă, că noțiunea de „înger” s-ar folosi numai pentru supraveghetori sau bătrâni (prezbiteri). O astfel de folosire exclusivă nu este posibilă și din cauză că un alt simbol, și anume „stelele” (capitolul 1,20), este folosit pentru desemnarea aceluiași persoane. „Stelele” sunt destinate să strălucească și să răspândească lumina din cer în noaptea întunecată a istoriei Bisericii. O persoană, chiar dacă ar ocupa cea mai înaltă poziție în biserică, nu este neapărat o „stea”.

Vedem în îngerul Adunării pe reprezentantul simbolic al Adunării în starea ei spirituală și morală. Sensul în privința aceasta este reprezentare sau suplinire. Din acest motiv în această carte și apa (capitolul 16,5), și vântul (capitolul 7,1), și adâncul (capitolul 9,11), și focul (capitolul 14,18) au fiecare îngerul lor „propriu”. Privit în felul acesta „îngerul Adunării” poate pe deplin să desemneze mai mult decât o singură persoană. Așa cum este folosit cuvântul în legătură cu cele șapte Adunări, accentul se pune mai mult pe o reprezentare morală, decât pe una oficială. În timp deci ce Duhul supraveghează fiecare Adunare locală – și Adunarea ca întreg -, fiecare Adunare este apelată în reprezentantul ei; căci în general este așa, că în cele mai multe comunități ale sfinților sunt din aceia care joacă un rol de conducere morală și spirituală, total independent de o poziție oficială.

Cele șapte stele și cele șapte sfeșnice de aur

1. »Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, Cel ce umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur.« Denumirile descriptive, sub care Hristos se prezintă fiecărei Adunări în parte, sunt aproape fără excepție preluate din descrierile care ne-au fost date în primul capitol și sunt descrieri detaliate ale Persoanei Sale. În capitolul 1,20 stelele sunt văzute ca fiind *în* sau *pe* dreapta Sa; în capitolul 3,1 El *are* stelele, dar aici indică o influență mai intensă: El le *ține*. Stelele sunt purtătorii de lumină ai Adunării. Ele primesc lumina lor de la El, ele sunt supuse puterii Lui și sunt sprijinite de El. El le conduce, El le controlează și le ține tare. Ce întărire pentru fiecare slujitor supus încercărilor! Cât de mult se potrivește, că la începutul acestei scurte descrieri a istoriei Bisericii în aceste două capitole, se scoate în evidență autoritatea absolută a lui Hristos peste toți, care sunt răspunzători, ca să lumineze pentru El în timpul nopții întunecate a absenței Sale.

Domnul nostru Își are locul în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur (capitolul 1,13), dar aici El umblă în mijlocul lor și ia cunoștință de orice necaz și greutate, de care au parte ei în comun, sau particular. El supraveghează iluminarea pe care o fac lămpile și este prezent, ca să sprijine vasele mărturiei Sale. Ajutorul Lui este imediat disponibil în orice situație de necaz. Niciodată Adunarea nu se va găsi într-o situație, în care să se vadă lipsită de ajutorul activ al lui Hristos, Care se plimbă în mijlocul ei, îi supraveghează căile și o laudă și o mustră. El îngrijește și curăță fiecare sfeșnic, dar îl va muta de pe locul responsabilității lui pe pământ, dacă el se dovedește total necredincios. Această parte a adevărului în niciun caz nu slăbește siguranța veșnică a Adunării lui Dumnezeu, pe care »porțile locuinței morții nu o vor birui« (Matei 16,18), și a fiecărui mădular al ei (Romani 8,38-39).

Domnul laudă

2.-3. »Cunosc lucrările tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n-ai obosit.« Domnul laudă, înainte ca El să mustre. Lui Îi place să enumere, ceea ce harul – harul Său propriu – a lucrat în suflete și pe căile poporului Său. În aceste scrisori deschise se arată decăderea progresivă a Bisericii, dar Domnul Însuși este neschimbător. El iubește, să laude pe sfinții Săi, atunci când poate și unde poate, și dacă lucrurile se degradează până ajung să se termine, aceasta nu-L împiedică să recunoască lucrarea Duhului, oriunde aceasta lucrează într-un sfânt. Și la noi trebuie ca roada Duhului să atragă mai mult atenția asupra Sa, decât lucrările firii pământești (ale cărnii). Dacă am fi totdeauna gata să recunoaștem din inimă tot ce este bun și excelent și să exprimăm aprecierea noastră fără nicio îngrădire, în mod deosebit acolo unde există și rău.

Cuvintele »cunosc« și »știu«, care apar în fiecare din cele șapte scrisori deschise, arată cunoașterea deplină din partea Domnului; El cunoaște starea poporului Său și împrejurările, în care el se află. El spune aici: »Cunosc lucrările tale«. Fără îndoială acestea au fost numeroase și diverse. Dar nu orice lucrare este însoțită de răbdare sau de roada răbdării, așa cum sunt lucrările amintite aici. Una din primele „lecții” creștine este răbdarea (Romani 5,3), și „multă răbdare” este trăsătura de caracter a unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu (2 Corinteni 6,4). Răbdării îi urmează aici nesupportarea celor răi. Răbdarea față de cei slabi, care au fost încercați în mijlocul încercărilor și împotrivrilor, nu a făcut Adunarea indiferentă față de rău. Simțul spiritual a fost veghetor. În afară de aceasta, ea a pus la încercare pe cei care se numeau apostoli, și aceasta a făcut-o așa de temeinic, că în lumina acelor semne caracteristice, după care puteau să fie recunoscuți apostolii Domnului, a fost descoperită orice pretenție nejustificată (1 Corinteni 9; 2 Corinteni 11 și 12). Se mai adaugă: »și i-ai găsit mincinoși«. Pretențiile nejustificate ale acestor oameni, care își revendicau funcția și autoritatea apostolilor, a fost total respinsă și acești oameni au fost înfierăți ca mincinoși sau, așa cum se exprimă apostolul Pavel, »apostoli mincinoși« (2 Corinteni 11,13).

Cât de neîngrădită este aici lauda! Însă, oricât de bogată și cuprinzătoare a fost recunoașterea de până acum, se spune mai mult. Ei au dovedit nu numai mai înainte răbdare, ci răbdarea a dăinuit și era practică în momentul când Ioan, într-o oarecare măsură ca „secretar” al Domnului, scria aceasta. Mai departe se spune: »că ai suferit din pricina Numelui Meu«. Ei au suferit mult, au fost greu încercați, dar ei au suportat toate cu bucurie din pricina Numelui lui Isus Hristos. Din pricina aceluiași Nume le-au fost iertate păcatele (2 Corinteni 11,13).

La urmă se spune, că ei »n-au obosit«. Niciun gând cu privire la a ceda sau la o capitulare în lupta împotriva răului! Ei nu au obosit în această luptă, și nici nu și-au pierdut puterea. Ce tablou frumos al dăruirii pentru cauza Domnului! Dar care au fost sursele activității lor sfinte și drepte? Ele nu sunt amintite. Cu siguranță au existat, căci altfel nu ar fi existat nicio laudă. Care sunt adevăratele izvoare ale vieții creștine și a ostenelelor creștine? Ele ne sunt numite în prima scrisoare, pe care apostolul Pavel a scris-o: »Căci ne aducem aminte fără încetare ... de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii ...« (1 Tesaloniceni 1,3). Adunării din Efes i-au fost confirmate faptele, lucrările și nădejdea, dar lucrările pare într-o oarecare măsură să se fi desprins de adevăratul lor izvor, de credință; și puterea de a lucra pare să nu fie total scoasă din dragoste, care este lucrarea naturii divine și atmosfera deosebită, în care Biserica și creștinii trebuie să trăiască și să lucreze; în sfârșit, în legătură cu răbdarea, care este lăudată de două ori la Adunarea din Efes (capitolul 2,2-3), nu este amintită nădejdea, care este izvorul și puterea vie a răbdării.

Domnul muștră

4. »Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.« Aici se descoperă rădăcinile eșecului și neajunsurile personale și colective – îndepărtarea inimii de Hristos. Aurul fin a devenit mat, floarea s-a ofilit. Prima bucată a roadei Duhului este dragostea (Galateni 5,22), și aceasta se vedea foarte slab; însă în zilele apostolului Pavel Adunarea din Efes a fost lăudată pentru »dragostea ei pentru toți sfinții«, o dragoste, care a luat naștere prin dragoste. Dacă lipsește dragostea, adevărata ființă a creștinismului (1 Corinteni 13), cununa și strălucirea lui, atunci a dispărut și puterea morală lăuntrică a Bisericii și a vieții personale. – În afară totul poate apărea frumos și promițător, și nimeni altul decât ochiul Celui atotștiutor poate recunoaște sărăcia lăuntrică, și anume, răcirea inimii față de Domnul ei. »Ți-ai părăsit dragostea dintâi«, acesta a fost primul pas al Bisericii pe drumul care duce în jos (compară cu Matei 24,48). Pierderea dragostei proaspete și gingașe este o chestiune foarte serioasă și nu trebuie privită ca ceva secundar. »Dar am împotriva ta«, spune Domnul cu privire la părăsirea dragostei dintâi. »Dar am ceva împotriva ta« (versetul 14) spune El cu privire la faptul că au fost tolerați aceia care se țineau strâns de învățătura lui Balaam, și alții, care se țineau strâns de învățătura Nicolaiților. »Dar am împotriva ta« (versetul 20), spune El iarăși, deoarece Izabela a fost tolerată, cea care semăna stricăciune cu învățătura ei. Să observăm, că în fiecare din aceste cazuri expresia »am împotriva ta« stă în opoziție evidentă cu marea recunoaștere făcută anterior.

Domnul amenință cu judecata

5. »Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.« Domnul are un motiv clar, specific, împotriva îngerului: »Am împotriva ta, că ți-ai părăsit dragostea dintâi.« Acesta este singurul lucru, pentru care Efesul este muștrat, dar cât de serios este! Eșecul care va veni al bisericii mărturisitoare, lepădarea ei publică de către Hristos (capitolul 3,16), este urmărit aici până la rădăcină, până la părăsirea dragostei dintâi. Niciodată Domnul nu va uita bucuria Sa față de dragostea dintâi a poporului Său. »Așa vorbește Domnul: „Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită, când Mă urmași în pustie, într-un pământ nesemănat« (Ieremia 2,2). Dragostea dintâi a lui Israel și a lui Iuda nu a fost niciodată uitată de Domnul; tot așa Domnul Își aduce aminte de dragostea dintâi a Bisericii, și El o dorește. Dacă judecata, care a fost anunțată, trebuia să fie îndepărtată, atunci este necesară o întoarcere la dragostea dintâi și la faptele dintâi. Ca să se obțină aceasta, atunci sunt neapărat necesare cele două atenționări; »adu-ți aminte« și »pocăiește-te«. Adu-ți aminte de înălțimea morală, pe care ai stat odinioară, adu-ți aminte de mărimea dragostei, de »muntele de mir« și de »dealurile de tămâie«, pe care umbla-i odinioară cu Acela care îți iubește sufletul cu o iubire veșnică. Ce adânc ai căzut! Pocăiește-te, condamnă-ți *starea inimii*, care te-a condus la primul pas pe drumul care duce în jos. – Aducerea aminte și pocăința sunt numite ca fiind două părți, care pot să readucă înapoi dintr-o stare de decădere.

Luarea sfeșnicului din locul lui ca purtător de lumină nu atinge absolut cu nimic problema siguranței veșnice a tuturor aceluia care au clădit pe Hristos, Stânca veacurilor. În general putem spune, că lămpile, care odinioară luminau așa de luminos, și în mod deosebit în renumita capitală Efes, au fost luate de la locul lor, și întunericul adânc al islamului, al credinței greșite a mahomedanilor, învelește acum aceste șapte cetăți ale Asiei mici cu ridurile morții lor. Mărturia creștinismului din vest o așteaptă de asemenea punerea la o parte. Necredința și necredincioșia – personală sau în comun – trebuie judecate. Starea deplorabilă de astăzi din Efes, cunoscut astăzi sub numele de Ajasoluk, este un exemplu de atenționare pentru toți. A rămas creștinătatea la bunătatea lui Dumnezeu? Nu, și de aceea întuneric mai adânc va acoperi aceste țări (Isaia 60,2), în care odinioară lumina Evangheliei a strălucit așa de puternic. În Efes vedem prezentată starea

Bisericii într-o anumită fază de dezvoltare, și anume, starea care o caracteriza la sfârșitul primului secol. Ne bucurăm să știm, că dragostea și credința a reînviat într-o oarecare măsură în Adunarea din Efes și sfeșnicul a fost curățit, așa că ea în cel de-al treilea conciliu ecumenic din anul 431 a dat o mărturie clară cu privire la marele principiu de bază ale creștinismului, întruparea Domnului nostru. Cu toate acestea pentru ea a venit ora, în care i-a fost luat sfeșnicul de la locul lui. Restabilirii parțiale de felul acesta au fost acordate Bisericii în ansamblul ei, dar soarta ei este clară.

Nicolaiții

6. »Ai însă lucrul acesta bun, că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.« Credințioșii Adunării din Efes față de învățatură și condamnarea strictă a răului au oferit prilejul unei laude mari (versetele 2 și 3). Această laudă este urmată de muștrare, care a fost exprimată cu toată claritatea (versetul 4), și în cele din urmă a fost anunțată judecata, care putea fi preîntâmpinată numai prin pocăință (versetul 5). Aici se tratează acum o parte deosebită a răului, care este urâtă în aceeași măsură și de Domnul, și de îngerul Adunării. Părăsirea dragostei dintâi este regretabilă, dar față de rău era o ură îndreptățită, opusul dragostei. Nu nicolaiții au fost urâți, căci și ei erau subiectul dragostei generale a lui Dumnezeu (Ioan 3,16); dar lucrările lor erau urâte, și pentru aceasta îngerul a primit laudă. Trebuie să fi fost lucrări cu un categoric caracter rău, care a necesitat un astfel de cuvânt sever de dezaprobare. Cine au fost acești nicolaiți, și care era învățătura lor? Un răspuns satisfăcător la această întrebare este aproape imposibil⁶. Fără îndoială nicolaiții erau o sectă imorală și necurată. Dar că Nicolae din Antiohia, ultimul din cei șapte din Faptele Apostolilor 6,5, a fost întemeietorul sectei, care îi poartă numele, nu se poate constata cu certitudine. Irineu este primul părinte al Bisericii și scriitor care afirmă aceasta. Alții cred, că Nicolae este pe nedrept învinovățit, dacă i se atribuie învățătura greșită și faptele acestei secte, care au devenit cu atât mai condamnabile, cu cât s-au răspândit sub mantaua acoperitoare a creștinismului. Dacă Nicolae a fost întemeietorul sectei, atunci înseamnă că el s-a rătăcit foarte mult de la credință. Dar noi nu putem spune aceasta cu siguranță. S-a presupus de asemenea, că nicolaiții au fost aceiași, cu cei care se țineau de învățătura lui Balaam. Dar în lumina versetelor 14 și 15 este greu de înțeles așa, căci această învățatură rea este tratată separat: »Ai câțiva, care, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților.« Acest rău din urmă, așa se pare, era cel mai grav din ambele rele. Toți scriitorii de la început sunt unanimi în privința că trăsăturile principale ale acestei secte erau necurăția și destrăbălarea. Se pare că nicolaiții au unit mărturia creștinismului cu necurăția păgânismului. Cedarea în fața înclinațiilor carnale (firești) înseamnă negarea practică a naturii sfinte a creștinismului. Ea nu poate fi tolerată nici de Domnul, și nici de aceia, care doreau să se țină strâns cu credințioșii de Numele Aceluia care este »Cel sfânt și adevărat« (capitolul 3,7)

În privința acestui rău, între Efes și Pergam, prima și a treia Adunare, există un contrast remarcabil. Prima s-a depărtat cu o dezaprobare sfântă de această necurăție, cea de-a treia a protejat pe vestitorii acestei învățături necurate. Ce a fost urât de Efes, a fost tolerat în Pergam. Într-una erau lucrările nicolaiților, în cealaltă era învățătura lor; dar învățătura, fie bună fie rea, are totdeauna roadele proprii. Efes nu a vrut să aibă pe niciuna din ele, nici lucrările, nici învățătura. Pergam dimpotrivă, a tolerat ceea ce a fost sursa distrugerii curăției morale și a otrăvirii.

⁶ Numele nicolait este tradus prin: învingător al poporului. Numele arată, că nicolaiții au introdus practic subîmpărțirea contrară Scripturii în „preoți“ și „laici“ și au învățat ceea ce apoi a croit drumul spre domnia „castei spirituale“ (clerul) asupra restului poporului, chiar și asupra „credincioșilor simpli“. Potrivit cu învățătura Noului Testament, toți creștinii născuți din nou constituie o preoție sfântă și o împărăție preoțească (1 Petru 2,5,9).

Chemarea la ascultare

7. »Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul!« De șapte ori citim această atenționare. În scrisorile deschise adresate primelor trei Adunări stă înaintea făgăduințelor date celor care vor birui, în timp ce în ultimele patru scrisori deschise această atenționare stă la sfârșit. În prima grupă Biserica este văzută în totalitatea ei și este chemată la pocăință, în cea de-a doua grupă starea Bisericii în totalitatea ei este prea evident lipsită de speranță, și de aceea o rămășiță este diferențiată de mulțime, a cărei singură speranță este îndreptată spre revenirea Domnului din cer. Din faptul, că la ultimele patru Adunări apelul de a asculta urmează *după* cuvintele de confirmare a biruitorilor, tragem concluzia că acolo, în afară de biruitori nu mai este nimeni care aude vocea Duhului.

Responsabilitatea personală și directă față de Dumnezeu este unul din adevărurile principale ale învățaturii creștine. Învățătura papală nu ține seama de conștiința personală. „Ascultă de biserică”, acesta este conținutul ei esențial. Dar în realitate în catolicismul roman niciodată nu este ascultată vocea bisericii. Rangurile înalte ale clerului au preluat locul Bisericii, și vocea lor a fost declarată vocea bisericii; rangurile de jos și mulțimea poporului, sub amenințarea cu blestemul, trebuie să asculte de această voce, în timp ce poporul este indus în eroare cu o aparență de adevăr. Zicala mult iubită și deseori repetată, „ascultă de Biserică!”, dedusă greșit din Matei 18,17, este folosită să acopere și să apere sistemul barbar, superstițios și care înrobește sufletele. În realitate este fapta deosebit de abilă a lui Satan. Cum poate o Biserică, care ea însăși stă sub amenințarea cu judecata (capitolul 2,5; 3,16), să aibă autoritate asupra oamenilor? De aceea în aceste scrisori deschise adresate Adunărilor se face apel la fiecare în parte, ca să asculte de vocea Duhului.

Este Domnul, Cel care vorbește, și numai vocea Lui trebuie ascultată. În felul acesta în aceste atenționări se accentuează responsabilitatea personală și colectivă. Ambele sunt legate între ele. Dacă Biserica este așa de complet stricată, că vocea lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură nu mai dă loc la nicio reacție, atunci pentru fiecare în parte este așa de clar necesar să deschidă urechea sufletului său la »Așa vorbește Domnul«. Când Domnul Isus a fost pe pământ, prin cuvintele cunoscute »Cine are urechi de auzit, să audă« (Matei 13,9,43; 11,15 și alte locuri) a îndreptat mereu atenția ascultătorilor spre învățătura Sa. Aici, Același Domn, vorbește cu cuvinte foarte asemănătoare și așteaptă o atenție serioasă și evlavioasă pentru această mărturie nouă.

Biruitori

7. »Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu«. Am arătat deja anumite trăsături caracteristice ale celor două grupe, în care sunt împărțite aceste șapte Adunări, și anume, primele trei și ultimele patru. Fiecare din aceste grupe constituie o unitate în sine, cu toate că sunt desigur și însușiri comune. În prima grupă predomină elementul divin, așa cum arată numărul trei, în timp ce elementul uman și-a găsit intrare largă în cea de-a doua grupă, despre care vorbește numărul patru.

O altă diferență interesantă o găsim la studiul făgăduințelor și răsplătirilor celor biruitori. Răsplătirile în prima grupă nu sunt așa de cuprinzătoare și nu poartă caracter public, ca cele din grupa a doua. În ultimele patru scrisori deschise, răsplătirile sunt deosebit de generoase, pentru că ele leagă semnul unei relații personale și intime cu Hristos cu onorarea Lui publică. Diferențele între aceste răsplătiri, în plinătatea și felul lor, n-i le explicăm, prin faptul că în a doua grupă, obținerea biruinței este mult mai grea decât în prima. Furtuna vâjâie mai puternică, elementele dușmane sunt mai numeroase, și de aceea făgăduințele sunt corespunzătoare mărimii greutateii luptei.

De la Tiatira și până la Laodiceea, Biserica, privită în totalitatea ei, este într-o stare deznădăjduit de stricată. De aceea, pentru a înota împotriva curentului, este nevoie de o energie a credinței, care nu este necesară în aceeași măsură ca în timpul când Biserica este recunoscută public, așa cum este în cazul Bisericilor din Efes, Smirna și Pergam. Aceste răsplătiri nu sunt numai numite aici mai dinainte, ca să învieze ceata călătorilor și să încurajeze pe fiecare în parte în lupta care devine tot mai grea și mai înflăcărată, ci Domnul Isus Însuși amanetează Cuvântul Său, că ei vor rămâne cu siguranță păziți: »Eu voi da«. Cu propria Lui mână va încununa pe biruitor. Vocea Lui va saluta pe biruitor, ca semn de recunoștință, când el jubilând va trece pragul porților cerești.

În toate cazurile este vorba de mărturia personală, și este de la sine înțeles, că biruitorul este acela, care în energia credinței învinge greutățile deosebite, cărora el se vede expus. Biruitorul din Laodiceea are o misiune mai grea înaintea lui, decât biruitorul din Efes. În fiecare Adunare situația este alta, împrejurările și felul luptei sunt diferite.

Această primă fângăduință pentru biruitor conține o aluzie evidentă la Grădina Eden cu pomul vieții în mijlocul ei (Geneza 2). Adam nu avea nimic de învins în grădina Eden, el trebuia numai să asculte și să-și păstreze inocența, și proba pentru ascultarea creaturii nevinovate a fost o singură poruncă; să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Nu avem niciun motiv să presupunem că Adam ar fi mâncat din pomul vieții, cu toate că nu i-a fost interzisă aceasta. Dar scena, care se pune înaintea privirii biruitorului creștin, este mult mai minunată decât cea din Geneza 2, căci aici se vorbește despre Paradisul lui Dumnezeu cu Pomul vieții al lui, din care ai voie să mănânci nestingherit; și acolo nu este nici un pom al cunoștinței binelui și răului, ca simbol al responsabilității creaturii. Viața în nevinovăție (Geneza 2) era dependentă de ascultare, dar aici se savurează Pomul vieții, al vieții veșnice, în caracterul lui deplin de fericire, fără nicio îngrădire, fără teamă că vei eșua. Viața veșnică va fi totodată în Paradisul lui Dumnezeu o masă permanentă de sărbătoare pentru biruitor. Cuvântul Paradis apare de trei ori în Noul Testament (Luca 23,43; 2 Corinteni 12,4; Apocalipsa 2,7). Vine din Orient și înseamnă „grădină de plăceri”, „grădină de distracție”. În acest sens este folosit și în Vechiul Testament de trei ori (Neemia 2,8, tradus prin cuvântul „pădure”, în Eclesiastul 2,5, tradus prin „grădină”, în Cântarea Cântărilor 4,13). După concepția orientală, Paradisul este esența tuturor fericirilor. Paradisul lui Dumnezeu este o expresie, care arată spre fericirea cerească. Este un loc real, despre care grădina pământească Eden (Geneza 2) a fost numai o umbră a ei. Aici fericirea este neschimbătoare și veșnică. Paradisul oferă plinătatea savurării, totalitatea tuturor bucuriilor. Deja tâlharului de pe cruce, întors la Dumnezeu, i s-a dat asigurarea Paradisului, iar apostolul Pavel a fost răpit acolo. Această fângăduință deosebită, unică, este dată oricui care biruiește în starea în care se află Biserica, prezentată în scrisoarea deschisă adresată Adunării din Efes.

Scrisoare deschisă către Smirna (capitolul 2,8-11)

Diferența dintre Smirna și Laodiceea

Cea mai scurtă scrisoare deschisă este cea adresată Adunării din Smirna, și cea mai lungă este adresată Adunării din Tiatira. În scrisoarea către Smirna găsim numai aprecieri favorabile, niciun cuvânt de muștrare sau dezaprobare; Laodiceea, dimpotrivă, este muștrată în toate privințele, și nu este rostit nici un cuvânt de laudă. Sărăcia și necazul din Smirna stă într-o opoziție evidentă cu starea de mulțumire și bogăție din Laodiceea. Mai este o singură altă Adunare, care nu este muștrată, și anume Filadelfia. Dar nu trebuie să presupunem că în aceste Adunări, care nu au fost muștrate, nu a existat nimic greșit. Dar împrejurările deosebite ale Bisericii, care este reprezentată prin aceste două Adunări, sunt caracterizate de suferință (Smirna) și slăbiciune (Filadelfia). Un copil, când are dureri sau o stare de slăbiciune, este cruțat de cuvinte de muștrare, și cu siguranță Dumnezeu nostru nu este mai puțin plin de gingășie decât părinții pământești.

Mângâiere în necaz

8. »Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat.« Părăsirea dragostei dintâi începuse. Îngerul Adunării din Efes căzuse, nu din mâna dreaptă a Domnului, dar de la dragostea dintâi, în timp ce el se prezenta în exterior corect, credincios învățurii și în umblare fără vină. Dar forțele motrice ascunse ale acțiunii erau slăbite, și din cauza aceasta viața Adunării din Efes a fost jefuită de mireasma ei plăcută. Acest gând conduce la cea de-a doua perioadă a istoriei Bisericii, altfel constituită, aceea a necazului. Îngerului, locțiitorului Adunării din Smirna, i se transmit cuvinte de mângâiere. Adunarea avea de suferit toată dezlănțuirea furtunii prigonirilor păgâne, orânduite de cezar. Aproape 250 de ani Biserica a trecut – cu pauze scurte, când mâna nemiloasă a prigonitorului a fost reținută – oarecum printr-un „botez de sânge”; dar aceasta a avut loc, numai ca să reaprindă flăcările licărind ale dragostei, care era gata să se stingă. Ce era Adunarea suferindă pentru Domnul ne este înfățișat în înțelesul numelui Smirna; smirna este o cunoscută substanță aromată și după Exod 30,23 o parte componentă a untdelemnului sfânt. În Cântarea Cântărilor ea aparține mirodeniilor miresei. – Mângâierea, care se potrivea viziunii Ioan în starea în care se afla (Apocalipsa 1,17-18), a fost pusă ca mângâiere și înaintea ochilor acestei Adunări. Găsim aici aceeași legătură de afirmații cu privire la dumnezeirea Sa și întruparea Sa, ca și la apariția minunată a lui Hristos, pe care a văzut-o Ioan. »Cel dintâi și Cel de pe urmă« este unul din titlurile divine cele mai mărețe, o stâncă, împotriva căreia chiar și puterea cea mai mare a dușmanului rămâne fără efect. Ca Cel dintâi, El este înainte de toți și înainte de toate în timp și pe lângă aceasta peste toate, ca Cel Preaînalt. Ca cel din urmă El va fi ultimul și va aduce toate la desăvârșire, căci toate merg spre El. El este veșnic în ființa Lui, dar El S-a smerit până la moarte, cu toate că moartea nu avea niciun drept asupra Lui. El, Cel dintâi și Cel de pe urmă – un titlu deosebit al Domnului (Isaia 41,4; 43,10-13; 44,6; 48,12) – a murit (textual: a devenit mort). Dar El a biruit moartea. El a înviat din moarte și trăiește, ca să nu mai moară niciodată. Aceasta era deci marea lor mângâiere. Acela, care a murit și a înviat, nu este altul decât Domnul, Cel veșnic, în adevărul și realitatea Ființei Sale. Prin aceasta am văzut slava Aceluia, care a vorbit aici, am văzut, ce a fost El ca Dumnezeu, și ce a devenit El ca om, și acum să ascultăm mesajul Lui mângâietor și înviorător.

Un mesaj

9. »Știu (*textual: cunosc*) necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat), și batjocurile, din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satan.« Cuvintele »cunosc« sunt „o cetate tare” pentru sfântul greu încercat și pentru Adunarea, care suferă. Acela, în a cărui Persoană sunt unite mărimea dumnezeirii și compătimirea Celui care El Însuși a trecut prin cele mai adânci adâncimi ale suferinței și morții, spune: »Cunosc necazul tău și sărăcia ta.« Greutatea, felul și durata fiecărei încercări Îi sunt cunoscute. Nu se va vărsa nicio lacrimă prea mult, și nicio lovitură nu va fi prea grea. Tăria și încăpățânarea duhului și încrederea în sine trebuie frânte. În suferințe aducem cel mai bine roadă. Iacov a ieșit din noaptea luptei crâncene ca un om încercat (Geneza 32,24-32). Apostolul Pavel a fost ținut prin permanenta atenționare, »țepușul în carne«, în smerenie și umilință (1 Corinteni 12,7). – Dar Domnul cunoaște și sărăcia noastră. Nu sunt mulți oameni mari și cu renume, care se numără în poporul Său. Credincioșii Iudei au primit cu bucurie răpirea averilor lor (Evrei 10,34). Arestarea creștinilor a fost însoțită în general de confiscarea averilor și proprietății lor, ori în favoarea statului, ori în favoarea aceluia care din motive josnice i-au denunțat. Dar Domnul spune: »dar ești bogat«. Comoara noastră și moștenirea noastră este în cer. Un „inventar” al bogăției creștine îl găsim în 1 Corinteni 3,21-23. Descendența noastră este din Dumnezeu (1 Corinteni 1,30), poziția noastră este de »fii ai lui Dumnezeu« (Romani 8,14), rangul nostru este de împărați (Apocalipsa 1,6), menirea noastră este să fim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8,29), bogăția noastră se limitează exclusiv pe partea Domnului Însuși în Împărăția de o mie de ani și în veșnicie (Efeseni 1,10-11). Adunarea este cu adevărat bogată, oricât de mare ar fi sărăcia ei pe pământ. Dăruită cu dragostea și bogățiile lui Hristos, care sunt permanente și nu se vestejesc, și sunt păstrate în afara oricărui pericol de a se pierde sau a se strica, noi ne putem bucura în El, Cel care cunoaște nu numai necazul și sărăcia noastră, ci El ne numește bogați, deoarece El cunoaște totul.

Adunarea nu a trebuit să sufere numai din partea lumii păgâne din afară, ci și din partea unui dușman dinăuntru, care a purtat un caracter religios. Se pare că exista o grupă de oameni (nu Iudei cu adevărat), care își revendicau pretenția de a fi iudei, de a fi singurul popor al lui Dumnezeu pe pământ. Am văzut în Adunarea din Efes (capitolul 2,2) un nivel de cler privilegiat (aceia, care se numeau apostoli), a căror mândrie și aroganță a fost dată pe față și ai căror reprezentanți au fost găsiți mincinoși. Această mișcare a fost pentru un timp destrămată. Dar acum era o mișcare asemănătoare, chiar dacă a apărut pe un nivel inferior. Din timpul Adunării din Smirna au fost mereu afirmații îndrăznețe; a fi singura Biserică, a fi singurul popor al lui Dumnezeu, parțial din partea grupelor mari, parțial din partea grupelor mici. Aceste grupe ale fățarnicilor religioși batjocureau Adunarea lui Dumnezeu suferindă. Acuzații false, dispreț și calomnieri erau lucrarea murdară a acestor oameni religioși. Dar ce erau ei în ochii Domnului? »O sinagogă a lui Satan«. Ambele nume, Satan și diavolul, sunt folosite în Apocalipsa, ca pretutindeni în Sfânta Scriptură, în mod potrivit și corespunzător. Primul înseamnă „împotrivor”, ultimul este tradus prin „defăimător”. Pentru Adunare el are ambele însușiri. Satan, împotrivorul, a format o grupă de eretici în împotrivire directă Adunării smerite și suferinde. Diavolul, disprețuitorul, a născocit minciuni și acuzații false de tot felul împotriva sfinților lui Dumnezeu, și el a avut succes cu ele, prin aceea că a făcut pe deținătorul puterii păgân, să creadă acestea. El a devenit astfel adevăratul inițiator al celor zece prigoane. Au fost zece declanșări de mânie și furie, care au încetat abia după ce Constantin s-a urcat pe scaunul împărătesc. Suferința exagerată a fost însă întâmpinată cu o mângâiere și mai exagerat de mare, și ambele au fost fără îndoială în deplină măsură partea Adunării suferinde. Relatările contemporanilor dintre creștini și păgâni confirmă aceasta pe deplin.

Încercări și încurajări

10. »Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.« »Nu te teme nicidecum« (sau »nu te teme«) este un cuvânt de pregătire pentru alte încercări noi; este același cuvânt ca și în capitolul 1,17. Acolo a ajuns la urechea vizionarului devenit neputincios și a oferit sufletului său sentimentul siguranței depline și necondiționate, aici trebuie să liniștească Adunarea cu privire la „furtuna” care se punea la cale. Necazul și sărăcia erau destul de rele și greu de suportat, dar ceva mult mai rău urma să vină peste ei. Ultimele prigoniri imperiale au întrecut pe cele anterioare în cruzimea lor. Norii negri se adunau; vuietul sălbatic al furtunii care avea să vină se auzea deja. Aici Adunarea este pregătită și încurajată cu privire la ce va veni. Se arată de asemenea clar, că aceste încercări, care urmau să vină, pornesc de la diavolul, care se folosește de acuzatorii falși și de uneltele executante ale cruzimii. Prigonirea sfinților era lucrarea lui. Dar credința se bazează pe acest adevăr mare și adevărat, că puterea este a lui Dumnezeu (Psalmul 62,11). Puterea diavolului este limitată și este ținută în frâu; fără permisiune clară el nu poate să-și întindă mâna nici măcar asupra celui mai slab miel al turmei (Iov 1 și 2). »Nu este autoritate decât numai de la Dumnezeu« (Romani 13,1) – nici satanică și nici omenească. O altă întrebare este cea referitoare la aplicarea puterii, și aceasta include cea mai mare responsabilitate. A fost intenția lui Dumnezeu, ca Adunarea Lui să fie încercată, și anume, până la extrem, și pentru aceasta a fost folosit diavolul. În felul acesta sfinții lui Dumnezeu au fost curățiți; dragostea, credința, curajul și credințioșia au fost întărite. Adunării i-a fost rânduită o perioadă de timp bine definită de necaz, »zece zile«. Aici s-ar putea să fie vorba de cunoscutele zece valuri de prigoană, și în mod deosebit de cea de-a zecea prigoană, din timpul lui Dioclețian, care a durat exact zece ani. Expresia »zece zile« înseamnă un timp limitat și de cele mai multe ori un timp relativ scurt; prigonirile păgâne s-au extins – cu întreruperi – pe o perioadă de aproximativ 250 de ani. Următoarele locuri arată că cele zece zile se referă la un timp limitat și de cele mai multe ori scurt: Geneza 24,55; Neemia 5,18; Ieremia 42,7; Daniel 1,12; Faptele Apostolilor 25,6 și altele.

Unii, nu mulți, din martorii de odinioară ai adevărului au tăgăduit pe Domnul lor, speriați fiind de frica torturii și morții. În acest caz, pentru fiecare pas pe cale, chiar până la moarte, credințioșia este neapărat necesară. Dacă se vrea câștigarea cununii de martir, atunci perseverența și statornicia trebuie păstrate până la sfârșit. – În Scriptură se vorbește de cununi diferite. Cununa de aur o va purta fiecare mântuit în cer (Apocalipsa 4,4). Cununa neprihănirii este răsplata pentru o umblare sfântă și dreaptă pe pământ (2 Timotei 4,8). După aceea există cununa care nu se poate vesteji a slavei, care va fi dată aceluia care au păzit turma preaiubită a lui Dumnezeu așa cum se cuvine și cu o ținută morală sănătoasă (1 Petru 5,4). Citim apoi despre cununa de martir, despre cununa vieții (Apocalipsa 2,10). Aceste cununi, precum și celelalte răsplătiri și încurajări, vor fi date de Domnul personal: »Îți voi da ...«

După aceea urmează cunoscuta solicitare de a auzi: »Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul!« Responsabilitatea personală este accentuată întotdeauna și este ferm accentuată. În aceste scrisori deschise găsim exprimat gândul Duhului și gândul Domnului, care sunt pe deplin una; scrisorile deschise se adresează tuturor Adunărilor Domnului din toate timpurile și din toate locurile de pe pământ.

Făgăduința dată biruitorilor

11. »Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.« Pentru a fi un biruitor în împrejurările în care se afla Adunarea din Smirna, era nevoie de o răbdare, care să rămână statornică chiar și în lupta de moarte. Pe de o parte face ravagii sinagoga Satanei, pe de altă parte păgânismul, ambele hotărâte să nimicească creștinismul. Între cele două grupe stau adepții

neînsemnați ai Nazarineanului, a căror singură apărare este răbdarea și smerenia. Ce perspectivă aveau ei pe pământ? Pierderea renumelui lor, a averilor lor și chiar pierderea vieții. Ca să biruiești în astfel de împrejurări îngrozitoare era nevoie de o credință puternică și o privire spirituală clară, ca totodată să-L vezi pe Cel nevăzut, dar care niciodată nu este mai aproape, ca în clipele, când ai Săi par să fie părăsiți, și a Cărui compasiune nu este niciodată mai reală și mai gingașă, decât în timpurile când aparent ei sunt uitați de El. Biruitorul poate să moară în chinurile torturii, prelungite de răutatea aproape diabolică a oamenilor, care se hrănesc din chinurile și sângele jertfelor, dar lui îi este dată asigurarea, că »moartea a doua« nu-l va putea stinge. Înțelesul exact al cuvintelor făgăduinței din acest verset este, că el »în niciun chip« sau »nicidecum« - o negare cu accent deosebit de puternic – nu va fi vătămat de »moartea a doua«, care este iazul de foc, domiciliul veșnic și locul de pedeapsă al diavolului și al oricărui rău și al celor pierduți (capitolul 20,14; 21,8).

Scrisoare deschisă către Pergam (capitolul 2,12-17)

12. »Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i.« - Această a treia scrisoare deschisă este adresată Adunării din partea cea mai de nord. Vechea capitală a Mysiei mai există sub numele Bergama, dar este jefuită de toată măreția și slava. Pergam sau Pergamum, așa cum deseori este denumit, a fost descris ca „un fel de uniune a unei cetăți de bălci, oraș universitar și rezidență regală”. Attalus al III-lea a vândut cetatea sa marii republici⁷. În timpul acela, și mai târziu sub domnia cezarilor Romei, Pergam era una din cele mai frumoase cetăți ale Asiei. Cu toate că era renumit din cauza slujirii idolilor, erudiției și științei medicale, această cetate, privită din punctul de vedere al creștinilor, era una din cele mai rele din cele șapte cetăți numite. Adevăratul creștin judecă cu totul altfel decât lumea, deoarece el privește lucrurile, principiile și persoanele în adevărata lor relație cu Dumnezeu.

Sabia ascuțită a judecății

12. »Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri.« Diferitele detalii ale descrierii minunate a lui Hristos, care au fost date vizionarului la prima apariție (capitolul 1,12-16) le regăsim în scrisorile descrise adresate Adunărilor, sau mai exact spus, îngerilor acestora. Caracteristica lui Hristos, cu care El se prezintă Pergamului este preluată din versetul 16 al capitolului 1. Acolo însă sabia iese din gura Lui, ca să lămurească caracterul judecății; ea este exercitată cu puterea Cuvântului Său. Aici nu se spune, că ea iese din gura Lui, ci că El o are. În niciunul din locuri sabia nu este văzută în teaca ei, ci este scoasă și gata să exercite imediat și temeinic lucrarea Sa, »ascuțită și cu două tăișuri«. Sabia este folosită ca simbol al judecății. Ea arată spre răzbunarea Domnului față de o lume vinovată (Apocalipsa 19,15) precum și spre judecarea temeinică și fără cruțare a răului, nu *de pe* poporul Său, ci a răului *din* el (Evrei 4,12). Sabia este totdeauna în mâna *Domnului*, și El o folosește în aceeași măsură pentru prieteni și pentru dușmani. El luptă împotriva răului, răul este dat pe față prin simpla autoritate a Cuvântului Său și este judecat. Față de aceia, fie ei în Biserică sau în lume, care refuză să se plece înaintea Lui și să recunoască autoritatea Sa necondiționată, sabia trebuie să-și facă lucrarea ei cu putere și infailibilă prin exercitarea judecății, căci – vrem să amintim aceasta cu solemnitate – judecata și exercitarea ei a fost dată Fiului Omului (Ioan 5,22,27).

⁷ Aceasta este Roma, înainte de a deveni un imperiu.

Sabia nu trebuie să rănească sau să omoare pe îngerul Bisericii, ci ea este îndreptată asupra acelorora, pentru a căror prezență în Adunare este responsabil îngerul (versetul 16).

Scaunul de domnie al lui Satan și locuința

13. »Știu unde locuiești; acolo unde este scaunul de domnie al lui Satan.« Părăsirea dragostei dintâi a fost primul semn caracteristic al Bisericii pe drumul ei de decădere. A doua caracteristică, pe care o vedem în Smirna, a fost prigonirea publică a Bisericii de către puterea imperială păgână. Cele mai rele timpuri de prigoană, dar și cele mai utile prin efectul lor de sfințire, au fost sub Decius (începând din anul 249) și Dioclețian (începând din anul 284). Rezultatul acestor două valuri de prigoană a fost separarea celor adevărați de cei neadevărați, precum și purificarea credinței Bisericii suferinde. Cu autoritatea păgână ca „instrument” Satan a avut voie să-și desfășoare toată cruzimea asupra lor, venind din afară; dar după ce toate eforturile lui de a distruge creștinismul în felul acesta au eșuat total, a încercat să distrugă din interior Biserica în adevăratul ei caracter ca martor, folosindu-se de bărbați religioși și învățători pentru exercitarea lucrării sale ucigătoare. Vorbirea profetică a apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 20,29-30) s-a împlinit foarte clar, așa cum o dovedește starea Bisericii descrisă în scrisorile deschise adresate Pergamului și Tiatirei.

Pergam a fost, în timpul când a fost scrisă cartea Apocalipsa, capitala domniei romane în Asia Mică. Păgânismul avea puterea supremă, de acolo s-a răspândit slujirea la idoli și prigoanele peste tot vestul Asiei Mici, Asia din timpul Apocalipsei. De aceea putem să înțelegem însemnătatea expresiilor »scaunul de domnie al lui Satan« și »acolo unde locuiește Satan«. Satan își avea locuința și scaunul de domnie în Pergam, și de acolo a încercat să sufoce mărturia creștină în această parte a pământului. Dar trebuie cercetat și după un alt înțeles mai adânc al acestor expresii.

Trebuie să avem permanent înaintea privirii noastre, că fiecare din aceste trei scrisori deschise descrie starea deosebită a întregii Biserici mărturisitoare în perioade succesive ale istoriei ei. Scrisoarea deschisă adresată Pergamului ne conduce la începutul secolului al patrulea, în timpul domniei împăratului Constantin. Cei 250 de ani de atacuri des repetate ale lui Satan ca »leu care răcnește« (1 Petru 5,8), deci prin prigoniri publice, au îmbogățit spiritual Biserica, chiar dacă ea era săracă în ochii lumii. Dar ce nu i-a reușit lui Dioclețian, ultimul împărat, care a prigonit pe credincioși, a reușit să obțină Constantin, primul împărat creștin. *Ispitirile* venite din partea lui Satan au avut ca rezultat decăderea spirituală și morală a Bisericii.

După moartea lui Licinus, coregent al lui Constantin cel mare, acesta a devenit singurul stăpânitor. La urcarea lui pe scaunul de domnie au fost anulate ordonanțele antecedentului său, care au chemat la prigonirea creștinilor, și a acordat creștinilor libertatea, să practice serviciul divin așa cum le dicta conștiința lor. Dar în acest timp, începând din anul 313 după Hristos, religia creștină a fost tratată pur și simplu ca oricare din multele religii din imperiul roman. Toate religiile au fost în aceeași măsură tolerate. Pe parcursul timpului însă, Constantin a luat tot mai multă cunoștință despre creștinism, și el a fost destul de înțelept să recunoască în creștinism principii, care conduc la stabilitate, și care erau favorabile consolidării puterii sale. În afară de aceasta putea să aibă încredere, că supușii lui creștini vor păstra prestigiul imperiului, în timp ce subalternii săi păgâni provocau mereu răscoale în diferite părți ale imperiului.

În anul 324, și după aceea tot mereu, Constantin a dat dispoziții împotriva păgânismului și a încercat cu toată puterea să constrângă creștinismul să devină singura religie a imperiului lui. Păgânii au fost alungați de la curtea regală și creștinii au fost promovați pe posturi de onoare. Constantin a oferit bisericii aurul său și privilegiile sale, și aceasta a înghițit de bună voie „momeala” și totodată a jertfit conștiința și credincioșia ei față de Domnul ei. Biserica și lumea, care până în momentul acela au fost despărțite una de alta (Ioan 17,2; 2 Corinteni 6,14-16), s-au luat în brațe – o unire plină de primejdii. Din timpul acela există legătura nefastă dintre Biserică

și stat, și cu ajutorul statului au fost create instituții bisericești. În multe cazuri s-a impus supușilor împotriviți să accepte creștinismul: ori botezul ori sabia – și aceasta, cu toate că marele domnitor s-a lăsat botezat abia cu puține zile înainte de moartea lui în Nikomedia. Templele păgâne impunătoare și îmbrăcămintea costisitoare a preoților au fost închinare serviciilor divine creștine. În felul acesta în locul încăperilor și localurilor de adunare simple și fără pretenții, în care se strâneau primii creștini, au apărut clădiri luxoase și impunătoare. Creștinismul a încălțat pantofi de aur, ca să spunem așa. Ca să facă pe preoți și pe popor să fie de acord cu noua ordine, multe din ritualurile și ceremoniile păgâne au fost preluate de Biserică. În felul acesta caracterul ei și mărturia ei despre sfințenie și adevăr a fost complet falsificată. Efectele acestei legături nefaste au rămas până în zilele noastre, și cu toate că Dumnezeu în guvernarea Sa a folosit-o ca să oprească torentul de necredință, ea a adus pagube imense Bisericii. Prin aceasta ea a pierdut caracterul punerii ei deoparte pentru Dumnezeu și al despărțirii de lume, pe care ea trebuia să-l reveleze într-un timp când Hristos era lepădat. Unirea legitimă dintre Biserică și stat (sau regim) va fi descoperită într-o zi viitoare (Apocalipsa 21,9; 22,5). Accentul deosebit al expresiilor din versetul 13 ne devine clar, când vedem Biserica șezând liniștită și comodă în prezența scaunului de domnie și a locuinței lui Satan, care este dumnezeul lumii acesteia. Satan are un scaun de domnie și o locuință pe pământ, și pentru Biserică este cu adevărat grav, că ea s-a stabilit acolo. În Apocalipsa 18,12-13 găsim o listă cu douăzeci și nouă de poziții; prima este „aurul”, ultima este „sufletul omului”. Câștigarea și posedarea acestor „lucruri” este remarcabilă pentru biserica falsă.

Această perioadă din istoria Bisericii este deosebit de importantă, de aceea am studiat-o detaliat.

Cei care locuiesc pe pământ

13. »Știu unde locuiești.« Domnului nu i-a fost indiferent unde locuia ea. Când El vorbește despre locuire *pe pământ*, atunci aceste cuvinte au un înțeles adânc, fatal (compară cu Filipeni 3,19; Apocalipsa 3,10; 6,10; 11,10; 13,14; 17,8). Aceste locuri arată spre starea spirituală a unei clase de oameni, care nu sunt numai simplu pe pământ, ci interesele lor sunt total îndreptate spre pământ și se limitează la pământ. Căci „celor care locuiesc pe pământ” le-a fost prezentată chemarea cerească, dar în locul ei, ei au ales de bună voie și conștient, ca parte a lor, pământul și lucrurile pământești.

Domnul laudă

13 »Tu ții Numele Meu, și n-ai lepădat credința Mea.« Tot ce în creștinism este de importanță vitală, a fost păstrat cu hotărâre: Numele și credința lui Hristos. Ele au fost încercate în împrejurările cele mai îngrozitoare și verificate prin exproprierea averilor, prin tortură și moarte. Ei au refuzat să jure pe „duhul lui cezar”. Ei s-au ținut strâns de Numele Aceluia care este sfânt și adevărat. Ei nu au vrut să tăgăduiască credința lor în Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu în dumnezeirea Lui, ca Fiu al Omului în umanitatea Lui sfântă și ca Fiu al lui David cu drepturile și slava lui de Împărat al lui Israel. Ei au rămas statornici, »ca și cum ar fi văzut pe Cel nevăzut«. Ei nu s-au dat înapoi nici măcar de la arderea pe rug. Domnului I-a plăcut să recunoască și să laude statornicia lor, chiar dacă El a trebuit să-i mustre aspru, deoarece ei locuiau pe „locurile înalte” ale pământului, unde Satan și-a ridicat scaunul de domnie și și-a făcut locuința. Realmente a fost Satan, care mai întâi și-a ridicat scaunul de domnie în Roma iar apoi în Constantinopol, de unde a guvernat, folosind pe cezari ca unelte ale sale și reprezentanți ai săi. Acolo locuia el, cu toate că el avea acces și în cer. Dar prăbușirea lui este deja planificată și chiar și clipa prăbușirii lui (Apocalipsa 12,7-13).

Antipa, martorul credincios

13. »... nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satan.« Dreapta-credință a Adunării din Pergam nu poate fi pusă la îndoială. În mod deosebit ea nu a renunțat la una din părțile adevărilor de bază, și aceasta nici măcar »în zilele, în care Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi.« Numele acestui martor nobil al lui Isus Hristos, care a pecetluit mărturia sa cu sângele său, a fost transmis din generație în generație. Cu toate că despre Antipa, în afară de numele său, nimic nu este sigur, cuvintele »martorul Meu credincios« conțin o confirmare, care spune mult. – Ce a fost Hristos pentru Dumnezeu (capitolul 1,5), aceasta a fost Antipa pentru Domnul Isus.

Învățătura lui Balaam și învățătura Nicolaiților

14.-15. »Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie. Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților, pe care Eu o urăsc.« Prin cuvintele »dar am ceva împotriva ta«, Domnul Isus pune înaintea ochilor îngerului Bisericii din Efes (versetul 4) și îngerului Bisericii din Tiatira (versetul 20) obiecții precise; în primul caz, părăsirea dragostei dintâi, în cazul al doilea, falsificarea învățăturii. Aici însă impută două lucruri, care au fost tolerate în Adunarea din Pergam: erau unii, care se țineau de învățătura lui Balaam, erau alții, care erau adepții învățăturii Nicolaiților. Ceea ce în Efes era încă urât, a fost preluat în Pergam (versetele 6 și 15). *Lucrările* Nicolaiților au fost strict respinse în Efes; în Pergam erau unii care puteau să se țină de învățătura Nicolaiților.

Inima lui Balaam nu a fost nicidecum de acord cu sentințele minunate, pe care el, constrâns de Duhul lui Dumnezeu, trebuia să le vestească (Numeri 23 și 24). Sufletul lui dorea mai mult după onorurile și darurile împăratului din Moab. Pentru bani dorea cu plăcere să blesteme pe poporul lui Dumnezeu, el »a iubit plata fărădelegii« (2 Petru 2,15). După ce încercările lui, de a blestema pe aceia, pe care Dumnezeu i-a binecuvântat, au fost zădărnice, dușmănosul profet mesopotamic a învățat pe dușmănosul împărat moabit Balac, cum putea să pună »o piatră de poticnire« înaintea picioarelor lui Israel. În Vechiul Testament găsim un indiciu la aceasta abia în cartea Numeri 31,16. În Numeri 24,25 se spune numai, că profetul și împăratul au mers fiecare pe drumul lui. Dar viclenia lui a avut succes. După indicațiile date de împăratul lor vinovat, femeile moabite au ispitit pe Israel să păcătuiască (Numeri 25,1-3). Așa a devenit Balaam, care s-a făcut mult mai vinovat decât împăratul Moabului, sub conducerea lui Satan, inițiatorul propriu-zis al căderii lui Israel, care a condus la judecata îngrozitoare, prin care 24000 de bărbați⁸ din popor au murit (Numeri 25,9). Petru, Iuda și Ioan sunt singurii scriitori ai Noului Testament, care se referă categoric la Balaam. Cele două păcate, la care a fost ademenit Israel în felul acesta, au fost slujirea idolilor și curvia. Exact aceste păcate au fost mai târziu condamnate clar și categoric de apostolul Pavel (1 Corinteni 10,19-28; 6,15-18). Aici, în Pergam, învățătorii și adepții acestor practici murdare și-au găsit protecția chiar în sânul Bisericii. Aceste păcate erau deci rezultatul învățăturii lui Balaam. Pentru creștin, orice venerație – cu excepția aceleia aduse lui Dumnezeu – este slujire la idoli (1 Ioan 5,21), relațiile nepermise cu lumea sunt curvie (2 Corinteni 6,14-16)⁹.

⁸ În 1 Corinteni 10,8 este redat numărul celor care au căzut, ca fiind 23000; dar cuvintele »într-o singură zi au căzut 23000« sunt suficiente, ca să explice diferența între numărul celor care au murit. Ei nu au murit în mod necesar toți într-o zi. Moise a dat numărul mai mare, fără să amintească, cât de mult a durat plaga.

⁹ Din cauza slujirii la idoli și a legăturilor cu neamurile, Israel a fost învinovățit de *preacurvie* (Ieremia 3,8), deoarece el a fost privit ca fiind în relații de familie cu Domnul. Bisericii i se reproșează *curvia* (Apocalipsa 2,21)

Învățătura Nicolaiților nu era aceeași ca a lui Balaam, cu toate că rezultatul din amândouă a fost același, și anume decăderea moral-spirituală a tuturor acelor care a fost murdăriți prin aceste practici păcătoase și învățături păcătoase. Balaam are astăzi pe reprezentanții moderni ai învățaturii lui în Biserică. Sunt oameni care ocupă poziții de răspundere în ele și, ca și Balaam, cu îndărătnicie se țin de veniturile lor bune și de funcțiile lor înalte, în timp ce ei cu o râvnă mare, care ar fi mai de valoare dacă ar fi folosită în alte scopuri, lucrează la distrugerea credinței, pentru a cărei apărare și păstrare sunt plătiți. Cinstea acestor oameni are aceeași valoare ca și lucrarea, care duce la nimicirea sufletelor. Învățătura lui Balaam lucrează la sufletul oamenilor, în timp ce învățatura Nicolaiților este semănată în suflete. Mărturia creștină a fost prin aceste două învățături aproape complet distrusă. Începând din secolul patru și până astăzi au fost făcuți pași mari în direcții greșite, așa că până astăzi aproape că nu s-a mai păstrat nicio trăsătură de caracter a Bisericii de odinioară, din timpul apostolilor. Îngerului nu i se reproșează păstrarea acestor învățături, ci că ele au fost primite fără nici un fel de împotrivire. Orice indiferență față de rău este o înjosire a lui Dumnezeu. Adormirea spirituală a îngerului Adunării din Pergam iese clar în evidență – spre deosebirea clară cu Efesul. Păcatul Bisericii este tolerarea răului și a persoanelor rele.

Pocăința sau judecata

16. »Pocăiește-te deci; iar dacă nu, vin la tine curând, și voi lupta împotriva lor cu sabia gurii Mele.« La atenționarea adresată Efesului, cuvântul »adu-ți aminte« este înaintea solicitării de a se pocăi. Niciuna din Biserici nu a fost așa de bogat binecuvântată și nu a primit așa de mult din bunătatea și harul lui Dumnezeu ca Adunarea din capitala provinciei Asia. Apostolul Pavel a lucrat trei ani în Efes. Lucrarea și lacrimile lui au adus roade bogate și în scrisoarea sa adresată sfinților din această cetate a putut să prezinte adevăruri de cel mai înalt grad, fără să adauge un singur cuvânt de dezaprobare sau de mustrare. Credința în Domnul Isus și dragostea față de toți sfinții erau semnele caracteristice ale vieții ei de Adunare. De aceea, cât de potrivite erau cuvintele atenționării divine: »Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te«. Adunarea din Pergam însă nu a avut niciodată un har așa de deosebit și nu a savurat privilegiile așa de mari; de aceea aici lipsește cuvântul »adu-ți aminte«.

»Pocăiește-te« - aceasta este cerința Domnului ca urmare a descoperirii marelui rău din mijlocul ei. Personal îngerul Adunării nu a acceptat nici învățatura și nici nu a făcut faptele rele, care au fost dezaprobat; pe de altă parte însă el nici nu le-a condamnat și nu s-a opus pătrunderii lor în Adunare, ceea ce îngerul Adunării din Efes a făcut cu toată hotărârea. Dacă chemării la pocăință nu îi urma judecarea de sine, Domnul a trebuit să anunțe judecata, care va veni în curând: »vin la tine curând«. Judecata, care era aproape să vină, este întărită prin folosirea verbului la timpul prezent precum și prin adăugarea cuvântului »curând« (de fapt, repede). Venirea, despre care se vorbește aici, nu este revenirea personală a Domnului, care este denumită și a doua Sa venire, ci se referă la o acțiune imediată și de judecată a Domnului cu Adunarea. – Îngerului Adunării îi spune: »vin la tine«, dar cu privire la aceia, care s-au încărcat cu o mare vină, spune: »voi lupta împotriva lor«. În felul acesta Domnul face o diferențiere. Există o diferențiere a gravității păcatelor și în mod corespunzător a pedepsei. Noi trebuie să diferențiem între conducători și conduși. La folosirea diverselor feluri și trepte de pedeapsă, care sunt oferite în Noul Testament pentru păstrarea sfințeniei Casei lui Dumnezeu, trebuie să se țină seama cu atenție de această diferențiere. »Mustrați pe cei ce se despart de voi; căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne« (Iuda 22-23). »Sabia gurii Mele« arată puterea de judecată a Cuvântului Său – este pătrunzătoare.

din cauza relațiilor ei nepermise cu lumea, deoarece nunta Mielului nu a avut încă loc (compară cu Apocalipsa 19,7).

Solicitarea la ascultare

17. »Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul!« În aceste scrisori deschise auzim vocea Duhului Sfânt, El vorbește în ele Adunărilor creștinătății. Dacă creștinii ar fi ascultat de această voce, decăderea evidentă a Bisericii ar fi fost evitată. Dar cu toate că Duhul vorbește Adunărilor, este totuși și fiecare în parte solicitat să asculte. Biserica în totalitatea ei este privită ca o corporație, care a devenit neprimitoare pentru prezentările și atenționările Duhului; drept urmare aici nu sunt solicitate Adunările să asculte, ci fiecare mădular al lor: »Cine are urechi, să asculte!« Nu este de așteptat o restaurare colectivă; de aceea se accentuează permanent și serios responsabilitatea personală, care totdeauna este cea mai importantă și stă pe primul loc. Acesta este unul din adevărurile de bază ale creștinismului, și numai pentru că permanent a fost negat, a progresat sistemul papal. Miezul acestui sistem este tocmai stricta respingere a gândirii proprii și a unei relații directe, personale, a omului cu Dumnezeu.

Răsplătiri deosebite și personale

17. »Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care îl primește.« Biruința este aici, ca și în alte părți, o chestiune total personală. Dacă trebuie să ia naștere o grupă de biruitori, aceasta este posibil numai dacă fiecare în parte merge pe drumul său cu credință și energie spirituală. Ceata biruitorilor sau »norul de martori« din Evrei 11 este prezentat în persoane individuale. Fiecare martor al lui Dumnezeu avea personal de luptat cu dușmanul, dar el nu a stat niciodată singur, căci Dumnezeul cel viu a fost pentru el și cu el.

Este o frumusețe deosebită în aceste făgăduințe și în felul în care ele au fost date. Domnul Însuși spune: »Îi voi da să mănânce din mana ascunsă«. Acest dublu »(Eu) voi da« mărește și mai mult valoarea binecuvântărilor făgăduite. Mana este numită în Psalmul 78,25 și »pâinea celor puternici«, iar în evanghelia după Ioan 6,32 este numită »pâinea din cer«. Mana (cu înțelesul textual „ce este aceasta?”) a devenit expresia permanentă a uimirii lui Israel cu privire la felul și plinătatea grijii divine pentru ei în pustie (Exod 16,15); desigur, atunci nu era ascunsă, deoarece stătea pe suprafața pământului în jurul taberei lor. De aproximativ 12500 de ori a lăsat Dumnezeu să ploaie pâine din cer dimineața pentru poporul Său de pe pământ. Și Dumnezeul lui Israel este și Dumnezeul nostru, dar pentru noi El este mai mult decât a fost pentru ei, pe baza legăturii noastre actuale și vii cu Hristos în slavă. Ca aducere aminte de grija milostivă a lui Dumnezeu pentru poporul Său a fost păstrat un urcișor cu mană înaintea Lui (Exod 16,33), un urcișor de aur, așa cum ne-a făcut cunoscut apostolul Pavel în epistola către Evrei 9,4. Aproximativ 500 de ani a vorbit această »mană ascunsă« despre Hristos în smerenia Sa – dar numai înaintea lui Dumnezeu. Ascunsă în chivotul legământului, în cel mai sfânt dintre toate vasele, era ascunsă de privirea poporului. Probabil că în acest timp lung de cinci secole nu a fost văzută de niciun ochi omenesc.

Dar Hristos spune acum, »îi voi da să mănânce din mana ascunsă« - nu printr-un intermediar, ci cu totul personal. Desigur aceasta este o răsplătire în viitor, când lupta a trecut. Ce binecuvântare va fi, să aflăm atunci în slavă de la Domnul Însuși despre tainele vieții Sale aici pe pământ, despre adâncimea smeririi Lui, dar și despre frumusețile și desăvârșirile morale ale drumului Său pe pământ, care au rămas ascunse de ochii oamenilor. Atunci se va vedea și că drumul biruitorului a fost numai o imitație a vieții lui Isus pe pământ. Ce armonie între Biruitor și poporul Său biruitor se va vedea atunci în slavă! Istoria vieții va fi înțeleasă acolo sus și va fi încă o dată privită retrospectiv – dar a cui istorie a vieții va fi, a noastră, sau a Sa? – Relatări nescrise despre viața Sa, dacă toate ar fi fost scrise, ar avea nevoie de o lume mai mare decât aceasta, ca să cuprindă cărțile scrise (Ioan 21,25). În Vechiul Testament a fost dată mana *din* cer pentru binecuvântarea și pentru săturarea poporului de pe pământ. Mana ascunsă va fi dată *în* cer

biruitorilor. Biruitorii din Pergam au respins locul Bisericii în strânsă părtășie cu o lume în care Satan și-a ridicat scaunul de domnie și locuința sa; de aceea ei au trebuit să trăiască și să sufere în umbră, mergând pe un drum singuratic în părtășie cu Domnul Isus, care Însuși a mers pe cărarea izolată – cu siguranță pentru El mult mai aspră și mai singuratică decât a oricărui înainte sau după El.

El va da însă nu numai din mana ascunsă, ci El spune și: »și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care îl primește.« Ce se înțelege prin piatra albă și prin numele tainic, care este scris pe ea? În antichitate o piatră albă a avut o utilizare multilaterală în viața socială și în practicile juridice. Zilele de sărbătoare au fost marcate cu o piatră albă, zilele de nenorocire cu o piatră neagră. Omagierea unui oaspete deosebit se făcea de către gazdă printr-o piatră albă, pe care era scris numele oaspetelui sau un salut. În procedurile judecătorești o piatră albă însemna achitare, o piatră neagră, dimpotrivă, condamnare. Aici se promite biruitorului o piatră albă, și un nume nou scris pe ea, pe care nu-l cunoaște nimeni, în afară de fericitul primitor. Ea este expresia bucuriei personale a Domnului pentru fiecare în parte, care aparține biruitorilor. În niciun caz nu este o răsplătire publică. Așa cum astăzi sunt binecuvântări comune și personale, vor fi și atunci bucurii comune și personale. Recunoștința din partea Domnului și bucuria Lui deosebită pentru fiecare în parte din ceata triumfătoare va fi o răsplătă bogată pentru lepădarea și disprețul, pe care martorul credincios le îndură acum. Numele nou de pe piatră, care va fi cunoscut numai de biruitor, se referă la Hristos, pe care atunci fiecare Îl va cunoaște personal și în mod deosebit, și aceasta este cu siguranță o răsplătă care depășește orice descriere și orice evaluare. Între Hristos și biruitor va fi atunci o comunicare intimă a dragostei și înțelegerii, o bucurie, la care nimeni altul nu poate lua parte, un semn al dragostei recunoscătoare rezervat fiecăruia în parte. Prin urmare în slavă mana ascunsă vorbește despre prețuirea din partea noastră a lui Hristos în smerenia Lui, în timp ce piatra albă arată cum ne prețuiește El pe noi ca biruitori. Așa vorbesc simbolurile mana și piatra albă în slavă despre drumul Său pe pământ și despre drumul nostru personal pe pământ.

Scrisoare deschisă către Tiatira (capitolul 2,18-29)

Caracteristici deosebite

18. »Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Acestea le spune Fiul lui Dumnezeu, care are ochii Săi ca o flacără de foc și picioarele Sale ca arama strălucitoare.»« Această scrisoare deschisă este singura scrisoare în care este amintit numele unei femei. Izabela sau Izebel, femeia păcătoasă a împăratului slujitor la idoli din Israel (1 Împărați 16,30-33), el însuși fiind numai o unealtă în mâna ei, a sprijinit și promovat cele mai rele forme ale slujirii la idoli. Ea era o ucigașă, și cu toate acestea era o femeie înțeleaptă, rafinată și hotărâtă. Izabela este o persoană remarcabilă, care este numită în această scrisoare deschisă. Nu putem privi ca o simplă întâmplare, că Tiatira a fost amintită mai înainte (Faptele Apostolilor 16,14) de asemenea în legătură cu o femeie, care desigur a avut un caracter cu totul altul decât Izabela. Sunt atât antiteze bătătoare la ochi, cât și asemănări între Lidia, creștina activă, darnică și hotărâtă, relația ei cu apostolul Pavel (Faptele Apostolilor 16) și Izabela, păgâna activă și de asemenea darnică, și relația ei cu Ilie (1 Împărați 18 și 19).

Această a patra scrisoare deschisă este cea mai lungă dintre toate și este prima scrisoare din grupa a doua, în care trăsăturile descrise ale fiecărei Adunări continuă să rămână până la a doua

venire a Domnului. Prima menționare directă a celei de-a doua veniri a Domnului în scrisorile deschise se găsește aici (versetele 25-28).

Starea lipsită de speranță, neputincioasă și stricată a Bisericii – o stare, din care ea nu se poate ridica și care nici nu poate fi îmbunătățită – este o altă trăsătură clară, care deosebește clar această scrisoare deschisă de celelalte trei anterioare. Aici se răspândește activ, de la interior spre exterior, învățătura rea și dăunătoare. În Pergam au fost tolerate anumite rele grave, dar Tiatira a permis ca acestea să fie permanent învățate; și pe acest teren au luat ființă sisteme rele asemănătoare, »copiii ei«. Ce caracteristică cu adevărat remarcabilă a acestei Adunări!

O altă particularitate este, că acum este recunoscută categoric o rămășiță și ei i se vorbește deosebit (versetul 24), prin care Biserica în ansamblul ei, sau mulțimea, se diferențiază clar de rămășița credincioasă.

În afară de aceasta, solicitarea de a asculta, care în scrisorile deschise adresate Bisericilor din Efes, Smirna și Pergam stă înaintea făgăduințelor făcute biruitorilor, în scrisorile deschise adresate Bisericii din Tiatira și Bisericilor următoare stă după făgăduințe și prin urmare la sfârșitul fiecărei scrisori deschise. Prin aceasta se arată, că în primele trei scrisori deschise încă mai era chemată toată Biserica sau Adunarea să asculte, în timp ce la ultimele patru, cuvintele »cine are urechi, să asculte« sunt adresate biruitorilor.

În sfârșit, se observă, că în scrisoarea deschisă adresată acestei Adunări pentru prima dată, și singura dată în scrisorile deschise, Numele sau titlul vorbitorului divin este numit: »Acestea le spune Fiul lui Dumnezeu«. În niciun alt loc din Apocalipsa nu este folosit acest titlu, care accentuează dumnezeirea Sa.

Vorbitorul divin

18. »Acestea le spune Fiul lui Dumnezeu.« Umanitatea Domnului și relația Sa cu neamul de oameni este exprimată prin titlul »Fiul Omului«. Dumnezeirea Domnului și relația Lui cu Dumnezeu se exprimă prin titlul »Fiul lui Dumnezeu«. Ioan a văzut slava Lui ca »Fiu al Omului« în relația Sa cu Adunările (capitolul 1,13). De ce se folosește atunci aici titlul de »Fiul lui Dumnezeu«, și numai aici? Răspunsul nu este greu. Istoric starea din Tiatira se referă în principal la Evul Mediu întunecat; cu puține cuvinte și simboluri se prezintă aici un tablou al sistemului papal, cel mai rău, care – cu nume creștin – a pătat vreodată pământul. În sistemul papal s-a pierdut orice imagine clară despre Biserică. Este adevărat, se laudă cu voce tare unitatea, dar care, acolo unde și când a fost posibil, a fost constrânsă cu „argumentele” puternice ale rugurilor, ale focului și temnițelor - o unitate, care este așa de diferită de unitatea divină lucrată de Duhul (1 Corinteni 12,13), ca întunericul de lumină. Acest sistem exclude complet pe Hristos ca și Cap al trupului Său, al Adunării, și ca Administrator al Casei lui Dumnezeu. De aceea titlul »Fiul lui Dumnezeu« este pus la începutul acestei scrisori deschise. Nu Petru, ci Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, este fundamentul de piatră al Bisericii (Matei 16,16-18). Au făcut pe Petru administrator al Bisericii, în locul lui Hristos. Dar Domnul nu renunță niciodată la drepturile Lui, și tocmai acolo și când era cel mai necesar să insiste la privilegiul Său divin ca Fiu al lui Dumnezeu, a insistat și va persista. Când Biserica a alunecat dintr-o stare rea în una și mai rea, era cu atât mai necesar să se insiste la slava divină și relația Domnului nostru. Când se renunță la acestea, atunci cu adevărat s-a pierdut totul. Titlul »Fiul lui Dumnezeu« nu stă nicidecum în legătură cu o anumită perioadă. În afară de aceasta este un titlu, care I-a fost dat la intrarea Lui ca Om în lumea aceasta (Psalmul 2; Faptele Apostolilor 13,33).

Ochii Săi și picioarele Sale

18. »Fiul lui Dumnezeu, care are ochii Săi ca o flacără de foc și picioarele Sale ca arama strălucitoare.»« Aceste caracteristici sunt părți ale descrierii în detaliu a Fiului Omului glorificat, pe care vizionarul a avut voie să-L vadă mai înainte (capitolul 1,14-15). Aici vom vedea cum Fiul lui Dumnezeu folosește aceste două caracteristici ale suveranității Lui. Noi trebuie să ne gândim, că El, căruia I-a fost dată toată judecata și pe care o va face fără greșală, este nu numai Om (Ioan 5,22,27), ci este totodată Dumnezeu. El, Cel care poartă sceptrul, este atât Dumnezeu, cât și Om. Ochii Săi »ca o flacără de foc« arată, că El nu poate să suporte și să treacă cu vederea răul. El va depista orice păcat și îl va descoperi, chiar dacă el este bine ascuns. Cine sau ce poate să scape de acești ochi ca o flacără de foc? – Picioarele Lui sunt »asemenea cu arama strălucitoare«. Ce descoperă ochii Lui va fi strivit de picioarele Sale. Acțiunea judecătorească hotărâtă și dreptatea neînduplecabilă sunt simbolizate prin »picioarele ca arama strălucitoare«. Orice formă organizată a răului, care poartă numele creștin (versetul 23), trebuie distrusă, trebuie călcată în picioare. Munții Edomului din ultimele zile oferă un exemplu îngrozitor al răzbunării divine și al simbolurilor corespunzătoare, care se folosesc și aici (Isaia 63,1-6). Când Domnul va veni personal, ca să facă cunoscut dreptul Său neîngrădit asupra a tot ce este sub cer, picioarele Lui vor fi ca »stâlpi de foc« (Apocalipsa 10,1-2) – o schimbare ușoară în vorbirea biblică, care arată spre planul ferm, neschimbător, al Domnului și împlinirea lui în afirmația intransigentă a drepturilor Sale atotcuprinzătoare. Focul este simbolul expresiv al judecății, fie cu privire la Hristos, la jertfe (Levitic 1), sau la tot răul (Marcu 9,43; Luca 16,24; 2 Tesaloniceni 1,8).

O laudă călduroasă

19. »Știu lucrările tale și dragostea și credința și slujirea și răbdarea ta, și lucrările tale din urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.»« Din cele șapte Adunări, Tiatira primește lauda cea mai cuprinzătoare, înainte ca să urmeze cuvinte de mustrare energică și aspră. Numai în scrisorile deschise adresate Adunării din Smirna și Pergam lipsesc cuvintele »știu lucrările tale«. Starea acestor Adunări excludea gândul la lucrări; starea din Smirna era caracterizată în principal de suferințe, în Pergam stătea credințioșia pe prim plan. În acest verset apare de două ori cuvântul »lucrări«. La îngerul Adunării din Efes s-a micșorat dragostea, în timp ce la îngerul din Tiatira este vorba de o creștere a lucrărilor. Cu cât noaptea a devenit mai întunecoasă, cu atât mai multă dăruire și râvnă a arătat ceata celor care se tem de Dumnezeu; ultimele lor lucrări au fost mai multe decât cele dintâi, ele erau mai numeroase, mai curate și ca roadă a credinței aveau un caracter mai nobil. Dar această Adunare este lăudată și pentru dragostea ei, pentru credința ei, pentru slujirea ei și pentru răbdarea ei – patru semne caracteristice ale vieții creștine. Dragostea, ca roadă a Duhului, numită pe primul loc (Galateni 5,22) și mai mare decât credința și nădejdea (1 Corinteni 13,13), stă la începutul acestei enumerări. În afară de aceasta Tiatira este singura din cele șapte Adunări, care este lăudată pentru dragostea ei și pentru slujirea ei. Slujirea recunoscută de Domnul cuprinde după înțelegerea noastră în sens larg atât slujirea spirituală, cât și slujirea practică.

O acuzare serioasă

20. »Dar am împotriva ta, că o îngădui pe femeia Izabela, care își zice profetesă, și îi învață și îi rătăcește pe robii Mei, ca să curvească și să mănânce cele jertfite idolilor.»« Domnul face aici o acuzare grea împotriva îngerului. Biserica, văzută în reprezentanții ei spirituali, a lăsat să persiste un rău în mijlocul ei, care avea un caracter cu mult mai mare decât toate relele

anterioare. Cu alte cuvinte: papalitatea stă pe prim plan în această scrisoare deschisă. Suveranitatea „sfântului scaun” este dezvoltarea deplină și rezultatul vechilor chibzuieli ale ucenicilor, »cine este cel mai mare« (Marcu 9,33-34). Că Tiatira reprezintă starea generală a Bisericii din Evul Mediu este evident.

Sucesiunea scrisorilor deschise

În succesiunea scrisorilor deschise ne sunt prezentate caracteristicile clar vizibile ale Bisericii în diverse perioade de timp ale istoriei ei. Cercetătorii istorici pot să descopere detalii, care uneori sunt interesante, deseori însă sunt foarte obscure. Dar caracteristicile esențiale ale istoriei Bisericii și principiile care au dominat în acele perioade, care au condus la evenimentele din acea vreme, sunt descrise clar și deslușit în capitolele 2 și 3 din Apocalipsa. Primul secol s-a încheiat cu părăsirea dragostei dintâi; aceasta o găsim în scrisoarea deschisă adresată Adunării din Efes. În următoarele două secole s-au dezlănțuit cu mare violență prigoanele, parțial mai reduse; despre aceasta vorbește scrisoarea deschisă adresată Adunării greu încercate din Smirna. După aceea ajungem în succesiune istorică la timpul domniei lui Constantin, în care acest domnitor cu aurul și onorurile lui a pricinuit pagube grele Bisericii. Această evoluție tristă a avut loc în secolul patru și este arătată în scrisoarea deschisă adresată Adunării din Pergam. Parcursul următor al istoriei aduce înființarea sistemului papal. S-a dezvoltat de la prima ridicare a pretenției la autoritate și putere supremă prin conciliul din Sardica (Sofia de astăzi din Bulgaria) în anul 343 și până în secolul șapte, în care pretențiile și cerințele sale arogante, îndrăznețe, erau în opoziție evidentă cu titlurile, venerația și adorarea, care se cuvine numai Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. După aceea, din secolul opt și până la revărsatul zorilor Reformei, s-a impus pe cât a fost posibil, prin folosirea puterii și înșelăciunii, pretenția de dominare atotcuprinzătoare a papalității peste imperiile pământului și peste trupurile și sufletele oamenilor, afirmându-se chiar, că ea posedă cheile Paradisului. Pretenția la domnia universală nu a fost niciodată retrasă și într-o zi viitoare va fi impusă. Acest tablou îngrozitor ne este prezentat în scrisoarea deschisă adresată Bisericii din Tiatira. Jugul papalității a fost rupt în secolul 16 prin Reformă, care pentru Europa a adus într-o măsură oarecare libertatea. Luther – cu Biblia deschisă – a fost mai puternic decât papa, pe care l-a susținut domnitorul cel mai puternic din timpul său. Lovitura, care a fost dată atunci papalității, nu a fost însă mortală, ci ea s-a refăcut treptat, dar sigur, din ea. În scrisoarea deschisă adresată Bisericii din Sardes stă înaintea noastră Reforma și în mod deosebit protestantismul, care a rezultat din ea. A fost însă necesară o altă reformă, ca să se ajungă din nou la creștinismul viu și practic. Aceasta a avut loc prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu la începutul secolului 19. Dar în starea ei finală, Biserica nu este nici rece nici în clocot – și este fără Hristos. Dar mulțumită cu sine însuși se laudă cu bogăția ei și cu calitățile ei; acestea sunt semnele caracteristice principale ale Bisericii de astăzi. Crucea este în clădirile ei, și în afara clădirilor, dar Hristos stă afară și bate la ușă, ca să fie lăsat de unul sau altul să intre – aceasta este Laodiceea. *Biserica* refuză să asculte de vocea Sa și să recunoască autoritatea Lui.

Izabela și papalitatea

Izabela era o femeie, o împărăteasă, o slujitoare a idolilor, o prigonitoare și era suverana propriu-zisă și conducătoarea regimului în Israel; Ahab era numai o marionetă în mâinile ei (1 Împărați capitolul 18 până la 21). Izabela din Apocalipsa este toate acestea și chiar mai mult. În timp ce Izabela unește în sine aceste caracteristici și alte caracteristici ale sistemului papal (Apocalipsa 17 și 18), ea își acordă cu aroganță titlul de profetesă. Ea afirmă, că învață cu autoritate. În legătură cu învățătura ei, ea înțelege folosirea intensă cu dibăcie a tuturor

vicleniilor și ademenirilor, pentru obținerea Țelurilor proprii. „Ascultați de mama biserică”, aceasta este strigarea oricărui reprezentant al sistemului romano-catolic. „Biserica nu greșește în problemele de credință și morală” – dar în privința aceasta trebuie reținut, că prin biserică se înțelege foarte simplu papalitatea. Învățăturile și ademenirile ei trebuie primite ca decisive și perfecte, oricât ar fi ele în contradicție cu Scriptura și respingătoare de mintea omenească. Aceasta este o dogmă a Romei. Ea nu poate să greșească – dar urmarea ei este, că ea nici nu poate face progrese. Din aceasta rezultă, că Roma și neștiința, Roma și superstiția, Roma și lipsa părerii proprii în mod necesar trebuie să meargă împreună, așa cum dovedește cu prisosință istoria. Roma se teme de lumină și de Biblie. Reprezentantul bisericii de la Roma spune: „Biserica învață.” – „Misiunea bisericii este vestirea Evangheliei”, spune protestantul. Ambele sunt greșite. Învățarea și predicarea nu sunt daruri care au fost date Bisericii, și ea nici nu este răspunzătoare de practicarea acestor daruri. Biserica sau Adunarea este învățată, dar ea nu învață. Atât învățarea, cât și predicarea sunt practicarea unui dar de către slujitorii Domnului (Efeseni 4,8-12).

»Ea învață și rătăcește pe robii Mei«, spune Domnul, și aceasta a făcut Izabela din Apocalipsa. Ea a condus marea mulțime a creștinilor mărturisitori (aici, numiți »robii Mei«, deoarece ei poartă numele de „creștini” și prin aceasta sunt răspunzători ca robi înaintea Domnului) de la Hristos la Maria; de la Hristos, singurul Mijlocitor și Apărător (1 Timotei 2,5; Romani 8,34), la morți (la diverși „sfînți”); de la Hristos la papa; de la o jertfă cu valoare veșnică la o „liturghie”; de la siguranța și nădejdea Cuvântului lui Dumnezeu la tradiții omenești, care în totalitate sunt nesigure; rezumând, de la creștinism la un păgânism creștinizat. Nu este această acuzare serioasă și adevărată?

Încotro duce această abatere mare de la adevăr? Care este urmarea naturală a celor ademeniți? Rezultatul greșelilor papale, al intrigilor, al învățăturilor calomniatoare, al practicilor rele, al urii față de toți cei care stau în afara crezului lor, este, că adepții și înșelații lor sunt folosiți »să curvească și să mănânce cele jertfite idolilor« - curvia și idolatria. Acestea erau cele două mari greșeli în Pergam, dar aici sunt mult mai permanente și într-o măsură mult mai mare. Pe lângă aceasta este de remarcat, că aceste păcate sunt prezentate în Pergam în ordine inversă: idolatria și curvia (versetul 14). Aceste două mari orori au fost învățate și practicate în Biserică. Este posibil ca în Adunarea din Tiatira să fi fost o pereche adevărată a Izabelei păcătoase din Vechiul Testament, o persoană, care a înșelat să se înfăptuiască aceste păcate deosebite, fără să fie împiedecată de înger. Dar aceste păcate oribile trebuie înțelese într-un sens mai larg și mai cuprinzător și în legătură cu gândul mereu accentuat în acest studiu, că în scrisorile deschise este descrisă și starea Bisericii în totalitatea ei într-o anumită perioadă de timp. Aceste păcate îngrozitoare au fost semnele caracteristice ale Bisericii în Evul Mediu.

Noțiunea de curvie, care se folosește simbolic aici și în alte locuri, înseamnă, pentru aceia care cunosc Numele Domnului, relații nepermise cu lumea. Ceea ce a fost început prin împăratul Constantin, și-a găsit în papalitate deplina conturare. Însușirea puterii spirituale și morale unite, ambele cu extindere mondială, a fost fapta deosebit de abilă a acestui sistem. Împărății au fost împrumutate, coroane au fost date și principate au fost transferate după voia unui om, care singur s-a desemnat „locțiitorul lui Isus Hristos, urmașul lui Petru, unsul Domnului, Dumnezeu lui faraon, subalternul lui Dumnezeu, cel ce este mai presus de oameni, mai prejos de Dumnezeu, mai mult decât un om, cel care judecă pe oameni și care nu poate fi judecat de nimeni” (papa Inocențiu al III-lea, sfârșitul secolului 12). - Unirea nelegiuită a Bisericii cu lumea și-a găsit ca sistem desăvârșirea în papalitate. Aceasta este curvia spirituală.

La aceasta urmează participarea la adorarea idolilor, care în mod necesar este legată de prima grozăvie. Idolatria în biserică apare paradoxală, dar este totuși realitate. Afirmăm bine gândit, că biserica romană și biserica greacă sunt într-o oarecare măsură sisteme ale unui păgânism botezat și că acest reproș este valabil într-o oarecare măsură și pentru biserica anglicană și alte biserici. Cele mai multe din învățăturile lor, zilele de sărbătoare, ritualuri, ceremonii, îmbrăcăminte și titluri își au originea în păgânism și parțial în iudaism. Păgânii nu au acceptat să primească

adorarea și învățătura creștină, și în felul acesta – mult mai grav – a preluat Biserica obiceiurile păgâne și le-a dat nume creștine¹⁰. Dacă formele simple și derularea întrunirilor și principiile Adunării potrivit Noului Testament se compară cu adorarea mecanică, nespirtuală și ordinea serviciilor divine ale bisericilor romane, de răsărit și anglicane, cititorul va constata cu uimire, că aproape în niciun punct nu este concordantă. Dar sunt așa-numitele biserici ortodoxe (drept credincios) libere de cusururile idolatriei? Nu au preluat ele unele lucruri, sau dacă nu chiar multe lucruri, de la Roma? Protestantismul nu înseamnă neapărat creștinism mai bun. Despărțirea Bisericii reformate de papalitate nu a fost așa de deplină, cum ar fi fost necesar să fie. Numeroase practici romane și învățături cu origine păgână au fost păstrate în Biserica reformată. Orice formă de adorare și toate convingerile privitoare la învățătură, care nu se întemeiază direct pe autoritatea Scripturii, îndepărtează inima și ochii de la Hristos; alte lucruri sunt puse în locul Lui, și aceasta este idolatrie.

Timp pentru pocăință

21. »Și i-am dat timp să se pocăiască și nu vrea să se pocăiască de curvia ei.« Roma există încă, și în principiu este neschimbată. Încet, dar sigur, câștigă puterea sa și ceva din ceea ce îi aparținea în trecut. Izabela, papalitatea, a domnit mai mult de o mie de ani, și nu s-a pocăit. Și după un alt timp de răbdare de la Reformă și până astăzi – mai mult de 400 de ani – acest sistem este neschimbat, stricat ca și până acum, asupritor ca și până acum, pătat ca și până acum și datat idolatriei, ca până acum. Domnul i-a dat timp, »să se pocăiască«, dar nu s-a pocăit. Izabela celor mai mult de 1400 de ani care au trecut, este Babilonul din Apocalipsa. În capitolele 17 și 18 sunt notate semnele ei caracteristice și practicile ei, și cititorul poate deduce din ele, că nu se recunosc semne de pocăință; dimpotrivă, lucrările ei vor fi în viitor mai întunecate și caracterul lor va fi mai rău ca înainte. Cât de bun este Domnul, să aștepte cu atâta răbdare, ca să dea naștere la pocăință – dar toate acestea sunt în zadar. Sentința divină este dată aici: »nu vrea să se pocăiască de curvia ei.« Nu se spune, că nu poate să se pocăiască, ci nu vrea. Sistemul papal este stricat în întregime. Caracterul lui este clar prezentat, dar și soarta lui.

Izabela și adepții ei și copiii

22-23. »Iată, o arunc în pat, și pe cei care comit adulter cu ea, în necaz mare, dacă nu se pocăiesc de faptele lor, și pe copiii ei îi voi uide cu moarte.« Aici este anunțată o judecată a trei vinovați, mai întâi Izabela, apoi aceia care au curvit cu ea și în cele din urmă copiii ei. S-a spus deja, că Izabela nu vrea să se pocăiască, de aceea judecata ei este definitivă. Dar și pe aceia, care au curvit cu ea, îi amenință judecata, dacă nu se pocăiesc »de faptele lor (și anume, cu Izabela)«. Copiii ei (ai Izabelei), persoane și sisteme, care descind din Roma și și-au însușit principiile și învățătura Romei, sunt amenințați fără nicio condiție cu moartea.

»Iată, o arunc în pat.« Acest pat stă evident în opoziție mare cu patul prostituatelor cu plăcerile lui nepermise. Va fi un pat de necaz și de dureri. - »Cei care comit adulter cu ea.« Cuvântul adulter apare aici pentru prima dată și singura dată în Apocalipsa. Aici se vorbește despre aceia, care s-au amestecat cu răul și care s-au întinat prin legătura lor cu Izabela – un număr crescând de oameni din timpul nostru, care se lasă călăuziți de un duh fals de tolerare și indiferență față de rău. - »Pe copiii ei îi voi uide cu moarte.« Acest fel neobișnuit de exprimare pare să descrie gravitatea judecății, pe care Domnul o va face. Despre aceasta vorbesc capitolele 17 și 18 din Apocalipsa. – Găsim aici caracteristicile sistemului papal și sentința Domnului asupra lui și asupra tuturor care stau în legătură directă sau indirectă cu acesta. Există grade diferite de vină,

¹⁰ Toate acestea au fost analizate în cartea „The two Babylons“ de A. Hislop și s-a dovedit fără îndoială, că așa este.

și noi trebuie să înțelegem, că Dumnezeu judecă răul în funcție de măsura în care fiecare în parte este răspunzător de legătura sa cu răul.

O învățătură și o făgăduință

23. »Și toate Adunările vor recunoaște, că Eu sunt Cel care cercetează rărunchii și inimile, și vă voi da fiecăruia după faptele lui.« Rezultatul practic al faptului că Domnul descoperă și judecă răul în creștinătate este, că Adunările vor recunoaște, că Hristos cercetează rărunchii și inimile. Chiar și răul ascuns va fi adus la lumină, și Hristos va fi recunoscut ca Cercetătorul divin al gândurilor ascunse și al faptelor ascunse ale oamenilor. În Vechiul Testament aceasta a fost numai dreptul Domnului (Ieremia 17,10), și acum Adunările trebuie să învețe, sau să recunoască, că Hristos, cu care ele au a face, împlinește această misiune serioasă. El este atotștiutor.

Sistemele, evident bune sau rele, vor fi apreciate și judecate, dar și lucrările fiecăruia în parte vor fi apreciate. Nici *persoana* unui credincios, și nici *păcatele* lui nu vor veni la judecată (Ioan 5,24; Evrei 10,17), dar faptele fiecăruia vor fi verificate în ziua aceea la lumină, și Domnul va rosti, după evaluarea Sa, muștrare sau laudă. El va impune sentința Sa dreaptă asupra faptelor fiecăruia în parte, care poartă Numele Lui. Cât de necesar este, să știm aceasta, ținând seama de tolerarea generală a răului și de slăbirea principiilor morale – de aceste atitudini, care acum sunt tot mai dominante.

Rămășița sau cei neîntinați

24.-25. »Dar vouă vă spun, celorlați care sunteți în Tiatira, câți nu aveți învățatura aceasta, care n-ați cunoscut „adâncimile lui Satan”, cum spun ei: Nu pun peste voi altă greutate. Dar, ceea ce aveți, țineți cu tărie, până voi veni.« Biserica din Evul Mediu nu a fost în totalitate stricată. Albigenzii și valdenzii din secolul al 13-lea s-au ținut despărțiți de »mama curvelor«. Împreună cu alți credincioși adevărați ei au constituit o grupă de martori nobili și credincioși împotriva stricăciunii Romei. Ei erau sănătoși și curați în credință. Mărturia lor nu numai că respingea, ci ea condamna neînfricată greșelile și învățatura greșită a sistemului papal. Marea lor majoritate erau țărani simpli, fără studii, și locuitori de la munte căliți în condiții grele, care nu au cunoscut adâncimile răului, denumite aici »adâncimile lui Satan«. Domnul nu a vrut să pună asupra lor o altă greutate, dar lor nu le este prezentată nicio altă dezvoltare nouă a adevărului. Ei nu trebuiau să renunțe la ceea ce aveau, ci să păstreze cu statornicie. Nu era de așteptat o înlăturare a răului, și nici măcar o îmbunătățire a stării existente. Biserica nu putea fi refăcută, și de aceia ochii și inimile rămășiței sunt îndreptate spre înainte, și nu spre înapoi, »până voi veni«. Venirea Domnului este ținta speranței. O revenire la starea inițială a Bisericii este considerată imposibilă. Ce surse de putere au în astfel de împrejurări cei credincioși? Cât de mult trebuie ei să rabde ca martori suferinzi? »Până voi veni.« Venirea Sa le aduce eliberarea.

Credincioșii este răsplătită

26.-27, »Și celui care învinge și celui care păzește până la sfârșit lucrările Mele, lui îi voi da autoritate peste națiuni; și le va păstori cu un toiag de fier, și le vor zdrobi cum sunt zdrobite vasele de lut, după cum am primit și Eu de la Tatăl Meu.« Nu este suficient să respingi învățatura și lucrările Izabelei, ci acela, care »păzește până la sfârșit lucrările Mele«, va primi cununa. Cununa biruinței va fi dată aceluia care a răbdat până la sfârșit pe cărarea ascultării și credincioșiei. Acest sfârșit este venirea Domnului sau plecarea acasă a biruitorilor.

Lucrările Domnului, »lucrările Mele«, stau aici în opoziție evidentă cu lucrările Izabelei (versetul 22). Lucrările ei sunt stricate, lucrările Sale sunt sfinte și drepte.

Caracterul public, vast și impresionant al acestei făgăduințe întrece tot ce noi am citit până acum; biruitorul va primi »autoritate peste națiuni«. Tocmai acesta a fost totdeauna țelul ambiției papale. Simbolic și literalmente papa a pus piciorul pe gâtul împăraților și în domnia satanică (Apocalipsa capitolul 12 până la capitolul 19), care va veni în curând, în scurt timp, femeia va călări pe fiară (Apocalipsa 17,3) și pentru un timp va conduce cu o autoritate, care până atunci nu a fost încă, puterile și mulțimile din imperiul Europei de vest care se vor forma. Dar această autoritate are o durată bine determinată, domnia este scurtă și susținătorii tiraniei ei vor deveni uneltele nimicirii ei proprii (capitolul 17,16-17).

Autoritatea sfinților asupra națiunilor se extinde asupra întregului domeniu de domnie, pe care Domnul Însuși o va exercita pe pământ, și pe o perioadă de 1000 de ani. Biruitorii vor păstori și vor stăpâni națiunile mânioase și împotrivoare cu un toiag de fier. Voința lor va fi sfârșită, mândria lor va fi smerită și slava lor va fi pusă în țărână, asemenea cioburilor unui vas spart.

27. »După cum am primit și Eu de la Tatăl Meu.« Este foarte interesantă constatarea, că domnia peste națiuni a fost încredințată numai lui Hristos (Psalmul 2), dar și că aceeași putere și domnie nelimitată este făgăduită biruitorului, care biruie până la sfârșit. Biruitorii vor avea parte de poziția publică și partea Fiului. Domnul folosește aici aceleași cuvinte, cu care Tatăl dă Fiului Său națiunile, păgânii și marginile pământului, ca să facă cunoscut poporului Său de biruitori poziția lor publică din viitor (compară cu Psalmul 2,9).

28. »Și-i voi da steaua de dimineață.« Am văzut mai înainte unirea cu Hristos în slava și domnia Sa, dar acum este dată biruitorului o altă făgăduință, mult mai sublimă: »Eu îi voi da steaua de dimineață« - un drept personal asupra Domnului Însuși. Ca »Soare al neprihănirii (dreptății)« pentru Israel, El va vindeca pe poporul Său și îi va da binecuvântările, dar ca »Steaua de dimineață«, El va apare înainte să răsară Soarele, și numai pentru ai Săi. Prima parte este în legătură cu Israel (Maleahi 4,2), cea de-a doua parte este în legătură cu Adunarea (Apocalipsa 22,16). Domnul va veni în chip vizibil, ca să aducă pentru Israel și pentru tot pământul un timp de bucurie. Atunci Soarele va face să dispară norii, și pământul va chiui de bucurie. Dar deja mai înainte fiecare biruitor va privi cu mare bucurie prima rază de lumină slabă, care pătrunde prin întunericul și ceața, care s-a așezat pe scena tristă de aici. După aceea noi vom avea împreună cu El o intrare triumfală în domeniul larg al moștenirii Sale, deoarece harul divin ne-a făcut moștenitori împreună cu El.

Chemarea la ascultare

29. »Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune Adunărilor!« În aceste scrisori deschise Duhul a vorbit Adunărilor prin cuvinte serioase. Trăsăturile de caracter și soarta sistemului papal au fost notate cu penița divină. În scrisorile deschise anterioare, chemarea la ascultare a fost făcută înaintea făgăduințelor date biruitorilor. Aici și în următoarele scrisori deschise apare chemarea la ascultare după cuvintele adresate biruitorilor. De ce este așa? În primele trei scrisori deschise se pare că mărturia în caracterul ei deplin a mai fost recunoscută de Dumnezeu ca aparținându-I, și ea trebuia să audă. În ultimele patru scrisori deschise comunitatea mărturisitoare în totalitatea ei este privită ca fiind incapabilă de pocăință, și de aceea, numai cei care aud chemarea Duhului și răspund la ea constituie ceata biruitorilor.

Capitolul 3

Scrisorile deschise adresate Adunărilor din Sardes, Filadelfia și Laodiceea

Scrisorile deschise adresate Adunărilor din Sardes și Tiatira

În scrisoarea deschisă adresată Adunării din Sardes vedem starea generală a Bisericii *după* Reformă, așa cum în scrisoarea dinainte avem prezentarea în cuvânt și în simboluri a Bisericii dinainte de reformă. În Sardes ne este prezentat protestantismul, în Tiatira este prezentat sistemul papal. Ambele vor continua să existe în paralel până la sfârșit, până la venirea Domnului. În primele trei scrisori deschise ne este prezentată starea Bisericii *generale* în perioade de timp succesive. Reforma a fost un punct de cotitură în istoria creștinătății din vestul Europei. Impunerea pretențiilor nejustificate ale papalității din secolul șapte, cu aspirații înalte și în contradicție clară cu Cuvântul lui Dumnezeu, a devenit în vestul Europei o plagă a lui Satan, în timp ce răspândirea furtunoasă a islamului (sau mahomedanismului) în același timp a sufocat creștinismul din *răsăritul* Europei. Reforma a adus în vest o restabilire parțială; în răsărit nu a avut loc nicio restabilire, el s-a îndepărtat foarte mult de Dumnezeu și de adevăr.

Scrisoarea deschisă adresată Adunării din Sardes (Capitolul 3,1-6)

Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele

1. »Acestea le spune Cel care are șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele.« Pentru unii expresia »șapte Duhuri ale lui Dumnezeu« este ceva de neînțeles. În scrisorile apostolului Pavel unitatea Duhului lui Dumnezeu este unul din adevărurile principale: »Este un trup și *un* Duh« (Efeseni 4,4). Faptul că în Apocalipsa se vorbește de șapte Duhuri, aceasta arată plinătatea și caracterul complet al acțiunilor și caracteristicilor felurite ale unui singur Duh Sfânt. În capitolul 1,4 gândul cu privire la Duhul în acțiunea lui de guvernare multiplă ca personalitate independentă, dar totuși în legătură cu Cel veșnic și cu Isus Hristos, pare să stea pe prim plan. În capitolul 5,6 cele șapte coarne și cei șapte ochi prezintă simbolic desăvârșirea puterii și toată plinătatea înțelegerii spirituale, care va avea loc în timpul de guvernare al Mielului. Plinătatea Duhului este în Hristos. El acționează în puterea Duhului, fie față de Biserică (capitolul 3,1), fie față de lume (capitolul 5,6). Oricare ar fi starea Bisericii – decăzută, stricată sau moartă – în El, Cel care umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur, este putere spirituală corespunzătoare și pe deplin suficientă.

1. »și cele șapte stele.« Stelele sunt purtătorii de lumină ai Adunărilor, ei sunt răspunzători să lumineze pentru Hristos și să facă să strălucească lumina din cer în întunericul din împrejur. Hristos are atât pe cele »șapte Duhuri ale lui Dumnezeu« cât și pe cele »șapte stele«, dar aici nu se spune despre stele, că ele sunt în mâna Lui dreaptă, așa cum se spune în capitolul 1,16. Se spune simplu, că El le are. În Efes a fost păstrată o ordine corespunzătoare Cuvântului lui Dumnezeu. În Sardes dimpotrivă, lucrarea, în general, și organizația bisericească nu era nicidecum o ordine lucrată de Duhul. Dacă fiecare lucrare ar fi fost făcută la locul ei corespunzător cu învățăturile Sfintei Scripturi, și fiecare dar al Duhului ar fi fost practicat sub călăuzirea Domnului, se putea desigur spune, că stelele erau »în mâna Sa dreaptă«. După Reformă s-au constituit imediat biserici după voia, după înclinațiile sau după înțelegerea anumitor conducători. Anumite adevăruri, dar nu adevărul, au fost făcute puncte pe baza cărora se strângeau laolaltă, sau puncte centrale, în jurul cărora se strângeau suflete cu același fel de

gândire; ele au alcătuit comunități bisericești, de sine stătătoare, și au organizat o lucrare pentru care au comandat formal persoane, și le-au plătit conform aptitudinilor, talentelor și puterii lor de a mări și menține numărul membrilor. De aceea aici se spune numai, că El *are* șapte stele. Orice lucrare însă pornește de la Hristos, *El* este, Cel care »are stelele.« Întreaga lucrare stă în legătură cu Hristos, dar să ne gândim și la faptul, că »Duhurile« și »stelele« nu trebuie despărțite; ele trebuie diferențiate, dar ele nu pot fi despărțite, fără să ia naștere pagube mari. O lucrare rece, firească, pur rațională, rânduită de om, este o lucrare care nu a fost inițiată de Duhul Sfânt. Stelele luminează prin lumina Duhului. Necesitatea legăturii lor trebuie pusă aici clar înaintea privirii. Puterea lăuntrică, spirituală, pornește totdeauna de la Hristos, și numai în concordanță cu El, cu Cuvântul Său, biserica este autorizată să organizeze lucrările și mărturia dată în exterior. Numai dependența de Duhul Sfânt și călăuzirea de către El dă adevărata putere. O organizație și o lucrare, care exclude practic sau teoretic acțiunea liberă a Duhului Sfânt, este fără putere și neroditoare, și rezultatul sigur este moartea spirituală.

O mărturisire (un crez) fără viață

1. »Știu lucrările tale – că ai numele că trăiești, și ești mort.« Și aici, prin cuvintele »Știu lucrările tale« se scoate în evidență atotștiința Domnului. El, Cel care umblă în mijlocul Adunărilor, a cercetat Sardes și a rostit această sentință: »Ai numele că trăiești, și ești mort.« Aceasta a fost și este starea protestantismului. Reforma a fost rezultatul acțiunii Duhului lui Dumnezeu. Dacă urmărim din punct de vedere istoric urmele acelei intervenții mărețe a lui Dumnezeu, vedem uneltele umane, cărora le aparține Luther, Melancthon și mulți alți bărbați, și diversele cauze care au contribuit la rezultatul binecuvântat, așa cum ar fi invenția tiparului de scris și altele. Dar în spatele tuturor acestora a stat Duhul Sfânt ca mare inițiator activ. Vedem în sistemul papal cel mai mare blestem și în Reformă cea mai mare binecuvântare, de când există creștinismul. Noi trebuie însă să diferențiem între Reformă și protestantism; Reforma a fost o lucrare a lui Dumnezeu, protestantismul este un sistem omenesc.

Când energia reformatorilor a sfărâmat cu succes lanțurile și cătușele celei mai rele tiranii, despre care relatează istoria, s-a ridicat întrebarea decisivă: Va dura energia și zelul? Vor urma și alte victorii, după această victorie? Cu regret, Reforma a decăzut curând într-o chestiune rece, formală, lipsită de viață, ca orice mișcare, care a început în Duhul. Reformatorii și în mod deosebit urmașii lor au instaurat un sistem, prin aceea că au înființat biserici, în loc să cerceteze Scriptura, singura din care ei puteau să învețe, ce este Biserica lui Dumnezeu. Aproape că a dispărut puterea spirituală, ea se găsea numai ici și colo în credincioși singulari. Starea generală a Bisericii la scurt timp după Reformă a fost caracterizată prin aceea, că prezența personală a Duhului Sfânt în ea (1 Corinteni 3,16-17) și în fiecare credincios în parte (1 Corinteni 6,19) sau era necunoscută, sau, acolo unde pătrunsese o licărire a adevărului, nu a fost luată în considerare. Totul părea să fie în ordine, dar puterea lăuntrică, viața spirituală, era stinsă. Vorbim aici de starea generală. În protestantism nu mai vedem grozăvia și marea stricăciune ca în Evul Mediu, ci mai de grabă somnul morții. »Ai numele că trăiești, și ești mort« - dar *numai* numele. Schimbarea de la sistemul papal la sistemul protestant, de la Tiatira la Sardes, poate fi caracterizată prin pasul din camera groazei în camera morții. Este o aparență de viață, dar El, ai cărui ochi cercetează totul și pătrund prin învelitoarea exterioară, spune: »Ești mort.«

Lucrările găsite ca fiind nedesăvârșite

2. »Fii veghetor și întărește cele care rămân, care sunt aproape să moară, pentru că nu am găsit lucrările tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.« Deoarece starea generală este o stare de moarte, reprezentanții spirituali ai Adunării trebuie scuturați, ca să se trezească. Ei sunt

chemați să fie veghetori nu numai din cauza stării actuale, ci ei trebuie să fie permanent veghetori. Cu privire la revenirea Domnului, vegherea și rugăciunea merg împreună. Rugăciunea și vegherea sunt pentru un creștin absolut necesare, ca să poată rezista în luptă (Efeseni 6,18). Dacă cu toată aparența exterioară înșelătoare moartea spirituală caracterizează starea lăuntrică a crezului protestant, cât de necesară este atunci atenționarea, să rămâi permanent într-o stare de vigilență și să nu te amesteci cu mulțimea celor care dormitează!

Și cu toate că ei sunt atenționați să fie permanent vigilenți, ca să oprească paralizarea continuă (căci moartea și nu viața a câștigat repede supremația), lucrarea dragostei este tot așa de necesară.

2. »Întărește cele care rămân, care sunt aproape să moară.« Rода Duhului (Galateni 5,22) era încă prezentă, chiar dacă era în mică măsură și era slabă. Ceea ce prin har mai era în viață și bun, trebuia clădit, îngrijit și întărit. Ce este din Dumnezeu, trebuie ținut cu tărie, și aceasta cu atât mai mult cu cât evlavia practică în aceste țări creștine este aproape să moară. Această atenționare nu a fost niciodată mai necesară ca în zilele noastre. Sabia și mistria sunt totdeauna necesare, dar folosirea înțeleaptă a mistriei pentru a clădi este astăzi nevoia stringentă a Bisericii.

2. »Nu am găsit lucrările tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.« Acest reproș este motivul atenționării, care a fost adresată îngerului Adunării. Lucrările credinței și ascultării nu erau desăvârșite, nu erau pe deplin înfăptuite. În controversele publice cu Roma au fost neglijate relațiile practice ale sufletului cu Dumnezeu. Evlavia personală a fiecăruia în parte și viața spirituală a Bisericii au atins un nivel scăzut. Denumirea de „protestanți”, pentru aceia care s-au despărțit¹¹ de Roma, este o denumire tristă a ceea ce un creștin trebuie să fie. Adevărurile minunate, care sunt cuprinse în epistolele către Efeseni și Coloseni, erau complet necunoscute reformatorilor și adepților Reformei. Eforturile lor au fost în principal îndreptate spre marele țel, pentru ei înșiși, copiii lor și generațiile care vor urma, adevărurile vestite de apostolul Pavel cu privire la îndreptățirea (justificarea) prin credință să fie din nou înțelese, și chiar acestea nu sunt prezentate complet în scrierile lor, așa cum sunt ele prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu. Deosebit de sărăcicioase au fost gândurile lor cu privire la Persoana Duhului Sfânt și locuirea lui pe pământ, cu privire la Adunare, ca trup al lui Hristos, și cu privire la legătura noastră personală și colectivă cu Domnul Isus în cer.

În felul acesta, lucrările ei nu erau desăvârșite, sau pe deplin împlinite, »înaintea Dumnezeului Meu«. Aceasta a fost și este marea lipsă în protestantism, și în privința aceasta în comparație cu Tiatira, care a fost lăudată pentru râvnă și pentru lucrări (capitolul 2,19), este rămas în urmă. Desigur, în privința aceasta trebuie să diferențiem între Reformă și starea de după aceea, care a devenit cunoscută ca protestantism. Fără nicio îndoială, Reforma a fost o mișcare lucrată de Dumnezeu; protestantismul este luarea publică, de poziție, împotriva papalității. Desigur au existat și există și între protestanți mulți oameni evlavioși și temători de Dumnezeu, dar sistemul însuși este într-o stare de moarte spirituală.

O amenințare

3. »Amintește-ți deci cum ai primit și ai auzit și păstrează și pocăiește-te! Deci, dacă nu vei veghea, voi veni ca un hoț și nicidecum nu vei ști în ce ceas voi veni asupra ta.« La Efes au fost adresate cuvintele »amintește-ți deci« (capitolul 2,5) cu privire la comoara nespus de mare a

¹¹ În renumitul parlament al Reichului din Speyer au protestat la 19 aprilie 1529 unii principii germani și o serie de alți bărbați împotriva pretențiilor nejustificate ale papalității sub papa Clemens al VII-lea; la 24 aprilie al aceluiași an au confirmat cu atitudine hotărâtă protestul lor. De aceea începând din timpul acela, reformatorii și toți cei care erau hotărâți împotriva papalității au fost desemnați ca protestanți – la opt ani după mărturia pe care Luther curajos și hotărât a depus-o *singur* înaintea parlamentului Reichului din Worms.

adevărului, care i-a fost făcut cunoscut, și a harului care le-a fost dăruit, și pe care Adunarea nu le mai prețuia așa de mult; aici dimpotrivă solicitarea »amintește-ți deci« vine ținând seama de ceea ce Dumnezeu le-a dăruit din nou prin Reformă, și anume, Evanghelia, Cuvântul lui Dumnezeu și libertatea conștiinței. Judecata Domnului corespunde întotdeauna măsurii responsabilității, și aceasta este mai mare sau mai mică, în funcție de ceea ce a dăruit Dumnezeu și poziția în care cineva este pus. Ei »au primit« și »au auzit«. Protestantismul a trăit din renumele pe care și l-a dobândit în lupta cu succes împotriva sistemului papal, el a trăit totodată din numele său. Dar acum dispăreau din nou din memorie și din conștiință adevărurile redescoperite și Evanghelia auzită cu bucurie de mii de oameni. De aceea era necesară solicitarea să păstreze și să se pocăiască – să țină cu tărie ce aveau, și să se pocăiască, pentru că s-au folosit așa de puțin de binecuvântările și de privilegiile lor.

Au fost sfătuiți să fie veghetori (versetul 2); acum sunt amenințați cu judecata, dacă nu veghează. Hristos va veni la ei »ca un hoț« (1 Tesaloniceni 5,2-4). El va veni ca judecător, pe neașteptate, într-un ceas, pe care ei nu-l știu și în care ei nu-L așteaptă. Protestantismul stă în legătură strânsă cu lumea. Mulți din cei care sunt de altă părere la amvoane, în sfaturile bisericesti și printre cei care editează scrierile bisericesti sunt politicieni activi. Bisericile dotate și sprijinite de stat trebuie desigur să se orienteze în mare măsură politic în principiile și practica lor. Dar dacă protestantismul însuși se face una cu lumea și are parte de succesele ei, el nu va fi scutit să aibă parte și de soarta ei. Hristos vine pentru Adunare ca Steaua de dimineață, și pentru Israel ca Soarele dreptății, dar pentru lume și mărturisitorii religioși fără viață din Dumnezeu El va veni deodată și surprinzător, ca un hoț în noapte. Sistemul papal (Tiatira) și protestantismul (Sardes) vor continua să existe împreună, dar cu principii contrare. Se vor face eforturi uriașe, ca să vindece ruptura cu sistemul papal. Diferențele dintre cei doi vor deveni minore, și se apropie ceasul în care cele 1300 de secte¹² ale creștinătății se vor uni sub conducerea lui Antihrist (după ce toți, cei care prin credința în Domnul Isus au primit viața nouă, vor fi răpiți); dar sfârșitul oricărei uniri, care nu a fost lucrată de Duhul Sfânt, nu poate fi decât judecată.

O făgăduință pentru cei neîntinați

4. »Dar ai în Sardes câteva nume care nu și-au întinat veșmintele; și vor umbla cu Mine în haine albe, pentru că sunt vrednici.« În Tiatira »celorlalți«, sau rămășița, și în Sardes »câteva nume care nu și-au întinat veșmintele« constituie o grupă în care Domnul a putut găsi plăcere. Acești credincioși, în ceea ce privește principiul și practica, se țineau despărțiți de răul, pe care îl regretau. Majoritatea, în ce privește numărul și influența, era de partea acelor care erau pe gustul mulțimii, dar au existat »câteva nume în Sardes«, care nu și-au pătat hainele. Cei mulți aveau un nume în lume, cei puțini erau necunoscuți și nu aveau nicio poziție cu funcții. Dar fiecare în parte din ei era cunoscut de Domnul, care »cheamă oile Sale pe nume«. Cât de bogată este mângâierea harului Său: ei »vor umbla cu Mine în haine albe.« Ei și-au păstrat *aici* curăția nepătată, *acolo* vor umbla cu El îmbrăcați în haine care au fost albite în sângele Mielului. Cei mântuiți vor savura umblarea pe drum împreună cu Domnul și vor savura discuția cu Domnul și Mântuitorul glorificat (compară cu Luca 9,30-32). În această zi care va veni, ziua mării răsplătiri și a părtășiei sfinte cu Domnul nostru, nu va mai fi niciun gând cu privire la lipsa noastră de demnitate personală, așa cum ar putea acum să apară, care să arunce o umbră pe sufletele noastre; căci, așa adaugă Domnul în harul Său minunat: »pentru că sunt vrednici«. Aceasta este cu adevărat evaluarea făcută de harul Său, căci fiecare din această ceată deosebită și onorată este în sine însuși numai »un tăciune scos din foc«, salvat de la judecata care amenință, pe care el a meritat-o pe drept.

¹² Apreciat la începutul secolului al 20-lea.

Răsplătirile învingătorului

5. »Învingătorul va fi îmbrăcat în veșminte albe și nicidecum nu-i voi șterge numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi.« Aici sunt date trei făgăduințe învingătorului:

1. Învingătorul, care aici a umblat în curăție, în loialitate personală înaintea lui Dumnezeu, va fi în veșnicie, în afara teritoriului lumii acesteia, pe deplin îndreptățit. El va fi îmbrăcat în haine albe, pe care nu va fi nicio pată sau cusur.

2. Numele aceluia, care a răbdat până la sfârșit pe cărarea vieții, nu va fi șters de pe lista celor care mărturisesc că sunt creștini. Mulți, care sunt cu vază în biserici și al căror nume este foarte cunoscut, în ziua când ochii Domnului, care cercetează totul, vor verifica listele bisericii cu privire la viața lor, vor fi șterși de pe această listă.

3. Cine nu s-a rușinat să mărturisească Numele Domnului, care este de nedorit în simpla societatea religioasă și desigur și în lume, acela va fi rânduit să fie în prezența sublimă a Tatălui și îngerilor Săi, unde Domnul va mărturisi numele lui în această adunare măreață.

Cartea vieții în acest verset nu este aceeași carte ca și cea amintită în capitolul 13,8. În acest capitol de aici este vorba de mărturisirea, care poate fi autentică și adevărată, sau nu poate fi așa. La sfârșit se va arăta cum a fost. Unele nume vor rămâne, altele vor fi șterse. Dar în cartea amintită în capitolul 13,8, orice nume scris acolo este numele unui credincios adevărat, căci numele lor au fost scrise acolo înainte de întemeierea lumii, și prin aceasta înainte de a începe derularea lucrurilor sub responsabilitatea omului. Dumnezeu cunoaște sfârșitul înainte de început, și astfel El a scris aceste nume cu litere care nu se pot șterge. În capitolul 3,5, cartea vieții este o listă cu cei care mărturisesc că sunt creștini, în capitolul 13,8 este o listă cu toți cei care aparțin cu adevărat Mielului. În prima listă se găsesc mărturisitori adevărați și falși, în cea de-a doua listă sunt numai mărturisitori adevărați.

Scrisoarea deschisă adresată Adunării din Filadelfia (Capitolul 3,7-13)

Înțelesul textual și practic al numelui Filadelfia

Filadelfia a fost ultima cetate creștină, care a fost cucerită de turci, și din toate cele șapte cetăți numite în scrisorile deschise, ea a existat cel mai îndelungat timp. În afară de aceasta ea este singura din cele șapte cetăți, al cărei nume este purtat astăzi de un oraș – cunoscutul mare oraș american, care a fost întemeiat de William Penn.

Numele Filadelfia înseamnă „dragoste de frați” și arată evident spre caracteristica deosebită a lucrării lui Dumnezeu din prima jumătate a secolului 19. Noi suntem convinși, că starea din Filadelfia, ca și înființarea ei, și-a avut caracterul ei deosebit și evoluția ei, ca și celelalte stări ale Bisericii creștine, pe care le-am văzut. De ce starea din Filadelfia, ale cărei caracteristici principale sunt tot așa de clar accentuate ca și celelalte stări, să nu aibă o origine istorică? Noi credem că așa este.

La sfârșitul secolului 18 creștinătatea era căzută oarecum într-o rigiditate cadaverică. Mărturisirea protestantă avea numai numele că trăiește. Acest secol al 18-lea nu a fost nicidecum cel mai rău din toate secolele erei creștine, dar a fost cel mai trist în ochii lui Dumnezeu în ceea ce privește starea spirituală. Noi credem, că perioada istoriei Bisericii, care este studiată în această scrisoare deschisă, stă în strânsă legătură cu răsunetul strigătului de la miezul nopții (Matei 25,6), dacă nu chiar acest strigăt de la miezul nopții a fost declanșatorul principal al

mișcării din Filadelfia. Ea a fost o adevărată reînviere, o *Reformă spirituală*. Cu toate că ea nu a fost așa de general cunoscută, cum a fost Reforma, ea a avut o importanță tot așa de mare. Mișcarea din Filadelfia a adus în prima jumătate a secolului 19 o recunoaștere din nou a adevărilor de mult uitate și aplicarea lor practică la sufletele și viața sfinților lui Dumnezeu. Multe învățături și adevăruri ale Noului Testament, care erau deosebit de importante pentru înțelegerea adevăratei poziții a sfinților și pentru starea lor practică, au fost uitate la scurt timp după plecarea acasă a apostolilor. Noi mulțumim lui Dumnezeu, că ele au fost scoase din nou la lumină. Dar astăzi mulți, care se pare că au înțeles comorile harului, care prin puterea Duhului lui Dumnezeu au fost dăruite din nou lor și nouă, renunță bucuroși la ele. Unde conduce o astfel de evoluție? Poate să fie numai starea din Laodiceea. Sfinții adevărați, pe care îi vedem în scrisoarea deschisă către Filadelfia, vor fi răpiți, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh, și ca să fie pentru totdeauna la El. Cei care sunt numai mărturisitori, așa cum sunt ei văzuți în starea din Laodiceea, Domnul îi va vărsa din gura Lui. În scrisoarea deschisă adresată Filadelfiei găsim asigurarea, că Adunarea va fi păzită de ceasul încercării, și Laodiceei făcându-i-se cunoscut, că mulțimea mărturisitorilor va fi lepădată.

Noțiunea „dragoste de frați” arată că toți cei care sunt născuți din nou, și de aceea au viață din Dumnezeu, sunt frați. Dragostea divină este în orice privință o dragoste sfântă, care nu poate să tolereze răul, căci Dumnezeu este dragoste. De aceea dragostea de frați trebuie să aibă același caracter ca și izvorul ei, și anume Dumnezeu Însuși. În privința aceasta Filadelfia este în opoziție totală cu Sardesul, în care se vede o mulțime de creștini mărturisitori, din care numai o rămășiță sunt adevărați copii ai lui Dumnezeu. Filadelfia prezintă o grupă de credincioși sinceri – adevărați copii ai lui Dumnezeu – care sunt împrăstiați pe tot pământul, dar care este caracterizată prin dragoste, printr-o dragoste, care este sfântă și adevărată în ființa ei și care nu cuprinde mai puțin decât pe »oamenii din Casa lui Dumnezeu« (Efeseni 2,19).

Caracteristicile personale și supremația Vorbitorului

7. »Și îngerului din Filadelfia scrie-i: „Acestea le spune Cel sfânt, Cel Adevărat, care are cheia lui David, care deschide și nimeni nu va închide, și care închide și nimeni nu va deschide.”« Este foarte remarcabil, că trăsăturile caracteristice, cu care Se prezintă Hristos aici, nu sunt numite în descrierea slavei Sale din capitolul 1. Față de Adunarea din Filadelfia El ocupă o atitudine morală, potrivită în totul cu slăbiciunea ei evidentă. Îl vedem aici în însușirile Lui personale, vedem cum este și ce este El în Ființa Sa. El este Cel Sfânt, El este Cel Adevărat. Alții pot fi așa numai într-o oarecare măsură; cu privire la ei nu se pot folosi cuvintele »cel sfânt, cel adevărat« cu toată puterea lor de expresie. Dar El este ambele în propria Lui persoană. El este permanent întruchiparea sfințeniei și adevărului. După Ființa și Persoana Sa lăuntrică El este Cel Sfânt și Cel Adevărat. În fond, acestea sunt trăsături caracteristice divine (Isaia 6,3; Ieremia 10,10; Osea 11,9; Apocalipsa 4,8; 1 Tesaloniceni 1,9; 1 Ioan 5,20). Persoanele și lucrurile pot fi desemnate ca fiind sfinte și adevărate (sau veritabile), dar nicio ființă creată nu posedă slava morală decisivă, ca să fie cel sfânt și cel adevărat. Așa cum sunt ele folosite aici, ele sunt cu adevărat părți divine.

7. »Care are cheia lui David.« Aceste cuvinte, și următoarele se referă la Isaia 22,22. Acolo Șebna este luat de pe postul lui și smerit. Acest administrator al casei lui David s-a folosit de poziția lui înaltă, ca să se facă de neuitat (Isaia 22,16). Profetul Isaia anunță așezarea lui Aliachim, care va prelua domnia lui Șebna. Dar aceste afirmații profetice, în profunzimea și plinătatea lor, se referă clar la Mesia, ele depășesc cu mult evenimentele istorice din zilele lui Ezechia (Isaia 36,3,22; 37,2). Vestirea profetică din Isaia 22,22 și cuvintele vizionarului din versetul acesta, aproape identice, arată spre un drept de guvernare recunoscut, în primul caz în legătură cu împărăția lui Iuda, în al doilea în legătură cu harul față de Adunare. Cheia este

folosită ca simbol pentru dreptul incontestabil de a prelua conducerea și pentru exercitarea corespunzătoare a puterii.

În chip ciudat, unii pun cheia lui David în legătură cu cheile morții și ale locuinței morților (sau: Hadesului – capitolul 1,18). Dar nu este aceeași cheie. Prima arată autoritatea nelimitată a Domnului în timpul referitor la pământ, cea de-a doua arată puterea Sa de a dispune în lumile invizibile asupra a tot ce este în legătură cu sufletele și trupurile oamenilor. - »Cheile Împărăției cerurilor« au fost date numai lui Petru (Matei 16,19) și vorbesc despre o împuternicire, care i-a fost dată, care desigur s-a încheiat odată cu împlinirea misiunii sale. Cu predica sa din Faptele Apostolilor 2 Petru a deschis Iudeilor ușa spre Împărăție, pentru neamuri a făcut-o în Faptele Apostolilor 10. După ce cheile au fost folosite și ușile au fost deschise, este greșit să se vadă în cheile lui Petru un drept la care nu se poate renunța și care să se transmită la urmași. Petru a lăsat ușile deschise, și de aceea pentru aceste chei nu a fost și nu va fi nici o altă utilizare.

7. »Care deschide și nimeni nu va închide, și care închide și nimeni nu va deschide.»« Domnul deschide și închide; El are »cheia lui David«, aceasta arată puterea Sa absolută. Aici însă nu este vorba de o primire sau respingere în legătură cu Adunarea sau cu Împărăția. Dimpotrivă, sunt ușile lucrării și mărturiei, care sunt deschise sau închise după voia neîngrădită și buna plăcere a Domnului (compară cu Faptele Apostolilor 14,27; 1 Corinteni 16,9; 2 Corinteni 2,12 și de aici următoarele cuvinte: »Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă«). Comorile bogate ale harului și binecuvântării stau la dispoziția absolută a lui Hristos. El are cheile și nu le va da nimănui. De aceea când El deschide sau închide o ușă, cine va putea s-o închisă sau s-o deschidă? El are dreptul incontestabil, să conducă pe slujitorii Lui, așa cum vrea El. Autorității Lui nu are voie nimeni, și nu poate nimeni să se opună.

Numai ceea ce corespunde gândurilor Domnului

Râvna multora este neîngrădită, dreapta-credință a altora este de netăgăduit, o poziție bisericească mai mult sau mai puțin corespunzătoare Scripturii este ocupată de multe adunări ale sfinților, și cu toate acestea se poate întâmpla să lipsească o concordanță adevărată cu El, Cel Sfânt, Cel Adevărat. Noi considerăm imposibil să se poată spune despre o părtășie oarecare a sfinților de pe pământ: „Aceasta este Filadelfia potrivit cu Apocalipsa 3,7-13”. Singurul lucru care corespunde gândurilor Domnului (și niciun credincios sincer nu se va da mulțumit din toată inima cu mai puțin) este o stare practică a mântuiților Săi, în care ei sunt un tablou al Lui Însuși în însușirile Lui morale esențiale. Dumnezeu să imprime poporului Său sfințenia și veridicitatea și prin aceasta să aducă pe ai Săi în concordanță practică cu Fiul Său preaiubit! Lucrarea însă trebuie să înceapă și să continue în interior, în suflet, atunci se va arăta și la exterior înaintea ochilor Domnului în așa fel, că El va putea să găsească bucurie în ea. Sardesul este frumoasă pentru lume, Filadelfia este frumoasă pentru Domnul. Cu toate însă că cu durere suntem conștienți cât de puțin corespundem Lui, Cel Sfânt și Cel Adevărat, ne putem recăpăta curajul și încuraja la gândul întăritor, că toată puterea sprijinitoare a Împărăției lui Dumnezeu este în mâinile Sale. El poate să împlinească orice dorință sinceră după sfințenie și concordanță morală. Noi detestăm, ca El, tot ce este greșit și neadevărat. El trezește în noi onestitatea omului nou, care dorește numai ce este adevărat și veritabil. El are cheia lui David, și o va păstra pentru totdeauna, și El deschide pentru poporul lui iubit bogățiile puterii și harului. Noi suntem însă convinși, că orice aroganță, orice laudă și orice referire la ceea ce noi suntem din punct de vedere moral sau bisericesc, este în contradicție totală cu o atitudine interioară plăcută Lui. Oameni, care sunt asemenea Domnului, nu se preocupă cu starea lor și cu progresul lor. Procesul schimbării (2 Corinteni 3,18) se oprește, când eul, când ceea ce noi *suntem* sau ce am *făcut* noi, preocupă sufletele noastre.

Încurajare și laudă

8. »Știu lucrările tale: iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă; pentru că ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu.« Adunarea din Sardes a umblat mână în mână cu lumea și de aceea va trebui să aibă parte de soarta lumii (compară Apocalipsa 3,3 cu 1 Tesaloniceni 5,2). În opoziție cu aceasta Adunarea din Filadelfia a umblat despărțită de lume, și de aceea ținta ei este luminoasă și clară (versetele 10-12). Prezentarea publică a Sardesului – cu organizarea religioasă vastă și lucrările de mari proporții făcute cu grijă – stă în opoziție clară cu Adunarea din Filadelfia, care nu are niciun rang în lume, nicio organizație bisericească și nici lucrări, care să fie admirate de lume sau să fie recunoscute public. Lucrările din Filadelfia nu dau naștere la senzații în lume. Dar pentru cei credincioși ajunge această asigurare: »Știu lucrările tale«. Cine aparține Filadelfiei și poartă caracterul ei, înflorește și prosperă în viața sa spirituală oarecum în ascuns. Acolo petrece el timp de cea mai intimă părtășie cu Domnul său, nu sub protecția și favoarea din partea lumii. Domnul spune: »Știu faptele tale«. Ele sunt în cel mai bun caz mici și neînsemnate, dar sentința Domnului este suficientă pentru a încuraja și a întări, până va veni ziua răsplătirii.

Dar slăbiciunea din Filadelfia nu trebuie să fie un obstacol pentru lucrare și mărturie, și nici pentru ca lucrarea și mărturia să fie adevărate și veritabile în caracterul lor. Înaintea Domnului Isus pe pământ, a cărui singură dorință a fost să facă voia Tatălui Său, orice L-ar fi costat, păzitorul ușii a deschis ușa, și nimeni nu a putut s-o închidă. Tot așa aici Hristos, Căruia »I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ« (Matei 28,18), are dreptul de necontestat să folosească cheia, și El a pus înaintea „îngerului” o ușă deschisă. Lucrarea pentru El și mărturia despre El trebuia să fie misiunea cea mai fericită a Adunării. Ea nu trebuia să se teamă, căci nicio ființă creată nu este în stare să închidă această ușă deschisă. Ce asigurare! Nicio putere dintr-o ființă singulară sau dintr-o asociație nu este în stare să împiedice lucrarea sau să nimicească mărturia acelora, care au fost chemați la o părtășie personală cu Domnul Isus. Singura noastră protecție este slăbiciunea noastră. Suntem noi conștienți de aceasta? În Faptele Apostolilor 16,6-7 vedem o ușă încuiată și în 1 Corinteni 16,9 o ușă deschisă.

După această îmbărbătare îngăduitoare și bogată Domnul continuă, lăudând Adunarea. Niciun cuvânt de mustrare nu întrerupe continuitatea cuvintelor de laudă. Adunarea din Smirna a trecut prin suferințe, Adunarea din Filadelfia era caracterizată de slăbiciune, și ambelor nu li se face niciun reproș; din cele șapte Adunări, ele sunt singurele care nu sunt mustrate.

8. »Ai puțină putere.« La începutul mărturiei creștine Duhul Sfânt a lucrat cu o putere irezistibilă prin mărturie și predică, și dacă Adunarea ar fi rămas în această stare de ascultare și dependență, ar fi rămas și puterea Duhului în toată plinătatea ei.

I-a plăcut Domnului să facă măsura puterii spirituale dependentă de credincioșia personală și colectivă. Cu totul altfel este însă cu *prezența* Duhului în Adunare; aceasta este o realitate permanentă, asigurată prin însuși Cuvântul Domnului (Ioan 14,16). Filadelfia nu poate prezenta multe lucruri, și nici energie spirituală deosebită, dar o putere *mică* era prezentă. Biserica mărturisitoare este ca și cum ar zace sub dărâmături, și ar fi o tăgăduire a acestei stricăciuni și ruini, dacă s-ar aștepta în ea o putere spirituală ca a apostolului Pavel sau Petru. Din cauza unei stări prin care Numele Fiului Său, al Celui Sfânt și Adevărat, este tăgăduit practic, Dumnezeu nu poate să lucreze cu putere mare. Așa avea Filadelfia puțină putere, dar această putere a fost folosită cu bucurie și nu a fost păstrată ca pe o posesiune liniștită, inactivă. O lucrare activă și ținerea strâns cu credincioșie de Cuvânt și de Numele Domnului caracteriza această Adunare.

8. »Tu ai păzit Cuvântul Meu¹³ și nu ai tăgăduit Numele Meu.« Cine vrea să păzească Cuvântul Său, trebuie să supună pe deplin sufletul și conștiința Cuvântului scris, trebuie să fie gata pentru o ascultare imediată și neîngrădită. Citirea superficială, din obligație, a Scripturii sau chiar studierea Cuvântului, ca să-ți mărești cunoașterea și să te pregătești amănunțit pentru o lucrare spirituală, nu face din om un împlinitor al Cuvântului. Păstrarea cu orice preț a Cuvântului Domnului poate avea ca urmare pierderea prestigiului în societate și pierderea unei poziții în Biserica mărturisitoare și în lume. Pentru un sfânt adevărat din Filadelfia, Cuvântul Domnului este cel care îl desparte de toate și îl pune deoparte numai pentru Isus, orice l-ar costa.

Desigur nu este un lucru de importanță minoră să stai deoparte într-o societate în care orice rătăcire religioasă este pusă în legătură cu Numele sfânt al Domnului, și să respingi orice legătură, care duce la dezonorarea Domnului – și aceasta chiar și atunci când legătura este susținută de oameni buni și învățați. La timpul lor, Ilie, mai târziu apostolul Pavel, și mult mai târziu Luther au fost martori deosebit de distinși pentru Dumnezeu. În timpul lor, dar și al altor perioade serioase, Dumnezeu a avut întotdeauna un număr de martori, care s-au ținut despărțiți de stricăciunea generală. Noi vom fi întăriți lăuntric, dacă vom merge pe urmele pașilor acelor oameni, care în ciuda numeroaselor forțe puternice împotrivoare au intervenit cu vitejie pentru Dumnezeu și pentru Adevăr și prin aceasta au putut face experiențe minunate. Dar să nu fim ca Ilie, să trecem cu vederea pe cei 7000 de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal (1 Împărați 19,18). Fără îndoială, mărturia sa a fost măreață, dar și mărturia lor a fost apreciată de Dumnezeu așa cum se cuvine.

Un nume stă pentru o persoană, a cărei absență este presupusă. De asemenea însemnătatea și valoarea unei persoane este exprimată prin numele ei. Rugăciunea în Numele lui Hristos poate face lucruri mari (Ioan 14,13-14); Dumnezeu vrea să vadă pe sfinții Săi strânși numai în Numele Său (Matei 18,20); din pricina Numei Său ne sunt iertate păcatele (1 Ioan 2,12), și din pricina Numei Său călăuzește pelerinii Săi pe cărările neprihănirii (Psalmul 23,3). Nu este ceva neînsemnat, ca în timpuri când fărădelegea se înmulțește, să rămâi păzit, ca să nu tăgăduiești Numele Domnului nostru. Chiar dacă noi nu putem depune o mărturie curajoasă, hotărâtă și fără compromisuri, în felul cum a făcut Ilie, să depunem cel puțin o mărturie liniștită, dar una care nu tăgăduiește Numele Domnului nostru preaslăvit.

Condamnarea iudaismului modern

9. »Iată, îți dau din sinagoga lui Satan pe cei care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și vor cunoaște că Eu te-am iubit.« Întâlnim aici iarăși o grupă, a cărei comportare dușmănoasă a fost amintită deja în scrisoarea deschisă adresată Adunării din Smirna. Felul adversarilor ar putea să fie diferit în cele două perioade ale istoriei Bisericii, căci și activitatea lui Satan este felurită; dar în ambele cazuri grupa adversarilor este denumită »sinagoga lui Satan«. În timpul Filadelfiei aceasta pare să fie mai clar conturată și mai consolidată, de aceea aici se vorbește despre »sinagoga lui Satan«. Oamenii, despre care este vorba aici, nu trebuie neapărat să fi fost de naționalitate iudaică; dar așa cum Iudeii aveau pretenția de a fi poporul lui Dumnezeu pe pământ, și anume singurul popor al Lui, tot așa oamenii de aici își arogau dreptul în Biserică pe baza tradiției, rangului și poziției. Caracterul lor adevărat este dat pe față de Domnul Adunărilor. Este o grupare religioasă sub călăuzirea lui Satan, care este cu atât mai condamnabilă, cu cât ea și-a atribuit Numele Celui Sfânt și al Celui Adevărat. Pretenția Bisericii de a fi poporul lui Dumnezeu este greșită, este o minciună. Sufletele și conștiința noastră au devenit întrucâtva indiferente de situația serioasă din jurul nostru, în care sunt încurcați și mulți creștini adevărați. Multe comunități bisericești din

¹³ »Cuvântul Meu« (Ioan 14,23) cuprinde gândurile Domnului în totalitatea lor făcute cunoscut, »cuvintele Mele« (Ioan 14,24) sunt afirmațiile sau comunicările Lui, »poruncile« Sale (Ioan 14,15,21) sunt expresia autorității Sale ca Domn.

zilele noastre sunt practic o dezvoltare a iudaismului, căruia i-au fost adăugate anumite învățături și forme creștine. Oamenii mântuiți și nemântuiți sunt numiți împreună „frați” (acest reproș poate fi dovedit ușor și suficient). Nu trebuie decât să citim Noul Testament și să comparăm învățătura lui cu întreg sistemul protestant. Atunci trebuie să ne întrebăm: nu avem noi la noi și în jurul nostru un sistem uriaș, care în principiile lui, în tradițiile, practicile și specificul lui se aseamănă foarte mult cu sistemul iudaic? Dar acest iudaism modern își primește sentința nimicitoare din gura Domnului. Popularitatea, mulțimi, bogăție și influență sunt de partea lui. Sfinții din Filadelfia, dimpotrivă, sunt puțini, sunt slabi și fără importanță. Înconjurați din toate părțile de un creștinism stricat, care se adaptează la orice schimbare a gustului și temperamentului, ei sunt în mod deosebit în pericol să renunțe la poziția lor de separație și să caute un drum comod – cu prețul abaterii de la adevăr și sfințenie. O grupă mare și în dezvoltare din biserica mărturisitoare este numită aici »sinagogă a lui Satan«. Ce este de fapt această grupă? Niciodată acțiunea de binefacere *umană* nu a fost așa de răspândită, și niciodată nu a fost lipsa dragostei *divine* așa de mare. Reprezentanții sinagogii lui Satan afirmă: „unitatea este *puterea*”, cei credincioși spun: „unitatea în *ascultare* este *puterea*”. – Dar pozițiile celor două părți vor fi schimbate în curând. Aceia, care constituie sinagoga lui Satan, vor fi smeriți și Adunarea din Filadelfia va fi înălțată. Ce schimbare a situației actuale! Dar mai mult, acești oameni cu aroganța lor vor afla, că aceia, pe care ei i-au desconsiderat, sunt subiecte deosebite ale dragostei lui Dumnezeu. Ei »vor cunoaște că Eu te-am iubit«.

Păzirea de ceasul încercării care va veni

10-11. »Pentru că ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ. Eu vin curând; ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.« Răbdarea lui Hristos a fost încercată până la extrem, dar încercările au arătat numai desăvârșire, care s-a înălțat ca un miros plăcut spre Dumnezeu. La El nu s-a arătat lipsa de răbdare și supărarea, așa cum se vede la noi când trecem prin încercări. »Cuvântul răbdării Mele« nu se referă însă la comportarea Lui din trecut, care a radiat un miros plăcut de slavă morală, ci se referă la poziția actuală și atitudinea Domnului nostru. El stă acum la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă cu răbdare, până când dușmanii Săi sunt puși așternut picioarelor Sale (Psalmul 110; Evrei 10,12-13); cu alte cuvinte, El așteaptă momentul instaurării Împărăției de o mie de ani cu putere și slavă. Această zi o așteaptă acum Domnul nostru cu răbdare în cer. Când a venit timpul lui Dumnezeu, co-moștenitorii Domnului Isus vor fi luați, transformați și glorificați (1 Tesaloniceni 4,17; 1 Corinteni 15,51-55); după aceea Dumnezeu va introduce din nou pe Întâiul Său născut în lumea de pe pământ, însoțit de toți sfinții Săi cerești (Iuda 14) și de sfinții îngeri (Matei 25,31). »I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată« (Daniel 7,14). Ce priveliște minunată se oferă aici! Ea este minunată pentru noi, dar mult mai sublimă pentru El, care acum așteaptă cu răbdare pe tronul Tatălui Său. Sfinții din Filadelfia au primit din nou mărturia despre venirea Lui, numită aici »*cuvântul răbdării Mele*«; și ei au păzit-o în mijlocul disprețului și batjocurei din partea acelei grupări arogante, lumești și mândre din biserica mărturisitoare, care cu înfumurare afirma, că este singurul cler, căruia pe baza tradiției și succesiunii îi aparține preoția și unicul drept de a împărți așa-zisele sacrameente. Răbdarea sfinților a fost greu încercată în astfel de împrejurări. Dar Domnul spune: »*Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării.*« Cât de bogată este răsplata Adunării din Filadelfia pentru respectarea cu credincioșie a Cuvântului Său! Nu a fost ușor în luptă. Lupta din Smirna a fost provocată de puteri păgâne, lupta în Filadelfia a fost provocată de puterea religioasă. Adunarea a suportat cu statornicie, ca și

cum ar fi văzut pe Cel nevăzut, și a așteptat cu răbdare apariția lui Dumnezeu, așa cum a făcut și Domnul.

Textul exact al făgăduinței date aici trebuie privit foarte atent. Ea arată îndurarea Domnului nostru și combate efectiv teoria susținută de mulți, că Adunarea, sau o parte din ea, trebuie să treacă prin necazul care va veni, ca să se curățe de necredințioșia ei. O astfel de așteptare ar putea să umple inimile credincioșilor cu frică și groază. Dar asigurarea clară din partea Domnului este: »... te voi *păzi* și Eu de ceasul încercării.«, deci nu te voi *trece prin* sau te voi *păzi în*, ci va fi păzită pe deplin *de* ceasul încercării. Niciunul din aceia, care acum constituie Adunarea Sa, nu va ajunge în acest necaz. Suferințele cele mai îngrozitoare le vor îndura iudeii, căci va fi în principal ziua de »necaz pentru Iacov« (Ieremia 30,7). Dar și oameni dintre păgâni vor trece prin necaz (Apocalipsa 7,9-17). Lot și Noe au fost purtați și păziți *prin* necazuri în zilele lor; în opoziție cu ei, Avraam și Enoh au fost păziți de Dumnezeu *de* aceste necazuri. Acești doi bărbați din urmă reprezintă simbolic, ce o așteaptă pe Adunare. Ceasul încercării este gata să vină. Cu fiecare zi vine tot mai aproape și de fapt nu mai poate fi amânat mult timp.

»**Peste tot pământul locuit**« este amintit și în Luca 2,1, unde prin această noțiune se prezintă întreg imperiul roman. Toți, cei care nu au locuit în interiorul acestui imperiu, au fost priviți ca fiind în afara granițelor civilizației vii. Peste ținutul celor patru imperii ale lumii (Daniel 2), care era și teritoriul luminii și privilegiilor deosebite, va veni un timp scurt de judecăți îngrozitoare. Acest timp de necaz va fi, corespunzător cunoscutei profeții a lui Daniel, în timpul ultimei săptămâni din anul al șaptelea (Daniel 9,27). Creștinătatea trebuie să răspundă înaintea lui Dumnezeu pentru abuzul de lumina oferită ei în har și de privilegiile oferite. Creștinătatea va fi judecată pe baza învățaturii creștine, păgânii pe baza mărturiei creației și conștiinței. Ceasul încercării va veni peste tot pământul, ca să încerce pe aceia »care locuiesc pe pământ«. Această denumire ciudată are un înțeles moral – și sinistru. Ceea ce caracterizează pe acești oameni, citim în Filipeni 3,18-19. Acești dușmani ai crucii s-au stabilit pe pământ, au făcut pământul patrie a lor, și orizontul gândurilor lor este limitat la lucrurile de pe pământ și interese pământești. În Apocalipsa sunt deseori amintiți astfel de oameni (capitolul 6,10; 8,13; 11,10; 13,8,12,14; 17,2,8). După ce ei conștient și-au ales pământul în locul cerului, acest ceas al încercării va veni peste ei, în care se vor aplica drepturile lui Hristos asupra pământului, drepturi la care se referă mărturia profetică din cartea Apocalipsa, prin judecăți, și aceasta în mod deosebit în Palestina.

»**Eu vin curând**«, așa sună mesajul apropiatei reîntoarceri a Domnului din cer. În ultimul capitol al cărții el se repetă de trei ori (versetele 7,12,20). Dar cum se armonizează acest »curând« (sau repede) cu lungă perioadă de așteptare de aproape două mii de ani? Noi trebuie să corectăm felul nostru de a calcula și să calculăm timpul, așa cum îl calculează Domnul. »Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru; că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi« (2 Petru 3,8). După această socoteală, între venirea Domnului în umilință și revenirea Lui au trecut aproximativ două zile.

11. »Ține cu tărie ce ai.« Posesiunile deosebite și specifice ale Adunării din Filadelfia erau Cuvântul Domnului, Numele Domnului, răbdarea Domnului și revenirea Domnului. Această posesiune trebuiau s-o țină cu tărie. Numărul celor credincioși putea să se reducă prin plecarea acasă, prin părăsirea drumului și acceptarea de compromisuri, așa că rămâne numai o rămășiță slabă, neînsemnată. Dar cu atât mai mult este necesar să se țină cu tărie și cu niciun preț să nu se renunțe la o literă sau liniuță a adevărului. Greutatea timpurilor necesită o credințioșie nezguduită față de Domnul și o ținere cu tărie a credinței și a tot ce El ne-a încredințat să păzim. »Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare, toți alergă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!« (1 Corinteni 9,24). Nu la start, ci la țintă se decide cine va purta cununa. Cine aparține cu adevărat Filadelfiei, va duce lupta cu statornicie până la sfârșit. Cât de necesare sunt de aceea cuvintele de atenționare adresate tuturor, conducătorilor și aceluia care îi urmează: »Ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!« Dacă renunți la adevăr, vei pierde și cununa. Ce pierdere irecuperabilă va fi aceasta!

Răsplata biruitorilor din Filadelfia

12. »Pe învingător îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și Numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul meu, și Numele Meu cel nou.« Un învingător în Filadelfia este oricine, care cu toată slăbiciunea lui, rămâne credincios pe drumul potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Înaintarea lui nu este caracterizată de cuceriri deosebite, dar el este perseverent în luptă. Lupta, care devine tot mai crâncenă, întărește credința și duce la o credincioșie și mai mare. Prinzându-se tare, și apucând tot mai tare, el ține cu tărie la Cuvântul Domnului, la Numele Lui, la răbdarea Lui și la venirea Lui. Chiar dacă va trebui să renunțe la viață, totuși nu va renunța la ceea ce constituie încununarea mărturiei sale. Slăbiciunea de pe pământ va fi schimbată odată cu statornicia și puterea din cer: »Îl voi face un *stâlp* în Templul Dumnezeului Meu«. În cer nu va fi un Templu din pietre (Apocalipsa 21,22), dar pe pământ va fi un Templu în timpul judecăților (Apocalipsa 11,1-2). »Templul Dumnezeului Meu« este Locul Preasfânt *din cer*. Solomon a făcut doi stâlpi puternici și stabili pentru curtea din față a Templului (1 Împărați 7,21). Numele acestor stâlpi au fost Iachin (El va întări) și Boaz (în El este tărie). În versetul nostru se face aluzie la acești stâlpi. Chiar dacă credinciosul slab, încercat, din Filadelfia va fi alungat de biserica populară, recunoscută pe pământ – el va fi *întărit* și va avea *putere* în fericirea veșnică a cerului. Și această poziție înaltă îi este garantată și asigurată pentru veșnicie. »Nu va mai ieși afară nicidecum.«

12. »Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu«. Partea binecuvântată a învingătorului va fi și fericirea, care constă în aceea, că el cunoaște pe Dumnezeu, Numele Dumnezeului Său. Dar comunicările pline de har nu sunt prin aceasta la sfârșit. »*Cetatea* Dumnezeului Meu«, noul Ierusalim, a cărei patrie este cerul (capitolul 21,9-10), va răsplăti pe învingător cu fericirea lor. În sfârșit, ca ultimă parte a răsplătirii lui, Numele nou al lui Hristos va fi scris pentru totdeauna pe fiecare în parte din învingători. Numele Său cel nou este expresia legăturii Sale deosebite cu toată mărimea și toată plinătatea fericirii cerești. El are întâietatea în toate, și cu toate acestea putem citi această făgăduință deosebit de bogată și de cuprinzătoare, care ne arată legătura noastră cu Hristos în slava viitoare. I-a plăcut Domnului nostru să ne lege cu Sine în această enumerare a acestor răsplătiri. De cinci ori citim în acest verset despre Dumnezeul *Meu* sau Numele Meu.

Scrisoarea deschisă adresată îngerului Adunării din Filadelfia se încheie cu solicitarea obișnuită, de a auzi. Fie ca fiecărui cititor să i se dăruiască o ureche care aude!

Scrisoarea deschisă adresată Adunării din Laodiceea (Capitolul 3,14-22)

Caracteristici generale

Domnul se prezintă de fiecare dată primelor patru Adunări cu o parte din caracteristicile pe care Ioan le-a văzut la El (capitolul 1,12-16) sau care sunt exprimate prin cuvintele Lui proprii (capitolul 1,17-18). În fiecare din ultimele trei scrisori deschise, El se descoperă însă cu caracteristici noi (în scrisoarea deschisă adresată Sardesului este amintită o caracteristică din capitolul 1,16). Stările de lucruri din aceste ultime două Adunări se deosebesc în foarte mare măsură de cele din Adunările anterioare, și de aceea Domnul se prezintă într-un fel, care corespunde exact stărilor finale, prezentate în aceste scrisori deschise.

Oricare ar fi starea generală a Bisericii în diversele timpuri, El nu renunță la Biserică. Dacă ea a încetat să fie un purtător al mărturiei pentru Dumnezeu și un luminător în întuneric, sentința lepădării va fi executată în cele din urmă (capitolul 3,16), dar această zi nu a sosit încă, cu toate că ea se apropie tot mai mult. Ca mărturie exterioară pentru Dumnezeu, Biserica mai este încă recunoscută și judecată, și prin scrisorile deschise ea mai poate fi apelată în poziția ei de Biserică. Dumnezeu nu a lepădat încă biserica mărturisitoare, și nici nouă nu ni se cuvine s-o facem. Noi regretăm situațiile dezagreabile din ea și respingem participarea la fărădelegile care au loc sub tutela ei, dar în exterior ea este încă mărturia lui Dumnezeu pe pământ. Amenințarea necondiționată cu lepădarea și ratificarea lepădării sunt două lucruri diferite. Prima a fost rostită, cea de-a doua este încă viitoare. În scrisoarea deschisă adresată Laodiceei este prezentată starea din urmă a bisericii mărturisitoare, dar ea nu este încă public lepădată. În ceea ce privește starea și practica, s-ar putea ca Laodiceea să se fi abătut mai mult decât toate celelalte Adunări, dar poziția ei înaintea lui Dumnezeu ca Biserică nu poate fi pusă la îndoială; de aceea este ea apelată aici.

În capitolele 2 și 3 se vorbește Bisericii în caracterul ei public ca mărturie, ca și Casă a lui Dumnezeu, în care se savurează cele mai înalte privilegii. De aceea ea poartă și responsabilitatea cea mai mare și este primul obiect al judecății divine (1 Petru 4,17). Când, dimpotrivă, Adunarea este privită ca trup al lui Hristos, ca totalitatea tuturor credincioșilor adevărați de pe pământ, bineînțeles ea nu vine la judecată. Mărturia încredințată administrării omenești aparține primului domeniu responsabil, ultimul domeniu, trupul lui Hristos, dimpotrivă, este exclusiv roada Duhului Sfânt. Credincioșii adevărați și mărturisitorii falși pot să-și găsească intrarea în *Casă*. *Trupul* însă îl pot constitui numai credincioșii adevărați. Niciun credincios adevărat nu trebuie să se teamă că va cădea sub judecata amenințătoare categorică prezentată în versetul 16. Cuvintele »vă voi lua cu Mine« (Ioan 14,3) și »te voi vărsa din gura Mea« (Apocalipsa 3,16) prezintă soarta diferită a celor veritabili și a celor falși, a credincioșilor adevărați și a simplilor mărturisitori. O mărturie goală, fără viață din Dumnezeu, este așa de respingătoare pentru Domnul, că o lepădare totală din partea Lui este singura cale, pe care sfințenia Sa poate fi păstrată public.

În scrisoarea deschisă către Filadelfia nu găsim niciun cuvânt de mustrare, aici nu este nicio laudă.

Titlurile Vorbitorului divin

14. »Acestea le spune Cel care este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul creației lui Dumnezeu.« Aceste titluri sunt foarte potrivite pentru scrisoarea deschisă adresată Bisericii din ultimele zile. Ele se potrivesc exact pentru starea ei actuală, starea din Laodiceea. Ca de obicei, este apelat îngerul Adunării. Prin aceasta se recunoaște poziția ei ca Biserică. Starea lăuntrică, spirituală, a acestei Adunări a pricinuit deja, cu treizeci de ani mai înainte, apostolului Pavel mari lupte lăuntrice (Coloseni 2,1). Cauze multiple au dus la decăderea ei, în mod deosebit mândria, bogăția materială și mulțumirea cu sine însuși, și cu acestea se lauda ea. Cât de potrivite sunt de aceea aceste titluri ale Domnului!

1. »Amin« Cuvântul ebraic amin înseamnă *trainic, adevărat, neschimbabil*. Acest cuvânt îl găsim și în Isaia 7,9 (de două ori) și Isaia 65,16. Cuvântul grecesc corespunzător este redat prin cunoscutul cuvânt »adevărat«, unde în evanghelia după Ioan – și numai acolo – este folosit dublu și apare în felul acesta de aproximativ 25 de ori. Exprimă certitudinea divină, autenticitatea și siguranța. Aici însă este folosit împreună cu articolul hotărât (*remarcă*: în versiunea românească a Bibliei nu se poate reda aceasta – ar fi trebuit spus „Aminul”); expresia »Amin« ne arată o altă glorie a Domnului nostru, un alt titlu, care descrie ființa Sa. – Spre deosebire de El, Biserica a eșuat total în privința aceasta; să trăiască și să acționeze corespunzător făgăduințelor și adevărului lui Dumnezeu, și în felul acesta să fie o mărturie clară despre acestea. Dar în Hristos

totul este în siguranță; în El avem garanția, că în El se va împlini orice făgăduință, că va fi confirmat și dovedit orice adevăr (2 Corinteni 1,20).

2. »Martorul credincios și adevărat.« Scurgerea secolelor este semănată cu dărâmături. În afară de Unul singur, orice mărturie personală și colectivă pentru Dumnezeu a eșuat. Biserica, dăruită din belșug odinioară cu adevărul și privilegiul, s-a dovedit a fi cea mai puțin credincioasă între mulții martori, începând de la Adam. A fost ea un administrator credincios al comorilor harului divin? Este ea un martor adevărat al ființei lui Dumnezeu? Este ea prezentarea vie a lui Isus Hristos pe pământ, expresia a ceea ce El *a fost* și a ceea ce *este*? Vai, nu, în privința aceasta Biserica a eșuat, ea L-a alungat chiar afară. Ascultă strigătul ei de bucurie: »Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de *nimic*« - nici măcar de Hristos, viața noastră și nădejdea slavei. Însă El, Cel care a fost dat afară, zăbovește încă șovăitor la ușă, dar El stă *afară*. Privește această minune: »Iată, Eu stau la ușă și bat«, și aceasta El o face încă și astăzi. Între toți martorii, care s-au arătat vreodată, Biserica poartă cea mai mare responsabilitate, dar ea este astăzi o grămadă mare de dărâmături. Ea este, în ceea ce privește starea ei lăuntrică, spirituală, ruinată, și aceasta nu de către dușmani exteriori, ci prin aceia care au mărturisit că sunt prieteni. Lăudăroasă, mândră, încărcată cu bogăție – și mulțumită, cu toate că Hristos stă afară! Aceasta era Laodiceea, și aceasta este Biserica astăzi. Ea nu era nici martor credincios și nici martor adevărat. Dar Hristos este ambele, și în felul acesta inima este încă o dată mângâiată, dacă ne luăm privirea de la dărâmăturile și de la ruina din jur și privim la El. Ce liniște găsim atunci pentru duh și suflet! Aici credința are un fundament puternic în mijlocul schimbărilor radicale care au loc pretutindeni în domeniul mărturisirii creștine. Numai Hristos este Martorul adevărat al lui Dumnezeu.

3. »Începutul creației lui Dumnezeu.« Creația, dată odinioară lui Adam pentru a o conduce și păzi, a evoluat din rău în mai rău, în ceea ce privește guvernarea și administrarea ei, chiar și în ce privește relațiile bisericești și sociale. Dar cineva a avut dreptate, când a spus: „Ruinarea a ceea ce este cel mai bun, a Bisericii, este cea mai rea ruinare.” Lumea pare să facă ultimul salt în vârtejul fărădelegii. Ritualismul, introducerea obiceiurilor serviciilor divine fixe, conduc spre sistemul papal și un raționalism crescând, care pune mintea omenească – dusă în rătăcire prin păcat - deasupra comunicărilor divine, și spre necredință. Primul sistem, pe care l-am numit, va ajunge sub conducerea unui alt conducător – nu a unui papă, ci a lui Antihrist; raționalismul va ajunge la dezvoltare deplină într-un om, al cărui nume Cuvântul lui Dumnezeu nu-l numește, dar care este numit »fiara« - caracterizat prin brutalitate, batjocorirea lui Dumnezeu, prigoane și omoruri sub călăuzirea lui Satan. Acești doi oameni pot să trăiască deja acum pe pământ, și putem presupune, că, așa cum odinioară Iudeii și păgânii s-au unit la răstignirea Domnului nostru, și puterile ritualismului și raționalismului, care strică Biserica, vor fi conduse mai târziu de un Iudeu și de un păgân. Acești doi vor apărea public, când tot ceea ce îi împiedică va fi luat din cale și lucrurile au ajuns la deplina lor dezvoltare. Numele Laodiceea se compune din două cuvinte grecești cu înțelesul de „popor” și „drept” (înseamnă deci „drepturile poporului”); în aceasta se poate vedea și un indiciu la lupta care se duce în multe țări pentru a obține adevăratele sau pretinsele drepturi ale oamenilor. – În timpul sfârșitului se va anula toată ordinea morală, socială și politică (Apocalipsa 6,12-17), ca apoi să facă loc unei domnii tiranice prin „fiară”. După aceea, la sfârșit, creația va fi restaurată sub Hristos, »Începutul creației lui Dumnezeu« (Psalmul 8; Efeseni 1,10-22 și alte locuri). De aceea tocmai acest titlu conține un indiciu la ruina creației vechi de 6000 de ani, despre care Biserica este ultima mărturie. Prin »creația lui Dumnezeu« din acest verset se înțelege restaurarea minunată, extinsă, a lucrurilor cerești și pământești, a creaturilor vii și a celor moarte, deci Împărăția de o mie de ani. Hristos ca Om este numit aici »Începutul« acestei creații. Prin titlurile anterioare ale Vorbitorului divin ne sunt îndreptate privirile de la Biserică spre Hristos, de la mărturia ei stricată spre El, Garantul adevărului și al tuturor făgăduințelor, Martorul credincios și adevărat. Aici inimile noastre pot să

privească în adorare o stare viitoare de fericire negrăită, o creație¹⁴ nouă, al cărei început este Hristos¹⁵.

Starea dezgustătoare a Bisericii

15.-16. »Știu lucrările tale, că nu ești nici rece, nici în clocot; aș vrea să fi fost rece sau în clocot. Astfel, pentru că ești căldicel – și nici rece nici în clocot – te voi vărsa din gura Mea.« Cuvintele »Știu lucrările tale« apar de cinci ori în scrisorile deschise; ele lipsesc la Smirna și Pergam. În scrisorile deschise către Efes și Tiatira sunt numite după lucrări și alte lucruri, pe care Domnul le cunoaște. La Sardes, Filadelfia și Laodiceea cuvintele »Știu lucrările tale« se referă la starea generală și situația generală a Bisericii. Cuvintele cu conținut bogat »cunosc« sau »știu« apar însă de șapte ori și sunt adresate îngerului fiecărei Adunări. În felul acesta este confirmată atotștiința Domnului nostru, această însușire divină. Pentru slăbiciunea din Filadelfia, această explicație, că Domnul are cunoștință deplină despre toate, chiar și despre ce este ascuns oamenilor, este un adevăr întăritor. Pe de altă parte, gândul la ochii Domnului, care văd totul, care cercetează adâncimile inimii, trebuie să fi fost insuportabil pentru Laodiceea, ținând seama de nepăsarea ei, de glorificarea ei și de viața ei de plăceri. Ceea ce Domnul constată aici deosebit, este starea de *indiferență* a inimilor. Biserica este în această ultimă perioadă a istoriei ei în starea cea mai rea. Oamenii ar putea vedea în Tiatira răul cel mai mare; Domnul explică însă, că starea, în care a căzut Laodiceea, era cea mai respingătoare. Și în această stare, Laodiceea se mai lauda! Să observăm, că aici se folosesc expresiile rece și cald, și nu mort și viu. Dacă ar fi fost folosite acestea din urmă, atunci ar fi trebuit să se pună întrebarea, dacă ei sunt mântuiți sau pierduți; dar atitudinea lor față de El este descrisă prin cuvintele »nici rece, nici în clocot«. Nu ura, ci *indiferența* totală față de Domnul este exprimată prin cuvântul »căldicel«¹⁶.

Noi nu suntem de acord cu părerea, care este uneori susținută, că starea de indiferență din Laodiceea a rezultat din starea din Filadelfia. O astfel de interpretare conduce la greutăți de nedepășit. Fără îndoială starea rece și moartă din Sardes, și starea slabă, dar caldă, din Filadelfia au exercitat numai o influență redusă asupra stării generale din Laodiceea. Presupunem, că legalismul din Tiatira, lipsa de sensibilitate spirituală din Sardes și *renunțarea* la ceea ce în Filadelfia a fost păzit și ținut cu tărie, precum și alte cauze au contribuit să dea naștere la starea din Laodiceea – indiferență absolută față de Domnul. Ce poate Domnul să facă cu o astfel de Biserică? Dacă ar fi fost rece – este clar că ea ar fi avut o astfel de atitudine – sau dacă ar fi fost în clocot – atunci ea ar fi arătat o oarecare măsură de activitate spirituală – atunci s-ar fi putut face ceva. Dar o atitudine nedecisă, neutrală, față de Domnul și față de adevăr este așa de odioasă, că ea trebuie imediat dată la o parte. De aceea starea ultimă a Bisericii este cea mai rea. – Filadelfia este îmbărbătată prin făgăduința »Eu vin curând«, Laodiceea este amenințată cu judecata prin cuvintele »te voi vărsa din gura Mea.« Atât împlinirea acestei făgăduințe, cât și aplicarea judecății sunt anunțate ca fiind imediate. De mai multe ori s-a accentuat deja, că stările ultimelor patru Biserici vor continua să existe în același timp până la sfârșit. Marea mulțime din Tiatira și Sardes va avea parte de soarta anunțată pentru Laodiceea, în timp ce rămășița acestor

¹⁴ Nu încă nouă în înfățișarea ei, dar nouă în principiile dominante; toate lucrurile vor fi restaurate potrivit cu gândurile lui Dumnezeu.

¹⁵ Sunt cel puțin 4 domenii, în care Hristos este văzut ca și Cap: 1. Capul trupului (Coloseni 1,18; 2,19); 2. Capul unei familii sau rase, și anume a acelor care sunt în Hristos (1 Corinteni 15,22,45-49; 2 Corinteni 5,17; Galateni 3,28); 3. Capul creației (Efeseni 1,21-22; Coloseni 1,15-17; 2,10); 4. Capul unui bărbat (1 Corinteni 11,3). Gândurile deosebite în aceste 4 domenii sunt: 1. unirea cu El; 2. văzuți în El; 3. *demnitatea* Sa; 4. poziția lui ca *Domn*. Titlul »Începutul creației lui Dumnezeu« include și faptul că El este Capul.

¹⁶ Domnul vorbește aici numai de starea acelor, care stau în legătură cu El. Nicidecum nu este vorba, dacă cineva este mort spiritual, sau viu, mântuit sau nemântuit, ci este vorba de starea lăuntrică, sau morală, a unui om, care stă într-o anumită relație recunoscută cu Domnul, chiar dacă este numai o simplă relație exterioară.

Adunări, în același mod, vor avea parte de binecuvântarea deosebită a Filadelfiei, și anume, să fie luată, ca să fie la Domnul. Venirea Domnului nu este amintită în scrisoarea deschisă adresată Laodiceei. Lepădarea publică a Laodiceei ca martor al lui Dumnezeu va avea loc la răpirea sfinților cerești; cu alte cuvinte, răpirea din Filadelfia și lepădarea Laodiceei vor avea loc în același timp; ultimul eveniment este dependent de primul. Creștinătatea, a cărei istorie a început cu lumina cea mai strălucitoare, se va sfârși sub norii cei mai întunecați, care au fost vreodată deasupra drumului omului cu responsabilitate.

Preamărirea mândră și condamnarea din partea Domnului

17. »Pentru că spui: Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic! Și nu știi că tu ești cel nenorocit și de plâns și sărac și orb și gol.« Filadelfia nu are niciun cuvânt de spus cu privire la sine însuși, însă Laodiceea are. Realmente există o diferență mare, aproape sub toate aspectele, între aceste două Adunări. În Laodiceea domnea nu numai o stare de mulțumire de sine, ci era și o *glorificare* plină de mândrie, care este păstrată aici în scris: »Spui: sunt bogat«. *Cetatea* se putea lăuda cu bogăția ei materială, și *Adunarea* a vrut în aceeași măsură să se laude cu bogățiile ei. În afară de aceasta, ea și-a înmulțit bogăția: »m-am îmbogățit!« Fără îndoială Adunarea din Laodiceea avea influență, număr mare, daruri, realizări deosebite, aptitudini spirituale și alte aptitudini atrăgătoare, și fiind în posesiunea acestor lucruri, s-a lăudat. Vai, aceste lucruri – cu prețul pierderii comportării și gândirii spirituale și al dragoste adevărate și fierbinți pentru Domnul – pot fi privite numai ca dăunătoare și mai devreme sau mai târziu trebuie să sfârșească în judecată, dacă nu are loc pocăința. După propria ei evaluare, ea nu avea nevoie de nimic. Ea nu avea nici inimă pentru Domnul și nici dorință după prezența Sa. Ea putea să se laude, cu toate că a fost rostită o judecată, care urma să aibă loc în curând (versetul 16) și cu toate că Hristos, izvorul vieții și nădejdea slavei, stătea afară (versetul 20). Această stare din Laodiceea este și pericolul deosebit din zilele noastre.

Cum apreciază Domnul această stare? Ce valoare are mărirea și felul bogăției din Laodiceea înaintea ochilor Săi? El spune: »ești cel nenorocit și de plâns« și pe lângă aceasta »sărac, orb și gol«. Articolul hotărât, care însoțește de fiecare dată aceste însușiri, face și mai clară seriozitatea și gravitatea sentinței, pe care Domnul o rostește cu privire la Laodiceea. »Cel nenorocit« și »cel de plâns«, deci un tablou al unei nenorociri foarte mari, este mai degrabă subiectul îndurării. Ei erau săraci în lipsa adevăratelor bogății, orbi cu privire la starea lor proprie și orbi pentru slava Domnului; erau goi, deoarece le lipsea neprihănirea divină. Încă o caracteristică întregește tabloul trist, care ne este prezentat aici despre această Biserică fără Hristos: »... și nu ști«. Adevărata ei stare înaintea ochilor Domnului îi era complet necunoscută. Dacă ar fi fost cea mai mică cunoștință despre sărăcia ei, ar mai fi existat speranță. Dar lipsea orice simțământ pentru aceasta. De aceea nu a mai rămas nimic altceva de făcut, decât să fie »vărsată din gura Lui«, lepădarea.

Trei semne ale stării din Laodiceea și trei oferte din partea harului

18. »Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să fii bogat, și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se arate rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, să-ți ungi ochii, ca să vezi.« Cele trei caracteristici esențiale ale Laodiceei au fost sărăcia, orbirea și goliciunea ei, și acestea sunt lucrurile, cărora Domnul nostru în harul Său vrea să le iese în întâmpinare. El ar fi putut să poruncească, dar El îi sfătuiește »să cumperi de la Mine aur curățit prin foc«. Cuvântul a cumpăra nu trebuie să ne facă nici un fel de greutăți. Hristos are comorile harului, bogăția cerului, la dispoziția Sa. Condițiile, cu care El vinde, le stabilește El singur: »Voi toți cei însetați, veniți la ape, *chiar și cel care n-are bani!* Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați

vin și lapte, *fără bani și fără plată*» (Isaia 55,1). Dreptul de a veni și a cumpăra vi-l dă nevoia și sărăcia voastră. Aurul, curățit prin foc, arată neprihănirea (sau dreptatea) divină; fără ea – ce mare sărăcie!; cu ea – ce mare bogăție! Oricine crede în Domnul Isus Hristos, primește neprihănirea divină, »neprihănirea din Dumnezeu prin credință« (Romani 3,21-26; 4,5; Filipeni 3,9). Hainele albe sunt dreptățile (sau faptele drepte) ale sfinților (capitolul 19,8), ele vorbesc deci despre neprihănirea (dreptatea) practică. Aceste haine ar acoperi rușinea goliciunii lor, dar numai acela le poate primi, căruia mai înainte i-a fost socotită neprihănirea (dreptatea) divină și în felul acesta i-a fost dăruită. Alifia pentru ochi este necesară pentru capacitatea de diferențiere spirituală; Duhul Sfânt trebuie să deschidă ochii, ca să poți vedea corect (1 Ioan 2,20).

Ultimul apel al Domnului

19. »Eu îi mustru și îi disciplinez pe toți câți îi iubesc; fii plin de râvnă deci și pocăiește-te!« În prima parte a acestui verset Domnul confirmă un adevăr general, pe care îl găsim în ambele Testamente (Proverbe 3,11-12; Evrei 12,5-6). El a vorbit mai înainte cu o severitate neobișnuită, starea din Laodiceea a făcut necesar să vorbească așa. Cuvintelor de mustrare aspră, care au fost adresate îngerului Bisericii, trebuie să le urmeze acțiunea de judecată finală, vărsarea din gura Lui. Dar creștinii de atunci, ca și cei de astăzi, trebuiau să știe, că mustrarea Domnului, precum și disciplinările mult mai severe, care urmau să vină din partea Lui, rezultau din *dragostea* Lui, și nu erau un capriciu, așa cum ar putea să fie la părinții pământești. El solicită: »fii plin de râvnă deci și pocăiește-te!« Domnul voia să-i zguduie din amorțirea și indiferența lor, în care se scufundaseră. El voia să le trezească din nou interesele. A atins această atenționare, de a fi plin de râvnă și a se pocăi, conștiința celor din Laodiceea? Acesta ar fi fost primul pas spre restabilire. A avut el loc? Marea majoritate nu a făcut-o. Dar noi putem mulțumi lui Dumnezeu, că au fost unii care au sesizat și au auzit chemarea la pocăință. Dar marea majoritate merge tot așa mai departe. Starea din Laodiceea a ajuns astăzi la deplină dezvoltare și este starea caracteristică a Bisericii de astăzi. Judecata anunțată în versetul 16 asociației creștine mărturisitoare nu se poate ocoli și este gata să aibă loc.

Domnul stă înaintea ușii, bate și vorbește

20. »Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.« Secole la rând această chemare gingașă și emoționantă a fost tema cântărilor creștine și a mesajelor creștine. – Ultima chemare, care se adresează la întreaga corporație, o citim în versetul 19; cuvintele Sale din acest verset se adresează numai la persoane singulare, la »cineva«, care aude vocea Sa. Între amenințarea cu vărsarea din gura Lui (versetul 16) și executarea acestei judecăți, Domnul stă afară - »Iată, Eu stau la ușă« - și prin aceasta exprimă, că El nu poate să mai aprobe starea lăuntrică a corporației creștine mărturisitoare. Dar Domnul bate la ușă și vorbește. Ce prezentare bogată a harului în cele mai rele împrejurări! Domnul nu poruncește să se cumpere (versetul 18) și nici nu forțează intrarea. El sfătuiește să se cumpere și bate la ușă. »Eu stau la ușă și bat« - El o face acum și continuă să o facă. Cuvintele arată, că El stă permanent și bate. Domnul nu vrea să constrângă recunoașterea prezenței Sale, dacă ea nu este dorită și acolo unde nu este dorită. Călătorilor deznădăjduiți, care mergeau spre Emaus, »S-a făcut, că vrea să meargă mai departe« (Luca 24,28). Dar ei au stărunit de El și au zis: »Rămâi cu noi, căci este spre seară, și ziua aproape a trecut.« »Și a intrat să rămână cu ei.« În prezența Domnului înviat s-a schimbat totul. *El* a devenit gazda și *ei* oaspeții Lui (Luca 24,30). »Dacă va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.« Este ultima ocazie de a avea părtașie cu El, înainte de a veni noaptea judecății. Dar promisiunea este cu totul personală. Cât de deosebit de binefăcătoare este această

făgăduință pentru oricine, căruia îi este refuzată părtașia adevărată în această Biserică. Noi nu auzim aici vocea Domnului în puterea dăătoare de viață, și nici nu este bătaia la inima unui păcătos pentru mântuirea sa. Invitația adresată păcătoșilor spune: »Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit« (Ioan 10,9). Păcătoșii nu trebuie să bată, căci această ușă este totdeauna deschisă, ei trebuie numai să intre. Celor credincioși li se spune: »Bateți și vi se va deschide« (Luca 11,9). În textul nostru Domnul stă și bate permanent. El dorește să ocupe tot locul din inima alor Săi. El vrea chiar acum să pregătească o masă pentru aceia care Îi deschid ușa. Să se bucure în părtașie cu El, dar El este Cel care dă bucuria.

Făgăduința pentru învingător

21. »Învingătorului îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am învins și M-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Său.« Tronul este semnul și simbolul autorității și domniei regale. Cum a ajuns Domnul Isus pe tronul Tatălui Său, cum a putut El să ocupe împreună cu Tatăl Său acest loc sublim? Nu numai pe baza unui drept intrinsec, care I se cuvine, ci pe baza vieții Lui, care a fost caracterizată prin răbdare și biruință, și pe baza morții Sale pentru gloriificarea Tatălui. Prin aceasta și nouă ne este arătat clar drumul Învingătorului. Exemplul Lui ne încurajează, și urmele pașilor Lui arată drumul. Plata învingătorului este aici fără îndoială măreață, dar ea nu depășește nicidecum răsplata învingătorului din Filadelfia. Lui i se făgăduiește aici, că va fi unit cu Hristos, Fiul Omului, în Împărăția Sa. Această Împărăție va fi atotcuprinzătoare în extinderea ei (Psalmul 72,8; Zaharia 14,9; Psalmul 8,4-6) și va fi guvernată în dreptate (Psalmul 72,1-7; Psalmul 45,7; Isaia 32,1). Domnia Lui va fi o domnie veșnică (Daniel 4,34; 7,14,27). Ierusalimul ceresc va fi reședința guvernului ceresc al Împărăției (Apocalipsa 21), Ierusalimul pământesc va fi capitala Împărăției de pe pământ (Ieremia 3,17). Deci învingătorului din Laodiceea îi este făgăduită unirea cu Hristos în Împărăția Sa și în slava Sa. Cu siguranță aceasta este o plată bogată și deplină pentru lupta scurtă, chiar dacă ea a fost grea pentru învingerea împrejurărilor din Laodiceea, împrejurări care ne înconjoară din toate părțile. Dar această luptă trebuie dusă până la sfârșit.

După aceea urmează chemarea obișnuită la ascultare, care încheie așa cum se cuvine aceste șapte scrisori deschise.

Cuvânt de încheiere la scrisorile deschise

Scrisorile deschise adresate celor șapte Adunări constituie partea a doua a Apocalipsei, acel »ce este«. Adunarea a existat în timpul lui Ioan și există până astăzi. Ioan a văzut-o în simboluri (capitolul 1,20). După aceea se arată în scrisorile deschise starea lăuntrică, spirituală și morală a Bisericii în treptele ei de evoluție succesive, și parțial concomitente, din istoria ei (capitolul 2 și 3). Schizarea scurtă a istoriei Bisericii în aceste două capitole are valoare inestimabilă. Este un har deosebit de mare, să poți vedea în lumină divină starea Bisericii pe parcursul aproape a 2000 de ani, așa cum o vede El. Ce învățături sunt cuprinse în ea pentru noi! Cât de necesare sunt și atenționările într-un timp de decădere spirituală, de adormire lăuntrică și slăbire morală! Cât de înviorătoare și întăritoare sunt făgăduințele cuprinse în ea, într-un timp de slăbiciune!

Pentru început scrisorile adresate Adunărilor s-au aplicat la starea lor locală, dar această aplicare limitată a lor nu ar fi justificată din cauza amploarei și însemnătății înștiințărilor. Adevărurile și principiile prezentate în ele sunt de mare importanță pentru Biserica mărturisitoare de pe întreg pământul. Ele se pot aplica atât la persoane individuale, cât și la Adunări în totalitatea lor.

Natura Adunării, ordinea și disciplinarea în Adunare au fost tema deosebită a lucrării apostolului Pavel. În Faptele Apostolilor Luca descrie primii treizeci de ani ai istoriei ei,

începând din ziua cincizecimii și până la întemnițarea apostolului Pavel în Roma. Vizionarului din Patmos i-a fost dăruit să prezinte istoria Bisericii de la sfârșitul timpului apostolilor și până la lepădarea ei de către Domnul.

Evenimentele viitoare Introducere în partea a treia a Apocalipsei

Folosirea înștiințărilor profetice

Partea profetică a cărții Apocalipsa începe cu capitolul 4 și se termină cu capitolul 22,5. Această a treia parte a cărții conține comunicări cu privire la lucrurile »care au să vină«. Evenimentele profetice nu încep însă înainte de capitolul 6. Evenimentele din cer, pe care le vedem în capitolele 4 și 5, poartă clar caracterul unei introduceri la prima serie de judecăți, care sunt descrise în capitolul 6. – În toate timpurile a existat lupta dintre bine și rău, între lumină și întuneric, și aceste principii au fost și sunt susținute de puteri, care de asemenea sunt în conflict unele cu altele, și anume între Duhul lui Dumnezeu și Satan. De aceea noi putem înțelege ușor, pentru ce anumiți comentatori văd o împlinire parțială a cuvântului profetic deja în timpul actual și în timpul trecut. Dar cu toate că noi trebuie să recunoaștem, că se pot recunoaște anumite asemănări între evenimentele actuale, evenimentele trecute și evenimentele din partea profetică a cărții Apocalipsa, trebuie totuși să insistăm asupra faptului că profețiile își vor avea împlinirea lor deplină abia în timpul necazului de cel puțin șapte ani, care va veni. Aplicarea înștiințărilor profetice la viitor este fără îndoială corectă. O aplicare la trecut se bazează întotdeauna mai mult sau mai puțin pe presupuneri, și în cele mai multe cazuri nici măcar doi susținătorii ale lor nu sunt de aceeași părere. Acest fel de interpretare este cu adevărat de nejustificat. Prin aceasta istoria ar fi făcută interpretul profeției. Ar trebui să se presupună, că unul sau altul din evenimentele care au avut deja loc este amintit în legătură cu pecetele, trâmbițele sau potirele, ceea ce nu este nicidecum adevărat. Mai avem și alte două obiecții împotriva părerii că profețiile din această carte se referă la evenimente din trecut, sau din prezent. În primul rând sunt mulți copii ai lui Dumnezeu săraci și necitiți, și pentru ei ar fi practic imposibil să înțeleagă profețiile, dacă pentru aceasta ar fi necesare cunoștințe de istorie; în al doilea rând, profețiile și-ar pierde prin aceasta însemnătatea și puterea lor morală pentru suflet.

Răpirea sfinților înainte de pornirea judecăților

Între sfârșitul capitolului 3 și începutul capitolului 4, deci între partea a doua și partea a treia a cărții, învingătorii sunt răpiți și mulțimea necredincioșilor este »vărsată din gura Lui«; vizionarul nu amintește aceste evenimente, dar el le presupune. Apostolul Pavel, dimpotrivă, a scris, potrivit cu descoperirile care i-au fost făcute, cu multe detalii remarcabile despre învierea și răpirea sfinților Vechiului Testament și Noului Testament (1 Tesaloniceni 4,15-17). Redăm trei exemple incontestabile, că sfinții vii și sfinții care au adormit în Domnul vor fi luați înainte de începerea părții profetice a Apocalipsei.

1. În timpul judecăților, care sunt descrise în cartea Apocalipsei, Adunarea nu mai este pe pământ. Aceste judecăți lovesc mulțimea Iudeilor și păgânilor, dar nu lovesc Adunarea. Cuvântul Adunarea sau Adunările apare de aproximativ 20 de ori în primele trei capitole, dar în capitolele care urmează Adunarea nu este nici numită și nici nu se fac referiri la ea până în capitolul 22,16; acest loc corespunde desigur observațiilor finale, în care Duhul lui Dumnezeu S-

a reîntors la situația prezentă, și el nu mai aparține nicidecum viziunilor despre lucrurile viitoare. Din faptul că de la capitolul 4 și până la capitolul 22,5 Adunarea nu mai este văzută pe pământ, trebuie să tragem concluzia, că ea se află în cer. Unde ar putea ea să fie de altfel?

2. Cele trei părți ale Apocalipsei nu se suprapun, evenimentele descrise în ele nu au loc concomitent. Conținutul textului din capitolul 1,19 este, ca să spun așa, simplitatea însăși. »Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut«, aceasta este apariția lui Isus Hristos, pe care vizionarul a privit-o mai înainte; »lucrurile care sunt«, înștiințările făcute celor șapte Adunări și înștiințările despre cele șapte Adunări, care existau în timpul acela; »și cele care au să vină după ele«, deci atunci când Adunarea a fost deja răpită și se hotărăște problema guvernării asupra lumii. Duhul Sfânt Însuși a stabilit prin aceasta cele trei părți ale cărții, care se ocupă cu trecutul, cu prezentul și cu viitorul. Cuvintele »cele care au să vină după ele« arată clar, că »ceea ce este« trebuie să fie terminat. Conținuturile celor trei părți ale cărții sunt succesive. Partea a treia începe în capitolul 4,1 cu cuvintele »îți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri«. Domnul voia să-i arate lui Ioan după acestea, deci după ce El S-a ocupat cu Adunările de pe pământ, istoria evenimentelor și a lucrurilor viitoare. Un șir de evenimente urmează după altul.

3. În capitolul 4, și după capitolul 4, toată situația este schimbată. Vizionarul nu mai vede și nu mai aude pe Domnul în mijlocul celor șapte sfeșnice, sau al Adunărilor, ci el vede tronul din cer. O realitate mare de o importanță deosebită pentru înțelegerea cărții este, că sfinții lui Dumnezeu în capitolul 4 și după aceea permanent până la capitolul 19 sunt văzuți în cer. În capitolul 19,14 citim, că ei Îl urmează pe Domnul, când El va veni din cer să facă judecata lumii. În timpul judecăților, și chiar înainte de ele, totalitatea sfinților cerești este văzută în cer. Cum au ajuns ei acolo? Singura și cea mai mulțumitoare explicație este, că a avut loc răpirea conform cu 1 Tesaloniceni 4. Acest eveniment încheie inevitabil preocuparea Domnului cu Biserica pe pământ și cu aceasta a »ceea ce este«. După aceea urmează trecerea la situația nouă, profetică, al cărei simbol exact este tronul din cer. Toate acestea sunt simple și logic și ni se pare ca și cum ar fi gravat pe suprafață.

Capitolul 4

Tronul Celui veșnic

Situația complet schimbată

1. »După acestea am văzut: și iată o ușă era deschisă în cer, și glasul dintâi, ca de trâmbiță, pe care l-am auzit vorbind cu mine, spunând: „Suie-te aici și îți voi arăta cele ce trebuie să aibă loc după acestea.”« Vedem aici o situație complet schimbată. Vizionarul a fost mutat de pe pământ în cer: »Suie-te aici.« Capitolele 2 și 3 tratează istoria Bisericii pe pământ. Capitolele 4 și 5 descriu evenimente și acțiuni din cer de o măreție incomparabilă. Istoria Bisericii sau Adunării a fost scrisă, învingătorii au fost răpiți în văzduh, ca să fie la Domnul, și mulțimea vinovată, care avea numai o mărturisire creștină, a fost »vărsată din gura Lui«. În felul acesta răpirea Adunării face oarecum loc evenimentelor profeției, pentru ca acestea să poată ocupa spațiul rezervat lor.

Cuvintele »după acestea« marchează un început nou. Diversele stări ale Adunărilor de pe pământ aparțin trecutului. Acum scene și viziuni profetice trebuie să preocupe atenția vizionarului. Cuvintele »după acestea« vestesc nu numai șirul de viziuni, ci și evenimentele, care se leagă în succesiune naturală.

1. »O ușă era deschisă în cer.« Prin aceasta se arată, că trebuie mers în cer, pentru a înțelege profeția. Acolo este locul unde se găsesc izvoarele binelui, unde în hotărârile lui Dumnezeu sunt stabilite deja stările viitoare ale fericirii de o mie de ani și ale fericirii veșnice și de asemenea de unde vin judecățile prealabile. Ușa, care era deschisă în cer, a dat posibilitate vizionarului să intre. »Cerul deschis« va permite sfinților, să vină din cer urmând pe Domnul (Apocalipsa 19,11-14).

1. »Glasul dintâi.« Prin aceasta nu se înțelege primul glas, dintr-o serie de mai multe glasuri, ci este glasul Domnului, pe care vizionarul l-a auzit deja în capitolul 1,10. Acest glas »ca de trâmbiță« se adresează din nou lui Ioan, dar acum nu de pe pământ, ci din cer. El îl cheamă de pe pământ să vină în cer. Acum urmează să se reveleze evenimente din cer, și acestea pot fi văzute numai acolo. Punctul de plecare al profeției este cerul și de aceea vizionarul trebuie să își aibă locul în cer, dacă vrea să înțeleagă corect viziunile profetice, care se vor desfășura acum înaintea ochilor lui. Planul profetic a fost întocmit în cer, și numai acolo, departe, deasupra norilor și ceții pământului și a altercațiilor, a invidiei și mândriei oamenilor, putem să înțelegem gândurile lui Dumnezeu cu privire la viitor. Această învățătură morală este foarte importantă pentru fiecare slujitor al lui Dumnezeu.

Înzestrarea vizionarului cu destoinicie morală; tronul și Cel ce șade pe el

2.-3. »Îndată am fost în Duh; și iată, un tron era așezat în cer și pe tron ședea Cineva. Și Cel care ședea era asemenea unei pietre de iaspis și de sardiu la înfățișare; și de jur-împrejurul tronului era un curcubeu, asemenea smaraldului la vedere.» Solicitarea divină »Suie-te aici« nu suportă amânare. »Îndată am fost în Duh.« Contemplarea lui Hristos ca Fiul al Omului (capitolul 1) în slavă supranaturală în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, era prea copleșitoare pentru ochii unui muritor. Vizionarul se afla în momentul acela sub deplina călăuzire a Duhului. El trăia și se mișca într-o altă stare de conștiință, el era »în Duh« (capitolul 1,10). Dar această stare nu putea să fie simplu prelungită; ea a trecut. Acum erau de confirmat și de scris viziuni noi, orientate spre viitor, și astfel vizionarul, în deplină concordanță cu caracterul lor serios, a devenit din nou vasul puterii Duhului: »Îndată am fost în Duh.« Lipsa articolului în textul din limba greacă pentru cuvântul »Duh« arată că este vorba de o stare caracteristică. Viziuni despre lucruri cerești au fost confirmate și de anumite alte persoane de pe pământ, dar

acest profet privilegiat al Noului Testament a avut dreptul să vadă viziuni direct din cer. Numai lui Ioan i-au fost adresate cuvintele »Suie-te aici.« Destoinicia morală a vizionarului, ca să vadă și să înțeleagă evenimente profetice de viitor, nu era în el însuși, ci într-o putere din afara domeniului natural. Duhul a luat încă o dată în stăpânire vasul omenesc. Ioan trăia în acest timp într-o altă stare și într-un alt domeniu, în care slăbiciunea omenească nu are nicio importanță. Duhul l-a umplut și l-a condus pe deplin.

2. »Și iată, un tron era așezat în cer.« Acesta a fost primul lucru, pe care vizionarul l-a privit în această vedenie nouă. Tronul este punctul central al acestei scene cerești. El este semnul și simbolul domniei atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu și el »era așezat în cer«. Prin cuvântul »așezat« se accentuează rezistența invincibilă a acestei domnii, și prin cuvântul »cer« este stabilit exact și clar locul unde este reședința puterii împărătești. Cât de mare este diferența față de tronurile de pe pământ, care se clatină! Aici, chiar de la început, se arată clar, că DOMNUL domnește. Tronul Său este totodată siguranța și tăria noastră. El este punctul central sublim al universului întreg și totodată arvuna că Cuvântul puterii DOMNULUI va impune ascultare oricărei ființe create. El este simbolul ordinii, domniei și autorității. Tronul, care stă neclintit în cer, stă în opoziție cu instabilitatea tuturor regimurilor pământești.

2.-3. »Și pe tron ședea Cineva. Și Cel care ședea era asemenea unei pietre de iaspis și de sardiu la înfățișare.« Cel ce stă pe tron nu este numit cu Nume, ci este descris cu simboluri generale, dar semnificative. Cele două pietre prețioase, amintite aici, iaspisul și sardiul, oferă într-o oarecare măsură o reflectare a slavei și maiestății lui Dumnezeu. Desigur, slava caracteristică Lui nu o pot descrie nici cele mai sublime lucruri din creație. Dumnezeu, »pe care nici un ochi omenesc nu l-a văzut, și pe care nici nu-l poate vedea«, locuiește într-o lumină, de care nu te poți apropia (1 Timotei 6,16). Dar ce poate fi prezentat simbolic prin lucrurile create, aceasta va fi revelat. Iaspisul și sardiul sunt enumerate în cele 12 pietre prețioase, care împodobeau pieptarul marelui preot (Exod 28,17-20), prima fiind sardonixul (sau: sardiu) și ultima fiind iaspisul; ele sunt numite și printre pietrele care descriu măreția împăratului simbolic din Tir (Ezechiel 28,13), în primul rând este numit iarăși sardiu, iar iaspis este a șasea piatră. Aceste pietre prețioase le regăsim apoi la descrierea orașului sfânt, a Ierusalimului, în slava și domnia lui peste pământ în timpul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 21,19-20), iaspis pe primul loc și sardiu pe locul șase. Este fără însemnătate, că în aceste trei enumerări de pietre prețioase, care reflectă ceva din Dumnezeu, mai întâi în legătură cu harul Său, apoi în legătură cu creaturile Sale și în cele din urmă cu slava Împărăției, se schimbă ordinea lor? Este o simplă întâmplare, sau este mărturia, că la baza înștiințărilor inspirate este un anumit plan? Desigur, ultima este adevărată. Strălucirea scânteietoare a iaspisului¹⁷ și roșul aprins al sardiului sunt un tablou al slavei și strălucirii radiante a lui Dumnezeu, în măsura în care aceasta este posibil să fie văzută. Gloria lui Dumnezeu, așa cum este ea văzută simbolic în piatra de iaspis, este și strălucirea (Apocalipsa 21,11), siguranța (Apocalipsa 21,18) și prima temelie (Apocalipsa 21,19) a Adunării, a Miresei, când în viitor ea, ca orașul sfânt, va fi reședința guvernării cerești în timpul Împărăției de o mie de ani.

3. »Și de jur-împrejurul tronului era un curcubeu, asemenea smaraldului la vedere.« Tronul în mărimea și măreția lui este corespunzător Domnului domnilor. Curcubeul care îl înconjoară mărturisește de faptul, că Dumnezeu în practicarea suveranității Sale absolute și a puterii Sale dominante Își amintește totuși în har de legământul pe care l-a făcut cu creaturile Sale. Pentru toți cei din cer acesta este un semn al faptului, că Dumnezeu se bucură să lase bunătatea să domine.

Curcubeul complet, neîntrerupt, din jurul tronului vestește adevărul permanent al cuvântului: »Bunătatea lui durează veșnic.« Curcubeul așezat în nori, cu culorile sale și frumusețea sa, este semnul legământului lui Dumnezeu cu pământul (Geneza 9,9-17). Aproape niciodată el nu se vede ca un cerc închis, de cele mai multe ori numai parțial sau jumătate de cerc. El este o

¹⁷ Prin iaspisul din cartea Apocalipsa se înțelege probabil diamantul, la care se potrivește în totalitate descrierea din cartea Apocalipsa 21,11. Piatra denumită astăzi iaspis este o piatră semi-prețioasă opacă de o valoare relativ mică.

învățătură vizibilă din partea lui Dumnezeu pentru toată omenirea, un semn public, atârnat în cer, pentru ca toți să vadă și să învețe, că Dumnezeu este bun – o lecție de la Dumnezeu și despre Dumnezeu dată oamenilor. La ultima amintire a curcubeului, acesta se vede pe capul Domnului, când cu putere Își dovedește dreptul asupra pământului. El va curăți locul murdărit cu mătura nimicirii, dar chiar și atunci apare iarăși vechiul semn stabilit cu privire la bunătatea lui Dumnezeu (Apocalipsa 10,1). Curcubeul ceresc de jur-împrejurul tronului este »asemenea smaraldului la vedere«. În locul culorilor diferite, cu care suntem obișnuiți la privirea curcubeului, el are culoarea acestei pietre prețioase. Verdele plăcut, culoarea proprie lumii plantelor și singura culoare care niciodată nu obosește ochiul, este deci culoarea aleasă pentru acest curcubeu. Sfinții glorificați vor avea permanent întregul curcubeu înaintea ochilor lor, pe care nu vor obosi niciodată să-l privească, și prin aceasta aducerea aminte de harul lui Dumnezeu pentru pământ, chiar și atunci când El este gata să judece pe oameni.

Autoritatea regală a celor mântuiți

4. »Și de jur-împrejurul tronului erau douăzeci și patru de tronuri, și pe tronuri ședeau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în haine albe; și pe capetele lor erau cununii de aur.« Tronurile și cununile arată spre o ceată a sfinților mântuiți și glorificați în cer, care au fost făcuți o *împărăție*. Este clar, că ei vor ocupa acest loc nu înainte ci după învierea sau transformarea lor (1 Corinteni 15,23). Ideea că aceștia ar fi *duhuri*, care vor sta acolo îmbrăcați și încununați, este nepotrivită și complet străină Sfintei Scripturi. De jur-împrejurul tronului mareț din cer, ale cărui dimensiuni nu sunt date, sunt douăzeci și patru de tronuri, a căror înfățișare și tărie descinde și este păstrată din cea a tronului Celui veșnic.

Cei douăzeci și patru de bătrâni¹⁸ reprezintă totalitatea celor mântuiți, care atunci vor fi în cer. Ei joacă un rol deosebit în evenimentele despre care se relatează în capitolele de la capitolul 4 la capitolul 19. Pentru ultima dată ei sunt amintiți în capitolul 19,4. Bătrânii sunt clar diferențiați de ființele vii și de îngeri. În capitolul 5 vedem o activitate diferită a bătrânilor și a îngerilor, așa că este imposibil să-i considerăm a fi una și aceeași ființă; în versetul 11 sunt numite cele trei grupe, îngeri, ființe vii și bătrâni, una lângă alta. Bătrânii *cântă* (capitolul 5,9), îngerii *vorbesc* (capitolul 5,12). Îngerii nu sunt niciodată numărați (Evrei 12,22), numărul bătrânilor ne este făcut cunoscut. De cinci ori este numit numărul lor simbolic de douăzeci și patru. Despre îngeri nu se spune niciodată, că ei au fost încununați, sau că vor fi încununați, dar despre bătrâni se spune aceasta. Cântarea de laudă comună din cer, cu harfe și cântare, pare să fie misiunea specifică bătrânilor. O pricepere dată de Dumnezeu, în mod deosebit pentru teme și obiecte care stau în legătură cu mântuirea, se găsește la bătrâni, și nu la îngeri. De aceea în bătrâni vedem ceata nenumărabilă a sfinților mântuiți, înviați, transformați și răpiți »ca să întâmpine pe Domnul în văzduh« (1 Tesaloniceni 4,17). Tronurile și cununile lor vorbesc despre demnitatea lor *împărătească*, harfele și cântarea arată bucuria lor în aducerea *adorării*, în timp ce hainele lor albe și potirele de aur arată caracterul lor *preoțesc* și o activitate preoțească. De ce sunt douăzeci și patru de bătrâni? După însemnătatea acestui număr trebuie căutat în 1 Cronici 24 și 25. Acolo David a împărțit pe preoți, prin tragere la sorți, în douăzeci și patru de grupe sau compartimente, care făceau slujba la rând (Luca 1,5,8,9). Bătrânul sau capul fiecărei grupe stătea reprezentativ pentru toată preoția levitică. În felul acesta erau acolo douăzeci și patru de căpetenii ale preoților

¹⁸ Bătrânii sunt amintiți de douăsprezece ori în cartea Apocalipsa. Diferitele acțiuni și slujbe, la care ei iau parte sau pe care le fac, arată suficient că ei reprezintă pe sfinții mântuiți și glorificați. Ei stau pe tronuri, ei cad cu fața la pământ și adoră, unul din ei mângâie pe vizionarul care plânge și îi face cunoscut gândurile lui Dumnezeu, ei sunt cei mai apropiați de tron și de Miel, ei au harfe și potire de aur pline cu tămâie, ei cântă (ceea ce nu se spune niciodată despre îngeri), unul din ei dă o explicație foarte clară cu privire la cei mântuiți de pe pământ, ei preamăresc adorând triumful lui Dumnezeu cu privire la Împărăție și la veșnicie, ei rostesc »Amin, Aleluia!« al lor cu privire la judecarea curvei, care a stricat pământul. Cuvântul bătrâni apare în următoarele locuri: Apocalipsa 4,4,10; 5,5,6,8,11,14; 7,11,13; 11,16; 14,3; 19,4.

și un mare preot. Slujba lor felurită corespundea activității bătrânilor din cer, căci și templul (ca și cortul din pustie) în structura lui, cu uneltele și obiectele lui, precum și slujbele care se făceau, era rânduit conform lucrurilor din ceruri. Copiii lui Dumnezeu sunt numiți »o preoție sfântă« și »o preoție împărătească« (1 Petru 2,5,9), și noi putem să-i vedem aici îndeplinind amândouă activitățile.

Hainele albe arată curăția și caracterul preoțesc al bătrânilor, cununile de aur de pe capetele lor arată demnitatea împărătească. Fiecare mântuit și sfânt răpit la cer va purta această cunună. Nu este nicidecum o cunună deosebită, care va fi dată numai unora, ci ea lasă să se recunoască demnitatea împărătească și autoritatea pe care o vor primi deopotrivă toți sfinții cerești.

Tronul ca punct central al tuturor acțiunilor

5.-6. »Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete; și iată șapte făclii de foc, arzând înaintea tronului, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu; și înaintea tronului era ca o mare de sticlă, asemenea cristalului; și în mijlocul tronului și în jurul tronului, patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi.« După ce am văzut relația sfinților cu tronul, pe care îl înconjurau, precum și autoritatea lor împărătească, care descindea din tron și era dependentă de tron, ne este prezentat detaliat tronul și acțiunile, care porneau de la tron. De pe tron, și nu din tron, pleacă prevestitorii judecăților care vor veni: »fulgere și glasuri și tunete«. S-a spus deja, că aproape la nimic nu se face aluzie în cartea Apocalipsa, care să nu se găsească în Biblie. Putem adăuga, că autorul Apocalipsei presupune că cititorului îi sunt suficient de bine cunoscute celelalte părți ale Sfintei Scripturi, și fiecare din simbolurile numeroase din această carte poate fi explicat și înțeles, dacă se ține seama de folosirea lui în una sau alta din părțile Sfintei Scripturi. În niciun caz să nu se caute explicarea unei părți oarecare a cărții Apocalipsa în afara Bibliei. Înțelesul unui simbol trebuie căutat numai în Biblie. Anunțarea întreită a judecății, care va veni în curând, prin fulgere, glasuri și tunete, este în mare măsură potrivită să producă groază în inimile oamenilor vinovați de pe pământ. Tronul este gata să se impună prin putere. Dumnezeu este gata, ca în perioada de timp cuprinsă între răpirea sfinților cerești și revenirea lor viitoare din cer, să aducă judecata asupra nedreptății evidente, egoiste, practice pe pământ. Acești prevestitori ai judecății sunt indicii de atenționare cu privire la puterea Sa judecătorească (Psalmul 29,3-5). În legătură cu vestirea Legii pe Muntele Sinai se folosesc aceleași semne, și altele pe lângă acestea (Exod 19,16-19; 20,18). Impresia, pe care ele au creat-o asupra poporului, este descrisă prin cuvintele: »și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă« (Exod 19,16). Cu cât mai îngrozitoare trebuie să se arate aceste semne ale mâniei divine în domeniul mult mai larg, în care răul se arată clar sub domnia lui Satan!

5. »Și șapte făclii de foc ardeau înaintea tronului.« Cele șapte făclii de foc arată plinătatea și desăvârșirea Duhului în acțiunea guvernării divine. Duhul nu este văzut aici în lucrarea Sa pentru mântuirea oamenilor prin predicarea Evangheliei, și nici prin lucrarea Sa diferită în mijlocul Adunării, ci în deplina Sa armonie a Ființei și lucrării Sale cu tronul însuși. Tot ce nu se potrivește curăției desăvârșite a tronului, trebuie judecat; de aceea Duhul este văzut aici în legătură cu caracterul dreptății absolute a tronului. Aceste șapte făclii de foc vor cerceta totul și vor aduce la lumină ce este în opoziție cu natura sfântă a lui Dumnezeu (compară capitolul 1,4 și Isaia 11,2).

6. »Și înaintea tronului era ca o mare de sticlă, asemenea cristalului.« Unele lucruri, al căror scop și înțelesul lor simbolic ne este prezentat de Vechiul Testament, le găsim și în Apocalipsa. Aici este o aluzie la ligheanul din cortul întâlnirii (Exod 30,18-21) și mult mai clar o aluzie la marea turnată din Templu (1 Împărați 7,23-26); ambele erau destinate pentru spălarea preoților. Marea de sticlă arată o stare permanentă de sfințenie, la curăția interioară și exterioară, așa că nu mai este necesară spălarea. Locul »înaintea tronului« arată, că această curăție corespunde caracterului sfânt al tronului însuși. Clarității și frumuseții locului sfânt și a celor ce au loc

Înainte tronului corespunde și marea » asemenea cristalului«. Cele două simboluri, sticlă și cristal, sunt înrudite, dar nu sunt același lucru. Sticla este fabricată, un cristal este în general un produs al naturii. Astfel sticla arată o stare consolidată a curăției, în timp ce cuvântul cristal arată, că această stare corespunde naturii sfinte a lui Dumnezeu. De simbolul cristalului este legat gândul referitor la slava divină (Ezechiel 1,22; Apocalipsa 21,11; 22,1). Marea de sticlă mai este amintită încă o dată în capitolul 15,2, dar acolo » amestecată cu foc«, ceea ce arată proba fierbinte de foc, din care au ieșit martirii. Acolo învingătorii stau pe marea de sticlă; aici nu se spune că cineva ar sta pe ea.

6. »Și în mijlocul tronului și în jurul tronului, patru făpturi vii, pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi.« Vizionarul descrie acum o clasă deosebită de ființe; ele sunt numite ființe vii și se deosebesc de bătrâni și de îngeri. Ele sunt mai strâns legate de tron, decât sunt bătrânii sau îngerii.

Locul lor » în mijlocul tronului« arată, că ele sunt oarecum părți componente ale tronului, cuvintele » de jur-împrejurul tronului« arată că ele sunt în afara tronului, dar stau în legătură cu tronul. Aceasta înseamnă, că ființele vii pot fi privite sub două aspecte: sau de nedespărțit legate de puterea judecătorească a lui Dumnezeu, sau despărțite de ea, dar stând într-o strânsă legătură cu ea. Prin cuvintele » pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi« se constată că ele posedă capacitatea recunoașterii și înțelegerii nemijlocite precum și priceperea și capacitatea de judecată spirituală.

Ființele vii și adorarea adusă de ele

7.-8. »Și cea dintâi făptură vie, asemenea unui leu; și cea de-a doua făptură vie, asemenea unui vițel; și cea de-a treia făptură vie, având fața ca de om; și cea de-a patra făptură vie, asemenea unui vultur zburând. Și cele patru făpturi vii, fiecare din ele având câte șase aripi, erau pline de ochi de jur-împrejur și pe dinăuntru; și zi și noapte nu încetau spunând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era și care este și care vine!”« De ce sunt patru ființe vii? Deoarece ele reprezintă simbolic însușirile și caracteristicile lui Dumnezeu, care se arată și acționează în acțiunea Sa judecătorească cu *oamenii* și cu *pământul*. Numărul patru este caracteristic pentru om, pentru lume și creația materială în general; el se folosește când este vorba de tot pământul. În această descriere a ființelor vii sunt numite patru creaturi, care pot fi privite ca și reprezentanți ai creației – în mod deosebit a lumii animale. Leul este simbolul maiestății și puterii, vițelul (sau taurul) este simbolul răbdării și perseverenței, omul este simbolul cercetării și priceperii, și vulturul este simbolul repeziciunii în acțiune. Însușirile acestor reprezentanți simbolici sunt însă și trăsături de caracter, care se vor arăta foarte clar în exercitarea guvernării divine și în mod deosebit în judecățile divine care vor veni. Toată scena de sub cer va fi lovită de judecată, de aceea apare aici numărul patru¹⁹. În totalitatea celor patru ființe vii vedem o prezentare completă – desigur simbolică – a caracteristicilor care vor marca acțiunea judecătorească a lui Dumnezeu. Simbolurile sunt derivate de la cele mai reprezentative animale, însă nu din animalele mării. Prima caracteristică a tronului lui Dumnezeu, prezentată prin leu, este maiestate, tărie și atotputernicie (Geneza 49,9; Daniel 7,4; Amos 3,8). Simbolul al doilea este un vițel (sau taur) și se referă la lucrarea făcută cu răbdare și acțiunea perseverentă spre binele altora (1 Împărați 9,9,10; Proverbe 14,4). Cea de-a treia ființă vie avea înfățișarea unui om, și aceasta arată

¹⁹ Numărul *trei* stă semnificativ în legătură cu ceea ce este divin; după cum numărul *patru* cu ceea ce este omenesc, cu ceea ce se referă la pământ, la lume, la creația materială. Găsim o împărțire împătrită a omenirii: națiuni, seminții, popoare, limbi (Apocalipsa 7,9); patru anotimpuri; patru prezentări ale Domnului Isus în Evanghelii; patru puncte cardinale; patru imperii (Daniel 7); patru judecăți grele ale lui Dumnezeu (Ezechiel 14,21); patru femei în arborele genealogic al lui Isus Hristos (Matei 1); patru părți, patru colțuri și patru coarne ale Altarului din față și ale altarului de aur.

cercetare și pricepere (Iov 9,24; Ezra 9,6; Proverbe 17,24). Cel de-al patrulea simbol, un vultur care zboară, reprezintă o privire pătrunzătoare și acțiune rapidă (Deuteronom 28,49; Iov 9,26; 39,27-29; Habacuc 1,8). Aceste caracteristici descriu împreună caracterul tronului lui Dumnezeu în relația lui cu pământul. Judecățile vor fi exercitate cu *putere, perseverență, judecată și rapiditate*. Oameni și îngeri vor fi în acestea uneltele executive ale voinței neîngrădite a lui Dumnezeu.

Heruvimii sunt reprezentanții simbolici ai regimului lui Dumnezeu. De la prima lor amintire (Geneza 3,24) și până la ultima lor amintire (Evrei 9,5) acesta este gândul predominant cu privire la ei.

Diferențele între ființele vii din Ezechiel 1, heruvimii din capitolul 9 și 10 ale aceluiași profet și ființele vii din Apocalipsa sunt numeroase și interesante. În descrierea făcută de profetul captivității, fiecare din ființele vii avea patru fețe (una din ele ca o față de om) și patru aripi (Ezechiel 1,6,10). Vizionarul Ioan a văzut numai pe cea de-a treia ființă vie cu față de om, și fiecare ființă vie avea șase aripi (Apocalipsa 4,7-8). La Ezechiel ele aveau roți, aici nu au. Acolo tronul stătea deasupra lor, aici ele sunt în mijlocul tronului și de jur-împrejurul tronului. Acolo erau pline de ochi, »și tot trupul lor și spatele lor și mâinile lor și aripile lor și roțile erau pline de ochi de jur-împrejur« (Ezechiel 10,12); aici ele sunt »pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi« precum și »pline de ochi de jur-împrejur și pe dinăuntru«. Multe din aceste diferențe pot fi explicate prin aceea, că profetul Ezechiel descrie în principal judecata peste Iuda și Ierusalim, și deoarece această judecată trebuia să vină din nord (Babilon), trebuia ca și roțile să se rostogolească pe pământ, și în felul acesta să prezinte desfășurarea judecăților pământești. În Apocalipsa 4, ființele vii nu sunt încă văzute în acțiune; ele sunt slujitorii tronului pregătiți să acționeze. Acțiunea lor judecătorească are loc din cer, de aceea au aripi și nu roți. În afară de aceasta domeniul judecăților, pe care vizionarul îl are înaintea ochilor, este mult mai vast decât cel numai asupra lui Iuda și a capitalei lui vinovate, Ierusalimul. Tot pământul va tremura în curând sub acțiunile judecătorești ale tronului.

Lucrarea heruvimilor stă în legătură cu *gloria* revelată a lui Dumnezeu în guvernarea Sa (Ezechiel 10), lucrarea serafimilor este în mod deosebit în legătură cu *sfîntenia* lui Dumnezeu, pe care ei o adevăresc solemn. Ființele vii din Apocalipsa unesc în sine caracteristici de ale heruvimilor și de ale serafimilor. Fiecare din cele patru ființe vii avea șase aripi. Și serafimii, care sunt amintiți numai în Isaia 6, aveau fiecare șase aripi; cu câte două aripi își acopereau fețele, picioarele și cu două zburau, ca să poată acționa rapid. Ființele vii, pe care le-a văzut profetul Ezechiel, aveau fiecare patru aripi (Ezechiel 1,6). Numărul patru apare des în acest capitol, deoarece este în legătură cu guvernarea lui Dumnezeu pe pământ. Cele șase aripi ale ființelor vii din cartea Apocalipsa arată o lucrare, care depășește forțele naturale, deci o lucrare supranaturală.

8. »Pline de ochi de jur-împrejur și pe dinăuntru.« Faptul că ele sunt pline de ochi și pe dinăuntru arată capacitatea unei înțelegeri launtrice, spirituale, a principiilor și acțiunilor lui Dumnezeu în guvernarea Sa. În versetul 6 se spune că ele sunt »pline de ochi pe dinainte și pe dinapoi«. În aceasta este o referire la faptul că ființele vii observă atât viitorul cât și trecutul.

8. »Și zi și noapte nu încetau spunând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era și care este și care vine!”« După ce vizionarul a descris ființele vii, el vorbește acum despre adorarea, pe care ele o aduceau. În această activitate binecuvântată și fericită nu există oboseală, »zi și noapte nu încetau«. În slujba lor nu există nedesăvârșire, ele adoră fără slăbiciune și neobosite. Ele spun neîncetat: »Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era și care este și care vine!« Observăm aici, că ființele vii se aseamănă sub două aspecte cu serafimii, în numărul aripilor lor și în adorarea întreită (Isaia 6,3). Lucrarea mâinilor Sale laudă pe Dumnezeu, dar mai clar acest »sfânt, sfânt, sfânt« depune mărturie, despre ce este El în Sine Însuși, despre natura Sa desăvârșită de sfântă. Titlurile reunite aici ale Dumnezeirii și adevărurile legate de fiecare titlu în parte sunt preamărite și înălțate neîncetat. Aceleași ființe puternice, care execută poruncile drepte ale tronului (Isaia 6), Îl

preamăresc aici pe El în trăsăturile Lui divine. Ființele vii, care ele înșile reprezintă simbolic caracteristicile diferite prezentate mai înainte, »dădeau glorie și onoare și mulțumire Celui care stă pe tron, care este viu în vecii vecilor.«

Titlurile divine sunt **Iehova** (Domn), Cel veșnic; **Dumnezeu**, titlul care exprimă relația Sa cu creația și Dumnezeirea Sa absolută; Cel Atotputernic, titlul care arată harul Său și puterea Sa și izvoarele Sale de ajutor, care nu seacă niciodată. În afară de aceasta Dumnezeu este glorificat ca Dumnezeul *tuturor veacurilor*: »Care era și care este și care vine«. Cu privire la tema sublimă, ce este Dumnezeu în Ființa Sa și în natura Sa proprie, vrem să îndreptăm atenția la capitolul 1,4 și la gândurile referitoare la această temă, cuprinse în cartea aceasta. Aici cuvintele »care era«, altfel decât în capitolul 1,4, sunt înaintea expresiei existenței Sale *independente* și *veșnice* »care este«. În felul acesta adoră cele patru ființe vii pe Dumnezeu.

Bătrânii adoră

9.-11. »Și, când făpturile vii vor da glorie și onoare și mulțumire Celui care stă pe tron, care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni se vor prosterna înaintea Celui care stă pe tron și se vor închina Celui care este viu în vecii vecilor și vor arunca înaintea tronului cununile lor, și vor spune: „Vrednic ești, Domnul nostru și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea, pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!”« Fiecare din ființele (făpturile) vii este în sine însuși o prezentare simbolică a uneia sau mai multor însușiri divine, și acum cele patru făpturi vii se unesc, înainte de a începe cu acțiunile lor de guvernare (capitolul 6), ca să aducă Celui ce stă pe tron gloria și onoarea și mulțumirea, care se cuvin Numelui Lui. Așa cum am văzut, ele certifică, prin acel întreit »sfânt«, curăția desăvârșită a Ființei Sale. Și preamărirea care urmează, adusă de ele (versetul 9), este întreită, ca și preamărirea adusă de bătrâni (versetul 11). Oricine ar fi unealta pentru exercitarea puterii judecătorești a tronului – al cărei reprezentant simbolic sunt aici făpturile vii -, îngeri sau oameni, toți trebuie să se îndrepte spre El cu putere și plinătate crescândă. Este important, să vedem aceasta aici. Preamărirea adusă de ființele vii este dovada pentru aceasta.

Adorarea adusă de bătrâni are un alt caracter, decât adorarea adusă de ființele vii. Un semn caracteristic, care diferențiază adorarea adusă de ei de adorarea adusă de ființele vii, este, că bătrânii se adresează direct lui Dumnezeu la persoana a doua: »Tu ești vrednic«. În opoziție cu aceasta, ființele vii vorbesc despre Dumnezeu la persoana a treia. Bătrânii adoră ca oameni mântuiți, ca aceia care au gândul lui Hristos (1 Corinteni 2,16) și pot să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu și să-L cunoască personal în sfințenia și dragostea Sa. Este adorarea adusă de oameni, a căror inimă a fost câștigată de dragostea Sa, care întrece orice pricepere, și a căror conștiință a fost curățită prin credința în mărturia divină dată sângelui prețios al lui Hristos.

„Sfinții se prosternă înaintea tronului. Ei se pleacă înaintea locului, pe care El Îl ocupă în glorie, Îl adoră în existența Sa nesfârșită și gloria, care le-a fost dată lor, o depun înaintea gloriei Sale proprii, care este mai presus de toate, atribuindu-I toată gloria, de care numai El este vrednic; cu toate acestea ei Îl caracterizează corespunzător caracterului, pe care îl poartă aici înălțarea gloriei Sale, ca și Creator, datorită căruia sunt toate lucrurile. Aceasta rămâne totdeauna adevărat, chiar dacă lucrurile sunt trecătoare.

Cititorul va remarca aici, că ființele vii Îl glorifică și explică cine este El, în timp ce bătrânii Îi aduc cu înțelegere adorare. Pretutindeni, unde întâlnim bătrânii în cartea Apocalipsa, ei dau motivul pentru care ei Îl adoră. Ei posedă înțelegerea spirituală.” (Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu, JND, pagina 318)

Se observă, că ființele vii Îi aduc glorie, onoare și *mulțumire*, în timp ce bătrânii vorbesc despre glorie, onoare și *putere*. Observăm în continuare, că bătrânii se prosternă înaintea *Lui*,

înaintea Aceluia pe care ei Îl iubesc și venerează, dar ei își aruncă cununile înaintea *tronului* în recunoașterea acestuia (a tronului), de unde le va veni și le va fi păstrată demnitatea lor²⁰.

Motivul adorării, pe care o aduc bătrânii, este gloria lui Dumnezeu ca Creator. Ei spun: »Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!« Toate lucrurile există datorită voii Sale neîngrădite și datorită plăcerii Sale. El le-a chemat la existență. El este Creatorul tuturor celor create. Adorarea se bazează pe cunoașterea lui Dumnezeu, pe cunoașterea a ceea ce El este în Ființa Sa proprie și ca și Creator și susținător al universului. Prima cerință de bază a lui Dumnezeu față de creatura Sa este această recunoaștere necesară a puterii și gloriei Sale, prin care au fost create și sunt susținute toate cele din ceruri și de pe pământ, oameni și îngeri, ființe vii și lucruri fără viață (Romani 1,19-21). Prima realitate, care ne este revelată în Scripturi, este creația, și aceasta este și prima revelație, care este înțeleasă prin credință (Evrei 11,3). – Adorarea din capitolul următor se bazează pe mântuirea prin sânge, și de aceea în mod necesar Mielul este Persoana centrală. Tronul însuși este obiectul distins din acest capitol, Mielul în legătură cu tronul este tema deosebită a capitolului 5.

Capitolul, pe care l-am studiat aici, este deosebit de interesant. Tronul Celui veșnic este siguranța, că El guvernează totdeauna universul în concordanță cu propria Sa natură. Acest tron, care stă în cer pe temelia tare a dreptății veșnice, este garanția pentru durabilitate și siguranță. Prin cuvintele din versetul 2 »pe tron ședea Cineva« - numai Unul – se face clar, că nu va fi nicio schimbare pe acest tron, nicio transmitere a puterii suverane, niciun urmaș, niciun regim intermediar și nicio înfrângere a domniei. – În acest capitol nu este nicio cântare, nicio apariție a Mielului înjunghiat și nicio amintire a sângelui Mielului. Toate acestea sunt caracteristici ale capitolului următor, și deoarece aceste lucruri nu se găsesc aici, acest capitol nu este așa de des citit, cum este capitolul 5. Dar tronul cu gloriile lui simbolice, cu tot ce îi aparține și cu tot ce îl înconjoară, oferă o însemnătate deosebită acestui capitol. Interesele față de el vor crește, în măsura în care este citit și studiat cu mai mare atenție.

²⁰ Un alt comentator scrie: „Caracterul foarte impresionant al scenei din capitolul 4 trebuie să fie sesizat de fiecare cititor cu judecată. Vizionarul a fost pregătit corespunzător prin aceste viziuni sublime pentru descoperirile care urmează. Nu se poate, ca și duhul cititorului să nu fie condus, să se ocupe cu interes mare de ele. Nici măcar cititorului neatent nu poate să-i scape, cât de asemănătoare este toată această scenă cu aparițiile introductive ale lui Dumnezeu din Isaia 6 și Ezechiel 1.”

Capitolul 5

Tronul și Mielul înjunghiat

Corelația dintre capitolele 4, 5 și 6

În capitolul anterior a fost prezentat tronul măreț și puternic al Celui veșnic, semnul puterii suverane a lui Dumnezeu asupra universului întreg. Toate persoanele și obiectele sunt grupate în jurul tronului, corespunzător pozițiilor lor diferite. Gândul principal al capitolului este, că Dumnezeu, ca Suveran neîngrădit, guvernează asupra întregii creații, potrivit cu natura Sa și pe baza unei dreptăți veșnice. Capitolul 4 nu este o parte a Cuvântului divin care să trezească în mod deosebit simpatiile sufletului nostru; este mai degrabă o viziune, care ne încătușează în natura noastră de creaturi. Această viziune rămâne să existe, scena nu se schimbă, și gloria nu este în niciun chip tulburată, atunci când în capitolul 5 ne sunt prezentate adevăruri suplimentare.

Între capitolele 4, 5 și 6 există o corelație strânsă. Prima serie de judecăți este descrisă în capitolul 6. Cel care acționează în acest caz este Mielul, în timp ce tronul, așa cum am văzut în capitolul 4, este punctul de pornire al acestor judecăți. Aici în capitolul 5 avem deci continuarea viziunii, pe care vizionarul a privit-o deja, dar cu două particularități suplimentare și bătătoare la ochi. Acestea sunt cartea pecetluită cu șapte peceți și »Mielul ca înjunghiat«. În acest capitol sunt asociate maiestatea leului și blândețea Mielului; ele sunt unite în El, Singurul care este vrednic să poarte această glorie dublă. În felul acesta suntem pregătiți pentru tema propriu-zisă a întregii cărți, *judecățile*.

Acest sublim capitol 5 este împărțit în patru părți. Fiecare parte începe cu cuvintele »și am văzut« (versetele 1, 2, 6 și 11). Pe scurt, acestea sunt temele: în prima parte cartea, în a doua parte provocarea, în partea a treia cântarea cea nouă spre lauda Mielului și în partea a patra adorarea.

Cartea pecetluită cu șapte peceți

1. »Și am văzut în mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron o carte, scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceți.« Această carte, sau acest sul de carte este – ca toate celelalte cărți, care vor fi amintite mai târziu – un simbol. Cartea vieții (capitolul 3,5; 13,8; 17,8; 20,12,15) este o listă cu *nume*, cărțile faptelor (capitolul 20,12) sunt însemnările divine cu privire la toate *faptele* oamenilor. Cartea, pe care o vede vizionarul aici, conține *revelarea deplină a tuturor planurilor și hotărârilor lui Dumnezeu cu privire la lume*. Conține derularea evenimentelor viitoare și ne arată pașii succesivi care sunt necesari să aibă loc înainte ca ca să vină momentul când »împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său« (capitolul 11,15). Dumnezeu vrea și El va introduce din nou pe Întâiul Său născut în lume, însoțit de adorarea din partea îngerilor (Evrei 1,6), și această carte pecetluită cu șapte peceți dezvăluie cum va avea loc aceasta. Conținutul cărții cuprinde perioada de la deschiderea primei pecete (capitolul 6,1) și până la sfârșitul domniei de o mie de ani și prin aceasta până la începutul stării veșnice (capitolul 11,18). Cartea era *pe* mâna dreaptă a Celui veșnic – așa este traducerea textuală. Această poziție a cărții era în deplină concordanță cu chemarea pe care o face îngerul (versetul 2) și însemna în sine o provocare a universului, să aducă pe cineva, care era vrednic să se apropie de locul onoarei copleșitoare (Psalmul 110,1; Efeseni 1,20) și să ia cartea.

Cartea era »scrisă pe dinăuntru și pe din afară« și prin aceasta se constată, că toată hotărârea lui Dumnezeu cu privire la această lume este cuprinsă în cartea aceasta și că nu vor mai fi alte descoperiri ale planului lui Dumnezeu. Deci cartea aceasta era complet scrisă și încheiată (compară cu Ezechiel 2,10). Ea era și »*pecetluită cu șapte peceți*«. Fiecare pecete încuia o anumită parte a cărții, de aceea conținuturile sunt prezentate succesiv, în ordinea în care pecețile

erau deschise. Dar înainte de deschiderea pecetilor de către Miel, întreg conținutul cărții a rămas total ascuns față de oameni și față de îngeri. Cele șapte peceti (sau sigilii) exprimă desăvârșirea cu care au rămas încuiate în Sine Însuși hotărârile ascunse ale lui Dumnezeu, până când ele au fost deschise de Miel. Profetul Daniel a fost somat să pecetluiască cuvintele și cartea până la vremea sfârșitului (Daniel 12,4), în timp ce vizionarului de pe insula Patmos i s-a spus exact opusul: »Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape.« (capitolul 22,10). Revelația de demult trebuia pecetluită, cea de mai târziu, nu. Chiar și Daniel, care prin multele și vastele revelații și viziuni, care i-au fost date, era mult mai distins decât contemporanii lui, a trebuit să recunoască: »Eu am auzit, dar n-am înțeles« (Daniel 12,8-9). Acum însă, când am ajuns la *sfârșitul timpului*, nu însă sfârșitul însuși, nu mai este nimic ascuns. Cartea profetică este complet deschisă. Cartea pecetluită cu șapte peceti este deschisă pentru noi, cu destăinuirea deplină și exactă a viitorului. Profeția, care odinioară era o taină, acum nu mai este o taină.

Provocarea prin înger

2.-3. »Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetile?” Și nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.« Atenția tuturor ființelor din univers, dotate cu minte și intuiție morală, trebuie să fie îndreptată spre cartea situată în palma deschisă a Aceluia, care ședea pe tron. Îngerii sunt »tari în putere« (Psalmul 103,20), dar puterea lor este exercitată numai în ascultare imediată de voința Creatorului. Fiecare din miriadele de îngeri rămâne în dependență permanentă de Acela, a cărui voie o fac cu plăcere. Toți îngerii sunt puternici, și totuși există între ei diferite ranguri și ordine. Sunt îngeri, care au primit un loc deosebit în rândul îngerilor, așa cum este Gabriel, Michael și alții²¹. Vocea puternică a unui »înger al puterii Sale« (2 Tesaloniceni 1,7) străpunge până la cele mai îndepărtate margini ale universului și cercetează *cerul*, locul locuinței lui Dumnezeu și al oștirilor cerești, *pământul*, locul locuinței oamenilor, și *ținuturile subpământene*, locul celor care s-au despărțit și probabil și locul altor ființe dotate cu minte. Aceste trei expresii semnifică împreună întreg ținutul universului. Glasul acestui înger ajunge în orice loc și la orice ființă.

2. »Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetile?« O destoinicie morală, care să accepte această provocare a îngerului, nu se găsea niciunde. În universul întreg, în cele trei domenii ale creației (Filipeni 2,10), nu s-a găsit nici unul măcar, care ar fi fost îndreptățit, să reveleze planurile lui Dumnezeu și să le împlinească. Deschiderea cărții și ruperea sigiliilor sunt privite ca activități diferite. Ordinea naturală ar fi fost, mai întâi să se rupă pecetile, ca să se poată deschide cartea. Provocarea îngerului se îndreaptă însă aici în primul rând la deschiderea cărții, ca să reveleze conținutul ei, după aceea la ruperea pecetilor, ca să exercite cele revelate, cu care se începe în capitolul 6. Importanța morală a acestei acțiuni determină succesiunea. Provocarea a rămas un timp fără răspuns. Această misiune cerea o mărime morală și aptitudini doveditoare, care nu s-a găsit la niciuna din ființele create.

²¹ În Iuda 9 Michael este numit arhanghel; Scriptura nu numește în niciun loc arhangheli la plural. Unii subîmpart ceata îngerilor, referindu-se la Efeseni 1,21 și Coloseni 1,16, în următoarele ordine sau clase: tronuri, domnii, căpetenii (căpetenie: Daniel 10,13,20,21), stăpâniri, puteri. – Din domeniul supranaturalului intervin (în mod normal) în diferite feluri slujitorii invizibili ai voinței divine influențând, conducând, stăpânind în evenimentele care au loc între oameni.

Vrednicia Mielului

4.-5. »Și eu plângeam mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Și unul din bătrâni îmi zice „Nu plânge! Iată, Leul care este din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei.»» Măhnirea vizionarului este scoasă în evidență prin folosirea pronumelui personal *eu*, cu care în limba greacă se arată o accentuare a afirmației: »Și *eu* plângeam mult». Ioan este văzut aici ca reprezentantul acelor care cu privire la »timpul sfârșitului« sau »ultimele zile« au simțăminte corespunzătoare. Când el a văzut sulul scris pecetluit pe mâna deschisă a Aceluia care sta pe tron, sufletul lui a fost profund mișcat, pentru că în toată creația lui Dumnezeu nu s-a găsit nimeni vrednic, să dezvelească conținutul acestei cărți și să-l ducă la îndeplinire. Lacrimile lui Ioan au fost deja caracterizate ca „slăbiciune a creaturii”, dar chiar dacă plânsul este uneori expresia slăbiciunii, el este totuși și expresia unui simțământ drept, potrivit lui Dumnezeu. S-a mai spus de asemenea: „Apocalipsa nu a fost scrisă fără lacrimi, și ea nu poate fi înțeleasă fără vărsare de lacrimi.” Dar cartea trebuia deschisă. Și iată – alături de adorarea în forma ei cea mai înaltă – caracteristica deosebită a bătrânilor (reprezentantul celor mântuiți) încununați și glorificați este cunoașterea intimă a gândurilor lui Dumnezeu, unul din acești bătrâni este cel care mângâie pe vizionarul care plângea, îndreptându-i privirea spre Unul, care în orice privință era potrivit și îndreptățit să desfășoare planurile lui Dumnezeu și să le îndeplinească până la un sfârșit triumfător. Cine este Acest Unul? Este Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David. Ce a făcut El? El a învins – prin moartea Sa pe cruce a învins orice putere spirituală a răutății, întreaga putere a dușmanului. Prin aceasta El are dreptul incontestabil, atât prin Sine Însuși cât și pe baza a ceea ce a făcut El, să pășească la dreapta Celui veșnic, să ia cartea și să împlinească planurile lui Dumnezeu.

Cuvintele »**Leul, care este din seminția lui Iuda**« amintesc de cuvintele din Geneza 49,9. Patriarhul Iacov, aflat pe moarte, abia a putut să-și dea seama, atât cât îi era de clar privirea spirituală spre viitor, că profeția lui minunată (Geneza 49,8-10) se referea la venirea viitoare a lui Mesia, după aproximativ 4000 de ani, care cu o putere irezistibilă, maiestate și suveranitate va asigura binecuvântarea lui Israel și a întregului pământ. În puterea Lui, comparată cu a unui leu, El va nimici orice putere adversă și totodată pe dărâmurile ei va instaura domnia Sa asupra lumii întregi. În El sunt unite vrednicia și puterea. Găsim aici însă un alt titlu al Domnului, El este »**rădăcina lui David**«. De ce este numit David, și nu Moise sau Avraam? David este reprezentantul *împărăției*, Moise este reprezentantul *Legii*, Avraam este purtătorul *făgăduințelor*. Aceste două capitole (Apocalipsa 4 și 5) au ca temă principală drepturile și gloriile împărătești ale lui Hristos. Se vorbește des de tronuri și cununi, și acestea sunt cu adevărat semnificative pentru această parte din Apocalipsa. Deoarece este vorba de instaurarea Regalității și a Împărăției, amintirea lui David este potrivită. Hristos este rădăcina și sămânța lui David (capitolul 22,16), în primul rând Dumnezeu, apoi Om. El este rădăcina și lăstarul lui David (Isaia 11,1,10).

Apariția Mielului ca înjunghiat

6.-7. »Și am văzut în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, un Miel stând ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul: și a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron.» Vizionarul a plâns mult. Însă bătrânii, căpeteniile preoției cerești, cunoșteau gândurile lui Dumnezeu și au putut să le facă cunoscut vizionarului. Ceea ce era în întuneric pentru Ioan, pentru ei era luminos și clar; ceea ce îl îngrijora pe vizionar, împlineau ei cu bucurie. Unul din bătrâni a îndreptat privirea vizionarului, care plângea, spre El, Cel care pe lângă maiestatea Sa și puterea Sa invincibilă, posedă și drepturi personale și drepturi pe care Și

le-a câștigat, care Îi dădeau dreptul să descopere și să împlinească planurile lui Dumnezeu. Când însă Ioan s-a uitat, el a văzut un Miel²² în loc de un leu, aparent un tablou al slăbiciunii în loc de maiestate.

În mijlocul scenei cerești stătea un Miel ca înjunghiat. Cicatricile, pe care ucenicii le-au văzut odinioară la Cel Înviat (Ioan 20,20,25,27), putea Ioan să le identifice la Cel glorificat. Aducerea aminte de Golgota rămâne păstrată pentru totdeauna în cer. Noi nu avem nici un fel de greutate pentru faptul că semnele de neșters ale crucii se vor vedea și pe trupul glorificat al Domnului nostru preaslăvit. Ioan Botezătorul a fost primul care a arătat spre Domnul Isus, când umbla pe pământ, că El este Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1,29,36). Apostolul Ioan Îl vedea acum în cer în același caracter. Dar cum s-a schimbat poziția Lui! Acolo rănit și bătut (Isaia 53), aici punctul central al puterii și slavei cerești. Și cu toate acestea El poartă și aici pe trupul Său urmele și cicatricile crucii.

Faptul că Mielul stătea în mijlocul tronului și al bătrânilor, reprezintă primul pas pe drumul primirii moștenirii Sale. El stătea gata, să primească puterea Lui mare și să-Și înceapă domnia; așa L-a văzut Ioan. În prezent El șade încă împreună cu Tatăl Său pe tronul Tatălui (Apocalipsa 3,21) și la dreapta lui Dumnezeu (Psalmul 110,1). Dar vizionarul a văzut că șederea Lui răbdătoare s-a terminat. Mielul Se sculase de pe tron și de pe locul de la dreapta și stătea, fiind gata de a acționa. Starea în picioare arată starea de pregătire pentru a acționa, în timp ce șederea este o stare de liniște.

6. »Având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul.« Numărul șapte, care vorbește despre desăvârșire, apare aici de trei ori. Prin coarne și ochi se exprimă simbolic puterea și priceperea și prin cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul se exprimă caracterul complet al administrației prin Duhul Sfânt în guvernarea Sa. Toate acestea sunt așadar *desăvârșite*, și toate stau în legătură cu guvernarea pe pământ. Mielul ca înjunghiat, deci în caracterul Său de Mântuitor, stătea gata să preia aceasta.

După aceea a venit Mielul și a luat cartea de pe mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron. Ce slăvi și ce drepturi sunt unite în Preaiubitul lui Dumnezeu! Maiestatea și puterea leului și blândețea și spiritul de sacrificiu al Mielului unite cu înțelegerea și puterea desăvârșită – toate acestea sunt foarte clar și precis prezentate în Persoana minunată, pe care vizionarul a avut dreptul S-o vadă. Dar cu ce cuvinte accentuat de simple se relatează evenimentul sublim! Deschiderea cărții de pe mâna Celui veșnic, pecetluită cu șapte peceti, reprezintă un eveniment cu o însemnătate așa de mare, că efectul lui este întrecut numai de cruce. Este un eveniment care include în sine glorificarea lui Dumnezeu și binecuvântarea creației și are interesul cel mai mare pentru toate creaturile (versetul 11-14). »A venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron.« Aici nu este nevoie nici de pensula artistului și nici de pana istoricului. Simplitatea relatării nemeșteșugite este desăvârșită, divină. „Simplu și maiestuos, fără cuvinte pompoase și fără ornamente”, așa scrie Moses Stuart despre aceasta. „Ce liniștit și ce sublim”, spune F. W. Grant. Noi suntem deplin de acord cu aceste mărturii.

Făpturile vii și bătrânii și cântarea nouă

8-10. »Și, când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului, având fiecare o harfă și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și ei cântă o cântare nouă: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți

²² Cuvântul Miel apare de 29 de ori în Apocalipsa. Cuvântul grecesc folosit permanent aici *arnion* descrie un animal mic, înseamnă deci mai de grabă Mielușel (ca în Ioan 21,15), în contrast cu cuvântul *amnos*, care se folosește în Ioan 1,29 și 1,36. Cuvântul leu se folosește în Apocalipsa o singură dată pentru Domnul Isus.

pentru Dumnezeu nostru, și vor împărăți peste pământ!”« În capitolul anterior este Cel veșnic în mărima și statornicia Ființei Sale precum și în relația Sa cu întreaga creație ca Domnul ei, Creatorul și Susținătorul ei, care dă naștere la adorare adâncă în făpturile vii și în bătrâni. Îngerii nu sunt numiți ca participanți la această adorare. Dar Mielul este aici punctul central al adorării în cer, și corespunzător întreaga creație, până în adâncimile ei, se pune în mișcare. Aici sunt caracteristici suplimentare care mișcă inima, motive suplimentare de adorare, pe care nu le găsim atunci când Cel veșnic stă ca atare înaintea privirii noastre. Mielul înjunghiat pune înaintea inimilor noastre pe Martirul sfânt, care a fost expus pe pământ la toate batjocurile și la toate nelegiuirile, care a fost lepădat și răstignit și cu toate acestea nu a spus niciun cuvânt de reproș, și nici nu s-a folosit de puterea Sa în favoarea Sa – cu excepția puterii pasive de a îndura. Dar aici totul este schimbat în chip minunat. Odinioară Mielul a stat în mijlocul cetii batjocoritorilor (Matei 27,27-31), tăcând, blând și fără să se împotrivescă; singuratic în sfințenia Sa, în demnitate liniștită, a suportat până la extrem tratamentul josnic, crud și disprețuitor din partea oamenilor barbari din jurul Lui, care L-au dezbrăcat și L-au îmbrăcat cu o manta de purpură, L-au încununat cu o cunună de spini și L-au rănit, I-au pus o trestie în mână și batjocorind și-au plecat genunchii înaintea Lui, I-au acoperit fața cu scuipatul lor dezgustător, au lovit cu trestia pe capul Lui neprotejat și au dat frâu liber naturii lor degenerate prin tot felul de maltratări și ocări. Mut și răbdător El stătea în chinurile Sale în mijlocul lor. Aici același Miel, care poartă pe trupul Său semnele suferințelor Sale, este văzut ca subiectul adorării în cer și nici o voce nu tace, nimeni nu poate rămâne mut, atunci când înaintea Mielului înjunghiat.

Făpturile vii se unesc aici cu bătrânii în prosternare smerită înaintea Mielului. Cât de potrivit este momentul și prilejul pentru aceasta! »Când a luat cartea« - acel moment minunat, la care conduc toate căile lui Dumnezeu, după care suspină creația, după care dorește Israel și pe care sfinții îl doresc și îl imploră în rugăciune, a sosit acum. Prima acțiune în acest moment este predarea frânelor guvernării în mâinile Mielului înjunghiat. Evenimente minunate, care acum sunt încă în viitor, au fost arătate vizionarul în viziunea sa. Împărăția de o mie de ani, pe care El o va governa după exercitarea judecăților, are un caracter intermediar. Hristos va domni împreună cu sfinții Săi cerești – prezentați aici prin bătrâni -, și împreună cu El vor domni și alți răscumpărați, care mai întâi vor trebui să treacă prin moartea de martir și după aceea să fie înviați.

Bătrânii aveau **harfe și potire de aur**. Făpturile vii aparțin executorilor guvernării divine, și deoarece această guvernare va fi predată lui Hristos, Mielul înjunghiat, ele recunosc cu plăcere dreptul și revendicările Lui asupra domniei universale. Făpturile vii și bătrânii adoră în capitolul 4 pe Cel veșnic, și tot așa adoră în capitolul 5 pe Miel. Ce dovedește aceasta altceva decât că Fiul este la fel cu Cel veșnic, da, că El în gloria de nepătruns a Persoanei Sale este Cel veșnic (Ioan 12,41 – Isaia 6), că El, Fiul, este Dumnezeu și ca Dumnezeu are dreptul la omagiu din partea ființelor create, fără a mai vorbi de gloriile Lui suplimentare, pe care Și le-a obținut prin întruparea Sa și prin lucrarea de ispășire, pe care a făcut-o.

În legătură cu cântarea de laudă de pe pământ din timpul Împărăției de o mie de ani sunt numite instrumente muzicale diferite (Psalmul 149 și Psalmul 150). Însă lauda comună a cetelor cerești va fi însoțită numai de **harfe**. Cântarea și harfele aparțin împreună, așa cum se vede și la ceata martirilor din Iuda (capitolul 15,2,3). Se pare că harfele au fost folosite mai des decât alte instrumente muzicale la cântarea de laudă și adorarea Domnului în Vechiul Testament, deoarece ele, în mâna unui cântăreț iscusit, permit obținerea unei armonii neobișnuite de tonuri purtătoare cu melodii liniștite și plăcute (Psalmul 33,1; 1 Cronici 25,6). Cântarea și harfele sunt deseori amintite împreună.

8. »Potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.« Cântarea de laudă preoțească (prezentată prin harfe) și slujirea preoțească (prezentată prin potire) sunt legate aici una de alta. În 2 Cronici 3 și 4 Templul și vasele sale sfinte vorbesc simbolic despre lucrurile și evenimentele din Împărăția de o mie de ani. Potirelor de aur din Templu (2 Cronici 4,22) le corespund potirele de aur din mâinile sfinților cerești. Aurul potirelor arată valoarea lor și de asemenea depune mărturie, că este o slujbă înaltă și sfântă, pentru care ele se folosesc. Cuvântul

tămâie este în textul grecesc la plural și prin aceasta arată varietatea de mirosuri plăcute, o plinătate de felurite mirosuri plăcute. Tămâia sunt rugăciunile sfinților. Rugăciunea pe pământ este o lucrare de tămâiere în cer. Uneori considerăm rugăciunile noastre fără valoare, dar ele nu sunt nicidecum fără valoare. Dumnezeu prețuiește rugăciunile noastre și rugăciunile noastre de mijlocire, în felul Lui deosebit și în harul Său bogat. Ele se înalță spre El ca mirosul de tămâie.

Dar cine sunt sfinții care se roagă și pentru care preoții cerești dovedesc atâta compasiune? La mijlocul cărții se vorbește destul de clar de o grupă de martori din mijlocul Iudeilor și păgânilor, care va fi salvată în timpul judecăților asupra pământului (capitolul 11,3; 12,17; 13,7-10). Furia lui Satan se va dezlănțui împotriva acestora sub puterea statală dușmănoasă (înfățișată prin fiară) și puterea religioasă decăzută (antihrist), prin care Satan va lucra pe pământ. Toți acești martori vor suferi în acea săptămână îngrozitoare de șapte ani (Daniel 9,27), care va fi înaintea zorilor Împărăției de o mie de ani. Mulți vor muri ca martiri și în felul acesta își vor primi locul și partea lor în cer. Alții vor supraviețui și vor constitui nucleul locuitorilor Împărăției de o mie de ani; ei se vor bucura de venirea lui Hristos și de guvernarea dreaptă a lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Rugăciunile acestor sfinți sunt o lucrare de tămâiere înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să observăm cu atenție că bătrânii nu acționează nici ca mijlocitori și nici ca apărători. Ei nici nu aduc aceste cereri înaintea lui Dumnezeu și nici nu le măresc valoarea prin intervenția lor. Bătrânii din cer sunt frații acelor suferinzi sfinți de pe pământ. De aceea ar fi ceva deosebit, dacă ei nu ar lua parte cu interes deplin la luptele și încercările de pe pământ, la care și ei înșiși au luat parte mai înainte. Dar cu toate că ei au o compasiune adâncă, ocupă o atitudine pasivă. Preotul-înger, care cu multă lucrare de tămâiere dă putere rugăciunilor sfinților, nu este o ființă creată (capitolul 8,3-4); Hristos, și numai El singur, este îndreptățit și împuternicit pentru aceasta. Numai El este Mijlocitorul (1 Timotei 2,5) și Apărătorul (Romani 8,34). Unul este Mijlocitorul, »Omul Isus Hristos«, dar noi avem doi Apărători: pe Hristos în cer și pe Duhul Sfânt, care locuiește acum și aici în noi (Romani 8,26-27).

9. »Și ei (bătrânii) cântă o cântare nouă« În cartea Geneza nu este amintită nicio cântare. Patriarhii au fost bărbați, care au avut gânduri adânci și au avut o inimă mai de grabă serioasă decât veselă. Prima cântare pe pământ are loc în Exod 15. Eliberarea și salvarea, de care a avut Israel parte (Exod 14), a fost motivul și tema atât a cântării (Exod 15,1-9) cât și a refrenului (Exod 15,21). Cântarea din acest verset este numită ca fiind nouă din cauza temei, mântuirea, care aici a fost înfăptuită nu în sens simbolic, ci efectiv; este nouă și pentru că ea este cântată în cer și totodată în seara premergătoare zilei de bucurie de o mie de ani. În Apocalipsa 4 nu găsim nici o cântare. De asemenea nu ni se spune niciunde în Scriptură că îngerii cântă cu gura. În Apocalipsa 15,3, cântarea lui Moise este legată de cântarea Mielului; ele laudă lucrările și căile Domnului cu Israel în trecut și harul Său actual în Miel și prin Miel. – „Cântarea creației în cuprinsul și extinderea ei trebuie să treacă pe planul secund față de cântarea și triumful Domnului Isus” (J.G.B.), și aceasta este cântarea nouă, a cărei temă este Mielul lui Dumnezeu învingător – o cântare care include trecutul și viitorul, crucea și domnia. Oricât de minunată ar fi fost cântarea lui Israel pe malul de răsărit al Mării Roșii, această cântare nouă este mult mai sublimă în ceea ce privește motivul care i-a dat naștere, și conținutul ei. Cei mântuiți cântă despre El și pentru El.

9. »Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetele.« Este remarcabil cum prezentarea Mielului aici exclude pe toate celelalte. Când El apare ca Mielul înjunghiat, atenția cerului întreg se îndreaptă spre El. Unde este Leul din seminția lui David? Leul face loc Mielului. Ca Leu – simbol al puterii și tăriei – El va apăra interesele poporului Său Israel asuprit, și în alergarea Lui triumfătoare nu se va opri, până când triumful acestui popor nu va fi asigurat. Dar El nu exercită încă această putere, și Mielului I se cuvine toată gloria și onoarea în cer și pe pământ. Desigur în Domnul Isus sunt unite puterea leului și harul Mielului. În această cântare Mielul este personal adresat, este preamărită demnitatea Sa în descoperirea și împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Apoi se explică, pentru ce Mielul este vrednic să îndeplinească planurile lui Dumnezeu, până la obținerea rezultatelor finale depline și minunate.

9. »Pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune.« Ca Leul din seminția lui Iuda, El acționează cu putere, dar ca Miel, El a fost înjunghiat. Împlinirea planurilor divine ale harului și gloriei sunt aici duse înapoi până la baza lor, la cruce: »*Pentru că ai fost înjunghiat.*« Fără cruce Hristos S-ar fi întors singur înapoi în cer, fără cruce nu ar fi nicio iertare de păcate. Crucea este faptul cel mai mare dintre planurile veșnice și lucrul cel mai important din toate timpurile. Este fundamentul de neclintit, pe care se bazează binecuvântările lui Israel și ale întregii creații, și de asemenea gloria Adunării și a sfinților din cer se bazează pe cruce.

Mântuirea tuturor oamenilor este o invenție a minților teologice și nu are nicio bază în Scriptură. Oferă cel mai mic sprijin locurile din Filipeni 2,10-11, Coloseni 1,20 sau Faptele Apostolilor 3,21 ca să dea câtuși de puțin impresia că toate lucrurile, toți oamenii și chiar demonii trebuie să fie mântuiți sau readuși în starea lor inițială? Noi răspundem categoric cu Nu! În Filipeni 2,10-11 se constată supunerea universului întreg sub Hristos, dar supunere nu înseamnă mântuire. În Coloseni 1,20 împăcarea se limitează la toate lucrurile (nu la oameni) din cer și de pe pământ, cele de sub pământ nu sunt amintite. Faptele Apostolilor 3,21 se referă la mărturia profetică cu privire la plinătatea binecuvântărilor din Împărăția de o mie de ani și vorbește de reinstaurarea tuturor *lucrurilor*. Dar, în loc să vestească mântuirea tuturor oamenilor, profeții vechiului legământ contrazic categoric acest gând (Daniel 12,2; Isaia 66,24). Și cum sună mărturia serioasă a vizionarului de pe insula Patmos (Apocalipsa 19,19-21; 20,7-15)? Nu există o mântuire a întregii omeniri, ci numai a oamenilor din ea. Hristos ca Miel a răscumpărat totul. O cumpărare are ca rezultat schimbarea *proprietarului*. Prin aceasta El a obținut dreptul legal asupra a tot și toate. Dar gândul aici este, că El a răscumpărat oameni pentru Dumnezeu din mijlocul celorlalți cu prețul nespun de mare al sângelui Său. Aceștia sunt acum proprietate a Sa, ei Îi aparțin. Mântuirea, în contrast cu cumpărarea, este întotdeauna personală și are ca urmare schimbarea *poziției*. Aceia, care odinioară erau dușmani, sunt acum împăcați cu Dumnezeu, și apostolul scrie: »Și nu numai atât, dar ne și laudăm în Dumnezeu« (Romani 5,11). Aceasta este poziția morală cea mai înaltă, în care poate o creatură să fie așezată. Mântuirea lui Israel a avut loc odinioară prin tărie și putere (Exod 15,13; Psalmul 106,8-10), mântuirea de păcat are loc prin sângele Său (1 Petru 1,18-19; Romani 3,24-25). Împărțirea oamenilor se face aici, ca și în alte locuri, prin folosirea numărului semnificativ patru, »din orice seminție și limbă și popor și națiune«. Din aceștia adună Dumnezeu un popor pentru Sine.

10. »Și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți peste pământ!« Bătrânii preamăresc și înalță în cântarea nouă vrednicia și lucrarea înfăptuită de Miel, precum și rezultatele acestei lucrări. În timp ce ei Îl contemplă, se uită pe sine și vorbesc la persoana a treia: »Și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și (*ei*) vor împărăți peste pământ!« Ei înșiși aparțineau aceluia, care au fost răscumpărați și care au fost înălțați la această demnitate. Dar cu privire la ei înșiși, ei au ajuns complet la odihnă și nu se gândesc la ei înșiși, ci la ceilalți mântuiți, care după răpirea Adunării vor fi martori ai lui Dumnezeu pe pământ. Lucrarea lor preoțească are loc cu privire la alții, și astfel ei aici, în cântarea nouă, se gândesc la mântuiții, care atunci vor fi încă în încercări și luptă pe pământ. Cuvintele »i-ai făcut împărați și preoți« arată demnitatea lor împărătească și o apropiere preoțească și intimitate. În încheiere ei cântă și spun: »și (*ei*) vor împărăți peste pământ«. În perioada timpului de binecuvântare al Împărăției care va veni, Ierusalimul va fi reședința pe pământ (Ieremia 3,17), și poporul Iudeu, care atunci va fi constituit numai din mântuiți, va fi cap peste toate națiunile (Psalmul 47; Isaia 52,1-10). Sfinții cerești însă »vor împărăți peste pământ«, dar nu *pe* pământ. Împărăția Fiului și Împărăția Tatălui (Matei 13,41,43) sunt domenii diferite ale binecuvântărilor, prima este domeniul pământesc, cea de-a doua este domeniul ceresc. Toți sfinții care au adormit în Domnul, împreună cu aceia care vor fi transformați la venirea Domnului (1 Tesaloniceni 4,15; 1 Corinteni 15,51-52), vor împărăți peste pământ într-o legătură fericită cu Hristos. Ei nu sunt supușii împărăției, ci ei sunt împărații; în Apocalipsa 20,4-6 ei sunt văzuți în numărul lor deplin, toți cei care atunci vor împărăți împreună cu Hristos. Guvernarea noastră împreună cu El va avea

aceiași caracter ca și guvernarea Lui, care este caracterizată prin legătura între puterea împărătească și harul preoțesc, așa cum se exprimă în Zaharia 6,13: »El va fi Preot pe tronul Său«.

Preamărirea adusă de toate creaturile

11-14. »Și am văzut și am auzit glas de îngeri mulți de jur-împrejurul tronului și al făpturilor vii și al bătrânilor; și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii, spunând cu glas tare: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!” Și pe orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele le-am auzit spunând: „A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!” Și cele patru făpturi vii spuneau: „Amin!”; și bătrânii s-au prosternat și s-au închinat.« Expresiile »am văzut« și »am auzit« arată atenția încordată a vizionarului²³. Apariția îngerilor pe scena cerească și locul pe care ei îl ocupă aici sunt foarte remarcabile. Îngerii au vestit odinioară nașterea lui Isus și au lăudat pe Dumnezeu cu cuvinte care sunt păstrate pentru veșnicie (Luca 2,8-14); când mai târziu Domnul a fost în întunericul grădinii Ghetsimani și umbrele întunecate ale crucii și ale paharului amar apăsau pe sufletul Lui, I-a apărut un înger, care L-a întărit (Luca 22,43); doi îngeri au confirmat învierea Lui (Ioan 20,12-13; Matei 28,2-6) și doi îngeri au confirmat înălțarea Sa și revenirea Sa (Faptele Apostolilor 1,10-11). Când El S-a reîntors în patria Lui cerească, s-au împlinit cuvintele »văzut de îngeri« (1 Timotei 3,16). Tot adevărul creștin este pentru toate oștirile cerești subiectul intereselor lor, pe care încearcă să-l cerceteze (1 Petru 1,12). Este bucuria lor, să slujească acum aceluia care vor moșteni mântuirea (Evrei 1,14), așa cum va fi bucuria lor, în veșnicie să stea la dispoziția lor (Apocalipsa 21,12). În cete nenumărate vor însoți pe Domnul la intrarea lui triumfală în lume (Matei 25,31; Evrei 1,6). Despre îngeri nu se spune însă că iubesc, sau că sunt iubiți.

Punctul central este Mielul înjunghiat, de jur-împrejurul tronului sunt făpturile vii și bătrânii, sau cei mântuiți, și în jurul acestora îngerii constituie cercul *exterior*. Numărul lor imens nu mai este intuitiv pentru om (vezi și Daniel 7,10). Oștirile de îngeri răspund la cântarea nouă a celor mântuiți, *spunând*, în timp ce bătrânii *cântă*. În aceasta este mai mult decât o diferență neînsemnată, căci, cu toate că îngerii cunosc pe Miel, ei nu pot spune, că El a fost înjunghiat pentru *ei*. Noi Îl cunoaștem într-un fel personal mult mai profund, mai cuprinzător decât îngerii. El a murit pentru noi, nu pentru ei, de aici vine diferența: noi cântăm, ei vorbesc. Despre îngeri nu se spune niciodată, că ei cântă. Să observăm de asemenea, că în cântarea lor bătrânii se adresează direct Mielului, în timp ce îngerii, corespunzător poziției și slujbei lor, vorbesc despre El într-un fel mai puțin intim. Încă o dată: cei mântuiți *îi* cântă, îngerii vorbesc *despre* El. Cu toate acestea preamărirea impunătoare adusă de oștirea îngerilor este grandioasă. Armonia nu este influențată de niciun dezacord. Ei Îi atribuie un număr complet (șapte) de calități²⁴, așa cum o fac și în capitolul 7,12. Însă aici ei vorbesc despre Mielul înjunghiat și în capitolul 7,12 despre »Dumnezeul nostru«, despre Dumnezeul îngerilor și al oamenilor. Ordinea, în care este numită fiecare expresie în cele două preamăriri aduse de îngeri, este diferită. În afară de aceasta bogăția

²³ La sfârșitul cărții Apocalipsa (capitolul 22,8) Ioan asigură, că el »a văzut aceste lucruri și a auzit«. Prin aceasta avem mărturia personală decisivă a apostolului, că el a văzut efectiv aceste viziuni și a auzit efectiv glasurile diferite și zgomotele.

²⁴ *Puterea* stă aici pe locul întâi, deoarece împrejurările necesită exercitarea imediată a acestei puteri. Lui Îi este atribuită puterea în sensul cel mai larg și cuprinzător. *Bogăției* Lui îi aparțin toate comorile din univers, toate valorile morale și materiale. *Înțelepciunea* Lui se recunoaște în toate lucrările și căile lui Dumnezeu. *Tăria* este însușirea pe care o are cineva, prin care este făcut capabil să execute ce și-a propus. *Onoarea* înseamnă aici, că Mielul este vrednic să primească orice semn al recunoașterii și omagierii publice. *Gloria* se referă la prezentarea publică a trăsăturilor de caracter morale, care caracterizează numai pe Miel. *Binecuvântarea*, care se cuvine Mielului, cuprinde orice beatitudine, fericire și bucurie în orice privință.

nu este numită în capitolul 7 și în locul ei este numită mulțumirea. Cele șapte cuvinte »*puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare*« sunt împreună expresia cea mai înaltă și mai desăvârșită a ceea ce o creatură poate să aducă. Ele reprezintă preamărirea deplină și desăvârșită adusă de cea mai înaltă ființă creată de Dumnezeu.

Fluviul deplin al laudei nu este epuizat prin aceasta. El crește în putere și plinătate, până cuprinde universul întreg. »Orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele«, orice făptură din universul imens, din toate părțile lui, se alătură. Celui veșnic de pe tronul Său și Mielului se aduce adorare din partea tuturor creaturilor. Preamărirea *împătrită* - »binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea« - arată că întreaga *creație* aduce această laudă dintr-o pornire lăuntrică; și ce se exprimă prin aceasta va fi și va rămâne veșnic valabil - »în vecii vecilor«.

Cele patru făpturi vii rostesc Amin-ul lor la aceasta, și bătrânii se prosternă din nou și se închină. Dacă am ajuns la sfârșit cu studiul acestei secțiuni deosebit de prețioase a revelației divine, dorim să atragem atenția încă o dată, că cântarea nouă și adorarea descrisă aici sunt încă viitoare. Ceea ce va împlini în Împărăția de o mie de ani și în veșnicie ne este făcut cunoscut aici și este privit ca și cum ar fi avut loc deja. De aceea în general se folosesc verbe la timpul trecut. – Mielul înjunghiat este punctul central, în jurul căruia sunt adunați toți. În Persoana Sa avem garanția sigură pentru împlinirea minunată a planurilor lui Dumnezeu. De aceea credința strigă triumfătoare, înainte chiar ca lucrarea să fie împlinită: »S-a împlinit!«

Capitolul 6

Deschiderea primelor șase peceti

Introducere în judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor

Istoria Bisericii pe pământ se va sfârși prin aceea, că Domnul va lepăda ce poartă public numele lui Hristos (Romani 11,21-22; Apocalipsa 3,16); toți sfinții – cei care au adormit, și au fost înviați, și cei vii, care au fost transformați – vor fi însă adunați la El la venirea Lui personală (1 Tesaloniceni 4,15-17; 2 Tesaloniceni 2,1). În capitolele 2 și 3 din Apocalipsa am văzut pe Domnul, cum umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur, al Adunărilor, cuprinde totul cu privirea, laudă și muștră. Cunoașterea sentinței Lui cu privire la diferitele situații este un mare câștig pentru noi; prin aceasta obținem învățături bogate și de valoare.

Mai întâi vrem să ne preocupăm pe scurt cu cuvintele »după acestea«. Ele apar de două ori în capitolul 4,1 și mai apar în capitolul 7,9; 15,5; 18,1 și 19,1 (vezi și Geneza 15,1 și 22,1), și de fiecare dată caracterizează o trecere de la evenimentele care au avut loc la cele care vor veni. De aceea din apariția lor dublă în capitolul 4,1 se poate trage concluzia, că istoria Bisericii pe pământ, așa cum vizionarul a văzut-o mai înainte (capitolele 2 și 3), s-a încheiat și că în continuare lui i se arată o serie de evenimente noi.

Cei douăzeci și patru de bătrâni sunt numiți pentru prima dată în capitolul 4. Ei joacă un rol deosebit în evenimentele din cer, pe care vizionarul le descrie. Numărul lor simbolic 24 și titlul care le-a fost dat »bătrâni« arată evident că ei reprezintă numărul total al celor mântuiți din trecut și din perioada actuală. Trebuie recunoscut sincer, că răpirea sfinților la cer nu este menționată categoric în cartea Apocalipsa (capitolul 11,12 se referă la o grupă mică și foarte deosebită de martori). Apostolul Pavel este singurul scriitor al Noului Testament, care descrie răpirea. Ioan vorbește dimpotrivă, despre arătarea sfinților împreună cu Hristos la apariția Sa. Apostolul Pavel arată strângerea noastră *la* El și revenirea noastră mai târzie împreună *cu* El, Ioan vorbește numai de ultima. Cei douăzeci și patru de bătrâni reprezintă pe cei mântuiți *în cer* (deci răpirea lor a avut deja loc în timpul acela); într-o viziune viitoare, vizionarul i-a văzut venind din cer (capitolul 19,11-14; 21,10). În care parte a cărții se poate deci rânduia răpirea? Fără îndoială, numai *după* capitolul 3, cu care se încheie timpul Bisericii pe pământ, și *înainte* de capitolul 4, în care începe o serie nouă de evenimente și în care bătrânii, sau cei mântuiți, sunt văzuți în cer. De aceea împlinirea din Ioan 14,3 și 1 Tesaloniceni 4,15-17 o așteptăm între aceste două capitole ale cărții Apocalipsa. Cei douăzeci și patru de bătrâni sunt văzuți începând cu capitolul 4 acolo sus; actul răpirii lor nu este menționat, ci este presupus că a avut loc. Atâta timp cât nu se recunoaște aceasta nu este posibilă înțelegerea corectă a cărții Apocalipsa. Din aceasta rezultă și, că Adunarea nu va mai fi pe pământ în timpul judecăților descrise în această carte. Așa cum vedem de la prima menționare a bătrânilor (capitolul 4,4) și până la ultima lor menționare (capitolul 19,4), cerul este domiciliul și patria lor.

Începem acum cu studiul părții strict profetice a cărții. În acest studiu avem în vedere faptul că cele trei serii diferite de judecăți în legătură cu pecetile, cu trâmbițele și cu potirele vor avea loc în timpul cuprins între răpirea noastră la Domnul și arătarea Sa împreună cu noi înaintea lumii la sfârșitul ultimei săptămână-an a profetiei lui Daniel (Daniel 9,24-27). Sfinții răpiți vor fi în timpul celei de-a 70-a săptămână a lui Daniel, o perioadă de șapte ani, în cer. În a doua jumătate a acestei săptămână-an, »necazul cel mare« se va dezlănțui greu pe pământ și cu suferințele lui incomparabile va atinge și o ceată temătoare de Dumnezeu dintre Iudeii și o ceată temătoare de Dumnezeu dintre păgânii, care după răpirea celor care »au parte de chemarea cerească« vor fi o mărturie pentru Dumnezeu. Adunării îi este făgăduită clar *păzirea* de ceasul încercării (capitolul 3,10). Profetia se ocupă cu pământul, dar Adunarea, ca trup al lui Hristos și ca mireasă a Mielului, și prin aceasta, ca ceea ce este mai scump pentru El, este unită cu El în cer și de aceea este în afara domeniului cu care se ocupă profetia. Cu toate că noi insistăm, că prezicerile din

partea profetică a cărții Apocalipsa se vor împlini pe deplin și cuvânt cu cuvânt în timpul scurt de necaz din ultima săptămână-an a lui Daniel, nu negăm aplicarea ei parțială la trecut sau la prezent. Desigur folosirea parțială istorică și împlinirea cuvânt cu cuvânt sunt două lucruri foarte diferite. Aceasta din urmă va avea loc abia în timpul din urmă.

Prima pecete

Particularități

1.-2. »Și am văzut când a deschis Mielul una din cele șapte peceti și am auzit pe una din cele patru făpturi vii spunând cu glas ca de tunet: „Vino!” Și am văzut: și iată un cal alb și cel care ședea pe el, avea un arc; și i s-a dat o cunună și a ieșit învingător și ca să învingă.« Seria de judecăți anunțate prin deschiderea pecetilor și sub trâmbițe nu vor lovi în același timp pământul, ci succesiv. Judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor se vor întinde pe o perioadă mai îndelungată de timp decât judecățile trâmbițelor, dar acestea din urmă vor fi mai grele și mai decisive.

Observăm, că *Mielul* stă în legătură cu pecetele, *îngerii* în legătură cu trâmbițele și *Dumnezeu* în legătură cu potirele mâniei.

În această vestire introductivă a judecăților care vor veni găsim un caracter complet și o exactitate a felului de exprimare, pe care nu o găsim la deschiderea celorlalte șase peceti, și nici la prima trâmbiță și nici la primul potir. Numai aici apare numărul de bază («una din») în locul numărului de ordine, care se folosește la toate celelalte peceti («a doua», «a treia» ...).

De două ori se spune: »Și am văzut«; Ioan a fost un martor ocular foarte atent. El a văzut cum a deschis Mielul pecetea (versetul 1), și el a văzut unealta judecății (versetul 2).

Caii de culori diferite la primele patru judecăți sub peceti arată simbolic unealta omenească care este folosită pentru exercitarea acestor judecăți ale providenței lui Dumnezeu²⁵ pe pământ. Aceia, care au gândul lui Hristos și posedă puterea de discernământ spiritual, pot să privească înapoia derulării exterioare a evenimentelor și pot urmări ceea ce are loc până la izvorul lui ascuns, și anume, până la Dumnezeu. Făpturile vii, într-o oarecare măsură organele executive ale tronului, cheamă succesiv „instrumentele“ omenești ale răzbunării, ca să îndeplinească misiunea pe care Dumnezeu le-a stabilit-o. Ele nu pot executa nicio judecată, *înainte* ca ele să fie chemate de la tron, ca să facă judecata. Această cunoaștere mângâie mult inimile noastre în zilele rele. Caracteristic primelor patru judecăți sub peceti este participarea făpturilor vii și a cailor, care nu mai sunt amintite la următoarele judecăți sub peceti.

La deschiderea primei pecete vorbește numai una din făpturile vii »cu glas ca de tunet«, și imediat are loc primul eveniment profetic, despre care relatează cartea Apocalipsa. Prin aceasta încep evenimentele profetice.

Un cuceritor victorios

Porunca rostită cu glas tare și categoric a făpturii vii »Vino!« este executată imediat. »Și iată un cal alb și pe cel ce ședea pe el.« Era evident un cal de bătaie, dar acest călăreț nu poate, așa cum afirmă o mulțime de comentatori, să reprezinte pe Hristos într-un marș triumfal. Psalmul 45 și în mod deosebit Apocalipsa 19,11 au fost folosite ca dovezi, că versetul 2 se referă la Hristos. Dar atât psalmistul cât și vizionarul în Apocalipsa 19,11 vorbesc despre Hristos în momentul măreț al venirii Sale, ca să înceapă guvernarea asupra lumii, în timp ce prima judecată sub peceti

²⁵ Judecățile *providenței* lui Dumnezeu sunt diferite de judecățile, pe care le face Domnul direct și personal.

are loc câțiva ani înainte de instaurarea Împărăției în putere. În capitolul 19 este numit Numele călărețului, aici în versetul 2 nu este numit. Nici nu se spune din ce ținut al pământului vine călărețul de pe calul alb. Vedem în el simbolul unui cuceritor mare. Un cal alb vorbește despre o putere victorioasă. Arată, că pe scena profetică va apărea o putere, care este hotărâtă să își supună totul. Înaintea acestui războinic împărătesc, care va veni, stă o victorie nestingherită, strălucitoare și aproape fără vărsare de sânge, așa că el va obține reputație mondială. Asemenea împăratului Cyrus, Alexandru sau Napoleon în triumfurile și cuceririle lor, așa va veni călărețul primei judecăți anunțată prin deschiderea pecetei, dar fără mare vărsare de sânge.

Acest călăreț »avea un arc«. Iudeii, care s-au întors din captivitate ca să reconstruiască Ierusalimul, au fost așezați »cu săbiile, sulile și arcurile lor« (Neemia 4,13). Pentru lupta de aproape s-a folosit sabia, la distanțe scurte ale războinicilor s-a folosit sulița, în timp ce arcul²⁶ a fost folosit la distanțe mai mari. Această armă nu producea dezastru mare; ea este folosită ca simbol al unei lupte la distanță, în care nu mor mulți.

»I s-a dat o cunună.« Această cunună a fost mai mult decât o cunună de biruitor, care era pusă de gâtul unui cuceritor *la sfârșitul* unei bătălii victorioase, căci aici i s-a dat cununa, *înainte* să se spună, că el a biruit. Acestei personalități distinse i se oferă demnitate de suveran, înainte să înceapă minunatul marș triumfal.

»A ieșit învingător și ca să învingă.« Victorie după victorie, cucerire după cucerire, fără înfrângeri și fără întrerupere – aceasta va caracteriza marșul măreț al acestui viteaz într-una din zilele care va veni. Simbolurile folosite la această pecete și la următoarele sunt simple, dar semnificative²⁷.

Pecetea a doua

O mare vărsare de sânge

3.-4. »Și, când a deschis pecetea a doua, am auzit pe a doua făptură vie spunând: „Vino!” Și a ieșit un altul, un cal roșu, și celui care ședea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ și ca să se înjunghie unii pe alții; și i s-a dat o sabie mare.« La toate judecățile prin deschiderea pecetilor, în afară de aceasta a doua, vizionarul confirmă, că el era martor ocular, prin aceea că spune »am văzut«. Pentru aceasta se vorbește numai la această judecată prin peceti de »un alt« cal. S-ar putea ca unii să considere aceste diferențe ca fiind lipsite de importanță, dar, deoarece noi credem cu toată convingerea în inspirația textuală a Sfintei Scripturi, suntem convinși, că acest aparent lipsit de importanță detaliu are o însemnătate dată de Dumnezeu. Folosirea

²⁶ Când se vorbește despre o luptă activă cu arcuri și săgeți, atunci sunt amintite în mod deosebit săgețile (Numeri 24,8; Psalmul 45,5; Zaharia 9,14). Dar aici nu se spune, că arcul este încordat și gata de a trage (ca în Psalmul 7,12; Plângerile lui Ieremia 2,4), ci se spune numai, călărețul avea un arc. Victoria *nesângeroasă* este aici gândul principal.

²⁷ Cei patru cai de la primele patru judecăți sub peceti amintesc clar de caii din Zaharia 1 și Zaharia 6. În Zaharia 1 caii roșii, roșu deschis și albi reprezintă trăsăturile de caracter și energia celor 3 vechi imperii al Persiei, al Greciei și al Romei. În omul de pe calul roșu unii privesc simbolic pe renumitul împărat al perșilor Cir (2 Cronici 36,22-23), distrugătorul Babilonului și eliberatorul Iudeilor, care la rândul lui este un tablou al lui Hristos, care într-o zi viitoare va salva pe Israel și va fi Judecătorul Babilonului simbolic (Apocalipsa 18).

În Zaharia 6 sunt văzute simbolic cele 4 imperii păgâne și direcțiile lor de atac. Aceste puteri, fără ca ele să știe, au împlinit voia lui Dumnezeu în căile Lui de guvernare. Caii negrii (perșii) s-au îndreptat spre țara de la miază-noapte (Babilonul) și au nimicit-o (Zaharia 6,6-8); ei înșiși au fost mai târziu învinși de caii albi (grecii). Caii bălțați (romanii) s-au îndreptat spre țara de miază-zi. În Zaharia 6,7 se face aluzie, că Dumnezeu a încredințat romanilor domnia peste toată lumea. Din Zaharia 6,8 se deduce că Duhul lui Dumnezeu a găsit liniște prin distrugerea Babilonului, deoarece prin aceasta a avut loc judecata Sa. Ambele Babilonuri sunt condamnate la distrugere definitivă, cel literalmente după Ieremia 50 – 51, cel simbolic potrivit cu Apocalipsa 18. Ambele Babilonuri au ținut în captivitate pe poporul lui Dumnezeu.

cuvintelor »am văzut«: și »iată« la prima pecete și lăsarea lor la o parte la pecetea a doua se poate explica prin aceea, că cuvintele »un altul« de la pecetea a doua leagă cele două peceți între ele. În felul acesta rezultă următorul context: »Am văzut: și iată un cal alb (versetul 2) ... Și a ieșit un altul, un cal roșu (versetul 4 – textual: roșu ca focul, roșu aprins)«.

La cuvântul »Vino!« al celei de-a doua făpturi vii a ieșit un cal roșu. Care este înțelesul culorii roșu?²⁸ Calul alb arată o serie de succese pașnice. Dimpotrivă, calul roșu sau roșu aprins vestesc un timp de ucidere și vărsare de sânge (Isaia 63,2; Apocalipsa 12,3). Nici aici nu este numit numele călărețului. Este ziua răzbunării Domnului pe lumea vinovată; de aceea se spune: »i s-a dat«, prin care trebuie accentuat, că unealta, care va exercita judecata, va fi un om, pe care Dumnezeu l-a hotărât pentru aceasta. Oricare ar fi motivele omenești sau ambițiile politice ale acestui om de sânge, care va veni, în timpul acela el va fi biciul trimis de Dumnezeu. După răpirea sfinților în cer va urma imediat un timp scurt de pace; așa cum am văzut la judecata prin deschiderea primei pecete, chiar și apariția și marșul triumfal al unui cuceritor puternic nu va fi caracterizat prin vărsare mare de sânge. Drumul său plin de triumfuri abia va influența pacea generală. Dar la judecata pricinuită de deschiderea celei de-a doua pecete, mergem pe urmele unui om, care străbate pământul într-o misiune *sângeroasă*. El are o misiune divină, »să ia pacea de pe pământ și ca să se înjunghie unii pe alții«. În mersul lui va ațâța pretutindeni patimile rele ale oamenilor. Regimurile țărilor europene, cu regret, gândesc puțin la faptul că urmare înarmării și instruirii populației armele ucigătoare, îmbunătățite permanent prin progresul științei, se vor folosi nu numai în războaie de cucerire și de apărare, ci și în războaie civile și conflicte între partide. Versetul 4 nu vorbește de război al unei națiuni împotriva altei națiuni, ci despre faptul că »se înjunghie unii pe alții«. Patimile nestăpânite ale oamenilor vor fi descătușate, așa că va fi un timp când se vor lupta unii împotriva altora. Autoritățile statale nu vor fi în stare să oprească dezordinea și vărsările de sânge în orașele mari și mici și în sate, dacă nu chiar și ei vor lua parte la aceste evenimente îngrozitoare. »O sabie mare«, care a fost dată călărețului, arată că luptele și tumultul, pe care el le va provoca, vor fi caracterizate de o mare vărsare de sânge. Un război de atac sau de apărare este probabil totdeauna destul de regretabil, dar o stare deschisă, răzvrătire înarmată om contra om, om contra semenul său, în care ei își satisfac poftele de răzbunare și varsă sângele ca apa, este mult mai rea decât orice stare de război. Dar aceste evenimente îngrozitoare sunt vestite în versetele 3 și 4.

Ce-a de-a treia pecete

O foamete

5.-6. »Și, când a deschis pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie spunând: „Vino!” Și am văzut: și iată un cal negru și cel care ședea pe el avea o balanță în mâna sa. Și am auzit ceva ca un glas în mijlocul celor patru făpturi vii, spunând: „O măsură de grâu, un dinar; și trei măsuri de orz, un dinar; și nu vătăma untdelemnul și vinul!”« Calul alb este simbolul puterii biruitoare. Calul roșu reprezintă o putere care varsă sânge. Calul negru reprezintă o putere care va da naștere la un timp de bocete și întristare. Aici calul negru urmează după calul roșu, ca în Zaharia 6,2. Profetul spune: »Din pricina aceasta, țara este în jale, și cerurile sus sunt întunecate.« (Ieremia 4,28). *Întristarea* este înțelesul simbolic al acestei culori.

Despre fiecare ceilalți călăreți se vor spune diferite lucruri, despre acesta se spune numai unul: el »avea o balanță în mâna sa«. Cele două cereale sunt cele mai importante soiuri de cereale, care slujesc la hrana zilnică, trebuie să fie vândute economic și la prețuri de speulă. Sunt numite grâu și orzul. Orzul a fost folosit cu prioritate pentru hrana sclavilor și a populației sărace,

²⁸ Culorile roșu, roșu cum este cărmăzul, roșu ca stacojiul și roșu aprins vorbesc simbolic despre pierderea vieții.

deoarece era mult mai ieftin și de calitate inferioară. Dinarul roman era plata zilnică a unui soldat și plata zilei de muncă a unui muncitor (Matei 20,2). Cu un dinar se putea cumpăra în mod normal opt măsuri de grâu, aici numai o măsură (aproape un litru), ajungea numai ca să trăiești²⁹. Ce va fi cu marea mulțime de oameni bătrâni, femei și copii, care nu vor putea să lucreze? Dacă dinarul ajunge numai pentru procurarea hranei necesare unui om, ce va fi cu cei mulți, care din cauza neputinței sau alte piedici, nu vor putea să-și procure pâinea? Ei vor trebui să simtă amărăciunea foamei și vor privi moartea ca o eliberare din chinurile foamei.

Făpturile vii nu sunt ele înșile declanșatorul acestei pedepse după providența lui Dumnezeu. Ele sunt strâns legate cu tronul (capitolul 4,6), dar Dumnezeu este Cel care stă pe tron, și va șede totdeauna. Vizionarul »a auzit ceva ca un glas în mijlocul celor patru făpturi vii«, din tronul Celui veșnic; el a auzit facerea cunoscut a foametei. Este Dumnezeu Înșuși, care în providența Sa aduce asupra oamenilor de pe pământ aceste judecății de început. Ei vor fi pedepsiți de *El*, chiar dacă *El* folosește instrumente pentru executarea planurilor Sale.

Cei bogați sunt aici cruțați

Interdicția »nu vătăma untdelemnul și vinul« este înțeleasă de unii ca indiciu al unei atenuări a foametei anunțate. Dar aceasta este aproape imposibil. Oamenii nu pot trăi din untdelemn și vin. Grâul și orzul sunt alimentele de bază. Untdelemnul și vinul au fost privite ca obiecte de lux, care se găseau numai pe masa celor bogați (Proverbe 21,17; Ieremia 31,12; Psalmul 104,15). În felul acesta clasa muncitoare va cădea în mod deosebit sub această pedeapsă. Clasa celor bogați, a celor avuți și a celor care guvernează este aici clar exclusă. Dar nici ei nu vor scăpa, căci la pecetea a șasea (versetul 12-17), judecata va lovi pe toți, fără nici o excepție, de la împărat și până la sclav (versetul 15).

Socialismul

Nu este o răsplătire dreaptă în faptul că cea mai mare parte a oamenilor din țările noastre vor fi în primul rând loviți cu judecata și vor trebui să sufere? Un semn sinistru al timpului este răspândirea socialismului, „evanghelia“ despre egalitatea oamenilor. Diferențele dintotdeauna dintre stăpân și slujitor, dintre stăpânitor și supus, sunt desconsiderate; diferențe în starea socială cu drepturi corespunzătoare sunt date la o parte cu desconsiderare; munca și capitalul sunt privite ca forțe adverse. Clasa muncitorilor ajunge tot mai mult la putere și prinde repede orice ocazie, ca să ceară și alte drepturi și facilități. Pretutindeni este răspândit duhul de răzvrătire și desconsiderare a oricărei autorități. Această sămânță a fost semănată, recolta va urma cu siguranță. Vedem aici marea mulțime, căreia îi lipsește strictul necesar, în timp ce cei bogați în abundența și luxul lor aparent rămân neatinși. Dar și ei vor trebui să sufere sub judecățile care vor veni.

²⁹ Dacă pâinea se va împărți după greutate (sau după mulțime), acesta este un semn clar de lipsă (Levitic 26,26; Ezechiel 4,10,16-17). Sub această judecată prin pecetei vor suferi mulți oameni din lipsă de hrană.

Pecetea a patra

Moartea și Locuința morților

7.-8. »Și, când a deschis pecetea a patra, am auzit pe cea de-a patra făptură vie spunând: „Vino!” Și am văzut: și iată un cal gălbui; și numele celui care ședea pe el era Moartea; și Locuința morților urma cu el; și i s-a dat autoritate peste a patra parte a pământului, ca să omoare cu sabie și cu foamete și cu moarte și prin fiarele pământului.« O altă putere va fi chemată acum. Aceste judecăți de început cresc în greutate. Calul gălbui cu culoarea lui cadaverică este un alt prevestitor al judecății care se apropie.

La cele trei judecăți anterioare nu a fost numit călărețul. Numele acestui al patrulea călăreț este Moartea, »și Locuința morților urma cu el«. În privința aceasta un alt comentator a scris: „Cele patru judecăți pornite prin deschiderea pecetilor au lovit pe oamenii vii. De aceea aici se vorbește evident despre moarte, prin care ei au fost răpuși. Locuința morților primește pe aceia, care au fost luați prin moarte, în timp ce ea este carul funebru al morții. Din acest motiv Locuinței morților nu îi este atribuit nici un cal deosebit.“ Locuința morților nu urmează după moarte, ci *cu* moartea. Acești doi sunt oarecum păstrătorii trupurilor și sufletelor oamenilor. La sfârșitul Împărăției de o mie de ani ei trebuie să dea înapoi pe captivii lor și ei înșiși, văzut personificat, vor fi aruncați în iazul de foc (capitolul 20,14). Cuvintele »în Locuința morților« (Luca 16,23) arată o stare, care urmează imediat după moarte și care se va termina prin înviere, deci starea dintre moarte și înviere. Cuvântul „Locuința morților“ sau „Hades“ înseamnă „nevăzutul“. În această descriere impresionantă apare »împăratul groazei« însuși. Culoarea cadaverică a calului corespunde în totul numelui și naturii călărețului lui. Moartea și Locuința morților sunt tovarăși de nedespărțit. Ei lucrează împreună la judecată și își împart prada.

Cele patru judecăți cumplite ale lui Dumnezeu

Amintim încă o dată faptul important, că aceste judecăți în succesiunea lor, în forma lor, durată și gravitate pornesc de la tronul *lui Dumnezeu*. Citim: »i s-a dat autoritate«. Este discutabil, dacă aici trebuie citit „lui“ sau „lor“, dar decizia o oferă textul însuși. Moartea atacă pe oamenii vii. Locuința morților își revendică dreptul asupra sufletelor morților. În felul acesta moartea merge în mod necesar înaintea Locuinței morților. Moartea cuprinde pe cei vii, Locuința morților are a face cu cei morți.

La judecățile prin deschiderea pecetilor de până aici a fost numit de fiecare dată o unealtă a judecății. Aici, în legătură cu cel de-al patrulea călăreț, sunt amintite patru feluri de a omorî; sunt cele patru feluri, cu care Domnul a amenințat odinioară Ierusalimul vinovat: »Pentru că așa zice Domnul Dumnezeu: „Cu cât mai mult, când voi trimite asupra Ierusalimului cele patru judecăți cumplite ale Mele: sabia și foametea și fiarele sălbatice și ciuma, ca să nimicesc din el pe om și pe animal!“« (Ezechiel 14,21). Singura diferență între cele două enumerări este, că animalele sălbatice sunt numite la urmă; în loc de „moarte“, de pe locul trei, se poate înțelege și „ciuma“. Sabia din a doua judecată a pecetilor și foametea din judecata a treia devin aici, împreună cu alte două grozāvii, din nou active. Sabia scoasă, aflată în mâna călărețului fără milă, nu se va odihni, până când nu a îndeplinit misiunea încredințată ei de Dumnezeu. Și foametea va face o lucrare de moarte; ea lasă pe oameni să moară încet și în chinuri mai mari decât sabia. Apoi moartea sau ciuma se va folosi de secera cu efect ucigător, ca să strângă o recoltă deplină. În cele din urmă, animalele sălbatice ale pământului vor întregi lucrarea de nimicire – în mărimea stabilită pentru ele.

Sub judecățile anterioare anunțate prin deschiderea pecetilor se va abandona orice lucrare agricolă, fără recolta ei nu poate trăi nici un popor civilizat. În timpul celei de-a doua judecăți anunțată prin deschiderea pecetilor mulțimea oamenilor va pune mâna pe sabie, în loc de plug. În

felul acesta pământul rămâne nelucrat, și urmare lipsei de recoltă vine foametea. Animalele sălbatice părăsesc teritoriile lor obișnuite și măresc necazul general, atacând oamenii. Aceste „patru judecăți cumplite“, sabie, foamete, ciumă și animale sălbatice vor veni toate în același timp asupra oamenilor. Să spiritualizezi acestea, așa cum fac mulți, să le dai un alt înțeles decât acela simplu și natural, înseamnă să răstălmăcești Sfânta Scriptură. Prin bunătatea lui Dumnezeu teritoriul în care au loc aceste judecăți este limitat la »a patra parte a pământului«. Când este vorba de reparația viitoare a imperiului Roman, se vorbește de »a treia parte« (Apocalipsa 8,7-12; 12,4). Spațiul unde vor avea loc judecățile este limitat. Dar ce viitor îngrozitor așteaptă pe locuitorii fără Hristos ai țărilor noastre!

Pecetea a cincea

Subîmpărțirea judecăților anunțate prin deschiderea pecetilor

9.-11. »Și, când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o; și strigau cu glas tare, spunând: „Până când, o, Stăpâne, sfânt și adevărat, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra celor care locuiesc pe pământ?“ Și fiecăruia i s-a dat o haină albă; și li s-a spus să se mai odihnească puțin timp, până se va împlini și numărul celor împreună-robi cu ei și al fraților lor, cei care urmau să fie uciși ca și ei.» Primele patru judecăți sub peceti se deosebesc clar de restul, așa cum este de cele mai multe ori cazul pentru grupele de câte șapte. La fiecare din primele patru se vede o făptură³⁰ vie și un cal, în timp ce aceștia nu se văd în judecățile următoare anunțate prin deschiderea pecetilor. Făpturile vii sunt în legătură cu guvernarea asupra lumii potrivit cu providența lui Dumnezeu. Ele sunt puterile invizibile, care stau înapoia uneltelor umane și a acțiunilor lor. Însă la judecățile următoare anunțate prin deschiderea pecetilor tabloul se întunecă, și devine mai clară intervenția directă a lui Dumnezeu în evenimentele de pe pământ și în acțiunea oamenilor. Grupări asemănătoare se recunosc și în seria judecăților anunțate prin sunetul celor șapte trâmbițe și vărsarea celor șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu (vezi capitolul 8,13 și 16,10). În ultimele trei judecăți anunțate prin vărsarea potirelor se vede deplin venirea mâniei lui Dumnezeu asupra creștinătății cu numele, decăzute și vinovate.

Prima grupă de martiri

9. »Și, când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor înjunghiați« Cum s-a schimbat aici scena! Astăzi credincioșii mai sunt încă »sarea pământului« (Matei 5,13). Prezența lor pe pământ împiedică decăderea totală, stricăciunea totală și judecata care urmează acestora. Dar ei sunt și »lumina lumii« (Matei 5,14). Mărturia lor despre harul lui Dumnezeu, chiar dacă ea este sărăcăcioasă în ce privește plinătatea și felul ei, este încă binecuvântarea cea mai înaltă și de valoare pentru lume. Dar când a trecut timpul răbdării lui Dumnezeu și sarea și lumina au fost luate de pe pământ, atunci stricăciunea și întunericul moral vor umple pe deplin scena, care va fi predată judecăților de răsplătire dreaptă (Isaia 60,2). Începutul lor l-am văzut în primele patru judecăți anunțate prin deschiderea pecetilor.

³⁰ Fără îndoială există o concordanță între caracterul particular al făpturilor vii (capitolul 4,7-8) și judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor. La prima făptură vie asemenea unui leu și la cuceritorul victorios al primei judecăți se recunoaște ușor aceasta. Tot așa există o asemănare frapantă între cea de-a patra făptură vie asemenea unui vultur care zboară (compară cu Matei 24,28) și marșul morții de la a patra judecată prin deschiderea pecetii.

Când se va lua locuința Duhului de pe pământ, Adunarea (1 Corinteni 3,16), (căci Hristos vrea să înfățișeze El Însuși înaintea Lui Biserica slăvită, Efeseni 5,27), Duhul va lucra din cer pe pământ și prin puterea lui divină va aduce suflete la viață. Acești primi martori³¹ întorși la Dumnezeu, fără o acțiune omenească cunoscută nouă, vor atrage asupra lor ura mare și barbară a oamenilor fără Hristos pe pământ. Este posibil – așa cum a fost și în cazul prigoanelor păgâne de odinioară – ca și martorii din viitor ai credinței să fie făcuți responsabili de catastrofele naționale și acestea vor stârni prigoanele îndârjite și barbare. Aici însă este prezentat clar adevăratul motiv al suferințelor lor: ei au fost »înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o«. Cuvântul lui Dumnezeu, dacă este vestit cu credincioșie și ajunge la conștiința oamenilor, va stârni întotdeauna dușmănia lumii, și martorii, care prin umblarea lor și prin cuvintele lor depun cea mai credincioasă mărturie, trebuie să pecetluiească această mărturie cu sângele lor. În prezent Domnul ține încă în frâu patimile oamenilor, prin puterea Duhului Sfânt pe pământ, dar când Duhul nu va mai fi prezent pe pământ, se va arăta dușmănia lumii împotriva lui Hristos și a celor ce sunt ai Săi prin prigoane îndârjite și fanatice. »Mărturia pe care au dat-o« nu vorbește, ca mărturia de astăzi, despre harul lui Dumnezeu, ci despre drepturile lui Dumnezeu în legătură cu instaurarea Împărăției Sale pe pământ. Răspunsul la aceste drepturi este sabia puterii în mâinile răzvrătiților și ostililor deținători ai puterii din timpul acela. Ei vor prizoni pe acești martiri sfinți. Drepturile lui Hristos în legătură cu Împărăția vor fi atunci subiectul mărturiei (Matei 24,14), dar oamenii vor călca în picioare drepturile Lui și vor înjunghia brutal pe martorii Lui. Cuvântul »a înjunghia«, folosit deseori în legătură cu jertfele, se folosește și aici. Înseamnă soarta deosebită a acestor martori (probabil Iudei). Despre martorii de mai târziu din timpul fiarei (capitolul 13,7) se spune, că ei vor fi »omorâți« (capitolul 6,11), ceea ce este o noțiune mai generală decât »înjunghiat«. – Putem aici să vedem o referire la altarul arderii de tot, care sta în curtea din față a Cortului întâlnirii și a Templului. Acest altar din față, care vorbește simbolic de suferirea judecării divine, este amintit și în capitolele 11,1; 14,18 și 16,7. Altarul de aur al mijlocirii se vede de două ori în cartea Apocalipsa în secțiunile care urmează (capitolul 8, a doua parte din versetul 3 și capitolul 9,13). În capitolul 8,3 (prima parte) și capitolul 8,5 este vorba de altarul din față.

Sub altar, pe care ei – simbolic spus – au fost înjunghiați de mâna prigonitorilor lor, sufletele strigă tare după răzbunare asupra dușmanilor lor. Această vorbire se aseamănă cu cea a Vechiului Testament, dar este ușor de înțeles. Strigătul lor nu respiră duhul harului divin, ci al unei judecări drepte. Că rămășița iudaică va chema în viitor pe Dumnezeul judecării este de asemenea în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu ca și cuvintele impresionante ale Domnului pe cruce: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac« (Luca 23,34) sau ca rugăciunea primului martir creștin: »Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta« (Faptele Apostolilor 7,60). Schimbarea perioadei de timp schimbă și caracterul acțiunii lui Dumnezeu cu oamenii, cu lumea. *Legea* a fost principiul după care Dumnezeu a acționat în timpul Vechiului Testament. *Harul* este fundamentul acțiunilor și căilor Sale actuale. *Judecata*, în care El acționează împotriva răului și a acelor care fac răul, va caracteriza timpul scurt de necaz care va veni înainte să apară gloria Sa minunată pe pământ. De aceea strigătul celor înjunghiați de sub altar este în deplină concordanță cu Psalmul 94,1-3: »Doamne, Dumnezeul răzbunărilor, Tu, Dumnezeul răzbunărilor arată-Te! Scoală-Te, Judecătorul pământului, și răsplătește celor mândri după faptele lor! Până când cei răi, Doamne, până când se vor bucura cei răi?« - Judecata, care a fost înfăptuită la cruce asupra păcatului și asupra păcatelor, este fundamentul pe care se odihnește în siguranță slava noastră în cer. Judecata asupra păcatelor, care va lovi atunci pe cei răi de pe pământ, este necesară, ca să curățe pământul de tot răul și să-l facă ca locuință corespunzătoare poporului pământesc al lui Dumnezeu.

³¹ Această primă grupă de martori pe pământ după răpire vor străbate imperiul roman și vor vesti Evanghelia Împărăției. Rezultatul activității lor se vede în evanghelia după Matei 25,31-46. Gândim, că acești primi predicatori vor fi Iudeii întorși la Dumnezeu. Domnul Isus numește pe acești martori Iudei »acești frați ai Mei« după trup.

Ioan a văzut în această viziune sufletele **sub altar**. Dacă le-ar fi văzut pe altar, ar fi însemnat că jertfa tocmai se aducea în momentul acela. Dar el le-a văzut *sub* altar, acolo unde se vărsa sângele jertfei pentru păcat (Levitic 4,7), și aceasta înseamnă, că jertfa a fost deja adusă. Moartea de martir a sfinților nu a avut loc tocmai în momentul acela, ci a avut deja loc mai înainte. Detalii în privința aceasta nu sunt numite. Nu se relatează nici despre cruzimea asupritorilor și nici despre suspinele martorilor statornici pentru Domnul și drepturile Sale de Împărat. Martirii nu sunt văzuți aici ca vii sau ca înviați, ci în starea în care sufletul este despărțit de trup. El a văzut »sufletele celor înjunghiați«.

Ei au strigat cu glas tare: »**până când?**« Acesta este cunoscutul strigăt al Iudeilor suferinzi din ceasul care va veni al necazului incomparabil. În acest strigăt de durere se exprimă chin și credință (Psalmul 74,9-10; 79,5; 89,46; 94,3-4). Strigătul se îndreaptă spre Dumnezeu ca »Stăpân« neîngrădit. Acest titlu spune, că El posedă cea mai mare putere; el nu se folosește niciunde în altă parte a cărții Apocalipsa. Sunt adăugate cuvintele »sfânt și adevărat«. Strigătul se îndreaptă spre Unul, care are dreptul și puterea să răzbune sângele vărsat cu așa curaj; Cel care este sfânt în natura Sa și adevărat în cuvintele și făgăduințele Sale. Împrejurările, care ne apar înainte la deschiderea acestei a cincea pecete, se aseamănă cu cele descrise în Psalmul 79; psalmistul vorbește însă de evenimente care vor avea loc mai târziu și într-un teritoriu mai limitat. Martirii imploră răzbunare »asupra celor care locuiesc pe pământ«. Ce caracterizează în mod deosebit pe acești oameni găsim în Filipeni 3,19. – Strigătul după răzbunare este auzit, dar împlinirea lui în momentul acela trebuia să fie amânată. Între timp Domnul le dă un semn al recunoștinței Lui deosebite. Fiecare din ceata martirilor primește ca distincție și pentru îndreptățirea lor: »**Fiecăruia i s-a dat o haină albă**«.

Chiar dacă acest verset ar sta independent, el nu ar putea să justifice interpretarea istorică, aplicarea la martirii din timpul mărturiei creștine. Creștinii stau în legătură cu Tatăl, nu cu Stăpânitorul; ei se roagă pentru cei care îi tratează cu răutate și dispreț, și nu imploră răzbunare asupra lor. Pentru un creștin ar fi o astfel de implorare imposibilă. Dar pentru un Iudeu devenit martir acest strigăt îndreptățit de răzbunare era și este pe deplin compatibil cu Legea, sub care el a trăit, și cu scrierile referitoare la el; Domnul Însuși pune pecetea aprobării Sale pe cerințele lor, dăruind fiecăruia o haină albă.

Ce bun și îndurător este Domnul nostru, aprobând imediat în felul acesta atitudinea dreaptă a sfinților Săi chinuiți. Dar sabia Lui nu trebuie încă scoasă. Nedreptatea oamenilor trebuie să ducă însă la deplina desfășurare a răului, înainte ca mânia dreaptă și sfântă a Domnului să vină cu toată povara ei asupra necredincioșilor. Până la timpul răzbunării ei trebuiau »să se mai odihnească puțin timp«. O altă grupă, numită aici »împreună-robi« și »frați«, mai trebuia să umple rândurile cetei nobile a martirilor. În aceste versete se vorbește evident de două grupe de martiri, prima grupă este văzută³² aici în versetul 9, cea de-a doua va fi omorâtă mai târziu, după scurt timp. La strigătul celor »de sub altar« se va putea abia atunci răspunde *pe deplin*, când și cea de-a doua grupă a cetei de martiri va fi deplină.

Încă o dată vrem să accentuăm deosebit, că aici nu este vorba nici de martirii Vechiului Testament, începând cu Abel, și nici de martirii creștini, începând cu Ștefan. Aceste două grupe cuprind pe aceia, care pecetluiesc cu sângele lor mărturia, după ce sfinții din timpurile trecute și din prezent au fost răpiți în cer. Timpul scurt de necaz, care va veni, va aduce în prima și a doua jumătate a sa declanșări violente de prigoniri îngrozitoare împotriva martorilor lui Dumnezeu din zilele acelea.

³² În evanghelia după Matei 24,9 se vorbește despre același timp și despre aceleași evenimente ca aici.

Pecetea a șasea

Prăbușirea completă a tuturor puterilor statale și de guvernare

12-17. »Și am văzut când a deschis pecetea a șasea: și s-a făcut cutremur mare de pământ și soarele s-a făcut negru ca un sac de păr și luna s-a făcut toată ca sângele și stelele cerului au căzut pe pământ, cum își aruncă un smochin scuturat de un vânt puternic smochinele sale verzi. Și cerul s-a îndepărtat ca o carte făcută sul și toți munții și insulele s-au mutat din locul lor. Și împărații pământului și cei mai mari și comandanții și cei bogați și cei puternici și orice rob și orice om liber s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților; și spuneau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului; pentru că a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?“« La deschiderea pecetei a cincea am văzut o luptă înverșunată între lumină și întuneric. Lupta dintre bine și rău nu încetează. Dar la sfârșit va triumfa Dumnezeu. Răspunsul deplin la implorările aduse de sfinții înjunghiați trebuia amânat până se va împlini numărul cetei martirilor. În versetul 11 se vestește o a doua declanșare, mai târzie, de furie împotriva martorilor lui Dumnezeu, declanșată de fiară și de antihriștii uniți cu ea. Atunci va fi venit »necazul cel mare« și atunci un Dumnezeu mânios va acționa cu judecată împotriva prigonitorilor barbari ai celor ce sunt ai Săi. »Este drept înaintea lui Dumnezeu să dea în schimb necaz celor care vă necăjesc« (2 Tesaloniceni 1,6). Dar la deschiderea acestei pecete a șasea Dumnezeu începe, în acțiunea Sa judecătorească față de lume, să dea o impresie a ceea ce va fi răspunsul deplin la strigătul sufletelor de sub altar.

Aici este descris un eveniment care provoacă groază. Ca simboluri se folosesc forțele naturii. Se arată, că toate componentele puterilor statale și de guvernare de pe pământ se vor prăbuși și va lua naștere un haos total. Nu numai un regim sau altul va fi răsturnat, ci toate autoritățile supraordonate și subordonate, care guvernează, se vor prăbuși complet. Gândul, pe care vorbirea simbolică vrea să-l prezinte, este o prăbușire atotcuprinzătoare a fiecărei autorități existente, o răsturnare revoluționară de o amploare așa de mare, că chiar împărații și robii vor fi cuprinși de groază mare. Această prăbușire, care va veni, va cuprinde într-o catastrofă vastă tot ce pe pământ părea să fie sigur și stabil. Va lua naștere un haos în relațiile statale, sociale și politice. Ce perspectivă îngrozitoare! O lume fără autorități, fără nici măcar să aibă aparența unei stăpâniri legale! Fără regim, fără putere, să pui frâu răului!

12. »S-a făcut cutremur mare« Acest cutremur reprezintă zguduirea puternică și desfacerea oricărei stări ordonate, distrugerea totală a stăpânirilor statale existente. Și după deschiderea celei de-a șaptea pecete, oarecum ca o pregătire pentru judecăți și mai grele, este amintit un cutremur de pământ împreună cu alte semne, ca anunțare publică a mâniei care va veni (capitolul 8,5). Aici cutremurul de pământ este caracterizat ca fiind mare, și efectele lui asupra oamenilor arată ce înseamnă aceasta. După revărsarea celui de-al șaptelea potir (capitolul 16,18) va izbucni încă o revoluție socială și politică, care va depăși în repercursiuni chiar și pe aceasta descrisă aici în capitolul 6 – o catastrofă de o amploare așa de îngrozitoare, cum nu cunoaște istoria. Trebuie ținut seama că judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor sunt începutul unui șir de judecăți pregătitoare. Acest »cutremur mare de pământ« nu inițiază Ziua Domnului. Domnul Însuși arată în marea Sa vorbire profetică (Matei 24 și 25) două grupe de semne. Prima grupă are loc în timpul dinaintea necazului cel mare (Matei 24,6-14), cea de-a doua grupă de semne va avea loc *după* acest necaz și va fi premergătoare imediatei veniri a Domnului în putere (Matei 24,29-30). Judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor vor lovi pe oameni înainte de necazul cel mare și corespund efectiv evenimentelor descrise în evanghelia Matei 24,6-14. De aceea marele cutremur de pământ din textul nostru nu vestește încă direct judecata finală; el nu este nici prevestitorul venirii în curând a Domnului, orice ar putea să spună oamenii cuprinși de frică și groază (versetul 17). Numai faptul că un cutremur de pământ și mai mare va urma (capitolul

16,18) face aceasta clar. Evenimentelor, care au loc prin judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor, le urmează altele și mai îngrozitoare.

12. »Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr³³« Soarele simbolizează autoritatea guvernantă cea mai înaltă (Geneza 37,9; Apocalipsa 12,1). Expresia »negru ca un sac de păr« descrie puterea de a întuneca a lui Satan și arată că autoritățile cele mai mari de pe pământ (de care sunt dependente toate celelalte autorități) nu își vor mai îndeplini sarcinile, vor rata complet și se vor prăbuși total. O întunecare a corpurilor cerești ar fi în lumea naturală o catastrofă gravă; de aceea ea este aici un tablou potrivit (Isaia 50,3).

12. »Și luna s-a făcut toată ca sângele« Orice autoritate, care se trage direct din autoritatea supremă și este dependentă de ea, este prezentată aici simbolic prin »luna toată«. Luna naturală este un satelit fără lumină proprie și de aceea este dependentă de lumina soarelui; de aceea ea simbolizează o autoritate derivată. Ea este și un tablou al lui Israel în dependența lui de Hristos, Soarele dreptății (sau neprihănitii). Faptul că toată luna a devenit »ca sângele« arată moartea spirituală/morală, decăderea totală a oricărei autorități și puteri subordonate. Sângele este un simbol cu valabilitate generală al morții (Apocalipsa 11,6; 19,2,13).

13. »Și stelele cerului au căzut pe pământ, cum își aruncă un smochin scuturat de un vânt puternic smochinele sale verzi.« Chiar și purtătorii de funcții inferioare și autoritățile, precum și persoanele de conducere din domeniul bisericesc sau cetățenesc, vor cădea în sens moral de pe pozițiile lor înalte. Ele vor renunța la Dumnezeu și la orice relație cu El. Smochinele verzi sunt ascunse sub frunze și nu vor ajunge niciodată la coacere; în iarnă cad, când vine un vânt puternic. Când vor sufla, vorbind simbolic, vânturile reci ale mâniei lui Dumnezeu asupra pământului, atunci aceia, care niciodată nu au fost proprietate a Domnului, chiar dacă au ocupat o poziție înaltă, se vor dezice liber și vor renunța la orice relație exterioară cu El (Isaia 34,4).

14. »Și cerul s-a îndepărtat ca o carte făcută sul.« Ordinea statală și bisericească și toate componentele sociale cu structurile și legăturile lor vor fi așa de complet distruse și ineficace și nefolositoare ca un sul de carte, care nu poate fi citită când este făcută sul. Trecerea cerurilor create, în adevăratul sens al cuvântului, (2 Petru 3,10; Apocalipsa 21,1) – nu a locuinței veșnice a lui Dumnezeu, a sfinților Săi și a îngerilor – este unul din evenimentele cele mai mărețe, despre care Cuvântul lui Dumnezeu ne relatează. Dar încetarea completă a oricărei guvernări și ordini, a „cerului moral“, văzută aici simbolic ca reședință a guvernării morale asupra pământului, este unul din evenimentele cele mai îngrozitoare, care urmează să aibă loc. Am văzut mai înainte ruina totală a autorităților mari și mici, dar aici întreaga ordine se prăbușește în sine însuși cu toate sarcinile pe care le avea.

14. »Și toți munții și insulele s-au mutat din locul lor.« Un munte reprezintă simbolic un sistem bine întemeiat pe putere (Daniel 2,35; Ieremia 51,25), un regim puternic, stabil și încercat. Insulele au fost privite de către Iudei ca centre economice și de comerț și ca atare surse ale bunăstării (Isaia 23,2; Ezechiel 27,3-15). De aceea aici se vorbește de înlăturarea a tot ce a fost privit ca fiind puternic și de durată, și de secarea izvoarelor de comerț și bogăție.

Groază generală

Rezultatul acestei revoluții puternice și vaste a vieții statale și cetățenești va fi, că toți oamenii vor fi umpluți de frică și groază. Este o caracteristică frapantă a cărții Apocalipsa, că se folosește frecvent numărul șapte; în felul acesta și aici se enumeră șapte clase de oameni și acestea, așa cum este de multe ori, se sub-împart în grupe de câte trei și patru clase. Prima grupă cuprinde pe cei care stăpânesc: împărați, cei care ocupă rangurile cele mai înalte, cei mari sau principii

³³ Expresia »sac de păr« poate fi tradusă și prin »pânză de sac din păr«. Această pânză de sac a fost făcută la început din păr de cămilă (Matei 3,4) și era îmbrăcămintea obișnuită a profeților (Zaharia 13,4). În primul rând a servit ca haină de doliu (2 Samuel 3,31; Ezechiel 7,18; Apocalipsa 11,3). În acest sens trebuie și aici înțeleasă.

(domnii) și comandanții, șefii militari. Cea de-a doua grupă o constituie clasa cetățenească, de fiecare dată două câte două: bogații și cei puternici, robii și oamenii liberi.

15. »Și împărații pământului și cei mai mari și comandanții și cei bogați și cei puternici și orice rob și orice om liber s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților.« Ce tablou clar al groazei! Frica de Domnul, de gloria și maiestatea Sa în puterea Sa de guvernare, care va fi văzută în timpul prăbușirii generale a întregii ordini sociale, va umple pe oameni cu o frică așa de mare, că ei vor căuta înălțimile și stâncile munților³⁴ ca locuri de scăpare dinaintea mâniei Sale și ca ascunzători dinaintea feței Sale. Va fi un timp cu frică de moarte. Dar în spaima lor nu vor striga către Dumnezeu, ci la munți și la stânci: »Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului.« Și în temerile lor, conștienți de vinovăția lor, vor adăuga: »Pentru că a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?« Dar aceasta nu este adevărat. Vor urma judecăți și mai grele, vor veni nori și mai întunecați, înainte să vină ceasul ultim al judecății sub mânia Mielului. După deschiderea celei de-a șasea pecete apar primele semne de frică și groază de mânia lui Dumnezeu care va veni. Dar când se va dezlănțui cu adevărat furtuna la venirea personală a Domnului, în loc de frică de mânia Lui oamenii vor fi stăpâniți de o desconsiderare obraznică și temerară a Mielului și a puterii Lui de nebiruit (Apocalipsa 19,15-21), pe care Războinicul împărătesc îi va îneca în sânge.

Trebuie să fim foarte atenți, pentru ca studiul detaliilor să nu slăbească impresia generală a acestor descrieri îngrozitoare a evenimentelor care vor veni (și a temerilor oamenilor create de ele) asupra sufletelor noastre. Chiar și un cititor superficial trebuie să devină profund impresionat de mărimea și grandoarea celor care se vor întâmpla în curând, și care sunt descrise aici cu simboluri și expresii așa de clare și corespunzătoare, că înțelesul și proporția lor nu poate fi neînțeleasă – numai dacă sunt din aceia, care conștient nu vor să știe de influența lor.

³⁴ Această a doua amintire a munților (și mai târziu și altele) arată clar, că în versetele 12-14 nu este vorba de cerul, soarele, luna și stelele naturale, și de munții naturali, ci că ele toate sunt folosite ca simboluri. Cum ar putea ca toți munții să fie mutați de la locul lor (versetul 14) și totuși după aceea să fie căutați ca loc de scăpare (versetul 15)? La începutul și la sfârșitul Împărăției de o mie de ani vor avea loc schimbări exterioare ale cerului și pământului (Zaharia 14; 2 Petru 3), dar în timpul celei de-a șasea judecăți anunțată de deschiderea celei de-a șasea pecete este exclus un alt înțeles decât înțelesul simbolic.

Capitolul 7

Viziunile intercalate mărturisesc despre harul lui Dumnezeu

Două grupe diferite

Acest capitol cuprinde două viziuni diferite. Prima se referă la Israel (versetele 1-8), cea de-a doua se referă la păgâni (versetele 9-17). Este clar, că cele două viziuni de aici sunt intercalate în derularea evenimentelor profetice, căci conținutul acestui capitol nu aparține judecăților anunțate prin deschiderea pecetilor. El este și în afara succesiunii în timp a evenimentelor. În capitolul 6 sunt deschise succesiv primele șase peceti. Abia în capitolul 8 Mielul deschide pecetea a șaptea, și ultima. Așadar aici între pecetea a șasea și pecetea a șaptea – fără să aparțină evenimentelor care se desfășoară prin deschiderea pecetilor – se relatează despre a acțiune deosebit de interesantă a harului lui Dumnezeu cu Israel și cu oamenii dintre națiuni. Derularea judecăților, ca să spunem așa, este întreruptă, ca să ni se ofere o privire în inima lui Dumnezeu. Nu tot ce se petrece în aceste zile rele și întunecate este judecată. Dar nu se poate presupune, că întoarcerea la Dumnezeu a acestor două grupe din Israel și dintre națiuni – și cu mult mai puțin prezentarea și binecuvântarea lor publică – trebuie să aibă loc neapărat între judecata pornită prin deschiderea pecetei a șasea și judecata pornită prin deschiderea pecetei a șaptea. Capitolul nu este rânduit în timp. Pecetuirea fiilor lui Israel are loc cu privire la locul lor în timpul Împărăției de o mie de ani, dar nu ni se spune, când are loc această pecetuire. Mulțimea oamenilor mântuiți dintre națiuni, care vin din necazul cel mare, este privită în acest capitol în binecuvântarea deplină a Împărăției de o mie de ani pe pământ; versetele 16 și 17 se vor împlini pe pământ. Nu ni se spune când acești oameni au primit mesajul lui Dumnezeu și când au fost mântuiți. Imediat după răpirea sfinților la cer (1 Tesaloniceni 4,15-17) Dumnezeu va lucra prin har în vechiul Său popor și printre toate națiunile, care locuiesc în teritoriile din afara lumii decăzute de la credință. Această lucrare a lui Dumnezeu prin martorii Săi va dura mai mulți ani, probabil în toată cea de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel (un timp de șapte ani), posibil și mai mult. În acest capitol 7 vedem rezultatele acestei mărturii. Este înviator, să vezi aceste grupe de mulți oameni mântuiți. Privirea noastră este îndreptată spre ei, după ce puterea dușmanului s-a dezlănțuit împotriva sfinților lui Dumnezeu (capitolul 6,9-11) și înainte să vină judecăți și mai grele (capitolele 8 și 16). Deci capitolul 7 ne oferă o dovadă triumfătoare că nimic nu poate întrerupe intențiile de har ale lui Dumnezeu și nimic nu poate împiedeca lucrarea Duhului Său pe pământ. Ce bine este, că Dumnezeu ne-a dat aici această intercalare interesantă.

Judecata reținută

1. »Și, după aceasta, am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca nici un vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.« Cuvintele »după aceasta«, care se repetă în versetul 9, arată un început nou. Ele inițiază aici secțiunea capitolului nostru referitoare la Israel și în versetul 9 viziunea despre mulțimea dintre națiuni care purta ramuri de palmier în mâinile lor. Folosirea intenționată a acestor cuvinte și reluarea lor în versetul 9 ar trebui să facă pe unii comentatori să se rețină, să amestece cele două grupe. Ele se diferențiază clar după naționalitatea lor și după binecuvântările lor. Unii vin din Israel, alții dintre păgâni. Împărăția de o mie de ani de pe pământ este scena pe care sunt prezentate public cele două grupe. Pentru înțelegerea capitolului este însă important, că momentul acestei viziuni este cu totul altul decât momentul introducerii lor în binecuvântările prevăzute pentru ei.

1. »Și, după aceasta, am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului.« Vizionarul exilat a văzut aici pământul ca pe o

câmpie întinsă, care în cele patru direcții nord, sud, est și vest era limitată prin puncte finale. În aceste „colțuri” stătea câte un înger, ca să aibă controlul asupra puterilor distrugătoare ale răului.

Apariția de trei ori a numărului patru arată, că acțiunea răului este ținută complet sub control și că aceasta este valabil pentru tot pământul – *complet și universal*. Nu vedem niciun motiv să limităm noțiunea „pământ” la lumea romană. Vânturile nu aveau voie să sufle, până când un număr simbolic dintre Israel nu va fi pecetluit (versetele 3-4). Ambele case ale lui Israel, Efraim și Iuda, sunt incluse în această lucrare. Domnul »va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului« (Isaia 11,12). Atât profetul Isaia cât și vizionarul Ioan vorbesc de pământul locuit în totalitatea extinderii lui și nu numai de teritoriul limitat al împărăției romane din trecut sau din viitor. Afară de aceasta este clar, că în versetul 9 se vede rezultatul unei mărturii divine printre păgâni, care se extinde mult în afara imperiului roman. Noțiunea »pământ« trebuie înțeleasă aici în sensul cel mai larg al cuvântului.

Acești îngeri, care țin cu putere – aceste puteri spirituale, invizibile și totuși reale -, au fost văzute aici cum țin sub control puterile și uneltele răului, »cele patru vânturi³⁵ ale pământului«. Faptul că îngerii țineau cele patru vânturi, și anume cu putere, arată că vânturile oarecum se forțau să se elibereze. Cât de nebiruită stă mâna Celui Atotputernic pe forțele răului! Ele sunt ținute în frâu prin acești îngeri, până când se împlinește timpul și planurile lui Dumnezeu trebuie împlinite.

Acest capitol ne dă învățături importante și încurajatoare. Punctul culminant al judecăților de până acum a fost judecata anunțată prin deschiderea pecetei a șasea, sub care orice guvernare și ordine, în domeniul politic sau social, în rândul autorităților înalte sau subordonate, s-a prăbușit și din aceasta a rezultat o stare de groază, care a umplut pe toți cu frică. Dar dureri și mai mari urmează să vină. Și totuși – în prigonirile care au avut loc, nu toți martorii lui Dumnezeu au fost înjunghiați (capitolul 6,9-11), și nici judecățile mai grele, care vor veni, nu vor împiedeca mărturia mondială pentru Dumnezeu, așa cum dovedesc limpede comunicările aducătoare de mângâiere din acest capitol. De aceea problemele și nevoile vaste, prezentate simbolic ca »vânturi ale pământului«, sunt reținute pentru un timp, până când Dumnezeu în Harul Său a luat măsurile pentru păstrarea unui număr complet din poporul Său Israel și a unei mulțimi nenumărate dintre păgâni.

1. »Ca nici un vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.« Prin pământ se înțelege aici teritoriul cu regimuri și ordine consolidată (Apocalipsa 10,2; Psalmul 46,2). Marea reprezintă popoarele și națiunile unde domnește dezordinea și anarhia (fără regimuri capabile de a conduce) (Isaia 57,20; Daniel 7,2-3). Un copac reprezintă simbolic mărimea, puterea și mândria pe pământ (Daniel 4,10,20-22); Ezechiel 31,2-9,14-18). Motivul reținerii judecăților este redat cu cuvinte clare în versetul 3: »până îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor«.

Îngerul cu pecetea lui Dumnezeu

2.-3. »Și am văzut un alt înger, urcând de la răsăritul soarelui, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare celor patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, spunând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor”.« Judecata, care în versetul 1 este văzută în

³⁵ Prin noțiunea »vânturi ale pământului« ne gândim la nevoi și probleme politice sau de altă natură. Noțiunea »vânturi ale cerului« trebuie diferențiată de noțiunea »vânturi ale pământului« (Iov 1,19; Ieremia 49,36; Daniel 7,2). Prima noțiune se referă la „uneltele” pe care Dumnezeu în providența Sa le folosește pentru împlinirea intențiilor Sale, în timp ce expresia a doua îndreaptă atenția mai mult spre faptul că aceste judecați și nevoi lovesc pământul cu oameni vinovați. Cuvântul pământ se întâlnește de trei ori în versetul 1; la prima și a doua oară ne gândim la tot pământul, în sensul cel mai larg, în timp ce a treia oară se referă numai la partea civilizată a pământului, care stă în opoziție cu marea, partea necivilizată a pământului (vezi și capitolul 10,2).

tabloul vânturilor, este pusă aici în mâinile îngerilor. Vânturile reprezintă simbolic uneltele (umane), care produc necazuri politice și de altă natură; îngerii sunt puterile spirituale, care conduc aceste unelte ale răului și le țin sub control, deci în versetul 1 vedem uneltele judecării și în versetul 2 puterile, care le conduc.

»Un alt înger« nu este unul din cei patru, și cu siguranță nici Domnul Isus³⁶ Însuși, așa cum au presupus unii în chip ciudat. Partea din frază »până (noi) îi vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor« ar fi nepotrivită demnității Domnului nostru. Felul de exprimare și duhul din Ioan 20,17: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru« este păstrat în tot Noul Testament. Nu citim niciodată, când este vorba de Hristos și de credincioși, despre Dumnezeul nostru și Tatăl nostru.

Acest »un alt înger« este se pare o ființă spirituală privilegiată cu o misiune foarte deosebită. El »urcă de la răsăritul soarelui« și are »pecetea³⁷ Dumnezeului celui viu«. Îngerul cu pecetea, care se urcă de la răsăritul soarelui, ca să păstreze pe acești robi ai lui Dumnezeu pentru binecuvântările lui Israel, care vor veni, pare într-o oarecare măsură să fie un mesager sau un premergător al lui Mesia, care va apărea ca »Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui« (Maleahi 4,2) și care va străluci cu o strălucire netulburată peste țară și popor. Este *prima roadă* a binecuvântării lui Israel ca Națiune, pe care îngerul o vestește, prin aceea că vorbește despre »robii Dumnezeului nostru«; *recolta* urmează la revelarea Domnului Isus din cer.

Pecetea Dumnezeului celui viu are ca urmare, că ei rămân cruțați de moarte; și faptul că ei poartă pe frunțile lor această pecete înseamnă recunoașterea publică, că acești pecetluiți aparțin lui Dumnezeu. Ce fel de pecete este aceasta, nu se spune aici. Cei pecetluiți din Israel sunt numiți »robii Dumnezeului nostru«. Prin încercări și greutăți ei au păstrat neîntinată mărturia lui Dumnezeu; drumul lor era caracterizat de luptă și lucrare. Cât de potrivit este de aceea titlul de »robi«.

Pecetluirea nu este lucrarea numai a unui înger, și alții participă la lucrarea binecuvântată, de a proteja de judecată un număr complet din Israel: »până (noi) îi vom pecetlui«. Această acțiune este descrisă mai detaliat aici, ceea ce noi nu găsim nici în pecetluirea relatată de Ezechiel (Ezechiel 9,4), profetul captivității, și nici în pecetluirea celor dintâi din Iuda pe muntele Sionului (Apocalipsa 14,1). Faptul că îngerul se urcă de la răsăritul soarelui, aceasta corespunde în totul misiunii lui mărețe. Lui nu i-a fost încredințată o lucrare obișnuită și de aceea împrejurările mărturisesc despre mărimea misiunii sale.

El a strigat »cu glas tare« celor patru îngeri, cărora le-a fost încredințată judecata: »Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii«. Această strigare poruncitoare este ascultată, și cei mântuiți din Israel sunt pecetluiți pentru binecuvântările Împărăției de o mie de ani.

Numărul celor pecetluiți

Mulțimea mare dintre națiuni (versetul 9) nu putea fi numărată. Cei pecetluiți din Israel sunt însă numărați cu atenție. Rezultatul este notat aici, nu într-o sumă generală, ci ca număr exact de o sută patruzeci și patru de mii, din fiecare seminție a lui Israel douăsprezece mii. Aceste numere, fie simplu (12) sau multiplicat cu el însuși (144), reprezintă un număr complet și definitiv. Numărul doisprezece este specific pentru Israel și se folosește frecvent în legătură cu acest popor. El reprezintă un număr complet cu privire la administrarea, domnia și guvernarea pe

³⁶ Îngerul-preot din capitolul 8,3-5 și îngerul puternic din capitolul 10,1-6 este fără îndoială Domnul Isus. Expresiile folosite acolo și acțiunile prezentate acolo nu se pot aplica la o ființă creată, oricât de mare ar fi ea.

³⁷ În perioada actuală pecetea nu este un semn exterior, ca aici. Este Duhul Sfânt, care a fost dat de Dumnezeu, ca să locuiască în cei credincioși (2 Corinteni 1,21-22; Efeseni 1,13). Este Dumnezeu (nu Hristos) cel care pecetluiește; Duhul Sfânt Însuși, o Persoană, este pecetea.

pământ³⁸. Desigur, numărul celor pecetluiți trebuie înțeles aici simbolic; el arată, că Dumnezeu a pus deoparte pentru Sine un număr precis, complet și totuși limitat din Israel.

Particularități

La cele aproximativ 18 enumerări din Scriptură ale semințiilor lui Israel este numit aproape întotdeauna numărul complet simbolic de 12 seminții. Deoarece Iacov avea însă 13 fii, căci cei doi fii ai lui Iosif au fost numărați în locul tatălui lor ca fii ai lui Iacov (Geneza 48,16), întotdeauna la numărătoare este lăsată la o parte una sau alta din seminții, cel mai frecvent seminția lui Levi. Aici în Apocalipsa 7 nu este amintită seminția lui Dan și a lui Efraim. Motivul, pentru care aceste două seminții au fost lăsate la o parte, este probabil acela, că ei au stat în mod deosebit în legătură cu slujirea la idoli în Israel (Deuteronom 29,18-21). La urmă triumfă însă harul, și la viitoarea împărțire a țării între semințiile lui Israel seminția lui Dan este numită prima (Ezechiel 48,1); dar, cu toate că ea este numită prima, ea este cea mai departe de Templu, deoarece lozul ei este în partea cea mai de nord. Semințiile sunt numite la numărătoare în grupe de câte două seminții, ca și apostolii (Matei 10,2-4): mai întâi Iuda și Ruben, al patrulea și primul copil al lui Lea, Iuda ca seminție împărătească, Ruben ca reprezentant simbolic al întregului popor (Geneza 49,3); în al doilea rând Gad și Așer, cei doi fii ai Zilpei, care sunt numiți împreună și în binecuvântarea profetică a lui Iacov (Geneza 49,19-20); în al treilea rând Neftali (sau Naftali) și Manase, care stau împreună în numărătorea din Ezechiel 48,4; în al patrulea rând Simeon și Levi, al doilea și al treilea fiu al lui Lea, numiți de asemenea împreună în binecuvântarea profetică a lui Iacov (Geneza 49,5-7); în al cincilea rând Isahar și Zabulon (sau Zebulon), al cincilea și al șaselea fiu al lui Lea, enumerați împreună atât în Geneza 49,13-15 cât și în Ezechiel 48,26; în al șaselea rând Iosif³⁹ și Beniamin, cei doi fii ai Rahelei, soția preaiubită a patriarhului. Deci enumerarea începe cu Iuda și se termină cu Beniamin. Anumite trăsături de caracter ale celor două seminții se unesc în Hristos (Geneza 49,8-12,27).

Trei grupe diferite de mântuiți pentru Împărăția de o mie de ani

Cele două grupe – din Israel și dintre națiuni – au fost văzute de vizionar în două viziuni diferite. Ceata celor aleși dintre cele douăsprezece seminții (versetele 4-8) se diferențiază nu numai de tovarășii lor dintre națiuni (versetele 9-17), ci se deosebește și de cei 144000 din Iuda, care vin din necazul cel mare și vor sta împreună cu Mielul pe Muntele Sionului (capitolul 14,1-5). Vor fi deci două grupe iudaice cu același număr (simbolic!), 144000 din tot Israelul (capitolul 7) și 144000 numai din Iuda (capitolul 14). Marea mulțime dintre națiuni cu ramuri de palmier în mâini nu trebuie confundată nici cu Adunarea (sau Biserica) și nici cu Israel. Această mulțime nenumărată este rodul unei lucrări vaste a harului, care începe imediat sau scurt după răpirea sfinților cerești și va fi continuată pe tot parcursul săptămânii profetice de șapte ani (Matei 24,14). Această mărturie mondială, care se va face cu multă energie în perioada dintre răpirea Adunării și apariția Domnului, va fi binecuvântată de Dumnezeu în mod deosebit. Sub mâna cea

³⁸ Cele douăsprezece ore ale zilei și douăsprezece ore ale nopții (așa cum este socotit în Israel) arată spre cei doi luminători mari – soarele și luna -, pe care Dumnezeu i-a făcut »să stăpânească ziua« și noaptea (Geneza 1,16). Sunt douăsprezece seminții ale lui Israel și doisprezece apostoli în legătură cu guvernarea viitoare a lui Israel (Matei 19,28), și de asemenea douăsprezece porți în orașul sfânt Ierusalim (Apocalipsa 21,10-12). Israel a fost reprezentat simbolic în cele douăsprezece pietre prețioase de pe pieptarul marelui preot, precum și în cele douăsprezece pâini pentru punerea înainte de pe masă (Exod 28,15-21,29; 25,30; Levitic 24,5-6). Caracterul complet este ideea predominantă în acest număr.

³⁹ Aici găsim pe Iosif și nu pe Efraim, pe tată în locul fiului. În ceea ce privește binecuvântarea, Efraim are prioritate față de fratele lui mai mare Manase, și din aceasta strălucește harul (Geneza 48,8-20).

bună și conducătoare a lui Dumnezeu va fi timp suficient pentru lucrarea harului, așa că aceste rezultate copleșitoare ne amintesc de zilele binecuvântate de la Rusalii.

Între cele două grupe de sfinți din acest capitol 7 putem să constatăm și o altă diferență. Cei aleși din Israel sunt văzuți înainte ca ei să intre în »necazul lui Iacov«, mulțimea celor mântuiți dintre națiuni, dimpotrivă, după ce ei »vin din necazul cel mare«.

Marea mulțime dintre națiuni

9. »După aceasta am văzut: și iată o mulțime mare, pe care nimeni nu putea să o numere, din orice națiune și seminții și popoare și limbi, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, și cu ramuri de palmier în mâinile lor.« Am văzut deja, că mulțimea îmbrăcată în haine albe și cu ramuri de palmier în mâini vine din necazul cel mare. Cu toate că și binecuvântările lor, după felul lor și timpul lor, se aseamănă clar cu binecuvântările din Împărăția de o mie de ani, ei nu trebuie confundați cu o altă grupă dintre națiuni, care va fi mântuită la începutul Împărăției de o mie de ani, după terminarea necazului cel mare. De aceea este arătat locul deosebit, pe care are voie să stea mulțimea nenumărată, și felul specific al binecuvântărilor lor. Atât locul lor cât și binecuvântările lor se deosebesc în chip minunat de necazurile anterioare, din care ele au venit și în care mulți martori credincioși dintre Iudei și națiuni au fost înjunghiați. Ei au venit »din orice națiune și seminții și popoare și limbi«. Această prezentare concentrată a omenirii întregi am mai întâlnit-o (capitolul 5,9). Este o formulare deosebită, care prin cele patru expresii ale ei arată universalitatea (vezi și capitolul 11,9).

Marea mulțime nu putea fi numărată de nimeni. În această privință ea se deosebește în mod deosebit de numărul limitat și bine stabilit al celor din Israel. Vizionarul i-a văzut »stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, și cu ramuri de palmier în mâinile lor«. Acești sfinți se vor afla pe pământ. A sta înaintea tronului și înaintea Mielului este cu siguranță un semn de demnitate deosebită. Tronurile sfinților cerești sunt însă »jur-împrejurul« tronului lui Dumnezeu (capitolul 4,4) și al Mielului (capitolul 5,6). Da, mai mult chiar, ei *șed* pe ele (vezi și capitolul 20,4). Sfinții cerești au tronuri și cununi; aceasta nu se spune aici despre sfinții de pe pământ. În această privință, și în altele, sfinții cerești ocupă o poziție mai înaltă și mai sublimă a demnității, decât ocupă mulțimea nenumărată, care stă pe pământ înaintea tronului. Dar faptul că ei stau înaintea tronului, reprezintă o recunoștință și evidențiere deosebită din partea lui Dumnezeu.

Ei erau »**îmbrăcați în haine albe**«. În suferințe și necazuri deosebite au păstrat drepturile și cerințele lui Dumnezeu față de o lume răzvrătită și încăpățanată. Acum Dumnezeu Își amintește de credincioșia lor și îi răsplătește. Ei vor fi îmbrăcați în haine albe, haine ale neprihănității (dreptății). Palmierii, sau ramurile de palmier, sunt expresia bucuriei pentru eliberarea deplină (Levitic 23,40; Ioan 12,13). Dumnezeu i-a trecut în siguranță prin »necazul cel mare« stabilit, un timp de necaz îngrozitor, și acum jubilează în triumful Dumnezeului lor. Palmierul este singurul copac, care va fi amintit în descrierea Templului din timpul Împărăției de o mie de ani (Ezechiel 40 și 41). Ramurile de palmier sunt amintite și cu ocazia sărbătorii corturilor, ultima sărbătoare și sărbătoarea de încheiere a sărbătorii bucuriei în Israel (Levitic 23,40). Această mulțime îmbrăcată în alb este singura grupă, despre care se spune în cartea Apocalipsa, că poartă palmieri; cuvântul se găsește numai o singură dată în cartea Apocalipsa.

10. »și strigau cu glas tare, spunând: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe tron, și a Mielului!”« Luptele și încercările lor au trecut. Tronul, înaintea căruia ei stau, este acum și întotdeauna izvorul puterii și siguranței lor. Mulțimea nenumărată a acestor mântuiți se unește într-o strigare comună cu voce tare. Care este conținutul acestui strigăt tare, comun? Mântuirea în sensul cel mai larg al cuvântului este atribuită lui Dumnezeu și Mielului. Niciunul din această mulțime a mântuiților nu tace. Harul neîngrădit și-a făcut lucrarea lui plină de putere. Ea a adunat din toate țările și limbile și națiunile o mulțime, care depășește capacitatea

omenească de numărare. Toți erau odinioară morți în păcate și acum stau ca mântuiți și binecuvântați înaintea tronului lui Dumnezeu. Cât de potrivit este de aceea, că triumful harului divin este preamărit și este făcut cunoscut izvorul lui: Dumnezeu în suveranitatea Lui pe tron și Mielul ca revelație a dragostei Sale și a harului Său.

Răspunsul oștirii îngerilor

11.-12. »și toți îngerii stăteau în jurul tronului și al bătrânilor al celor patru făpturi vii; și s-au prosternat înaintea tronului și s-au închinat lui Dumnezeu, spunând: „Amin” Binecuvântarea și gloria și înțelepciunea și mulțumirea și onoarea și puterea și tăria fie a Dumnezeului nostru, în vecii vecilor! Amin.»« Citim despre două acte diferite în cer, în care tronul este punctul central, aici și în capitolul 5,11-12. În ambele cazuri îngerii constituie cercul exterior din jurul tronului. În această viziune sublimă auzim preamărirea adusă de ceata îngerilor, în care ei aduc de fiecare dată adorarea lor prin șapte expresii. Prima dată (capitolul 5) *Mielul* este tema preamăririi, a doua oară (capitolul 7) este *Dumnezeu*, pe Cel care ei Îl adoră. În ambele evenimente locul îngerilor este »de jur-împrejurul tronului«, în timp ce bătrânii și făpturile vii constituie cercuri interioare și mai strâmte. Mulțimea dintre națiuni de pe pământ strigă: »Mântuirea este a Dumnezeului nostru«; dar El este totodată și Dumnezeul îngerilor, de aceea și ei vorbesc pe locul lor din cer despre »Dumnezeului nostru«. La lauda adusă de mântuiții jubilând s-au prosternat îngerii – tot așa de nenumărați ca și mulțimea mântuiților de pe pământ, față de care au interese așa de mari – și s-au închinat lui Dumnezeu spunând: Amin! Cât de profundă a fost adorarea adusă de ei se poate vedea din comportarea lor: »s-au prosternat înaintea tronului«. Ordinea expresiilor în lauda adusă de îngeri este alta decât în capitolul 5. Ultimele două expresii de acolo sunt gloria și binecuvântarea, în capitolul nostru binecuvântarea și gloria stau la început. În loc de bogăția avem aici mulțumirea. Articolul hotărât care însoțește fiecare expresie arată că fiecare din ele este înțeleasă în precizarea ei cei mai înaltă și completă.

Cele două grupe de mântuiți de pe pământ sunt aici aleșii din Israel și mulțimea îmbrăcată în alb dintre națiuni. În *cer* se văd îngerii, bătrânii și făpturile vii. Nici bătrânii și nici făpturile vii nu iau aici parte la laudă. Aceasta este păstrată pentru mulțimea dintre națiunile de pe pământ și a îngerilor din cer. Tema deosebită a întregii secțiuni (versetele 9-17) este relația mulțimii cu ramuri de palmier în mâini cu Dumnezeu și cu Mielul. Aceasta se exprimă și în strigătul lor, cu care și îngerii sunt pe deplin de acord⁴⁰, spunând »Amin!« Relația bătrânilor și a făpturilor vii cu Dumnezeu este dezvăluită în capitolele 4 și 5. De aceea se vorbește acolo și nu aici despre adorarea adusă de ei.

Întrebarea bătrânilor și răspunsul

13-17. »Și unul dintre bătrâni s-a ridicat și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?” și i-am spus: „Domnul meu, tu știi”. Și mi-a spus: „Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare și ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său; și Acela care șade pe tron Își va întinde cortul peste ei. Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu-i va dogori soarele, nici vreo arșiță; pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor»«. Vizionarul stătea liniștit cuprins de uimire. El a auzit strigătul de triumf al mulțimii mântuite și a văzut bucuria lor, dar personal nu a luat parte la ea. »Și unul dintre bătrâni s-a ridicat și mi-a zis« - el a văzut întrebarea nerostită din

⁴⁰ Primul Amin este răspunsul la lauda adusă de mulțimea mântuită, cel de-al doilea este confirmarea laudei aduse de ei înșiși.

inima vizionarului. Bătrânii sunt caracterizați prin caracterul înalt al adorării și prin înțelegerea gândurilor și căilor lui Dumnezeu. Ei înșiși au fost mântuiți de pe pământ, și s-a convenit, ca unul din ei și nu o făptură cerească inocentă să dea explicații lui Ioan și prin aceasta și nouă despre originea și istoria acestei cete remarcabile, pe care vizionarul a văzut-o pentru prima dată. Lucrarea cerească a bătrânilor nu era însă necunoscută vizionarului. Într-o viziune anterioară (capitolul 5,5) el a fost mângâiat și învățat de un bătrân. De aceea cele două întrebări adresate lui Ioan exprimă tocmai ceea ce căuta el să afle: »Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?«

Nu este fără importanță, că de trei ori este îndreptată atenția asupra hainelor lor albe (versetele 9,13,14). Această îmbrăcămintă de cel mai curat alb⁴¹ mărturisește despre primirea lor oficială înaintea lui Dumnezeu și despre recunoașterea curăției caracterului lor și a faptelor lor prin El.

Necazul cel mare

14. »Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare.« »Necazul cel mare« este o perioadă de timp viitoare; această expresie nu se referă la suferințele generale, cărora toți sfinții sunt mai mult sau mai puțin expuși. Folosirea articolului hotărât arată clar, că este vorba de un timp deosebit de necaz, bine stabilit. Comentatorii, care au vrut să explice părțile profetice ale Cuvântului lui Dumnezeu prin evenimente istorice, care au avut deja loc, în mod diferit au declarat prigonirile sub Nero și alți domnitori păgâni, precum și de către sistemul papal, ca fiind »necazul cel mare«. Mult mai frecvent această expresie este pusă în legătură cu necazurile și nevoile generale ale vieții. Dar orice interpretare a cărții Apocalipsa, care pune la bază istoria și nu Cuvântul lui Dumnezeu, este în mod necesar derutantă, nesigură și deseori greșită. După însemnătatea și amploarea expresiei trebuie căutat în Sfânta Scriptură și nu în însemnările istoriei omenești. Interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu, precum și aplicarea lui la conștiință, este dreptul unic al Duhului Sfânt, care a dat Cuvântul.

Necazul cel mare este încă în viitor. El are ca premisă, că națiunea iudaică în necredință este revenită în Palestina și năzuiește scopuri politice păgâne. Durata acestui necaz, care în gravitatea lui va întrece toate celelalte timpuri de necaz de pe pământ (Marcu 13,9), este limitată la cea de-a doua jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel (Daniel 9,27; Matei 24,15), sau, mai exact spus, la 1260 de zile, aceasta înseamnă 42 de luni a 30 de zile⁴² (Apocalipsa 11,3; 13,5). Instigatorul acestei revărsări incomparabile de furie și ură împotriva martorilor lui Dumnezeu dintre Iudei și păgâni este Satan aruncat din cer pe pământ (Apocalipsa 12,7-17). Numim aici pe cei trei slujitori mai importanți ai lui Satan în timpul prigoanelor. Primul va fi »fiara«, și anume împărăția romană reinstaurată în persoana domnitorului ei, care este numită și »cornul mic«

⁴¹ Un preot scoțian bătrân remarcă în privința aceasta: cuvântul tradus prin »haine« înseamnă de fapt o haină de nuntă, și deoarece acest cuvânt și cuvântul tradus cu »alb« este însoțit de articol, aceasta oferă expresiei o frumusețe și putere deosebită. Pentru a înțelege conținutul complet al expresiei, ea ar trebui redată cu cuvintele: „Cine sunt aceștia, care sunt îmbrăcați cu cele mai frumoase haine de nuntă, haine de cel mai curat alb?”

⁴² Necazul se termină înainte de venirea lui Hristos în putere (Matei 24,29-30), și eu cred, că se va termina cu adevărat cu vărsarea potirului mânii (Apocalipsa 16). Sub aceste plăgi, oricât s-ar zvârcoli, nici fiara și nici complicității ei nu vor fi în stare, să prelungească prigonirile. Cele 1260 de zile de prigoană (Apocalipsa 11,3) sau 42 de luni de câte 30 de zile vor trece înainte să se termine cei 3 ani și jumătate. Ele vor fi cu 17 zile mai scurte decât cei 3 ani și jumătate. Atât timp cât durează cele 42 de luni, puterea fiarei rămâne neînfrântă (Apocalipsa 13,5). Când va suna cea de-a șaptea trâmbiță, se va îndeplini și taina lui Dumnezeu (Apocalipsa 10,7). El va acționa atunci, așa cum arată judecățile anunțate prin vărsarea potirelor, direct cu judecată asupra celor răzvrățiți. Aceasta nu va mai fi nicio taină. Zilele necazului cel mare vor fi scurtate (Matei 24,21-22): durata puterii fiarei (42 de luni) va fi mai scurtă cu 17 zile decât cei 3 ani și jumătate. Scurtarea sau prelungirea zilelor (nu a unei zile) se referă la o perioadă de timp, și nu la o zi naturală de 24 de ore. Cheia înțelegerii interdependențelor este diferența între 1260 de zile și 3 ani și jumătate (= 1277 zile). La sfârșitul celor 3 ani și jumătate va veni Domnul, ca să ia domnia Sa în stăpânire. La sfârșitul celor 1260 de zile va răsună cea de-a șaptea trâmbiță, și restul de 17 zile rămân numai pentru vărsarea potirului (Apocalipsa 16.).

(Daniel 7,7-8,20-21; Apocalipsa 13,1-8); apoi antihristul (care este numit așa numai în scrisorile lui Ioan), aliatul fiarei și complicele ei (Apocalipsa 13,11-17); și în sfârșit, împăratul nordului sau asirianul (Daniel 8 și 11; Isaia 10,24-34). Primii doi vor fi uneltele active conducătoare în prigonirea sfinților; ultimul va acționa în dușmănie politică împotriva statului iudeu reinstaurat, dar martorii iudei credincioși vor avea și ei de suferit din partea lui, pentru că aparțin acestui popor. Iudeii și păgânii vor trăi »necazul cel mare« în același timp; cu toate acestea sunt unele diferențe între ceea ce va lovi pe iudei, potrivit cu Matei 24,15-22, și necazul cel mare despre care se vorbește în Apocalipsa 7,14. Creștinătatea decăzută este teritoriul îndepărtat, care în »ceasul încercării« care va veni (Apocalipsa 3,10) va cădea sub judecățile Domnului, dar sabia judecății nu se va retrage, până când și păgânii au simțit loviturile ei (1 Petru 4,17). Cu toate că necazul va lovi deci pe Iudei și pe păgâni, Iudeii vor fi însă cei care vor avea cel mai mult de suferit (Ieremia 30,7). Marea mulțime din toate națiunile din capitolul 7 vine din necazul cel mare. Acești drepti vor rămâne păziți, în timp ce creștinătatea cu numele, moartă spiritual, și Iudeii vor simți toată urgia necazului⁴³.

14.-15. »Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu.« Spălarea hainelor este una din expresiile specifice cărții Apocalipsa. Oricare ar fi mărturia deosebită la acești păgâni (noi nu citim nimic despre o mărturie, pe care ei o dau), fără îndoială un punct esențial în această mărturie va fi sângele Mielului. De aceea se spune aici, că ei și-au spălat hainele (simbolice), și »le-au albit« în sângele Mielului. Numai acest sânge poate să facă o astfel de curățire desăvârșită. Baza, pe care ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu, este pentru toți, cei care prin credință în El și în sângele Său au fost sfințiți, aceeași în toate timpurile și în veșnicie. Numai sângele vărsat al lui Hristos dă dreptul unui om să stea înaintea tronului. »Acest har, în care stăm noi« (Romani 5,2) este fundamentul pe care toți sfinții stau împreună. Cuvântul »acest« din textul citat nu se referă la har în general, ci la harul deosebit al lui Dumnezeu, care a fost revelat prin moartea și învierea Domnului. »Pentru aceasta sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu.« Sângele Mielului face pe acești oameni, care erau păcătoși, sfinți, necazul îi face persoane suferinde.

15. »și-I slujesc zi și noapte în templul Său.« Am văzut originea acestei cete nenumărate, biruitoare, de mântuiți, a căror mântuire o datorează lui Dumnezeu și Mielului (versetele 9-10). După aceea atenția este îndreptată spre faptul, că ei vin din necazul cel mare și că sângele Mielului, nu suferințele lor, i-a făcut în chip desăvârșit corespunzători de a apărea înaintea tronului lui Dumnezeu. Citim acum aici despre slujba lor necurmată: ei »slujesc zi și noapte în templul Său«. Vedem din aceasta, că acești sfinți sunt pe pământ, și nu în cer. Despre noul Ierusalim, care vine din cer, vizionarul spune: »Nu am văzut niciun templu în el« (capitolul 21,22). Ierusalimul pământesc va avea însă iarăși Templul lui, un Templu de dimensiuni uriașe, în care Iudeii și păgânii în zilele Împărăției de o mie de ani se vor închina lui Dumnezeu și Îi vor sluji (Ezechiel 40-44; Isaia 56,5-7). Ei sunt văzuți aici ca o mulțime imensă, care se închină – ca preoți ai lui Dumnezeu⁴⁴.

15. »Acela care șade pe tron Își va întinde cortul peste ei.« În Vechiul Testament Dumnezeu și-a întins »cortul« peste cortul întâlnirii (Exod 40,34; Numeri 9,15-16). Prin aceasta el a devenit punctul central și locul de odihnă pentru mii din Israel, și norul i-a acoperit în pustie (Numeri

⁴³ Ținutul, în care trăiau acești oameni mântuiți dintre păgâni, atunci când mărturia lui Dumnezeu le-a atins conștiința, nu trebuie limitat în gândire la granițele „țărilor creștine”. Întinderea indicată în versetul 9 cuprinde probabil toată lumea păgână. Cine respinge astăzi harul oferit încă de Dumnezeu – un har, care astăzi este vestit pe deplin și liber – va fi dat judecății în timpul de necaz (2 Tesaloniceni 2,10-12) și la venirea Domnului va fi pedepsit cu pierzarea veșnică (2 Tesaloniceni 1,6-9). De aceea toți, care astăzi resping mântuirea, vor fi atunci excluși de a avea parte de lucrarea harului, care între răpirea Adunării și venirea Domnului (timpul exact nu este numit) va avea loc rapid și în lumea întreagă.

⁴⁴ „Ei nu se află, ca Israel, în curțile din față, și nu au un loc, ca națiunile, în lume, ci ei ocupă o poziție preotească în Templul pământesc. Mulțimea, care aparține Împărăției de o mie de ani (cei care s-au născut în ea), sunt adoratori, în timp ce aceștia sunt aici preoți. Așa cum Ana, fiica lui Fanuel, nu se depărta de la Templu, tot așa aceștia au acces permanent la tron.” (Synopsis de J.N.D.)

10.34-36). Două milioane și jumătate de oameni, toată mulțimea răscumpăraților Domnului, au fost protejați prin acest „cort de protecție” uriaș, pe care Dumnezeu l-a întins peste ei, de soarele pârjolitor și de furtunile iernii. Norul Domnului a fost glorie și protecție pentru Israel. Ne amintim și de cuvintele din Isaia 4,5-6: »Domnul va așeza, peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua, și un foc de flăcări strălucitoare noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei, și ca loc de adăpost și de ocrotire împotriva furtunii și ploii.« În starea veșnică va fi coliba (sau cortul) lui Dumnezeu *cu* oamenii (Apocalipsa 21,3), în Împărăția de o mie de ani cortul Său va fi *peste* ei (capitolul 7,15-16). Ce sentiment de siguranță va savura mulțimea în haine albe, când se vor odihni sub cortul splendid, întins peste ei, fiecare în parte din această mulțime nenumărată în aceeași măsură ocrotit și în aceeași măsură apărat! Cortul lui Dumnezeu va fi peste ei și tronul cu toată tăria și măreția lui va fi pentru ei.

16. »Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu-i va dogori soarele, nici vreo arșiță.« Aici și în versetul următor sunt descrise, cu afirmații pozitive și negative, binecuvântările deosebite ale mulțimii mântuite dintre națiuni în timpul Împărăției de o mie de ani; citim despre experiențe amare, pe care ei nu le vor mai face, și despre experiențe binefăcătoare (versetul 17), pe care le vor retrăi din nou. Binecuvântările lor corespund în totul noii ordini a lucrurilor sub guvernarea personală a lui Hristos. La enumerarea acestor binecuvântări pământești nimănui nu-i poate scăpa, că binecuvântările sfinților din cer vor fi cu mult mai mari și mai minunate. Gloria împreună cu Hristos în cer și binecuvântarea sub Hristos pe pământ în Împărăția Sa – aceasta este diferența. Că aici se vorbește despre zilele Împărăției de o mie de ani, nu poate fi nicio îndoială (vezi Isaia 49,10). Cu negații clare și decisive este asigurată mulțimea mântuită dintre națiuni, că lipsurile și nevoile vieții, foametea și setea, prigonirile și strâmtorările, soarele pârjolitor și arșița, nu vor mai fi niciodată partea lor. Nevoile de care au avut parte în trecut nu vor mai reveni niciodată.

17. »Pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și-i va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.« Mielul »în mijlocul tronului« (capitolul 5,6) în harul Său va împlini orice nevoie. Pentru aceasta Își va exercita puterea și Își va arăta maiestatea. Nu lucrarea îngerilor potrivit cu providența Sa, așa cum este în timpul de acum (Evrei 1,4), ci dragostea de Păstor a Mielului va fi atunci activă în a îngriji, a păzi și a conduce pe fiecare în parte din mulțimea acestor oameni mântuiți. El îi va duce »la izvoarele apelor vieții«, nu la râuri sau fântâni, ci la izvoarele vieții. Toată plinătatea binecuvântărilor pământești le va aparține, și Mielul Însuși va fi Conducătorul lor la aceste izvoare de bucurie netulburată și mântuire deplină (Isaia 12,3).

Cuvintele de încheiere sunt inegalabile în adâncimea și gingășia lor: »și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor«. Nu Mielul, ci Dumnezeu, acest Dumnezeu sfânt, împotriva căruia ei și noi am păcătuit, El Însuși va înlătura toate pricinile și cauzele suferințelor. Dacă El șterge orice lacrimă, atunci ei nu vor mai plânge niciodată. »Mângâiere veșnică« (2 Tesaloniceni 2,16) este partea fericită și sigură a fiecăruia din poporul Lui ceresc și pământesc. Cuvintele versetului nostru se reiau textual în capitolul 21,4. Acolo este descrisă starea veșnică, aici este o făgăduință pentru Împărăția de o mie de ani. Ambele făgăduințe sunt date oamenilor mântuiți de pe pământ, nu oamenilor din cer.

Capitolul 8

Primele patru trâmbițe

Introducere la judecățile anunțate prin trâmbițe

Evenimentele mari, care urmează să aibă loc, care pun în umbră pe toate celelalte, sunt răpirea credincioșilor în cer (1 Tesaloniceni 4,16-17) și revenirea Domnului împreună cu ei din cer (Apocalipsa 19,11-14). Numai apostolului Pavel i-a fost dat să scrie despre răpire. Venirea Domnului este descrisă – mai mult decât oricare alt scriitor al Noului Testament – de Ioan. În timpul dintre aceste două evenimente se desfășoară seria judecăților anunțate prin deschiderea celor șapte peceți, de sunetul celor șapte trâmbițe și de vărsarea celor șapte potire. Aceste judecăți de pedeapsă divină devin tot mai intense și mai grele de la o serie la alta. Ele nu vor avea loc deodată, ci succesiv. Judecățile anunțate prin sunetul trâmbițelor vor avea loc după judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor și judecățile anunțate prin vărsarea potirelor vor avea loc după judecățile anunțate prin sunetul trâmbițelor. Succesiunea în timp va fi strict respectată. Caracteristica generală a primei serii este deschiderea fiecărei peceți; în cea de-a doua serie de judecăți este sunetul de trâmbiță al unui înger; în cea de-a treia serie este vărsarea unui potir, care este »plin cu mânia lui Dumnezeu« (capitolul 15,7). Aceste caracteristici diferite vor oferi evenimentelor, care au loc în diversele serii de judecăți, de fiecare dată un caracter cu totul deosebit. Pecețile sunt deschise ca să descopere *credinței* perioadele succesive ale revelației divine cu privire la viitor, în timp ce marea mulțime a oamenilor le vor privi probabil ca „lovituri ale soartei”. Astfel de evenimente, sau evenimente asemănătoare, au avut loc și în trecut. Dar sunetul puternic de trâmbiță al îngerilor va face cunoscut oamenilor, că Dumnezeu va aduce judecăți și mai grele peste ei. Răsunetul acestor trâmbițe simbolice va fi un semnal de alarmă clar pentru tot teritoriul creștinătății decăzute de la credință. Dar oamenii cu greu vor lua seama la ele în zilele acelea. Cel de-al treilea semn, potirele umplute cu mânia lui Dumnezeu, arată că toată mânia lui Dumnezeu se va revărsa peste oamenii păcătoși de sub cer. În capitolul 16 este descrisă o serie de judecăți, care depășesc în intensitate și extindere toate evenimentele de până atunci. Se observă că în judecățile în legătură cu deschiderea pecetilor se vorbește despre Miel și despre sfinții Lui, care suferă pe pământ, în timp ce la judecățile anunțate prin sunetul trâmbițelor nu este amintit deloc Mielul, iar cei sfinți sunt amintiți numai ocazional, și anume ca cei care se roagă.

Primele patru judecăți anunțate prin sunetul trâmbițelor (capitolul 8,2-12) se referă la relațiile și stările generale statale, cetățenești și religioase din imperiul roman de vest, care atunci va exista din nou. Expresia »a treia parte«, care apare aici de douăsprezece ori, înseamnă împărția romană ajunsă din nou la putere – aceeași putere, care odinioară a reprezentat legitim răstignirea Domnului nostru și care a împrăștiat pe Iudei pe tot pământul.

Cea de-a cincia judecată anunțată prin sunetul trâmbiței, care este prima „vai-judecată” (capitolul 8,13), lovește iudaismul decăzut (capitolul 9,1-11). Cea de-a șasea judecată anunțată prin sunetul trâmbiței, totodată cea de-a doua „vai-judecată”, vine direct asupra locuitorilor împărăției romane vinovați, decăzuți de la adevărata credință creștină (capitolul 9,12-21). Ultima judecată anunțată prin sunetul trâmbiței, sau cea de-a treia „vai-judecată”, are extindere mondială, și efectele ei se extind în timp până la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, până la »timpul să fie judecați cei morți« (Apocalipsa 11,18; 20,11-15). Efectele uriașe ale celei de-a șaptea trâmbițe sunt prezentate numai în patru versete scurte (capitolul 11,15-18).

Expresia »a treia parte«, care se întâlnește des în capitolul 8, nu este amintită la judecata anunțată prin sunetul trâmbiței a cincia și a șaptea, în timp ce ea apare la cea de-a șasea. Lipsa ei este justificată prin aceea, că la trâmbițarea făcută de îngerul al cincilea și al șaptelea nu împărăția romană este ținta (sau ținta deosebită) judecăților. Însă la trâmbițarea făcută de îngerul al șaselea răzburarea Domnului nostru va lovi tocmai această împărăție. Deci judecățile anunțate

prin sunetul trâmbițelor încep în capitolul 8,2 și se termină în capitolul 11,18. Între trâmbița a șasea și a șaptea este o intercalare interesantă și necesară (capitolul 10,1 până la capitolul 11,13).

Am constatat deja că judecățile anunțate prin deschiderea pecetilor, prin sunetul trâmbițelor și prin vărsarea potirelor se împart în grupe de patru și trei. *Toate* aceste judecăți vor lovi pe oameni personal sau în împrejurările în care se găsesc, dar în grupele care constau din trei judecăți se vede brațul lui Dumnezeu mult mai clar și mai puternic. Numărul trei arată, că aceste judecăți pornesc direct de la Dumnezeu Însuși. Dimpotrivă, la grupele de câte patru judecăți unealta omenească a judecății stă mai mult în prim plan, ceea ce corespunde însemnătății numărului patru.

Cea de-a șaptea pecete

O tăcere în cer

1. »Și, când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer cam o jumătate de oră.« Pecetile sulului de carte pecetluită cu șapte peceti din mâna dreaptă a Celui veșnic (capitolul 5,1-2) sunt deschise una după alta de Miel. În capitolul 6 sunt deschise primele șase peceti și acum în acest verset El deschide cea de-a șaptea pecete cu rezultatul, că sulul cărții hotărârilor lui Dumnezeu cu privire la pământ stă deschis înaintea noastră. Planurile și hotărârile Sale cu privire la soarta pământului, precum și mijloacele și căile cu care și prin care El va îndeplini aceste hotărâri, nu mai sunt o taină. Totul a fost descoperit. Dar de ce pecetea a șaptea este despărțită de cele șase anterioare? Locul ei normal ar fi fost la sfârșitul capitolului 6. Dar capitolul 7 se interpune între deschiderea pecetei a șasea și a pecetei a șaptea și întrerupe derularea normală a evenimentelor. Deschiderea pecetei a șasea (capitolul 6,12-17) declanșează judecăți de o greutate așa de mare, că oamenii, de la împărat și până la sclav, vor fi cuprinși de o groază foarte mare și vor gândi că a venit ziua cea mare a mâniei Mielului. Dar nu este așa, și înainte de deschiderea celei de-a șaptea pecete, care pricinuieste alte judecăți mult mai îngrozitoare, se dă la o parte o perdea și privirea este îndreptată la două grupe mari din Israel și dintre păgâni, care sunt rezultatul unei lucrării extinse a harului – și aceasta tocmai în timpul când judecățile pustiesc pământul.

»Tăcerea în cer« nu înseamnă că amuțesc cântările și laudele celor mântuiți. Tăcerea trebuie văzută în legătură cu evenimentele care urmează să aibă loc în curând, și acestea sunt judecăți. Deoarece aceste judecăți pe pământ pornesc de la tronul din *cer*, pătrunde și acolo liniștea. Derularea judecăților este oprită. Ia naștere o pauză atât în facerea cunoscut a judecăților, cât și în exercitarea lor. Dar tăcerea este numai de scurtă durată. O jumătate de oră înseamnă un timp relativ scurt, în care este întreruptă acțiunea judecătorească. Deschiderea celei de-a șaptea pecete nu este urmată imediat de o nouă judecată, ci este urmată mai întâi de o liniște prevestitoare de nenorocire. Este o liniște dinaintea furtunii, așa cum în natură deseori înainte de furtună puternică este o liniște mare. Nu se spune exact cât de lungă a fost liniștea care impunea respect. Între timp putem să fim martorii unui eveniment, care poartă un cu totul alt caracter decât toate celelalte, pe care le-am văzut până acum, și acesta umple pauza de aproximativ o jumătate de oră, oricât de lungă ar fi fost durata ei exactă.

Șapte îngeri

2. »Și i-am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu și li s-au dat șapte trâmbițe.« Că îngerii, despre care este vorba aici, sunt o ceată eminentă, distinsă, rezultă clar din folosirea articolului hotărât: »cei șapte îngeri«; aceasta mai este confirmată și de locul de onoare, care li s-a dat: »care stau înaintea *lui Dumnezeu*«. Acești șapte îngeri sunt alții decât aceia care

varsă potirele mâniei lui Dumnezeu (capitolul 15,1; 16,1). Poziția deosebită »înaintea lui Dumnezeu« este amintită numai la îngerii cu trâmbițele.

În interiorul cetelor de îngeri sunt diferențe. Ei sunt împărțiți în ranguri și categorii diferite, dar toți, de la arhanghel și până la cel mai neînsemnat dintre ei, sunt slujitori. Relația lor cu Dumnezeu nu se întemeiază pe o lucrare de răscumpărare. Ei sunt slujitori și nu vor ocupa niciodată o altă poziție; ei nici nu doresc o altă poziție – cel puțin aceasta este adevărat cu privire la îngerii care au rămas credincioși. Cele două caracteristici mari ale îngerilor sunt *ascultarea* necondiționată și activitatea de *slujire* (Psalmul 103,20; Evrei 1,7,14). Expresia »îngerul care este înaintea feței Lui« era cunoscută Iudeilor (Isaia 63,9). Unii văd în ei pe cele șapte duhuri, care sunt înaintea tronului (Apocalipsa 1,4), dar aceasta este o greșeală. Ce a spus îngerul Gabriel despre sine însuși: »Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu« (Luca 1,19), se spune aici și despre cei șapte îngeri. Numărul lor (șapte) arată că ei reprezintă toată puterea lui Dumnezeu în acțiunea ei judecătorească.

2. »Și li s-au dat șapte trâmbițe.« Locul unei creaturi a lui Dumnezeu este totdeauna un loc de supunere. Aceasta este valabil chiar și pentru cele mai superioare ființe create; de aceea se spune, că lor li *s-au dat* trâmbițe. Acționarea neîngrădită în propria autoritate rămâne totdeauna privilegiul unic al Creatorului. De ce s-au dat trâmbițe acestor îngeri? Nici un alt instrument de suflat nu s-a folosit în Israel mai mult decât trâmbița (sau trompeta). Cu ea era chemat poporul la adunări. Sunetul tare al trâmbiței i-a chemat la luptă și le-a arătat când să înainteze și când să se retragă. La facerea cunoscut a Legii »trâmbița răsuna cu putere«, și sunetul trâmbiței »răsuna tot mai puternic«. La zilele lor de sărbătoare trebuiau să sune cu trâmbițele lor. Când se apropia vreun pericol sau vreun dușman trebuia făcută gălăgie cu trompeta. Și la pornirea taberei lui Israel în călătoriile lui prin pustie trebuia să se sune cu trâmbița. Anul de bucurie trebuia să fie deschis cu sunete de trâmbiță în toată țara, și de asemenea la toate celelalte activități naționale importante s-a sunat cu trâmbița (Exod 19,16,19; Levitic 23,24; 25,9; Numeri 10,2-10). Împrejurările, care au provocat intervenția lui Dumnezeu prin judecățile descrise în această parte a cărții Apocalipsa, se aseamănă cu cele din zilele care vor veni, descrise în Ioel 2,1-2: »O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime.« Atât Ioel cât și Ioan vorbesc despre sunetul de trâmbiță, prin care se arată, că Dumnezeu este gata să intervină deschis și înaintea ochilor tuturor împotriva nedreptății, care a fost și care va fi făcută înaintea Lui. Deci *trâmbițele* vestesc public și în depărtare, că El este gata să facă judecățile. Cele șapte trâmbițe arată o vestire detaliată și *deplină*. Trâmbițele simbolice din cartea Apocalipsa desigur nu trebuie confundate cu instrumentele metalice din Vechiul Testament.

Îngerul-Preot

3.-5. »Și un alt înger a venit și a stat lângă altar, având o tămâietoare de aur; și i s-a dat tămâie multă, ca să o dea rugăciunilor tuturor sfinților, pe altarul cel de aur care era înaintea tronului. Și fumul tămâiei s-a suit cu rugăciunile sfinților, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu. Și îngerul a luat tămâietoarea și a umplut-o din focul altarului; și a aruncat pe pământ; și s-au făcut glasuri și tunete și fulgere și un cutremur de pământ.« Această scenă are importanță mare și pe lângă aceasta ea ne este prezentată în limbajul simbolic cunoscut din Vechiului Testament. Cine este acest »alt înger«? Noi suntem convinși, că acest Înger-preot este Hristos Însuși, Marele nostru Preot. Aceasta devine clar din lucrarea făcută la altare, căci se vorbește atât de altarul din față cât și de altarul de aur. Nicio creatură nu ar putea să dea putere deosebită rugăciunilor sfinților; numai Unul poate s-o facă, Cel care are în Sine Însuși dreptul și împuternicirea pentru aceasta. În afară de aceasta, lucrarea făcută la altare are un caracter de mijlocire între sfinții de pe pământ, care suferă și se roagă, și Dumnezeu; și deoarece creștinii știu, că este »un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni; Omul Isus Hristos« (1 Timotei 2,5), dovada este incontestabilă, că numai Hristos este Îngerul-Preot – nu este o

persoană simbolică, sau o grupă simbolică, așa cum presupun unii comentatori. Între comentatorii din vechime este o concordanță foarte mare cu privire la faptul că aici în înger se vede Hristos, și nu altcineva. De trei ori în cartea Apocalipsa expresia »un alt înger« se folosește pentru Hristos (capitolul 8,3; 10,1; 18,1). Această denumire exprimă într-o oarecare măsură *reținere și distanță*. Pentru cartea Apocalipsa în general este remarcabil, că despre Domnul Isus se vorbește ca despre »Miel«, și aceasta este valabil în mod deosebit în legătură cu deschiderea pecetilor. Aceasta pare să fie denumirea preferată, ca să exprime interesele lui Hristos față de sfinții Săi precum și *intimitatea și apropierea* lor față de El. La judecățile anunțate prin trâmbițe, într-o oarecare măsură Hristos se retrage și se arată numai sub denumirea și înfățișarea unui înger. Când însă sfinții trec pe prim plan în evenimentele profetice, El apare ca Miel (capitolul 7,17; 14,1 și alte locuri).

3. »Și un alt înger a venit și a stat lângă altar, având o tămâietoare de aur.« Vedem aici o referire la altarul jertfei de ardere, care a stat odinioară în curtea din față a cortului întâlnirii. Focul, care a fost aprins o singură dată în chip ciudat (Levitic 9,24), trebuia după aceea să fie menținut permanent aprins pentru și prin jertfe zilnice, anuale și alte jertfe. Acest altar din față este amintit de șase ori în cartea Apocalipsa, și anume sub denumirea simplă de »altar« (capitolul 6,9; 8,3,5; 11,1; 14,18; 16,7). Tămâietoarea a fost folosită ca să se ia foc de pe altarul din față.

3. »Și i s-a dat tămâie multă, ca să o dea rugăciunilor tuturor sfinților, pe altarul cel de aur care era înaintea tronului.« Tămâia, care a fost folosită la slujba în cortul întâlnirii, era alcătuită din patru părți componente, prezentate în Exod 30,34-36. Era o preparare deosebită, amestecată după o rețetă divină. Orice preparare sau folosire păcătoasă de astfel de tămâie era pedepsită cu moartea (Exod 30,37-38). Fără îndoială cele patru componente prețioase, trei din ele fiind numite numai o singură dată în Scriptură, vorbesc despre frumusețile morale și despre desăvârșirea lui Hristos, așa cum le putem studia în cele patru Evanghelii; dar a fost nevoie de focul judecății, pentru ca tot mirosul plăcut al lui Hristos să poată să se reverse, și aceasta putea să aibă loc numai pe Golgota. Altarul de aur, care este amintit de două ori în cartea Apocalipsa (capitolul 8,3; 9,13), stătea în interiorul cortului pe locul sfânt, înaintea perdelei Locului prea sfânt. Pe cele patru coarne ale lui se puneau odată pe an sânge pentru ispășire, care mărturisea despre judecată și moarte (Levitic 16,18-19); tot așa se făcea și cu alte ocazii (Levitic 4,7,18). Pe el se ardea în fiecare dimineață și în fiecare seară tămâie mirositoare (Exod 30,7-10), »o tămâiere neîncetată înaintea Domnului«. Însemnătatea deosebit de mare a tămâiei nu se poate prezenta suficient, prin ceea ce poate să spună o limbă sau să descrie o peniță. Tămâia arată mirosul plăcut, prețios al lui Hristos, care a ieșit din ceea ce era El, din ce a făcut El și din ce a suferit El.

Vrem acum să combinăm detaliile evenimentului și să încercăm să înțelegem adevărata semnificație a celor petrecute. Cauza celor petrecute este faptul că un număr mare de sfinți suferinzi se află pe pământ în timpul judecăților anunțate prin trâmbițe, și că aceștia au nevoie de intervenție în favoarea lor. Deja la deschiderea celei de-a cincia pecete s-a văzut o grupă de martiri. Sufletele lor erau sub altar, și ei strigau și implorau (capitolul 6,9-10), dar pentru ei nu a fost nicio intervenție preoțească în favoarea lor; pentru ei nu era necesară această intervenție. Acest har este partea celor vii, nu a morților. Rugăciunile acestor sfinți, care în criza cea mai mare a istoriei lumii, în timpul de necaz, vor fi pe pământ, nu sunt notate. Fără îndoială tema lor principală este rugămintea de eliberare de apăsătorii lor păcătoși și judecarea lor. Rugăciunile lor nu vor respira duhul harului, ci duhul judecății⁴⁵.

În concordanță cu caracterul și spiritul perioadei din timpul acela rugăciunea pentru judecare va fi potrivită și plăcută, așa după cum astăzi ar fi total nepotrivită și ar sta în contradicție cu spiritul acestui timp al îndelungii răbdări și al harului lui Dumnezeu. Chiar și rugăciunea spirituală cea mai fierbinte este nedesăvârșită, și de aceea Domnul Isus leagă desăvârșirea Sa în viață și moarte cu ea.

⁴⁵ Caracterul răspunsului, pe care ei l-au primit, lasă să se tragă concluzii cu privire la rugăciunile lor.

4. »Și fumul tămâiei s-a suit cu rugăciunile sfinților, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu.« Fumul tămâiei simbolizează mirosul plăcut al lui Hristos, și acesta se înalță spre Dumnezeu împreună cu rugăciunile sfinților, și anume nu din tămâietoarea de aur, ci »din mâna îngerului«, prin aceasta se exprimă faptul, că El personal intervine pentru ei. Cât de eficiente vor fi rugăciunile, chiar și ale sfinților cei mai slabi, când ele sunt unite cu mirosul plăcut al Preaiubitului lui Dumnezeu!

5. »Și îngerul a luat tămâietoarea și a umplut-o din focul altarului; și a aruncat pe pământ; și s-au făcut glasuri și tunete și fulgere și un cutremur de pământ.« Îngerul (Hristos) a trecut de la altarul arderi de tot la altarul tămâierii și de acolo a lăsat să se ridice spre Dumnezeu rugăciunile »tuturor sfinților« de pe pământ împreună cu mirosul plăcut prețios al vieții și jertfei Sale. După aceea S-a reîntors la altarul arderii de tot și și-a umplut tămâietoarea, care acum era goală, din focul de pe altar. Dar după aceea nu a mai pus tămâie pe foc, căci aceasta a fost adusă în favoarea sfinților. – Judecata și nimic altceva este partea oamenilor decăzuți de pe pământ, și noi vedem seriozitatea vestirii acestei judecăți în acțiunea semnificativă a îngerului; »a luat tămâietoarea și a umplut-o din focul altarului; și a aruncat pe pământ.« Aceasta este probabil o anunțare impresionantă a judecăților. Dumnezeu este gata să pedepsească pe oamenii de pe pământ, și așa cum în Vechiul Testament altarul era expresia sfințeniei Sale și a dreptății Sale în felul de acționare cu păcatele poporului Său, tot așa aceeași sfințenie și dreptate va cerceta pământul, va evalua totul și va pedepsi conform cu sentința Sa. Acțiunii îngerului îi urmează imediat semnele simbolice ale atotputerniciei lui Dumnezeu: **»Și s-au făcut glasuri și tunete și fulgere și un cutremur de pământ.«** Aceste semne sunt prevestitorii mâniei lui Dumnezeu care va veni asupra pământului. Un alt comentator a scris în privința aceasta: „Aceste noțiuni constituie o formulare aducătoare de nenorocire, și cele patru semne, din care constă ea, arată că nenorocirea va cuprinde tot pământul.” De patru ori găsim în mare același conținut al „formulei” divine, care anunță o judecată imediată (capitolul 4,5; 8,5; 11,19; 16,18-21). În primele din aceste locuri prin cele trei semne: »fulgere, glasuri, tunete«, se arată concentrarea mâniei care va veni. În locurile următoare se amintește un cutremur de pământ; în ultimele două locuri se adaugă »o grindină mare«. Însă în toate cele patru locuri sunt numite fulgere și voci și tunete, într-o succesiune puțin diferită. Unele din aceste semne, în mod deosebit cutremurul de pământ și grindina, sunt nu numai prevestitori și vestitori ai judecăților, ci reprezintă judecata însăși.

Pregătirea pentru a suna cu trâmbița

6. »Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din trâmbițe.« Cei șapte îngeri nu fac ei înșiși judecata, pe care o anunță. Cei patru îngeri ai judecății (capitolul 9,14-15) sunt alți îngeri, decât cei șapte îngeri cu trâmbițele. Cei șapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu, primesc trâmbițele înainte de intervenția Îngerului-preot (capitolul 8,2). După aceea sunt făcute cunoscut mărimea și gravitatea lucrării care urma să o facă (judecata) prin simboluri și semne ale atotputerniciei (versetul 5) și după aceea îngerii se pregătesc. Nu se recunoaște grabă în privința aceasta, dar semnele de atenționare, date prin Domnul, și pregătirea minuțioasă a îngerilor, arată gravitatea situației, care cere o judecată fără cruțare.

Prima trâmbiță

7. »Și cel dintâi a sunat din trâmbiță: și a venit grindină și foc, amestecate cu sânge, și au fost aruncate pe pământ; și a treia parte a pământului a fost arsă; și a treia parte din copaci a fost arsă, și toată iarba verde a fost arsă.« Puterile distrugătoare »grindina și focul, amestecate cu sânge« nu trebuie înțelese aici în sensul lor textual, ci ca simboluri. Cea de-a șaptea plagă în Egipt a fost »grindina și focul«, o furtună cu fulgere și tunete, așa cum nu a fost

cunoscută în toată istoria acestei împărății vechi (Exod 9,18-25). Judecata anunțată aici va fi însă mai îngrozitoare, mai nimicitoare și va fi mai extinsă, și pe lângă aceasta va fi nu numai o simplă judecată provocată de forțele naturii nimicitoare grindină și foc. Adăugarea unui al treilea simbol – nu ca o putere deosebită, devastatoare, ci cele două puteri numite »amestecate cu sânge« - oferă acestei judecăți o caracteristică specifică, supranaturală. Prin conlucrarea neobișnuită a puterilor diferite ea este cu totul în afara domeniului evenimentelor naturale. Sfânta Scriptură ne dă informații cu privire la felul cum trebuie înțelese simbolurile folosite aici.

Grindina simbolizează o judecată violentă, copleșitoare, venită deodată de sus, care este făcută de Dumnezeu Însuși (Isaia 28,2,17; Apocalipsa 11,19; 16,21). **Focul** este expresia mâniei lui Dumnezeu. În Sfânta Scriptură focul se folosește ca simbol mai frecvent decât oricare alte simboluri. Focul exprimă o judecată temeinică, necruțătoare și chinuitoare. Desigur el are și alte înțelesuri, dar aici privim numai aspectul judecătoresc (Deuteronom 32,22; Isaia 33,14; Luca 16,24; Apocalipsa 20,10,14,15). **Sângele** vorbește despre moarte, și anume atât despre moartea trupească, cât și despre moartea morală/spirituală. Moartea morală/spirituală se prezintă sub forma decăderii⁴⁶, a renunțării totale la adevărul revelat și la renunțarea la orice mărturisire creștină. Sângele ca referire la moartea trupească este amintit în Geneza 9,5-6 și Ezechiel 14,19; despre moartea morală/spirituală vorbește sângele în Faptele Apostolilor 2,19-20 și în Apocalipsa 6,12 și 16,3-6. În timp ce primele două simboluri, grindina și focul, pot fi privite fiecare în parte, cel de-al treilea simbol nu trebuie văzut separat. Sângele a fost văzut amestecat cu cele două puteri nimicitoare, grindina și focul. Acestea împreună vorbesc foarte clar despre o adevărată izbucnire îngrozitoare a mâniei divine, oricine sau oricare ar fi unealta pentru înfăptuirea hotărârii divine. Trâmbița va suna și judecata recunoscută clar va veni.

7. »Și a venit grindină și foc, amestecate cu sânge, și au fost aruncate pe pământ.« Această judecată lovește exact același teritoriu, pe care a aruncat îngerul focul de pe altar (versetul 5). Cuvintele »a aruncat« și »au fost aruncate« lasă să se recunoască în ambele cazuri forța irezistibilă, din care pornesc cele care au loc. Faptul că judecata prin grindină și foc amestecate cu sânge nu poate fi interpretată pe baza cauzelor naturale o dovedește faptul, că acestea sunt aruncate pe pământ de o mână invizibilă, dar plină de putere, și nu cad din cer, așa cum cade în mod obișnuit grindina. Teritoriul lovit este pământul. Dar deoarece pământul și marea se diferențiază în vorbirea simbolică din cartea Apocalipsa, trebuie să cercetăm, să vedem ce se înțelege prin aceste noțiuni. În capitolul 10,1-3 este văzut Hristos, caracterizat prin simbolurile maiestății divine. El coboară din cer, ca să-și revendice drepturile asupra lumii întregi. Ea Îi aparține. De aceea este remarcabil, că El, impunând dreptul Lui neîngrădit și atotcuprinzător, Își așează piciorul drept în mare și piciorul stâng pe pământ și astfel ia în stăpânire întreaga scenă de sub cer. Aceste două părți ale suprafeței pământului sunt simboluri, pe de o parte a lipsei de liniște (marea) și pe de altă parte pentru statornicie și tărie (pământul). Deoarece aceste denumiri simbolice sunt folosite și în alte părți ale cărții Apocalipsa, precum și în alte locuri din Scriptură, înțelesul lor este așa de exact și deplin stabilit, cum nu s-ar putea descrie mai bine cu alte cuvinte. Un simbol prezintă tabloul complet al aceluia despre care este vorba, deseori mult mai clar și mai precis decât o pot face explicațiile lungi. De aceea pentru exprimarea gândurilor și imaginațiilor omenești se folosesc în mare măsură simboluri. Expresia »pământul« înseamnă deci partea civilizată a lumii aflată sub o autoritate constituțională, cu un regim consolidat și stabil. În contrast cu acesta, marea reprezintă acea parte a lumii, care trăiește în dezordine, în anarhie și răzvrătire, fără stăpânire și conducere omenească și divină⁴⁷. Lepădarea publică a lui

⁴⁶ În epistola lui Iuda versetul 12 se vorbește despre oameni, care sunt »de două ori morți«; ei sunt, în primul rând, morți în păcate, după aceea ei sunt morți prin decăderea lor.

⁴⁷ S-a afirmat, că simbolica evreilor a fost preluată de la egipteni și asirieni; sistemul reprezentării simbolice a atins în ambele imperii un punct înalt de dezvoltare. Dar trebuie noi să presupunem că Dumnezeu împrumută de la popoarele păgâne ale antichității? Acest gând trădează o lipsă mare de cunoștință și dovedește necredință. În realitate simbolica este mult mai veche decât cele două imperii amintite și tot așa de veche ca și omenirea. Vedem deja în timpurile de început (Geneza 2,9) pomul vieții și pomul cunoașterii binelui și răului ca primele simboluri prezentate omului. Simbolica aparține vorbirii generale. Un simbol prezentat lasă să se recunoască foarte clar

Dumnezeu va fi urmată repede de respingerea oricărei autorități statale și oficiale, și când fărâdeleaga și ateismul a atins punctul culminant, atunci Dumnezeu va interveni cu judecăți. Partea profetică a cărții Apocalipsa oferă dovezi suficiente pentru aceasta, așa cum putem vedea pe parcursul acestui studiu.

7. »Și a treia parte a pământului a fost arsă; și a treia parte din copaci a fost arsă, și toată iarba verde a fost arsă.« Vedem aici urmările rele, pe care le va aduce judecata venită evident din cer. Țările, în care adevărul creștin lumina așa de strălucitor, vor cădea sub această judecată. Suveranitatea lui Dumnezeu nu va mai fi recunoscută de națiuni în timpul judecăților anunțate prin sunetul trâmbițelor, și ele vor fi renunțat deja la mărturisirea creștină. Ce mai rămâne atunci de făcut, decât ca brațul puternic al lui Dumnezeu să se descopere pentru judecată? Puterile simbolice nimicitoare din această viziune au fost aruncate pe pământ, și efectele au fost întreprinse.

»Și a treia parte a pământului a fost arsă« *Ca parte a treia*⁴⁸ este denumită aici partea de vest a „pământului” profetic (și anume, împărăția romană reinstaurată din timpul acela). Acest imperiu roman cu căpetenia lui, »cornul mic« (Daniel 7,8,20-21), care va prizoni pe sfinți și va batjocori pe Dumnezeu, și cu vechea și renumita lui capitală Roma va stăpâni din nou pământul; dar acest imperiu, cel puțin partea vestică cea mai stricată, va fi dat să aibă parte de răzburarea Domnului. Nu știm, dacă prin cuvântul »arsă« se înțelege efectul devastator al unui război sau al altor catastrofe trimise de Dumnezeu, dar este clar, că imperiul roman va fi pustiit prin judecăți diferite și care acționează în comun.

»A treia parte din copaci a fost arsă.« Vedem aici, că judecata aspră va lovi și pe cei mari și distinși, pe oameni în mândria și poziția lor înaltă. Toți aceștia vor muri, în măsura în care trăiesc pe teritoriul la care se referă aceste înștiințări profetice. Un copac este simbolul potrivit și

caracteristicile lucrului pe care îl reprezintă. Astfel, leul mediază imediat gândul la putere, maiestate și autoritate regală. De aceea aceste caracteristici prezentate prin simbol pot fi folosite cu privire la Hristos (Apocalipsa 5,5) sau la primul din cele mai mari imperii ale lumii (Daniel 7,4). Nu este așa, că leul în sine reprezintă pe Hristos sau imperiul babilonian puternic; mai de grabă caracteristicile leului sunt: puterea, mărimea și maiestatea, care pot fi desigur marcante pentru persoane sau alte obiecte. Simbolul personifică o anumită însușire sau idee (sau o sumă de însușiri). De aceea nu trebuie presupus, că folosirea actuală de simboluri este un semn al sărăciei vorbirii. În orice limbă și la toate popoarele, fie ele civilizate sau nu, se folosește un sistem de vorbire simbolică. Vorbirea simbolică și-a găsit repede accesul în religiile lumii antice. „Ea era vorbirea altarului, a profeților și a Templului”. Multe realități invizibile se pot ușor înțelege, dacă sunt întruchipate prin obiecte și sunt prezentate ochiului și minții. Compară cu articolul „Symbols” din Vol. 1 al lucrării „Notes and Comments” (J. N. D.)

⁴⁸ Cele patru imperii (și au fost numai patru) erau imperiul babilonian, imperiul persan, imperiul grec și marele imperiu roman. Ele sunt reprezentate simbolic prin diverse metale (Daniel 2) și ca animale (Daniel 7). Primele trei sunt numite pe nume în cartea Daniel. La cel de-al patrulea, imperiul roman, se face referire în Luca 2,1: »În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea.« Roma a fost întemeiată în anul 753 înainte de Hristos, scurt timp înainte ca cele zece seminții din Israel să fie duse în captivitate de Salmanasar. Romulus, primul lor împărat, a dat cetății numele Roma – această cetate, care era rânduită să joace un rol foarte important în istoria lumii. Carthago (Cartagina), rivala africană a Romei, era singura putere, care părea în stare să se opună puterii Romane în creștere. Cetatea africană era cea mai veche dintre cele două cetăți și posedea bogății mari. Dar Ham a trebuit să fie înfrânt de Iafet. Roma a crescut în putere și expansiune, până când lumea cunoscută în timpul acela era la picioarele ei (Luca 2,1). Gibbon spune: „Împărăția Romană umple toată lumea”. După cucerirea Greciei, virtuțile de odinioară ale Romei au cedat treptat, și a apărut decăderea. Corectitudinea și dreptatea, care caracterizau odinioară Roma, au fost sacrificate cu îndrăzneală și călcați în picioare, în timp ce ambiția personală, în locul grijii față de stat și interesele acestuia, a devenit trăsătura caracteristică clară a cezarului și generalilor săi. După ce imperiul a dăinuit mai mult de cinci sute de ani neîmpărțit, el s-a destrămat în secolul patru și cinci după Hristos și a încetat să mai existe. Ridicarea papalității și decăderea imperiului au avut loc în aceeași perioadă de timp și au fost legate una de alta. Supremația „sfântului scaun” a început în secolul patru. Situația actuală din Europa, cu interesele ei numeroase și deseori contrare, este rezultatul prăbușirii totale a imperiului unitar al cezarilor de odinioară. Pana istoricilor a urmărit istoria Romei de la începutul ei în anul 753 înainte de Hristos și până la sfârșitul ei lipsit de glorie din anul 476 după Hristos, dar apoi a încetat. Dar Dumnezeu dă perdeaua la o parte și arată viitorul acestui imperiu, care nu există încă. Profetul Daniel (Daniel 2 și 7) și apostolul Ioan (Apocalipsa 17 și 19) arată clar, că imperiul roman va apare din nou și el va fi prezent la venirea Domnului în putere. Nimicirii lui definitive de către Domnul Însuși îi va urma imediat Împărăția de o mie de ani a Domnului nostru Isus Hristos, care va întrece orice împărăție a pământului, de când există el, în măreție, glorie și extindere (Daniel 7,26-27).

cunoscut al măririi omenești, al mândriei și al unei poziții înalte între oameni (Ezechiel 31; Daniel 4,4-27; Judecători 9,8-15 și alte locuri).

»**Toată iarba verde a fost arsă.**« Aici nu este nicio limitare, nicio a treia parte, și nici o a patra parte, ca în cazul judecății anunțate prin deschiderea pecetei a patra (capitolul 6,8). Iarba vorbește despre poporul Israel (Isaia 40,7); dar și despre omenirea întreagă se spune: »orice carne este ca iarba« (1 Petru 1,24). »Iarba verde« se referă în mod normal la o stare înfloritoare și roditoare a locuitorilor împărăției. Legătura dintre copaci și iarbă (care se găsește și în capitolul 9,4) arată, că judecata va lovi pe toți, mari și mici, și va include distrugerea totală a întregului lor mediu înconjurător favorabil. Iarba verde arsă vorbește simbolic despre o stare de pustiire generală. Ce zile îngrozitoare așteaptă țările care acum sunt așa de bogat binecuvântate și favorizate, care atunci într-o răsplătire dreaptă vor fi date judecății aspre a lui Dumnezeu.

Trâmbița a doua

8.-9. »Și al doilea înger a sunat din trâmbiță: și ca un munte mare aprins de foc a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare a devenit sânge; și a murit a treia parte din făpturile care erau în mare, care aveau viață; și a treia parte din corăbii a fost nimicită.« Scriptura însăși ne dă înțelesul expresiei simbolice »munte mare aprins de foc«. Găsim această expresie în profetul Ieremia cu privire la puternicul imperiu babilonian (Ieremia 51,25): »Iată, zice Domnul, Eu sunt împotriva ta, munte nimicitor, care nimicești tot pământul. Și Îmi voi întinde mâna împotriva ta și te voi prăvăli de pe stânci și te voi preface într-un munte ars.« Domnul amenință împărăția Caldeii prin aceste cuvinte cu o judecată nimicitoare, împărăție care se pare că era în stare prin puterea și mărima sa să prevină o înfrângere. Ea va deveni »un munte ars«. Chiar și piatra, pe care nu a atins-o nici-o mână de om sau vreo unealtă, a lovit la picioarele tabloului, al simbolului domniei asupra națiunilor, a distrus-o și apoi a devenit »un munte mare și a umplut tot pământul« (Daniel 2,34-35). Prin aceasta ni se vestește domnia mondială a Fiului Omului (Daniel 2,44-45). Un munte reprezintă simbolic o împărăție sau o putere întărită (Ieremia 51,25; Isaia 2,2; Zaharia 4,7; Psalmul 46,4; Apocalipsa 6,14; 16,20). Este important să se înțeleagă gândurile, care ne sunt făcute cunoscut în vorbirea simbolică profetică din versetul 8: o putere mare, întărită, este ea însăși subiectul răzbunării lui Dumnezeu în guvernarea Sa (căci vizionarul a văzut muntele arzând cu foc) și pe de altă parte ea este în mâna lui Dumnezeu unealta judecății păgânilor. Deci în profetul Ieremia este dat exact înțelesul vorbirii simbolice din acest verset (Ieremia 51,25).

Muntele a fost aruncat în mare. Prima judecată anunțată de sunetul trâmbiței va lovi „pământul”, cea de-a doua va lovi „marea”. Prin pământ se înțelege împărăția romană în totalitatea ei, partea a treia este partea vestică a împărăției. Marea, dimpotrivă, vorbește despre o stare de răzvrătire împotriva oricărei autorități instaurate constituțional, despre popoare într-o stare lipsită de liniște și de aceea este vorba de popoare din afara granițelor împărăției romane. În interiorul acestei împărății a fost în trecut și va fi și în viitor o autoritate și un regim recunoscut. Marea permanent involburată (Isaia 57,20; Daniel 7,2-3; Apocalipsa 13,1; 18,21) este aleasă aici ca simbol, ca să descrie popoarele pământului, care trăiesc în totală fărădelege, fiindcă lipsește o putere puternică de conducere, sau o conducere stabilă. Autoritățile statale și civile au fost rânduite de Dumnezeu (Romani 13,1). Starea viitoare a națiunilor din afara granițelor împărăției romane reapărute poate fi comparată cu starea Franței în timpul domniei groazei din secolul 18: un popor fără Dumnezeu, fără religie, numai cu un regim de formă, condus de patimile neînfrânate ale plebei, într-o stare, în care acțiunea lui Satan se putea desfășura clar. „Marea” profetică reprezintă deci simbolic starea generală a națiunilor fără conducere statală și spirituală. În această viziune, în mulțimea involburată a oamenilor păgâni, »muntele aprins de foc«, este aruncată această putere. În continuare vedem rezultatele îngrozitoare, care sunt întreprinse, ca și la judecata anunțată prin prima trâmbiță.

»**A treia parte din mare a devenit sânge.**« Vorbește aici sângele despre o moarte trupească violentă, sau se referă la moartea spirituală, la decăderea oamenilor fără Dumnezeu? După înțelegerea noastră este vorba de ambele forme de moarte. Națiunile, care atunci vor fi într-o legătură politică sau de altă formă exterioară cu împărăția romană, vor fi nimicite. Ce spune vorbirea simbolică, este nimicirea vieții în popoarele păgâne, care stau în legătură cu cel mai vinovat imperiu din cele patru imperii mondiale. Orice legătură cu puterea Romei viitoare decăzută, batjocoritoare și prigonitoare a sfinților va fi cu siguranță însoțită de moartea spirituală și trupească.

»**Și a murit a treia parte din făpturile care erau în mare, care aveau viață.**« Și aici vedem o judecată care va veni peste o parte a unei lumi care nu este supusă unei autorități de drept, dar care stă într-o relație exterioară cu imperiul roman. Cuvântul »făpturi« lasă să se recunoască, că acum se vorbește despre *persoane* și nu despre popoare sau națiuni, așa cum a fost mai înainte. Și între păgâni există o măsură diferită de responsabilitate și în mod corespunzător diverse grade de vinovăție. De aceea și aici se vorbește despre »a treia parte«, deci despre cei care sunt cei mai stricați, așa cum este deseori cazul în acest șir de judecăți: »și a murit a treia parte din făpturile care erau în mare, care aveau viață.« Interpretarea judecăților anunțate prin trâmbițe nu este așa de ușor de făcut, cum este interpretarea judecăților anunțate prin peceti. În judecățile anunțate prin trâmbițe se cuprinde intenționat o taină în simbolurile folosite, din care cauză o cercetare exactă este mai grea. Dacă alăturăm capitolele 2,23 și 3,1 atunci stăm pe un fundament tare. Fără îndoială judecata anunțată aici va avea ca urmare moartea morală, spirituală. Acești oameni vor fi morți pentru Dumnezeu, morți față de toate principiile referitoare la adevăr și dreptate, morți din punct de vedere moral în sensul cel mai larg al cuvântului.

»**A treia parte din corăbii a fost nimicită.**« Puterea aducătoare de pierzare – fie ea un popor sau un sistem, care va fi „aruncată” cu putere în mulțimea subordonată a omenirii – va aduce nu numai pierzarea, moartea trupească și moartea morală/spirituală a popoarelor și persoanelor. Ea va distruge și comerțul și mijloacele de comunicare cu lumea largă folosite: »a treia parte din corăbii a fost nimicită.« Dar prin aceasta judecățile nu s-au terminat. Cu cât noaptea înaintează, cu atât întunericul devine mai mare. Acestei grozăvii îi vor urma alte grozăvii. Fie ca creștinătatea să se trezească și să recunoască realitatea serioasă, că Judecătorul este la ușă!

Trâmbița a treia

10.-11. »Și al treilea înger a sunat din trâmbiță: și a căzut din cer o stea mare, arzând ca o făclie; și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Și numele stelei este Pelin; și a treia parte din ape a devenit pelin și mulți dintre oameni au murit din cauza apelor, pentru că se făcuseră amare.« La sunetul trâmbițelor, cei patru îngeri, care țineau cele patru vânturi ale pământului (uneltele judecății, capitolul 7,1), sunt dezlegați. În capitolul 7 norii negrii ai judecății asupra unei lumi vinovate sunt mânați la o parte pentru un timp scurt, ca să se recunoască lucrarea harului liber al lui Dumnezeu pentru Israel și pentru păgâni. După aceea sub sunetul trâmbițelor se vor desfășura judecățile hotărâte. Primele două trâmbițe aduc judecăți îngrozitoare asupra pământului și asupra mării; asupra pământului, ca ținut în care domină o ordine statală și unde Dumnezeu este mai mult sau mai puțin recunoscut – în ceea ce privește mărturisirea exterioară; peste mare, ca ținut în care legea și ordinea nu este luată în seamă și în care voința nestăpânită a omului are suveranitatea, și întotdeauna aceasta este legată cu respingerea oricărei autorități spirituale și statale. Această a treia trâmbiță provocă o judecată, care se aseamănă în greutate cu cele anterioare și într-o anumită privință este mai îngrozitoare: »și a căzut din cer o stea mare.« Cerul este punctul de plecare al oricărei autorități, și cu siguranță el este un loc *stabil*. Orice autoritate spirituală, statală și cetățenească pornește la urma urmelor de acolo. »Stăpânirea Celui ce este în ceruri«, spune cuvântul profetic (Daniel 4,26). La prima și la a doua judecată anunțată de trâmbițe, uneltele judecății sunt *aruncate* pe pământ și în

mare, dar nu se spune de unde sunt aruncate. Aici acest purtător al demnității a căzut din cer⁴⁹. Cuvântul »aruncat« arată că urzitorul nevăzut s-a folosit de putere, ca să provoace judecățile, în timp ce cuvântul »a căzut« arată mai degrabă o cădere deodată, neașteptată. Steaua este folosită deseori ca simbol în cartea Apocalipsa și semnifică un domnitor sau un om, care ocupă o poziție înaltă în responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu (capitolul 6,13; 12,1,4 și alte locuri). Puterea de guvernare cea mai mare este reprezentată prin soare, puterile derivate și subordonate sunt reprezentate prin lună; stelele, dimpotrivă, reprezintă autorități mai puțin importante sau persoane de conducere. Această »stea mare« este fără îndoială un conducător deosebit, care a fost așezat pe locul autorității morale și de aceea poartă răspunderea, să lase să lumineze lumina sa în noaptea întunecoasă din timpul acela. Dar el este un om decăzut și de aceea stă sub judecata imediată a lui Dumnezeu. El a fost văzut »arzând ca o făclie« și în privința aceasta s-a asemănat cu »muntele mare aprins de foc«. Muntele este caracterizat ca fiind »mare«, și tot așa și steaua; muntele reprezintă însă un sistem puternic sau o corporație (asociație), în timp ce prin stea se înțelege o persoană singulară sus pusă. Nu ne este făcut cunoscut cine este această persoană decăzută și dezonorată din viitor. Unii văd în această stea mare, căzută, pe antihrist⁵⁰, dar aceasta nu este decât o presupunere. Antihrist va avea un rol important în timpul de necaz care va veni, așa cum vom vedea.

10. »Și a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor.« Apele reprezintă în general simbolic popoare și neamuri (capitolul 17,15; Isaia 17,12-13), marea indică o stare de turbulență și neliniște printre aceste popoare (Isaia 57,20; Daniel 7,2-3); râurile indică spre ce aduce înviore și rodire (Isaia 33,21; 43,20; Ezechiel 31,4; 47,7-10); izvoarele apelor reprezintă simbolic sursele de influență și principiile care stăpânesc și conduc viața popoarelor (Osea 13,15; Ioel 3,18; Apocalipsa 14,7; 21,6).

11. »Și numele stelei este Pelin; și a treia parte din ape a devenit pelin și mulți dintre oameni au murit din cauza apelor, pentru că se făcuseră amare.« Numele »Pelin« desemnează *caracterul* stelei. Mulți comentatori vechi văd în această persoană pe satan, dar noi nu avem nicio posibilitate, așa cum am remarcat deja, să constatăm cine este această persoană în realitate. Ținutul afectat este »a treia parte«. Izvoarele apelor, izvoarele principiilor vieții naționale, vor fi otrăvite. Tot ce vine sub influența stricată a acestei ființe decăzute, va primi același caracter și va deveni »amar«. Evident avem aici opusul evenimentului interesant din istoria lui Israel, relatat în cartea Exod 15,22-25. Acolo apa amară a fost făcută dulce, aici apele dulci sunt făcute amare. Principiile și obiceiurile, întregul caracter al vieții naționale va fi stricat. Această judecată cu o formă deosebit de gravă va veni peste a treia parte din națiuni; motivațiile lor, sursele afacerilor lor și toate principiile morale ale vieții lor vor fi otrăvite, și rezultatul va fi, că »mulți dintre oameni au murit«. Nu este vorba de moartea fizică, ci de moartea moral-spirituală, decăderea totală de la Dumnezeu, mult mai gravă decât moartea fizică. Un alt comentator a scris: „Dacă privim substanțele otrăvitoare, care sunt aduse în apă prin căderea acestei stele mari, atunci nu este o minune, că mulți mor, ci că unii supraviețuiesc.”

Trâmbița a patra

12. »Și al patrulea înger a sunat din trâmbiță: și a fost lovită a treia parte din soare și a treia parte din lună și a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte din ele și ziua să nu-și arate a treia parte din ea și noaptea tot așa.« Soarele, luna și stelele simbolizează împreună întreaga putere de conducere, de la vârfurile conducerii și până la cei mai de jos

⁴⁹ »Steaua mare« din capitolul 8,10 nu trebuie confundată cu steaua căzută prezentată în capitolul 9,1. Ambele sunt conducători spirituali, care au căzut din punct de vedere moral de pe poziția lor înaltă. Sunt însă personalități diferite.

⁵⁰ Numele simbolic al stelei (versetul 11) nu oferă nicio explicație cu privire la cine se subînțelege prin această stea, ci numai despre influența ei distrugătoare.

funcționari, deci un sistem de conducere întreg cu toate treptele lui. La judecata a șasea anunțată prin peceti (capitolul 6,12-13) se folosesc aceleași simboluri, ca să prezinte prăbușirea totală a oricărei autorități de guvernare de pe pământ. Toată puterea omului va fi zdrobită, orice putere și stăpânire de sub cer va fi răsturnată. Chiar și regimurile care durează de mult și toți purtătorii puterii și de funcții vor fi răsturnați în prăbușirea generală. Acolo însă nu este nicidecum limitată nimicirea întregilor structuri sociale și răsturnarea oricărei autorități. Singura limitare la judecățile anunțate prin peceti, care este amintită o singură dată (capitolul 6,8), este »a patra parte a pământului«. *Aici*, la trâmbița a patra, judecata se extinde la »a treia parte« din ținutul studiat, deci asupra părții de vest a împărăției romane reapărute; în acest verset apare de cinci ori expresia »a treia parte«. Efectul acestei judecăți va fi, că întunericul moral se întinde ca un giulgiu peste împărăție.

Vestirea cu glas tare a celor trei vai-judecăți

»13. »Și am văzut: și am auzit un vultur zburând în mijlocul cerului, spunând cu glas tare: „Vai, vai, vai de cei care locuiesc pe pământ, din cauza celorlalte glasuri de trâmbiță ale celor trei îngeri care urmează să sune din trâmbiță!”« Cuvintele »am văzut« și »am auzit« arată, că ochii și urechile vizionarului au fost solicitate, și în felul acesta atenția lui încordată și interesele lui sunt îndreptate spre evenimentele care i-au fost prezentate în această viziune. În capitolul 14,6 s-a văzut un înger zburând, aici un vultur zburând; dar misiunile încredințate lor au fost de natură diferită. Ambii au zburat »în mijlocul cerului«, așa că ei au putut să privească pământul de la mijlocul lui și până la cele mai îndepărtate margini ale lui. Îngerul este un mesager al harului, dar *vulturul* în acest verset anunță alte judecăți prin întreitele cuvinte »vai«. În zborul lui rapid și înalt prin înălțimea cerului vestește cu glas tare soarta grea „a părții creștine” a pământului, și anume, acei oameni, care în mândria lor resping chemarea cerească și despre care apostolul Pavel scrie: »sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ« (Filipeni 3,19). Acestea sunt caracteristicile morale, care caracterizează pe acești locuitori ai pământului; ei sunt denumiți aici – ca și mai înainte (capitolul 3,10; 6,10) – ca aceia care »locuiesc pe pământ«. Acestor disprețuitori li se vestește public și fără să poată scăpa auzului o judecată directă și inevitabilă. Un simbol mai potrivit decât vulturul, care din zborul lui înalt pe cer, cu ochiul lui ager recunoaște deja de departe prada sa, nu putea să fie folosit aici. Vulturul este prevestitorul altor judecăți care se apropie (vezi și Deuteronom 28,49; Ieremia 48,40; Matei 24,28). Cele patru judecăți anterioare sunt grele, dar în cele care urmează se va atinge punctul culminant al groazei, de aceea se face această anunțare în prealabil⁵¹.

⁵¹ „Un vai întreit se vestește, și anume în mod deosebit asupra acelor care își văd locuința pe pământ, în opoziție cu chemarea lor cerească, și prin judecățile, cu care va fi lovit pământul, ei nu se lasă nici treziți și nici nu se neliniștesc, ci fără să țină seama de aceste lucruri se agață de pământ, ca patrie a lor. Expresia »cei care locuiesc pe pământ« nu s-a folosit mai înainte, decât numai în făgăduința dată adunării din Filadelfia și în strigătul sufletelor de sub altar, căci atât Filadelfia cât și aceste suflete erau în opoziție cu aceia care locuiau pe pământ. După toate acțiunile lui Dumnezeu, acești oameni reprezintă o clasă deosebită, care iese clar în evidență, și care este amintită în mod deosebit, atunci când este vorba de evenimentele de pe pământ. Judecățile lui Dumnezeu se îndreaptă acum împotriva acestei clase încăpățânat de necredincioase, pe care El le aduce asupra pământului (capitolul 9), și care vor lovi în primul rând pe Iudei, apoi pe locuitorii pământului roman, în timp ce efectul celor din urmă este atotcuprinzător.” (Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu de J.N.D.)

Capitolul 9

Trâmbița a cincia și a șasea

Trâmbița a cincia, prima vai-judecată

1.-12. »Și al cincilea înger a sunat din trâmbiță: și am văzut o stea căzută din cer pe pământ; și i s-a dat cheia fântânii adâncului. Și a deschis fântâna Adâncului; și s-a ridicat fum din fântână, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii. Și din fum au ieșit lăcuste pe pământ; și li s-a dat putere, cum au putere scorpionii pământului; și li s-a spus să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor: și li s-a dat să nu-iucidă, ci să fie chinuți cinci luni; și chinul lor este asemenea chinului de scorpion, când îl înțeapă pe un om. Și, în zilele acelea, oamenii vor căuta moartea și nicidecum n-o vor găsi; și vor dori să moară și moartea va fugi de ei. Și înfățișarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiți pentru război; pe capetele lor erau ca niște cununi asemenea aurului și fețele lor erau ca fețele de oameni; și aveau păr, ca părul femeilor, și dinții lor erau ca de lei, și aveau platoșe ca platoșele de fier, și vuietul aripilor lor era cu vuietul carelor și al multor cai, alergând la război; și aveau cozi, asemenea scorpionilor, și ace; și puterea lor era în cozile lor, ca să-i vatăme pe oameni cinci luni. Au un împărat peste ele, pe îngerul Adâncului: numele său în evreiește este Abaddon și în grecește are numele Apolion. Întâiul vai a trecut. Iată, mai vin două vaiuri după acesta.«

Observație preliminară

Detaliile acestei „vai-judecăți” sunt îmbrăcate într-o vorbire simbolică tainică, dar înțelesul general se recunoaște clar. Judecățile anunțate prin trâmbițe oferă greutatea mai mari pentru o explicație mai exactă, decât oferă judecățile anunțate prin peceti și judecățile anunțate prin vărsarea potirelor. Atenție, răbdare și așteptarea după clarificare și pricepere de la Dumnezeu sunt premisele esențiale pentru explicarea Scripturilor. Chiar și copilașilor în Hristos li se spune: »Voi aveți ungerea din partea Celui sfânt« (1 Ioan 2,20,27), și apostolul Pavel spune în 1 Corinteni 2,16: »Noi însă avem gândul lui Hristos«. Prin aceasta noi suntem făcuți de El capabili să judecăm cu pricepere spirituală; prin aceasta noi suntem de asemenea capabili să înțelegem cartea scrisă a Dumnezeului nostru, Apocalipsa.

Două stele căzute

1. »Și am văzut o stea căzută din cer pe pământ.« La a treia și a cincia judecată anunțată prin trâmbițe (capitolul 8,10; 9,1) se întâlnesc în scena profetică personalitățile decăzute, care au o poziție înaltă și influență mare. În »steaua mare« din capitolul 8,10 și în »steaua« din acest verset nu sunt simbolizate *sisteme*, dotate cu putere statală sau bisericească (sau cu drept de executare a puterii în ambele domenii), și nici o succesiune de urmași în poziții importante. Ele reprezintă mai degrabă oameni, care ca „stele” ocupă un loc pe „cerul moral”, deci sunt persoane de conducere recunoscute în domeniul religios, dar acum sunt văzute ca fiind decăzute și umilite și în această stare acționează acum sub influența satanică. În capitolul 8,10, conducătorul decăzut umple cu nenorocire și moarte partea vestică și vinovată a împărăției romane. În această secțiune, „steaua” decăzută dezleagă puterile satanice răutăcioase și întunecate împotriva

iudeilor⁵² decăzuți. Oamenii decăzuți dintre națiuni sunt prin aceasta obiectul judecății anunțate prin trâmbița a treia, pe iudeii răzvrătiți îi va lovi judecata anunțată prin trâmbița a cincia. Situația sub această judecată anunțată prin trâmbița a cincia sau prima vai-judecată va fi mai rea decât toate cele care le-am văzut până aici. Uneltele executive vor acționa în puterea și influența directă a lui satan.

Asemănări în istorie

Unele evoluții și evenimente din istorie au o asemănare oarecare cu judecățile și evenimentele, care sunt dezvelite în cartea Apocalipsa. În analele istoriei nu se găsește însă nicidecum o împlinire parțială, și cu atât mai puțin deplină, a prorociilor din cartea aceasta.

Cartea Apocalipsa nu conține de la capitolul 4 și până la capitolul 22,5 o notare istorică, ci conține profeții. Dar deoarece principiile, care călăuzesc pe oameni, sunt totdeauna aceleași (nu este »nimic nou sub soare«) recunoaștem pe deplin, că pe parcursul istoriei au existat asemănări cu evenimentele profetice legate de judecățile anunțate prin peceteți, prin trâmbițe și prin potire. Suntem însă convingeți, că interpretările istorice ale cărții Apocalipsa întâlnite în literatura actuală, în mod deosebit a secțiunilor profetice din mijloc, sunt total greșite. Derularea evenimentelor profetice va fi continuată în timpul celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel (Daniel 9,24,27) și după răpirea sfinților la cer (1 Tesaloniceni 4,71). Apostolul Pavel a scris despre răpire, Ioan a văzut pe sfinții răpiți în cer (începând din Apocalipsa 4). Întreg timpul mărturiei creștine este o intercalare mare și deosebit de importantă între sfârșitul celei de-a 69-a și începutul celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel. Derularea săptămânilor-an și a tuturor evenimentelor profetice este *întreruptă* în tot acest timp. Biserica sau Adunarea nu este subiectul profeției, ci al revelației divine. Ea a fost o taină, ascunsă de oameni și de îngeri, până în momentul când ea a fost revelată apostolului Pavel (Efeseni 3) – și prin el și nouă. Iudeii și – în al doilea rând – păgânii sunt subiectul profeției. Însemnătatea *prioritară* a iudeilor este însă totodată cheia pentru înțelegerea profeției. Toate datele profetice se referă la iudei și la Ierusalim (Daniel 9,24⁵³), și aceasta este valabil și pentru datele din partea de mijloc a cărții Apocalipsa. Așa cum am spus deja, istoria lasă să se recunoască asemănări cu secțiunile profetice din cartea Apocalipsa, dar nu cu împlinirea lor. Dar asemănările nu sunt lipsite de importanță. De aceea redăm aici unele păreri omenești, menționând încă o dată cu insistență, că părerile prezentate în această secțiune *nu sunt interpretări în concordanță cu Scriptura*. După reprezentanții cei mai capabili ai interpretărilor spirituale – și în privința aceasta constă concordanța principală între acești comentatori – primele patru peceteți se referă la patru perioade succesive ale Romei păgâne. După aceea, odată cu sfârșitul domniei păgânismului și cu triumful istoric al creștinismului, o mare mulțime dintre iudei și dintre păgâni s-au întors la Dumnezeu, și despre aceasta vorbește capitolul 7 – așa se presupune de către acești comentatori. După aceea se spune, că primele patru judecăți anunțate prin trâmbițe se referă la Roma păgână, dar în decăderea ei până la sfârșitul părții vestice a imperiului. Invaziile goților, lombarzilor și ungurilor în câmpiile roditoare și în orașele bogate și înfloritoare ale Italiei au culminat în cele din urmă cu decăderea imperiului cezarilor. Stăpânirea barbarilor necivilizați în Roma – stăpânitoarea mândră și arogantă de odinioară a lumii – a devenit o scenă tristă, dar plină de învățătură. Roma a căzut în anul 476 după Hristos.

⁵² Poporul iudeu pare să stea în perioada de necaz care va veni, în această ultimă oră a suferințelor și necredinței lui dinaintea intervenției publice a lui Hristos în favoarea lor, total sub puterea și influența lui satan. Starea din urmă a lui Israel va fi mult mai rea decât starea de la început. Idolatria excesiv înmulțită în țară (Matei 12,45) și legământul cu moartea și cu locuința morților, pe care îl va încheia conducătorii lor (Isaia 28,14-18), oferă un tablou îngrozitor al unirii stricăciunii satanice și omenești.

⁵³ »Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului *tău* (iudeii) și asupra cetății *tale* celei sfinte (Ierusalim).«

După aceea se presupune în general, că steaua căzută din capitolul 9 se referă la marele învățător arab fals, Mahomed⁵⁴, și cu siguranță poate fi privit ca modelul profetului mincinos, care va veni, omul păcatului, a lui antihrist (toate acestea sunt denumiri pentru aceeași persoană). Mahomed a întemeiat sistemul cel mai rău, pe care lumea l-a cunoscut vreodată, și antihristul, care va veni, va introduce sub influența lui satan cea mai îngrozitoare legătură între învățături care strică sufletul și batjocoritoare. Dacă se vrea urmărirea în continuare a interpretărilor istorice, atunci în armata lăcustelor se văd sarazinii (arabii), ale căror succese militare, împreună cu tot așa de mari cuceriri spirituale, reprezintă până astăzi o minune. Răsăritul a fost cucerit de ei. Semiluna a învins crucea. Stricăciunea, care a învăluit răsăritul, se poate foarte bine compara cu pustiirea provocată de lăcuste. Numai victoria glorioasă, pe care Karl Martell (sau Karl ciocanul, denumit așa din cauza iscusinței lui militare) a obținut-o la Tours în Franța în anul 732, a oprit înaintarea oștirii sarazinilor (arabilor) și a păzit vestul întreg de credința răătăitoare mahomedană cu urmările ei îngrozitoare pentru prezent și veșnicie. În continuare se presupune, că cele cinci luni, sau cele 150 de zile de chinuri (capitolul 9,5,10), prin folosirea teoriei „o zi pentru un an”, corespund la 150 de ani de cuceriri neîngrădite ale hoardelor mahomedane. În cele din urmă cea de-a șasea judecată anunțată prin trâmbiță, sau a doua vai-judecată, se referă la reîntărirea din nou a mahomedanismului prin turci și decăderea imperiului romano-catolic, cu remarcabila asediere și preluare a Constantinopolului. Mai înainte s-au făcut eforturi aproape opt sute de ani să se introducă islamul în partea de răsărit a imperiului, dar orașul frumos Constantinopol, așezat la granița dintre Europa și Asia, s-a împotrivit mult timp încercărilor de a fi cucerit. Dar a venit și ceasul lui. În dimineața zilei de 29 mai 1453 sultanul turc Mahomed al doilea a intrat în Constantinopol. Marea biserică greacă a fost curățită și transformată într-o moschee, și semiluna a fluturat de aci înainte pe zidurile orașului împărătesc. – Dar puterea rea turcă dispăre, și prorocia cu privire la secarea Eufratului, acest râu renumit (capitolul 16,12), potrivit cu părerea susținătorilor interpretării istorice arată că puterea mahomedană barbară merge acum și deja de mulți ani în întâmpinarea prăbușirii.

Deci acestea au fost pe scurt punctele principale în care reprezentanții interpretării istorice consideră că stau pe un fundament stabil în explicarea părții profetice a Apocalipsei. După înțelegerea noastră aceste concepții sunt de ne susținut. Este imposibil, ca evenimentele descoperite în viziunile profetice ale Apocalipsei să fie aduse la unison cu evenimentele istorice. În cel mai bun caz există o asemănare, dar o împlinire a viziunilor și profețiilor nu a avut loc în trecut. Dumnezeu va îngriji ca ele să se împlinească în timpul de necaz scurt, dar greu, care va veni după răpirea sfinților cerești asupra lui Israel și asupra creștinătății moarte din punct de vedere spiritual, și anume în timpul domniei fiarei (capitolul 13,1-10), capul împărăției romane reinstaurate, și a aliatului ei, antihristul.

⁵⁴ Mahomed (textual: „cel preamărit”) s-a născut în anul 570 în renumitul oraș arab Meca. Coranul (textual: „citirea”) este cartea lumii mahomedane. El a fost alcătuit cu iscusință de Mahomed – parțial pus la dispoziție de un iudeu dezertor și de un creștin decăzut – și după nevoie completat de învățători falși. Ceea ce cu adevărat este bun în el, a fost preluat din iudaism și din creștinism. Multe lucruri din el sunt însă neplăcute și murdare. Mahomedanismul sau islamismul este ca sistem cea mai mare nenorocire pentru oameni și a adus ruina spirituală aproximativ a 500 milioane de oameni de pe pământ, în afară de multele milioane care în trecut au trăit și au murit după mărturisirea de credință falsă a acestui profet arab. Biserica creștină mărturisitoare s-a sfărâmat în bucăți și cea mai mare și mai rea din aceste sfărâmături este catolicismul roman. Dar oricât de rău ar fi acesta cu amestecătura lui de creștinism, iudaism și păgânism, mahomedanismul, o religie fără salvator, este mult mai rea. Întemeietorul lui a fost fără îndoială inspirat de diavolul. Mahomed, care este privit ca steaua căzută, a deschis adâncul și a eliberat puterea întunecată a lui satan și a inundat răsăritul și parțial vestul cu învățături, care în conținutul și efectul lor pot fi pe drept numite infernale, diabolice.

Antihristul

Apariția unui antihrist în persoană în ultimele zile întunecate ale decăderii creștinătății și a iudeilor era, în timpul apostolilor și după aceea, o convingere crezută și nu era contestată de nimeni. Au existat deja mulți antihriști și multe sisteme antihristice cu rătăcirii nimicitoare, dar perspectiva este și mai tulbure. *Antihristul care va veni*, un om decăzut cu origine iudaică, va fi întruchiparea răutății satanice și cel mai rău nimicitor al sufletelor, care a călcat vreodată pe pământ. El va uni în sine însuși tot felul și toate treptele de păcate; cu o răzvrătire temerară și deschisă împotriva lui Dumnezeu va fi capul și instigatorul celui mai îngrozitor sistem, care a fost instaurat vreodată – un sistem de falsificare și de groază, o unire a mărturisirii creștine și iudaice cu caracteristicile „religiei naturii”. Își va asuma poziția, titlul și acțiunile lui Hristos pe pământ. Va face minuni, »semne și minuni mincinoase«. Semne supranaturale vor confirma aparent trimiterea lui, și prin acestea va duce în rătăcire creștinătatea decăzută, vinovată și o va atrage într-o pierzare inevitabilă.

Antihristul în persoană se va înfățișa în ultima fază a împărăției romane reînnoite, când ea va fi împărțită în zece state. De aceea creștinii din timpurile de demult se temeau de începerea acestei ultime stări a împărăției. Ei considerau că apariția lui antihrist era în legătură cu reînființarea viitoare a puterii statale a Romei și va avea loc în timpul acela. Ei erau obișnuiți să se roage pentru unitatea imperiului cezarului și chiar și pentru domnia celui mai crud cezar – ca și cum el ar fi fost ultimul bastion împotriva domniei care va veni a lui antihrist. Toți „părinții Bisericii” s-au ocupat cu tema lui antihrist. Unii vedeau în el pe satana întrupat, alții au vorbit despre el ca »fiul diavolului«. Cu privire la relația dintre satana și antihrist, în primele patru secole ale creștinismului se învățau două concepții: prima, că antihristul care va veni (așa cum este denumit de Ioan) sau omul păcatului (așa cum l-a numit apostolul Pavel) este un om adevărat de origine iudaică, care va fi călăuzit direct de satana; cea de-a doua, că el este satana întrupat, așa că în nașterea sa imită nașterea supranaturală a preamăritului nostru Domn. Prima concepție este fără îndoială potrivită cu Scriptura, și este un lucru interesant, că în vest Jerome și în răsărit Chrysostomus învățau categoric, că antihristul este un om călăuzit de satana – în opoziție cu aceia care afirmau, că el ar fi diavolul în chip de om. Mai târziu s-a renunțat la presupunerea că antihristul este diavolul. Creștinii de demult considerau în mod deosebit pe Nero⁵⁵, dar și pe Claudius, ca precursori ai lui antihrist. Răutatea aproape supraomenească a lui Nero îl scoate în evidență pe paginile istoriei ca fiind modelul istoric cel mai potrivit al omului păcatului și sângelui, care va veni.

Cea mai mare parte a comentatorilor protestanți prin noțiunea antihrist se referă la sistemul papal. Această interpretare este însă greșită. Noțiunea antihrist, la singular sau la plural, se referă la o persoană, și niciodată la un sistem. Comentatorii romano-catolici au scris multe și savante studii despre această temă, și noi trebuie să adăugăm, că acestea sunt mai corecte decât multe scrieri ale adversarilor lor protestanți. Ei așteaptă apariția unui antihrist⁵⁶ în persoană la sfârșitul timpului, și aceasta este corect. Venirea lui urmează să aibă loc. Dr. Manning, unul dintre comentatorii cei mai eminenți, era adeptul interpretării, că antihristul sau »omul păcatului« este o singură persoană și nu este nici o succesiune de persoane și nici un sistem. El a spus: „Negarea personalității singulare a lui antihrist ar însemna negarea mărturiei clare a Sfintei Scripturi.” Cardinalul erudit a mai adăugat: „El (antihristul) ar putea să întruchipeze un duh sau un sistem, dar cu toate acestea este o persoană.” Bellarmine, de asemenea un scriitor romano-catolic

⁵⁵ În timpul domniei lui Nero a apărut pentru prima dată împotrivirea publică între creștinism și păgânism. Istoria acestor treisprezece ani, în care prigonirea creștinilor a avut loc pentru prima dată printr-un ordin al cezarului, niciodată nu a fost complet scrisă. Abia înaintea tronului de judecată al lui Hristos se vor descoperi pe deplin evenimentele nescrise din timpul acela.

⁵⁶ Pentru protestanți, papa este un antihrist, pentru adepții sistemului papal, Luther este un antihrist. Ambele sunt greșite, căci ambilor le lipsesc caracteristicile antihristului, prezentate în Scriptură; aceste caracteristici, așa cum sunt ele numite în scrierile lui Ioan și ale apostolului Pavel, nu se potrivesc papei, și cu atât mai puțin renumitului reformator.

renumit, a rezumat pe scurt convingerea catolică cu privire la antihrist și a spus: „Toți catolicii sunt de părere, că antihristul va fi o singură persoană.” Într-adevăr, antihristul prezentat în Scriptură este o persoană deosebită, un bărbat, un iudeu, un răzvrătit.

Unii comentatori moderni văd în antihrist capitala imperiului roman, dar nici aceasta nu este adevărat. El este Mesia cel fals, slujitorul lui satana printre iudeii din Ierusalim, care prin puterea satanei va face »semne și minuni mincinoase«. El se va așeza în Templul lui Dumnezeu, care va fi reclădit în Ierusalim, și va impune închinarea la idoli. Fiara (capul politic al împărăției romane), profetul mincinos sau antihristul și balaurul (satana) vor fi atunci adorați ca zei și li se va aduce închinare – o trinitate satanică, imitația Tatălui, Fiului și a Duhului Sfânt. Națiunea decăzută a iudeilor va recunoaște pe antihrist ca împărat. Dar el nu va avea o putere politică mare. El va exercita într-adevăr o influență mare asupra creștinătății (în timpul acela moartă din punct de vedere spiritual), dar în domeniul religios, și nu politic. Guvernarea politică a împărăției va fi atunci în mâinile „fiarei”, a marelui domnitor păgân. Acesta își va avea tronul în Roma și sub călăuzirea lui satana va stăpâni imperiul care se va înființa. Antihristul își va avea reședința în Ierusalim, căpetenia politică dintre păgâni își va avea reședința în Roma. Acești doi bărbați vor fi slujitorii cu influență deosebită și unelte ale lui satana. Aliați în rău, unul un iudeu, celălalt un păgân. Amândoi vor fi pe pământ, când va veni Domnul să facă judecata, și amândoi vor fi atunci aruncați de viu în iazul de foc pentru judecata veșnică (capitolul 19,20).

Numai Ioan, scriitorul Apocalipsei, folosește expresia antihrist, de patru ori la singular (1 Ioan 2,18,22; 4,3; 2 Ioan 7) și o singură dată la plural (1 Ioan 2,18). Din aceste locuri din Scriptură primim unele învățături importante. Apariția antihriștilor este un semn clar al »ceasului din urmă«; antihriștii sunt oameni care au decăzut de la credința adevărată și dreaptă. Ei se așează în contradicție directă cu ceea ce este esențial în creștinism, revelația Tatălui și a Fiului, și cu adevărul deosebit de important pentru iudei, că Isus este Hristosul (1 Ioan 2,22). Persoana sfântă a Domnului nostru – Isus Hristos venind în carne – este de asemenea ținta atacurilor satanei prin antihriști (2 Ioan 7). Acest fel al răului va atinge dezvoltarea deplină în antihristul care va veni, în care orice formă a răului religios va ajunge punctul culminant.

În a doua epistolă către Tesaloniceni, una din epistolele de început ale apostolului Pavel, apostolul Pavel descrie o persoană caracterizată prin păcat, fărădelege și aroganță care vor întrece tot ce lumea a văzut vreodată – o persoană care este evident aceeași persoană cu *antihristul* descris de Ioan. Pe parcursul secolelor a existat și există o concordanță aproape unanimă, că este vorba de aceeași persoană. Evident apostolul Pavel a atras deja verbal atenția credincioșilor din Tesalonic cu privire la faptul serios al decăderii, care va veni, deci la părăsirea publică a creștinismului și la arătarea omului păcatului, care va avea loc după aceasta (2 Tesaloniceni 2,3-5). În această scrisoare a adăugat învățaturii verbale și alte învățături. El folosește în scrisoare trei denumiri, pentru descrierea lui antihrist: »omul fărădelegii«, »omul păcatului«, »fiul pierzării«. Prima arată, că el se opune direct oricărei autorități omenești și divine; cea de-a doua, că el este întruchiparea vie și activă a oricărei forme și fel a răului și totodată păcatul în persoană; cea de-a treia, că în el se desfășoară pe deplin activitatea satanei și de aceea pieirea este partea și soarta care i se cuvine. Această persoană îngrozitoare își va aroga locul lui Dumnezeu pe pământ și se va așeza în Templu, care atunci va fi reconstruit în Ierusalim, și va avea pretenția să i se aducă onoare și închinare divină (2 Tesaloniceni 2,4). El nu va avea nicio importanță deosebită în domeniul politic, dar influența lui religioasă va domina mulțimea mărturisitorilor creștini și iudei. Ei vor fi prinși în cursa lui satana. Ei vor renunța deja mai înainte la Dumnezeu, se vor dezice public de credința creștină și de adevărurile esențiale pentru iudei, și apoi Dumnezeu ca dreaptă răzbunare va renunța la ei, îi va lăsa pradă unei rătăcirii îngrozitoare, așa că ei vor primi pe omul păcatului cu credința că el ar fi adevăratul Mesia (2 Tesaloniceni 2,11). Ce rătăcire, în loc de Hristosul lui Dumnezeu să primești pe antihrist și să crezi în el! Dacă comparăm 2 Tesaloniceni 2,9 cu Faptele Apostolilor 2,22 se observă o concordanță remarcabilă. În ambele locuri din Scriptură se folosesc aceleași expresii, și anume putere (sau fapte puternice), semne și minuni. Prin acestea Dumnezeu a confirmat

trimiterea și lucrarea lui Isus, a Nazarineanului (Faptele Apostolilor 2,22), și cu aceleași confirmări va prezenta satana lumii decăzute pe antihriști (2 Tesaloniceni 2,9). În ultimul caz semnele supraomenești din zilele acelea vor sta în legătură cu minciuna și înșelătoria (2 Tesaloniceni 2,9-10).

Domnul Isus Însuși a vorbit despre antihrist și primirea lui de către iudei ca Mesia al lor (Ioan 5,43). În cartea Psalmilor el este descris profetic în trăsăturile lui ca »omul care varsă sânge și înșală« (Psalmul 5,6). Cu toate că aceste cuvinte caracterizează în general ființa oamenilor fără Dumnezeu din timpul necazului care va veni, totuși va fi o persoană, și numai una, pentru care aceste cuvinte se potrivesc în sensul cel mai complet. Sunt *trăsăturile de caracter* ale lui antihrist, și nu atât de mult persoana sa, care ne sunt prezentate în acest Psalm și în alți Psalmi.

În Daniel 11 sunt amintiți trei împărați: împăratul nordului (Siria), împăratul sudului (Egiptul) și împăratul din Palestina (antihrist). Războaiele, legăturile familiare și intrigile, care sunt așa de exact descrise în primele 35 de versete ale acestui capitol interesant, și-au găsit împlinirea lor deplină în împărățiile Siriei și Egiptului, care au luat ființă după împărțirea puternicului imperiu grec. Această profeție și împlinirea ei literalmente și până în cel mai mic detaliu, a fost cea care a stârnit mânia lui Porphyrios, acest păgân înveninat și dușman al adevărului divin din secolul al treilea. Lucrarea sa „Studiu împotriva creștinilor” a fost totodată „depozitul de arme” care începând din secolul 17 a furnizat material pentru atacurile împotriva creștinismului. Să ne gândim la învățătorii creștini (?), care în lupta lor rea împotriva adevărului s-au folosit cu râvnă de ajutorul unui filozof păgân!

În Daniel 11,36 este numit deodată „împăratul”. Acest împărat este antihrist, a cărui guvernare în Palestina va preceda guvernarea adevăratului Mesia, așa cum odinioară împăratul Saul a domnit înaintea împăratului David, împăratul Saul arătând pe împăratul anticreștin și David pe Hristos, adevăratul Împărat al lui Israel. Această parte a capitolului (Daniel 11,36-45) este încă *viitoare* și îndreaptă privirile noastre spre *timpul sfârșitului* (Daniel 11,40). Împăratul »se va înălța, se va slăvi mai pe sus de toți dumnezeii«. În acest bărbat iudeu îngrozitor se va întrupa mândria diavolului. Numai locul, care se cuvine numai lui Dumnezeu, va satisface ambiția sa. Ce contrast cu adevăratul Mesia, cu Domnul Isus, care S-a smerit atât de mult, cum nimeni n-a făcut-o vreodată! El, Cel care era și este Dumnezeu, S-a smerit până la moartea pe cruce (Filipeni 2,5-8).

Că antihrist va avea descendență iudaică, pare să rezulte clar din Daniel 11,37; pentru aceasta vorbește și faptul, că dacă nu ar fi așa, atunci el nu ar putea să aibă pretenția la tronul lui Israel, nici măcar în ochii iudeilor decăzuți. Și „împăratul” din viitor va fi atacat de împărații nordului și sudului, deoarece țara lui, Palestina, este așezată între cei doi împărați. El nu va fi în stare să se opună atacurilor repetate ale acestor dușmani, nici măcar cu sprijinul aliatului său, capul politic puternic al vestului. Dușmanul din nord va lupta cu angajare și succes mai mare. Palestina va fi luată cu asalt de armatele cuceritorului din nord, dar împăratul ei, antihrist, va scăpa de răzbunarea marelui asupritor din nord, al cărui model renumit este împăratul sirian Antiochus Epiphanes. Antihrist va fi în cele din urmă judecat de Domnul Însuși, la venirea Sa din cer (2 Tesaloniceni 2,8; Apocalipsa 19,20).

În Apocalipsa 13 sunt numite două fiare. Prima reprezintă puterea romană și domnitorul ei batjocoritor, aflat sub conducerea directă a lui satana (capitolul 13,1-10), cea de-a doua fiară este antihristul personal (capitolul 13,11-17). Prima fiară va fi caracterizată de putere brutală. Ea va fi puterea politică a acelor zile și aceea căreia satana îi va da »puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare« (capitolul 13,2). Cea de-a doua fiară va fi clar subordonată celei dintâi și va executa puterea ei (capitolul 13,12). Ea va urmări scopuri religioase, și nu politice. Pretențiile ei religioase își vor găsi însă sprijinul prin puterea imperiului roman în decăderea lui de la Dumnezeu, și în felul acesta cele două fiare vor lucra împreună sub conducerea lui satana, a marelui lor cap. Tuturor celor trei li se va aduce închinare.

Cea de-a doua fiară, sau antihristul, este totodată și »profetul mincinos«, care este amintit de trei ori (capitolul 16,13; 19,20; 20,10). Conducătorii răzvrătirii împotriva lui Hristos în drepturile

Sale ca *Împărat* și *Profet* vor fi doi bărbați, care vor fi stăpâniți și mânați direct de satana, așa că noi putem vorbi despre o trinitate a răului. Un alt comentator (Auberlen) a scris: „Balaurul a dat puterea sa exterioară primei fiare; celei de-a doua îi dă duhul său, așa că ea, fiind în posesiunea acestui duh, vorbește ca un balaur” (capitolul 13,11).

În cele din urmă vorbește și Zaharia (Zaharia 11,16-17) despre antihriști ca fiind »păstorul de nimic«, care nu va trata cu atenție turma (Israel) și nu va avea grijă de ea, dar își va aroga locul unui împărat, unui preot și al unui profet peste ea. Dar »brațul său« (puterea sa) și »ochiul lui drept« (priceperea sa), cu care se laudă și pe care se reazemă pretențiile sale cu privire la țară, se vor »usca« și se vor »stinge« complet; el însuși va fi aruncat de viu în iazul de foc, locul de chin veșnic.

De aceea, după înțelegerea noastră steaua care cade la prima vai-judecată reprezintă neîndoielnic pe antihrist. Pentru care altă persoană din cartea Apocalipsa s-ar putea folosi această descriere? Scopurile spirituale și pretențiile *religioase* ale satanei sunt sprijinite și impuse de antihrist, în timp ce domnia sa *lumească* asupra pământului va fi realizată în împărăția și persoana deținătorului puterii⁵⁷ romane.

Chinul, care va lovi pe oameni la prima vai-judecată, este un chin sufletesc și al conștiinței, și nu este un chin corporal. Se pare, că antihrist va deveni unealta prevăzută de diavolul, ca să lovească pe oameni cu chinuri sufletești și de conștiință, pe când puterea brutală a fiarei, care are plăcere în cruzime și vărsare de sânge, se va dezlănțui, ca să chinuiască trupește pe oameni.

După această digresiune lungă, dar necesară, vrem să revenim la studiul capitolului 9.

Steaua căzută

1. »Și am văzut o stea, care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii adâncului.« Această stea căzută (simbolic!), care a avut cândva locul ei pe „cerul moral”⁵⁸, ca să facă oamenii de pe pământ conștienți de autoritatea lui Dumnezeu în guvernarea Sa, nu reprezintă niciun sistem religios sau politic, ci este o persoană reală, un conducător căzut și degradat. Aici nu se face aluzie la căderea viitoare a satanei, așa cum a fost el văzut profetic de Domnul și vestit celor șaptezeci de ucenici (Luca 10,18; Apocalipsa 12), ci la prăbușirea împăratului din Babilon. »Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!« (Isaia 14,12-15). Aceste cuvinte ale Scripturii vorbesc despre marele împărat mândru și arogant al Babilonului, despre căderea lui îngrozitoare, de pe o înălțime, pe care niciodată mai înainte nu a avut-o un suveran pământesc, până la cea mai mare adâncime a rușinii: »Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului.« Unii văd atât în »steaua strălucitoare« a profetului (Isaia 14,12) cât și în steaua căzută din Apocalipsa 9,1 un indiciu la căderea lui satana din cer, dar noi suntem convinși, că prin steaua strălucitoare se înțelege împăratul Babilonului (Isaia 14,4⁵⁹) și prin steaua căzută de aici este vorba de antihrist.

⁵⁷ Domnul nostru s-a opus categoric să accepte domnia asupra lumii și slava ei oferită de satana (Matei 4,8-10). Dar acest suveran, care va veni, va prelua cu bucurie ambele din mâna satanei; afacerea murdară se va încheia, fiara se va închina balaurului și apoi satana va da domnia asupra lumii în mâinile locțiitorului lui politic.

⁵⁸ Prin aceasta se exprimă, că această persoană de conducere avea misiunea de purtător de lumină (»stea«), să răspândească lumină morală pe pământ și prin aceasta să dea oamenilor indicații cu privire la umblarea și orientarea lor în comportarea lor.

⁵⁹ În Isaia 14,12-14 putem vedea fără îndoială un indiciu la căderea *de la început* a satanei, prin care pământul creat de Dumnezeu a fost adus în starea descrisă în Geneza 1,2 (compară cu Isaia 45,18). Din Isaia 14,13-14 putem deduce, că mândria a fost cauza căderii satanei; același lucru rezultă și din plângerea asupra împăratului Tirului (Ezechiel 28,12-17), unde în mod deosebit versetul 14 arată, că aceste cuvinte în înțelesul lor deplin nu se pot aplica la un om, și nici la un împărat.

Cuvintele din Isaia 14,4-20 se aplică însă profetic și la fiară⁶⁰, la deținătorul puterii lumii din ultimele zile.

Acestei „stele”, acestui demnitar decăzut, i s-a dat »cheia fântâniei adâncului«. Cheia înseamnă împuternicire și autorizație (Matei 16,19; Apocalipsa 1,18; 3,7; 20,1). »Fântâna adâncului« este o denumire ciudată, care se folosește numai în legătură cu această judecată din capitolul 9,1-2. »Fântâna« este amintită de șapte ori în cartea Apocalipsa. Ea pare să fie închisoarea demonilor (Luca 8,31), în care va fi închis și satana pentru o mie de ani, pentru toată perioada Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 20,3). Dar locul *veșnic* al diavolului și al celor pierduți va fi *iazul de foc*, nu fântâna (Apocalipsa 20,10,15). W. B. Carpenter scrie în comentariul său: „Versetele dinaintea noastră pun înaintea noastră o adâncime imensă, care poate fi atinsă printr-o galerie, a cărei deschidere sau intrare este încuiată. *Infernul* lui Dante cu spiralele lui, care devin tot mai înguste până jos în galerie, arată ceva asemănător. Abisul este locul cel mai adânc al râului, din care se ridică cele mai rele pericole” (capitolul 11,7; 17,8; 20,1-3). – Această deschidere a adâncului este aici pentru început închisă, dar se acordă împuternicirea, ca să fie deschisă. Unii afirmă, că drept rezultat al deschiderii acestei închisori uriașe, roiuri de duhuri rele ies afară și năvălesc pământul. Dar din abis s-a ridicat fum, și nu duhuri, și din fum a ieșit un roi (simbolic) pustiitor de lăcuste.

O orbire satanică și efectele ei

2. »Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântâniei.« Aici se vorbește despre o orbire satanică, care vine din abis și are efect nimicitor de orbire spirituală și morală. Probabil că apostolul Pavel vorbește în 2 Tesaloniceni 2,11-12 despre aceeași orbire, în care va fi dată creștinătatea decăzută. Efectul fumului, această influență a satanei, care întunecă, va fi, că cea mai înaltă putere de conducere (soarele) va fi înlăturată și că întreaga viață socială și principiile oamenilor (aerul) vor fi întunecate moral și nimicite. Aerul, ca simbol a ceea ce influențează moral pe oameni – atmosfera în care ei trăiesc și respiră – apare de două ori în cartea Apocalipsa, aici la judecata anunțată de trâmbița a cincina și la vărsarea potirului al șaptelea (capitolul 16,17).

Lăcustele

3. »Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat putere, ca puterea pe care o au scorpionii pământului.« Nici fumul și nici lăcustele nu trebuie interpretate literalmente. Fumul dă naștere la lăcuste. Puterile satanice intră pe scena profeției. Durerile îngrozitoare provocate de ele sunt comparate în versetul 5 cu chinul provocat de înțepătura otrăvitoare a unui scorpion. Scorpionii evită lumina și sunt cu adevărat de temut de oamenii din Africa și din diferite seminții arabe din Asia. Înțepătura lor este rar mortală, dar ea provoacă dureri îngrozitoare. Aici scorpionii stau în legătură cu steaua căzută; în Luca 10,19 Domnul amintește șerpilor, scorpionii și toată puterea dușmanului în legătură cu căderea lui satana. Dar aceste puteri infernale ale răzbunării, care vor veni atunci asupra oamenilor vinovați din Israel, sunt atâta timp lipsite de putere, până când li se va da putere de acțiune: »Și li s-a dat putere.«

⁶⁰ Primul și al patrulea imperiu mondial (Daniel 2 și 7) au fost imperiul babilonian și imperiul roman; ambele au stăpânit peste Iuda. Primul este condamnat la pustiire veșnică: »Așa va fi înecat Babilonul, și nu se va mai ridica din nenorocirile, pe care le voi aduce asupra lui« (Jeremia 51,64). Este greșit să se presupună, că Babilonul ca oraș sau ca vechi imperiu caldeean va înflori iarăși. Ultimul purtător al puterii pe pământ, fiara, va relua într-un anumit sens istoria Babilonului și o va duce la sfârșit. Nebucadnețar al Vechiului Testament este un model al acestui mare domnitor păgân din viitor, în care se vor uni caracteristicile celor trei imperii anterioare, împreună cu caracteristicile specifice lui. Și împăratul Babilonului din Isaia 14 trebuie văzut ca model al împăratului din ultimele zile ale domniei păgâne – înainte de venirea Domnului.

4. »Și li s-a spus să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor.« Prin armata lăcustelor este prezentată simbolic o judecată supranaturală. Aceasta rezultă din descriere și din interdicția de a vătăma iarba și copacii, hrana naturală a lăcustelor. Mai există însă și un alt motiv pentru care lumea vegetală trebuia să fie cruțată. Iarba, toată verdeața și copacii arată o stare generală de prosperitate în mediul pământesc și în starea exterioară a oamenilor. Lăcustelor li se poruncește să invadeze Palestina, care înainte de toate este o țară vegetală, dar ele trebuie să vatăme numai pe *oamenii* »care nu au *pecetea lui Dumnezeu* pe frunțile lor.« Mulțimea dintre păgâni nu va fi pecetluită, ci numai 144000 din Israel (capitolul 7,3-4). Vedem deci aici, că cei nepecetluiți din Israel sunt dați acestei judecăți viitoare, ca să bea complet paharul răzbunării Domnului. Moartea ar fi după părerea lor eliberarea mult dorită de chinul, de necazul sufletului, care le-a fost provocat de aceste puteri satanice, dar acest ultim refugiu al deznădejdiei nu li se va oferi, »moartea va fugi de ei« (versetul 6). Durerea care îi străpunge și chinurile îngrozitoare ale unei conștiințe vinovate, pătată de păcate, sunt de nedescris; ea poate fi apreciată și evaluată numai de aceia care trec prin ea.

5. »Și li s-a dat să nu-iucidă, ci să fie chinuiți cinci luni; și chinul lor este asemenea chinului de scorpion, când îl înțepă pe un om.« Durata acestei biciuiri satanice este limitată la cinci luni. Aceasta este și durata naturală de viață a lăcustelor (din mai până în septembrie). Această indicare a timpului se referă la o perioadă scurtă, stabilită mai dinainte, a acestei vai-judecată, dar nu neapărat la cinci luni efective.

În versetele 7-10 urmează unele descrieri detaliate ale armatei de lăcuste, în care fiecare punct este important și semnificativ:

1. Ele sunt complet echipate și dornice, pline de spirit combativ, să împlinească misiunea lor, »ca niște cai pregătiți de luptă« (versetul 7).
2. Ele au pretenția suveranității regale. O cunună de aur împodobește capul Fiului Omului (Apocalipsa 14,14) și capetele bătrânilor sau mântuitorilor triumfători (capitolul 4,4). Dar acești invadatori satanici din fumul fântânii adâncului nu sunt încununați cu adevărat, și nici nu se vorbește de aur adevărat. Ei au pretenția unei demnități, care nu le va fi dată de Dumnezeu. De aceea se spune: »Pe capete aveau *un fel* de cununi, care *păreau* de aur« (versetul 7). Pretenția lor la autoritatea regală nu este justificată.
3. Ele creează impresia, că în comportarea lor sunt călăuzite de înțelepciune omenească, dar aceasta este numai aparentă, fețele lor »*se asemănau* cu niște fețe de oameni« (versetul 7). Demnitatea și înțelepciunea lor simulată este tot așa fără valoare ca și pretenția lor la demnitatea regală.
4. Ființa lor, natura lor este inumană și ele sunt supuse, dar nu lui Dumnezeu, ci lui satana, conducătorul lor: »Aveau părul ca părul de femeie« (versetul 8).
5. Ele sunt sălbatice, lacome de pradă și barbare: »Dinții lor erau ca dinții de lei« (versetul 8, compară cu Ioel 1,6).
6. Ele nu cunosc mila. Nici forța și nici rugăciunea fierbinte nu le poate opri de la ce și-au propus să facă. Inimile lor sunt împietrite, conștiința lor este ca fierul: »Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier« (versetul 9).
7. Oștirea satanică se năpustește cu o energie irezistibilă și produce frică și groază la cei ce sunt prada lor. Aproximarea lor se face cunoscută în felul următor: »Vuietul, pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă la luptă« (versetul 9; compară și cu Ioel 2,5).
8. Ele atacă pe oameni și le produc durerile cele mai mari: »Aveau niște cozi ca de scorpioni, cu bolduri. Și în cozile lor stătea puterea, pe care o aveau ca să vatăme pe oameni cinci luni« (versetul 10). În acest verset se folosește prezentul în loc de trecut. Schimbarea este cu siguranță intenționată, deoarece prin aceasta această cea mai ciudată și rea caracteristică este ceva mai redusă în comparație cu cele anterioare.

Aceste lăcuste-scorpioni vor inunda „țara sfântă” de odinioară și oarecum vor vâna partea oamenilor din Israel nepečetluită și păcătoși. Otrava minciunii și falsității – dogmele, învățăturile și principiile greșite și care duc în rătăcire -, care vine din abis, vor fi primite de partea decăzută a națiunii iudaice și vor da naștere la chinuri insuportabile în sufletele și conștiința lor. Ei vor fi fără Dumnezeu, și Dumnezeu îi va da acestei judecăți, ca să urmeze minciuna și înșelătoria satanei; dar ca adepți înșelați ai satanei, în măsura în care este posibil oamenilor de pe pământ, vor cunoaște toată măsura suferinței și necazului. Cozile lăcustelor »asemenea scorpionilor« vor conține otrava morală, care va aduce chinuri îngrozitoare aceluia care o primesc. *Acolo* sunt acele otrăvitoare, și acolo este puterea să distrugă și să chinuie. În Isaia 9,15 găsim explicația: »Prorocul, care învață pe oameni minciuni, este coada«.

Două denumiri ale aceleiași persoane

11. »Au un împărat peste ele, pe îngerul Adâncului: numele său în evreiește este Abadon și în grecește (el) are numele Apolion.« Așa cum arată pronumele la singular („său” și „el”), împăratul lăcustelor⁶¹ simbolice este aceeași persoană ca și îngerul abisului. Ambele denumiri se referă la satana. Judecata, pe care o studiem aici, are loc pe pământ, nu este o judecată veșnică. Conducătorul sau inițiatorul omenesc al acestei judecăți îngrozitoare este steaua căzută, sau antihristul, în timp ce capul invizibil al tuturor uneltelor judecății este diavolul însuși. Dar antihrist este slujitorul lui, prin care satana își exercită influența sa rea, este reprezentantul lui religios între oameni. De aceea uneori ai impresia, că ambii sunt văzuți ca o singură persoană. Într-un anumit sens ei sunt una, căci diavolul dă trăsăturile lui de caracter acestui om subordonat lui, dar pe de altă parte sunt persoane diferite. Satana este un duh și conducătorul ascuns al oștirii răului, în timp ce antihrist este un om, un iudeu decăzut, a cărui rază de acțiune se extinde asupra iudaismului stricat și pe jumătate necredincios și asupra creștinătății decăzute.

De aceea noi privim steaua căzută ca un tablou al lui antihrist, pe împăratului oștirii lăcustelor și îngerul abisului ca tablou al satanei.

Ambele denumiri Abadon și Apolion arată, cu toate că ambele au practic același înțeles și ambele se referă la aceeași persoană îngrozitoare, la o privire atentă totuși o diferență remarcabilă. Abadon este în ebraică și înseamnă textual „stricăciune”; Apolion este în greacă și înseamnă „cel care strică”. De ce această diferență aparent neimportantă între cele două denumiri semnificative? Și de ce denumirea ebraică stă înaintea denumirii în greacă? Deoarece iudeul a îngrămădit mai multă vină asupra sa decât păgânul, cuvântul ebraic Abadon, stricăciune, vorbește cu accent mai mare despre judecata inevitabilă și sigură asupra iudeilor decăzuți. Și deoarece *primul* necaz va lovi direct mulțimea iudeilor, Abadon stă pe *primul* loc. Al *doilea* necaz va lovi pe locuitorii împărăției romane; de aceea Apolion este pe locul doi după Abadon. Atât în perioada harului cât și la judecată ordinea este: mai întâi iudeul, apoi grecul (sau națiunile, compară cu Romani 1,16; 2,9-11; Faptele Apostolilor 13,45-46). Numele grecesc Apolion, cel care produce stricăciune, descrie caracterul satanei cu privire la creștinătate, după cum Abadon, stricăciune, caracterizează legătura lui cu iudaismul. Ambele sisteme stricate, ale iudaismului decăzut și ale creștinătății decăzute, se vor vedea pe deplin în ultimele zile în persoana și în mâinile *antihristului*, care va introduce respingerea drepturilor *preotești* și *profetice* ale lui Hristos, prin aceea că el va nega adevărurile de bază ale iudaismului și ale creștinismului (Daniel 11,36-39; 1 Ioan 2,22). Negarea, că Isus este *Hristosul*, Mesia, este caracteristica specifică a iudaismului decăzut, negarea Tatălui și a Fiului este tot așa de clar caracteristica creștinătății decăzute. În felul acesta cele două nume, folosite în ebraică și în greacă pentru satana, au perechea pe pământ în legătura dublă a lui antihrist cu sistemele stricate

⁶¹ Despre lăcustele naturale se spune: »Lăcustele n-au împărat« (Proverbe 30,27).

al iudaismului decăzut și al creștinătății decăzute. *Fiara*, care se înalță din abis (Apocalipsa 11,7), va conduce răzvrătirea politică împotriva lui Hristos în drepturile Sale ca *Împărat*.

Dacă ar fi nevoie de o dovadă suplimentară, că steaua căzută este o persoană subordonată îngerului abisului, atunci aceasta este în faptul, că steaua căzută practică numai o autoritate conferită: »I s-a dat cheia fântânii adâncului«; numai de aceea a putut ea să deschidă abisul. În opoziție cu aceasta folosirea articolului hotărât, »îngerul adâncului« (versetul 11), îl prezintă pe acesta ca fiind o personalitate independentă cu autoritate. În continuare se mai poate remarca, că în legătură cu steaua se vorbește despre »cheia fântânii adâncului«, în timp ce despre »fântâna adâncului« se vorbește atunci când este vorba de domeniul puterii „îngerului” adâncului. *Din adânc* se ridică fiara (capitolul 11,7), și *în adânc* va fi aruncat satana pentru o mie de ani, așa că adâncul va deveni o închisoare pentru el (capitolul 20,1-3). În încheiere recapitulăm, că în steaua căzută (versetul 1) se identifică antihristul, în împărat și în înger se identifică satana (versetul 11).

Trâmbița a șasea, a doua vai-judecată

13. – 21. »Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Euftrat!” Și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni. Numărul oștirilor lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul. Și iată cum mi s-a arătat în vedenie caii și călăreții; aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă. A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa, care ieșeau din gurile lor. Căci puterea cailor stătea în gura și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau. Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.«

Cele două altare

Cortului întâlnirii din Vechiul Testament îi aparțin două altare. Unul din ele era în afara cortului în curtea din față, celălalt în interiorul Locului Sfânt. În cartea Apocalipsa se vorbește de două ori despre altarul de aur, aici și în capitolul 8,3. Altarul din față, care a stat odinioară în curtea din față, este amintit de șase ori în cartea Apocalipsa, și anume, simplu, ca »altar«. Punctul central al serviciului divin levitic a fost acest altar din față, pe care se aduceau jertfele. Ceea ce era acest altar împreună cu slujba sa pentru iudei, și anume fundamentul legăturii poporului cu Dumnezeu, este crucea lui Hristos pentru creștini, ea caracterizează creștinismul. Altarul de aur și-a obținut valoarea și eficiența sa într-un anumit sens prin altarul din față. În fiecare dimineață și în fiecare seară s-a ars tămâie, care reprezintă calitățile lui Hristos, pe altarul de aur, în afară de ziua împăcării, care avea loc în fiecare an. În această zi deosebită din timpul anului lui Israel și la alte ocazii, o parte din sângele animalului de jertfă era stropit pe cele patru coarne ale altarului de aur (Levitic 16,18-19; 4,7,18). Mirosul plăcut al tămâii lua naștere prin focul care era luat de pe altarul *din față*, și sângele de pe coarnele altarului era luat din sângele care era vărsat în partea de nord a altarului *din față* din curtea din față (Levitic 1,11; 6,18). În felul acesta eficiența adorării și părtășiei poporului cu Dumnezeu, care era menținută la altarul de aur, avea ca fundament vărsarea sângelui la altarul jertfei de ardere.

Glasul din cele patru coarne ale altarului

13. »Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur.« Am remarcat deja, că altarul de aur este amintit de două ori în cartea Apocalipsa. În capitolul 8,3 rugăciunile sfinților de pe pământ sunt ascultate, și lor li se dă putere pe altarul de aur. În timpul despre care vorbește viziunea, fiara din adânc va fi deja activă, care în mod deosebit în ultima perioadă a drumului ei va rosti batjocuri și va urmări barbar pe sfinți. În timpul despre care am citit în capitolul 6,11, va fi deci încă o grupă de martori pe pământ, care vor suferi din cauza mărturiei lor. Rugăciunea lor fierbinte pentru intervenția lui Dumnezeu în favoarea lor va fi acum ascultată, și aceasta o găsim în această vai-judecată. – La primele patru judecăți anunțate prin trâmbițe starea generală a imperiului roman, în relațiile și starea lui socială, morală, economică și politică, ajunge sub nuiuaa mâniei lui Dumnezeu. Judecata prin trâmbița a șasea, sau a doua vai-judecată, va fi în felul și efectul ei mult mai îngrozitoare decât toate cele dinainte. Popoarele împărăției romane sunt aici obiectul direct al judecății, dar ea nu va aduce chinuri, ca prima vai-judecată, ci o masacrare a locuitorilor prin hoardele dușmanilor din afară, la care minciuna și înșelătoria satanică vor avea suplimentar efecte nimicitoare asupra sufletului și conștiinței oamenilor. Urgiile judecății prin împrejurări în care oamenii se află sunt un lucru, dar atacarea directă a omului, acești dușmani declarați și deschiși ai lui Dumnezeu și ai sfinților Săi, sunt un alt lucru. De aceea răspunsul lui Dumnezeu la strigătul și implorarea sfinților Săi care suferă vine *din* altarul apărării. Rugăciunile se înalță spre el (capitolul 8,3), și din el vine aici și răspunsul. Glasul, pe care vizionarul l-a auzit, este ori glasul lui Dumnezeu ori glasul unui împuternicit al Lui.

Glasul a venit »din cele patru coarne ale altarului«. De ce nu a venit din altarul însuși, ca în capitolul 16,7? Și de ce sunt numite expres coarnele și numărul lor? Numărul patru exprimă⁶² universalitatea, caracterul pământesc complet, privirea spre *tot pământul* și spre *toată omenirea*. Un *corn* este simbolul *puterii* (Psalmul 89,17,24; 92,10; 132,17; Apocalipsa 5,6 și alte locuri). Toată activitatea și toată puterea altarului apărării se va vedea clar în răspunsul divin la rugăciuni, cu care se unește norul lucrării de tămâiere din jurul altarului. Acest răspuns divin va fi judecata anunțată prin sunetul celei de-a șasea trâmbițe. – Fiecare din cele două altare avea *patru* laturi și *patru* coarne. Prin aceasta se exprimă simbolic, că fiecare păcătos, din orice parte a pământului ar veni, găsește primire la Dumnezeu pe baza stropirii sângelui pe altarul din față. Și toți sfinții, oriunde s-ar găsi ei, găsesc ascultare la altarul de aur. Vorbim desigur despre adevăruri, care sunt prezentate prin cele două altare, nu prin prescrierile Legii. Astăzi sângele Mielului fără cusur al lui Dumnezeu vărsat pe crucea de pe Golgota este fundamentul tuturor; spre acesta arăta sângele stropit odinioară pe altarul din față.

Vrem aici să atragem atenția la încă o diferență. În capitolul 8,3 se spune că altarul este înaintea scaunului de domnie, în timp ce aici se spune că altarul este înaintea lui Dumnezeu. Această ultimă legătură este mai intimă și mai strânsă; ea exprimă interesele personale ale lui Dumnezeu față de sfinții Săi.

O poruncă categorică

14. – 15. »„Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Euftrat!” Și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.« Vocea de pe locul apărării și puterii are se pare autoritate divină și este îndreptată spre îngerul al șaselea. Repetarea numerelor »al șaselea« (versetele 13-14) și »patru« (versetele 14-15) arată atenția și exactitatea cu care se va îndeplini această vai-judecată. În afară de aceasta arată exactitatea cu care este stabilită ora răzburării și numărul de

⁶² Patru metale (Daniel 2) și patru fiare (Daniel 7) reprezintă simbolic cele patru imperii mondiale. Omenirea este rezumată în patru expresii (Apocalipsa 7,9).

unelte folosite pentru aceasta (versetele 15-16), că această pedeapsă divină va avea un caracter deosebit de serios. Cei patru îngerii, care țineau cele patru vânturi (capitolul 7,1), nu trebuie confundați cu cei patru îngeri din această secțiune, care sunt legați la râul Eufrat. Aceia sunt la marginile pământului, aceștia sunt în ținutul restrâns al Eufratului. În afară de aceasta nu numai momentul și împrejurările sunt diferite, ci și acțiunea îngerilor, care este total opusă în cele două cazuri. Cei patru îngeri din capitolul 7 rețin puterile râului, în timp ce aici uneltele umane și diabolice ale răzbnării lui Dumnezeu sunt lăsate liber.

Eufratul este amintit de două ori în cartea Apocalipsa, aici și în capitolul 16,2. În ambele cazuri se vorbește despre »râul *cel mare* Eufrat«. Lungimea lui totală este de aproximativ 2700 km, și el este cu mult mai lung decât orice râu important din vestul Asiei. În istoria și în prorociile Bibliei el ocupă un loc principal. Marele înaintaș al lui Israel, Avram, a venit odinioară din partea de răsărit a acestui râu în țara Canaan. Râurile Nil și Eufrat au fost stabilite de Dumnezeu ca granițe ale țării făgăduite (Geneza 15,18). Pentru un timp scurt David și Solomon au extins granițele domniei lor până la Eufrat (1 Cronici 18,3; 2 Cronici 9,26). După împărțirea împărăției în timpul lui Roboam acest ținut extins a fost mult redus. Eufratul era granița naturală care despărțea națiunile din răsărit de Palestina. Râul larg curgea între Israel și dușmanul lui puternic Asiria. El constituia și granița cuceririlor romane în această parte a lumii. De aceea după părerea noastră aici – ca și în capitolul 16,12 – se referă la adevăratul râu Eufrat și nu la puterea turcă.

Porunca dată îngerului al șaselea este să elibereze pe cei patru îngeri, care sunt legați de marele râu. Acești îngeri stau ca slujitori ai judecării sub supraveghere divină; ei nu pot acționa fără să primească o poruncă clară. Ora exactă, în care Domnul în dreptatea răzbnătoare va acționa asupra popoarelor decăzute din împărăția romană reinstaurată, este stabilită cu atenție. Îngerii erau pregătiți pentru această oră. Nu ni se spune ce a împiedecat pe acești îngeri să acționeze mai devreme. Ora răzbnării potrivit cu planul profetic nu a venit mai înainte. Nedreptatea oamenilor acestei împărății nu va atinge mai înainte punctul culminant, care este prorocit în Scriptură. Dar în ceasul acela se va atinge acea înălțime și judecata aspră și zdrobitoare nu va mai aștepta mult.

În această judecată va fi omorâtă **a treia parte din oameni**. La vai-judecata anterioară nu se vorbește despre o treime. Acolo Palestina este scena evenimentelor judecării, și numai cei care nu au fost pecetluiți din Israel sunt subiectul judecării. Ei vor fi în mare necredință reîntorși în țară, și starea din urmă a lui Israel va fi prin stricăciune și închinare la idoli mult mai rea decât a fost vreodată (Matei 12,45). Dar aici se vorbește iarăși despre a treia parte, care este amintită așa de evident la primele patru judecări anunțate prin trâmbițe, și din aceasta se deduce, că împărăția romană va deveni din nou domeniul activității divine. Judecata anunțată prin trâmbița a șasea va fi un măcel îngrozitor al locuitorilor ei. – Acum privirile sunt îndreptate spre uneltele omenești, care vor face această baie de sânge.

Numărul oștirii de război

16. »Numărul oștirilor lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul.« Numărul conducătorilor invizibili a fost patru, dar vizionarul a fost informat cât de numeroasă va fi oștirea folosită pentru răzbnare: numărul ei era »de douăzeci de mii de ori zece mii« sau 200 de milioane. Acest număr depășește capacitatea de imaginație omenească. Duhul devine pus la încurcătură în efortul de a-și imagina o astfel de armată, care va întregi la număr tot ce a fost vreodată pe pământ. Dar și carele invizibile de luptă ale lui Dumnezeu sunt numărate cu zecile de mii (Psalmul 68,17). Fie ca lecția să se întipărească adânc în inima noastră, că toate forțele vizibile și invizibile ale binelui și râului stau sub controlul direct al lui Dumnezeu! Aici nu trebuie să ne gândim literalmente la o oștire de 200 de milioane de călăreți. Ideea principală este o armată imensă, care biruiește totul, care nu poate fi numărată de

oameni și care depășește⁶³ cu mult la număr pe toate cele anterioare. Un alt scriitor o numește: „O armată de o putere superioară, compactă”. Însă nu va fi o armată, ci „oștiri de război” se vor apropia. Aici se folosește pluralul, pentru că oștirea de dincolo de Eufrat va pătrunde cu succes de mai multe ori în împărăția fiarei. Unul din dușmanii viitori ai împărăției romane reînstate va fi Gog (Rusia), marea putere din nord-est. Vor veni și alte puteri din răsărit ca unelte executive ale judecății.

Descrierea călăreților și a cailor

17. »Și iată cum mi s-a arătat în vedenie caii și călăreții; aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă.« Călăreții aveau »platoșe ca focul, iacintul și pucioasa«. – Țările, în care lumina Evangheliei a strălucit așa de luminoasă, vor fi date în curând întunericului satanic și amăgirii. Diavolul le va lua într-o oarecare măsură în stăpânire. Influența sa va pătrunde și va otrăvi sursele și motivul gândirii și acțiunii popoarelor și a fiecărui om în parte. El va conduce și va domina puterile spirituale și omenești ale răutății. Închinarea la demoni va fi foarte răspândită (versetul 20). Iudeii și creștinii decăzuți vor fi lăsați pradă să aducă închinare și preamărire directă lui satana și celor doi reprezentanți importanți ai lui de pe pământ, fiara și profetul mincinos (Apocalipsa 13,4,12; 2 Tesaloniceni 2,3-4). – În timpul acela Dumnezeu va permite diavolului să echipeze oștirile lui nenumărate cu platoșe, care îi va face invulnerabili. Combinația »platoșe ca focul, iacintul și pucioasa« a fost just denumită „echipamentul de apărare al iadului”. Focul și pucioasa au efect nimicitor; Dumnezeu le-a lăsat odinioară în judecata Sa directă să cadă din cer (Geneza 19,24). Ele sunt și simbolul chinului veșnic (Apocalipsa 20,10).

După aceea urmează o descriere a cailor. La prima vai-judecată am văzut o asociere de lăcuste și scorpioni, care reprezintă simbolic *nimicirea și chinul*. Aici caii stau pe prim plan, ajutoarele de informare și războinice în atac și război. Capetele lor »ca niște capete de lei« oferă oștirilor de război o oarecare maiestate; ele vorbesc simbolic și despre curaj și cutezanță, cunoscutele caracteristici ale „împăratului pustiei”.⁶⁴

17. »Și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă.« Aceste expediții de război vor fi sub conducerea lui satana. El este cel care echipează uneltele sale cu echipament de apărare din abis, față de care toate armele adversarului rămân fără efect. Vedem aici, că el echipează oștirile sale de război și cu o combinație de trei *arme de atac* nimicitoare. Oamenii împărăției care a răstignit pe Hristos, au distrus Ierusalimul și au împrăștiat pe iudei, vor trebui să sufere prin ele, în măsura în care este posibil oamenilor, groaza și chinurile iazului de foc. La foc și pucioasă, simboluri ale chinurilor inimaginabile (capitolul 14,10; 19,20; 21,8) se adaugă fumul, care reprezintă simbolic întunericul moral și orbirea venită din abis.

O recoltă bogată a morții

18. »A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa, care ieșeau din gurile lor.« - Focul, fumul și pucioasa sunt în sine însuși urgii independente, dar aici ele contribuie împreună la lucrarea de moarte. Mulți oameni vor muri din cauza puterii judecătorești încredințate satanei. De aceea această moarte va fi mult mai îngrozitoare decât moartea rapidă prin sabie. Judecata descrisă nu va fi un simplu măcel cu

⁶³ După relatările istorice cea mai mare armată trimisă pe câmpul de luptă a fost cea a lui Xerxe în atacul asupra Greciei. După mărturia lui Herodot ea consta din mai mult de două milioane și jumătate de războinici.

⁶⁴ Noi citim despre leul care răcnește, care produce groază (Apocalipsa 10,3), despre dinții leului, care inspiră cruzime (Apocalipsa 9,8), despre un cap, care arată maiestate (în versetul acesta) și despre o gură, care arată caracterul lui puternic (Apocalipsa 13,2).

metodele moderne sau cu tacticile vechi. Nu călăreții, ci caii vor aduce moartea. Puterile distrugătoare din abis vor fi lăsate asupra »a treia parte din oameni«, ca să-i omoare – probabil cei mai răi dintre ei, căci vor fi unii care vor fi cruțați (versetul 20). Dar nici aceștia nu se vor pocăi. De două ori sunt numite cele trei urgii, și de două ori se spune, că ele ieșeau din gurile cailor. Amintirea repetată a acestor puteri nimicitoare trebuie să scoată clar în evidență, că atunci puterea de execuție a satanei va fi la lucru și că uneltele folosite pentru aceasta nu sunt simpli soldați angajați, ci că ei sunt mânați de satana și vor ucide cu bucurie. Cuvintele »din gurile lor« arată că ei găsesc o plăcere diabolică în această lucrare. Și în capitolul 16,13 vedem că răul iese din gură; în evanghelia după Matei 12,34 găsim principiul general: »Din prisosul inimii vorbește gura.«

Gura și cozile cailor

19. »Căci puterea cailor stătea în gura și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau.« Constatarea, că puterea cailor stătea în gura lor, servește numai ca legătură cu ceea ce se spune despre cozile lor. Acțiunea distrugătoare și nimicitoare nu a fost suficient prezentată prin ceea ce ieșea din gura cailor. Ea se arată suplimentar prin simbolul cozilor asemenea șerpilor. Gura stă aici la singular în timp ce mai înainte apare de două ori la plural; despre cozi se vorbește la plural. Prin gură și cozi – o dată la singular și o dată la plural – se exprimă, că toți sunt însuflețiți de *un* duh, dar că învățăturile și minciunile lui satana sunt *felurite*. »Puterea cailor este în gura și în cozile lor.« În această judecată devine activă nu numai puterea *vădită* a satanei, ci suplimentar și influența sa mai mult *ascunsă*, rea și nimicitoare a sufletelor. Ambele sunt văzute aici. La prima vai-judecată puterea de a distruge este în cozi (versetul 10). Aici puterea de distrugere este în gură și în cozi. Acolo satana este mincinosul, aici el este un ucigaș și un mincinos (Ioan 8,44).

»**Cozile lor erau ca niște șerpi.**« Șarpele a fost creatura aleasă, în care s-a ascuns satana, atunci când a înșelat-o pe Eva (Geneza 3,1). El este probabil singurul animal condamnat să rămână permanent degradat, chiar și în lunga perioadă de binecuvântări multiple din timpul Împărăției de o mie de ani (compară Geneza 3,14 cu Isaia 65,25). Șarpele este simbolul vicleniei, înșelătoriei, fățarniciei, rafinamentului. Coadă este simbolul influenței rele, prefăcătoriei, minciunii și nenorocirii (Isaia 9,15; Apocalipsa 12,4).

În afară de aceasta cozile erau ca niște șerpi cu capete. Prin capete se arată că influența rea este practică cu inteligență. Intenția de a distruge este nemiloasă și bine chibzuită.

Nicio pocăință

20.-21 »Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor.« Ultimele două versete ale capitolului dezvălesc un tablou remarcabil al stricăciunii omenești. Trâmbițele care sună succesiv vor fi atenționările publice ale lui Dumnezeu pentru lume, vor fi vestirea judecăților care vor veni. Crescând în intensitate, va urma judecată după judecată. Scena evenimentelor profetice va deveni domeniul deosebit de acțiune al satanei. Pentru un timp el va putea triumfa. Ce stare va fi în aceste ultime zile ale „ultimelor zile”! Europa de vest, care se laudă cu starea de aleasă cultură și cu știința sa, va fi dedată la cea mai grosolană închinare la idoli și la cele mai rușinoase păcate. Vedem aici o decădere evidentă în păgânismul timpurilor de demult. Vor degenera aceste popoare devenite creștine într-o măsură așa de mare, că se vor practica în mare măsură cele mai groaznice forme de idolatrie și cele mai murdare păcate ale cărnii (firii

pământești)? Da. Locuri ca cele din Romani 1,21-32, 2 Timotei 3,1-5 și versetele 20 și 21 studiate aici dau la o parte voalul și ne lasă să vedem o mulțime clocotind de păcate, vicii și ateism.⁶⁵ »Restul oamenilor«, de asemenea decăzuți, dar care au rămas cruțați până atunci, »nu s-au pocăit«. Sfârșitul groaznic al celor ce fac aceste lucruri și tovarășii lor în închinarea la idoli și în stricăciunea generală va face numai o impresie trecătoare asupra lor. De două ori se spune: »Nu s-au pocăit.« Împietrirea inimii lor, cu care se îndepărtează de Dumnezeu și se îndreaptă spre satana – cu toate exemplele de atenționare dinaintea ochilor lor – și rămân acolo, este constatată în versetul 20. Versetul 21 arată de asemenea inima lor, care nu vrea să se pocăiască, care se îndreaptă de la o aparentă neprihănire spre fărădelege și perseverează în ea.

Expresia »**faptele mâinilor lor**« arată în mai multe locuri despre idoli și închinarea la idoli (Isaia 2,8; Ieremia 1,16; 25,6-7; Deuteronom 4,28; Psalmul 115,4-7; 135,15).

20. »Ca să nu se închine dracilor.« Închinarea la demoni este diferențiată aici de închinarea la idoli fără viață, făcuți de oameni din materiale diferite. Demonii sunt duhuri cu viață, care se tem de judecata care va veni (Matei 8,28-29). Domiciliul potrivit pentru ei este abisul (Luca 8,31). Ei sunt o clasă de duhuri rele, care cu intenții rele fac răul (Apocalipsa 16,14). Conducătorul lor este satana, »îngerul adâncului« (Apocalipsa 9,11). – Oștirea demonilor din abis este adorată de acești oameni. Închinarea la idoli practică de păgâni, pe care apostolul Pavel o condamnă așa de aspru (1 Corinteni 10,20-21), va fi practică mai deschis și mai general în interiorul granițelor țărilor numite creștine. *Toți* vor decădea închinării la idoli. Cei bogați vor avea idoli lor de aur și argint, pătura de mijloc vor avea idoli de aramă și de piatră, și cei săraci vor fi aprovizionați cu idoli din lemn.

Caracterul închinării și umblarea închinătorilor vor veni în mod necesar în concordanță. Când se renunță la Dumnezeu, care este lumină și dragoste, în favoarea lui satana, ucigașul și mincinosul, atunci acest caracter se va impregna pe aceia care îl cinstesc și i se închină. O egalare în natură, în căi și acțiune va fi rezultatul normal. Aceasta devine foarte clar din lista scurtă, dar cuprinzătoare a fărădelegilor și păcatelor, cărora se dedică adoratorii demonilor. Așa cum versetul 20 descrie comportarea lor religioasă, versetul 21 arată faptele lor. În privința aceasta este vorba în mod deosebit de rătăcirii păgâne și de vicii. Patru delictе sunt enumerate, o listă scurtă dar suficient de cuprinzătoare.

1. *Ucideri*, și aceasta nu ca excepții rare, ca rezultat al unei iritări violente sau patimi, ci sunt practicate din obișnuință.

2. *Vrăjitoriile*, susținerea puterilor supranaturale, legături nepermise cu duhuri, pretinsa prezicere a viitorului. Femeia din En-dor, care chema morții, (1 Samuel 28,7) și Elima, vrăjitorul (Faptele Apostolilor 13,8), sunt exemple despre aceia care practică „arta neagră” a magiei. Această veche nelegiuire canaanită a fost aspru condamnată de Dumnezeu, și pentru ea este rânduită pedeapsa cu moartea a acelor care o practică (Deuteronom 18,10-12; Levitic 20,27; Exod 22,18). Vrăjitorii sunt numiți împreună cu câinii, curvarii, ucigașii și închinătorii la idoli ca aceia care »sunt afară« - în afara orașului ceresc (Apocalipsa 22,15). Spiritismul înaintează astăzi cu pași mari, și în curând creștinătatea decăzută va fi pradă practicilor lui.

3. *Curvia*, trebuie înțeleasă aici în adevăratul ei sens. Legătura căsniciei este cea care de fapt încă mai ține împreună societatea omenească, protecția ei este împotriva celei mai grosolane imoralități. Fără teamă de Dumnezeu, fără o amenințare cu pedeapsa, fără nicio reținere de la satisfacerile desfrânate ale poftelor nestăpânite, acest păcat, care a fost păcatul dominant al

⁶⁵ Starea lumii de la introducerea închinării la idoli (Iosua 24,2) și până la începutul mărturiei creștine este descrisă în Romani 1,21-32. După renunțarea la creștinism, decăderea în vechea stare de păgânism este sigură. Sunt suficiente semne, care arată clar în această direcție – semne, pe care observatorul atent le poate deja astăzi recunoaște.

păgânilor în toate timpurile, va da multe roade în aceste țări cu virtuți creștine. Ce tablou îngrozitor al decăderii morale se conturează aici! Principiile morale ale creștinătății sunt deja acum mult decăzute, și ele se vor degrada tot mai mult.

4. *Furțișagurile* sunt urmarea, când legăturile sociale se destramă și orice respect reciproc al drepturilor celuilalt, chiar și în cele mai sfinte relații, se pierde complet. Lăcomia va face mulțimea oamenilor, »care n-au fost uciși«, să se îmbogățească pe seama societății. „Fiecare pentru sine”, aceasta va fi deviza acelor timpuri, care vor veni. Probabil că va exista un oarecare respect față de proprietatea și drepturile celuilalt, dar furțișagurile vor fi la ordinea zilei în acele timpuri îngrozitoare. Vedem aici o lume fără Dumnezeu, la care El a renunțat și care a luat pe satana ca domn și conducător! Ce caricatură a creștinismului prezintă versetul 20, și ce principii morale arată versetul 21!

Capitolul 10

Îngerul puternic și cărticica deschisă

Introducere

Înainte de deschiderea pecetei a șaptea, înainte de sunetul celei de-a șaptea trâmbițe și înainte de vărsarea celui de-al șaptelea potir, vedem de fiecare dată o întrerupere în derularea judecăților. Cea mai scurtă întrerupere este pe parcursul judecăților anunțate prin vărsarea potirelor (capitolul 16,15), cea mai lungă este înaintea sunetului celei de-a șaptea trâmbițe (capitolul 10,1 până la capitolul 11,13).

În legătură cu deschiderea celei de-a șaptea pecete nu sunt descrise niciun fel de procese deosebite, dar ea inițiază seria judecăților anunțate prin trâmbițe. În mod asemănător trâmbița a șaptea conduce la vărsarea mâniei lui Dumnezeu asupra oamenilor decăzuți. Această ultimă serie de judecăți anunțate prin vărsarea potirelor va atesta public, că Dumnezeu acționează în mânia Sa justificată. Toți vor putea să recunoască, că aceste judecăți vin din cer și că Dumnezeu este Inițiatorul acestor grozăvii. Aceasta însă nu va conduce pe oameni la căință și pocăință, ci la batjocorirea publică a lui Dumnezeu și a Numelui Său sfânt. În intercalarea dintre trâmbița a șasea și a șaptea citim: »În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor« (capitolul 10,7). Când va răsună trâmbița a șaptea, răbdarea lui Dumnezeu se va sfârși. Cerul și pământul, îngerii și oamenii vor fi martori, că judecățile care vor veni prin vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu vin de la El Însuși. Cea de-a șaptea trâmbiță va vesti deci vărsarea mâniei compacte a lui Dumnezeu asupra oamenilor decăzuți și vinovați. Aceste lovituri ale judecății vor fi scurte, grele și fără cruțare (capitolul 16).

Unii au gândit, că *imediat* după sunetul trâmbiței celui de-al șaptelea înger Domnul Își va primi marea Sa putere și va începe domnia Sa timp de o mie de ani. Noi considerăm aceasta o greșală. Dușmănia activă a fiarei împotriva sfinților se va sfârși după trecerea celor 1260 de zile, acest timp de suferință măsurat exact (capitolul 11,3; 13,5-8). După aceea mai rămân șaptesprezece zile până la sfârșitul ultimilor trei ani și jumătate, a doua parte a celei de-a șaptezecă săptămână-an a lui Daniel (Daniel 9,27), bogată în evenimente. În timpul acestor șaptesprezece zile se vor vărsa cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Când îngerii vor începe să verse potirele, se va termina cu puterea fiarei de a prizoni pe sfinți, căci cum va putea fiara să asuprească pe alții, când ea însăși va fi ținta acestor ultime judecăți?

După înțelegerea noastră, în capitolul 11,15-18 nu se vorbește despre evenimente, care vor avea loc imediat după sunetul celei de-a șaptea trâmbițe. Această secțiune arată mai degrabă, privind mai dinainte, scene care sunt în legătură cu Împărăția de o mie de ani și până la trecerea în starea veșnică, și cântarea de laudă provocată de *așteptarea* apropiatei domnii universale a lui Hristos și a triumfului lui Dumnezeu. Împărăția este așteptată, dar ea nu a venit încă. După ce îngerul a șaptelea a sunat din trâmbiță se vor vărsa potirele unul după altul. Judecățile anunțate prin trâmbițe urmează după judecățile anunțate prin deschiderea pecetelor, și tot așa judecățile anunțate prin vărsarea potirelor urmează după judecățile anunțate prin trâmbițe.

Însă înainte de a veni judecățile grele asupra imperiului roman (capitolul 16), se vestește prin simboluri și cuvinte intervenția lui Dumnezeu prin judecată (capitolul 10) și se arată o altă mărturie a lui Dumnezeu, care nu a fost revelată în niciuna din viziunile de până acum (capitolul 11). Această mărturie va avea un caracter foarte deosebit (capitolul 11,3-6) și va fi mult mai limitată în spațiu decât cea prezentată în capitolul 6,9 sau decât mult mai extinsa mărturie prezentată în capitolul 7. Orașul Ierusalim, care atunci va fi dat să fie călcat în picioare de cizma de fier a asupritorului păgân, va fi domeniul limitat al mărturiei deosebite, despre care citim în capitolul 11,1-13.

Descrierea îngerului puternic

1. -3. »Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele, și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc. În mână ținea o cârtică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ, și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.« - Timpul judecăților se apropie tot mai mult de sfârșit. Cea de-a doua jumătate a ultimei săptămână-an (timpul necazului) aproape a trecut, dar în ultimele ei zile lumea se arată în răzvrătire publică, nebună, împotriva lui Dumnezeu și sfinților Săi, asupra cărora fiara și antihrist își vor manifesta toată mânia lor. Înainte însă ca păgânii și iudeii decăzuți, și cei înșelați de ei, să trebuiască să bea restul paharului răzbunării Domnului, apare această viziune mângâietoare în mijlocul norilor judecății. Este a aduce aminte serioasă pentru lume, că cu toată furia celor nelegiuți, Creatorul are dreptul legal la domnia asupra pământului și acest drept va fi impus în curând prin putere. Judecata este însă foarte potrivită să mângâie și să întărească pe credincioși și în mod deosebit pe sfinții suferinzi, căci aceeași putere, care va doborî și va nimici pe dușman, va înălța pe martirii suferinzi pe un loc de cinste.

Viziunea este ușor de înțeles. Este una din cele mai importante viziuni din cartea Apocalipsa, și pe lângă aceasta este foarte simplă în trăsăturile ei caracteristice. Nu are nimic tainic, așa cum este descrierea judecăților prin trâmbițe.

Cuvintele **»am văzut un alt înger puternic«** îndreaptă gândurile înapoi la capitolul 5,2, dar singura parte comună a acestor doi îngeri este faptul că ei sunt îngeri puternici. În capitolul 5 este vorba de o ființă creată și dotată cu putere, în timp ce locul acesta vorbește despre o ființă, care nu a fost creată și care posedă putere și maiestate divină. Este Domnul Însuși. Deja în capitolul 8,3 am văzut pe Domnul în înfățișarea unui Înger în poziția de apărător preoțesc; aici, în chipul Îngerului puternic, El afirmă dreptul Său incontestabil la domnia asupra pământului.

El **»se pogora din cer«**, nu simplu din cer, ca și cum cerul ar fi locul Lui de plecare, ci *din cer*, unde este *patria* Lui propriu-zisă, naturală (1 Corinteni 15,47; Ioan 3,13).

Prin coborârea pe pământ a Îngerului puternic se arată că acțiunea lui Dumnezeu în previziunea Lui se apropie de sfârșit. Întreaga scenă profetică de sub cer este luată în posesiune de Domnul, public și vizibil pentru toți. Deoarece El coboară din cer, ca să instaureze Împărăția Sa mondială, se schimbă și câmpul vizual din această viziune, acesta fiind pământul și nu cerul.

El era **»învăluit într-un nor«**. În Vechiul Testament se folosește deseori norul, ca să arate prezența și maiestatea Domnului. Duhul Sfânt folosește simboluri cu conținut și claritate mare, ca să pună înaintea ochilor maiestatea minunată a Domnului, simboluri, pentru a căror explicare rămâne puțin loc pentru interpretări diferite. Este un semn evident al maiestății Sale, că El este învăluit într-un nor.

»Deasupra capului Lui era curcubeul«, este același curcubeu, pe care vizionarul l-a văzut deja mai înainte și care era **»ca o piatră de smarald la vedere«** (capitolul 4,3). Acolo el a văzut un curcubeu în jurul scaunului de domnie și în jurul Celui ce ședea pe tron, aici curcubeul cu culorile și slava lui este pe capul Îngerului. Folosirea articolului hotărât (**»curcubeul«**) leagă descrierea din capitolul 10 cu descrierea din capitolul 4. Este același curcubeu, această **»cunună a Dumnezeirii«**, așa cum el a fost numit deja (compară cu Ezechiel 1,28). Și în mijlocul judecăților, care sunt descrise în cartea Apocalipsa, Dumnezeu Își aduce permanent și neîncetat aminte în har de legământul Său. Arcul în nori, acest semn vechi al bunătății lui Dumnezeu (Geneza 9), apare aici din nou, și tocmai într-un timp, când este cea mai mare nevoie.

1. »Fața lui era ca soarele, și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.« Caracteristici foarte asemănătoare am citit în descrierea slavei Fiului Omului în capitolul 1,15-16. Acolo însă picioarele Sale sunt amintite înaintea feței Sale. Ambele descrieri prezintă aceeași Persoană slăvită, dar în relații diferite. În capitolul 1 este văzut în slava, pe care El o are ca Om, în

capitolul 10 în maiestatea, puterea și slava »Îngerului puternic«. Fața Lui »ca soarele« mărturisește despre cea mai mare suveranitate și maiestate, în timp ce »picioarele ca stâlpi de foc« vorbesc clar despre putere și statornicie și arată sfințenia de neclintit în acțiunea Sa ca Judecător.

2. »În mână ținea o cărticică deschisă.« În capitolul 5 Cel veșnic ține în mâna Sa o carte *închisă* și pecetluită cu șapte peceti. De ce într-o mână este închisă și în cealaltă mână deschisă? În primul caz, planurile lui Dumnezeu nedescoperite până în momentul acela sunt revelate succesiv de Miel, în timp ce în cazul al doilea cărticica deschisă este o parte a prorociilor cunoscute, care acum – pe un fundament cunoscut – trebuie să se împlinească. În afară de aceasta, aici se folosește forma diminutivă »cărticică«, spre deosebire de »carte« în capitolul 5, care era așa de plină, că era scrisă pe interior și pe exterior. Aceasta era deci o carte, care avea o dimensiune mai mare și un conținut mai bogat decât cărticica din mâna Îngerului.

2. »A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ.« De trei ori se spune în acest capitol, că vizionarul a văzut Îngerul pe mare și pe pământ, și de fiecare dată este numită mai întâi marea (versetele 2,5,8), în timp ce ordinea în alte locuri din cartea Apocalipsa este inversă (capitolul 7,1-3; 12,12; 14,7). Desigur aceasta este ordinea naturală, și anume pământul și marea. Înțelesul acestor simboluri l-am văzut deja. Expresia *pământ* înseamnă partea civilizată a lumii, în timp ce *marea* arată mulțimea oamenilor aflați într-o stare nedezvoltată și necivilizată. În acest verset este însă numită mai întâi marea, tabloul ținuturilor păgâne neliniștite. Este întâmplare sau exactitate divină, că piciorul drept este pus pe ținutul popoarelor și națiunilor răzvrătite, piciorul stâng însă pe teritoriul unde aparent domnește lumina și ordinea? Cât de stabil și de sigur este pasul Îngerului, cât de completă este acțiunea Lui! Toate Îi vor fi supuse. El Își pune picioarele ca stâlpi de foc pe tot ce este sub soare. Dreptatea și puterea, ambele în acțiunea lor practică, caracterizează această lucrare importantă a îngerului, prin care El ia simbolic în posesiune întreaga scenă de sub cer.

3. »Și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu.« - *Lucrarea* Îngerului este însoțită de *glasul* Său, care lasă să se recunoască maiestatea și puterea Sa și care face ca tot pământul să fie cuprins de groază (Osea 11,10; Ioel 3,16). »Iată că se aude glasul Lui, glasul Lui cel puternic« (Psalmul 68,33). Este glasul Domnului, răcnetul Leului din seminția lui Iuda. În scena măreață din cer din capitolul 5 El a fost denumit ca Leu și ca Miel. *Acolo* vedem însă lucrarea *Mielului*, aici vedem lucrarea *Leului*.

3. »Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.« - Strigătul Îngerului a fost un strigăt către Dumnezeu, la care s-a răspuns imediat. Felul răspunsului arată simbolic putere și judecată. Tunetul este glasul lui Dumnezeu⁶⁶ în judecată, un semn al puterii lui de Judecător (1 Samuel 7,10; Psalmul 18,13; Iov 26,14). Numărul *șapte* arată răspunsul complet și desăvârșit la strigătul Îngerului. Articolul din expresia »cele șapte tunete« dă glasurilor tunetelor care răspund exactitate și precizie. Nu a fost un simplu trosnet ca la un tunet natural, ci aceste tunete exprimă intențiile Dumnezeului judecății, ele vorbesc limba lor (proprie).

Comunicarea care nu a fost scrisă

4. »Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!”« - Profetul a vrut să scrie cuvintele tunetelor. Evident el le-a auzit și le-a

⁶⁶ Cele șapte tunete par să corespundă amintirii de șapte ori a glasului Domnului în Psalmul 29,3-9. În afară de aceasta ele arată desăvârșirea intervenției divine în judecată.

înțeles. În această viziune s-au auzit glasuri diferite. Citim despre glasul tare al Îngerului puternic, despre glasurile tunetelor și despre un alt glas »din cer«. Acest glas a poruncit cu autoritate: »Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!« Această comunicare, care nu ne-a fost revelată, trebuia pecetluită. Desigur nu era timpul, ca ea să fie făcută cunoscut. Deci conținutul ei nu este descoperit; probabil este inclus în comunicările de mai târziu.

Jurământul solemn al îngerului

5. – 7. »Și Îngerul, pe care-L văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă, ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.« - În versetele acestea vedem una din cele mai sublime lucrări între lucrările făcute cunoscut în cartea Apocalipsa. Cât de întăritoare și de mângâietoare sunt toate acestea pentru cei care cred! Ne îndreptăm totodată de la vuietul și de la lupta mâniașă dintre națiuni spre planul veșnic al lui Dumnezeu cu privire la acest pământ. El aparține lui Hristos potrivit dreptului legitim de Creator și în afară de aceasta, deoarece El l-a răscumpărat. Ce privești! Marea și pământul sub picioarele Lui, cartea cu prorociile care urmează în mâna Sa stângă, în timp ce mâna dreaptă și-o ridică⁶⁷ spre cer și jură pe Dumnezeul veșnic viu și Creatorul⁶⁸, că nu va mai trece mult timp. Aceasta înseamnă că *timpul omului*, care a început cu înălțarea la cer a Domnului și se termină cu revenirea Lui în putere, se apropie de sfârșit. Timpul în care Dumnezeu se comportă cu răul potrivit cu providența Sa și nu public, se apropie de sfârșit. Timp de 2000 de ani Dumnezeu nu a intervenit public în guvernarea lumii. Biserica a devenit în acest timp o ruină, lumea o grămadă de dărâmături. Voința omului se poate manifesta în continuare liber. Este timpul răbdării lui Dumnezeu față de rău și timpul îndelungii lui răbdări, în care El așteaptă ca oamenii să se pocăiască și să vină la El. Dar atunci nu va mai fi nicio amânare; scurt după aceea El va instaura Împărăția Lui și va lua în mâna Lui guvernarea întregii creații. Cu judecăți grele și aspre se va încheia timpul omului și va începe domnia Domnului. Jurământul Îngerului ne asigură nu numai împlinirea, ci ne garantează și execuția ei *neîntârziată*. După aceea nu va mai exista niciun alt termen până la terminarea epocii actuale cu tot răul ei.

7. »În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu.« Ce se înțelege prin taina lui Dumnezeu⁶⁹ de aici? Nu este ceva minunat, că 6000 de

⁶⁷ În Daniel 12,7 jură bărbatul îmbrăcat în haine de in, ridicându-și ambele mâini.

⁶⁸ Alți doi scriitori fac următoarele comentarii: „Descrierea acestui Înger va uimi pe toți cunoscătorii limbilor vechi. Făcând excepție de înțelesul spiritual și privită numai ca o lucrare literară, ea este inegalabilă și stă deasupra a tot ce cunoaște literatura greacă și romană.” – „Bucură-te, să privești înfățișarea acestei Persoane sublimă. Strălucirea deplină a soarelui se vede pe fața Lui, și toată incandescența focului arde în picioarele Lui. Privește hainele Lui. Norul este îmbrăcămintea Lui, și perdelele cerului sunt în jurul umerilor Lui; curcubeul este diadema Lui, și ceea ce înconjoară cerul cu un inel minunat este podoaba capului Său. Privește poziția Lui. Un picior stă pe mare, celălalt se odihnește pe pământ. Lățimea pământului și apele mari slujesc ca soclu al acelor stâlpi uriași. Urmărește lucrarea. Mâna Sa este ridicată spre înălțimea cerului, El vorbește, și sferile cerului răspund cu un ecou puternic, așa cum pustia de la miezul nopții răsună de răcnetul leului. „Artileria cerului” se descarcă la semnul Lui; un tunet înșeptit răspândește mesajul și pregătește tot universul, ca să primească poruncile Sale. Ca să îplinească totul și să ofere înfățișării cea mai mare solemnitate, El jură pe Cel ce trăiește din veșnicie în veșnicie.”

⁶⁹ În Cuvântul lui Dumnezeu găsim taina vocii Sale (Efeseni 1,9), taina fărădelegii (2 Tesaloniceni 2,7), taina evlaviei (1 Timotei 3,16), taina lui Hristos și a Adunării (Efeseni 5,32), taina lui Dumnezeu (Coloseni 2,2), taina celor șapte stele (Apocalipsa 1,20), taina femeii și a fiarei (Apocalipsa 17,7), taina lui Israel (Romani 11,25). Aceste taine, și altele, se deosebesc de taina lui Dumnezeu din locul acesta din Scriptură. Taina este ceva, care mai înainte a fost necunoscut, dar acum a fost revelat. Când a fost revelată, încetează desigur, să mai fie o taină; atunci este „o taină deschisă”. Toate tainele sunt revelate în Noul Testament.

ani s-a permis satanei să-și pună cursele în jurul lumii, să facă rău, să aducă pagubă lucrării lui Dumnezeu și parțial s-o nimicească? Ce distrugere a făcut el! El este dumnezeul lumii acesteia și căpetenia puterii văzduhului. Sfinții lui Dumnezeu au fost permanent expuși răutății și vicleniei lui crude. Nu este o taină, de ce Dumnezeu sfânt și drept permite, ca răul să se facă fără să fie pedepsit și ca propriul Său popor să fie maltratată și încolțit în multe feluri? Aceasta este cu adevărat o taină a lui Dumnezeu. Este însă Dumnezeu indiferent față de nedreptate și față de suferințele poporului Său? Nu, aceasta ar fi imposibil. Dar Dumnezeu are răbdare cu răul, până vine ceasul judecății, când va răspunde la strigătul aleșilor Săi și va înainta, ca să pedepsească pe păcătoși și pe cei răi. Acum răul este reținut numai parțial, și nu se recunoaște deschis, prin ce este împiedecată dezvoltarea lui. În lumea aceasta și în Biserică totul este în dezordine, cu excepția lucrurilor lucrate de Dumnezeu prin Duhul Său.

Dar »în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu«. Atunci Dumnezeu prin Fiul Său, Moștenitorul tuturor lucrurilor, va smulge domnia asupra lumii de sub toiagul de fier al satanei. Satana va fi închis în abis pentru o mie de ani și la sfârșit va fi aruncat în iazul de foc pentru judecata veșnică. Domnul va domni în slavă și putere vădită. Răul, astăzi încă permis și tolerat, chiar dacă cu multe îngrădiri, care îl împiedecă să se dezvolte pe deplin, ca să obțină punctul culminant, va fi atunci judecat public și pedepsit. Taina se va sfârși și Hristos va governa în neprihănire.

Aceasta este de fapt vestea bună, care a fost vestită deja profeților Săi din vechime. Aici nu se spune, că ea a fost vestită de ei (cu toate că ei au făcut aceasta, așa cum o confirmă cărțile lor), ci că ea a fost vestită lor. »Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci« (Amos 3,7). Intervenția publică a lui Dumnezeu în favoarea sfinților Săi suferinzi, ca să învingă puterea răului, a suveranului ilegal satana, căruia i-a fost permis până în momentul acela să strice pământul în exterior și moral, să-l îndepărteze de pe pământ și să restaureze lumea într-o ordine și frumusețe mult mai mare decât cea inițială – acesta este planul lui Dumnezeu. Aceasta este și vestea bună, care a umplut cu bucurie în toate timpurile inimile profeților lui Dumnezeu, a întărit puterea lor de lucru, a înviorat credința lor și a făcut ca speranța lor să strălucească mai luminoasă. Această speranță binecuvântată – și încă alte slăvi, care ne așteaptă – ne întăresc pe noi astăzi.

Nu exact *la* sunetul celei de-a șaptea trâmbițe, ci »în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui« se va sfârși taina lui Dumnezeu.

Cărticica hotărârilor lui Dumnezeu

8. – 11. »Și glasul, pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou, și mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna Îngerului, care stă în picioare pe mare și pe pământ!” M-am dus la Înger, și I-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o”, mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.” Am luat cărticica din mâna Îngerului, și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pântecele de amărăciune. Apoi mi-a zis: „Trebuie să procești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.”« Iarăși aude întemnițatul de pe insula Patmos glasul »din cer«, din locuința lui Dumnezeu. Membrele lui Ioan au fost probabil încătușate, valurile sălbatice ale mării au lovit probabil în pereții temniței lui de piatră, și cu toate acestea această insulă nu a fost nicidecum un loc singuratic pentru omul al cărui suflet era pe deplin ocupat cu istoria poporului lui Dumnezeu, ale cărui urechi auzeau cântecele celor mântuiți și cuvintele de adorare rostite de îngeri și care tot mereu a fost apelat din cer. I s-a poruncit să meargă la Înger și să ia din mâna Lui cărticica deschisă, și el s-a dus imediat. Cel care vorbea nu era altul decât Dumnezeu Însuși, de aceea el a ascultat imediat și fără rezerve. Maiestatea Îngerului nu a produs lui Ioan nicio frică. Fără teamă de măreția și demnitatea divină a Persoanei

deosebit de mărețe, care ținea cărticica în mâna ei, vizionarul s-a dus potrivit poruncii divine și a rugat să i se dea cărticica. Sufletul ascultător, care se supune necondiționat vocii clare a lui Dumnezeu, este pentru timpul acesta oarecum atotputernic. Vizionarul s-a dus și a acționat în puterea Creatorului cerului și pământului. În momentul acela nu cunoștea nicio frică. Dumnezeuul nevăzut, pe care el Îl vedea prin credință, l-a făcut de nebiruit pe drumul ascultării, așa cum s-a spus, „nemuritor, până misiunea a fost îndeplinită”.

Ioan a primit încă o poruncă de la Înger. Prima poruncă, să ia cărticica, a venit din cer; cea de-a doua, s-o mănânce, a venit de pe pământ. De ce în stomac a fost amară și în gură dulce? Profețiile sunt atât amare cât și dulci. Avem aici a face cu simboluri. Vizionarul trebuia să mănânce cărticica, așa cum Ieremia odinioară a mâncat cuvintele Domnului (Ieremia 15,16). Nu trebuia să fie greu, să se înțeleagă sensul de a mânca. Cine mănâncă ceva, își însușește ceea ce mănâncă, preia în sine (Ioan 6,49-58). Ioan, care a mâncat sulul cărții, și l-a găsit atât dulce cât și amar, ne amintește de o lucrare asemănătoare a profetului Ezechiel (Ezechiel 2,8 până la 3,4). Primul efect al comunicării profetice, gustul sulului de carte în gură, era dulce ca mierea; când însă revelațiile sunt studiate atent și judecățile anunțate sunt analizate, atunci efectul următor este amărăciune și necaz. Profețiile aduc bucurie și întristare, așa cum și mesajele conțin bucurie și durere.

În final vizionarul trebuia să-și reia slujba profetică, dar slujba nu urma să fie îndreptată *spre* »noroadă, neamuri, limbi și împărați«; Ioan trebuia să procească *despre* aceștia. Despre aceasta citim în capitolul următor. În felul acesta ultimul verset din capitolul 10 conduce spre noile evenimente și împrejurări, cu care se ocupă în continuare această slujbă profetică.

Capitolul 11

Mărturia iudaică în Ierusalim și trâmbița a șaptea

Introducere

La felul oarecum tainic, în care sunt descrise judecățile anunțate prin trâmbițe, ne-am referit deja. Oricâte greutăți ar oferi unele tablouri și simboluri pentru o explicație exactă, trebuie totuși să recunoaștem, că seria judecăților anunțate prin trâmbițe în ansamblul lor vorbește clar despre ceea ce va veni peste țările și popoarele, care odinioară au fost păgâne, dar care au devenit creștine; înțelesul lor general este ușor de înțeles, cu toate că se folosesc o mulțime de expresii biblice. Deci judecățile anunțate prin trâmbițe arată în principal judecata asupra creștinismului decăzut.

Dar în viziunea, pe care o avem acum înaintea noastră, situația este schimbată; pășim pe terenul profețiilor cunoscute. Profetii și Psalmii ne-au făcut cunoscut starea din Iudeea și Ierusalim din perioada despre care relatează acest capitol. De aceea interpretarea este relativ simplă. Ne aflăm pe terenul iudaic. Dar de ce comunicările profetice și evenimentele relatate se mută de la păgâni la iudei, și de ce în această viziune Ierusalimul stă atât de pregnant pe prim plan, de ce Ierusalimul a devenit punctul central al evenimentelor? Nu trebuie să căutăm mult timp după motive. Lucrarea providenței divine cu partea decăzută dintre națiuni se apropie de sfârșit. Preluarea publică a guvernării asupra pământului urmează să aibă loc în curând, și mai rămâne numai vărsarea celor șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu asupra pământului cu oameni vinovați. *Israel* este punctul central al binecuvântărilor pentru păgâni și totodată subiectul principal al judecății. Desfășurarea judecăților se apropie de sfârșit. Ne aflăm aici în cea de-a doua jumătate a celei de-a șaptezecă săptămână de șapte ani vestită de Daniel. În acest timp Roma va fi centrul guvernării *omului* pe pământ (Apocalipsa 17,18). Dar punctul central *al lui Dumnezeu* și capitala guvernării pământului este Ierusalimul. Sunt multe orașe mari renumite pe pământ, dar în însemnătatea lui Ierusalimul le va pune pe toate în umbră. »Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Acesta este Ierusalimul” Eu îl pusesem în mijlocul neamurilor și de jur împrejurul lui sunt țări”« (Ezechiel 5,5). Ierusalimul, »orașul marelui Împărat«, va fi capitala lumii în timpul Împărăției de o mie de ani și punctul central, de unde Domnul va guverna națiunile (Isaia 2,1-4). Când lumea păgână va veni sub râurile de binecuvântare, aceasta va avea loc nu despărțită de Israel, ci va fi în legătură directă cu Israel. »Veseliți-vă, neamuri, împreună cu poporul Său« (Romani 15,10). Așezarea națiunilor, în ținuturile repartizate lor, nu va fi nicidecum dependentă de cuceriri, de războaie sau achiziționare prin cumpărare, ci prin hotărârea Celui Preaînalt. »Când Cel Preaînalt a dat o moștenire neamurilor, când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel. Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea lui de moștenire« (Deuteronom 32,8-9). Planul lui Dumnezeu, de a face Israel și țara sa punctul central, în jurul căreia El va strânge națiunile, nu a eșuat, ci împlinirea lui a fost doar amânată. Acest capitol arată primii pași în împlinirea acestui plan minunat pentru pământ.

Iudeii și Ierusalimul stau pe prim-planul profețiilor, și ei sunt văzuți, ca fiind călcați în picioare de națiuni. Împrejurările din această perioadă deosebit de impresionantă a istoriei lor naționale sunt descrise impresionant în Psalmul 79. Mai întâi vine furtuna, după aceea liniștea. Este descris necazul mare din ultima „oră” de necredință a lui Israel, dar »dimineața vine bucuria«, și despre aceasta relatează impresionant profeții vechiului legământ.

La începutul capitolului găsim lucrurile cunoscute din Vechiul Testament și înțelesul lor simbolic: Templul, altarul, curtea, orașul sfânt.

Templul și Ierusalimul

1. – 2. »Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini, și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.«

Trestia era un instrument de măsură⁷⁰. Ea este mereu amintită de profeții Vechiului Testament. Faptul că Templul, altarul și cei ce se închină trebuiau măsuțați de vizionar, arată că Dumnezeu vrea să-i posede, să-i păzească și să-i primească pentru Sine. – Un înger măsoară cu o trestie de aur cetatea sfântă, Ierusalimul, un tablou al Adunării gloriificate (Apocalipsa 21,15). Vizionarul îndeplinește aceeași misiune cu o trestie de lemn cu privire la Templu. Trestia *tare*, »asemenea unei prăjini«, arată că acțiunea simbolică se face cu putere, stabilitate și hotărâre.

»Scoală-te și măsoară.« Vizionarul era un observator pasiv, dar deplin interesat de evenimentele care au avut loc sub judecățile anterioare anunțate prin trâmbițe; dar acum, când este vorba de Israel, națiunea lui, i se poruncește să se scoale. Prin poruncă divină el este îndemnat să devină lucrător activ. Deci aici este vorba nu numai de poziția corpului său.

Templul, altarul și închinătorii trebuiau măsuțați împreună. Între încetarea închinării iudaice din trecut și reluarea ei în viitor este intercalată închinarea creștină. Creștinii nu au niciun loc fix pe pământ, unde să se închine, ei nu merg în niciun templu pământesc. Singurul lor loc de închinare este Locul Preasfânt de sus (Ioan 4,21,23-24; Evrei 10,19-22); jertfele lor sunt jertfe de laudă pentru Dumnezeu și binefacerile practice pentru oameni (Evrei 13,15-16). Dar aceasta se deosebește radical de închinarea iudaică din trecut și din viitor. Pentru închinarea iudaică sunt absolut necesare un templu și un altar. Cu toate că pentru înțelesul tabloului aici nu este esențial presupunerea existenței în timpul acela a unui templu material în Ierusalim, însă cuvântul profetic necesită totuși construcția unui Templu din piatră și restabilirea instituțiilor statale și publice iudaice – lumești și religioase – în timpul perioadei deosebite dintre răpirea sfinților (1 Tesaloniceni 4,16-17) și apariția Domnului în slavă (Iuda 14-15).

Iudeii vor fi în necredință adunați ca națiune – necredință atât de partea lor, cât și de partea națiunilor prietene, care vor susține interesele lor (Isaia 18). Apoi vor începe să construiască Templul⁷¹ lor, și vor reintroduce, în măsura în care ei pot, serviciul divin mozaic. Aceasta va aparține eforturilor omenești făcute fără Dumnezeu, pentru reinstaurarea Israelului ca stat cu intenții și scopuri politice. Dar în mijlocul necredinței evidente din timpul acela va fi și o rămășiță credincioasă, temătoare de Dumnezeu, așa cum a fost în toate timpurile, și această rămășiță este recunoscută aici de Dumnezeu. Oprimarea din partea păgânilor necredincioși și decăderea națiunii iudaice vor face cu atât mai mult să iese în evidență martorii credincioși ai

⁷⁰ În Ezechiel 40,3-5 se folosește sfoara de măsurat pentru măsurarea Templului; în Zaharia 1,16 funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului. Ambele, Templul și orașul, vrea Dumnezeu să le ia în posesiune pentru Sine în timpul Împărăției de o mie de ani. În legătură cu măsurarea par să fie două gânduri diferite. În primul rând punerea deoparte pentru Dumnezeu, ca în locurile amintite; în al doilea rând, că ceea ce este măsurat este dat de Dumnezeu spre nimicire, ca moabiții (2 Samuel 8,2), zidurile Ierusalimului (Plângerile lui Ieremia 2,8) și Israel (Amos 7,8-9,17).

⁷¹ În Cuvântul lui Dumnezeu sunt amintite următoarele temple din piatră. Templul lui Solomon (1 Împărați 6), care a fost distrus de Nebucadnețar în anul 588 înainte de Hristos; templul lui Zerubabel (Ezra 3 și 6), care mai târziu a fost jefuit și închinat de Antiochus Epiphanes zeului păgân Jupiter (170 și 168 înainte de Hristos); templul lui Irod (Ioan 2,20), reconstruit cu fast deosebit, început în anul 17 înainte de Hristos și distrus de romani în anul 70 după Hristos; templul lui antihrist (2 Tesaloniceni 2,4), care va fi construit de iudeii restabiliți ca națiune; templul Domnului din timpul Împărăției de o mie de ani (Ezechiel 40 până la 44), cu totul nou, mare și încăpător. În total sunt cinci temple materiale. Adunarea este numită Templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3,16) și trupurile celor credincioși sunt numite templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6,19). Ierusalimul este singurul oraș de pe pământ, în care un Templu din pietre va fi recunoscut de Dumnezeu. Cuvântul »Templu« din cartea Apocalipsa 7,5 arată, că marea mulțime dintre națiuni va fi recunoscută ca închinători. Probabil că aceștia se vor ruga și se vor închina în adevăratul Templu din Împărăția de o mie de ani, care atunci va fi cu adevărat »o casă de rugăciune pentru toate popoarele« (Isaia 56,7).

acelor zile, din care cauză vor suferi, martori ai acelor ultime ore ale istoriei națiunii iudaice necredincioase. Templul va fi numit „Templul lui Dumnezeu”, căci Dumnezeu se declară de partea închinătorilor adevărați, pe care îi vede în Templu, și îi primește. Altarul arată altarul din față, care odinioară a stat în curtea din față a Locului sfânt. El vorbește despre primirea de către Dumnezeu a acelor care cu credință se apropie de altar – desigur, ca întotdeauna, pe baza unei jertfe drepte și sfinte. În înțelesul spiritual Templul vorbește deci despre *închinare* și altarul vorbește despre *primirea* rămășiței credincioase a lui Israel. Curtea din afara Templului, nemăsurată și „aruncată afară”, care a fost dată națiunilor, arată partea decăzută a poporului, care are numai o mărturisire religioasă exterioară și a fost dată de Dumnezeu pradă națiunilor. Aceștia, cu tot ajutorul promis de fiară, se vor răzbuna pe poporul vinovat (Isaia 28,17-22). Curtea reprezintă deci simbolic iudaismul în starea lui cea mai stricată și de răzvrătire.

Ierusalimul va fi călcat în picioare

2. »Și ei vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.« - Ca și în alte locuri, Ierusalimul este numit aici »sfânta cetate« și prin aceasta se amintește de caracterul ei sfânt (Neemia 11,1,18; Isaia 52,1; Daniel 9,24). Acest oraș va fi călcat în picioare o perioadă bine determinată, și anume 42 de luni. Despre aceeași perioadă se vorbește și în alte locuri ca despre 1260 de zile (capitolul 11,3; 12,6) sau ca despre »o vreme, vremi și jumătatea unei vremi« (capitolul 12,14). Expresia »la jumătatea săptămânii« din Daniel 9,27 se referă la începutul acestei perioade de timp. Toate aceste forme de exprimare se referă la ultima jumătate a săptămânii-an din profeția lui Daniel (Daniel 9,24-27).

Cele 42 de luni, în care Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, sunt luni de 30 de zile; prin aceasta ele corespund celor 1260 de zile ale profeției cu privire la cei doi martori sau proroci îmbrăcați în sac. Timpul de suferință, care va veni pentru Ierusalim, este limitat la 42 de luni. Acest oraș va trebui să bea paharul mâniei Domnului, și el îl va bea timp de 1260 de zile. Populația orașului va fi călcată în picioare de națiuni așa cum este călcat gunoiul străzii (Isaia 10,6). Chiar și acele națiuni, care la început vor susține politic pe iudei, se vor întoarce și își vor satisface dorința de răzbunare asupra națiunii iudaice reînstate. »Vor fi lăsate«, aceasta este seminția lui Iuda reînstateată cu ajutor străin, »împreună păsărilor răpitoare ale munților și fiarelor pământului; și păsările răpitoare vor fi vara peste ele, și toate fiarele pământului vor ierna peste ele« (Isaia 18,6). În felul acesta dușmanii păgâni ai lui Israel se vor năpusti asupra poporului ales cândva de Dumnezeu, dar care atunci va stăruie în idolatrie publică și decădere de la Dumnezeu și de la adevăr. »Și starea din urmă a omului acestuia (Iuda) va ajunge mai rea decât cea dintâi. Tocmai așa se va întâmpla și cu acest neam rău« (Matei 12,43-45).

Martori iudei

3.-4. »Voi da (putere) celor doi martori ai Mei să procească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șase zeci de zile. Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului.« - Închinătorii din Templu trebuie diferențiați de acești martori (sau proroci) din oraș. Închinătorii (sau adoratorii) și prorocii arată cele două adevăruri referitoare la preoție și regalitate, care vor fi unite în Hristos în timpul domniei Sale în Împărăția de o mie de ani: »El va fi preot pe scaunul Lui de domnie« (Zaharia 6,13). Aceasta o vor confirma cei doi proroci.

S-au făcut tot felul de presupuneri cu privire la cei doi martori⁷²; s-a gândit la cele două Testamente, la Lege și la Evanghelie, la Hus și Jerome sau la valdenzi și albigenzi. Alții, care

⁷² Mai mulți comentatori presupun că cei doi martori simbolizează un număr corespunzător și suficient de slujitori credincioși ai Domnului.

arată mai multă înțelegere, presupun într-o aparentă concordanță cu Scriptura, că Moise și Ilie⁷³ sunt cei doi martori, și ca dovadă citează Maleahi capitolul 4. Însă cuvintele »Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu« (Maleahi 4,4) nu spun că marele dătător al Legii va fi personal prezent în întâmplările din ultimele zile, în timp ce cuvintele »Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată« (Maleahi 4,5) par să arate clar, că marele proroc Ilie va apare încă o dată în Palestina. Prin numărul martorilor se arată că se va depune o mărturie deplină și suficientă. Nouă ni se pare, că în acest timp de necaz mare ar putea fi nevoie de un număr mai mare de martori decât doi, și că versetele 8 și 9 arată un număr mai mare de martori uciși. Dar aceste considerații sunt de fapt puțin importante. Legea iudaică - și aici ne aflăm în împrejurări iudaice - cere pentru o mărturie plauzibilă cel puțin doi martori (Deuteronom 17,6; 19,15). Doi îngeri cu înfățișarea de oameni au confirmat învierea Domnului Isus (Luca 24,4; Ioan 20,12), și tot așa doi îngeri au confirmat înălțarea Sa la cer (Faptele Apostolilor 1,10).

3. »Voi da (putere) celor doi martori ai Mei să procească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șase zeci de zile.« Cuvântul putere a fost adăugat de unii traducători, ca să dea sens frazei. Putere sau eficacitate va fi dată mărturiei celor doi martori - acesta este înțelesul clar al locului din Scriptură. Zilele mărturiei lor sunt numărate exact. Mărturia lor nu va înceta temporal, ci ea va fi dată clar zi de zi, până va trece timpul stabilit, dar nici o zi mai mult. Timpul de 1260 de zile este cu 17 zile mai scurt decât trei ani și jumătate. După trecerea celor 1260 de zile va suna îngerul al șaptelea cu trâmbița. Prin aceasta se termină necazul cel mare și puterea fiarei de a prizoni pe sfinții lui Dumnezeu (capitolul 13,5). Prin expresia »îmbrăcați în saci« se exprimă că martorii vor suferi și vor fi triști (Ioel 1,13; Ieremia 4,8).

4. »Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului.« Ce înseamnă aceste denumiri ciudate date celor doi proroci? Fără îndoială expresiile se referă la Zaharia 4. Măslinul, via și smochinul au înțelesul lor deosebit. Măslinul se referă la o mărturie (Romani 11,17,24), via se referă la fertilitate (Ioan 15) și smochinul se referă la Israel ca națiune (Matei 21,19; Luca 21,29). Martorii din Ierusalim sunt numiți măslini, deoarece în acele zile ei vor reprezenta mărturia lui Dumnezeu și profetic vor interveni pentru drepturile regale și preoțești ale lui Mesia. În afară de aceasta ei sunt numiți două sfeșnice, deoarece lumina Duhului va fi în ei. Mărturia lor nu va fi neclară sau de neînțeles, căci ea va fi dată permanent în lumina clară a lui Dumnezeu. Dumnezeu va fi cu ei cu Duhul Său și cu puterea Sa.

În afară de aceasta se spune despre ei, că »stau înaintea Domnului pământului.« Este Unul, și numai Unul, care are dreptul legitim la tot ce există aici pe pământ. Domnul, Salvatorul lui Israel, are în Sine dreptul incontestabil asupra pământului. El Îi aparține. Dar acest drept nu este recunoscut, și despre aceasta depune o mărturie tristă împotrivirea și respingerea din partea iudeilor decăzuți și din partea păgânilor, așa cum putem deduce din cartea Apocalipsa. Prorocii stau înaintea *Domnului* pământului. Ei știu în prezența cui se află și rămân consecvenți, ca și cum prin credință ar vedea pe Acela care este nevăzut ochiului natural.

În felul acesta acești martori, fie ei doi sau mai mulți, vor prorocii neîntrerupt exact 1260 de zile. Îmbrăcămintea lor în saci corespunde cu totul misiunii lor și împrejurărilor dureroase în care ei vor depune mărturia lor. Această mărturie va fi plină de putere și va răspândi lumină spirituală în mijlocul întunericului, care se va așeza ca un giulgiu deasupra Ierusalimului vinovat, cel mai vinovat oraș de pe pământ.

⁷³ Era o concepție veche, că unii din vechii proroci vor apare înainte de venirea a doua a lui Mesia. Un comentator (Bleek) a scris în privința aceasta: „În ceea ce privește persoanele acestor doi martori, se poate presupune - în concordanță cu gândurile vechilor învățători - cu siguranță, că unul din ei este prorocul Ilie. A fost o concepție răspândită, că Ilie, după ce a fost răpit la cer, fără să vadă moartea, va reveni în ultimul timp ca precursor al lui Mesia, potrivit cu Maleahi 4,5. Vechii învățători au presupus în general, că al doilea martor este Enoh, deoarece și el a fost înălțat de viu la cer, potrivit cu Geneza 5,24.”

Puterea supranaturală a martorilor

5.-6. »Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor⁷⁴; și au putere să prefacă apele în sânge⁷⁵, și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.« Am văzut, că martorii vor primi lumină și putere pentru misiunea lor; dar ei vor fi înzestrați, ca să se apere singuri și să confirme „împotrivorilor” din Israel (Psalmul 68,18) trimiterea lor, prin aceea că vor face o judecată neobișnuită dușmanilor lor și vor face semne supranaturale. Nimeni, fie el mare sau neînsemnat, nu se va putea apăra împotriva acestei judecăți. Moartea va fi partea sigură a oricărui va vrea »să le facă rău«. Fără îndoială mărturia va fi primită de unii, probabil chiar de mulți (Daniel 12,3); alții, și cu siguranță cei mai mulți, vor respinge cu mândrie și desconsiderare mesajul, în timp ce alții vor încerca cu putere și desconsiderare să facă rău martorilor. Pe aceștia din urmă îi va lovi o judecată grea, nu ca mulțime ci individual, aceia care în împotrivirea lor față de martori vor folosi forța. *Astăzi* lucrează harul, ca să salveze sufletele oamenilor, *atunci* va fi practicată judecata, ca să curețe pământul de păcătoșii care resping și *leapădă* pe Hristos. Varietatea perioadelor nu trebuie trecută cu vederea. Acest principiu ne este făcut clar cunoscut în Psalmul 22 și în Psalmul 69. În prima parte a ambilor psalmi vedem suferințele lui Hristos. Însă în Psalmul 22 rezultatul suferințelor Sale este *binecuvântarea* până la marginile pământului și pentru toate timpurile viitoare (Psalmul 22,22-31), în timp ce în Psalmul 69 este chemată *judecata* peste cei care au contribuit la chinurile Mântuitorului suferind (Psalmul 69,22-28). Hristos a suferit din pricina păcatului și pentru păcate (Psalmul 22), dar totodată și din pricina neprihănirii (sau dreptății, Psalmul 69). Când ziua harului va trece, va veni inevitabil ziua răsplătirii.

Versetul 5 arată că martorilor li se va da putere, ca să se apere singuri și să confirme trimiterea lor prin judecarea aspră a dușmanilor lor brutali. Fără îndoială ei vor întrebuința această putere. În versetul 6 vedem însă că ei vor primi o putere și mai mare și care iese și mai clar în evidență. Minunile, pe care le-a făcut Moise, pe când Israel era supus robiei păgânilor (Exod capitolul 7 până la capitolul 12), și pe care le-a făcut Ilie, atunci când Israel era *decăzut* de la Dumnezeu adevărat (1 Împărați capitolele 17 și 18), vor trebui făcute în același fel. Ierusalimul va fi scena acestor semne supranaturale, publice. Ce mărturie a lui Dumnezeu pentru poporul decăzut din acele zile! Faptul că minunile lui Moise se vor repeta, în orice caz în felul lor deosebit, va trebui să le aducă aminte de robia lor de odinioară din Egipt și să le fie un semn, că ei sunt iarăși sub stăpânire păgână. Minunile lui Ilie, făcute din nou în public, vor trebui să le îndrepte gândurile înapoi la starea lor de odinioară, când erau *decăzuți* de la Dumnezeu și slujeau lui Baal. Domnul pământului trebuie să-și facă din nou cunoscut drepturile Sale înaintea poporului Său decăzut. Astfel, starea lui Israel, în orice caz starea lui Iuda și a Ierusalimului, se aseamănă cu starea poporului din zilele lui Moise și Ilie: robie și decădere. Din cauza aceasta este necesară o lucrare, o mărturie din partea lui Dumnezeu, potrivită cu aceste două caracteristici, însoțită de semne supranaturale corespunzătoare. De aceea acești doi martori vor face o lucrare, care în caracterul ei va corespunde lucrării lui Moise și Ilie.

Fiara și martorii

7. »Când își vor isprăvi mărturia lor, fiara, care se ridică din adânc, va face război cu ei, îi va birui și îi va omorî.« Martorii vor fi de nebiruit și nemuritori până își vor împlini misiunea. Ei vor proroci 1260 de zile în Ierusalim, centrul evenimentelor politice și profetice din timpul acela, deci 17 zile mai puțin decât cea de-a doua jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an. În

⁷⁴ Ca și Ilie (Iacov 5,17-18).

⁷⁵ Ca și Moise (Exod 7,17).

timpul acestor 17 zile se vor vărsa potirele mâniei lui Dumnezeu. Dar la sfârșitul celor 1260 de zile va apare în Ierusalim fiara, capul împărăției romane reinstaurate. Fiara este amintită aici pentru prima dată în cartea Apocalipsa. Ea este denumită astfel, ca și cum ar fi cunoscută. În Daniel 7,2-3 și Apocalipsa 13,1 fiara se ridică din mare, deci din mulțimea neliniștită a omenirii, din marea popoarelor, dintr-o stare de anarhie și încurcătură. Antihristul se va ridica *după* reînființarea împărăției romane, dintr-o stare organizată și cu un regim de conducere, care în Cuvântul lui Dumnezeu este denumită *pământ* (Apocalipsa 13,11). În textul nostru însă este vorba de fiara care »se ridică din adânc«. Prin aceasta se exprimă, că, deși fiara se va ridica desigur dintre oameni, împărăția romană care se va reînființa are origine satanică. Fiara va pustii cu ajutorul antihristului subordonat ei politic pe creștinătatea fără Hristos din timpul acela (Apocalipsa 13) și iudeii din Iudeea vor fi în mod deosebit prigoaniți fără cruțare și brutal (Matei 24,15-28; Apocalipsa 12,13-17). La sfârșitul acestui timp de prigoană va veni și el la Ierusalim. Martorii din acest oraș vor fi în siguranță până în momentul acela, în timp ce frații lor de credință și tovarășii lor de suferință vor trece prin groaza necazului cel mare, un timp de suferință cum nu a mai fost în toată istoria (Marcu 13,19). Fărădelegea pe pământ va atinge în timpul acela punctul culminant în „cetatea sfântă”. „Omul păcatului” va fi acolo. Dar Dumnezeu va lucra în favoarea slujitorilor Săi și îi va confirma public prin semne supranaturale și prin minuni ale puterii și judecății. Mărturia în Ierusalim (versetul 3) și prigoanele prin fiară (capitolul 13,5-7) vor avea loc în același timp. Fiara va exista cel puțin șapte ani, dar puterea ei pentru a prigoni pe sfinți va fi limitată la 1260 de zile sau 42 de luni de câte 30 de zile. La sfârșitul prigoanelor întreprinse de ea va fi permis fiarei să pătrundă în Ierusalim și să omoare pe martori. „Aceasta va fi ultima ei acțiune politică”, a spus cineva. Fiara va triumfa un timp scurt. Ea va face război cu sfinții și îi va birui și îi va omorî. Se pare că evlavia și credința vor fi atunci expulzate de pe pământ (Osea 6,4; Luca 18,8); se pune întrebarea dacă ele vor mai fi. Dar istoria martorilor nu se va sfârși prin aceasta; justificarea lor din partea lui Dumnezeu este absolut sigură, chiar dacă ea va veni mai târziu. Triumful păcătoșilor, despre care citim în continuare, va fi numai de scurtă durată, și după aceea recunoașterea din partea lui Dumnezeu a martorilor Săi se va face public. – Fiara în brutalitatea ei și batjocurile ei va întrece orice putere care a existat vreodată pe pământ. Dar această putere împreună cu tovarășul ei de legământ, cu antihristul, își vor găsi sfârșitul lor îngrozitor (capitolul 1,20; 20,10).

Tratamentul făcut martorilor credincioși și bucuria de pe pământ

8.-10. »Și trupul lor mort va zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor. Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam, vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupul lor mort, și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci chinuseră pe locuitorii pământului.« În aceste versete este vorba atât de trup mort cât și de trupuri moarte. Prin folosirea singularului se arată că ei au avut parte *în comun* de un tratament disprețuitor. Ierusalimul este numit aici »cetatea mare«. Roma (cu sistemul religios, care își are reședința acolo, capitolul 17,18) și Babilonul (Babilonul simbolic, capitolul 18,10) precum și întreaga putere consolidată a omului în interiorul granițelor imperiului roman (capitolul 16,19) sunt numite tot așa. În denumirea »cetatea mare« se exprimă toată decăderea morală a Ierusalimului. Numele acestui oraș nu este numit, ci el este caracterizat prin aceea, că »în înțeles duhovnicesc se cheamă Sodoma și Egipt«. Sodoma este amintită aici din cauza stricăciunii și păcătoșeniei (Geneza 18 și 19; Judecători 7; 2 Petru 2,6-8); Egiptul este numit, deoarece poporul lui Dumnezeu a fost acolo pentru prima dată înrobii și apăsă (Exod 1,11-14). După aceea se mai spune, »unde a fost răstignit și Domnul lor (nu *al nostru*)«. Aceste cuvinte exclud o aplicare simbolică la Biserică, așa cum au presupus unii, că se referă la

Biserică. Este vorba de *adevăratul* oraș Ierusalim, el este caracterizat aici prin fapta care a umplut măsura vinei lui, răstignirea »Domnului lor«, și anume a Domnului martorilor omorâți.

Pe această pictură întunecată se văd trei grupe de oameni:

1. Fiara, care a omorât pe martori.
2. Mulțimea din toate popoarele, semințiile, limbile și neamurile⁷⁶.
3. Cei care locuiesc pe pământ.

Oamenii din grupa a doua privesc mulțumiți trupul mort al prorocilor, care a fost lăsat în chip batjocoritor pe stradă, sau pe locurile publice ale orașului, și în felul acesta au fost expuși privirii tuturor. În afară de aceasta ei își exprimă ura și disprețul în chip rușinos, prin aceea că nu permit, ca trupurile moarte să fie îngropate.

Grupa a treia este amintită deja în capitolul 3,10⁷⁷ și capitolul 6,10. Toate grupele numite aici locuiesc desigur pe pământ, dar denumirea »locuitorii de pe pământ« are un înțeles moral deosebit și caracterizează starea lăuntrică a acestor oameni. Ei au renunțat la creștinism, au respins conștient și hotărât chemarea cerească și în locul ei au ales pământul. Dumnezeu poate să aibă cerul, ei s-au hotărât să posede pământul ca patrie și ca parte a lor. Cea de-a 2-a grupă, păgânii în legătură cu fiara, refuză îngroparea trupurilor moarte ale martorilor uciși, dar oamenii grupei a 3-a organizează o sărbătoare de bucurie, își trimit daruri unii altora și se salută reciproc, deoarece prorocii, care îi chinuiau, sunt morți. Trimiterea de daruri în zilele de sărbătoare este un obicei vechi și general (Esteră2,18; 9,9,22). Aici prilejul pentru bucuria publică îl constituie faptul, că glasul martorilor a fost adus la tăcere în liniștea morții. Atâta timp cât drepturile lui Dumnezeu pe pământ sunt susținute prin cuvânt și semne (versetele 3-6), cei răzvrățiți se simt probabil chinuți în conștiința lor, și probabil chiar și corporal. Cuvântul lui Dumnezeu, când este vestit cu credincioșie, face nefericiți pe oamenii opozanți. Păcatul cu urmările lui îngrozitoare este chinuitor chiar și pentru conștiința cea mai împietrită și indiferentă.

Justificarea publică din partea lui Dumnezeu a celor doi martori uciși

11.-12. »Dar după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare, și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut. Și am auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiți-vă aici!” Și s-au suit în nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut.» Puterea vieții, a vieții veșnice din Dumnezeu, va deveni activă, și în această putere se ridică cei doi martori și stau pe picioarele lor. Mărturia lor a fost depusă, încercările lor s-au terminat, acum ei stau în puterea și statornicia unei vieți pe care moartea nu o poate atinge. Învierea publică va oferi dovadă înaintea ochilor și conștiinței oamenilor decăzuți, că ea este lucrată de Dumnezeu. Urmarea va fi frica și groaza: »O mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut.« Cele trei zile și jumătate, care sunt amintite de două ori (versetele 9 și 11), sunt zile efective. Nu este posibil să fie interpretate altfel. Vedem aici evenimente, care vor avea loc în ultimele zile ale ultimei săptămână-an profetică. Probabil că sunt numai câteva zile (în niciun caz ani), până va veni Domnul în putere, ca să întemeieze Împărăția Sa. El va veni la sfârșitul acestei săptămână-an, și acest sfârșit este aici foarte aproape. Cele patru perioade de timp de aici trebuie înțelese literalmente; sunt perioade de timp stabilite exact, care nu sunt în trecut, ci în timpul de neaz care va veni.

Vizionarul a auzit apoi »un glas tare din cer«. Este glasul lui Dumnezeu sau al unui împuternicit de El. Glasul se adresează martorilor înviați în viața lor nemuritoare și care nu putrezește (1 Corinteni 15,54). Ei vor sta în prezența dușmanilor lor, și aceștia vor fi atunci cuprinși de o frică mare. »Suiți-vă aici!«, li se va spune. Locul lor și partea lor va fi în cer. Ce

⁷⁶ Această împărțire în patru a omenirii exprimă simbolic *caracterul complet*; acești oameni mulți vin din toată omenirea (vezi Apocalipsa 7,9; 10,11). Pe ultimul loc sunt numiți împărați în loc de seminții, deoarece este vorba și de cei mai mari deținători ai puterii, deci stăpânitori și stăpâniți.

⁷⁷ Vezi și explicația de la locul acesta.

răspuns la disprețul, rușinea și crima de pe pământ! Și ce imagine pentru dușmanii lor! *Noi* »vom fi răpiți în nori« (1 Tesaloniceni 4,17); ei se suie în nor (nu într-un nor). De ce se spune »în nor«? Evident este vorba de un nor deosebit și cunoscut, probabil norul în care va coborî Hristos din cer (capitolul 10,1). Norul este semnul prezenței lui Dumnezeu (Exod 40,34-38). Numai aici (Apocalipsa 11,12) și în Luca 9,34 citim despre persoane care au intrat și intră în norul slavei, în norul prezenței lui Dumnezeu.

12. »Iar vrăjmașii lor i-au văzut.« Atât învierea martorilor cât și răpirea lor triumfătoare din domeniul mărturiei și suferințelor lor vor avea loc public și vor fi văzute de mulți (versetele 11 și 12). În privința aceasta este o diferență față de învierea și înălțarea Domnului și față de învierea și înălțarea la cer a sfinților Săi cerești. Niciun ochi omenesc nu a văzut cum a înviat Domnul și cum a părăsit mormântul, și numai ucenicii Săi au fost martori ai înălțării Sale. Nu există nici un indiciu, că învierea și răpirea noastră va fi observată de vreun om de pe pământ. Cu toate că succesiunea, în care va avea loc învierea celor neprihăniți, transformarea celor vii și răpirea directă a celor două grupe de sfinți este prezentată exact în Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4; 1 Corinteni 15), toate acestea însă vor avea loc așa de repede, că pentru lume va fi imposibil să vadă aceste evenimente. Toate vor avea loc »într-o clipă, într-o clipeală din ochi« (1 Corinteni 15,52).

Judecata lui Dumnezeu

13. »În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ, și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de oameni (literar: șapte mii de nume de oameni) au fost uciși la cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s-au umplut de frică și au dat slavă Dumnezeului cerului.« După deschiderea pecetei a șasea (capitolul 6,12) și aici în legătură cu trâmbița a șasea »s-a făcut un mare cutremur de pământ« - mare, din cauza efectelor îngrozitoare ale cutremurului de pământ. După vărsarea potirului al șaptelea va avea loc un cutremur de pământ și mai mare, care va fi așa de pustiitor, că va întrece toate judecățile de mai înainte de felul acesta (capitolul 16,18). Fără îndoială »cutremurul de pământ« de la judecata anunțată de pecetea a șasea va produce prăbușirea violentă a tuturor drepturilor de guvernare și a oricărei ordini sociale. Dar aici, în teritoriul limitat al orașului Ierusalim, este vorba, după părerea noastră, de un cutremur de pământ în sensul strict al cuvântului, care va distruge o parte din oraș și va omorî șapte mii de oameni - un număr care arată plinătatea. Ierusalimul a fost deja în trecut scena unor nenorociri asemănătoare (Zaharia 14,5; Matei 28,2), și tot așa va fi în viitor. O declanșare de catastrofe naturale, care aduc cu sine distrugerea vieții și a bunurilor materiale, este în mod deosebit potrivită ca să convingă permanent pe restul locuitorilor vinovați despre realitatea gravă, că intervenția lui Dumnezeu prin judecată este o realitate inevitabilă.

13. »Și s-a prăbușit a zecea parte din cetate.« Ceasul triumfului martorilor va fi și ceasul dreptății răzbunătoare asupra orașului, în care ei vor depune mărturia lor și în care sângele lor va fi vărsat cu răutate. Considerăm că »a zecea parte« înseamnă aici o judecată⁷⁸ deplină. Așa au fost și cele zece urgii asupra Egiptului, numărul total al judecăților depline ale lui Dumnezeu asupra acestei țări. Cele zece porunci exprimă conținutul complet al cerințelor Domnului adresate poporului Său; ele erau etalonul pentru ascultarea lor (Exod 20).

13. »Șapte mii de oameni (literar: șapte mii de nume de oameni) au fost uciși la cutremurul acesta de pământ.« Folosirea expresiei ciudate »nume de oameni« pare intenționat să arate, că judecata va lovi cu precizie pe anumiți oameni, probabil aceia pe care Dumnezeu îi consideră în mod deosebit vinovați – *cu nume*. Am arătat deja, că starea iudeilor din Ierusalim, așa cum este

⁷⁸ Numărul 10 arată responsabilitatea omului față de Dumnezeu. De aceea unii văd în a zecea parte, partea din oraș cu cea mai mare responsabilitate.

O explicație a acestui număr și a altora conține cartea „Number in Scripture: Its Supernatural Design and Spiritual Significance” de E. W. Bullinger.

ea prezentată în acest capitol, se compară cu starea din Israel în timpul decăderii, în care Ilie sta înaintea lui Dumnezeu. Semne supranaturale de aceeași natură, așa cum au avut loc în timpul lui Ilie, sunt amintite și aici (versetul 6). Numărul celor șapte mii de oameni morți în judecata lui Dumnezeu ne amintește de cei »șapte mii din Israel«, pe care Dumnezeu i-a păstrat pentru Sine (1 Împărați 19,18), o altă referire (însă în contrast) la timpul lui Ilie. Numărul șapte mii este aici simbolic și nu trebuie înțeles în sensul strict al cuvântului, tot așa și numerele din capitolul 7,4-8 și din capitolul 14,3. Ca și numărul 7 și numărul 7000 este un număr deplin, care arată caracterul complet. În această judecată vor fi uciși un număr bine determinat, stabilit exact și deplin de oameni vinovați.

13. »Și cei rămași s-au umplut de frică și au dat slavă Dumnezeului cerului.« Acești cei rămași stau în opoziție cu cei șapte mii, care au fost omorâți. Mulțimea oamenilor vinovați din Ierusalim se împarte deci în două grupe, cei omorâți și cei cruțați. Această a doua grupă va tremura. Când brațul lui Dumnezeu se arată în judecată, cei rămași vor fi »umpluți de frică«. Judecata îngrozitoare asupra orașului și asupra oamenilor nu va conduce la pocăință și credință pe cei care rămân, dar în frica lor vor da »slavă Dumnezeului cerului«. Înainte ca conștiința să fie cercetată amănunțit și înainte ca sufletul să fie adus la lumină nu poate exista nicio legătură intimă cu Dumnezeu. Acești oameni doresc numai ca Dumnezeu să plece din domeniul intereselor lor. Când sufletul lor va fi biruit de groază, atunci vor fi gata să dea glorie Dumnezeului *cerului*, căci ei gândesc, că prin aceasta vor putea să-L țină la o oarecare distanță. Dar tema principală din cartea Apocalipsa sunt drepturile și pretențiile lui Dumnezeu asupra *pământului*, și tocmai aceasta este problema litigioasă dintre Dumnezeu și acești răzvrățiți, fie ei iudei, sau creștini. De aceea vor fi necesare și alte judecăți mai grele, până când dreptul lui Dumnezeu va fi recunoscut pe pământ. Acest drept al lui Dumnezeu este absolut și fără nicio condiție, și El nu poate să renunțe la nicio liniuță din cerințele Lui legitime. A da slavă Dumnezeului cerului în felul cum o fac aici acești rebeli cuprinși de frică - aceasta nu poate opri derularea intransigentă a judecăților.

În capitolul 9,12 se face cunoscut, că primul vai (sau a cincia judecată anunțată prin trâmbițe) a trecut. Aici avem în versetul 14 constatarea, că cel de-al doilea vai a trecut, dar se adaugă: »Iată, al treilea vai vine curând.« Ultima împlinire este gata să aibă loc.

Trâmbița a șaptea

Imperiul Domnului nostru

15.-18. »Și al șaptelea înger a sunat din trâmbiță; și au fost glasuri puternice în cer, care spuneau: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și El va împărăți în vecii vecilor”. Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stau înaintea lui Dumnezeu pe tronurile lor, s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu, spunând: „Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, care ești și care erai, că ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Și națiunile s-au mâniat; și a venit mânia Ta și timpul să fie judecați cei morți și să dai răsplata robilor Tăi, profeții, și sfinților și celor care se tem de Numele Tău, celor mici și celor mari, și să-i distrugi pe cei care distrug pământul!”« Așa cum a fost cu deschiderea pecetei a șaptea, tot așa de sunetul din trâmbiță al îngerului al șaptelea nu sunt legate *nemijlocit* alte judecăți. Împlinirea planurilor și căilor lui Dumnezeu sunt făcute cunoscut impresionant și solemn în aceste versete, dar nu găsim nicio informare despre evenimentele care se declanșează la sunetul din trâmbiță al îngerului al șaptelea. Chiar și numai o cercetare superficială a acestei secțiuni face aceasta clar. Evenimentele despre care se vorbește aici - domnia Domnului asupra pământului întreg, preluarea puterii prin El, închinarea adusă de bătrâni, mânia națiunilor, mânia lui Dumnezeu, judecarea morților, răsplătirea robilor lui

Dumnezeu și a sfinților – toate acestea stau în legătură cu Împărăția de o mie de ani, parțial cu întemeierea ei, parțial cu sfârșitul ei, parțial cu persistența în starea veșnică. Aceasta se vede, dacă de exemplu comparăm cuvintele »timpul să fie judecați cei morți« cu capitolul 20,11-12. Când va suna ultima trâmbiță, căile lui Dumnezeu cu oamenii, astăzi deseori ascunse, se vor apropia de sfârșit. El va mai aduce o serie de judecăți scurte, grele și definitive asupra puterii vaste, puternice și dușmane, care va stăpâni atunci pământul, și anume fiara (capitolul 16). Această serie de încheiere a judecăților lui Dumnezeu va face să se recunoască, că ele vin de la Dumnezeu Însuși. În ele nu va mai fi nimic ascuns. Dar înainte ca aceste judecăți să vină asupra pământului, glasuri puternice din cer vor vesti deja că »împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său«. Aceasta nu înseamnă, că împărăția a venit realmente, dar ea este așteptată și este văzută mai dinainte. Nimicirea oricărei puteri și autorități adverse trebuie în mod necesar să aibă loc înainte de instaurarea Împărăției, și despre aceasta relatează convingător capitolul 16 și capitolele 19,17 până la capitolul 20,3.

Deci cauza bucuriei din cer este aici vederea anticipată a Împărăției și nu instaurarea ei efectivă. Când Împărăția va fi instaurată în putere, pământul și cerul se vor uni în a aduce mulțumire și cântări de laudă. Repetăm, că aici numai în *cer* se spune că a venit Împărăția. În timp ce locuitorii cerului, îngerii și cei mântuiți se bucură, pe pământ începe ultimul timp de suferință, înainte ca zorii dimineții slavei milenare să se ivească și să alunge întunericul. Cea de-a șaptea trâmbiță nu introduce încă Împărăția, ci vestește apropierea ei. Îngerul puternic (capitolul 10,5-7) a jurat solemn, că în ziua când va suna trâmbița a șaptea se va sfârși taina lui Dumnezeu și nu va mai fi nicio amânare. El începe aici să împlinească jurământul său. Trâmbița răsună, și după aceea urmează judecăți, la care toți vor putea să recunoască, că ele pornesc din cer. Dumnezeu se va scula să intervină public în treburile oamenilor. Dar înainte ca aceste ultime judecăți să fie făcute asupra oamenilor decăzuți, vedem în cer liniștea și așteptarea cu bucurie a apropiatei instaurări a Împărăției Domnului.

Denumirea »**împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său**« mijlocește gândul cu privire la o împărăție generală, care cuprinde tot pământul. Toate părțile pământului vor fi supuse unui Domnitor. Guvernarea asupra pământului se va face de Unul, care va opri tot răul și va impune dreptatea. Domnia Lui binefăcătoare va sta în opoziție clară cu orice domnie și conducere regală sau de orice altă natură din trecut și din prezent. O Împărăție neîmpărțită și care cuprinde tot pământul va governa în har și dreptate – acesta este gândul de aici.

Durata acestei guvernări este descrisă cu cuvintele: „**El va împărăți în vecii vecilor**”. Aceasta înseamnă, că El va împărăți tot timpul viitor, atât timp cât va exista soarele, luna și pământul (Psalmul 72,5,7,17). Această domnie se va continua în starea veșnică, ea nu va înceta niciodată.

La glasurile puternice al oștirilor cerești răspund bătrânii, reprezentanții simbolici ai celor mântuiți, cu închinare solemnă. Locul lor obișnuit, pe care li l-a oferit *harul*, este înaintea lui Dumnezeu, încununați și șezând pe tron. Însă citim de mai multe ori, că ei se prosternă și adoră (capitolul 4,10; 5,8,14). Dar numai aici se spune: »și cei douăzeci și patru de bătrâni ... s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu.« La nicio altă ocazie bătrânii nu se prosternă în felul acesta. Aici prosternarea și închinarea sunt potrivite cu situația deosebită. După aceea bătrânii aduc o cântare de laudă, nu numai mulțumind cu bucurie, ci ei numesc⁷⁹ plini de înțelegere și motivele pentru care fac aceasta (vezi și capitolul 4,10-11; 5,8-10). În cartea Apocalipsa sunt numite mai multe cântări de laudă, care sunt aduse de grupe diferite de creaturi ale lui

⁷⁹ „Glasuri din cer vestesc realitatea domniei Domnului și a Hristosului Său potrivit cu Psalmul 2, și că El (căci Ioan Îi privește pe cei doi ca Unul, așa cum o face întotdeauna) va împărăți din veșnicie în veșnicie; și așa va fi. Dar aici, pe lângă împărăția pământească este preamărită și împărăția veșnică a lui Dumnezeu. Dar când este vorba de împărăția veșnică, împărăția lumii nu se diferențiază de timpul în care Hristos Însuși se va supune lui Dumnezeu și Tatăl Său (1 Corinteni 15,28). În mulțumirea bătrânilor este glorificat și Iehova Elohim Șadai (Domnul, Dumnezeu, Atotputernicul) ca Marele Împărat, care preia puterea Sa și Își începe domnia; căci aici este vorba de Împărăția lui Dumnezeu.” (J. N. D.)

Dumnezeu, de îngeri, de oameni și alte creaturi, și anume numai la ocazii deosebite (capitolul 4,11; 5,9,12,13; 7,10,12; 11,17; 15,3-4; 19,1,3,4,6).

Mulțumirea este adusă Domnului, Dumnezeu, Atotputernicului. Această asociere a titlurilor divine este deosebit de importantă: Domnul⁸⁰, Cel ce există veșnic neschimbător în Sine, veșnicul „Eu sunt”; Dumnezeu (Elohim), Creatorul tuturor lucrurilor; Atotputernicul (Şadai), a cărui putere și mijloace sunt nelimitate. După numirea acestor nume și titluri divine, încă o dată se mai scoate categoric în evidență existența Sa veșnică: »care ești și care erai«, care din veșnicie este Același. Cuvintele »care vii« (capitolul 1,4,8; 4,8) sunt lăsate aici la o parte, deoarece sfinții cerești privesc Împărăția ca și cum ar fi venit.

17. »... că ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești.« Cu toate că în versetul 15 se spune, că »împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său (sau a Unsului, Psalmul 2)«, bătrânii vorbesc la singular: »... că Tu ai luat«. În timp ce mai întâi este numit Domnul și Hristosul Său, și prin aceasta sunt diferențiați, ei sunt totuși una în preluarea Împărăției și a domniei. De aceea se folosește singularul în loc de plural.

Pe drept puterea lui Dumnezeu este numită »puterea cea mare«. Prin aceasta se face referire la *plinătatea* puterii divine, la puterea Celui veșnic. Împărăția în extinderea ei cea mai mare, cuprinzând cerul și pământul și întinzându-se din timp și până în veșnicie, El a luat-o de sub puterea întunericului. Acest rezultat este așa de sigur, că prin felul de exprimare al bătrânilor este prezentat ca un fapt împlinit.

18. »Și națiunile s-au mâniat; și a venit mânia Ta și timpul să fie judecați cei morți.« Într-o retrospectivă scurtă bătrânii sintetizează simțămintele națiunilor față de Dumnezeu și față de poporul Său ceresc și pământesc: »Și națiunile s-au mâniat.« Ei folosesc aici forma trecut. În opoziție cu aceasta ei spun: »și a venit mânia Ta«. Diferența formelor de timp ale verbelor este remarcabilă. Mânia națiunilor va aparține atunci trecutului, mânia lui Dumnezeu va fi venită.

Cealaltă afirmație, »și timpul să fie judecați morții«, ne conduce gândurile la timpul sfârșitului împărăției (capitolul 20,12). Judecata celor vii, a națiunilor (Matei 25,32), va avea loc la începutul domniei Sale, a pământului sau a părții locuite a pământului (Faptele Apostolilor 17,31) va avea loc pe tot parcursul domniei Lui. Morții însă vor fi judecați după ce a trecut timpul împărăției de pe pământ (Apocalipsa 20,11-15).

18. »Și să dai răsplata robilor Tăi, profeții, și sfinților și celor care se tem de Numele Tău, celor mici și celor mari.« Atât judecata cât și răsplătirea sunt acțiuni care stau în legătură cu Împărăția și sunt caracteristice Împărăției. Vor fi răsplătiri comune și vor fi răsplătiri numai pentru anumite persoane. Toți sfinții lui Dumnezeu vor fi răsplătiți în aceeași măsură cu odihnă și glorie. Dar sunt și cununi și răsplătiri deosebite. Cu simpla imagine a unei împărății se leagă foarte natural gândul la diferite ranguri și poziții de cinste în împărăție. De aceea răsplătirea va fi nu numai ca răspuns al lui Dumnezeu la nevoile poporului Său asupra aici, ci ea va cuprinde și pozițiile diferite și deosebite, pe care le va ocupa fiecare în parte în Împărăție. Răsplătirea în sensul ultim va fi corespunzătoare credincioșiei, suferințelor și lucrării fiecărui sfânt în parte.

Următoarele trei grupe vor primi fiecare plata corespunzătoare:

1. Robii Tăi, profeții, prin care evident se înțelege aceia, care în toate timpurile au depus o mărturie clară despre Dumnezeu. Martorii sunt numiți profeți în acest capitol 11 (versetele 3 și 10), de aceea denumirea »robi« trebuie înțeleasă în sensul strict al cuvântului, altfel decât în capitolele 1,1; 2,20; 22,3. În capitolul 7,3 cei pecetluiți din Israel sunt numiți robi. Dar aici noțiunea »robi« este precis definită prin denumirea suplimentară »profeții«. Să mărturisești despre Dumnezeu într-un timp întunecat și rău este o lucrare, pe care Dumnezeu nu o va uita niciodată. Toți aceștia sunt în mod deosebit robii Săi.

⁸⁰ Numele Iehova din Vechiul Testament.

2. Sfinții. Această expresie este în Noul Testament denumirea obișnuită pentru totalitatea credincioșilor. Ea nu este folosită niciodată în Noul Testament ca să scoată în evidență o anumită clasă. În ambele Testamente ea este denumirea comună a celor mântuiți.
3. »Cei care se tem de Numele Tău«, cei mici și cei mari. Ultima grupă cuprinde pe toți care recunosc Numele Domnului. În toate timpurile au fost și sunt fără îndoială mulți din aceia care sunt ascunși, a căror despărțire morală de lume este așa de slabă, că este greu să-i numești sfinți⁸¹. Dar există în toate păturile și clasele sociale oameni, care se tem de Numele Domnului. Expresia folosită mereu »mici și mari« descrie poziția înaintea lui Dumnezeu corespunzătoare fiecăruia din lume (capitolul 13,16; 19,5,18; 20,12). Toți, care se tem de Numele Lui, oriunde s-ar găsi ei, vor primi deci răsplata lor deosebită.

18. »Și să-i distrugi pe cei care distrug pământul!« Aceste cuvinte înseamnă, că atunci va fi venit și timpul, ca cei care distrug pământul, și anume fiara, antihristul și aceia care îi urmează, să fie distruși. Cei numiți aici sunt clar diferențiați de morții care vor fi judecați. Făptuitorii activi ai răului, care distrug pământul, vor fi prinși în mijlocul faptelor lor îngrozitoare și vor fi dați imediat judecății divine. Pământul aparține Domnului, el este o parte a moștenirii, pe care Hristos Și-a câștigat-o, și El o va lua în posesiune prin puterea Sa. De aceea pământul trebuie eliberat de tot ce îl distruge, fie din exterior prin fiară, sau moral prin antihrist.

Rezumat

În primul și în ultimul verset al acestui capitol se amintește un Templu, dar cu ultimul verset începe o serie nouă de evenimente; versetul 19 nu mai aparține viziunii mai dinainte. Părțile principale ale capitolului se termină cu versetul 18.

De la intercalarea remarcabilă, a viziunii despre îngerul puternic și a evenimentelor arătate în această viziune (capitolul 10), suntem conduși acum (capitolul 11) pe terenul iudaic, în orașul Ierusalim, care este numit aici »cetatea mare«⁸². Primirea adevăraților închinători înaintea lui Dumnezeu este prezentată prin măsurarea Templului și altarului, în timp ce curtea, care va fi lăsată deoparte, arată clar lepădarea iudaismului decăzut (versetele 1-2). Mulțimea poporului se unește cu națiunile, care vor sta atunci în împotrivire publică față de Dumnezeu și față de adevăr. În privința aceasta trebuie să ne gândim că nu este vorba de păgâni de departe, ci de creștinătate, ceea ce este cu mult mai rău. Dar Dumnezeu nu se lasă necunoscut în mijlocul stricăciunii învolburate din Ierusalim, în orașul care va fi atunci mingea de joc a satanei. În acest oraș va fi o mărturie deosebită, care se deosebește de toate celelalte. Martorii sau profeții (ambele denumiri sunt folosite) vor fi înzestrați de Dumnezeu cu putere supranaturală. Ei vor face minuni și semne, prin care ei înșiși se vor putea apăra timp de 1260 de zile. Robia sub națiuni și decăderea de la Dumnezeu – aceste semne caracteristice vor caracteriza starea generală a iudeilor din timpul acela, în mod deosebit al celor din Ierusalim. De aceea minunile făcute se vor asemăna cu minunile care au avut loc în zilele lui Moise și Ilie. Atât minunile cât și caracteristicile esențiale ale acelor timpuri se vor asemăna (versetele 3-6).

Fiara, care va veni din Roma, capitala puterii statale și bisericești a națiunilor, la Ierusalim, își va manifesta furia și va omorî după plac, dar puterea ei și timpul, care i s-a dat ca să se manifeste, sunt sub controlul divin. Aici nu se vede ridicarea ei efectivă »din mare« (capitolul 13,1), ci mai mult originea ei satanică, ridicarea ei »din adânc« (capitolul 11,7). Starea morală a

⁸¹ Noțiunea „sfânt”, așa cum se folosește ea în Noul Testament, nu arată nicidecum o stare de sfințenie practică și avansată, așa cum deseori se presupune în mod greșit. Un sfânt este un pus deoparte (acesta este înțelesul cuvântului), dar această punere deoparte față de lume are loc prin chemarea lui Dumnezeu. Sfinți chemați și sfinți prin chemare (Romani 1,7; 1 Corinteni 1,2). De îndată ce chemarea lui Dumnezeu a ajuns la sufletul și conștiința lor ei au devenit sfinți prin aceasta.

⁸² Expresia »cetatea mare« apare de opt ori în cartea Apocalipsa, dar nici măcar o singură dată cu înțeles bun sau sfânt.

Ierusalimului este descrisă ca fiind stricată ca Sodoma și idolatră, ca Egiptul, și ca o caracteristică deosebit de rușinoasă se adaugă, »unde a fost răstignit și Domnul lor (nu al nostru)«. În orașul descris cu aceste caracteristici vor fi aruncate pe stradă trupurile moarte ale martorilor uciși și ele vor fi expuse publicului; se va interzice înmormântarea lor. Toate clasele și toți reprezentanții lumii răzvrătite se adună în oraș și privesc cu bucurie și satisfacție pe cei uciși. În mod deosebit se bucură aceia, a căror atitudine lăuntrică este caracterizată prin cuvintele »cei care locuiesc pe pământ« (versetele 8-10). Dar în această scenă de bucurie generală intervine Dumnezeu și îndreptățește pe martorii Săi, prin aceea că îi înviază public și îi ia la cer înaintea privirilor dușmanilor lor (versetele 11-12). După aceea vine o judecată grea peste oraș și peste locuitorii lui vinovați. Cu toate acestea rămășița cruțată nu se va căi însă și nu va primi mântuirea. Acești oameni vor fi plini de frică și de aceea dau cinste Dumnezeului cerului (versetul 13).

Prin aceasta a trecut al doilea vai sau judecata anunțată prin trâmbița a șasea, dar »iată, al treilea vai vine curând« (versetul 14). Îngerul al șaptelea sună din trâmbiță, și deodată »au fost glasuri puternice în cer, care spuneau: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său«. S-ar putea ca în timpul domniei lui Hristos să fie naționalități diferite și diverse structuri politice, dar toate vor recunoaște domnia Lui. Toate vor sta atunci sub suveranitatea Lui și își vor exercita domnia proprie în supunere față de El, Cel care este »Împăratul împăraților și Domnul domnilor«. Conflictul dintre Dumnezeu și satana, care este descris în cartea Apocalipsa, nu are loc pentru o anumită împărăție din lume sau despre toate la un loc, ci pentru lume ca întreg; ea va fi împărăția Domnului nostru și a Unsului Său. El va avea suveranitatea absolută asupra lumii întregi. Se vestește domnia Lui, care va avea loc din veșnicie în veșnicie, dar nu încă pe pământ, ci în cer. Instaurarea »împărăției lumii« este văzută mai dinainte și este așteptată, dar nu a devenit încă realitate; când va deveni realitate, cerul și pământul vor glorifica împreună slava și frumusețea Sa. »Bateți din palme toate popoarele!« (Psalmul 47,1-2). În timp ce așteptarea Împărăției (versetul 15) provoacă bucurie în cer, pe pământ domnește necazul.

Bătrânii cântă și adoră cu reverență pe Dumnezeu în măreția și eternitatea Ființei Sale; ei Îi mulțumesc, că El a luat puterea Lui mare și stăpânirea Sa. Ei privesc aceasta ca o realitate împlinită deja, cu toate că încă nu a devenit realitate. După aceea bătrânii continuă să facă o serie de afirmații detaliate. Ei vorbesc despre adevărurile mari și importante, care sunt în legătură cu împărăția. Ei amintesc că națiunile s-au mâniat și că mânia lui Dumnezeu⁸³ a venit, apoi vorbesc despre judecata morților, despre răsplătirea poporului Său și în cele din urmă despre distrugerea celor care distrug pământul (versetele 16-18). Aceste 18 versete conțin lucruri interesante. Cine le studiază atent, va fi răsplătit din belșug. Multă înțelegere spirituală despre starea Ierusalimului și despre sentimentele și încercările iudeilor temători de Dumnezeu din oraș și din afara orașului în timpul despre care vorbește acest capitol se poate obține prin studiul detaliat al înțelesului *profetic* al Psalmilor, studiu, care probabil a fost foarte neglijat.

Dumnezeu Își aduce aminte de Israel

19. »Și s-a deschis Templul lui Dumnezeu în cer și s-a văzut chivotul legământului Său, și au fost fulgere și glasuri și tunete și un cutremur de pământ și grindină mare.« Așa cum am remarcat deja, cartea Apocalipsa este împărțită în trei părți, care se referă la trecut, la prezent și la viitor (capitolul 1,19). Dar pe lângă această împărțire în trei părți, conținutul cărții este împărțit în două părți mari. În versetul 18 al capitolului nostru este amintit ultimul eveniment istoric, judecata morților (capitolul 20,12). După aceea nu mai există istorie. Această ultimă și deosebit de grea ședință de judecată are loc la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, după ce cerul

⁸³ Cu privire la cele trei vai-uri (sau urgii), J.N.D. a scris: „Vai-ul lui satana a lovit în mod deosebit pe iudei, vai-ul oamenilor a lovit în principal pe locuitorii împărăției romane; acesta este vai-ul lui Dumnezeu, timpul în care națiunile s-au mâniat și mânia lui Dumnezeu a venit, și urmează o război și o eliberare deplină.”

a pierit și pământul a ars și înainte să se vadă cerul nou și veșnic, și pământul cel nou - la trecerea din timp la veșnicie. În prima parte a cărții Apocalipsa (capitolul 1,1 până la capitolul 11,18) se prezintă istoria generală a Bisericii, a lui Israel și a lumii începând de la aproximativ sfârșitul secolului întâi și până la sfârșitul Împărăției de o mie de ani. Cea de-a doua parte începe cu capitolul 11,19 și până la sfârșitul cărții. În această parte se găsesc multe detalii interesante. Satana pășește mai mult pe prim plan. Rezultatele finale ale căilor lui Dumnezeu cu Biserica și cu lumea sunt prezentate mai complet decât în prima parte a cărții. Versetul 19 stă în legătură cu evenimentele descoperite mai departe și nu cu cele anterioare. În ceea ce privește conținutul el aparține deci capitolului 12. De la capitolul 11,19 și până la sfârșitul capitolului 14 avem o profeție cu totul nouă. Așa cum arată începutul, ea se referă în principal la Israel. În capitolul 12 se văd în cer originile binelui și răului. Capitolul 13 arată pe cei doi slujitori cei mai importanți ai lui satana pe pământ în dușmănia lor activă împotriva lui Dumnezeu și împotriva sfinților Săi. În capitolul 14 se descoperă o serie de șapte evenimente, în care se recunoaște acțiunea lui Dumnezeu în har și judecată.

19. »Și s-a deschis Templul lui Dumnezeu în cer și s-a văzut chivotul legământului Său.« Nici Templul și nici chivotul nu stau efectiv în cer, oricât de sfinte și de prețioase ar fi acestea în istoria lui Israel. »În cetate n-am văzut niciun Templu«, spune vizionarul mai târziu despre cetatea sfântă (capitolul 21,22). Despre ce vorbesc ele atunci, și care este însemnătatea lor spirituală și ce învățătură au ele pentru noi, »peste care a venit sfârșitul veacurilor«? Templul vorbește despre faptul, că Dumnezeu ia în mâna Sa problemele și interesele lui Israel, și când el este văzut în cer, atunci aceasta arată că Dumnezeu se preocupă *acolo* cu poporul Său de pe pământ. Chivotul legământului Său este semnul prezenței Domnului la poporul Său pământesc și credincioșia Sa neschimbătoare față de acest popor. Curcubeul din jurul tronului (capitolul 4,3) și de pe capul îngerului puternic (capitolul 10,1) este pentru toți, care îl văd, semnul legământului lui Dumnezeu cu creaturile Sale, semnul unui legământ de bunătate și de har. Chivotul, în care se aflau tablele Legii, și capacul ispășirii sau scaunul de har acoperit de aur curat, vorbește aici despre harul bogat față de Israel. Ce este curcubeul pentru creație, era - și mai mult chiar - și este chivotul⁸⁴ pentru Israel.

19. »Și au fost fulgere și glasuri și tunete și un cutremur de pământ și grindină mare.« Aceste cuvinte arată fiecare în parte și împreună o „furtună” a mâniei lui Dumnezeu, care își are originea în cer. Am arătat deja înțelesul acestor expresii în secțiunile anterioare ale studiului nostru. Grindină din cer, în mod deosebit grindina mare amintită aici, vorbește despre o judecată mare venită deodată pe pământ, care în mod evident pleacă de la Dumnezeu (Exod 9,18-25; Apocalipsa 8,7; 16,21). O astfel de asociere de puteri nimicitoare nu se vede când tronul este ridicat. Ea nu este necesară, deoarece judecata va pleca de la tron spre pământ și nu ca aici, din cer.

⁸⁴ Nu știm dacă chivotul a avut aceeași soartă cu Templul, care la o lună după cucerirea Ierusalimului de către caldeeni a fost ars (Ieremia 52,12-13), sau dacă a fost ascuns de Ieremia, așa cum spune tradiția iudaică (profetul a fost în oraș pe toată perioada asediului), sau dacă a fost dus de cotropitori la Babilon împreună cu toate vasele Templului. Sigur este că, cu toate speculațiile și presupunerile, chivotul nu va mai fi văzut în viitor. Ieremia vorbește cu certitudine despre aceasta (Ieremia 3,16). În zilele fericite ale Împărăției nu va mai fi nevoie de chivot, semnul prezenței și credincioșiei lui Dumnezeu, căci ceea ce el mărturisea, va fi atunci un fapt împlinit. Domnul își va fi dovedit harul Său neschimbător față de poporul Său, și tronul Său și prezența Sa în mijlocul lor vor înlocui în chip minunat chivotul din Cortul din pustie. Chivotul era pentru Israel semnul și dovada harului Său (Iosua 3,14-17), pentru păgânii netăiași împrejur el a adus numai judecată (1 Samuel 5). În primul caz oamenii au fost salvați, de aceea prezența lui Dumnezeu la ei era binecuvântare, în ultimul caz, oamenii nu erau salvați, și de aceea prezența Sa era insuportabilă pentru ei.

Capitolul 12

Evenimente în perspectiva lui Dumnezeu

Femeia și Copilul de parte bărbătească

1.-2. - »Și un semn mare s-a văzut în cer: o femeie îmbrăcată în soare și având luna sub picioarele ei și pe capul ei o coroană cu douăsprezece stele; și, fiind însărcinată, striga în durere și în chin ca să nască.« - Capitolele 12, 13 și 14 conțin o profeție coerentă. Considerăm că această secțiune este deosebit de bogată în învățăminte pentru cei care doresc să înțeleagă profeția. O înțelegere corectă a ei legată cu atitudine morală temătoare de Dumnezeu îl va face capabil pe cititor să înțeleagă linia principală a profeției. Ce domeniu larg se deschide în acest capitol! De la nașterea lui Hristos (versetul 5) până în momentul când El calcă teascul mâniei lui Dumnezeu (capitolul 14,20; 19,15) – o perioadă de timp mai lungă de două mii de ani, de la slăbiciunea Copilului și până la descoperirea în judecată a puterii Sale absolute. Aceste evenimente minunate sunt prezentate în 56 de versete prin simboluri și cuvinte.

1. »Și un semn mare s-a văzut în cer.« - Un semn are însemnătatea lui și arată un anumit lucru sau eveniment (vezi și capitolul 15,1). În acest capitol sunt amintite de mai multe ori lucruri mari, cuvântul *mare* apare de cinci ori. Primul – în ordine cronologică, nu în ce privește însemnătatea – semn mare este o femeie. Subiectul cu importanță deosebită în acest capitol este însă Copilul de parte bărbătească. – În realitate femeia nu este în cer, ci pe pământ; numai semnul a fost văzut acolo. De ce a apărut el în cer, când însemnătatea lui deosebită și locul suferinței ei este pe pământ? Prin aceasta trebuie să se facă cunoscut gândurile lui Dumnezeu și intențiile Lui cu ea în reședința Lui, în cer. Istoria ei trebuie să fie citită și cunoscută în cer, în lumina prezenței lui Dumnezeu.

1. »O femeie îmbrăcată în soare și având luna sub picioarele ei și pe capul ei o coroană cu douăsprezece stele.« - În cartea Apocalipsa găsim patru femei, fiecare din ele reprezintă simbolic o organizație de persoane sau un sistem:

1. Iezabela sau sistemul papal (capitolul 2,20)
2. Femeia dotată cu plinătatea guvernării, sau Israel (capitolul 12,1)
3. Curva cea mare sau biserica cu numele în stricăciunea și decăderea ei viitoare (capitolul 17,1)
4. Mireasa, soția Mielului, sau Biserica (sau Adunarea) glorificată în cer (capitolul 19,7; 21,9).

Luminătorii cerești, soarele, luna și stelele, sunt văzuți aici împreună în slava lor. Ei înfățișează simbolic un sistem de guvernare complet. Deci în această femeie este unită întreaga autoritate de guvernare: autoritatea supremă (soarele), autoritățile derivate și subordonate (luna) și autoritățile publice și de conducere (stelele). Așa cum arată coroana de pe capul ei, ea are și demnitate regală. Dar de ce se vorbește despre douăsprezece stele? Fără îndoială în aceasta se cuprinde un indiciu referitor la slava viitoare a lui Israel, cele douăsprezece⁸⁵ seminții. Femeia este dotată cu

⁸⁵ Este periculos să se folosească simbolică antichității (a înțelepților din antichitate) pentru interpretarea vorbirii simbolice profetice din Biblie. Din cauza numeroaselor și foarte diferite sisteme religioase în care vorbirea simbolică și simbolică au găsit o mare utilizare, și aceasta deseori pentru prezentarea ideilor în sens opus, folosirea vorbirii lor simbolice pentru explicarea *simbolurilor Bibliei* nu oferă nici o siguranță. Sfânta Scriptură se interpretează prin ea însăși. Fiecare simbol din Apocalipsa se poate înțelege prin folosirea altor părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia nu are nevoie de o lumină împrumutată din lumea păgână. Ea dă, și niciodată nu se împrumută. Cu privire la numerele din Scriptură a scris cu multă sărguință și iscusință fratele W. F. Grant din America, plecat la Domnul; Dr. Bullinger, din Anglia, fratele plecat la Domnul E. C. Pressland și alții au oferit de asemenea contribuții valoroase la acest domeniu de cercetare a Scripturii. Dar tema nu este nicidecum nouă. În toate timpurile cercetători zeloși s-au preocupat cu studiul numerelor. Numerele din Apocalipsa au preocupat întotdeauna gândurile și penița teologilor. Numărul șapte este fără îndoială cel mai predominant în cartea Apocalipsa. El apare de aproximativ 53 de ori și arată că ceva este complet sau desăvârșit. Acest număr este deseori subîmpărțit în trei și patru, numărul trei arătând ceea ce este divin, în timp ce numărul patru stă în legătură cu ce este omenesc sau cu

toată splendoarea și plinătatea autorității de guvernare pe pământ, și cu toate că acest semn apare în *cer*, intențiile lui Dumnezeu revelate în aceasta vor deveni realitate pe *pământ*.

2. »Și, fiind însărcinată, striga în durere și în chin ca să nască.« - Femeia este văzută în versetul 1 ca împărăteasă, în acest verset ca mamă. Ca împărăteasă o vedem în glorie și maiestate, ca mamă în dureri și nevoi (Ieremia 4,31). Cine este această femeie și cine este Copilul? Femeia este *Israel*, Copilul este *Hristos*. Un număr mare de comentatori văd în simbolul femeii biserica. Într-adevăr amândoi, Israel și biserica, stau într-o legătură strânsă cu Hristos – Israel ca mamă, biserica sau Adunarea ca mireasă a Sa și soție a Sa. Dar dacă recunoaștem că în versetul 5 se vorbește despre Hristos, și realmente acest verset se poate referi numai la El, atunci întrebarea controversată este clarificată: Israel și nu Biserica a fost mama lui Mesia (Isaia 9,6; Mica 5,2; Matei 1; Romani 9,5).

S-ar putea să fie greuț să se aducă la unison durerile nașterii unei femei (cu referire la Israel) cu ceea ce a avut loc la nașterea lui Hristos. Dar așa cum și aceste lucruri – aparent contradictorii – sunt puse aici în înțelepciunea lui Dumnezeu (când a fost țipătul, durerile nașterii și durerile, atunci când Mesia a venit în lume?) – totuși în realitate nu este nici o greutate. Răspunsul la întrebare îl găsim în Isaia 66,7: »Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui Fiu.« Durerile și suferințele vor veni peste Israel în viitor, în ceasul încercării. Dar Mesia, »Fiul de parte bărbătească«, a fost născut înainte de acest timp greu. Profetul Mica confirmă aceasta printr-o afirmație clară, fără echivoc. După ce a scris despre nașterea lui Mesia (Mica 5,1), el adaugă (Mica 5,3): »De aceea îi va lăsa, până la vremea când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților săi se va întoarce la copiii lui Israel.« »Durerile nașterii« vor veni peste femeie cel puțin după două mii de ani de la nașterea lui Mesia; sunt durerile ei în timpul de necaz care va veni. De aceea încă o dată: »Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui Fiu.« Rămâne numai să întrebăm: de ce atunci durerile femeii și nașterea lui Mesia sunt puse alături una de alta în acest capitol? Mai întâi este de remarcat, că timpul actual îndelungat al lepădării lui Israel, cuprins între nașterea lui Mesia și timpul de necaz, este ocolit în tăcere; el este un timp intercalat, despre care nu se vorbește în profeție, dar despre care se vorbește în alte părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. În al doilea rând în aceasta vedem simpatia adâncă a lui Mesia la suferințele poporului Său. Deja cu multe secole înainte El s-a gândit la marele necaz (Matei 24,15-28) și a îngrijit de anumite limitări, ca să-l ușureze. În al treilea rând poporul este în timpul, despre care relatează capitolul nostru, scurt înainte de a intra în suferințele îngrozitoare și întoarcerea până la nașterea lui Hristos ne arată legătura Lui strânsă cu poporul în suferințele sale.

Balaurul și femeia

3.-5. »Și un alt semn s-a văzut în cer: și iată, un balaur mare, roșu (ca focul), având șapte capete și zece coarne și pe capetele lui șapte coroane; și coada lui trăgea a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Și balaurul stătea înaintea femeii care urma să nască, pentru ca, atunci când va naște, să-i devoreze Copilul. Și a născut un fiu de parte bărbătească; El va păstori toate națiunile cu un toiag de fier; și Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său.« - Cel de-al doilea semn remarcabil este un balaur mare, roșu ca focul. Este satan, văzut în trăsăturile lui de caracter cele mai rele, care aici se comportă cu dușmănie față de femeie. În versetul 9 și în capitolul 20,2 se constată fără îndoială, că satan este balaurul. De ce se folosește balaurul ca simbol pentru satan? Faraon, împăratul Egiptului, din

creația în totalitatea ei. Numărul doisprezece, care apare în textul nostru și deseori și în alte locuri, vorbește despre o *administrație* pe pământ, aflată în mâna oamenilor, precum și despre o comunitate statală sau bisericească, sau despre ambele împreună, așa cum va fi în cazul unirii legitime a statului cu biserica, prezentată în capitolul 21,9-27. Și între popoarele păgâne acest număr a fost pus deseori în legătură cu administrația. Istoria chinezilor, egiptenilor, perșilor, grecilor și romanilor oferă numeroase dovezi în privința aceasta.

cauza cruzimii lui față de poporul lui Dumnezeu și din cauza independenței lui de Dumnezeu, independență arogantă și plină de mândrie, este numit »balaurul cel mare care stă culcat în mijlocul râurilor« (Ezechiel 29,3). Despre Nebucadnețar, având în vedere brutalitatea și cruzimea lui, se vorbește asemănător (Ieremia 51,34). Dacă ne gândim la afirmațiile Scripturii cu privire la leviatan (Iov 3,8; 40,20; Psalmul 74,14; 104,26; Isaia 27,1), stăpânitorul apelor, în care se poate vedea și balaurul, atunci cruzimea lui nesățioasă pare să fie trăsătura lui de caracter deosebită. Așa cum se poate deduce din descrierea hieroglifică a lui, vechii egipteni priveau crocodilul, sau balaurul, ca izvorul și inițiatorul oricărui rău, căruia ei i se închinau sub numele Typho. Culoarea roșie ca focul a balaurului face aluzie la caracterul lui criminal, setos de sânge. Aici se vorbește pentru prima dată în Scriptură direct despre satan ca fiind un balaur. Stăpânitorii păgâni, faraon și Nebucadnețar, au înrobit și asuprit pe poporul lui Dumnezeu, și deoarece ei au făcut aceasta în exercitarea puterii lui satan, sunt numiți pe drept balauri. Însă *satan* este domnul lumii acesteia, adevăratul ei stăpânitor. Puterea imperiului roman va fi în viitor unealta prin care el va lucra. Drept urmare denumirea »balaurul mare, roșu ca focul« poate fi întrebuintată aici pentru prima dată cu privire *la el*.

3. »... având șapte capete și zece coarne și pe capetele lui șapte coroane« - Ce se spune aici despre balaur se întâlnește și în descrierea fiarei (capitolul 13,1), însă aici *capetele* poartă o coroană (diademă), o cunună de aur, care în orient era privită ca semn al puterii tiranice, samavolnice; la fiară dimpotrivă, cele zece *coarne* poartă diademe. În cele șapte capete ale *balaurului* nu trebuie să se vadă cele șapte movile ale orașului Roma. Balaurul și fiara trebuie diferențiate, chiar dacă stau în strânsă legătură între ele. Balaurul este o putere *spirituală* rea, fiara este puterea politică pe pământ, împărăția romană (și capul personal al acestei împărății, deci un om). Cele *șapte* capete ale *balaurului* cu cele șapte diademe arată o concentrare *totală* a *puterii* pământești și *inteligentă*, care este folosită în chip *tiranic, barbar*. Cele zece coarne ale lui fără diademe arată forma de constituire din viitor a împărăției, care v-a fi subîmpărțită în zece imperii, a căror guvernare o va dirija el. Dacă capetele lui sunt împodobite cu diademe, nu mai este necesar ca și coarnele să aibă diademe. Mai târziu, la fiară, vom vedea că cele zece coarne, sau împărați, vor purta diademe (capitolul 13,1), deoarece ele vor exercita *efectiv* puterea. Cele zece coarne ale balaurului, *fără* diademe, arată că puterea lui nu va fi exercitată *de el însuși*, ci de imperiul roman alcătuit din zece imperii. Dar balaurul este puterea invizibilă, care stă înapoia acestui imperiu; puterea imperiului își are *originea* în el. De aceea diademele sunt pe capetele lui, și nu pe coarne. Deci capetele lui, împodobite cu diademele de aur, caracteristica demnității regale, exprimă întreaga putere și înțelepciune cu privire la pământ. *Exercitarea* acestei puteri va fi într-adevăr concentrată în fiară, în puterea care va stăpâni atunci pe pământ. Dar adevăratul stăpânitor în imperiul mondial al națiunilor va fi satan. El va face guvernarea împărăției prin capul acesteia, »cornul cel mic« (Daniel 7), dar care va fi numai o unealtă în mâinile lui. Tirania și cruzimea vor caracteriza această împărăție, deoarece satan stă înapoia ei, guvernând cu toată puterea lui și căreia îi imprimă caracterul lui – o ură de nestins împotriva lui Dumnezeu și împotriva tuturor celor care sunt ai Lui.

4. »Și coada lui trăgea a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ.« - În cele șapte capete am văzut puterea și inteligența balaurului. În coadă vedem aici simbolul influenței lui nimicitoare asupra sufletelor, cu alte cuvinte, minciunile lui (Isaia 9,15). Satan este un ucigaș și un mincinos (Ioan 8,44). El ucide trupurile și nimicește sufletele oamenilor. Puterea lui se vede, spus simbolic, în capetele lui, influența lui vicleană, cu învățăturile ei greșite și detestabile, se vede în coada lui. Expresia »a treia parte«, pe care o întâlnim des la judecățile făcute cunoscut prin trâmbițe, arată și aici partea vestică a împărăției romane, ținutul care prin lumina Evangheliei a fost mult mai privilegiat decât toate celelalte. »Stelele cerului« sunt persoane individuale de conducere, care ocupă poziții în autoritățile oficiale și care stau într-o relație *exterioară* cu Dumnezeu. Acești învățători și conducători creștini au fost prinși în cursele lui satan și cred minciunile lui. »Și el i-a aruncat pe pământ« - din cer pe pământ; prin aceasta se exprimă clar ruina lor morală și spirituală. Să observăm și forma verbului la timpul prezent:

»coada lui trage« (nu „trăgea”!). Acțiunea lui este privită ca fiind actuală, această tragere are loc deja acum.

4. »Și balaurul stătea înaintea femeii care urma să nască, pentru ca, atunci când va naște, să-i devoreze Copilul.« - Vedem aici un tablou impresionant. Balaurul stă înaintea femeii, ca să devoreze Copilul. Ce lumină ciudată aruncă aceasta asupra evenimentelor și împrejurărilor de după nașterea Domnului, așa cum sunt ele descrise în Evanghelia după Matei capitolul 2! Nu femeia, nu Israel, a fost ținta deosebită a urii lui satan. Nu pe ea, ci sămânța ei a căutat s-o nimicească. Chiar din zilele primilor oameni a fost anunțată pentru prima dată ura permanentă a lui satan împotriva sămânței femeii (Geneza 3,15). În Matei 2 această ură se vede clar. Dar acolo se văd numai uneltele umane. Aici, în lumina din Apocalipsa 12,4, recunoaștem că adevăratul inițiator al acestei încercări, de a nimici sămânța femeii, era satan, care a fost văzut de Ioan ca balaurul cu șapte capete și zece coarne. Irod, administratorul cezarului în Palestina, reprezentantul imperiului Roman, a fost în realitate slujitorul lui satan în încercarea lui fără succes de a omorî pe Domnul. Aici se trage perdeaua la o parte, și satan – nu Irod – este descoperit pe deplin ca adevăratul dușman de moarte al lui Hristos. Irod a fost un copil adevărat al tatălui său, diavolul (Ioan 8,41,44). Când planurile i-au fost zădărnice, și-a îndreptat mânia ucigașă asupra copiilor nevinovați, cu speranța nebună, că și Copilul Isus va fi în mulțimea celor uciși.

5. »Și a născut un fiu de parte bărbătească.« - Această expresie puțin neobișnuită nu desemnează numai genul natural, ci ea are un înțeles mult mai profund. În momentul când Hristos a fost născut, Lui I s-a dat – spre deosebire de toți ceilalți *copii* de parte bărbătească – domnia asupra tuturor; El a intrat, ca să spun așa, totodată în drepturile și slava care Îi aparțin ca *Fiu* al lui Dumnezeu, ca *Fiu* al omului și ca Mesia (Psalmul 2 și 8).

5. »El va păstori toate națiunile cu un toiag de fier.« - În aceste cuvinte se include mai mult decât o aluzie la Psalmul 2,9. Profețiile vechi sunt reluate aici, și anume scurt timp înainte de împlinirea lor. Toiagul de fier din mâna Domnului va lovi în primul rând pe împărații vinovați și popoarele din vest (Apocalipsa 19), după aceea pe cei ai nordului și ai răsăritului (Isaia 10, Zaharia 12 și 14). El va zdrobi armatele pământului, fie că ele au pornit împotriva Lui (Apocalipsa 19) sau a poporului Său. El va frânge voința de fier a națiunilor. Mâinile Lui vor prinde atunci frâiele domniei. El va învinge orice putere dușmană, va sfărâma sceptre, coroane și împărății, până când împărații și popoarele se vor pleca înaintea Lui și vor recunoaște domnia Lui absolută. În această zi a puterii Lui irezistibile se pare că biruitorii vor constitui o grupă deosebită, care va fi cu El (Apocalipsa 2,26-27), vor fi uniți cu El în domnia Sa peste națiuni. Ce mare demnitate și perspectivă sublimă (vezi și 1 Corinteni 6,2-3)!

5. »Și Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său.« - Aceste cuvinte se referă la înălțarea la cer a Domnului, la patruzeci de zile după învierea Sa. Realitatea primirii Sale este amintită pe scurt în Evanghelia după Marcu 16,19, dar este relatată detaliat de Luca, medicul preaiubit (Luca 24,50-51; Faptele Apostolilor 1,9-11). Locul cel mai apropiat și cel mai înalt, locul la dreapta lui Dumnezeu, Îi aparține.

În versetul 5 găsim trei constatări, nașterea Fiului de parte bărbătească, după aceea o misiune încredințată Lui și în sfârșit înălțarea Lui. Dar aici nu se spune nimic despre viața și moartea Lui. Nașterea Lui și înălțarea Lui sunt puse una lângă alta, cei 33 de ani dintre cele două evenimente sunt lăsați la o parte. De ce? Motivul este că în acest capitol nu avem o derulare istorică. Aceasta o găsim în alte părți ale Scripturii, aici lucrurile sunt văzute din perspectiva lui Dumnezeu. În acest capitol este prezentat planul lui Dumnezeu și ținta Sa, așa cum ele sunt văzute și sunt explicate în cer. Semnele au apărut în cer, realitatea, derularea istorică, se va împlini pe pământ. Două intenții sunt urmărite aici: în primul rând trebuie arătată legătura lui Mesia cu Israel, în mod deosebit cu Iuda, care va fi atunci pe punctul de a intra în timpul stabilit pentru necazul lui Iacov (Ieremia 30,7); apoi, legătura Copilului cu hotărârea minunată referitoare la El, domnia asupra tuturor națiunilor. Ambele legături se întemeiază pe *nașterea* Lui, nu pe viața Lui pe pământ; de aceea nu se vorbește aici despre ea. Sunt amintite numai verigile de legătură

necesare, nașterea Sa și înălțarea Sa. Drumul și umblarea Sa pe pământ nu erau necesare ca să stabilească legătura lui Mesia cu Israel și cu națiunile. De aceea ele sunt ocolite. Mai rămâne de adăugat, că Hristos a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său – acolo unde este recunoscut dreptul Lui ca Moștenitor al tuturor lucrurilor. Pe pământ acest drept este desconsiderat, dar Dumnezeu și tronul Său îl vor impune și de acolo Hristos la timpul stabilit de Dumnezeu și în felul stabilit de El va primi moștenirea.

Fuga femeii

6. »Și femeia a fugit în pustiu, acolo unde avea un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.« - S-ar putea presupune, că evenimentele referitoare la Copil sunt în strânsă legătură cu ceea ce se spune despre mamă. Dar nu este așa. Așa cum între nașterea Copilului și înălțarea Lui la cer este o perioadă de 33 de ani, tot așa este o perioadă de aproximativ 2.000 de ani între înălțarea la cer și fuga descrisă aici. Realmente, întreaga istorie a mărturiei creștine umple timpul dintre înălțarea la cer a lui Hristos și până la fuga femeii în pustiu. Să privești împrăștierea actuală a lui Iuda până »la marginile pământului« (Isaia 11,12) ca fugă a femeii în pustiu este așa de eronată că nu necesită nici o combatere. Unii au presupus în chip ciudat o a doua fugă, deoarece fuga este amintită încă o dată în versetul 14, și anume după lupta din cer (versetul 7). Este însă adevărat, că între relatarea despre fugă din versetul 6 și reluarea ei în versetul 14 este o intercalare, dar în aceasta se arată de ce femeia a trebuit să fugă. Balaurul aruncat din cer va urmări femeia, care va fi atunci sprijinită de providența divină în fuga ei dinaintea dușmanilor puternici. Comunicarea scurtă din versetul 6 cu privire la fugă este extinsă în versetele 13-17 prin prezentarea de detalii. Între versetele 6 și 13 avem relatarea despre lupta din cer, rezultatul ei și bucuria cu privire la victorie. Un alt comentator a spus: „Primele șase versete ne oferă un tablou de ansamblu”. Relatări detaliate urmează după aceea. Alungarea lui satan din cer are loc înaintea fugii și este cauza imediată a fugii în grabă. De aceea a trebuit să se dea *această* explicație (versetele 7-12) pentru justificarea fugii în *pustie*. Cuvântul *pustie* înseamnă, ca și în capitolul 17,3, un loc de singurătate și izolare, un mediu *lipsit de toate mijloacele de ajutor natural*. Împrejurările pline de necaz și suferință ale lui Iuda în timpul de necaz vor corespunde cu adevărat unei poposiri în pustie. Este marea zi a necazului lui Iacov, când »toate fețele s-au îngălbenit« (Ieremia 30,6-7); este timpul îngrozitor, care a fost anunțat cu multe detalii de Domnul nostru în marea Sa vorbire profetică de pe Muntele Măslinilor (Matei 24,15-28; Marcu 13,14-22; și Apocalipsa 13 și 17).

6. »Acolo unde avea un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.« - Cuvintele »acolo unde« și »acolo« arată un loc foarte precis, pregătit pentru ea, unde va fi hrănită. Dumnezeu va pregăti pentru femeie un loc și o masă pentru 1260 de zile. Aceeași perioadă de timp este descrisă și cu numere mai mici: 42 de luni de câte 30 de zile (capitolul 11,2; 13,5). Însă aici zilele enumerate cu grijă lasă să se recunoască compasiunea duioasă a Domnului pentru sfinții Săi care suferă. El numără, ca să zică așa, fiecare zi. Toate aceste date referitoare la timp se referă la ultima jumătate a săptămânii-an, sfârșitul celor 70 de săptămâni sau 490 de ani amintiți în Daniel 9. Iudeii prizonieri în Ierusalim (Apocalipsa 11) și cei din afara orașului (Matei 24,16) vor fi o grupă de martori iudei. Considerăm că toți cei care vor depune mărturia lor în Ierusalim vor muri ca martiri, în timp ce ceilalți, care vor fugi din diverse cetăți ale lui Iuda la munți, când va începe prigoana, vor supraviețui prigoana. Martorii iudei uciși sunt văzuți în capitolul 15,2-4, cum cu harfele lui Dumnezeu stau pe Marea de sticlă și cântă. Cei păziți din Iuda, frații și tovarășii de suferință ai celor uciși, vor sta⁸⁶ împreună cu Mielul pe Muntele Sionului (capitolul 14,1).

⁸⁶ Numărul martirilor nu este numit, despre cei păziți se vorbește (simbolic) despre 144.000 (capitolul 14,1,3). Ei sunt din seminția lui Iuda. Cei 144.000 pecetluiți în capitolul 7 sunt o altă grupă din tot Israelul.

O luptă în cer

7.-9. »Și a fost un război în cer: Mihail și îngerii lui luptau împotriva balaurului. Și balaurul a luptat, și îngerii lui; și el n-a fost mai tare; și locul lor nu s-a mai găsit în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan, acela care înșală tot pământul locuit – a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.« - În aceste versete nu se vorbește despre un semn. Prezența lui satan în cer este o realitate. Această luptă în cer între oștirile binelui și răului sub călăuzirea căpeteniilor lor, Mihail și balaurul, cu absolută certitudine va avea loc. Constatarea, că satan are un loc în cer (însă nu în imediata apropiere a lui Dumnezeu) este privită de mulți cu surprindere, de alții cu necredință. Este considerat și mai ciudat să vorbești despre o luptă adevărată într-un loc care mai mult decât oricare alt loc este un loc de liniște și pace, unde – așa cum scrie un poet – „nu este întunericul de la miezul nopții, soarele nu este acoperit de nori, numai amiaza veșnică, sfântă, dă naștere la bucurie.”

Dacă privim întinderea nemărginită a cerului, încetăm să ne mai mirăm⁸⁷. În Casa Tatălui nici un copil al lui Dumnezeu, nici un sfânt, nu trebuie să se mai teamă vreodată de oștiri dușmane.

În inima lui satan a pătruns păcat. Fiind nemulțumit cu ocuparea locului unei creaturi, cu toate că el aparținea celor mai înalte ființe create (Ezechiel 28,12-17), el a aspirat la Tronul lui Dumnezeu și astfel a căzut în păcat. El a căzut din poziția lui sublimă, și în degradarea și căderea lui au fost atrase și alte duhuri. Dar el nu a fost aruncat imediat din cer.

Sfinții sunt binecuvântați în locurile cerești (Efeseni 1,3); ei șed acolo, dar în Hristos (Efeseni 2,6). În afară de sfinți în cer sunt și alții (Efeseni 3,10); și acolo are loc *acum* lupta noastră creștină împotriva puterilor *spirituale* ale răutății (Efeseni 6,12) – nu după moarte sau după venirea Domnului, căci pentru noi *atunci* nu va mai fi nici o luptă.

Când va avea loc lupta în cer descrisă în aceste versete, atunci va fi sosit momentul când satan v-a fi aruncat definitiv din cer, și oștirile răutății împreună cu el. Mai întâi el va fi aruncat pe pământ, apoi în adânc și în sfârșit în iazul de foc – însă nu ca acolo să stăpânească, ci ca să fie chinuit veșnic ca ființa cea mai adânc înjosită și total degenerată. Primul pas în executarea judecății asupra lui satan va fi deci înlăturarea lui forțată din cer. Despre acest timp și despre acest act citim în Isaia 24,21: »În ziua aceea Domnul va pedepsi oștirea celor de sus, din înalt, și pe împărații pământului, de pe pământ.« Domnul va acorda îngerilor păcătoși pedeapsa care li se cuvine la locul lor »din înalt« și tot așa celor puternici de pe pământ, pe pământ. Niciunul, oricât de mare ar fi el în rang și poziție, nu v-a scăpa de judecata dreaptă.

Mihail

Cine este acest Mihail? Numele lui înseamnă: „Cine este ca Dumnezeu?” Acest înger deosebit de remarcabil este numit în Scriptură de cinci ori cu numele (Daniel 10,13.21; 12,1; Iuda 9; Apocalipsa 12,7). El pare să ocupe cea mai înaltă poziție în ierarhia îngerilor, căci Iuda îl numește »arhanghel«⁸⁸ și în Daniel 10,13 este numit »una din căpeteniile cele mai de seamă«. În fiecare din cele cinci locuri, în care apare numele său, este o legătură cu poporul iudeu. Evident el este îngerul, în grija căruia căruia au fost încredințate interesele lui Israel. »Și, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău (poporul iudeu)«

⁸⁷ Trebuie să ne gândim că lupta va avea loc între puterile *spirituale* ale binelui și ale răului; de aceea nu se pune problema extinderii *spațiale* sau a depărtării. Într-un om au fost cel puțin 2000 de demoni sau slujitori ai lui satan (Marcu 5,1-20; Luca 8,26-39).

⁸⁸ Scriptura nu vorbește despre arhangheli, ci numai despre un arhanghel, și anume în două locuri din Noul Testament (1 Tesaloniceni 4,16; Iuda 9). Pavel vorbește în primul loc despre Hristos, adevăratul Cap al oștirii îngerilor; în al doilea loc, Iuda vorbește despre îngerul creat Mihail, care intervine în favoarea lui Israel. Singurii doi îngeri, al căror nume este numit în Scriptură, sunt Mihail și Gabriel.

(Daniel 12,1). Profetul vorbește în locul acesta despre același timp ca și vizionarul de pe insula Patmos. Este timpul scurt dinaintea necazului cel mare, dar Mihail va veghea ca Israel să nu piară în acest necaz. »Dar el (Iacov) va fi salvat din el« (Ieremia 30,7). Mihail este o căpetenie a îngerilor, care intervine în favoarea copiilor lui Israel. În aparență luptele dintre Persia și Babilonia au fost decise prin tactica de război și puterea armelor renumitului persan Cores sau Cyrus, care după cuvântul profetic a fost predestinat să răstoarne imperiul babilonian și să devină eliberatorul poporului iudeu din lunga captivitate de șaptezeci de ani (Isaia 44,28; 45,1-4; 2 Cronici 36,20-23; Ezra 1,1-4), dar în realitate nu a fost așa. Activitatea națiunilor, războaiele lor, politica lor și țelurile lor sociale sunt dirijate și întocmite de puteri spirituale mai înalte. Sunt îngeri, buni și răi, care influențează permanent pe oameni și guverne. Despre aceasta găsim exemple remarcabile în capitolul 10 din cartea Daniel. Războaiele și controversesele de pe pământ sunt numai imagini ale controverselor dintre puterile spirituale din locurile cerești. Influențele care vin de la puterile invizibile ale luminii și întunericului și luptele dintre acestea sunt reale și serioase (1 Samuel 16,13-15; 1 Împărați 22,19-23); lumea este guvernată prin influența acestor ființe spirituale, dar permanent potrivit cu providența lui Dumnezeu. Lucrarea îngerilor în favoarea sfinților lui Dumnezeu de pe pământ (Evrei 1,14; Faptele Apostolilor 12) este general acceptată, dar intervenția lor, ca să decidă rezultatul bătăliilor precum și coordonarea politicii și a intereselor omenești în general nu este suficient recunoscută. Desigur în cele din urmă totul este în mâna înțeleaptă, puternică și conducătoare a lui Dumnezeu. El este Suveranul suprem în viața omenească și în istorie. În Daniel 10,13 un înger, al cărui nume nu este numit, a fost reținut timp de 21 de zile de »căpetenia împărăției Persiei«. Abia cu ajutorul arhanghelului Mihail a ieșit biruitor din aceasta și a putut să îndeplinească misiunea care i-a fost încredințată. Mihail joacă un rol și în lupta pentru trupul lui Moise. Satan a vrut să aibă el trupul, fără îndoială să ispitească pe Israel să se închine cadavrului lui Moise, așa cum a fost în cazul șarpelui de aramă (2 Împărați 18,4). Dar nici o mână omenească nu a săpat mormântul lui Moise. Dumnezeu Însuși »l-a înmormântat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor, și nimeni nu știe mormântul lui până în ziua aceasta« (Deuteronom 34,6). Iuda ne informează în scrisoarea sa (versetul 9) despre schimbul de cuvinte dintre Mihail și diavolul. Lupta descrisă în Apocalipsa 12,7 nu este însă numai o luptă între cele două căpetenii ca în epistola lui Iuda, ci aici sunt oștirile îngerilor adunate sub căpeteniile lor: »Mihail și îngerii lui luptau împotriva balaurului. Și balaurul a luptat, și îngerii lui.«

Cerurile sunt curățite

8. »Și el n-a fost mai tare; și locul lor nu s-a mai găsit în cer.« Despre rezultatul luptei dintre oștirile spirituale adverse nu poate fi nici o îndoială. Satan și îngerii lui sunt aruncați jos.

Balaurul însuși va suferi o înfrângere rușinoasă, și întreaga oștire a îngerilor păcătoși va fi alungată pentru totdeauna din cer. La reîntoarcerea celor șaptezeci de ucenici din misiunea încredințată, la care Domnul i-a trimis, ei i-au spus plini de bucurie: »Doamne, și demonii ne sunt supuși în numele Tău.« Însă acest fapt a fost numai un prim semn al victoriei finale și depline asupra dușmanului și a tuturor puterilor sale. Însă aceasta le-a făcut-o cunoscut Domnul deja atunci, prin aceea că le-a răspuns: »Am văzut pe satan căzând ca un fulger din cer« (Luca 10,17-18). Oricât de mare ar fi împotrivirea lui, ca să nu fie aruncat din cer, el va fi aruncat definitiv și într-o clipă, ca o rază de fulger.

După ce el a păcătuit, prin aceea că a lăsat să pătrundă în inima lui mândria și ambiția arogantă, el și-a păstrat pentru început (și până la luptă) locul său în cer. Acolo el acuză neîncetat pe sfinții lui Dumnezeu, și cutreieră pământul cu intenții și acțiuni fatale. El este căpetenia oștirii demonilor și a oricărui fel de puteri spirituale ale răutății și păcatului. Diavolul este o persoană reală, un stăpânitor spiritual al întunericului, și nu numai o influență rea. Ceea ce noi citim în aceste versete se va împlini la jumătatea ultimei săptămână-an profetică (Daniel 9,27). Dar la

mijlocul săptămânii căpetenia romană, provocată de satan, va rupe legământul. Satan aruncat pe pământ va face aceasta și el va dezlănțui ultima revoltă a răului pe pământ, în domeniul politic, religios și oricare alt domeniu. După ce el a fost aruncat din cer, satan va lua în stăpânire pământul decăzut judecării. Cu eforturi neobosite se va strădui să nimicească și să extermineze pe toți care atunci vor fi de partea lui Dumnezeu.

Lupta din cer se termină cu victoria lui Mihail și a îngerilor săi. Balaurul și îngerii lui vor fi aruncați jos și după aceea nu vor mai primi niciodată un loc în cer. După această înfrângere mânia lui satan se va îndrepta spre femeie, și el va urmări atunci pe cei care mărturisesc pe Dumnezeu, în mod deosebit pe rămășița iudaică de pe pământ. Durata necazului cel mare, care va veni peste tot teritoriul care constituie orizontul profeției, dar care în forma lui cea mai gravă și cu suferințele cele mai grele va lovi în mod deosebit Palestina, este stabilită foarte exact la 1260 de zile. De aceea se vede clar, că aruncarea lui satan din cer și prăbușirea lui pe pământ vor avea loc în seara premergătoare necazului cel mare și va fi efectiv cauza declanșării acestui necaz.

Judecarea lui satan

9. »Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan, acela care înșală tot pământul locuit – a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.« Judecarea lui satan se va face în trei perioade diferite. Mai întâi el va fi aruncat împreună cu îngerii săi din cer pe pământ; după aceea va fi legat pentru o mie de ani și va fi aruncat în adânc (capitolul 20,2-3) și în final el va fi dat chinului veșnic în iazul cu foc (capitolul 20.10). Uneltele folosite pentru executarea primelor două sentințe judecătorești vor fi îngerii; cine va fi care va executa ultima sentință, nu ne este făcut cunoscut. Ea va fi o desfășurare a puterii divine, independent de cine va fi unealta care va exercita această sentință. – Ce înseamnă iazul de foc? Acolo, în locul de chin, nu vor înceta niciodată plângerile de durere, durerile nu vor înceta. Nici o rază de lumină, nici o urmă de speranță nu va fi în această adâncime a deznădejdiei veșnice. Duhul omului nu poate să-și imagineze grozăvia unei astfel de soarte. Nici o peniță nu poate s-o descrie așa cum se cuvine. Gândul cu privire la o guvernare a lui satan în iazul de foc este nimic altceva decât fantezie omenească și nu se găsește nici un argument în Scriptură pentru această idee. El nu va governa acolo, ci *va suferi* ca cea mai dezonorată și cea mai desconsiderată creatură a lui Dumnezeu. Pe cât de îndelung răbdător este Dumnezeul nostru, pe atât este de sigur că vor avea loc judecățile cu care a amenințat! Satan va fi zdrobit după 7000 de ani de activitate plină de ură împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor, în mod deosebit împotriva oamenilor lui Dumnezeu, și i se va răpi puterea de a mai face și alte rele. Împreună cu îngerii lui își va găsi partea în »iazul de foc, pregătit pentru diavolul și îngerii lui« (Matei 25,41).

Numele și lucrarea lui satan

9. »Balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan, acela care înșală tot pământul locuit.« Balaurul este văzut aici în relația lui cu pământul și cu oamenii. De aceea sunt numite aceste patru nume, care apar în aceeași ordine și în capitolul 20,2.

1. **»Balaurul cel mare«**; așa este numit satan din cauza cruzimii lui fără milă. Legende și scrierile cu hieroglife îl prezintă ca pe un monstru, a cărui ființă și înfățișare este în afara lumii animale, ca o legătură între viclenia supraomenească și cruzime.

2. **»Șarpele cel vechi«**; acest nume amintește de prima lui încercare cu succes de a aduce pierzarea perechii de oameni nevinovați și fericiți din grădina Eden (Geneza 3). Șiretenia,

prefăcătoria și perfidia caracterizează activitățile sale printre oameni de la început. El a fost totdeauna un ucigaș și un mincinos (Ioan 8,44; 1 Ioan 3,8). El este numit șarpele *cel vechi* în baza primei lui legături cu oamenii; denumirea de *șarpe*⁸⁹ arată șiretenia lui (Geneza 3,1; 2 Corinteni 11,3). Nu trebuie să uităm, că satan este un duh și o persoană reală.

3. »**Diavol**« și »**satan**«; acestea sunt întrucâtva numele lui proprii. Primele două denumiri sunt descriptive și arată cruzimea și șiretenia lui. Ultimele două nume, diavol și satan, se referă la balaur ca persoană. Diavolul este o ființă-duh rea, care există cu adevărat. În Noul Testament în limba greacă se vorbește despre el numai la singular. Ca diavol, el este acuzatorul, calomniatorul și ispititorul. Ca satan, el este împotrivorul declarat și deschis al lui Hristos și dușmanul evident al lui Dumnezeu și al poporului Său (Iov 1 și 2; Zaharia 3,1-2; Matei 4; Efeseni 6,11; 1 Petru 5,8).

După numirea numelor sale rezultă clar *lucrarea* deosebită a lui satan, spre care este dirijată toată energia lui neobosită. El »înșală tot pământul locuit«. Uneltele omenești, pe care el le folosește pentru obținerea acestui țel, și pe care noi le găsim în capitolul 13, precum și judecata lui Dumnezeu asupra creștinătății (și anume »pământul locuit«), și că lui îi este permis să lucreze în felul acesta, *nu sunt amintite* aici. Aici se vede numai de la cine pornesc toate acestea. Sub permisiunea lui Dumnezeu satan v-a înșela în viitor pe toți cei care trăiesc în teritoriul cu care se ocupă profeția (2 Tesaloniceni 2,7-12). Oricine sau orice ar fi persoanele și mijloacele folosite. Satan însuși este instigatorul, care atrage lumea în stricăciune morală și spirituală. Atunci Dumnezeu, cu dreptate răzbunătoare, va face creștinătatea decăzută, vinovată – după ce ea de la sine însuși a renunțat la adevăr – să creadă minciuna lui satan. Mulțimea necredincioasă a iudeilor va avea aceeași soartă, prin aceea că satan, sprijinit prin semne supranaturale, le va prezenta pe anticrist ca fiind Mesia cel făgăduit și împăratul lui Israel. Această momeală va fi de bună voie înghițită, prin aceasta »întreg pământul locuit« va fi amăgit și înșelat. Atunci satan se va posta însă pe planul secund. *Aici*, în lumina cerească, el este complet descoperit. Odinioară a fost puterea invizibilă spirituală, care a stat înapoia lui Irod (compară cu Matei 2,13.16). La orbirea creștinătății prin reprezentanții lui, anticrist sau cea de-a doua fiară din Apocalipsa 13, el va juca același rol.

9. »A fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați împreună cu el.« De trei ori se găsește cuvântul »aruncat« în acest verset; prin aceasta se scoate în evidență alungarea rușinoasă a lui satan și a îngerilor săi din cer. Nu se spune cine sunt acești îngeri. Noi știm numai, că ei sunt oștirea luptătorilor lui satan și ei vor fi aruncați din cer împreună cu capul și conducătorul lor. Satan nu va mai putea atunci niciodată să mai apară înaintea lui Dumnezeu și să acuze pe sfinți înaintea Lui, și „respirația lui otrăvitoare” nu va mai putea să infecteze vreodată atmosfera sfântă. Cerurile trebuie să fie curățite de tot răul, ca și pământul, și prin Domnul Isus și jertfa Sa vor fi curățite și împăcate ambele domenii (Coloseni 1,20; Evrei 9,23). Cât de depline și cuprinzătoare sunt efectele sângelui vărsat al lui Isus Hristos!

⁸⁹ Suntem convingeți că în Geneza 3 se face o relatare adevărată despre ceea ce realmente a avut loc. Pare neîndoielnic, că satan a vorbit printr-un șarpe adevărat. Nu avem nevoie să presupunem împreună cu Josephus și traducătorul lui erudit Whiston, că înainte de căderea în păcat șerpii și reptile asemănătoare aveau aptitudinea de a vorbi, dar au pierdut-o sub domnia lui satan. În Vechiul Testament sunt trei exemple remarcabile pentru folosirea supranaturală a animalelor: 1. Șarpele a fost făcut capabil să vorbească (Geneza 3). 2. Măgăriței lui Balaam i s-a dat o oarecare pricepere și vorbire (Numeri 22,21-30). 3. Un pește mare a fost comandat de Dumnezeu, ca să înghită pe Iona și la porunca lui Dumnezeu să-l arunce pe mal, după ce Iona s-a căit (Iona 2,1,11). Noi credem cu toată convingerea exactitatea istorică și verosimilitatea acestor istorisiri, care sunt confirmate în Noul Testament (2 Corinteni 11,3; 2 Petru 2,15-16; Matei 12,40). Stater-ul, moneda din gura primului pește, pe care l-a pescuit Petru (Matei 17,27), este un alt exemplu despre puterea divină și cunoașterea divină anticipată și dovedește dreptul de a dispune al Creatorului asupra lucrărilor mâinilor Sale. Crearea șarpelui și a celorlalte animale este prezentată în Geneza 1,24-25 și Geneza 3,1. Blestemul, pe care L-a rostit Dumnezeu, în guvernarea Sa, asupra șarpelui, este notat în Geneza 3,14. Rămânerea lui în stare josnică, chiar și în timpul Împărăției de o mie de ani, se vede din Isaia 65,25.

Triumf și vai

10-12 »Și am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți în ele! Vai de voi, pământ și mare, pentru că diavolul a coborât la voi, cuprins de mânie mare, știind că are puțin timp.»« Glasul puternic în cer, pe care vizionarul l-a auzit, este vocea sfinților deja înviați și glorificați (1 Corinteni 15; 1 Tesaloniceni 4). Într-o viziune care va urma, un înger spune, adresându-se lui Ioan, »frații tăi« (capitolul 19,10), în timp ce aceștia vorbesc aici despre »frații noștri«, ceea ce ar fi nepotrivit pentru îngeri. În aceste cuvinte, care totodată sunt o laudă adresată lui Dumnezeu, se spune, că »mântuirea și puterea și împărăția« *au venit*. Dar aceasta se spune *pre-văzător*. În versetul 9 a avut loc un pas necesar și pregătitor pentru instaurarea împărăției în putere vizibilă. »Căpetenia autorității văzduhului« (Efeseni 2,2) este un titlu, pe care el prin aceasta îl va pierde pentru totdeauna. Puterea împărăției, care atunci se va arăta deja în cer prin îndepărtarea lui satan și a îngerilor lui, este vestită acolo ca fiind sosită, cu toate că pe *pământ* ea nu a fost încă descoperită.

Folosirea articolului hotărât pentru toate cele trei noțiuni – mântuirea și puterea și împărăția – oferă expresiilor certitudine și putere. Prin *mântuire* aici nu se înțelege mântuirea sufletului, pe care cei salvați o posedă deja acum, și nici mântuirea trupului, la venirea Domnului. Ea trebuie înțeleasă într-un sens mai larg și mai cuprinzător, care include în sine înlăturarea dușmanului și eliberarea creației din robia ei actuală și din suferințe (Romani 8,21-22). Puterea, este puterea irezistibilă, care va birui și va distruge orice autoritate și putere împotrivoare din cer și de pe pământ. Acum Împărăția lui Dumnezeu este caracterizată de răbdare și perseverență, atunci însă ea se va arăta prin această putere. Împărăția trebuie înțeleasă aici în extinderea ei cea mai vastă, care cuprinde cerul și pământul. *Împărăția Tatălui și Împărăția Fiului* (Matei 13,41-43) reprezintă partea cerească și partea pământească a Împărăției puternice și atotcuprinzătoare a Dumnezeului nostru și a Hristosului Său (Psalmul 2).

Alungarea lui satan din cer este unul din evenimentele cele mai importante din acele zile agitate care vor veni. Strădania neîncetată a »acuzatorului fraților noștri«, care acuză pe sfinți înaintea lui Dumnezeu (și umblarea lor îi oferă prilejuri multe pentru a-i acuza și învinovăți), este un exemplu serios despre desfășurări care au loc în cer și sunt invizibile pentru ochiul natural. Noi mulțumim lui Dumnezeu, că în Hristos, Cel neprihănit, avem un apărător la Tatăl (1 Ioan 2,1-2), a cărui intervenție eficace, care se întemeiază pe jertfa Sa, ne menține permanent înaintea lui Dumnezeu în poziția noastră și face ineficace și fără putere acuzațiile dușmanului. Glasul puternic din cer spune: »acuzatorul fraților noștri a fost aruncat jos«. Satan va fi atunci biruit pe deplin și va fi răsturnat de pe singurul lui scaun al puterii sale. Acuzațiile lui, justificate sau nejustificate, nu vor mai fi auzite niciodată înaintea Judecătorului ceresc.

Este deci un rezultat al luptei în cer, că locurile cerești vor fi eliberate pentru totdeauna de prezența lui satan și a celorlalte duhuri rele, împotriva cărora se îndreaptă acum lupta noastră ca creștini⁹⁰ (Efeseni 6,12). Denumirea de »domnul puterii văzduhului« nu trebuie confundată cu »stăpânitorul *lumii* acesteia«. Primul conduce puterile *spirituale* ale răutății din locurile de sus, ultimul conduce puterile *lumii* de pe pământ. Dar după ce Domnul va pedepsi cu judecată

⁹⁰ „S-ar putea ca mulți să nu se gândească la faptul că regiunile atmosferei care ne înconjoară, cerul noros, spațiul aerian de deasupra pământului, sunt acum domeniul unde staționează duhurile rele. Dar Biblia ne învață aceasta. Pavel spune: »Lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, *împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești*« (Efeseni 6,12). De aceea satan este numit și »domnul puterii văzduhului« (Efeseni 2,2). Satan și demonii își au domiciliul în spațiul aerian care înconjoară pământul. Lor le este permis să staționeze acolo până în momentul acestei lupte.» („Lectures on the Apocalypse” de Dr. Seiss)

»oștirea celor de sus, din înalt«, rămâne numai să se împlinească partea a doua a acestui cuvânt profetic: »... și pe împărații pământului, de pe pământ« (Isaia 24,21).

10. – 11. »Pentru că a fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri, cel care-i acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte; și ei l-au învins datorită sângelui Mielului și datorită cuvântului mărturiei lor și nu și-au iubit viața, până la moarte.« Cine sunt aceia, care aici sunt numiți »frații noștri«? Dacă glasul puternic din cer este glasul sfinților cerești, atunci frații lor sunt aceia care au fost acuzați de diavolul, sfinții de pe pământ, cu care sfinții din cer se simt legați frățeste. În lupta lor înverșunată împotriva răului, sfinții de pe pământ vor fi biruitori. Tentațiile anticreștine, vicleniile diavolului și chiar dușmănia lui deschisă vor fi fără putere împotriva oamenilor a căror conștiință a fost curățită prin sângele Mielului. Acest sânge este totodată și baza sfântă și dreaptă a poziției lor înaintea lui Dumnezeu, și pe baza acestui sânge toate acuzațiile diavolului pot fi respinse. Pentru victoria acestor sfinți asupra lui satan sunt numite două motive: în primul rând sângele Mielului, care le dă libertate înaintea lui Dumnezeu; în al doilea rând, mărturia înaintea oamenilor, o mărturie profetică, pe care o vor depune cu credincioșie. O a treia afirmație este adăugată complementar, care arată că în ei va fi activ caracterul de martir: »nu și-au iubit viața, până la moarte«. Însă învierea le este asigurată, căci toți sfinții, care au murit și care vor mai muri, au parte de fericirea întâii învieri. Acești sfinți, în măsura în care vor trece prin moarte, nu sunt văzuți aici ca înviați, ci în așteptarea învierii. Ei trebuie diferențiați de martirii care vor suferi ceva mai târziu moartea, sub fiară, sub puterea romană.

12. »De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi, care locuiți în ele!« Prilejul bucuriei este, că satan și îngerii lui au fost aruncați pentru totdeauna din cer. Bucuria și veselia despre aceasta trebuie să domnească în toate domeniile cerurilor. Aici este singurul loc din Apocalipsa în care cuvântul „cer” este la plural; în rest, fără nici o excepție, în această carte se vorbește despre cer la singular. Dar nu numai cerul singur trebuie să aibă parte de bucuria cu privire la biruința lui Mihail, ci se adaugă: »... și voi, care locuiți în ele.« Întreaga ceată a celor salvați și de asemenea și îngerii (căci ei sunt acasă în cer) sunt incluși în solicitarea la bucurie. Cuvântul a locui (sau a întinde cortul) este același cuvânt ca și în capitolul 13,6 și 21,3.

12. »Vai de voi, pământ și mare, pentru că diavolul a coborât la voi.« Prin aceasta este anunțată o judecată, care va veni asupra pământului – toate regimurile stabile și popoarele liniștite – și asupra mării – partea neliniștită și răscolită a lumii. Am arătat în secțiunile anterioare înțelesul simbolic al noțiunilor pământ și mare. Pământul este simbolul a tot ce este stabil, marea este simbolul a tot ce este neliniștit și instabil. Aceste noțiuni se pot referi la lucruri, la stări, la persoane, la popoare sau la regimuri. Motivarea pentru „vaiul” profetic asupra lumii întregi este dată prin cuvintele: »pentru că diavolul a coborât la voi.« Alungarea lui din cer este acolo sus un prilej de glorie și bucurie, expulzarea lui pe pământ va umple rapid și crescând întreaga scenă de sub cer cu rău, suferință și necez.

12. »Cuprins de mânie mare, știind că are puțin timp.« Mânia lui satan va fi mai mare decât mânia națiunilor (capitolul 11,18), deoarece satan este forța motrice și conducătorul invizibil cuprins de toată dușmănia, mânia și răutatea. Mânia sa din cauză că a fost alungat pentru totdeauna din locurile cerești va fi întărită de cunoașterea că i-a mai rămas puțin timp pe pământ. Nu știm dacă diavolul cunoaște timpul exact care i-a fost dat până când va fi aruncat în adânc. Creștinii știu însă (sau ar trebui să știe), că lui satan aruncat din cer jos îi va fi permis să urmărească în mânia sa 1260 de zile reale pe sfinții lui Dumnezeu de pe pământ. În cele 17 zile, care urmează după cele 1260 de zile, fiara, puterea statală romană dușmană aflată sub influența satanei, va deveni ținta judecăților grele anunțate prin vărsarea potirelor (capitolul 16), și de aceea nu vor mai putea să prigonească pe sfinți. Aceste două perioade de timp alcătuiesc împreună exact trei ani și jumătate, la sfârșitul cărora Domnul, vizibil pentru toți, va apărea. Atunci și satan va fi legat și va fi închis pentru o mie de ani în adânc. Aceasta va fi a doua treaptă a judecății sale; prima este aruncarea lui din cer. Cea de-a treia treaptă va urma după sfârșitul Împărăției de o mie de ani, când el va fi aruncat în iazul de foc, ca acolo să aibă parte veșnic de

chinuri. Domeniul de activitate al lui satan după aruncarea lui pe pământ va fi limitat. Timpul scurt care îi mai rămâne se va sfârși în curând pentru el însuși și pentru cei care îl urmează (fie ei oameni sau puteri spirituale ale răutății) în pierzarea și suferința cea mai cruntă. Deoarece el știe aceasta, cu toată hotărârea și neobosit în mânia lui va face tot ce este posibil să prigonească femeia (Iuda), pe mama Copilului de parte bărbătească, în timpul ultimei jumătăți a săptămânii-an conform cu Daniel 9 (cu excepția ultimelor 17 zile). Această scurtare a zilelor este ceea ce a amintit Domnul în vorbirea Sa profetică de pe Muntele Măslinilor (Matei 24,22).

Persecuția femeii

13.-17. »Și, când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a persecutat pe femeia care născuse Copilul de parte bărbătească. Și i-au fost date femeii cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustiu, la locul ei, acolo unde trebuia să fie hrănită un timp și timpuri și jumătate de timp, departe de fața șarpelui. Și șarpele a aruncat apă ca un torent din gura lui, după femeie, ca să o facă să fie luată de torent. Și pământul a ajutat femeia și pământul și-a deschis gura și a înghițit torentul pe care-l aruncase balaurul din gura lui. Și balaurul s-a mâniat pe femeie și a mers să facă război împotriva rămășiței seminței ei, a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.« Intercalarea foarte interesantă cu privire la lupta din cer (versetele 7-12) a fost necesară, ca să explice pentru ce femeia a trebuit să fugă în pustie. Deoarece încercarea satanei de a ucide Copilul de parte bărbătească a eșuat, el își îndreaptă mânia asupra mamei, deci împotriva lui Israel. Atâta timp cât are un loc în cer, el este acuzatorul fraților. El este și capul puterilor spirituale ale răutății, împotriva cărora noi avem de luptat (Efeseni 6,12). Lupta în cer va avea ca rezultat definitiv, că satan și duhurile rele din locurile cerești vor fi aruncate jos și prin aceasta cerul va fi curățat pentru totdeauna de prezența lor. Dar după terminarea luptei în cer și deznodământul victorios, lupta va începe pe pământ. Rezultatul primei lupte este alungarea definitivă din cer; sfârșitul celei de-a doua va fi închiderea lui satan pentru o mie de ani în adânc.

În versetul 13 se reia firul întrerupt al istoriei; intercalarea (versetele 7-12) motivează numai fuga femeii. Balaurul aruncat pe pământ se va ostent să se răzbune pe Iuda, care atunci va fi în țară și va reprezenta întreg poporul înaintea lui Dumnezeu. Efraim, sau cele zece seminții pierdute pentru mult timp, nu vor fi reapărut până în momentul acela. În versetul 6 se vorbește despre fuga femeii, și despre aceasta vorbește și versetul 14. Persecuția (versetul 13) o va constrânge să fugă.

14. »Și i-au fost date femeii cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustiu, la locul ei, acolo unde trebuia să fie hrănită un timp și timpuri și jumătate de timp, departe de fața șarpelui.« Cele două articole hotărâte folosite în expresia »cele două aripi ale vulturului celui mare« arată precizia noțiunilor; este vorba de aripile unui anumit vultur. *Aripile* au o însemnătate dublă, și anume *mișcare rapidă* și *protecție sigură*. Ambele sunt acordate femeii. Aluzia la aripile vulturului este fără îndoială o referire la grija de odinioară a lui Dumnezeu pentru poporul Său și protecția Sa în pericolele care amenințau (Exod 19,4; Deuteronom 32,10-12). În locurile citate se vorbește simbolic de „aripile” lui Dumnezeu; aceste aripi sunt date aici femeii. Toate în acest capitol au loc potrivit cu providența divină.

Înțelesul simbolic al noțiunii pustie a fost arătat la studiul versetului 6. Femeia va găsi în pustie un loc pregătit de Dumnezeu, unde ea se poate încrede și în purtarea de grijă divină. Durata izolării ei în pustie este numărată în zile în versetul 6, 1260 de zile, dar aici se vorbește în mod ciudat despre aceasta: »un timp (un an) și timpuri (doi ani) și jumătate de timp⁹¹ (o jumătate de an)«, în total trei ani și jumătate. Acest fel de a reda timpul se întâlnește deja în Daniel 7,25.

⁹¹ »Șapte timpuri« (Daniel 4,16.23.25.32) sunt șapte ani. Șapte ani a trăit Nebucadnețar ca un animal, deci fără simțăminte, sau fără conștiință, înaintea lui Dumnezeu, exact așa cum a fost împărăția sa și împărățiile care au urmat: brutal, ca și animalele în caracterul și acțiunile lui (Daniel 7).

Avem astfel redarea timpului în luni (capitolul 11,2; 13,5), în zile (capitolul 11,3; 12,6) și în timpuri (capitolul 12,14). Toate aceste moduri diferite de redare a timpului desemnează *aceeași* perioadă de timp, și anume ultima jumătate a săptămânii-an, necazul cel mare, al cărui început profetul Daniel îl redă prin cuvintele »la jumătatea săptămânii« (Daniel 9,27). Când această perioadă de timp este redată în zile, atunci pe prim plan sunt sfinții în suferințele lor.

În timpul activității lui satan pe pământ, națiunile și popoarele vor fi supuse în totalitate influenței lui rele; ele vor fi conduse, ademenite și stăpânite de el, moral și politic, în toată gândirea și simțirea lor. Aceasta o arată expresia »fața șarpelui«. Femeia va fi păzită de aceasta, ea va umbla »departe de fața șarpelui«. – Balaurul *persecută*, șarpele *ispitește*.

15. »Și șarpele a aruncat apă ca un torent din gura lui, după femeie, ca să o facă să fie luată de torent.« În intenția lui de a nimici națiunea iudaică, diavolul va folosi o anumită putere, sau puteri, probabil mulțimi de oameni care stau sub influența lui, ca să obțină acest scop. Dar Dumnezeu în providența Lui va împiedeca ca osteneala șarpelui să aibă succes.

16. »Și pământul a ajutat femeia și pământul și-a deschis gura și a înghițit torentul pe care-l aruncase balaurul din gura lui.« În teritoriile în care domnește o anumită ordine și stabilitate se va trezi ajutor pentru iudei. Este pe deplin posibil ca cuvântul *pământ* să nu aibă aici înțelesul simbolic, ci sensul literal. Evenimente supranaturale nu vor fi rare în timpul acela. Deja în zilele lui Moise Dumnezeu a intervenit în felul acesta (Numeri 16,30-33). În orice caz în providența lui Dumnezeu eforturile șarpelui vor fi zădărnice într-un fel care nu ne este prezentat mai detaliat. Înghițirea torentului înseamnă că mijloacele folosite de satan, de orice natură ar fi ele, vor fi *ineficace*.

17. »Și balaurul s-a mâniat pe femeie și a mers să facă război împotriva rămășiței seminței ei, a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus.« Eșecul va ațâța și mai mult mânia balaurului, și deoarece mânia lui asupra femeii este fără succes, el pornește »să facă război împotriva rămășiței seminței ei«, deci cu fiecare iudeu în parte, care nu va fugi atunci când se pornește necazul cel mare (Matei 24,15-22). Acești martori credincioși, singulari, vor fi caracterizați sub două aspecte: ei »păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus«. Păzirea poruncilor lui Dumnezeu este caracteristica clară a unei vieți sfinte, pe care o au toți credincioșii din toate timpurile. Așa este potrivit gândurilor lui Dumnezeu; lipsurile serioase din practica umblării noastre sunt pentru noi un motiv de adâncă smerire. »Mărturia lui Isus« este o mărturie profetică în cartea Apocalipsa, care se referă la venirea Lui în Împărăția Sa și vestește desfășurarea puterii divine și a domniei care va veni asupra pământului. În Evangheliile are un alt caracter; acolo revelează harul și gloria morală a Domnului.

Versetul 18 aparține, din punct de vedere al conținutului, capitolului următor și va fi studiat acolo.

Privire retrospectivă asupra capitolului

Ultimul verset din capitolul 11 face deja aluzie, că privirea profetică se îndreaptă spre Israel, nu însă spre pământ, cu toate că el este în realitate desigur acolo. *Semnul* a apărut în cer (capitolul 12,1), așa cum se spune aici pentru prima dată în Apocalipsa. Femeia nu reprezintă Biserica sau Adunarea, ci pe Israel. Adunarea este Mireasa și soția Mielului (Apocalipsa 19,7; 21,9), Israel este mama Domnului după carne (Romani 9,5). Fiul de parte bărbătească, Persoana desemnată cu această expresie neobișnuită, este Hristos. El este numit astfel, deoarece El singur unește în Sine toate caracterele alese umane și prin nașterea Sa a intrat totodată în drepturile și demnitatea potrivit cu Psalmul 2. Cine în afară de El ar putea să pască națiunile cu o nuiă de fier? Alții vor fi într-adevăr uniți cu El prin har în practicarea unei domnii atotcuprinzătoare (Apocalipsa 2,26-27), dar denumirea »fiu de parte bărbătească« se poate referi numai la Unul, care este întruchiparea tuturor virtuților bărbătești.

Femeia este văzută în posesia întregii suveranități (cu privire la pământ), ea este îmbrăcată în soare. Luna argintie, palidă, stăpânitorul nopții, este sub picioarele ei. În afară de aceasta ea are demnitate regală, căci pe capul ei este o cunună, în care cele douăsprezece stele reprezintă totalitatea administrațiilor pământești prin toate autoritățile mai neînsemnate. Acesta este Israel, așa cum îl vede Dumnezeu, nu așa cum este el acum, și nici așa cum a fost. Este »un semn mare« a ceea ce Israel va fi în Împărăția de o mie de ani.

Apoi se vede un alt semn în cer, un balaur. El este mare, căci el este căpetenia invizibilă și totuși puternică a oștirii răului în ceruri și pe pământ. El este roșu ca focul, deoarece este un ucigaș, care se bucură de vărsarea de sânge. El are șapte capete, care sunt încununate cu șapte diademe; aceasta înseamnă, că el ca monarh absolut posedă o plinătate de putere pământească și de înțelepciune. El are zece coarne, care arată spre constituția viitoare a împărăției romane, care va consta atunci din zece împărății. În sfârșit, el are o coadă plină de otravă și de înșelăciune, care mătură totodată peste orizontul politic – desigur sub aspect spiritual și moral – și aruncă la pământ întreaga mulțime a personalităților conducătoare ale părții de vest a împărăției romane.

Balaurul este satan; denumirea de balaur arată felul lui de a fi, sub numele de satan el este dușmanul personal al lui Hristos și împotrivorul sfinților. El stă cu intenție ucigașă înaintea femeii, ca să-i înghită Copilul. Intenția lui este însă zădărnicită, și Copilul este răpit la Dumnezeu. Viața și moartea Domnului sunt aici ocolite în tăcere, oricât de bogate ar fi ele în învățatură și adevăr fundamental. Înălțarea urmează după naștere, în timp ce tot ce se cuprinde între acestea nu este amintit.

Femeia fuge apoi în pustie, însă înainte de aceasta este o intercalare lungă. Între înălțarea Copilului de parte bărbătească și fuga femeii, care va avea loc în viitor, se desfășoară toată istoria mărturiei creștine. Realitatea importantă, care trebuie înțeleasă aici, este legătura lui Hristos cu Israel, nu cu Adunarea. De aceea sunt ocolite două perioade de timp intercalate, timpul dintre naștere și înălțarea la cer a Domnului și timpul dintre înălțarea la cer a Domnului și fuga femeii, care va avea loc abia la începutul necazului cel mare.

După aceea urmează relatarea despre lupta viitoare din cer, care este introdusă aici, ca să arate pentru ce a trebuit femeia să fugă. Satan și îngerii lui sunt aruncați pentru totdeauna din cer jos. Acest fapt și conștiința că activitatea lui pe pământ va fi atunci de scurtă durată, îi aprinde mânia împotriva mamei Copilului, în timp ce mai înainte dușmănia lui era îndreptată mai mult împotriva Copilului. Mijloacele pe care le întrebunțează, ca să nimicească femeia, sunt făcute ineficace prin conducerea din partea lui Dumnezeu în providența Sa. Atât Fiul cât și femeia scapă de dușmănia și prigoana lui. Dar unii iudei temători de Dumnezeu devin ținta urii lui ucigașă⁹².

Așa se încheie acest capitol minunat, în care sunt cuprinse laolaltă evenimentele cele mai importante, pe care le găsim în cartea Apocalipsa. Tematica este mult mai vastă decât în multe alte capitole, și pătrunde mult înapoi în istorie, mai mult decât oricare altă secțiune din carte. Cine în afară de Dumnezeu ar fi putut să dea o astfel de asociere de evenimente?

⁹² Noțiunea de „a face război” (versetul 17) include orice formă de atac asupra trupurilor sfinților, fie prin prigoane sau prin război. Răniurile corporale și adăugarea răului de orice formă, toate acestea se includ în această foarte des folosită expresie (vezi capitolul 11,7; 13,7; 17,14; 19,19).

Capitolul 13

Cele două fiare

Balaurul și cele două fiare

Victoria lui Mihail asupra balaurului pune capăt tuturor influențelor și acțiunilor lui satan în cer. Faptul că balaurul și îngerii lui au fost aruncați pe pământ este un eveniment deosebit de important și de serios. Domeniul de acțiune al lui satan este limitat prin aceasta pe pământ, și oamenii temători de Dumnezeu dintre iudei și dintre națiuni vor fi în mod deosebit ținta urii lui ucigașe. În afară de aceasta el va orbi popoarele și va acoperii țările cu întuneric, în care odioasă a strălucit luminoasă lumina mărturiei creștine. Cu toate că satan este un duh invizibil pentru ochiul omenesc, el va fi realmente și personal pe pământ în ultima jumătate a săptămânii-an a lui Daniel. – În acest capitol ne sunt arătați cei doi slujitori ai lui cei mai importanți, doi oameni, doi bărbați. Aceste unelte ale lui satan mai sunt numite și fiare, sălbatică, animale periculoase⁹³. Ca oameni sunt desigur răspunzători înaintea lui Dumnezeu, dar aici ei sunt văzuți ca unelte ale lui satan, care le dă putere și îi conduce. Satan este duhul stăpânitor, care va lucra *în* și *prin* acești doi decăzuți. Prima fiară va fi un om dintre națiuni și va acționa brutal (versetele 1-10), cea de-a doua fiară va fi un iudeu, care va exercita o influență rafinată, inducătoare în eroare (versetele 11-18). Prin acești doi cei mai importanți slujitori pe pământ ai lui satan va încerca el să nimicească pe Israel, și deoarece el nu poate obține acest țel, el va urmări »rămășița« lui (capitolul 12,17). Mai târziu el va mâna pe oamenii orbiți, înșelați de el, să se ridice la război împotriva lui Hristos Însuși și a oștirii Lui cerești, ca să sufere o nimicire totală și definitivă (capitolul 19,19-21).

Prima fiară

Reînființarea imperiului roman

Capitolul 12,18. - »**Și am stat pe nisipul mării.**« Vizionarul Ioan a fost așezat de fiecare dată pe un loc potrivit, de unde el putea să observe bine lucrurile care trebuiau să-i fie arătate. Astfel de locuri erau cerul (capitolul 4,1), nisipul mării (capitolul 12,18), pustia (capitolul 17,3) și muntele înalt (capitolul 21,10); de aici el putea să privească nestingherit diversele viziuni.

»**Nisipul mării**«, pe care sta vizionarul, simbolizează mulțimea mare a oamenilor (capitolul 20,8). Această expresie simbolică este folosită în general și se folosește frecvent în literatură. Nisipul îndreaptă gândurile spre mulțimea numeroasă a omenirii, și marea agitată vorbește simbolic despre forțele nestăpânite, răzvrătite și principiile care domină între ele. Mulțimea oamenilor sau „marea popoarelor” este văzută deci aici într-o stare de neliniște și revoluție. În această împrejurare stătea vizionarul și a văzut »ridicându-se din mare o fiară«.

Capitolul 13,1. - »**Și am văzut ridicându-se din mare o fiară având zece coarne și șapte capete; și pe coarne zece diademe, și pe capete, nume de hulă.**« - Fără îndoială această fiară reprezintă vechiul Imperiu roman, care va reapare. Se va ridica în mod asemănător cu vechiul imperiu : »Și patru fiare mari s-au ridicat din mare« (Daniel 7,3), și ele s-au ridicat din marea agitată a popoarelor. Cele patru imperii vechi – cel babilonian, persan, grec și roman – sunt

⁹³ Animalele sunt folosite în Cuvântul lui Dumnezeu ca simboluri pentru puteri sau împărății, dar expresia se folosește deseori pentru căpetenia unei împărății, deoarece domnitorul imprimă întregii împărății caracterul lui propriu. Expresia fiară (animal) se folosește deci alternativ, atât pentru o împărăție cât și pentru căpetenia ei.

prezentate atât prin metale (Daniel 2) cât și prin fiare (Daniel 7), și ele vor exista⁹⁴ și în timpul din urmă, când va veni Domnul. Primele trei puteri, lipsite de puterea lor deosebită, vor exista⁹⁵ pur și simplu în ultimul timp, însă cea de-a patra, împărăția romană, va fi ca și în trecut puterea stăpânitoare pe pământ. Roma a luat ființă la început dintr-o stare de revoluție, haos și anarhie. Cetatea a fost construită scurt timp înainte ca cele zece seminții ale lui Israel să fie duse în captivitatea asiriană. Multele păreri și legende în legătură cu nașterea Romei arată toate spre mărimea și importanța mare din viitor a acestui oraș. În Daniel 7,3.7 este anunțată ridicarea din trecut a imperiului roman și în Apocalipsa 13,1 vizionarul vorbește despre reînființarea lui viitoare. De mai mult de 15 secole imperiul roman nu mai există⁹⁶, dar reînființarea lui viitoare este neîndoielnică, și aceasta este văzută aici în Apocalipsa. Nu putem constata cu exactitate când va deveni vizibilă împărăția romană. Ar fi posibil ca fiara să apară pe prim plan ca putere dominantă după prăbușirea generală a tuturor regimurilor de guvernare din timpul celei de-a șasea judecăți pricinuite prin ruperea peceților (capitolul 6,12-17). Martirii, despre care se vorbește în capitolul 6,9-11, vor fi omorâți înainte să înceapă prigonirea prin fiară. Lor li se spune să aștepte până când și frații lor, care vor fi omorâți după ei, vor fi la ei. Din aceasta rezultă că în timpul judecăților pricinuite prin ruperea pecetelilor fiara nu va fi încă un prigonitor al sfinților.

Ridicarea fiarei din mare și din adânc

Aici fiara este văzută cum apare pe scena pământului, ea »se ridică din mare«. Dar se mai spune despre ea, că se ridică »din adânc« (capitolul 11,7; 17,8). Împărăția romană va reapărea în săptămâna a 70-a, și ultima săptămână a săptămânii-an a lui Daniel, și se va ridica cu precădere dintr-un haos social și politic. În starea ei viitoare, definitivă, va arăta caracterul ei diabolic și originea ei diabolică. Ridicarea ei din mare arată ivirea ei viitoare din stările dezorganizate de pe pământ, ridicarea din adânc arată starea ei sub puterea și călăuzirea lui satan. Această ultimă stare a împărăției se va arăta după aruncarea lui satan pe pământ, cu care va începe Necazul cel mare. În timpul ultimilor trei ani și jumătate ai existenței lui, natura și activitatea împărăției va lăsa să se recunoască clar caracterul satanic al ei.

Coarnele și capetele fiarei

1. »... având zece coarne și șapte capete; și pe coarne zece diademe.« - Aici coarnele sunt amintite înainte de a fi amintite capetele. În capitolul 12,3 și 17,3 ordinea este inversă. Motivul pentru care cele zece coarne sunt amintite înaintea capetelor este probabil acela, că fiara (împărăția romană) va fi constituită la apariția ei din zece imperii. De aceea atenția este îndreptată asupra acestei caracteristici noi a împărăției, o caracteristică pe care nu a avut-o în vechime. Vizionarul a văzut șapte diademe pe capetele balaurului (capitolul 12,3), aici el a văzut zece diademe pe coarnele fiarei. Cele zece coarne împodobite cu diademe sunt zece împărați (capitolul 17,12). În curând aceste zece state din Europa de vest se vor vedea clar. Astăzi am face numai presupuneri, dacă am vrea să le denumim sau să le prezentăm granițele. Însă ele se vor vedea clar, când Dumnezeu în previziunea Sa le va lăsa să se vadă. Împărăția romană nu a avut

⁹⁴ Vizionarul nu vorbește despre prăbușirea imperiului roman și despre faptul că de secole el nu mai există. El vedea reînființarea lui viitoare.

⁹⁵ Țara caldeenilor aparține Iracului de astăzi. Trăsăturile de caracter ale imperiului babilonian se văd însă în imperiul roman reinstaurat. După sentința lui Dumnezeu Babilonul nu va mai apărea ca putere mondială (Ieremia 51,60-64).

⁹⁶ Roma a căzut în anul 476 după Hristos. Ultimul purtător al coroanei împărătești, un domnitor tânăr și slab, a fost Romulus Augustus. Primul nume amintește de întemeietorul împărăției, cel de-al doilea de primul împărat.

niciodată în trecut această formă. Când s-a prăbușit, dintr-un imperiu imens cu un domnitor puternic au luat naștere numeroase împărății și state mici. Dar când se va reinstaura, în granițele ei vor fi zece state. Cei zece împărați sau conducători de state vor fi atunci probabil oboșiți din cauza invidiei și certii dintre ei; aceștia vor fi »într-un gând și vor da puterea și autoritatea lor fiarei« (capitolul 17,13). Atunci va fi numai *un singur* despot competent peste această împărăție, »cornul mic« din Daniel 7. Acest prinț roman va face un legământ pentru o săptămână (șapte ani) cu națiunea decăzută a iudeilor (Daniel 9,27), dar pe care »la jumătatea săptămânii« îl va rupe. La venirea Domnului cu putere și cu judecată își va primi soarta definitivă în iazul de foc (Apocalipsa 19,20).

Nume de hulă

1. »... și pe capete, nume de hulă.« - Aceasta este o altă caracteristică mult mai rea a fiarei. S-ar putea ca împărăția cu mărimea și puterea ei uriașă să impresioneze pe observatorul superficial, dar caracterul ei de hulă împotriva lui Dumnezeu, care era vizibil purtat »pe capetele« ei (care vor conduce fiara în timpul acțiunilor ei), ar trebui să îngrozească pe orice om care gândește. Cele *șapte* capete ale fiarei nu reprezintă succesiunea domnitorilor sau a formelor de guvernare, ca în capitolul 17,10, ci puterea de guvernare *totală* sau aproape nelimitată, cu care va fi dotată fiara în zilele din urmă; ele arată *plinătatea* puterii de guvernare exercitate cu *inteligență* (ca în capitolul 12,3).

Pe aceste capete vor sta »nume de hulă«. După părăsirea mărturisirii creștine și după decăderea de la Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2,3) rezultatul va fi batjocura oficială a lui Dumnezeu. Fiara va provoca oficial pe Dumnezeu și cu hotărâre va fi împotriva tuturor celor care Îi aparțin (capitolul 13,6). Aceasta va fi o caracteristică clară a împărăției romane în ultima ei stare. Nu fără un motiv de înțeles ne-am fi așteptat ca numele de hulă să fie mai degrabă pe capetele balaurului, dar ele sunt văzute pe capetele *fiarei*. Aceasta va apărea evident cu împotrivirea ei directă și nerușinată față de Dumnezeu și față de Unul Său și împotriva tuturor celor care »au în cer o casă«. Pluralul »*nume* de hulă« arată că în privința aceasta ne putem gândi la tot felul de forme de dezonorare ale lui Dumnezeu în ochii oamenilor.

Trăsăturile caracteristice ale împărăției romane

2. - »Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare autoritate.« - Fiara, împărăția romană, va uni în sine, pe lângă caracteristicile ei foarte deosebite, și caracteristicile esențiale ale celor trei imperii mondiale dinaintea ei⁹⁷. În Daniel 7 sunt descrise simbolic toate cele patru imperii mondiale. Acest capitol din cartea Daniel conține o profeție continuă. Ea cuprinde perioada de timp de la cucerirea lui Iuda și a Ierusalimului și până la domnia veșnică și atotcuprinzătoare a Domnului, cu alte cuvinte, de la timpul de domnie al lui Nebucadnețar și până la domnia Fiului Omului. Primele trei imperii mondiale sunt descrise numai pe scurt, cel al caldeenilor în versetul 4, cel al mezilor și perșilor în versetul 5, și cel al grecilor în versetul 6. Restul capitolului, începând cu versetul 7, este dedicat în principal studiului celei de-a patra fiare, care nu este numită cu numele, dar este descrisă în caracterul ei

⁹⁷ „Toate fiarele sălbatice și puternice, care sunt prezentate succesiv în Daniel 7 pentru prezentarea diverselor imperii, sunt unite totodată aici într-un monstru. În aceasta se cuprinde un sens profund. Imperiul roman a unit în sine însuși toate principiile îngrozitoare și tiranice ale marilor imperii anterioare. De aceea simbolul combinat din acest verset este foarte potrivit, unind simbolurile celorlalte imperii în simbolul imperiului Romei și în felul acesta unitatea cu forme multiple a Romei, puterea ei și cruzimea ei, precum și extinderea stăpânirii ei sunt prezentate impresionant ochiului” - „The Apocalypse” de Stuart.

particular. La compararea lui Daniel 7 cu Apocalipsa 13,2 se observă, că animalele sălbatice sunt numite în succesiune inversă. În Daniel 7 desfășurarea istorică solicită ca leul, simbolul preferat al renumitului imperiu mondial babilonian, este numit pe primul loc. În Apocalipsa 13,2, leopardul, sau al treilea imperiu mondial, pe primul loc. Pentru leopard (sau panteră) sunt tipice mișcările repezi și salturile deodată, caracteristici care îl caracterizează și pe Alexandru, grecul puternic. O domnie de groază, apăsătoare și epuizantă, așa cum o practicau perșii în provinciile cucerite (probabil cu excepția Iudeii), este prezentată simbolic prin picioarele unui urs. După aceea se vorbește despre gura unui leu, un indiciu spre urletele lui, groaza pe care o provoca, și asupra cruzimii lui, cu care el își sfâșie prada. Aceste caracteristici ale naturii animale le vedem prezentate sintetizat aici și personificate în împărăția romană, care se vede și în ce-a de-a patra fiară din Daniel .

Balaurul și fiara

2. - »Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare autoritate.« - Fiara, care unește în sine caracteristicile diferite și însușirile imperiilor mondiale anterioare și va prelua domnia lor, va fi unealta potrivită pentru balaur, prin care el poate lucra. Fiara va moșteni deci nu numai domnia mondială, care a fost încredințată odinioară lui Nebucadnețar, ci va exercita în lume și cruzimea și autoritatea brutală a *balaurului*, într-o oarecare măsură ca loțitor al lui. Violența și perfidia șarpelui se vor arăta în celelalte două fiare (Apocalipsa 13,11). *Puterea* satanică din Adânc, *scaunul de domnie* al lui satan în mijlocul unei lumi dușmane față de Dumnezeu și o mare *autoritate* pe pământ se adaugă la tabloul îngrozitor prezentat aici. Domnul Isus a refuzat primirea din mâna lui satan a domniei asupra »tuturor împărățiilor pământului« (Luca 4,5-8) – aici vedem pe cineva, care o va prelua. Balaurul aruncat din cer va da fiarei puterea sa și scaunul său de domnie simbolic de pe pământ, care se va arăta *atunci* cu trăsăturile caracteristice corespunzătoare originii sale, ridicării sale »din Adânc« (capitolul 17,8).

Caracterul satanic al împărăției romane și activitatea fiarei marcată de acest caracter se vor arăta pe deplin în timpul de necaz care va veni, în cei trei ani și jumătate, premergători venirii Domnului în slavă. După acest timp, la sfârșitul săptămânii a 70-a a lui Daniel, fiara și colaboratorul ei la rău, cea de-a doua fiară sau anticristul, »vor merge la pierzare«, în iazul de foc. Cele două fiare din acest capitol sunt văzute la sfârșit ca doi oameni inspirați și călăuziți de diavolul. În ultimele zile de decădere aceste persoane principale își vor primi de vii soarta lor veșnică (capitolul 19,20).

Moartea și reparația fiarei

3. - »Și unul din capetele ei era ca înjunghiat de moarte și rana ei de moarte fusese vindecată: și tot pământul se minuna de fiară.« - Acest verset vorbește despre moartea și reînvierea fiarei, deci despre sfârșitul statal și reînființarea împărăției romane. Evident capul înjunghiat este identificat cu fiara. Împărăția romană în forma ei de imperiu a fost, ca să zicem așa, »înjunghiată«; în anul 476 după Hristos a încetat să mai existe. Din timpul acela și până astăzi imperiul de odinioară care stăpânea lumea este ca stat într-o stare de moarte. Dar Dumnezeu, potrivit cu previziunea Sa, va face să reapară împărăția dintr-un cadru de patimi revoluționare și conflicte, »din mare« (versetul 1): »rana ei de moarte s-a vindecat«. Vizionarul a văzut aceasta ca un fapt împlinit, așa cum arată și versetul 1. Dar după ridicarea ei din mare, reparația ei ca stat în lume, la mijlocul săptămânii a 70-a va urma »ridicarea din adânc«, această apariție în caracterul ei satanic. Ca o constituire statală pe pământ, fiara va exista deci înainte de jumătatea săptămânii. Aceasta rezultă și din profeție, că „principele” ei va încheia un legământ

trainic cu iudeii decăzuți pentru o (întreagă) săptămână de *șapte ani* (Daniel 9,27). Caracterul ei satanic (capitolul 13,2; 17,8) se va arăta clar în a doua jumătate a acestei săptămâni profetice.

3. - »Și tot pământul se minuna de fiară.« - Fiara va apare într-un fel și cu o natură necunoscută până atunci, fără exemplu în istoria omenirii. Această putere omenească, care se va pune înaintea lui Dumnezeu cu energie satanică, echipată cu puterea și autoritatea mondială a lui satan, va produce uimire pe întreg pământul. Tot pământul se va uimi de această înfățișare. Nu vedem nici un motiv să îngrădim expresia »tot pământul«. Reînființarea împărăției romane trebuie să aibă cea mai mare importanță pentru toți care sunt în sfera ei de influență și pentru cei care trăiesc în afara acesteia. Autoritatea balaurului și influența lui va trece peste granițele celor zece imperii. Fiara, căreia satan îi dă puterea sa, va avea o influență dominantă asupra întregului pământ, chiar și asupra ținuturilor păgâne.

Închinarea adusă balaurului și fiarei

4. - »Și s-au închinat balaurului, pentru că i-a dat fiarei autoritatea; și s-au închinat fiarei, spunând: „Cine este asemenea fiarei și cine poate lupta împotriva ei?”« - Vedem din acest verset că Dumnezeu este pus deoparte și în locul Lui a pășit balaurul. Nu Creatorul, ci satan va fi universal adorat. O mărturisire goală va fi fără valoare în zilele acelea rele. Într-un mediu devotat în totalitate lui satan numai o adevărată și cunoscută relație cu Dumnezeu poate păzi de cădere. Numai aceia, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului înjunghiat (versetul 8), numai cei aleși vor putea în timpul acela să se împotrivescă triumfului aparent al lui satan. În ochii oamenilor balaurul va face ceea ce după părerea lor numai Dumnezeu poate face, și anume, să dea fiarei cea mai mare autoritate pe pământ. De aceea ei se vor închina balaurului și-i vor aduce adorare divină.

Dar și fiara va fi adorată. Uimirii, provocate de reapariția ei și semnele supranaturale care vor urma după aceea în lume, îi urmează închinarea. Atât uimirea cât și adorarea vor fi universal răspândite, și această adorare în felul și extinderea ei va depăși tot ce a fost întreprins odinioară în Roma. Spiritismul, care a făcut mari progrese în ultimul timp, lucrează spre o anumită țintă: adorarea diavolului. În Europa și America s-a răspândit foarte mult adorarea adusă diavolului. Din 2 Tesaloniceni 2,3-12 știm că omul păcatului (anticristul, sau fiara a doua din Apocalipsa 13) va fi de asemenea adorată. Ce provocare a lui Dumnezeu! Ce batjocură și desfigurare a creștinismului! Nu Dumnezeul adevărat, Tatăl și Fiul, vor fi adorați ci o triunitate diabolică, balaurul, fiara și omul păcatului. Este aceasta ținta spre care se îndreaptă așa-numitele noastre țări creștine? Adepții „criticii înalte” fac sub influența satanei tot ce este posibil ca să conducă creștinătatea la diavolul, și în privința aceasta fac progrese mari.

4.- »„Cine este asemenea fiarei și cine poate lupta împotriva ei?”« - Aceste cuvinte arată că puterea ei și strategia ei de război sunt însușirile impresionante care trezesc admirația din partea lumii și prin aceasta omagierea, care i se cuvine după gândurile oamenilor, din cauza poziției ei înalte. Noi credem însă, că se vor face eforturi mai mari și căpeteniei imperiului mondial reinstaurat i se va aduce onoare divină. În această direcție se vor îndrepta eforturile celei de-a doua fiară (capitolul 13,11-15).

Hulă, autoritate și prigoană prin fiară

5.-7. - »Și i s-a dat o gură, care vorbea lucruri mari și hule; și i s-a dat autoritate să lucreze patruzeci și două de luni. Și i s-a deschis gura pentru hule împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui și cortul Lui și pe cei care locuiesc în cer. Și i s-a dat să lupte împotriva sfinților și să-i învingă; și i s-a dat autoritate peste orice seminție și popor și

limbă și națiune.« - Țesut în această împletitură întunecată a răutății satanice și aroganței omenești este un fir de mângâiere pentru sfinții lui Dumnezeu rămași, din timpul de acum și din viitor, revenirea frecventă a cuvintelor »i s-a dat«. Și înapoia fiarei stă puterea ascunsă, dar atotputernică a lui Dumnezeu. Satan nu are nici o putere care să nu-i fi fost *dată*. Toată puterea vine în cele din urmă de la Dumnezeu. Altceva este folosirea puterii împrumutate de către fiecare în parte, și de aceasta este fiecare răspunzător, chiar și diavolul. Puterea, care odinioară a biciuit cu o furtună puternică Marea Galileii, ca să scufunde corabia, care purta cea mai prețioasă încărcătură, care a fost încărcată vreodată pe o corabie, pe Domnul Isus și ucenicii Săi – această putere își avea originea în Persoana divină care dormea în partea dinapoi a corăbiei. Pentru un timp scurt i s-a dat lui satan autoritate asupra elementelor naturii, ca să ne arate, că puterea sa precum și durata exercitării ei este supravegheată și ținută în frâu de Dumnezeu potrivit cu voia Sa și cu plăcerea Sa (Marcu 4,35-41).

În mândria inimii ei fiara însăși se va lăuda și va huli pe Dumnezeu. Cine *este el și ce a făcut el* va fi fără îndoială conținutul »lucrurilor mari«, pe care el le va spune; dar sunt adăugate cuvintele semnificative »și hule«. El va huli public pe Dumnezeu și pe toți ai Săi de pe pământ și din cer și-i va batjocori cu cuvinte, care nu sunt redade, dar cu siguranță vor fi destul de aspre și rele, ca manifestările unei inimii care a decăzut de la Dumnezeu și este călăuzită de diavolul.

Încă o dată este redată durata acțiunii puterii satanice personificată în fiară pe pământ: »și i s-a dat autoritate să lucreze patruzeci și două de luni«. Trebuie să ținem seama că aici nu este vorba de durata de existență a fiarei sau a împărăției romane, ci este timpul activității ei sub puterea satanei. Sunt patruzeci și două de luni sau trei ani și jumătate înainte de nimicirea definitivă a împărăției. În acest timp fiara va merge sub directa conducere a balaurului pe drumul ei de blasfemie și violență. Întreaga durată a împărăției, de la ridicarea ei din mare (versetul 1) și până la nimicirea ei de către Domnul la venirea Sa în slavă (capitolul 19,19-21), cuprinde cel puțin întreaga ultimă săptămână-an a lui Daniel. Activitatea ei satanică de patruzeci și două de luni va începe la mijlocul acestei a 70-a săptămână cu ridicarea ei (simbolică) din adânc.

În acest timp Dumnezeu și Casa Lui și locuitorii cerului, care »își au casa în cer«, vor fi subiectul hulelor satanice din gura fiarei. Vor fi rostite cuvinte obraznice și rele. Nu știm ce se va spune; putem însă fi siguri că ce este mai rău, ce poate deveni mai josnic prin ura insufletă de balaur împotriva lui Dumnezeu, va fi rostit public și tare. În afară de aceasta hula va avea probabil caracterul disprețului și batjocurii în reprezentări simbolice ale lucrurilor divine. – Atunci și sfinții de pe pământ, care vor interveni pentru drepturile lui Dumnezeu și vor fi împotriva balaurului și a uneltelor lui executive, vor fi expuși puterii și bunului-plac al fiarei. Sfinții acelor zile nu vor fi de felul celor șapte mii de martori ascunși, ci vor fi de felul lui Ilie, îndrăzneți și fără compromisuri în mărturia lor. Fiarei i se va permite să urmărească sfinții, să facă război împotriva lor și »să-i biruiască«. În capitolul 11,7-8 este descrisă o întâmplare asemănătoare, dar care este însă limitată la Ierusalim. „Autoritatea” dată fiarei se va extinde peste granițele imperiului mondial viitor. Ea pare să fie neîngrădită în extinderea ei, deoarece ea se va extinde »peste orice seminție și popor și limbă și națiune« (această subîmpărțire împătrită a întregii omeniri). În capitolul 11,9 vedem ca exemplu oameni adunați la Ierusalim din toate părțile pământului, care se vor uni cu fiara în uciderea și tratarea batjocoritoare a sfinților iudei. Deci și în afara imperiului roman vor fi țări și popoare sub influența ei puternică și vor sta sub autoritatea ei. Între fiară și femeie, curva (Babilonul), va fi o legătură strânsă (capitolul 17,3.7), dar vor fi și alte națiuni care vor avea legături *exterioare* cu fiara și asupra cărora se va exercita autoritatea ei.

Adoratorii fiarei

8. - »Și i se vor închina toți aceia care locuiesc pe pământ, al căror nume nu a fost înscris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului celui înjunghiat.« - De mai multe ori am atras

atenția cu privire la înțelesul deosebit al expresiei »cei care locuiesc pe pământ«. Ea desemnează pe oamenii care conștient au respins chemarea cerească și prin aceasta în mod practic au renunțat la creștinism. Ei sunt diferențiați de »popoare și seminții și limbi și națiuni« (capitolul 11,9-10), care în general mai puțin au venit în contact cu mesajul divin. Toți, care vor locui atunci pe pământ⁹⁸, sunt prezentați aici în contrast cu aceia al căror nume stă scris în cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat. După acest cuvânt al Scripturii, toți – cu excepția celor aleși – se vor închina fiarei. Însă spre acești aleși, care au fost salvați prin sângele Mielului înjunghiat, în acele timpuri de suferință se vor îndrepta în mod deosebit interesele pline de înțelegere ale Domnului. Cartea vieții, în care sunt scrise numele lor, Îi aparține. În aceasta sunt scrise numele lor începând cu întemeierea lumii. De aceea nu poate avea loc nicio ștergere a acestei cărți, în timp ce fără îndoială unele nume pot fi șterse din cartea sau registrele denominațiilor creștine (capitolul 3,5). În ultima carte se vor găsi nume ale mărturisitorilor adevărați și falși, deoarece Dumnezeu ia cunoștință despre oricine care mărturisește că este creștin. Dar cartea vieții Mielului poate conține numai numele celor mântuiți, deoarece acestea sunt notate de la începutul lumii, deci de când a început timpul. În capitolul 17,8 se vorbește despre aceeași carte și despre aceiași oameni, ca și aici, cu toate că acolo nu se amintește Mielul. Fiara va birui pe sfinți și îi va omorî, dar partea care nu se pierde a martirilor este viața veșnică. Mielul i-a salvat prin moartea Sa și prin aceasta a pus temelie pentru realitatea mângâietoare și întăritoare, pe care El a revelat-o la timpul potrivit – realitatea, că numele lor sunt scrise în cartea Sa a vieții. Copiii lui Dumnezeu, cei mântuiți din timpul creștin, care mai durează și astăzi, au fost dăruiți cu binecuvântări duhovnicești în Hristos, care au originea mult mai înainte decât binecuvântările aleșilor de aici și a celor binecuvântați din Matei 25,34. Noi am fost cunoscuți mai dinainte, aleși mai dinainte și hotărâți înainte de întemeierea lumii, deci înainte să existe timpul, din veșnicie (Efeseni 1,4-5; Romani 8,29). Să mai remarcăm, că cei aleși din Matei 24,22 sunt iudei temători de Dumnezeu, în timp ce în versetul nostru și în Matei 25,34 sunt oameni din toată lumea.

Un apel și o atenționare

9. – 10. - »Dacă are cineva urechi, să audă! Dacă cineva duce în robie, în robie va merge. Dacă cineva ucide cu sabia, cu sabia trebuie să fie ucis. Aici este răbdarea și credința sfinților.« - Solicitarea, »Dacă are cineva urechi, să audă!« a rostit-o deseori Domnul nostru în lucrarea Lui pe pământ, chiar dacă cu mici diferențe în construcția cuvintelor (Matei 11,15; 13,9.43; Luca 8,8 și alte locuri). Aceeași solicitare cu adaosul »ce zice Duhul Adunărilor« este conținută în fiecare din cele șapte scrisori deschise (Apocalipsa 2 și 3). Acest adaos nu s-ar potrivi aici, deoarece Adunările nu vor mai fi pe pământ în acele zile de judecată. Chemarea de a asculta este îndreptată spre *înțelegerea spirituală*, care prin aceasta va fi încercată, spre deosebire de auzirea *naturală*, pe care o are orice om sănătos.

După aceea se arată un principiu, care are valabilitate atât pentru fiară cât și pentru sfinții lui Dumnezeu, pentru prieteni și pentru dușmani și pentru toate timpurile. Oricât de puternic ar lucra harul și puterea Duhului Sfânt în sfinți și oricât de îngrădită ar fi aplicarea acestui principiu, el rămâne valabil în sine. Care este adevărul deosebit, care este sfătuit aici cu așa insistență? Este certitudinea dreptății de răsplătire, sau ca să vorbim cu cuvintele Sfintei Scripturi: »Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura« (Matei 7,2). Dacă cineva duce în captivitate, el însuși va merge în captivitate; dacă cineva omoară, și el va trebui omorât. Ce cuvânt solemn și cât de important și de potrivit pentru sfinții care vor avea atunci greu de suferit sub sceptrul de fier al fiarei! Ei nu trebuie să se opună. Armele lor nu sunt carnale, ci spirituale. »Aici este răbdarea și credința sfinților.« Numai în felul acesta ei pot triumfa. Ei vor avea victorii morale și spirituale din aceasta, nu victorii prin puteri și autoritate exterioară. Privit în exterior, ei vor fi lipsiți de ajutor

⁹⁸ Aici trebuie înțeles sensul simbolic al cuvântului *pământ*.

și situația lor va fi lipsită de speranță, dar ei își vor găsi sursele de ajutor în Dumnezeu. Ei nu se vor închina fiarei, dar ei nu au voie nici să se împotrivescă folosind forța, căci atunci soarta lor va fi captivitatea și moartea. Dar chiar dacă se va ajunge la aceasta – ei posedă o viață, pe care nici cea mai mare putere a dușmanului nu o va putea atinge. Numele lor sunt înscrise în cartea vieții Mielului, și nicio putere de pe pământ și din iad nu le va putea șterge sau să le jefuiască partea lor veșnică, care se întemeiază pe moartea Mielului lui Dumnezeu.

Atât în Apocalipsa 13 cât și în Daniel 7 tema principală este împărăția romană reinstaurată. În Apocalipsa 13 tema principală este însă caracterul general al acestei împărății, în timp ce în Daniel 7 se vede în mod deosebit capul *personal* al împărăției. Hulele și prigoana din partea fiarei (Apocalipsa 13,5-7) sunt descrise aproape cu aceleași cuvinte ca și vorbirea și acțiunea »cornului mic« (Daniel 7,8.20.21.25). Atât prorocul Daniel cât și vizionarul Ioan leagă natura împărăției cu capul ei personal, ultimul stăpânitor. Caracterul împărăției este întruchipat totodată în persoana acestui stăpânitor mare. Alte caracteristici ale fiarei și legătura ei cu curva le găsim în capitolul 17 al cărții Apocalipsa. Ele vor fi tratate la studiul acestui capitol. Denumirea de »fiară« este folosită în cartea Apocalipsa pentru împărăția romană, marea putere statală din ultimele zile.

Fiara a doua (versetele 11-18)

Comparație între cele două fiare

Între cele două fiare⁹⁹ din acest capitol există o serie de diferențe clare. Prima se ridică dintr-o stare de neliniște, din marea popoarelor răscolită; cea de-a doua se ridică dintr-o stare relativ liniștită și ordonată, cu un regim stabil, din pământ. Prima este o putere lumească, cea de-a doua este o putere religioasă. Prima fiară are zece coarne, cea de-a doua numai două. Cu influența ei rafinată, înșelătoare, nimicitoare de suflete, fiara a doua este cea mai periculoasă dintre aceste două unelte executive ale lui satan, dar prima fiară are o mai mare putere statală și militară. Cea de-a doua fiară este clar subordonată primei fiare și folosește puterile militare și restul puterilor, ca să-și atingă scopul: divinizarea primei fiare. Prima fiară vine dintre națiuni, cea de-a doua dintre iudei. Și în timp, fiara a doua apare după prima fiară. Cu privire la domeniile de activitate ale acestor două fiare sunt incertitudini majore la mulți.

Prima fiară va fi un sistem politic și militar puternic, care va pieri sub judecățile Domnului la venirea Sa. Cu toate că acest imperiu viitor va fi mai mic în extinderea lui decât împărăția romană din trecut, autoritatea și influența lui se va extinde peste toate părțile pământului devenite civilizate și „creștine”, și prin aceasta asupra a numeroase națiuni. Satan va da tronul său și autoritatea sa acestei fiare. Domnul Isus a refuzat să primească această autoritate din mâna satanei (Luca 4,6-7), dar ea Îi va fi dată de Tatăl Său (Psalmul 2,8). Fiara va fi puterea predominantă pe pământ, căreia nu va putea să i se împotrivescă nici o altă putere.

Domeniul de stăpânire al fiarei a doua va fi Palestina. Puterea ei politică va dispărea repede, deoarece prima fiară, prin persoana conducătorului ei, se va amesteca în afacerile politice și religioase ale iudeilor și pentru ca să devină conducătorul propriu-zis al Palestinei pentru timpul din urmă. La începutul activității sale și anticristul este văzut ca o fiară¹⁰⁰, dar el va pierde

⁹⁹ Atragem încă o dată atenția, că denumirea *fiară*, care în sine se folosește pentru o împărăție sau pentru structura unei puteri politice, se folosește deseori și pentru conducătorul acesteia sau pentru căpetenia ei. În cazul particular trebuie dedus din context, dacă este vorba de o *împărăție* (sau de o putere) sau de deținătorul puterii *personale*, deci despre un *om*.

¹⁰⁰ Domnitorul împărăției romane reinstaurate și anticristul sunt văzuți și denumiți în acest capitol în mod just ca fiare, cu toate că ei sunt oameni naturali. Animalul de regulă își are ochii și simțul îndreptat în jos, spre pământ. Omul creat după chipul lui Dumnezeu, prin alcătuirea corpului său și prin mersul vertical, este capabil în mod

domnia lumească și la sfârșit va fi judecat ca fiind *profetul mincinos*. Puterea de domnie pe pământ va fi unită în prima fiară, care va rămâne stăpânitoare până la sfârșit și ca stăpânitoare va fi judecată. Fiara a doua va deveni slujitoarea și ajutorul primei fiare. Dar această a doua fiară va înșela și va duce în rătăcire lumea. Ea își va îndrepta efortul, să mâne în brațele lui satan pe iudei și pe aceia care odinioară s-au numit creștini. Un semn caracteristic îngrozitor al acelor zile va fi, că toți vor fi aduși în cea mai josnică sclavie sub domnia primei fiare. Atunci nu va mai fi nici un fel de libertate. Însă ambele fiare vor fi prinse în același timp în, sau, la Ierusalim, și la venirea Domnului în putere ambele vor primi aceeași soartă în iazul de foc (capitolul 19,20).

O imitare rușinoasă a lui Hristos

11. - »Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne asemenea unui miel și vorbea ca un balaur.« - Cine este această »o altă fiară«? Înfațișarea ei »asemenea unui miel« arată imediat pe Mesia cel fals sau Hristosul fals. Ea are două coarne; adevăratul Miel a fost văzut cu șapte coarne. Cornul este un simbol al puterii exterioare, morale sau chiar împărătești. Noi gândim că cele două coarne ale fiarei este o imitare deformată a celor șapte coarne ale mielului (capitolul 5,6). Mielul are puterea *desăvârșită* (șapte coarne), acest animal are o putere limitată. Cele două coarne arată o poziție dublă ca împărat și preot, pe care anticristul și le va aroga și cu care va simula. El va governa ca împărat în Ierusalim (Daniel 11,36), dar cu toate acestea va fi subordonat marelui său conducător, prima fiară. Ca »profetul mincinos (fals)« (așa este el denumit în capitolul 16,13; 19,20 și 20,10) va exercita o mare putere religioasă printre iudei și în general printre popoarele numite creștine.

11. . »Vorbea ca un balaur.« - Cu toată aparenta asemănare exterioară cu Mielul, și cu toate că își va aroga o autoritate oficială, care nu i se cuvine, el va fi imediat demascat, când va vorbi. Vocea și vorbirea balaurului îl trădează și îl caracterizează ca slujitor al lui satan, care exercită puterea și guvernarea politică. Stricăciunea morală, exterioară și lăuntrică, a omului este marea țintă a balaurului, și ca să obțină aceasta, el va fi cel mai bine susținut de cei doi reprezentanți importanți ai lui, fiarele din acest capitol.

Roma și Ierusalimul vor fi cele două centrale, de unde satan va exercita influența sa și activitățile sale în Europa și Palestina și pe întreg pământul.

Fiara a doua ca slujitor al primei fiare

12.-15. - »Și ea exercită toată autoritatea primei fiare în fața ei; și face ca pământul și cei care locuiesc pe el să se închine primei fiare, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și face semne mari, încât face să se coboare foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor. Și îi înșală pe cei care locuiesc pe pământ din cauza semnelor care i s-a dat să le facă înaintea fiarei, spunându-le celor care locuiesc pe pământ să-i facă un chip fiarei, care are rana de sabie și a rămas în viață. Și i s-a dat să dea suflare chipului fiarei, încât chipul fiarei să și vorbească și să facă să fie uciși toți cei care nu se vor închina chipului fiarei.« - Cea de-a doua fiară va fi o putere subordonată, și căpetenia ei regală va fi slujitorul activ al primei fiare. La prima privire se pare că din aceste versete rezultă că prima fiară este un sistem puțin activ și că energia și desfășurarea de forță se întâlnește numai la fiara a doua, deoarece »exercită toată

normal să privească în sus. În această diferență naturală există o învățătură spirituală. Gândirea și năzuința omului fără Dumnezeu este îndreptată în jos, spre pământ și spre cele pământești; în aceste caracteristici morale se aseamănă prin aceasta cu animalele. Omul după gândurile lui Dumnezeu dimpotrivă, își îndreaptă gândurile și năzuința în sus, spre cer, spre Dumnezeu (2 Corinteni 3,18; Filipeni 3,14; Coloseni 3,1-2). În privința aceasta, conducătorii religioși și politici din acele timpuri viitoare sunt, în ceea ce privește starea lor spirituală și morală, efectiv animale.

autoritatea primei fiare în fața ei (deci, în prezența ei)«. Dar aceasta nu este așa. Prima fiară este o uniune puternică de zece împărați, armonios uniți într-o putere uriașă (capitolul 17,12-13) sub un domnitor, care se opune activ și cutezător lui Dumnezeu, hulind și prigonind. Anticristul, căpetenia celei de-a doua fiară, nu va avea nicio putere regală în afara Palestinei. De aceea el se va folosi de autoritatea primei fiare, a cărei putere și prestigiu le va folosi pentru exercitarea intențiilor lui diabolice. Acesta urmărește ca să conducă creștinătatea decăzută, să se plece în adorare înaintea împărăției romane reînstaurate și a domnitorului ei. Cea de-a doua fiară nu va dispune de o putere militară proprie; pe aceasta o dă balaurul primei fiare. Însă cea de-a doua fiară va influența oamenii spiritual și religios și de aceea va fi cea mai rea dintre cele două. Anticristul va revendica pentru sine însuși adorare divină și se va așeza în Templu, pe care națiunea iudaică îl va reclădi atunci în stare de necredință. El însuși se va înălța peste orice autoritate omenească și divină, în măsura în care îi este posibil, ca să ocupe¹⁰¹ locul lui Dumnezeu. Aceasta va avea loc în Palestina. *Acolo* va governa el, după ce și-a instaurat tronul în Ierusalim, și tot acolo va lua Templul în totalitate în posesiunea sa și se va prezenta, că ar fi Dumnezeu. Această a doua fiară va avea prin aceasta putere religioasă și lumească, dar puterea religioasă va sta pe prim plan. Cu totul altfel decât Hristos, care a venit în Numele Tatălui Său (Ioan 5,43), această persoană îngrozitoare va avea pretenția că este Mesia al lui Israel, dar se va impune ca împărat și ca proroc în mijlocul poporului, care va fi strâns atunci în necredință în țară. Națiunea iudaică (cu excepția rămășiței temătoare de Dumnezeu), lovită prin judecată cu orbire, va recunoaște aroganța și cerințele anticristului, care va conduce atunci la decăderea totală de la Dumnezeu adevărat al iudeilor și al creștinilor (1 Ioan 2,22). *În interiorul* granițelor țării sfinte el va fi venerat în mod dezgustător ca Dumnezeu. *În afara* granițelor Palestina, în restul ținuturilor creștinătății, el va constrânge națiunile și popoarele să se închine primei fiare, »a cărei rană de moarte fusese vindecată.«

13. - » Și face semne mari, încât face să se coboare foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor.« - Marile semne nu sunt prezentate în detaliu, dar un semn deosebit de remarcabil este numit concret: ea face să se coboare foc din cer, și aceasta în public, »înaintea oamenilor.« Este felul semnelor și minunilor prin care în timpul lui Ilie s-au confirmat pretențiile adevăratului Dumnezeu în opoziție cu cele ale lui Baal (1 Împărați 18,38-39). Deci în același fel fiara a doua va susține pretențiile la adorare din partea tuturor a primei fiare, și în mod asemănător fiara a doua va fi confirmată de satan însuși (2 Tesaloniceni 2,9). Aceasta va avea loc atunci când Dumnezeu prin judecata de răsplătire va lăsa pradă creștinătatea vinovată, care de mult a renunțat deja la El; prin aceasta va începe judecata ei. Dumnezeu va trimite atunci creștinătății decăzute »o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă o minciună« (2 Tesaloniceni 2,11). Urmarea acestui fapt va fi, că satan își va ocupa locul în mijlocul creștinătății mărturisitoare și în felul acesta Dumnezeu va fi cu totul pus deoparte, așa că va lua naștere ca rezultat îngrozitor adorarea diavolului în prezentarea lui triunitară. Acesta va fi deci sfârșitul civilizației noastre celebre și a progresului material și moral. Este de ales între Dumnezeu și creștinismul biblic, pe de o parte, și diavol și creștinătate, pe de altă parte. Realitatea vie este legată numai de prima; o simplă mărturisire creștină, care nu are o valoare adevărată și care rămâne, conduce la a doua legătură.

¹⁰¹ Anticristul va fi adorat public, însă în mod ciudat el însuși va adora un dumnezeu, pe care el însuși și l-a conceput, un dumnezeu, care până atunci nu a fost cunoscut în istoria lui Israel. Pe acest idol îl va copleși cu glorificări (Daniel 11,38). „Împăratul”, care apare pe neașteptate în istoria războaielor dintre stăpânitorii sirieni și egipteni (Daniel 11) și care are origine iudaică (Daniel 11,37), este fără îndoială falsul Mesia. El este același cu omul păcatului și cel nelegiuit (2 Tesaloniceni 2,3.8), anticristul, la Ioan, prorocul fals (mincinos) din cartea Apocalipsa și cealaltă fiară, cea de-a doua, din Apocalipsa 13. El va cere în Palestina ca numai el să fie adorat și în lumea largă va dirija adorarea spre marii lui tovarăși de legământ, prima fiară și balaurul.

Chipul fiarei

14. - »... spunându-le celor care locuiesc pe pământ să-i facă un chip fiarei, care are rana de sabie și a rămas în viață.« - Solicitarea oficială »să-i facă un *chip* fiarei, care are rana de sabie și a rămas în viață.« este o altă înaintare în rău. Este remarcabil, că la *începutul* supremației păgâne oamenii sub amenințarea cu moartea au fost constrânși să se închine unui chip care reprezenta mărimea și maiestatea primului imperiu mondial (Daniel 3). Scurt înainte de *sfârșit* stăpânirea păgână va repeta aceasta, așa cum vedem aici. Cât de incorigibilă este natura umană! În Scriptură se face diferențiere între pildă și chip (tablou). Omul a încetat din punct de vedere moral să fie după asemănarea cu Dumnezeu (Geneza 1,26), dar și despre omul decăzut se spune că el este făcut după chipul lui Dumnezeu și are misiunea să exercite suplinitor funcția de guvernare din partea lui Dumnezeu pe pământ (Geneza 9,6). Un chip (tablou) prezintă pe cineva, dar nu este neaparat identic cu el. Suntem convinși că chipul fiarei va fi un chip real, impunător, care va fi înălțat în centrul creștinătății și va sluji la adorarea fiarei. În câmpia Dura a fost ridicat un chip real, care a slujit la adorarea lui Nebucadnețar și a împărăției sale.

Rana de moarte a fiarei este amintită de trei ori (versetele 3,12,14). La a treia prezentare se spune că rana a fost pricinuită de o sabie, ceea ce arată că sfârșitul de atunci al imperiului mondial nu a venit pe calea decăderii naturale, ci violent. Cetele germanilor din nord au strâmtorat împărăția slăbită și i-au pus capăt.

Adorarea chipului

15. - »Și i s-a dat să dea suflare chipului fiarei, încât chipul fiarei să și vorbească și să facă să fie uciși toți cei care nu se vor închina chipului fiarei.« - Anticristul nu va avea nici o putere în sine însuși. De la sine nu putea să dea chipului nici putere și nici viață reală sau chiar numai aparentă, dar el va acționa sub puterea lui satan. Acesta este cel care va lucra prin cele două fiare. Chipului fiarei i se va da *suflare*, nu viață, căci viața o dă numai Dumnezeu. Chipul va fi făcut *fiarei*, va sluji onoarei și gloriei ei. Va fi însă și un chip al fiarei, deci o va prezenta în așa fel, ca să atragă atenția lumii asupra lui și permanent să mențină treaz în mintea oamenilor gândul la fiară, prin aceea că el stă înaintea ochilor lor. Hengstenberg a remarcat în privința aceasta: „Nu se vorbește despre chipuri, ci despre un chip, însă după sens ne putem gândi la o mulțime de chipuri.” – Dacă acest chip va fi multiplicat și va fi răspândit pe toată întinderea ținutului creștinătății, nu putem spune cu certitudine¹⁰². Scopul este însă, fie că este vorba de un chip sau de mai multe, să facă lumea să cadă în adorare la picioarele fiarei. Chipului fiarei i se va da să și vorbească. Conținutul vorbirii lui îl vor afla numai cei care îl vor auzi. Însă moartea va fi cu certitudine partea tuturor celor care refuză să aducă onoare divină fiarei sau căpeteniei ei, »conducătorul (roman) care va veni« (Daniel 9,26). Așa va înșela fiara a doua prin semne și minuni supranaturale mulțimea decăzută și vinovată a creștinătății, că nu numai se va pierde orice imaginație despre creștinismul adevărat, ci va fi practicată deschis și fără rușine o slujire la idoli în cea mai oribilă formă. Ce viitor stă înaintea „țărilor creștine”!

Supunerea generală față de fiară

16.-17. - »Și face ca tuturor, celor mici și celor mari, și celor bogați și celor săraci, și celor liberi și celor robi, să li se dea un semn pe mâna lor dreaptă sau pe fruntea lor; și ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, dacă nu are semnul, numele fiarei sau numărul numelui ei.« - În acele zile îngrozitoare va fi subjugată orice gândire și activitate personală. Va fi cerută

¹⁰² Astăzi ne putem imagina răspândirea chipului prin serviciile de știri și rețelele de date.

cea mai adâncă și deplină supunere, care a existat vreodată, sub tirania satanică – și nimeni nu va îndrăzni să i se opună. Diferitele categorii de oameni care au fost numite cuprind în totalitatea lor pe toți cei care trăiesc în zona de influență a fiarei. Nimeni, oricât de neînsemnată sau de înaltă va fi poziția lui, nu se va putea sustrage. Nici bogații, nici săracii nu vor putea să-și răscumpere sau să obțină prin implorare eliberarea de sub domnia de fier a fiarei. Cei liberi și robii vor sta pe aceeași treaptă în absoluta subordonare față de fiară. Toți, de la cei mai mici și până la cei mai mari, vor fi în aceeași măsură sclavii ei. Cine se împotrivesc voinței ei va fi jefuit de dreptul la viață, căci fiara va controla eficient orice activitate; cine se va împotrivi va trebui să privească moartea sigură. Un semn anumit, secret, va fi pus pe fiecare om, fie pe mâna lui dreaptă, ori pe frunte¹⁰³. Numai martirii nu vor primi semnul. În credințioșie ei vor fi gata să-și dea viața prin împotrivirea lor intransigentă față de aroganța satanică. Semnul pe *mână* va marca omul ca sclav *activ* al fiarei, în timp ce semnul pe *frunte* va exprima *recunoașterea publică* a sclaviei. În ambele cazuri trebuie însă să se recunoască supremația absolută a fiarei și să i se aducă închinare. Odinioară se obișnuia să se ardă cu fierul roșu numele, sau un semn caracteristic, al stăpânului pe sclav. Cei pecetluiți din cele 12 seminții ale lui Israel (Apocalipsa 7,3), cei păziți din Iuda (Apocalipsa 14,1) și sfinții glorificați (Apocalipsa 22,4), vor fi însemnați public, pe frunțile lor, de Dumnezeu ca proprietate a Sa (vezi și Ezechiel 9,4). Pavel purta pe trupul său semnele rănilor Domnului Isus (Galateni 6,17).

Trebuie să ținem foarte bine seama, că Satan va da unitate și putere acestui sistem statal și social, *fiarei*. De aceea toți trebuie să recunoască apartenența lor la acest sistem, dacă vor să nu fie pedepsiți cu izgonire fără nicio cruțare. Nevoile vieții zilnice, care se obțin prin activitate legitimă, nu vor mai fi obținute de aceia care în credințioșie față de Dumnezeu și în ținerea strâns de adevăr vor refuza să urmeze fiara și slujitorii și complicii ei puternici și vicleni, pe anticrist, suita ei. Proscrierea socială și moartea vor fi partea necondiționată a tuturor care rămân credințioși lui Dumnezeu în această cea mai mare strâmtorare din istoria omenirii. *Unificarea* este deja acum la ordinea zilei; oamenii religioși o cer, lumea politică o cere, bogăția și capitalul o cere, muncitorimea, muncitori învățați și neînvățați o cer. Toți depun eforturi spre marea țintă: unirea satanică sub conducerea fiarei a tuturor grupărilor religioase și a grupelor din rândul anticriștilor și a tuturor direcțiilor sociale și politice. Din rândul maselor frământate ale popoarelor, din forțele nestăpânite, din revoluții și anarhii, care nu cunosc dreptul și legea, din certurile și luptele dintre capital și muncitorime, din răsturnările de tronuri și prăbușirea statelor, va rezulta prin influența directă a lui satan o puternică putere statală. Ea va învinge tot ce îi stă în cale, sau vrea să-i împiedice înaintarea. Și acestei puteri va trebui să i se supună toți, fără nici o excepție – sau vor plăti pedeapsa cu prețul vieții lor.

Semnul, numele fiarei și numărul numelui ei¹⁰⁴ nu sunt trei semne diferite. Numele fiarei nu ne este făcut cunoscut în Cuvântul lui Dumnezeu, și tot așa numele domnitorului, care va domni în Rusia în ultimul timp și căruia îi este destinat să joace un rol important în relațiile cu Israel

¹⁰³ În India, brahmenii poartă pe fruntea lor un semn spre onoarea „dumnezeului” căruia ei i se închină, prin care ei sunt ușor diferențiați unul de altul.

¹⁰⁴ 1. Un comentator a scris cu privire la numărul numelui fiarei: „Încercările diferite de a dezlega această enigmă renumită par să dovedească că cercetătorii sunt încă departe de a fi una. Weyland descoperă numărul în expresia *Caesar al romanilor*, scris cu litere ebraice; Schmidt și Vischer o găsesc în numele lui *Nero*, Pfleiderer în numele lui *Nero Caesar* și Voelter în *Traian Adrianus*. Erbes, Spitta și Zahn, care ca și Irenaeus citesc în textul Scripturii numărul 616 în loc de 666, identifică fiara cu Caligula sub numele de *Gaius Caesar*, dar ei ajung la acest rezultat folosind litere grecești în loc de litere evreiești. După mai bine de optsprezece secole este încă foarte nesigur, dacă cineva are suficientă pricepere, ca să socotească numele fiarei.”

2. În limba greacă și în limba ebraică literele sunt folosite și ca numere (ca de exemplu la numerele romane); de aceea fiecare literă are în aceste limbi (și în altele) și o valoare numerică. Întreaga valoare numerică a unui cuvânt sau nume se poate calcula exact, adunând valorile numerice ale literelor. Asocierea inversă a unui cuvânt sau nume la un număr dat (care reprezintă o sumă) nu este posibilă să se facă univoc, dacă nu se știe din câte litere și care sunt literele din care se compune cuvântul.

În scrierea greacă sau ebraică numele și numărul numelui ar putea fi constituit din aceleași litere și prin aceasta să arate la fel.

(Ezechiel 38 și 39). Nu vrem să afirmăm, că este imposibil să se cunoască numele fiarei. Fără îndoială, în privința aceasta Dumnezeu va da lumină și înțelegere deplină sfinților care vor fi pe pământ în zilele acelea, căci pentru ei această cunoaștere va fi de mare importanță și chiar necesară, ca să recunoască adevăratul caracter al fiarei. De aceea să lăsăm așa cum a lăsat Dumnezeu, până când El o va face clar, ceea ce cu siguranță o va face; dacă nu nouă, atunci El va da totuși claritate acelorora, care vor putea să aibă cu adevărat foloase din ea. Partea acelorora, care vor primi semnul fiarei, va fi pierzarea veșnică. Cuvintele, cu care este descrisă soarta lor îngrozitoare, vorbesc despre o groază fără precedent. Noi nu cunoaștem nimic în Cuvântul lui Dumnezeu, care să depășească seriozitatea solemnă a comunicărilor cu privire la pierzarea totală, irevocabilă și veșnică a discipolilor fiarei. Numai Dumnezeu putea s-o facă, și El a făcut-o cu cuvinte care exprimă chinuri inexprimabile (capitolul 14,9-11). Ușa speranței va fi încuiată pentru fiară, pentru adepții ei și ajutoarele ei la rău, și pentru numeroșii ei adoratori. Lepădarea lui Hristos de către creștinătate va fi urmată cu cea mai mare certitudine de primirea Hristosului fals sau a falsului Mesia, și acest act concret al nebuliei și vinovăției omului poate conduce, când el va fi înfăptuit, numai la ținta finală – iazul de foc.

Numărul fiarei

18. - »Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, pentru că este număr de om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase.« - Mulți comentatori și-au oferit înțelepciunea și priceperea lor și în unele cazuri sau făcut cercetări mari, ca să clarifice întrebarea, ce vrea să se spună prin numărul 666.

În acest număr simbolic se ascunde înțelepciunea divină, și fără înțelegere spirituală nu se poate dezveli taina lui. Fără îndoială înțelesul lui exact și deplin va fi foarte clar înțelepților sau celor drepți din timpul necazului care va veni în curând. Atunci puterea lui satan în legătură cu viclenia fiarei va face să fie atinsă cea mai înaltă treaptă a aroganței și păcătoșeniei omului și el se va așeza deschis în politica și religia sa împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său. La o astfel de descoperire a omului se referă, vorbind la modul general, înțelesul spiritual al numărului 666. Acest înțeles va fi atunci foarte clar pentru sfinții afectați direct, și el va conduce la respingerea imediată a fiarei și pretențiilor ei, care în acel timp din urmă vor fi caracterizate de hule și împotrivire față de Dumnezeu din partea slujitorilor politici ai lui satan.

Numărul 666 este »număr de om«; simplul număr 6 stă deja în legătură cu omul la crearea lui și de asemenea și în istoria lui. Omul a fost creat în ziua a șasea. Lui i-au fost hărăzite șase zile pentru a lucra. Robul evreu trebuia să slujească șase ani. Ogorul trebuia cultivat șase ani. La deschiderea pecetei a șasea asupra omenirii va veni o judecată îngrozitoare și vastă. Așa cum numărul șapte caracterizează ce este *desăvârșit* sau *complet*, numărul șase, care nu ajunge la numărul deplin, arată *nedesăvârșirea* și truda *omenească*. Dar pe parcursul istoriei sale omul înaintează de la defecte la stări mai rele, până se descopere în dușmănie publică și directă față de Dumnezeu. Când de aceea numărul șase apare dublu sau de mai multe ori, atunci aceasta înseamnă că însemnătatea simbolică și morală a numărului șase simplu este accentuată mai puternic. Uriașul Goliat și fratele lui erau oameni de o mărime și putere extraordinară și dușmani deschiși ai lui Dumnezeu și ai lui Israel. La amândoi se găsește de mai multe ori numărul șase (1 Samuel 17,4-7; 2 Samuel 21,20-22; 1 Cronici 20,6).

În evoluția omului, înaintarea lui în rău atinge punctul culminant în domnia fiarei, pe care o arată înțelesul funest al numărului 666 – de trei ori numărul 6. În mod evident există o legătură între primul și ultimul imperiu mondial. În caracterul lor sunt identice, dar ultimul imperiu mondial va atinge cea mai rea dezvoltare. Chipul de aur, pe care l-a făcut Nebucadnețar pentru propria glorie, era înalt de șazeci de coți și lat de șase coți (Daniel 3,1). Fără îndoială chipul din câmpia Dura avea scopul să strângă și să unifice religiile numeroase și diferite din interiorul puternicului imperiu babilonian. Sub amenințarea cu o moarte îngrozitoare, oamenii trebuiau să

se închine chipului de aur. Cu siguranță putem vedea în Daniel 3 un indiciu cu privire la răul mult mai grav și cu adevărat diabolic din Apocalipsa 13. Ambele locuri din Scriptură ne prezintă un tablou trist al oamenilor care s-au așezat și se așează peste dreptul uman și peste Lege în mândrie, egoism și independență arogantă față de Dumnezeu. Numărul 6 întreit, 666, vorbește despre dezvoltarea deplină și cea mai înaltă a omului sub conducerea directă a lui satan, despre concentrarea dirijată de satan a puterii cetățenești, religioase și statale. Dumnezeu, Domnitorul suprem, va fi atunci total dat la o parte (în măsura în care aceasta este posibil oamenilor). Un om va ocupa locul Lui, și aceasta nu în întinericul păgânismului, ci în Palestina și în alte ținuturi ale creștinătății! Omul nu poate să scape de această treaptă de dezvoltare a răului. Prin aceasta se ajunge la punctul culminant al nebiei omenești, a mândriei omenești, a aroganței omenești, și a voinței omenești neînfrânate. După înțelegerea noastră, acesta este înțelesul numărului 666¹⁰⁵. El nu include nici o enigmă, care trebuie dezlegată de capete ingenioase, ci este o lecție, pe care omul spiritual în zilele care vor veni și deja acum trebuie s-o înțeleagă spre folosul lui.

Privire retrospectivă și privire de ansamblu profetică

În prima parte a capitolului 11 (până la versetul 13), iudeii și Ierusalimul stau pe prim plan, dar ei sunt supuși națiunilor. Restul capitolului arată cum locuitorii cerului privesc cu bucurie spre sfârșitul căilor lui Dumnezeu. În capitolul 12 vedem în lumina cerului sursele invizibile ale binelui și răului, Copilul de parte bărbătească și balaurul, apoi legăturile lui Israel cu cei doi, în mod deosebit în timpul ultimei jumătăți a săptămânii-an a necazului cel mare care va veni. Satan aruncat din cer pe pământ împreună cu îngerii săi va încerca să se răzbune pe iudeii temători de Dumnezeu. El va prizoni pe sfinții lui Dumnezeu dintre iudei și dintre neamuri. Deoarece știe că mai are puțin timp, își va urmări fără încetare și cu mare energie și mânie scopul. Este uimitor, cum se precipită evenimentele în timpul scurt de trei ani și jumătate. Ceea ce în împrejurări normale și prin activitatea influențelor obișnuite asupra oamenilor a necesitat secole pentru a se ajunge la dezvoltare, atunci, sub conducerea iscusită a lui satan, se va realiza deosebit de repede. În privința aceasta trebuie să ne gândim, că multe obstacole, care acum sub previziunea lui Dumnezeu – printre altele și existența actuală a puterii autorităților – rețin ultima și deplina desfășurare a răului, nu vor mai fi atunci. Adunarea va fi luată în cer, și Duhul Sfânt va fi părăsit pământul. »Numai că acum este acela, cel care o reține, până când El (Duhul Sfânt) va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit cel fărădelege« (2 Tesaloniceni 2,7.8). Acum există cele două obstacole esențiale, »ce reține« și »cel care o reține« - un lucru (Adunarea) și o Persoană (Duhul Sfânt).

Vedem apoi în capitolul 13 cele două fiare, prin care satan își urmărește scopurile sale cu creștinătatea și cu iudaismul stricat. Prima fiară este fără îndoială împărăția romană, marele imperiu mondial, căruia satan îi va da tronul său și autoritatea sa. Cea de-a doua fiară va acționa în Palestina în sectorul *religios* cu putere aproape nelimitată, dar satan se va folosi de ajutorul ei și în alte ținuturi din afara țării sfinte. Însă acolo el va lucra în subordonare față de puterile statale. Nu este de ajuns că slujirea la idoli a iudeilor în cele din urmă va întrece tot ce a avut loc în trecut (Matei 12,45), chiar și chipul îngrozitor pe care îl prezintă așa de plastic profetul captivității (Ezechiel 8) – ci și creștinătatea trebuie umilită, să devină o mulțime stricată, odioasă

¹⁰⁵ Numărul 6 întreit conduce și la gândul următor: numărul 3 arată o *mărturie completă*; o stare de lucruri este considerată veridică pe baza mărturiei concordante a 3 martori (1 Ioan 5,7-8). Deoarece 6 este numărul *nedesăvârșirii omenești*, întreitul număr 6 (numărul 666, »număr de om«) înseamnă nedesăvârșirea totală și incontestabilă a fiarei. Cu toată aroganța ei, ea va fi caracterizată printr-o totală *nedesăvârșire*.

În acest context este foarte remarcabil, că valoarea numerică în limba greacă a numelui scris Isus este 888, deci un întreit 8. Numărul 8 arată un *inceput nou*. Ziua a 8-a este ziua 1 a unei săptămâni noi și »ziua următoare după Sabat«; 8 este și numărul noii creații și al veșniciei. Deci numărul 888 arată, că Numele Domnului Isus – și prin aceasta Persoana Sa și lucrarea Sa – stă în legătură cu *noua creație*, care se întemeiază pe El (vezi Levitic 23,10.11.15.16; Ioan 20; 2 Corinteni 5,16.17).

de slujitori la idoli. Aceasta va obține fiara a doua în prezența primei fiare, superioară în ceea ce privește puterea politică.

Dușmanii exteriori ai lui Israel din timpurile acelea nu sunt numiți în cartea Apocalipsa. Conducătorul lor va fi asirianul sau împăratul nordului, dușmanul politic al națiunii iudaice reînființate fiind în stare de necredință. Împăratul sudului (Egiptul) va fi un aliat al primei fiare, dar un adversar al marelui său vecin din nord, asirianul. Acesta va fi la rândul lui un dușman înverșunat atât al împăratului anticreștin din țara Israel (al fiarei a doua din capitolul 13), cât și al împăratului sudului. Palestina, deoarece se află între cele două puteri dușmane, va fi ca și în trecut câmpul lor de măcel. Trecutul (Daniel 11,1-35) și viitorul (Daniel 11,36-45) acestor două puteri și legăturile lor cu iudeii sunt o temă de studiu foarte interesantă. În cartea Daniel, capitolul 11 este o extindere a capitolului 8 cu multe detalii. Pentru a cunoaște marii dușmani ai lui Israel din ultimele zile, trebuie citiți prorocii Isaia, Mica și în mod deosebit Daniel. Gog, domnitorul Rusiei, care stă peste și înapoia împăratului nordului, va cădea de asemenea fără glorie împreună cu oștirile lui pe munții lui Israel (Ezechiel 38 și 39), după ce Domnul va fi nimicit pe asirian. Aceasta va avea loc după venirea Domnului și efectuarea judecăților Lui, înainte ca apoi El să preia domnia în caracterul ei solomonic sau plin de pace și să înceapă pe pământ mult doritul și așteptatul timp de binecuvântare de o mie de ani. Gog va fi conducătorul națiunilor și al popoarelor din nord-est în vrăjmășia față de fiară, puterea din vest. În afară de aceasta Gog va fi un dușman al iudeilor, fiara dimpotrivă, va fi la început un prieten al națiunii reînființate. Iudeii reîntorși în țară înainte de arătarea Domnului în putere vor fi motivul de ceartă și vrăjmășie dintre Gog și fiară. Scopurile politice ale celor doi vor fi diferite, și de aceea vor ajunge să se certe. Evenimentele din Europa și Asia lasă să se recunoască, că națiunile merg rapid în întâmpinarea controverselor finale. Fie ca sufletele noastre să fie păzite în pace!

Capitolul 14

Șapte mărturii ale intervenției lui Dumnezeu în har și judecată

Studiile de până acum ne-au arătat că dezvoltarea de pe pământ a condus la o stare deosebit de rea. »Adevărul s-a poticnit pe stradă« (Isaia 59,14), sângele sfinților lui Dumnezeu este vărsat ca apa, provocarea publică a lui Dumnezeu și fala plină de mândrie se văd și se aud, binele este nimicim aproape complet de pe pământ (Psalmul 4,6) și adevărata credință în Dumnezeu aproape că nu se mai găsește (Luca 18,8). »Omul care este din pământ« (Psalmul 10,18), anticristul, se dezlănțuie printre sfinții din Palestina, se glorifică pe sine însuși și se face pe sine Dumnezeu în Ierusalim și în Templu. El amăgește și înșală lumea și transformă întreaga scenă pământească într-un teren de joc al lui satan. Prima fiară, în mândria ei, cu prigonirile și hulele ei este administratorul puternic al lui satan în teritorii vaste, pe care el i le-a dat. În această situație se aude mereu strigătul repetat al rămășiței iudaice, care are de suferit mai mult decât toți ceilalți sub povara mare a necazului. Ei strigă către Dumnezeu: »Până când?« Acest strigăt emoționant lovește în inima noastră o coardă de compasiune, deoarece prin duhul noi ne punem în situația lor: »De ce, Doamne, stai departe, Te ascunzi în timpuri de necaz?« (Psalmul 10,1). Acest capitol 14 din cartea Apocalipsa este răspunsul la strigătul rămășiței. El ne arată intervenția lui Dumnezeu în har și în judecată. Am văzut influența uimitoare a lui satan în triumful lui aparent asupra creștinătății și a iudaismului, câmpul lui deosebit de acțiune. De aceea s-ar putea presupune, că Dumnezeu ar fi indiferent și a dat pradă cruzimii dușmanului pe poporul Său. Dar nicidecum nu este așa, după cum o dovedește convingător conținutul acestui capitol.

Am observat deja, că capitolele 12, 13 și 14 constituie o profeție interdependentă. S-a arătat, că balaurul este izvorul ascuns al răului, și Copilul de parte bărbătească este omul după hotărârile lui Dumnezeu; mai departe, că Israel, mama Copilului de parte bărbătească, va fugi dinaintea balaurului. Acestea sunt temele principale din capitolul 12, care nu ne prezintă evoluția istorică, ci ne prezintă lucrurile și evenimentele așa cum sunt ele văzute în cer. În capitolul 13 sunt descrise trăsăturile de caracter, istoria și activitatea celor două fiare, prin care satan își va desfășura pe pământ planurile lui rele. În continuare, pe baza unui șir de evenimente, ni se prezintă mâna lui Dumnezeu. Capitolul 14 conține șapte subiecte diferite; noi vedem în ele

1. rămășița păstrată din Iuda pe muntele Sionului (versetele 1-5),
2. ultima mărturie a lui Dumnezeu, Evanghelia veșnică (versetele 6-7),
3. anunțarea căderii Babilonului (versetul 8),
4. soarta îngrozitoare a acelor care se vor închina fiarei (versetele 9-11),
5. fericirea acelor care vor muri în Domnul (versetul 13),
6. recolta pământului, o judecată distinctivă (versetele 14-16),
7. recoltarea mâniei lui Dumnezeu, o judecată necruțătoare (versetele 17-20).

Prin aceasta aceste trei capitole reprezintă o intercalare foarte importantă. Locul lor între judecățile anunțate prin trâmbițe și judecățile anunțate prin vărsarea potirelor merită atenție. Ele arată cine este adevăratul inițiator al nedreptății îngrozitoare și al păcatului pe pământ, prin ce uneltele umane vor fi ele exercitate și în cele din urmă intervenția lui Dumnezeu în aceste evenimente. În continuarea acestora, după ce am văzut josnicia și răutatea fiarei, ni se arată și judecata ei grea prin vărsarea potirului mâniei lui Dumnezeu. Capitolele 12, 13 și 14 inițiază prin aceasta aceste judecăți grele, executate în succesiune rapidă și cu asprime, care vor încheia judecățile providenței lui Dumnezeu. După aceea vor urma numai judecățile, pe care Domnul le va exercita personal.

1. Rămășița iudaică ocrotită

Mielul împreună cu rămășița pe Muntele Sion

1. - »Și am văzut: și iată Mielul stând pe Muntele Sion și cu El o sută patruzeci și patru de mii având Numele Său și Numele Tatălui Său scris pe frunțile lor.« - Numele Sion apare o singură dată în cartea Apocalipsa. În Sfânta Scriptură însă el este amintit deseori, și de cele mai multe ori în legătură cu marea dragoste a Domnului și a intereselor Sale față de acest loc cu importanță deosebită. La prima lui numire, când David a luat cetatea Sion de la Iebusiți (2 Samuel 5,7), este foarte remarcabil, că scriitorul sfânt al istoriei adaugă: »Aceasta este cetatea lui David«. Saul, înaintașul lui David pe tron, era omul după inima poporului, un tablou al „împăratului” care va domni înainte de venirea Domnului în Ierusalim, anticristul. David, adevăratul împărat al lui Israel, era alesul *Domnului* și Sion era reședința guvernării lui. În privința aceasta este un tablou al Domnului nostru, care va domni »ca Împărat pe Muntele Sion și în Ierusalim« (Isaia 24,23). Pentru un iudeu Sionul este bogat în amintiri sfinte. El este ținta speranței lui. El este și cetatea aleasă de Dumnezeu. »Pentru că Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui, și a zis: „Acesta este odihna Mea pentru totdeauna, aici voi locui, pentru că l-am dorit.”« (Psalm 132,13-14) »Frumos în înălțimea sa, bucuria întregului pământ este muntele Sionului, în părțile de nord, cetatea Marelui Împărat.« (Psalm 48,2) El va fi reședința guvernării asupra întregului pământ și locul cel mai important în timpul Împărăției de o mie de ani (Isaia 2). El este locul unde Dumnezeu, potrivit cu hotărârea Lui, va unge și va așeza pe Împăratul Său (Psalmul 2,6). Deci trei gânduri diferite stau în legătură cu muntele Sion: el este reședința puterii regale, locul intervenției lui Dumnezeu în har și locul domniei neîngrădite a Domnului. La toate acestea Israel stă în prim plan.

Viziunea, pe care Ioan o vede (versetele 1-5), este luminoasă și prietenoasă și potrivită să bucure inimile, ca liniștea după o furtună. Ea este, ca și unele alte viziuni, îndreptată spre viitor și arată evenimente, care pe parcursul întâmplărilor viitoare vor avea efectiv loc abia mai târziu. În capitolul 7,9 este văzută mulțimea oamenilor mântuiți dintre națiuni, și în capitolul 11,15 și capitolul 12,10 este vestită Împărăția de o mie de ani ca și cum ar fi venită; și acestea sunt *priviri spre viitor*, în timpul venirii Domnului cu putere. Cu toate că Hristos în timpul la care se referă această viziune nu și-a luat încă domnia pe muntele Sion, El este văzut aici mai dinainte ca Mielul care stă alături de aleșii Lui pe muntele Sion. Înainte să se împlinească aceasta, trebuie să se verse potirele mâniei lui Dumnezeu. – Această pârgă de 144.000 din acest capitol sunt din seminția lui *Iuda*, cei 144.000 pecetluiți din capitolul 7,4 sunt din *toate semințiile* lui Israel. Acești mântuiți poartă scris pe frunțile lor Numele Mielului și Numele Tatălui Lui (nu al lor). Orice adorator al fiarei va primi *semnul fiarei*. Numele Mielului și al Tatălui Său va fi purtat dimpotrivă de fiecare mărturisitor adevărat al Domnului pe fruntea lui ca semn clar de recunoaștere. Acești martori vor veni din încercarea grea pricinuită de fiară. Sunt iudei, care în timpul încercărilor au susținut cu statornicie drepturile lui Dumnezeu și ale Mielului și după aceea vor primi și recunoașterea publică din partea Lui. Mulți dintre frații lor vor muri chiar și mărturia lor o vor pecetlui cu sângele lor. Aceștia de aici vor fi păziți în timpul îngrozitor al necazului cel mare. Presupunem că mulțimea nenumărabilă dintre națiuni (capitolul 7,9) sunt aceleași persoane cu oile și neprihăniții amintiți în Matei 25, care vor intra în viața veșnică (Matei 25,31-34,46), și că »a treia parte«, curățită ca argintul și încercată ca aurul (Zaharia 13,8-9), sunt aceiași cu cei 144.000 de sfinți iudei, care în teritoriul pământesc vor ocupa un loc deosebit în timpul Împărăției de o mie de ani. Ei vor sta împreună cu Mielul pe muntele Sion, reședința împărăției. Ce schimbare! De la tirania fiarei la părtășia cu Mielul, de la locul suferinței la locul puterii și slavei!

Cântăreți la harfă și cântăreți cu gura

2.-3. »Și am auzit un glas din cer ca un glas de ape multe și ca un glas de tunet mare. Și glasul pe care l-am auzit era ca al cântăreților cu harfa care cântă la harfele lor; și cântau o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, decât cei o sută patruzeci și patru de mii, cei răscumparați de pe pământ.« - Ioan a văzut cerul în mișcare și a auzit cântări și cântece cu harfa. Odinioară s-a auzit pe pământ cântecele Babilonului (Daniel 3,5), deseori strigăte de biruință, amestecate cu plângerile de durere ale celor înfrânți. Am văzut mai înainte fiara, cum fără nici un simțământ cu brutalitate bestială calcă în picioare pământul și-l zdrobește (Daniel 7,23), și tovarășul ei la rău, anticristul, cum întunecă lumea din punct de vedere moral și o duce în rătăcire. Dar acum o altă priveliște veselește ochiul, și alte sunete și cântări ajung la ureche. Vedem aici o altă oștire *în cer*, care se deosebește de ființele vii și de bătrâni, căci ei cântă cu harfele lor și cântă »înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor«. *Harfele* sunt amintite de trei ori în cartea Apocalipsa, și de fiecare dată în legătură cu cântarea (capitolul 5,8; 14,2; 15,2). Ele acompaniază cântarea de laudă cântată în cor de oștirea cerească a răscumparaților. Bătrânii, reprezentanții simbolici ai răscumparaților din trecut și din prezent, preamăresc cu harfele lor și cu cântările lor pe Miel și marea Lui lucrare de răscumpărare (capitolul 5,8-10). Aici biruitorii din seminția lui Iuda, care au suferit moartea de martir și privind în viitor sunt văzuți deja ca înviați, fac cunoscut în mod asemănător bucuria lor și triumful lor (capitolul 14,2-3; 15,2-3). După înțelegerea noastră în aceste două locuri din Scriptură se vorbește despre aceiași cântăreți cu harfa. Cântarea cu gura și cântarea cu harfa se contopesc așa fel, că se aud ca »o voce«, maiestetică ca »un glas de ape multe« și puternică ca »un glas de tunet mare«. Cântăreții cu harfa cântă »o cântare nouă«, care are ca temă răscumpărarea și stă în legătură cu Mielul, care i-a răscumpărat. »Cântarea lui Moise« și »cântarea Mielului« (capitolul 15,3) leagă acțiunea cu putere a lui Dumnezeu cu Israel în trecut cu harul Său actual, în care El îi întâmpină pe ei și ne întâmpină și pe noi. - Ioan a văzut marea mulțime a celor răscumparați dintre națiuni, care va constitui „nucleul” locuitorilor din timpul Împărăției de o mie de ani pe pământ, stând »înaintea tronului« (capitolul 7,9). Tot așa aici acești răscumparații cântă »înaintea tronului«. Însă primii vor fi pe pământ, iar ultimii în cer; ei vor ocupa deci poziții diferite. Cei răscumparați dintre națiuni vor sta în sens figurat sau moral/spiritual înaintea tronului, în timp ce grupa de martiri dintre iudei vor ocupa realmente un loc în legătură cu tronul.

3. »Și nimeni nu putea să învețe cântarea, decât cei o sută patruzeci și patru de mii, cei răscumparați de pe pământ.« - Este evidentă o legătură strânsă și concordantă între cele două grupe de cântăreți în cor în cer și cei o sută patruzeci și patru de mii, care stau împreună cu Mielul pe muntele Sion. Mai întâi ei vor constitui împreună realmente o grupă pe pământ, iudei după descendență, în sens spiritual comuniune de sfinți. Ei vor fi tovarăși în lucru și osteneală, în mărturia lor și în suferința lor sub asuprirea din partea fiarei și a lui anticrist. Mulți dintre ei vor pecetlui mărturia lor cu sângele lor, ceilalți, despărțiți de stricăciunea mediului din jurul lor, vor trece prin necaz. Primii vor fi după aceea cântăreții cu harfele din cer, ultimii vor fi cei păstrați din Iuda pe muntele Sion. De aceea legătura strânsă dintre cele două grupe este ușor de înțeles. Ea se va arăta prin aceea că numai cei salvați și eliberați din Iuda de pe muntele Sion vor putea pe pământ să învețe cântarea și să cânte împreună cu frații lor »dinaintea tronului« din cer. Pe pământ ei vor trebui s-o *învețe*, răscumparații din cer o vor *cunoaște* (1 Corinteni 13,12).

Cei salvați de pe muntele Sion sunt biruitori asupra fiarei, cei care stau împreună cu Mielul și au voie să ocupe împreună cu El locul Împărăției. Dar pentru a arăta fundamentul binecuvântării lor, se spune despre ei, că ei au fost »răscumparați de pe pământ«. Toți sfinții din cer și de pe pământ au fost *răscumparați și salvați*. Răscumparați sunt însă toți oamenii și toate lucrurile, salvați sunt numai credincioșii adevărați.

Biruatorii de pe muntele Sion

4-5. - »Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, pentru că sunt feciori; aceștia sunt cei care urmează Mielul oriunde ar merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel: și în gura lor nu s-a găsit minciună, pentru că sunt fără vină.« - În versetele 1-5 vedem trei grupe de oameni răscumpărați.

1. Bătrânii, sfinții din timpul trecut și din prezent.
2. Cătăreții cu harfa, martirii iudei din cer.
3. Biruatorii din Iuda, care trec prin necazul cel mare și rămân în viață.

Acești biruatori vor fi uniți cu Mielul în triumful Său și vor sta cu El pe muntele Sion, pe locul care este în legătură cu Împărăția și cu harul nemărginit. Despre ei se spune aici, că au rămas neîntinați în mijlocul celei mai mari stricăciuni, al unei slujiri vădite la idoli, al lăudăroșeniei plină de mândrie, al blasfemiei îndrăznețe și al ateismului. Ei vor trece deci, fără să se întineze, printr-un mediu dedat în totul lui satan. În acest timp rău vor trăi și vor umbla (2 Corinteni 11,2) într-o curăție¹⁰⁶ de fecioară și »se vor păstra neîntinați de lume« (Iacov 1,27). Însă viața lor nu va fi caracterizată numai de o curăție ca de fecioară, ci și de o dragoste de fecioară, o simpatie a inimii neîmpărțită pentru Miel. Atât *curăția* lor, cât și *ascultarea* lor deplină și necondiționată va fi confirmată; ei »urmează pe Miel oriunde merge El«. Prin aceasta ei vor dovedi că sunt ucenici adevărați.

Despre acești sfinți se mai spune, că ei »**au fost răscumpărați dintre oameni**« și »au fost răscumpărați de pe pământ« (versetul 3). Aceasta înseamnă cu Dumnezeu în harul Său pe de o parte îi va scoate din mijlocul unui *neam de oameni* stricat și pe de altă parte dintr-un *mediu* necurat. Răscumpărarea este privită ca un act deosebit al harului liber.

Ei vor fi »**ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel**«, prevestitori ai binecuvântării vaste care va veni pe pământ. Dumnezeu și Mielul vor culege o recoltă bogată și deplină, și aceștia sunt totodată o probă, un prim rod. Expresia *rodul dintâi* arată un proces temporal dintr-o binecuvântare de același fel (Romani 8,23; 1 Corinteni 15,20-23; Iacov 1,18).

5. - »Și în gura lor nu s-a găsit minciună, pentru că sunt fără vină.« - Veridicitatea în cuvintele lor îi va caracteriza. Ei vor mărturisi și adevărul, că Isus este Hristosul, că El este adevăratul Mesia (1 Ioan 2,21-27), în opoziție cu mulțimea, care va fi dată să creadă minciuna și să recunoască și să primească pe falsul Mesia și pe anticrist. (2 Tesaloniceni 2,11; 1 Ioan 2,22).

Cu recunoașterea, că ei sunt **fără vină** se încheie descrierea frumoasă a celor 144.000 de pe muntele Sion. Aceasta înseamnă că în umblarea lor practică și în toată comportarea lor ei vor fi fără vină. Ei vor refuza să asculte de dispozițiile batjocoritoare și ostile ale fiarei, nu se vor mira de fiară și nu se vor închina ei. Cu oroare sfântă vor respinge ademenirile anticristului, care vor conduce mulțimea în rătăcire. În aceste lucruri ei vor fi fără vină. Dacă ar fi vorba de sfințenia absolută a lui Dumnezeu, de cerințele tronului Său și naturii Sale, atunci nu s-ar putea spune despre nimeni de pe pământ că este fără vină. Dar nu acesta este gândul din acest verset; el arată aprecierea divină a comportării lor practice în timpul domniei fiarei.

Privire retrospectivă

În această primă parte a acestui capitol vedem Mielul stând pe muntele Sion, scurt timp înainte de a-Și lua puterea de Împărat al lui Israel. Unit cu El vedem un anumit și deplin număr de iudei, care au venit din necazul cel mare. Aceștia poartă public vizibil Numele Mielului și Numele

¹⁰⁶ Să atribuim cuvintele Scripturii »Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, pentru că sunt feciori« la o literalmente inocență arată o lipsă regretabilă în înțelegerea spirituală. În afară de aceasta o astfel de interpretare eronată ar limita în mod necesar mulțimea de pe muntele Sion numai la bărbați.

Tatălui Său, care în lumina strălucirii depline a slavei Împărăției de o mie de ani exprimă că ei sunt recunoscuți public de Dumnezeu. După aceea se aude un glas puternic, maiestuos și plin de autoritate. Este *un* glas în care se unește cântecul cu harfa și cântarea multora. Acești cântăreți și cântăreți la harfă se află în cer. Ei sunt diferențiați ca o grupă deosebită de sfinți față de bătrâni, față de cei care au adormit și înviați și față de sfinții rămași în viață (1 Tesaloniceni 4,15-17). Cântăreții cu harfa sunt frații celor care se văd pe muntele Sion. Ei și-au dat mai bine viața, decât să se supună fiarei, slujitorilor ei și celor care o ajută, care stăpânește conștiința mulțimii de oameni. Numai în această viziune ei sunt văzuți ca înviați; întreaga viziune este realmente o privire mai dinainte asupra timpului Împărăției de o mie de ani. Numai frații lor de pe pământ, care mai înainte au fost tovarășii lor în mărturisirea adevărului și în suferințele legate de aceasta, pot să învețe această cântare cântată în cer. Cât de aproape este cerul de pământ, în mod deosebit în acele zile! Cât de adevărată, reală și practică este părtășia sfinților din cer cu cei de pe pământ! Este ziua despre care se vorbește în Osea 2,21-22 și în Ioan 1,51.

De două ori este numit fundamentul pe baza căruia cei mântuiți de pe pământ pot să stea în părtășie sfântă cu Mielul pe muntele Sion. Ei au fost *răscumpărați* cu prețul sângelui Mielului. După aceea sunt amintite 4 caracteristici ale umblării lor practice (nu ale stării lor lăuntrice), care ar trebui să caracterizeze principal umblarea tuturor oamenilor lui Dumnezeu din toate timpurile:

1. *Despărțirea* radicală și necondiționată de fărădelege și de închinarea la idoli din jurul lor. Despărțiți de rău, ei păstrează o curăție ca de fecioară și o simpatie ca de fecioară față de Hristos.
2. *Ascultarea* și *ucenicia* ca semne caracteristice evidente. Într-un timp și într-un necaz, în care toți, cu excepția celor aleși, urmează pe fiară, ei urmează pe Miel, oriunde merge El. Ei Îl urmează în lepădarea Lui, și tot așa ei Îl vor urma în slava Sa. Verbul a urma este la timpul prezent.
3. *Veridicitatea* în cuvintele lor și în mărturisirea lor. Ea este o altă caracteristică a comportării practice a acestor sfinți. Dacă creștinătatea ca întreg a fost lăsată pradă, ca ea să creadă minciuna satanică (2 Tesaloniceni 2,11), atunci acești sfinți temători de Dumnezeu dintre iudei se țin cu tărie de adevărul Sfintei Scripturi și de învățăturile ei referitoare la adevăratul Mesia și Profet.
4. *Fără vină* în comportarea lor exterioară și în umblarea lor înaintea oamenilor. Aceasta este o descriere rezumativă și nimerită a vieții lor practice. Ei sunt întâiul rod al recoltei, care va fi adusă din Israel, o bucurie pentru Dumnezeu și pentru Miel.

2. Vestirea Evangheliei veșnice

6.-7. - »Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având o Evanghelie eternă de vestit celor care locuiesc pe pământ și oricărei națiuni și seminții și limbi și popor, spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I glorie, pentru că a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor!”« - De la versetul 6 și până la sfârșit, capitolul arată succesiunea efectivă a evenimentelor. Prima viziune (versetele 1-5) este o privire mai dinainte spre timpul fericit în care, după ce s-au retras norii întunecați ai judecății, licărirea luminoasă a zilelor care vor veni umple pământul cu bucurie. Prima grupă fericită eliberată de pe scena robiei lui satan sunt cei 144.000, care sunt văzuți în siguranță deplină și părtășie sfântă cu Mielul stând pe muntele Sion. Ei reprezintă rămășița credincioasă din Iuda. Cu privire la timp, trebuie diferențiată viziunea (versetele 1-5) de

împlinirea ei. Succesiunea evenimentelor, care conduc spre sfârșit, începe cu versetul 6, care ne arată, că lumii întregi i se va vesti Evanghelia veșnică.

6. - »Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având o Evanghelie eternă.« - Cuvintele »un *alt* înger« nu stau în legătură cu cei șapte îngeri (capitolul 11,15), și nici cu Mihail și îngerii lui (capitolul 12,7), ci cu vulturul care zboară în mijlocul cerului și vestește judecățile vai (capitolul 8,13). S-ar putea pune la îndoială această legătură, deoarece unul este un vultur, celălalt un înger, dar această contradicție este numai aparentă. Expresia „înger” nu desemnează în sine un anumit fel de ființe sau o anumită natură, ci o lucrare, și ea se folosește atât pentru ființe spirituale cât și pentru oameni. Contextul, și nu numai cuvântul este decisiv pentru folosirea ei cu privire la oameni sau cu privire la duhurile slujitoare. Cuvântul înger înseamnă de fapt *mesager*. Atât vulturul cât și îngerul sunt mesageri. Ambii au fost văzuți de Ioan, cum zboară în mijlocul bolții cerești, așa că ei pot să privească pământul până în cele mai îndepărtate colțuri ale lui, și să vestească tare mesajul lor. Vulturul care zboară este un prevestitor al *judecății*, îngerul care zboară este un mesager al *harului*.

Va fi deci **Evanghelia veșnică** vestită literalmente printr-un înger? Va zbura realmente o ființă-duh în mijlocul cerului și va vesti Vestea bună? Înainte și în timpul Împărăției de o mie de ani vor fi folosiți îngeri în multe feluri pentru împlinirea voii lui Dumnezeu potrivit cu providența și cu guvernarea Sa. Dar predicarea Evangheliei, fie ea Evanghelia Împărăției sau Evanghelia harului și a gloriei lui Dumnezeu, este o misiune care a fost încredințată *oamenilor* și nu îngerilor. Aceasta este desigur valabil și cu privire la Evanghelia veșnică. Însă fără îndoială îngerii vor sprijini și vor încuraja în ultimele zile ale ultimei săptămână-an lucrarea de vestire a vestei bune potrivit cu providența lui Dumnezeu. Noi presupunem că predicatorii Evangheliei veșnice vor fi în principal iudei întorși la Dumnezeu, și rezultatul lucrării lor va fi strângerea unei mulțimi numeroase de oameni mântuiți dintre națiuni, care vor avea parte de binecuvântările Împărăției de o mie de ani. De mai multe ori cuvintele din Isaia 66,19-21 sunt aduse în legătură cu vestirea Evangheliei veșnice, dar aceasta este o greșală. Așa cum arată clar versetele anterioare, trimiterea din Isaia 66,19 va avea loc, *când* Domnul va veni personal, ca să facă judecata peste orice făptură. Evanghelia veșnică, dimpotrivă, va fi vestită națiunilor, *înainte* să vină Domnul. Îngerul care zboară prin mijlocul cerului arată că de jur împrejur și extinzându-se rapid va fi vestită o mărturie despre har și o atenționare cu privire la judecată întrucâtva în seara dinaintea »zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru« (Isaia 61,2). Numai în viziune *îngerul* vestește Evanghelia veșnică.

Evanghelia vestită astăzi este Evanghelia *harului* bogat și neîngrădit al lui Dumnezeu față de păcătoșii vinovați (Faptele Apostolilor 20,24; 1 Corinteni 15,1-4; Romani 1,16) și Evanghelia *slavei* lui Hristos (2 Corinteni 4,4). Evanghelia *Împărăției* a fost vestită înainte de moartea și învierea lui Hristos (Matei 4,23; 9,35; 10,7) și după răpirea Adunării va fi iarăși vestită (Matei 24,14). Mesajul din versetul 7 este numit Evanghelia veșnică, deoarece este un adevăr cu valabilitate eternă, că adorarea se cuvine numai Creatorului sublim și nu unei creaturi. Numai în locul acesta se vorbește despre Evanghelia *veșnică*. Noi gândim, că Evanghelia veșnică va face parte oamenilor, care în acele zile rele o vor primi prin acțiunea Duhului Sfânt, de binecuvântările Împărăției; în această privință există o paralelă cu Evanghelia Împărăției.¹⁰⁷ – Prima veste bună este conținută în sentința judecății divine asupra șarpelui în Geneza 3,15, în care Dumnezeu după căderea omului a vorbit și despre sămânța femeii, care va zdrobi capul șarpelui. În această înștiințare despre Mântuitorul s-a revelat harul lui Dumnezeu, și pe parcursul secolelor întunecate și pline de transformări ale istoriei omului această Evanghelie a rămas neschimbată în conținutul ei esențial, căci Dumnezeu rămâne neschimbat în harul Său, și de la intrarea păcatului în lumea aceasta până la judecarea lui la venirea Domnului, speranța creaturilor Sale poate să se sprijine numai pe Dumnezeu și acționarea Sa în har.

¹⁰⁷ Alți comentatori de renume sunt de părere, că Evanghelia veșnică în esență este aceeași cu Evanghelia Împărăției.

Prin cinci expresii sunt enumerați oamenii cărora le va fi vestită Evanghelia veșnică. În primul rând sunt numiți cei care »locuiesc pe pământ«. Oameni de același fel și aceeași ținută morală sunt amintiți în diverse locuri (capitolul 3,10; 6,10; 11,10 și altele) ca aceia »care locuiesc pe pământ«¹⁰⁸. Sunt creștini decăzuți, care resping chemarea cerească (Evrei 3,1) și conștient aleg pentru ei pământul și interesele lui. În continuare se spune că acest mesaj va fi vestit și »oricărei națiuni și seminții (*parte a unei națiuni sau a unui popor*) și limbi (*grupe de popoare cu aceeași limbă și același dialect*) și popor (*organizat statal sau nu*)«. Ultimele patru expresii cuprind împreună întreaga omenire; ele se folosesc repetat ca o formulă pentru denumirea tuturor oamenilor (capitolul 7,9; 11,9). Deci tuturor acestora li se va vesti Evanghelia veșnică. Aici nu se spune nimic despre primirea sau respingerea acestui mesaj de către oameni; informații în privința aceasta trebuie căutate în alte locuri din Scriptură.

7. - »„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I glorie, pentru că a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor!”« - Acesta este conținutul mesajului, care va fi vestit în continuare. El conține numai cerințele minimale, pe care Dumnezeu trebuie să le pună oamenilor. Prima obligație a creaturii este să se teamă de Dumnezeu, ceea ce în realitate este »începutul înțelepciunii«, așa cum se spune de două ori în Cuvântul lui Dumnezeu (Psalmul 111,10; Proverbe 9,10). Această somație este totodată o chemare la *întoarcere* de la fiară spre Dumnezeu, de la creatură spre Creator. Marea mulțime va glorifica un om, care a făcut pe satan Dumnezeu. Acestuia i se vor închina mulți. Dar totdeauna numai Dumnezeu se cuvine să fie glorificat pe baza Ființei Sale, a lucrării Sale și a căilor Sale. Lumii i se aduce aminte de acest adevăr uitat, dar mare și de bază: »Dați-I lui Dumnezeu glorie!« Apoi este numit motivul serios pentru a face aceasta: »Pentru că a venit ceasul judecății Lui.« Ce moment decisiv a fost atins în istoria omenirii! Dumnezeu stă gata să intervină cu judecata, și nicio putere nu este în stare să rețină loviturile judecății Sale. Ele vor lovi în curând lumea păcătoasă și creștinătatea decăzută și pe oamenii și popoarele iudaice. – În cele din urmă se face solicitarea: »Și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor!« Adevărul de bază, că Dumnezeu – în Persoana Fiului – este Creatorul tuturor lucrurilor, a celor văzute și celor nevăzute (Coloseni 1,16), s-a pierdut și se va pierde tot mai mult din ochi. Omul își arogă locul lui Dumnezeu, și dreptul Creatorului la omagiere din partea creaturilor Sale a fost aproape alungat din conștiința omului. Adevărul despre *creație* este însă primul subiect și de bază al revelației divine (Geneza 1; Psalmul 33,6-9; Evrei 11,3). Cu vestirea Evangheliei veșnice, ținând seama de judecata gata să înceapă, acesta este readus în amintire și accentuat categoric. Adorarea Creatorului este o poruncă la care nu se renunță, adresată oamenilor și îngerilor. – Așa cum întreaga omenire este rezumată în cele patru expresii, națiuni, seminții, limbi și popoare, tot așa totalitatea creației poate fi văzută în patru expresii, cer, pământ, mare și izvoarele de apă.

Cât de bun și de îndurător este Dumnezeu, că El, înainte ca răsplata Sa dreaptă să ajungă pe vinovații de pe pământ, trimite omenirii întregi acest ultim mesaj prin cuvinte serioase și insistente! Este momentul potrivit, căci aproape orice gând cu privire la Creator va fi atunci dispărut de pe pământ. Toți vor adora fiara, cu excepția celor aleși, care însă vor fi o minoritate slabă și neînsemnată.

¹⁰⁸ Este foarte îndoielnic, dacă vreuna din persoanele din aceste grupe se vor smeri pe baza vestirii Evangheliei și vor primi Vestea bună. Când ne sunt prezentate rezultatele acestei lucrări mari și extinse a harului (ca în capitolul 7,9), nu găsim nici o menționare a acelor »care locuiesc pe pământ«. Aici avem cinci expresii pentru desemnarea acelor cărora li se va vesti Evanghelia; în capitolul 7,9, unde se văd rezultatele, sunt numai patru (vezi și 2 Tesaloniceni 2,10.12).

3. Căderea Babilonului

8. - »Și un alt înger, al doilea, a urmat, spunând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare, care a făcut ca toate națiunile să bea din vinul mâniei curviei lui!”« - În versetele 6 până la 9 găsim trei comunicări deosebite făcute prin îngeri. Prima și a treia comunicare sunt făcute cunoscut »cu glas tare«, aceasta a doua nu. – În istorisirea biblică Babilonul joacă un rol important ca putere statală și religioasă. Fie că îl vedem ca stat (Ieremia 51) sau ca sistem religios (Apocalipsa 14,8; 17 și 18), în ambele cazuri este un sistem puternic și consolidat, care ține în robie pe poporul lui Dumnezeu. În Vechiul Testament Babilonul a fost prima și singura putere păgână căreia Dumnezeu nemijlocit i-a încredințat puterea de guvernare (Daniel 2,37). Sfârșitul puterii Babilonului sta în legătură directă cu eliberarea iudeilor din captivitatea de șaptezeci de ani. Tot așa va fi și în timpul din urmă. Fiara din cartea Apocalipsa, care va „moșteni” puterea statală a vechiului imperiu babilonian, va fi nimicită la venirea Domnului (Apocalipsa 19), și poporul lui Dumnezeu va fi eliberat. – Aici însă vedem Babilonul simbolic, acest sistem uriaș, caracterizat prin curvie spirituală și stricăciune și care va domina un timp scena profetică. Este aproape de neimaginat, că un sistem așa de puternic și de stricat va fi primit cu plăcere de națiunile care odinioară se numeau creștine. Dar așa se va întâmpla. În acest Babilon putem vedea deplina dezvoltare și maturizare a stării care s-a arătat deja în Adunarea (Biserica) din Tiatira (capitolul 2,18-23). Protestantismul ca sistem își va găsi sfârșitul la venirea Domnului (capitolul 3,3); Babilonul va cădea *înainte* de venirea Lui (capitolul 17).

Vechiul Babilon a stăpânit și a subjugat națiunile. El era centrul și bastionul mândriei țărilor din vest și a închinării la idoli. Satan și-a imprimat trăsăturile lui de caracter asupra lui. Potrivit cu gândurile lui Dumnezeu *Israel* și capitala lui renumită Ierusalim trebuia să fie poporul și orașul din care să pornească cunoașterea DOMNULUI și domnia asupra națiunilor. Însă Israel, care a fost pus pe pământ să fie cap peste națiuni, ca să facă o guvernare dreaptă, nu a corespuns acestei misiuni. Și în mod deosebit cu privire la misiunea de a face cunoscut aici Ființa singurului și adevăratului Dumnezeu, el s-a dovedit necredincios. De aceea a trebuit să fie pus deoparte. Babilon este opusul a ceea ce Israel trebuia odinioară să fie și ceea ce va fi realmente cândva sub noul legământ (Ieremia 31). Biserica sau Adunarea trebuie să fie pe pământ o mărturie a Ființei lui Dumnezeu, care este lumină și dragoste, dar ea s-a dovedit a fi un administrator necredincios al adevărului și a eșuat în mărturia pentru Dumnezeu și pentru Domnul Isus Hristos. Prin aceasta, ca urmare al eșecului și ruinei morale și spirituale a Bisericii, s-a pregătit baza pe care satan poate să introducă Babilonul simbolic, pervertitorul pământului. El va conduce națiunile, care s-au îmbătat cu vinul curviei și stricăciunii lui, la robie spirituală. Vrăjitoriile lui ademenitoare vor fi ca lanțuri aurite. Națiunile se vor dăruia ademenirilor lui și pofticioase vor bea din paharul lui aurit. – Aici se anunță cu cuvinte clare căderea lui. Reluarea cuvântului »a căzut« nu trebuie văzută ca o simplă particularitate de exprimare. Căderea vechiului Babilon a fost vestită în același fel ca și a Babilonului simbolic (Isaia 21,9; Apocalipsa 18,2).

În acest verset se face cunoscut numai că Babilonul a căzut. Judecata este privită ca și cum ar fi executată, detalii nu sunt date. Caracterul Babilonului, sentința asupra lui și uneltele umane folosite pentru distrugerea lui sunt descrise mai detaliat în capitolele 17 și 18; în primele trei versete din capitolul 19 se anunță maiestos în cer nimicirea deplină și veșnică, și anume înainte de nunta Mielului. După ce *curva* a fost nimicită este prezentată *mireasa*.

Toate națiunile vor bea »din vinul mâniei curviei lui«. Aceasta este o expresie foarte neobișnuită, mai severă decât afirmațiile asupra cetății vechi de pe râul Eufrat (Ieremia 51,7). Babilonul din cartea Apocalipsa, curva cea mare, prin ispitele ei, prin ademenirile ei nesfânte și prin incităriile ei la rău, va vrăji națiunile și va pune stăpânire pe ele. Patimile lor vor fi trezite apoi într-un chip îngrozitor, și ele vor fi nu numai nestăpânite, ci legăturile nepermise ale curviei cu ele le va îmbăta din punct de vedere spiritual și le va conduce la acte de nebunie. Dar când va

fi atins punctul culminant al nelegiurii și nebuniei legăturii nesfânte dintre biserica stricată și națiunile tot la fel de stricate, atunci se va auzi mesajul: »A căzut, a căzut Babilonul!«

4. Soarta îngrozitoare a adoratorilor fiarei

9.-12. - »Și un alt înger, al treilea, le-a urmat, spunând cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește un semn pe fruntea sa sau pe mâna sa, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este pregătit neamestecat în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte, cei care se închină fiarei și chipului ei și cine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.» - În mesajul anterior a fost făcută cunoscută căderea Babilonului. Imperiul roman, împreună cu cei zece împărați, care îi aparțin, cu un gând și cu puterea lor unită vor fi unealta pentru nimicirea Babilonului (capitolul 17,16.17). Cele zece coarne și fiara vor lucra împreună în intenția comună de a nimici curva, Babilonul. După aceea fiara va putea înainta nestingherită pe drumul ei de păcat și defăimare. Mai înainte fiara poartă curva, prin care se face aluzie că ea va fi sprijinită de fiară. Însă după aceea o ură și aversiune mare vor înlocui admirarea de la început a aroganței ei spirituale. Fiara trebuie să domnească fără rivali și să aibă singură puterea, aceasta este ținta ei. Ea se va dovedi apoi mai clar, că este un sistem cu autoritate brutală, ale cărei dispoziții vor fi impuse riguros. După nimicirea Babilonului fiara se va arăta în caracterul ei cel mai rău. Când curva va fi înlăturată, dezvoltarea deplină a răului va fi repede atinsă. Printr-un demers aspru și intransigent se va obține prin constrângere ca toți, bogați și săraci, mari și neînsemnați să se umilească și să adore fiara. Supunerea absolută sub fiară va fi prescripția severă în timpul de necaz care va veni. În timpul acestor împrejurări îngrozitoare se îndreaptă *strigătul de atenționare* spre adoratorii fiarei. Soarta îngrozitoare anunțată aici va fi în greutatea ei neîntrecută corespunzătoare mărimii vinei și nedreptății înfiorătoare, care va fi atunci exercitată public.

Având în vedere pedeapsa amenințătoare cu moartea, fiara și chipul ei vor trebui adorate și semnul ei va trebui primit pe frunte sau pe mână, ocolirea nu va fi posibilă. Cine nu vrea să se închine fiarei, alege inevitabil moartea, probabil în formele ei cele mai rele. În afară de aceasta va fi strict interzisă orice profesie și va fi strict interzis orice comerț sau schimb de mărfuri tuturor celor care refuză să recunoască cerințele ei (capitolul 13,17).

Însă aici sunt atenționați sever adoratorii fiarei. Ei sunt amenințați cu o pedeapsă așa de îngrozitoare, că simpla ei menționare este suficientă ca oamenii să fie cuprinși de fiori de groază. Ce fel de pedeapsă va fi aceasta? Îngerul al treilea a vorbit cu glas tare, așa că toți puteau auzi și de aceea sunt fără scuză: »va bea și el (cel care s-a închinat fiarei și a primit semnul ei) din vinul mâniei lui Dumnezeu«. Națiunile vor fi băut din paharul curvei (versetul 8); apoi într-o dreptate de răzbunare vor trebui să bea din paharul mâniei lui Dumnezeu (versetul 10). În acest pahar nu se vor găsi componente de alinare (Psalmul 75,8), el va conține numai mânia curată, neamestecată. »Și va fi chinuit în foc și pucioasă« - acest chin îngrozitor va lovi pe fiecare, fiecare personal va suferi chinul veșnic. »Focul și pucioasa« (Isaia 30,33; Apocalipsa 20,10) sunt simbolul chinurilor de nedescris. O stare mai agravată va fi, că fiecare adept al fiarei va trebui să sufere aceste chinuri amare înaintea sfinților îngeri (în prezența lor) și înaintea Mielului. Din locul lor în înălțime, sfinții îngeri vor fi martorii nelegiurii detestabile a fiarei și a slujitorilor ei și a adepților ei. Apoi ei vor vedea și răzbunarea divină, și fiecare din cei chinuți vor ști că îngerii privesc în jos spre scena chinurilor de nedescris¹⁰⁹. Ei vor fi chinuți și înaintea

¹⁰⁹ În timpul acela, în mod deosebit la început, îngerii vor fi folosiți în mare măsură la executarea judecăților date (Matei 13,40-42.49.50; Apocalipsa 20,1-3). Citim și despre »mânia Mielului« producătoare de groază. Atât Mielul cât și îngerii vor participa la executarea răzbunării lui Dumnezeu asupra fiarei și asupra acelor care o urmează.

Mielului¹¹⁰, căruia ei I s-au împotrivit public și al cărui sânge ei L-au călcat în picioare cu răutate. Această conștiință va face ca amărăciunea chinurilor lor să fie mult mai intensă.

11. - »Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte.« - Cuvântul »el«, folosit de două ori în versetul 10 deosebit de sever, arată că se vorbește de fiecare om în parte. Acum însă este văzută colectivitatea, și de aceea se spune »fumul chinului lor«. Ce tablou sumbru al unei judecăți coplesitoare și totale (Geneza 19,28; Isaia 34,10)! În mod asemănător va fi judecată curva (capitolul 19,3).

Expresia »în vecii vecilor« (sau »din veșnicie în veșnicie«) se folosește pentru a exprima

- existența¹¹¹ veșnică a lui Dumnezeu (capitolul 4,9-10; 10,6; 15,7);
- slava veșnică a Mielului (capitolul 5,13);
- domnia veșnică a celor sfinți (capitolul 22,5);
- chinul veșnic al diavolului, al fiarei și al profetului mincinos (capitolul 20,10);
- chinul veșnic al celor pierduți (capitolul 14,11).

»Nu vor avea nicidecum odihnă, nici zi, nici noapte«, așa spune sentința aspră din capitolul 14,11, și »vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor«, aceasta este explicația clară din capitolul 20,10. Chinul celor pierduți și al diavolului va fi veșnic, fără sfârșit, fără alinare, neîncetat. Acest chin fără sfârșit al adoratorilor fiarei depășește orice imaginație omenească. Dar pedeapsa veșnică a celor pierduți este scrisă în însemnările de neșters ale cărții Apocalipsa. Păcatul și pedeapsa lui trebuie măsurate după etalonul mărimii, slavei și veșniciei lui Dumnezeu. Numai El poate revela cine și ce este El. Păcatul împotriva Celui nesfârșit și veșnic trebuie în mod necesar să aducă cu sine urmări nesfârșite și veșnice.

12. - »Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.« - În aceste împrejurări, care sunt fără asemănare în istoria omenirii, numai sfinții pot să stea neclintiți și statornici. Lor nu le este permis, chiar dacă ar fi în stare, să se opună folosind sabia (capitolul 13,10). Dar credința și perseverența, oricât de greu încercate ar fi ele, vor obține în cele din urmă victoria. Moartea va sta înaintea lor, dar credința le va da certitudinea, că este mai bine să fi omorât prin fiară decât să fi chinuit împreună cu fiara. Sfinții asupriți vor păzi poruncile clare ale lui Dumnezeu și credința în *Isus*. În capitolul 17,6 martirii sunt numiți »martorii lui Isus«. Acest Nume, care este mai presus de orice nume, nu este frecvent amintit în cartea Apocalipsa, dar legăturile, în care El este amintit, au înțelesuri mult mai adânci (capitolul 1,9; 12,17; 14,12; 17,6; 19,10; 20,4; 22,16).

5. Fericirea celor morți, a celor care mor în Domnul

13. - »Și am auzit un glas din cer spunând: „Scrie: Ferice de morții care mor în Domnul de acum încolo!” „Da”, spune Duhul, „ca să se odihnească de ostenele lor, pentru că lucrările lor îi urmează!”« - Solicitarea de a scrie apare de douăsprezece ori în cartea Apocalipsa și arată lucruri deosebit de importante. Glasul unuia care vorbește, al cărui nume nu este făcut cunoscut, a ajuns la urechea vizionarului. Însă mesajul a fost adresat nu numai lui Ioan, ci este valabil pentru *toți* sfinții, cu toate că el va trebui să aducă, și va aduce, mângâiere și încurajare în mod

¹¹⁰ „Chinul deosebit amintit aici, al aceluia care vor primi semnul fiarei, este chinul »cu foc și pucioasă ... înaintea Mielului«. În aceste cuvinte pare să se exprime asprimea blestemului în mod asemănător ca în capitolul 6,15-17, unde este descrisă groaza care va cuprinde pe cei păcătoși, când vor vedea »Fața Celui ce stă pe tron« (»,Notes on the Revelation» de Brodie)

¹¹¹ „În veșnicie nu există nimic trecut sau viitor, ci totul este prezent.” (Philo)

deosebit sfinților din timpul de strâmtorare și necaz premergător venirii Domnului. Totdeauna este adevărat, că oamenii, care mor în Domnul, sunt fericiți. Dar de ce este trimis acest mesaj tocmai în acest moment critic din istoria omenirii, și de ce sunt adăugate cuvintele »de acum încolo«? Răspunsul la această întrebare este simplu și mulțumitor. Cuvintele »de acum încolo« arată că sfârșitul este *aproape* și *acum* va veni timpul binecuvântărilor.

În capitolul 20,4 sunt complet enumerați sfinții cerești, care vor domni o mie de ani împreună cu Hristos. Aceștia le vor aparține trei grupe diferite:

1. O grupă de sfinți deja cunoscută, care stau pe scaune de domnie. Sunt morții înviați și sfinții vii, care au fost transformați, care vor întâmpina în văzduh pe Domnul la venirea Lui (1 Tesaloniceni 4,16-17; 1 Corinteni 15,51-54). După răpirea lor ei sunt văzuți în cartea Apocalipsa de la capitolul 4 și până la capitolul 19,4 ca »bătrâni«.
2. »Sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu.« Acești martiri constituie o grupă în sine; ei vor fi uciși înainte de apariția fiarei ca putere prigonoare (capitolul 6,9-11).
3. »Aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor.«

Între moartea de martir a celor două ultime grupe va trece un timp, probabil câțiva ani. Dacă deci în cele trei grupe amintite se vede totalitatea sfinților, care vor domni împreună cu Hristos (capitolul 20,4), cărei grupe aparțin »morții care mor în Domnul de acum încolo«? Fără îndoială în grupa a treia, grupa celor care vor suferi moartea în timpul domniei fiarei.

Și gândurile următoare ar putea să fie de ajutor. Dacă ultimele două grupe de martiri cuprind *toți* sfinții care vor muri după răpirea Adunării, atunci este clar că niciunul din sfinții din timpul necazului de șapte ani nu va muri de moarte naturală. Toți, cei care »vor muri în Domnul«, vor fi uciși (capitolul 13,15). De aceea nu este corect ca cuvintele acestui verset să fie gravate pe pietrele de mormânt ale scumpilor noștri adormiți. Toți care »mor în Domnul *de acum încolo*« vor muri ca martiri. Dar deja la scurt timp după aceea vor avea parte de fericirea primei învieri (capitolul 20,6). Ceea ce ei primesc va depăși cu mult felul și dimensiunea binecuvântărilor pe care le primesc cei care au supraviețuit timpul de necaz. Cei înviați vor ocupa un loc deosebit în slava cerească, cei care vor supraviețui vor ocupa locul cel mai înalt de pe pământ. Primii vor domni împreună cu Hristos, ultimii vor trăi sub domnia lui Hristos; primii vor fi împărați, ultimii vor fi supușii.

Duhul răspunde glasului din cer și adaugă cuvinte de mângâiere bogată: »Da, ca să se odihnească de ostenele lor, pentru că lucrările lor îi urmează.»« Probabil că și »în norul de martori« nu este nimeni care să fi umblat în energia credinței ca aceștia, și probabil că nu este niciunul care să fi lucrat și să fi suferit în împrejurări așa de îngrozitoare. Însă după aceea acești martori, »de care lumea nu era vrednică«, vor intra în odihna lor veșnică. Necazul și suferința vor fi trecut pentru totdeauna. Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrările lor și dragostea cu care au lucrat. Când acești sfinți vor fi înviați și luați, lucrările lor vor apărea împreună cu ei, ele nu îi urmează, ci vor fi »*cu ei*«. Lucrările lor vor fi apreciate corespunzător adevăratei lor valori de către Judecătorul drept, care va răsplăti pe fiecare după lucrarea lui. Odihna și plata va fi în curând partea acelor care vor muri atunci în Domnul.

6. Recolta pământului

14.-16. - »Și am văzut: și iată un nor alb, și pe nor stând Unul asemenea Fiului Omului, având pe capul Său o cunună de aur și în mâna Sa o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din templu, strigând cu glas tare Celui care stătea pe nor: „Trimite secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul secerișului, pentru că s-a uscat secerișul pământului”. Și Cel care

stătea pe nor Și-a pus secera pe pământ, și pământul a fost secerat.« - Judecățile divine trebuie acum, vorbind simbolic, să măture pământul vinovat cu mătura distrugerii și să-l curățe de rău. Secerișul și culesul viei sunt tablourile cunoscute, pe care Dumnezeu le folosește, ca să prezinte acțiunea Sa în timpul din urmă. Recolta este o judecată caracteristică și deosebită, în culesul viei devine activă mânia necruțătoare și furia lui Dumnezeu. La seceriș se desparte grâul de pleavă; culesul viei se ocupă numai cu aceia care sunt prezentați în alt simbol prin pleavă și care apoi primesc de la Domnul răsplata meritată.

Cuvintele »și iată« sunt folosite numai atunci când sunt prezentate lucruri de o importanță neobișnuită. În acest capitol sunt două evenimente de o importanță deosebită, asupra cărora atenția noastră este îndreptată prin cuvântul »iată« (versetul 1 și 14).

»Norul alb« este aici o caracteristică deosebită, tot așa cum este tronul *alb* la judecata celor morți (capitolul 20,11). Norul simbolizează prezența lui Dumnezeu (Ezechiel 10,3-4; Matei 17,5; Apocalipsa 10,1), culoarea *albă* reprezintă curăția și dreptatea absolută, care caracterizează și însoțește acțiunea judecătorească.

14. - »Și pe nor stând Unul asemenea Fiului Omului, având pe capul Său o cunună de aur și în mâna Sa o seceră ascuțită.« - Despre Domnul ca Fiu al Omului se spune, că El va veni »în nor« (Luca 21,27), dar și că El va veni »pe nori« (Matei 24,30). În primul caz Persoana Sa este învăluită, în cel de-al doilea El va fi văzut public. Aici Ioan a văzut, că El *sta* pe nor, ceea ce arată o judecată ponderată, făcută în liniște, fără grabă și fără precipitare, și el L-a văzut »asemenea unui Fiu al Omului«. Domnul sub titlul de »Fiu al Omului« se va ocupa cu situațiile de pe pământ și va judeca pe păcătoși (Matei 25,31; Ioan 5,27). Ca *Fiu al lui Dumnezeu* acum El dă viață celor morți spiritual (Ioan 5,21.25) și în viitor va da viață celor morți trupește (Ioan 5,28.29). Ca *Fiu al Omului* El va veni și Își va impune dreptul de domnie asupra tuturor. În acest titlu se exprimă legătura Lui cu omenirea și cu lumea în general, dar tocmai ca Fiu al Omului El are caracteristicile și slăvile unui »îmbătrânit de zile« (compară Daniel 7,9.13 cu Apocalipsa 14,14 și Apocalipsa 1,13-14). Fără îndoială vizionarul a văzut în această viziune pe Fiul Omului, dar lipsa articolului hotărât în textul original arată că aici trebuia să se vadă în principal ceea ce caracterizează slava *Ființei Sale*. Articolul ar face afirmația acestui verset determinată și personală, s-ar referi la El ca *Persoană (bine definită)*. Dar în această secțiune ni se arată, că acțiunea Fiului Omului va corespunde în totul însușirilor Lui deosebite, și de aceea privirile noastre sunt îndreptate asupra acestora – spre ceea ce *caracterizează* aceste însușiri, și mai puțin asupra *Persoanei Sale*.

»**Cununa de aur**« de pe capul Său este semnul demnității regale (capitolul 4,4; 6,2). Pe capetele lăcustelor erau »ca niște cununi asemenea aurului« (capitolul 9,7). La ele înfățișarea autorității regale era neautentică. Însă aici demnitatea regală este autentică, dată de Dumnezeu. În afară de aceasta cununa de *aur* arată dreptatea divină în acțiunea Sa ca Judecător.

El avea »în mâna Sa o seceră ascuțită«. Secera nu vorbește de executarea unei judecăți, nici a unei judecăți morale prin judecarea gândurilor și simțurilor inimii (Evrei 4,12) și nici a unei judecăți corporale (Apocalipsa 19,15). Judecata este simbolizată printr-o sabie. Secera este folosită pentru tăierea și strângerea recoltei. Secera Lui era ascuțită, pentru ca să poată face cu ea o lucrare temeinică. Secerătorul o avea în mâna Sa, ca să facă procesul de despărțire și ca apoi să lege neghina în mănunchi, ca s-o ardă, și să strângă grâul în grânar (Matei 13,30).

15. - »Și un alt înger a ieșit din templu, strigând cu glas tare Celui care stătea pe nor: „Trimitte secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul secerișului, pentru că s-a uscat secerișul pământului”.« - Acest înger este un alt înger decât cel amintit mai înainte în acest capitol (versetele 6.8.9). De pe tronul din cer și din templul din cer pornesc judecățile pe pământ. Judecățile care pornesc de pe *tron* le găsim în prima parte mare a cărții, care se încheie cu capitolul 11,18, judecățile care pornesc din *templu* le găsim începând cu capitolul 11,19 până la vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu (capitolul 16). La al șaptelea și ultimul potir al mâniei

lui Dumnezeu vedem însă judecăți care pornesc din templu și de pe tron (capitolul 16,17). Tronul (capitolul 4,5) vorbește simbolic despre exercitarea *guvernării* divine, templul (capitolul 11,19) vorbește despre *prezența* nemijlocită a lui Dumnezeu. În partea a doua a cărții Apocalipsa începând cu capitolul 11,19, judecățile sunt de natură mai grea decât judecățile anterioare, deoarece și răul care trebuie judecat este în natura sa mai evident și mai obraznic, provocator și batjocoritor în caracterul lui lumesc-religios. De aceea aceste judecăți vin din prezența imediată a lui Dumnezeu, din templu. Natura lui Dumnezeu în caracterul ca lumină trebuie să facă o răzbunare dreaptă asupra răului.

Îngerul din templu a strigat **cu glas tare**, ca Secerătorul divin să-Și facă lucrarea. »Trimite secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul secerișului, pentru că s-a uscat secerișul pământului«. El a numit două motive pentru ca Fiul Omului să înceapă să strângă recolta. În primul rând este ceasul stabilit al judecății de încheiere, în al doilea rând recolta pământului »s-a uscat« (răscopt). Citim în versetul 7, că a sosit ceasul judecății, aici se spune același lucru despre ceasul recoltării. Ambele stau în strânsă legătură una cu alta.

»**Trimite secera Ta și seceră.**« Fiul Omului nu va strânge personal recolta. El va folosi pentru aceasta pe slujitorii și uneltele Lui, dar El Însuși va conduce și supraveghea recoltarea. Îngerii vor fi secerătorii (Matei 13,30.39).

O »**recoltă a pământului**« va fi în domeniul politic și în domeniul religios. În prorocia lui Ioel este vorba de o judecată a recoltei și o judecată a teascului făcută dușmanilor politici ai lui Iuda și ai Ierusalimului, care va lovi pe națiunile dușmane în valea Iosafat după venirea Domnului (Ioel 3,2.9-14). În sens religios vedem »recolta pământului« în pilda neghinei din țarină (Matei 13,24-30.36-43). În aceasta câmpul de recoltat va fi mult mai extins și va cuprinde »lumea« (Matei 13,38), cel puțin întregul teritoriu al creștinătății.

16. - »Și Cel care stătea pe nor Și-a pus secera pe pământ, și pământul a fost secerat.« - Strigătul îngerului va primi imediat răspuns, dar numai în viziune. Aici nu trebuie să ne gândim la exercitarea de o clipă a puterii divine. În diversele viziuni unele evenimente, care în realitate se extind pe o perioadă mai îndelungată și pot necesita folosirea a numeroase unelte, sunt văzute așa ca și cum într-o clipă s-ar încheia; deci rezultatele definitive sunt rezumate foarte concis. Deseori în alte părți ale Scripturii sunt descoperite detalii, a căror cunoaștere este de asemenea importantă. Cât de îndurător este Dumnezeu, că El ne dăruiește certitudinea, că toate planurile Sale cu siguranță vor ajunge la îndeplinire. Viziunile din cartea Apocalipsa ne confirmă *aceasta*.

Am văzut deja, că recoltarea este un proces de sortare, care desparte neghina de grâu. »Culegeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunați-l în grânarul Meu« (Matei 13,30). Aceasta este deci lucrarea de recoltare. Este același principiu al sortării, după ce peștii buni au fost adunați în vase și cei răi au fost aruncați (Matei 13,48.49). Această despărțire va avea loc »la împlinirea timpului«. Deci în recoltă nu trebuie văzută exercitarea propriu-zisă a judecății; aceasta este rezervată culesului viei (sau judecata teascului). Această recoltă de aici nu este nici strângerea numărului deplin din Israel, ai căror cele dintâi roade din versetul 4 sunt văzuți în curăția lor ca de fecioară. Recolta aceea va fi binecuvântată din belșug și va fi strânsă când va fi instaurată Împărăția de o mie de ani. Recolta de aici servește selecționării judecătorești și despărțirii, înainte să fie instaurată Împărăția. Ea are loc cu privire la judecata care va veni.

7. Via pământului și judecata ei

17.-20. - »Și un alt înger a ieșit din templul care este în cer, având și el o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din altar, având autoritate asupra focului, și a strigat cu glas tare celui care avea secera ascuțită, spunând: „trimite secera ta cea ascuțită și culege ciorchinii din via pământului, pentru că strugurii ei sunt copti.” Și îngerul și-a pus secera pe pământ și a cules via pământului și a aruncat ciorchinii în teascu cel mare al mâniei lui Dumnezeu; și teascu a fost călcat afară din cetate și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o

mie șase sute de stadii.« - În viziunile din acest capitol sunt amintiți în total șase îngeri (versetele 6.8.9.15.17.18). După numerele de ordine din versetele 8 și 9 se constituie evident o grupă de trei îngeri, care trebuie diferențiați de următorii trei îngeri. Primii trei îngeri anunță evenimente deosebite, care sunt în legătură unele cu altele. Îngerul al patrulea și al cincilea ies din templu (versetele 15.17), din care se vor vărsa și cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu (capitolul 16,1); al șaselea iese din altar (versetul 18).

Acest înger al șaselea avea »autoritate asupra focului«. El venea din altarul din față, altarul judecății. Strigătul tare și insistent al sufletului martirilor de sub altar după o dreaptă răzbunare (capitolul 6,9-11) va fi împlinit numai parțial până în momentul acela. Însă după aceea judecata deplină va lovi pe dușmanii lor. Altarul din față vorbește despre plăcere înaintea lui Dumnezeu și despre primire (Levitic 1); el vorbește și despre iertare, prin sângele stropit pe coarnele lui (Levitic 4,25.26.30.31). El este însă un altar sfânt, și de aceea el cere judecarea păcatului; aceasta este și baza iertării divine. Aici trebuie deci să ne gândim la o judecată necruțătoare, nealterată, o judecată divină exercitată asupra viei pământului (compară cu Ezechiel 9,2). Îngerul din altar a strigat »cu glas tare«. Era un strigăt tare, poruncitor și urgent, care nu tolera amânare.

18. - »Culege ciorchinii din via pământului, pentru că strugurii ei sunt copti.« - Israel era vița, care a fost adusă din Egipt (Psalm 80,8); ea trebuia să fie mărturia aducătoare de roadă a lui Dumnezeu pe pământ. După secole de îngrijire și ocrotire, vița și via lui Israel a adus numai struguri sălbatici (Isaia 5,2-4). Vițele nobile plantate de Domnul oștirilor s-au transformat în zilele lui Ieremia, „profetul care plânge”, »în mlădițe stricate ale unei vițe străine« (Ieremia 2,21). De aceea Israel a fost pus deoparte, și Hristos, *adevărata* viță, a luat locul acesteia. Numai El putea să aducă roadă și El a adus roadă (Ioan 15). – Caracteristica unui ucenic adevărat este nu numai să fie o mlădiță în viță (și Iuda a fost așa), ci să fie o mlădiță *aducătoare de roadă*. Expresia »via pământului« semnifică întreg sistemul religios din timpul de necaz care va veni, nu numai iudaismul. Ciorchinii lui vor fi atunci copti pentru judecată. Strugurii vor fi culeși și vor fi aruncați în teascul mare al mâniei lui Dumnezeu. Decăderea religioasă detestabilă de pe pământ va fi atunci judecată fără cruțare. Va fi timpul în care neghina va fi aruncată în cuptorul de foc (Matei 13,40-42) și mlădițele neroditoare vor fi arse (Ioan 15,6). »Teascul a fost călcat afară din cetate.« În timpul culesului nu va mai fi har, nicio judecată de diferențiere, ci numai răzbunare totală. Aceasta o arată clar teascul. »Ziua răzbunării Dumnezeului nostru« (Isaia 61,2) va fi venită atunci și totodată timpul din Isaia 63: »De ce îți este haina roșie și veșmintele Tale ca ale celui care calcă în teasc?« Așa întreabă profetul, și Mesia răspunde: »Am călcat singur în teasc și nimeni dintre popoare nu era cu Mine; da, le-am călcat în mânia Mea și le-am zdrobit în furia Mea; și sângele lor este stropit pe hainele Mele și Mi-am pătat toată îmbrăcămintea. Pentru că ziua răzbunării era în inima Mea și venise anul celor răscumpărați ai Mei.« (Isaia 63,2-4) Cei decăzuți și dușmanii dintre iudei și națiuni aparțin »viei pământului«; despre judecățile, care îi așteaptă, vorbesc și alte locuri din Scriptură (Psalm 83, 85,5; Isaia 34,1-8; Ieremia 25,15.16; Ioel 3).

20. - »Și teascul a fost călcat afară din cetate.« - Cetatea, despre care este vorba aici, este Ierusalimul. Valea Iosafat este în afara Ierusalimului, și acolo va veni judecata lui Dumnezeu în toată dimensiunea ei asupra dușmanilor: »teascul este plin« (Ioel 3,12.13). Recolta și culesul se găsesc realmente în profeția lui Ioel; aici în cartea Apocalipsa este însă extins domeniul de aplicare. Prin cuvintele »afară din cetate« trebuie să ne gândim la toată Palestina.

20. - »Și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o mie șase sute de stadii.« - Sânge, nu vin sau suc de struguri, ci ceea ce acestea reprezintă simbolic, s-a vărsat din teasc până la zăbalele cailor – un râu de sânge cu o lungime de aproximativ 300 km. Aceasta corespunde întrucâtva cu întreaga întindere de la nord la sud a țării sfinte, de la Dan și până la Cades-Barnea. Ceea ce vrea să se spună prin aceasta este o nimicire uriașă a vieții umane pe un teritoriu vast.

Această baie de sânge îngrozitoare va întrece cu siguranță tot ce a avut loc până atunci. Suntem siguri că profetul Ioel vorbește despre teritoriul în care va avea loc judecata nemiloasă a teascului (Ioel 3,9-14), că în același teritoriu va avea loc și bătălia de la Armagedon (Apocalipsa 16,14-16) și tot în acest teritoriu va avea loc și judecata descrisă în Apocalipsa 19,19-21. Toate aceste evenimente vor avea loc în Palestina. Acolo se va arăta păcătoșenia pământului în cea mai pregnantă formă. Fiara și prorocul mincinos, anticristul, vor fi prinși acolo și vor fi predați judecății veșnice; toți, cei care îi vor urma, vor cădea acolo. Și Gog »și toată mulțimea lui și popoarele care sunt cu el« vor fi judecați în Palestina și acolo își vor găsi sfârșitul (Ezechiel 38 și 39); același lucru este valabil și pentru împăratul nordului, asirianul, dușmanul politic și asupritorul lui Israel (Isaia 14,25; Daniel 11,45). Acțiunea finală a lui Dumnezeu de la sfârșitul timpurilor, așa cum este ea prezentată în recoltă și culesul viei, va avea loc în principal în Palestina. Însă ea nu se va limita la Israel, care s-a încărcat cu cea mai mare vină, ci va ajunge la cele mai îndepărtate margini ale creștinismului și națiunilor. Desigur nu susținem părerea că este literalmente vorba de valea Iosafat și ținutul Armagedon, deoarece ambele sunt absolut insuficiente ca să servească ca loc de strângere pentru multele națiuni, care se vor strânge în imediata apropiere a Ierusalimului și vor face din Iudeea un câmp de măcel.

Fie ca Dumnezeu în harul Său să păzească pe poporul Său iubit de principii nesfinte și de duhul care caracterizează așa de mult timpul nostru!

Capitolul 15

Privire anticipată asupra judecăților provocate prin vărsarea potirelor

Introducere

Ultimele două evenimente din capitolul anterior sunt recoltarea și culesul viei. Ambele vor avea loc după ce Domnul va fi venit deja pe pământ. Secerătorul divin stă pe norul alb, ceea ce face aluzie la prezența Sa (capitolul 14,14). În Ioel 3,13 se vorbește despre recoltă și despre culesul viei. Domnul va sta atunci pe scaunul Său de judecător în Valea Iosafat (Ioel 3,12). În Evanghelia după Matei 13,36-42 se diferențiază clar între recoltare și culesul viei, însă ambele au ca premisă prezența reală a Domnului. El va fi atunci venit ca să judece răul de pe pământ. Tablourile recoltării și culesului viei arată că *lumea întreagă* va fi judecată de Domnul, dar ele nu prezintă judecata asupra *Babilonului*, asupra aceluia sistem religios organizat, care este în opoziție totală cu Dumnezeu și cu gândurile Sale. Judecata asupra Babilonului va avea loc înaintea recoltării și înaintea culesului viei. Ea va avea loc după vărsarea potirului al șaptelea (capitolul 16,19), și în acest timp va fi vestită și căderea Babilonului (capitolul 14,8). Această veste este a treia veste din șirul evenimentelor din capitolul 14. Din aceasta rezultă, că înștiințările cu privire la soarta adoratorilor fiarei (capitolul 14,9-11) și cu privire la fericirea morților care mor în Domnul (capitolul 14,13), precum și judecata decisivă a recoltei (capitolul 14,14-16) ca și judecata necruțătoare a culesului viei (capitolul 14,17-20) sunt evenimente care toate vor avea loc după vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu. După vărsarea celui de-al șaptelea potir, mânia lui Dumnezeu se va sfârși, dar după aceea vor mai veni judecăți prin mânia *Mielului*. Venirea Domnului nu va avea loc imediat după judecata provocată prin vărsarea celui de-al șaptelea potir. Între terminarea judecăților provocate prin vărsarea potirelor și venirea Domnului va trece un timp scurt. Potirele vor conține mânia lui Dumnezeu asupra celor vinovați, și ele vor fi vărsate prin diverse lucruri ale judecății Sale. În acest timp Domnul Isus nu se va vedea încă. Însă după judecățile provocate prin vărsarea potirelor El va veni ca să strângă recolta pământului și într-o judecată de răzbunare să calce teascul mâniei, și aceasta nu numai în Edom, de unde odinioară a pornit dușmănia aprinsă împotriva lui Israel (Isaia 63,1-6; Psalmul 137,7) ci să judece lumea întreagă (Apocalipsa 19,15; Țefania 3,8). Deci recoltarea și culesul viei vor veni după căderea Babilonului.

Capitolele 15 și 16 trebuie citite împreună și studiate împreună. Prin vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu se va împlini în detaliu ceea ce în capitolul 11,18 se spune în puține cuvinte: »A venit mânia Ta«. După trâmbița a șaptea *nu urmează* imediat o altă judecată, dar vărsarea celui de-al șaptelea potir va avea ca urmare o judecată deosebit de grea. Cu terminarea judecăților provocate prin vărsarea potirelor se vor încheia judecățile mâniei lui Dumnezeu. După aceea se va arăta mânia Mielului prin judecăți, pe care El *personal* le va face.

Un alt semn

1. - »Și am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri, având șapte plăgi, cele din urmă; pentru că în ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu.« - În capitolul 12,1 s-a arătat »un semn mare«, femeia sau Israel, în capitolul 12,3 »un alt semn«, balaurul. Aici Ioan a văzut iarăși »un alt semn«, care este caracterizat ca fiind »mare și minunat«. Toate cele trei semne au fost văzute »în cer«, domiciliul lui Dumnezeu și al îngerilor. Ceea ce oferă celui de-al treilea semn o importanță așa de serioasă, mult mai mult decât au avut cele două semne anterioare, este faptul că după acest semn – corespunzător cu vestirea la cel de-al treilea vai (capitolul 11,18) – se va vărsa toată mânia lui Dumnezeu asupra fiarei, asupritorul femeii condus de satan și corupătorul pământului. Primul semn îndreaptă atenția spre Israel, al doilea spre instigatorul propriu-zis la

rău, balaurul, și al treilea spre puterea statală dușmănoasă, care sub influența lui satan batjocorește pe Dumnezeu și prigonește pe Israel.

Ioan a văzut aici șapte îngerii. În total găsim patru grupe de îngerii, la care este numit numărul lor: o dată sunt patru îngerii (capitolul 7,1), de două ori sunt șapte îngerii (capitolul 8,2 și 15,1; 16,1) și o dată sunt doisprezece îngerii (capitolul 21,12). Ca slujitori ai judecării la judecățile provocate prin trâmbițe și la judecățile provocate prin vărsarea potirelor se folosesc două grupe diferite de câte șapte îngerii. Îngerii cu trâmbițele constituie evident o grupă cu totul deosebită; despre ei se spune că ei »stau înaintea lui Dumnezeu«, și ei sunt denumiți cu articol hotărât »cei șapte îngerii« (capitolul 8,2). Aceste două lucruri nu le găsim în acest verset la îngerii cu cele șapte potire.

Cei șapte îngerii aveau »șapte plăgi, cele din urmă«. Judecățile provocate prin ruperea pecetilor urmează după judecățile provocate prin trâmbițe, și după aceea vor fi vărsate cele șapte potire cu cele șapte plăgi, care vorbesc despre măsura deplină a mâniei concentrate a lui Dumnezeu. Acestea vor fi ultimele judecăți ale providenței lui Dumnezeu. Se accentuează categoric, că sunt cele din urmă plăgi. Aceasta însă nu înseamnă că odată cu judecățile provocate prin vărsarea potirelor se termină toate judecățile divine; numai judecățile providenței lui Dumnezeu se termină prin acestea. Cu siguranță vor urma și alte lovituri ale răzbunării lui Dumnezeu, însă acestea vor fi făcute de Miel personal la venirea Sa (capitolul 19; Matei 25,31-46).

Prin cuvintele »pentru că în ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu¹¹²« se dă motivul pentru care aceste șapte plăgi sunt cele din urmă. În ele este vărsată pe deplin și complet mânia lui Dumnezeu asupra lumii stricate și păcătoase. După terminarea judecăților provocate prin vărsarea potirelor urmează mânia *Mielului*, care pare mult mai îngrozitoare decât mânia lui *Dumnezeu*, care lovește deschis și clar vizibil elementele răzbunării Sale. Un alt comentator a scris: „De îndată ce s-a împlinit misiunea potirelor, Hristos primește misiunea de a acționa.” Acțiunea mai mult ascunsă a lui Dumnezeu în providența Sa se va termina cu vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu; după aceea Mielul va prelua personal și public guvernarea lumii. Dar pentru că națiunile și împărații pământului, păcătoși, răi, îndrăzneți și nechibzuiți peste măsură de mult se vor ridica înarmați împotriva Lui, la venirea Sa, mânia Mielului va izbucni vehement. Deci mânia lui Dumnezeu se termină cu judecățile provocate prin vărsarea potirelor, dar după aceea mânia Mielului va lovi pe dușmani.

Ceata martirilor biruitori din Iuda

2.-4. - »Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe învingătorii fiarei și ai chipului ei și ai numărului numelui ei stând pe marea de sticlă, având harfe ale lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, spunând: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al națiunilor! Cine nu se va teme, Doamne, și nu va glorifica Numele Tău? Pentru că numai Tu ești sfânt; pentru că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta; pentru că faptele Tale drepte au fost arătate!”« - În viziunea anterioară (versetul 1) Ioan a văzut anunțarea solemnă a plăgilor, care vor veni peste sistemele politice (capitolul 16,10) și religioase (capitolul 16,19), care vor stăpâni atunci pământul, și asupra oamenilor asociați cu ele. Asupra tuturor acestora se va vărsa mânia lui Dumnezeu cu o putere căreia nu i se va putea împotrivi. Stăpânitorii și conducătorii acestor sisteme vor fi însă păstrați pentru o judecată deosebită, care îi va lovi sub mânia Mielului la venirea Lui în putere. Viziunea din versetul 5 se leagă de vestirea judecării din versetul 1. În intercalarea între viziunile care mărturisesc despre mânia lui Dumnezeu vedem un tablou

¹¹² Mânia lui Dumnezeu este amintită de șapte ori în cartea Apocalipsa (capitolul 14,10.19; 15,1.7; 16,1.19; 19,15). În capitolul 19,15 vedem unite furia și mânia lui Dumnezeu și mânia Mielului în judecată, cu toate că ultima nu este amintită textual.

deosebit de sublim despre victorie și cântare de laudă (versetele 2-4). Grozăviile anunțate de judecățile provocate prin vărsarea potirelor sunt un prilej pentru Dumnezeu să lase să se vadă mult mai clar și mai impresionant gândurile Sale cu privire la poporul Său suferind, și El face aceasta înainte ca o lovitură să lovească pe dușmanii Săi. În această viziune intercalată se revelează acestea, și anume, după vestirea judecății și înainte de executarea ei. În timpul necazului cel mare fiara va putea să biruie pe sfinți (capitolul 13,7). Ei nu vor fi apărați împotriva puterii ei brutale. Însă aici vedem situația schimbată. Sfinții, care suferă moartea de martir, sunt aici biruitorii din înălțime, și fiara de pe pământ este subiectul răzbunării depline și drepte a lui Dumnezeu.

O mare de sticlă

2. - »Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc.« - Ce a văzut Ioan, avea înfățișarea ca o mare de sticlă. În prima din aceste viziuni cerești (capitolul 4), vizionarul a văzut înaintea tronului Celui veșnic ceva «ca o mare de sticlă, asemenea cristalului», ceea ce arată o stare de curăție neschimbabilă în concordanță cu sfințenia tronului. Marea de sticlă asemenea cristalului vorbește de liniștea netulburată a acelei scene în lumină clară. În viziunea de aici însă nu se vorbește de cristal. Amintirea cristalului în capitolul 4 stă în armonie minunată cu caracterul minunat, divin al întregii scene, în capitolul nostru nu ar fi potrivită. Marea de sticlă este aici »amestecată cu foc«, o aluzie evidentă la arșița caniculară a prigoanei sub fiară, un necaz, care cu aglomerarea suferințelor pricinuite de el va întrece tot ce a avut loc mai înainte (Marcu 13,19). Prigonirile păgâne din timpurile de odinioară și durerile mult mai rele pricinuite de metodele rafinate de schingiuire ale Romei papale nu vor atinge grozăviile din necazul cel mare.

Dar victoria învingătorilor, care stau pe marea de sticlă, va fi atunci obținută. Fiara își va îndrepta puterea și energia să zdruncine credința martirilor. Constatarea poate părea ciudată, este însă adevărat, că ei vor birui prin moartea lor. În victoria aparentă a fiarei vedem triumful sfinților. Ei sunt »învingătorii fiarei și a chipului ei și a numărului numelui ei«. Deci victoria lor va fi cuprinzătoare și deplină, și ei »vor sta pe marea de sticlă«. Învingătorii vor sta acolo în poziția lor nouă ca adoratori. În capitolul 4,6 nu se vede nimeni pe marea de sticlă, aici însă vedem ceata fericită a învingătorilor stând pe mare și laudând pe Dumnezeu.

Harfe

2. - »Având harfe ale lui Dumnezeu.« - Harfa este singurul instrument muzical amintit în cartea Apocalipsa. Ioan a văzut două grupe în cer, care aveau harfe, mai întâi sfinții glorificați, care vor fi răpiți în văzduh la venirea Domnului (capitolul 5,8), apoi martirii, care vor fi uciși sub fiară, această ceată de învingători de pe marea de sticlă (capitolul 14,2; 15,2). Noi presupunem că în capitolele 14 și 15 este vorba de aceleași grupe de sfinți care cântă cu harfa. În toate cele trei locuri cântecul cu harfa este unit cu cântarea cu gura. Cuvintele »harfe ale lui Dumnezeu« arată că ele vor fi puse de El la dispoziția cântăreților, spre lauda Sa și spre adorarea Sa. Sunt harfe ale lui Dumnezeu, și cu aceasta sunt instrumente, cântăreți cu instrumente și cântăreți cu gura, și de asemenea teme dedicate numai Lui.

Fiecare din această ceată veselă este un cântăreț iscusit și un vesel cântăreț cu gura. Sunetul harfei și cântarea se unesc, nu este nici un ton fals, nicio disonanță nu deranjează armonia cântării de laudă a învingătorilor din cer. Dacă Isus, Domnul și Mântuitorul lor, este conducătorul cântării lor (Evrei 2,12), atunci nici vocile și nici inimile nu pot fi fals acordate. O asemănare izbitoare există între această ceată triumfătoare și vechiul popor Israel în ziua eliberării și bucuriei lui. Egiptul, asupritorul, a fost bătut de Dumnezeu; Israel a traversat Marea Roșie și a stat, salvat și eliberat, pe malul de răsărit al Mării; acolo au cântat prima cântare,

despre care se relatează în Sfânta Scriptură (Exod 15). Toate acestea au aici o replică. Fiara, asupritorul sfinților lui Dumnezeu, va fi bătută de Dumnezeu printr-o serie de plăgi; rămășița temătoare de Dumnezeu a scăpat de răutatea fiarei și stă, salvată și triumfătoare, pe marea de sticlă; acolo ea cântă cântarea lui Moise și cântarea Mielului, ultima cântare despre care relatează Sfânta Scriptură (Apocalipsa 15).

Cântarea

3. - »Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului.« - Cele două cântări sunt legate aici una de alta. Cântarea lui Moise preamărește eliberarea puternică a lui Dumnezeu făcută poporului Său, faptele Sale mărețe și căile Sale de har cu Israel și pentru Israel până la triumful lor final. Harul și slava sunt preamărite în cântarea minunată, care a fost cântată pe malul de răsărit al Mării Roșii și care este înainte de toate cântarea lui Moise¹¹³ (Exod 15). Eliberarea din Egipt era însă o salvare pământească, care a avut loc prin judecata divină asupra puterii oștirii dușmanului. – Cântarea Mielului are în conținutul ei două teme principale. În primul rând înălțarea Mielului, despre care cartea Apocalipsa oferă numeroase mărturii, și în al doilea rând, eliberarea de vină și de urmările veșnice ale păcatului, prin sângele Mielului lui Dumnezeu.

Cântarea martirilor¹¹⁴ biruitori, cântăreții cu harfa din capitolul 14,2-3, a fraților rămășiței iudaice păzite de pe muntele Sion (capitolul 14,1), nu este așa de sublimă și nu conține gânduri așa de adânci ca și cântarea bătrânilor (capitolul 5). Adorarea adusă de bătrâni este mai profundă, însă ambele grupe primesc o parte cerească.

Temele cântării

3. - »Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al națiunilor!« - Primele cuvinte ale cântării, *mari și minunate*, apar și în versetul 1. Desigur contextul este diferit, dar nu se poate trece cu vederea faptul că aceste cuvinte apar și într-un verset care este clar că vorbește despre ultimele judecăți, care vor aduce mânia lui Dumnezeu asupra răului vizibil. Semnul judecăților celor din urmă era mare și minunat (versetul 1), și tot așa sunt și lucrările lui Dumnezeu (versetul 3). Timpul judecăților pornite prin vărsarea potirelor va fi scurt, dar în el se va arăta clar puterea mare și minunată a lui Dumnezeu în lucrările Sale.

Felul de adresare din această cântare este »Doamne, Dumnezeule Atotputernic« - Doamne (Iehova), Cel veșnic, Cel care nu se schimbă, Cel neîngrădit și Cel independent; Dumnezeu (Elohim), Creatorul și Dumnezeul absolut; Atotputernic (Şadai), Cel a cărui putere este nelimitată și ale cărui izvoare de ajutor nu seacă, cu care El poate să sprijinească și să susțină. Ca Domn (Iehova) El S-a revelat lui Israel (Exod 6,2-3). Ca Dumnezeu El stă în legătură cu creația (Geneza 1,1). Ca Atotputernic El S-a revelat patriarhilor (Geneza 17,1; 35,11). Succesiunea în

¹¹³ Cântarea profetică, pe care Moise a vorbit-o (Deuteronom 31,30; 32) înaintea urechilor lui Israel pe când el era de o sută douăzeci de ani, nu poate fi denumită „cântarea lui Moise”. Că se referă la cântarea din Exod și nu la cântarea din Deuteronom apare clar din următoarele analize: și în Apocalipsa 15 învingătorii stau pe mare (marea de sticlă); ei nu sunt conștienți că dușmanul a fost înfrânt; atât judecățile asupra Egiptului cât și cele asupra fiarei sunt denumite *plăgi*; și în felul plăgilor există concordanță. Acestea, și alte gânduri, conduc la concluzia că prin cântarea lui Moise se subînțelege cântarea din Exod 15 și nu cântarea de mai târziu, de la sfârșitul drumului lui.

¹¹⁴ „Cântecul cântat de ei este foarte ciudat. Cântarea lui Moise preamărește victoria judecăților lui Dumnezeu asupra puterii răului. Cântarea Mielului preamărește pe Mesia cel lepădat și suferind aici jos, așa cum și cântăreții acestei cântări au suferit, căci noi vedem în ei rămășița care a fost sacrificată în mijlocul Israelului necredincios și răzvrătit. Cântarea preamărește pe Dumnezeu și pe Miel, dar cântăreții sunt martiri biruitori, care aparțin cerului.” („Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu” de J. N. D.)

care Numele și titlurile divine sunt prezentate aici se diferențiază de succesiunea apariției lor în Biblie. Dumnezeu, Domnul¹¹⁵, Atotputernicul, în această ordine sunt ele amintite. Dar cu ceata învingătorilor de pe marea de sticlă, adevăratul și realul Israel stă aici înaintea lui Dumnezeu și de aceea acești reprezentanți ai națiunii așează titlurile divine așa cum se cuvine pentru ei pe primul loc. Cât de credincios stă Dumnezeu față de Cuvântul Său și față de Numele Său! Domnul, așa cum S-a revelat El în zilele de demult din Exod 6, va sta și în timpul acela în legătură cu Israel. Această legătură oferă siguranța că poporul nu v-a pieri niciodată, nu poate niciodată să fie uitat. Totalitatea acestor titluri divine este pentru poporul Său »un turn puternic«. Ce mângâietoare sunt aceste gânduri și în aplicarea lor la credincioșii tuturor timpurilor! Dar ce îngrozitor trebuie să fie, când Dumnezeu mare, care S-a revelat cu aceste titluri, va aduce judecățile Sale asupra dușmanilor Săi!

În cântare sunt preamărite și *căile* lui Dumnezeu. Bunătatea și gingășia Lui, harul Său, dragostea Sa, înțelepciunea Sa și toată îndurarea Sa, care s-au arătat în lucrarea cu sfinții Săi, toate acestea trec retrospectiv înaintea ochilor învingătorilor. Sfințenia lui Dumnezeu și îndurarea Sa față de sfinții Săi nu pot fi înțelese și descrise de niciun om în toată plinătatea și mărimea lor. *Faptele* neobișnuite ale lui Dumnezeu au avut loc înaintea ochilor întregului popor Israel. Aceste fapte de putere nu necesitau cunoștințe mai detaliate despre trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu; ele puteau fi văzute și înțelese de toți. Dar *căile* lui Dumnezeu – acele acțiuni care decurg din ceea ce este El – puteau fi recunoscute numai de oamenii spirituali. De aceea citim: »El a făcut cunoscut *căile* Sale lui Moise, *faptele* Sale copiilor lui Israel« (Psalmul 103,7). Aici însă *căile* Sale sunt căi de judecată, și judecata Sa, oricât de felurită s-ar arăta ea, este permanent »dreaptă și adevărată«. *Căile* lui Dumnezeu în lucrarea Sa cu poporul Său sunt totdeauna drepte și adevărate, dar ele sunt așa și în judecățile făcute dușmanilor Săi; aceste căi ale judecății sunt văzute aici în mod deosebit.

Adresarea »**Împărate al națiunilor**« se îndreaptă spre Hristos. El este Împăratul împăraților, Împăratul pământului, Împăratul lui Israel și Împăratul națiunilor. Însă El nu va fi niciodată numit „Împăratul nostru” și *niciodată* Împăratul sfinților. Credincioșilor din perioada actuală li s-a încredințat autoritatea și domnia împărătească (1 Corinteni 4,8; 6,2-3; Apocalipsa 1,6), dar exercitarea ei va fi în viitor. Noi vom domni împreună *cu* Hristos (2 Timotei 2,12). Națiunile, care aparțin imperiului Roman, trebuie judecate deci, de aceea titlul »Împărat al națiunilor« este foarte potrivit aici (compară cu Ieremia 10,7). După înțelegerea noastră, în această cântare este preamărit atât Dumnezeu cât și Hristos – Dumnezeu în măreția și sublimul Ființei Sale, însă în legătura lui cu Israel, și Hristos în *căile* Sale de judecată a păgânilor sau națiunilor.

4. - »Cine nu se va teme, Doamne, și nu va glorifica Numele Tău? Pentru că numai Tu ești sfânt; pentru că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta; pentru că faptele Tale drepte au fost arătate!« - Întrebarea din acest verset se adresează tuturor, și prin întrebarea »pentru că« sunt redată trei motive, pentru care cerințele cuprinse în întrebare trebuie împlinite, să se teamă de Domnul și Numele Lui să fie glorificat.

1. »Pentru că numai Tu ești sfânt«. Cuvântul redat aici prin »sfânt« nu este cuvântul folosit în mod obișnuit, atunci când se vorbește despre sfințenia lui Dumnezeu. El se folosește aici și în capitolul 16,5 în legătură cu El, în timp ce în rest se folosește cu privire la oameni, ca să semnifice însușirile morale ale unui om temător de Dumnezeu sau evlavios. Dar în cele două locuri din Apocalipsa înseamnă că totalitatea însușirilor lui Dumnezeu numai Lui Îi oferă dreptul să fie adorat de creaturile Sale. Cât de potrivită este folosirea acestui cuvânt cu privire la Domnul

¹¹⁵ Expresia divină: »Cu Numele Meu de Domnul nu M-am făcut cunoscut lor« (Exod 6,3) înseamnă că ei (patriarhii sau străbunii) nu stăteau într-o legătură cu Dumnezeu corespunzătoare acestui Nume. Legătura lor deosebită cu Dumnezeu se baza pe faptul că El li S-a descoperit ca Cel *Atotputernic*. Desigur numele Domnul (Iehova) era cunoscut patriarhilor și de asemenea și poporului, dar *până atunci* El nu a fost revelat clar poporului ca fundament al unei *legături* deosebite. Aceasta a avut loc în Exod 3,14-15; 6,6-7.

într-un timp în care tot pământul se miră de fiară și îi aduce închinare – o închinare și preamărire care numai lui Dumnezeu se cuvin, așa cum arată acest cuvânt »sfânt«.

2. »Pentru că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta.« Profețiile din cartea Apocalipsa stau în general într-o formă de vorbire la trecut sau la prezent, dar aici în caz aparte se folosește forma de viitor. Ca rezultat al căilor de judecată prin »Împăratul națiunilor« mulți oameni dintre națiuni vor ajunge să-și schimbe convingerea și se vor întoarce de la sprijinul omenesc și încrederea în el spre Dumnezeu și se vor închina prezenței Sale. Acesta va fi timpul când se vor împlini locuri din Scriptură cum sunt Psalm 100, Psalm 148; Isaia 2,2-4; 56,6-7; Zaharia 14,16-17 și altele.

3. »Pentru că faptele¹¹⁶ Tale drepte au fost arătate.« Și acțiunile de judecată ale lui Dumnezeu sunt fapte drepte desăvârșite. Când Dumnezeu se revelează în judecățile Sale, fără îndoială acesta este un prilej deosebit să te temi de El și să glorifici Numele Său.

Pregătirile pentru judecățile pricinuite prin vărsarea potirelor

5.-8. - »Și după aceea am văzut: și s-a deschis templul cortului mărturiei în cer; și cei șapte îngeri, având cele șapte plăgi, au ieșit din templu îmbrăcați în in curat, strălucitor și încinși peste piepturi cu brâie de aur. Și una din cele patru făpturi vii le-a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur pline cu mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor. Și templul s-a umplut de fum, din gloria lui Dumnezeu și din puterea Lui, și nimeni nu putea intra în templu, până când cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri au fost împlinite.« - Cuvintele de început ale acestei judecăți »după aceea« se întâlnesc de mai multe ori în cartea Apocalipsa și arată încheierea a ceea ce a fost și fac introducerea a ceva nou (vezi capitolul 4,1). Și judecățile provocate prin vărsarea potirelor constituie o grupă nouă de judecăți, unică în felul ei. Din două puncte de vedere ele se deosebesc de judecățile pornite prin ruperea pecetilor și de judecățile pornite prin trâmbițe. Ultimele două serii de judecăți pornesc de la *tronul* din cer, judecățile pornite prin vărsarea potirelor dimpotrivă pornesc din *templu*, și la o poruncă din *templu* se varsă potirele. Această modificare arată o schimbare importantă și inițiază o serie de judecăți grele, care în felul lor și greutatea lor corespund a ceea ce este Dumnezeu în natura Sa sfântă și dreaptă. A doua diferență clară între judecățile pornite prin vărsarea potirelor și cele anterioare este că prin ele mânia lui Dumnezeu împotriva sistemelor organizate ale răului se termină.

5. - »Și s-a deschis templul cortului mărturiei în cer.« - Am atras deja atenția cu privire la faptul interesant, că în toată această parte a cărții Apocalipsa începând cu capitolul 11,19 și până la capitolul 19 templul și nu tronul – ca în prima parte a cărții – este originea de unde pornesc evenimentele care au loc pe pământ. Atât aici, cât și în capitolul 11,19 templul din cer¹¹⁷ s-a deschis, locul lui Dumnezeu și al îngerilor. Dar în capitolul 11 s-a văzut chivotul legământului Său în templul Său, semnul prezenței lui Dumnezeu la poporul Său și legătura Sa cu poporul Său, precum și arvuna și mărturia planului Său și harului Său. Aici este cortul mărturiei, o mărturie despre drepturile lui Dumnezeu, care atunci vor fi contestate public. Chivotul mărturiei Lui era semnul siguranței pentru Israel. Mărturia sa vorbește despre judecata care va veni potrivit cu natura lui Dumnezeu peste dușmanii lui Dumnezeu și ai poporului Său. Expresia »templul cortului mărturiei« este unică și se întâlnește numai aici (vezi însă li Numeri 9,15). Prin cuvântul

¹¹⁶ Același cuvânt stă și în capitolul 19,8, însă aici în capitolul 15 se folosește cu privire la judecata celor păcătoși, în timp ce în capitolul 19,8 se folosește ca să desemneze dreptățile sau faptele drepte ale sfinților. J.N. D. a remarcat în privința aceasta: „În ebraică se folosește pluralul acțiunilor, care lasă să se recunoască o anumită însușire, pentru desemnarea acestei însușiri.” Aceasta se pare să fie și aici în aceste două locuri; tot așa în Psalmul 11,7, unde se spune »dreptățile« și se referă la o dreptate practică (nu la una acordată).

¹¹⁷ În capitolul 11,1 se vorbește despre templul pământesc din Ierusalim. La »templul lui Dumnezeu în cer« (capitolul 11,19) nu trebuie să ne gândim la un templu în adevăratul sens al cuvântului, ci la ceea ce templul reprezintă simbolic.

grecesc *naos*, care aici s-a tradus cu »templu«, înțelegem Locul sfânt, locuința lui Dumnezeu, unde I se aduce închinare. Tablele de piatră din chivotul poleit cu aur aflat în partea dinlăuntru a templului reprezentau odinioară mărturia, și pentru că aceasta își avea locul în templu, se putea vorbi nu numai despre »templul mărturiei« (Faptele Apostolilor 7,44), ci de »templul cortului mărturiei«.

6. - »Și cei șapte îngeri, având cele șapte plăgi, au ieșit din templu îmbrăcați în in curat, strălucitor și încinși peste piepturi cu brâie de aur.« - Ce priveliște ciudată se oferea vizionarului! Nu preoții, care făceau slujba în locul sfânt, nu marele preot, care venea din Locul Preasfânt, ci »cei șapte îngeri, având șapte plăgi, au ieșit din templu« - deci nu preoți, slujitori ai harului, ci îngeri, slujitori ai judecării. Misiunea pentru slujba lor și echipamentul corespunzător îl primesc îngerii de la Dumnezeu Însuși. Ei ies din apropierea imediată a Sa și au împuternicirea să apere drepturile lui Dumnezeu și prin judecări să confirme natura sfântă a Dumnezeului lui Israel. Templul vechiului legământ era o mărturie despre har; aici el este deschis pentru judecată. Răutatea și păcătoșenia oamenilor merită această judecată, și sfințenia lui Dumnezeu o cere.

Caracterul drept al misiunii lor este arătat prin inul curat, strălucitor, în care ei sunt îmbrăcați (compară cu capitolul 19,8) și brâiele de aur de la piepturile lor dovedesc că acțiunea lor este caracterizată prin dreptate și credincioșie divină (Isaia 11,5; Apocalipsa 1,13). Însă de ce sunt ei încinși peste piept și nu peste coapse, cum se obișnuiește? Deoarece mânia lui Dumnezeu trebuie să se verse corespunzător etalonului naturii Sale sfinte.

7. - »Și una din cele patru făpturi vii le-a dat celor șapte îngeri șapte potire¹¹⁸ de aur¹¹⁹ pline cu mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor.« - Ființele vii sunt executorii guvernării judecătorești a lui Dumnezeu. Aici trei pași succesivi conduc la executarea judecării. Mai întâi cei șapte îngeri sunt împuterniciți și echipați în Locul sfânt (versetul 6). În al doilea rând ei primesc de la una din cele patru ființe vii potirele de aur pline cu mânia lui Dumnezeu (versetul 7). În al treilea rând Dumnezeu în autoritatea Sa dă porunca decisivă pentru vărsarea potirelor (capitolul 16,1). Înainte ca această poruncă să fie dată, nu poate fi exercitată nicio judecată. Cât de liniștite și ponderate sunt totuși căile lui Dumnezeu, chiar și în judecări! Cel ce este veșnic este și Dumnezeul judecăților. Dumnezeu, care stă gata să aducă plăgile Sale asupra pământului și să-l lovească cu toată mânia Sa, este Cel »care este viu în vecii vecilor«.

8. - »Și templul s-a umplut de fum, din gloria lui Dumnezeu și din puterea Lui, și nimeni nu putea intra în templu, până când cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri au fost împlinite.« - Nu tămâie, ci fumul a umplut templul. Nu se putea vedea nimic, și nimeni nu putea intra. Slava lui Dumnezeu va aduce greutate grele asupra pământului. În timpul acela rugăciunea de mijlocire va fi nefolositoare. Nici tămâia și nici sângele nu vor putea să rețină furtuna judecăților lui Dumnezeu. Templul s-a umplut, nu de adorare sau de rugăciuni de mijlocire, ci de mânia aprinsă a lui Dumnezeu. Aici nu este un nor de tămâie, ci fumul unui foc, simbolul judecării divine mistuitoare (Isaia 6,4; Exod 19,18). Templul¹²⁰ umplut cu fum arată că în timpul acela nimeni nu trebuie să caute har la El. Nimeni nu-L va găsi atunci în templu. Judecățile trebuie executate, și până când cei șapte îngeri nu vor îndeplini lucrarea judecării încredințată lor, Dumnezeu Se va ține ascuns în întunericul de nepătruns al puterii și slavei Sale proprii, în timp ce răzbunarea Sa dreaptă va lovi mulțimea stricată de pe pământ.

¹¹⁸ Astfel de vase s-au folosit și pentru vărsarea jertfei de băutură înaintea lui Dumnezeu.

¹¹⁹ Aurul, arama și inul ca simboluri vorbesc toate despre dreptate. Aurul vorbește despre dreptatea divină, lăuntrică (capitolul 1,12-13; 3,18; 21,18,21), arama despre dreptatea în judecată sau, așa cum cineva s-a exprimat, despre „dreptatea în acțiunea cu omul potrivit responsabilității lui” (capitolul 1,15; 2,18), inul despre faptele drepte și despre dreptatea omenească (capitolul 15,6;19,8).

¹²⁰ La sfințirea cortului din pustie Moise nu a putut să intre în cortul întâlnirii (Exod 40,34-35), și când templul a fost sfințit solemn (1 Împărați 8,10-11), preoții n-au putut să intre în templu. În ambele cazuri slava Domnului a umplut casa. Aici însă nu este slava ci fumul, deci slava lui Dumnezeu în judecată.

Capitolul 16

Cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu

Porunca ieșită din templu

1. - »**Și am auzit un glas tare, care venea din templu și care zicea celor șapte îngerii: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!”**« - Cuvintele *glas*, *glasuri*, *glas tare* și *glas puternic* își au de fiecare dată însemnătatea lor proprie deosebită. Cuvântul *glas* este folosit în legătură cu Hristos, cu Dumnezeu, cu îngerii, cu ființele vii, cu altarul, cu scaunul de domnie. Oriunde apare cuvântul în cartea Apocalipsa, ori la cine sau ori la ce s-ar referi, totdeauna prin aceasta se arată o prezentare clară a situației respective sau a lucrului respectiv. Folosirea simbolică a cuvântului (ca de exemplu în capitolul 9,13) nu face nici o excepție în privința aceasta.

Pluralul *glasuri* apare de șapte ori și stă, cu o singură excepție (capitolul 11,15) în directă legătură cu judecățile. Cuvântul *glasuri* aparține semnelor de atenționare, care vestesc judecățile ce urmează să aibă loc (capitolul 4,5; 8,5.13; 10,3; 11,19; 16,18). Așa cum printr-un *glas* se exprimă gânduri clare, ele arată, că demersul judecătoresc nu este o simplă exercitare samavolnică, necontrolată, a puterii, ci ea este coordonată cu pricepere și chibzuință.

Citim și despre un *glas puternic* (capitolul 18,2) și despre un *glas tare* (capitolul 5,2; 10,3; 16,1; 21,3 și alte locuri). Cuvintele puternic și tare descriu fiecare felul glasului, care la rândul lui corespunde exact felului și conținutului înștiințării.

Vizionarul a auzit »**un glas tare, care venea din templu**«. Din însuși locul sfânt, din cel mai sfânt domeniu din univers, pornește chemarea de a acționa. Chemarea la judecarea oamenilor păcătoși nu pornește de la scaunul de domnie, ci din Locul Preasfânt. Mânia lui Dumnezeu se va aprinde puternic și puterea ei va corespunde cerințelor naturii Lui sfinte (Isaia 6). Dacă ne gândim la sfințenia locului și la majestatea Vorbitorului, înțelegem că era o *voce tare*, care s-a auzit din templu.

Numărul *șapte*, care apare cel mai frecvent în cartea Apocalipsa, arată *plinătatea* slujirii, care a fost conferită acestui înger al judecății. Însă aceste unelte ale mâniei divine, cu toate că sunt echipate de Dumnezeu și primesc misiunea de la El, nu pot face nimic de la sine însăși, până când Dumnezeu nu le dă porunca categorică de a acționa. »Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!« Aceste vase (simbolice) cu marginea lată sunt umplute în Locul Sfânt, dar aici nu cu tămâie, ci cu mânia dreaptă a lui Dumnezeu. – Același glas, care a poruncit vărsarea celor șapte potire, anunță mai târziu și sfârșitul celor șapte plăgi, când toate potirele au fost vărsate (versetul 17).

Porunca dată celor șapte îngerii este: »**Vărsați!**« Ei nu trebuiau să stropescă, ci să *verse* întreaga plinătate a mâniei divine. Fiecare vas este complet plin și trebuie vărsat complet, unul după altul, până s-au golit toate. Un mod asemănător de exprimare nu este neobișnuit în Vechiul Testament (Psalm 69,24; Ieremia 10,25; Țefania 3,8). Aceste *șapte* plăgi apar ca un răspuns la implorarea rămășiței iudaice suferinde în timpul necazului care va veni: »Întoarce vecinilor noștri în sânul lor de șapte ori batjocurile pe care Ție le-au aruncat ei Ție, Doamne!« (Psalm 79,12).

Scena acestor plăgi va fi »pământul«, aici fiind vorba de *întreg* ținutul cu care se ocupă comunicările profetice; de aceea judecățile anunțate prin vărsarea potirelor se extind pe un teritoriu mai vast decât judecățile anunțate prin trâmbițe (capitolul 8). Răzbunarea Dumnezeului mânios va lovi nu numai imperiul roman complet păcătos, ci totalitatea oamenilor vinovați din interiorul ținutului, cu care se ocupă profeția.

În continuare se văd aceste cu adevărat pedepse grozave ale mâniei lui Dumnezeu, care pornesc din Locul Preasfânt. Potirele sunt vărsate unul după altul, acelea care au fost sfințite pentru slujirea în templu, dar care atunci vor fi consacrate exercitării judecăților.

Primul potir

2. - »Și cel dintâi s-a dus și și-a vărsat potirul pe pământ; și o rană rea și chinuitoare a venit peste oamenii care aveau semnul fiarei și peste cei care se închinau chipului ei.« - La enumerarea îngerilor cu trâmbițele în capitolul 8 se spune (în afară de primul) de fiecare dată: »al doilea înger«, »al treilea înger« și așa mai departe. Aici este altfel. Prezentarea este mai scurtă, sunt date numai numerele de ordine (»cel dintâi«, »al doilea« ...) și cuvântul înger este lăsat la o parte. „Potirele procedeză fără menajamente”, a spus cineva în privința aceasta.

Plaga, care aici este descrisă ca »o rană rea și chinuitoare«, amintește de plaga a șasea din Egipt (Exod 9,10-11). Era prima plagă care a lovit pe oamenii din Egipt în propriul lor trup, o boală dezgustătoare și respingătoare (vezi și Deuteronom 28,27.35), de care au suferit în mod deosebit învățații Egiptului. În Noul Testament sunt alte două locuri, în care sunt amintite aceste abcese dureroase. La a cincia judecată provocată prin vărsarea potirului al cincilea ele sunt amintite în legătură cu alte plăgi (versetul 11), și din Luca 16,20-21 deducem, că Lazăr, pe când zăcea muribund pe stradă printre câini, era acoperit cu aceste abcese dureroase și în mod normal nevindecabile. Dar îngerii lui Dumnezeu slujeau sufletului suferindului și l-au dus în sânul lui Avraam, acest loc deosebit de binecuvântare pentru un iudeu.

Pentru unii este chestiune litigioasă, dacă plăgile din acest capitol trebuie înțelese literalmente. S-a argumentat, că plăgile din Egipt au fost plăgi în adevăratul sens al cuvântului și drept urmare și aceste plăgi de aici, din cauza asemănării lor generale, trebuie interpretate ca plăgi în adevăratul sens al cuvântului. Cu toate că noi respingem hotărât gândul, că puterii și nemărginirii lui Dumnezeu s-ar putea pune unele îngrădiri, noi înțelegem în sens simbolic plăgile din acest capitol, așa cum acest înțeles corespunde caracterului general al cărții Apocalipsa. Abcesul rău reprezintă un rău spiritual/moral care provoacă groaznice dureri spirituale/sufletești. Fără îndoială durerile trupești vor contribui la chinurile oamenilor, dar preponderent va fi o judecată, care lovește sufletul și conștiința și dă naștere la suferințe, care sunt mult mai rele decât chinurile trupești. Este numită »o rană rea și chinuitoare«, deci un abces purulent, care aduce cu sine o senzație bolnăvicioasă, care se descarcă în modul cel mai grav. – Sub această judecată provocată de vărsarea primului potir vor suferi oamenii care poartă semnul fiarei, se închină chipului ei și susțin activ puterea statală păcătoasă, care atunci va sta sub influența directă a lui satan. Aceasta va aduce mânia lui Dumnezeu asupra adeptilor și închinătorilor fiarei în tot domeniul pământului.¹²¹ – Această judecată grea va preceda căderea Babilonului, amintită mai târziu în acest capitol (versetul 19), dar numai după căderea Babilonului închinătorii fiarei vor fi dați chinurilor veșnice (capitolul 14,8-11). Din aceasta rezultă că vărsarea primului potir este ca să zicem așa o gustare anticipată a soartei groaznice anunțată în secțiunea a patra a importantului și interesantului capitol 14.

O comparație a judecăților declanșate prin trâmbițe cu judecățile declanșate prin potire

Pe lângă o asemănare generală a celor șapte plăgi din acest capitol cu plăgile din Egipt, există concordante uimitoare între judecățile declanșate prin trâmbițe și judecățile declanșate prin vărsarea potirelor. Primele patru judecăți ale acestor două serii lovesc fiecare același domeniu, și anume pământul, marea, râurile și izvoarele de apă și soarele. La judecățile prin trâmbițe domeniul afectat se limitează însă la a treia parte, deci la partea vestică a imperiului roman. Efectul judecăților declanșate prin vărsarea potirelor va fi altul și mult mai grav decât al judecăților declanșate prin trâmbițe. Și la judecățile următoare, a cincia, a șasea și chiar a șaptea, sunt unele asemănări cu ultimele trei judecăți declanșate prin vărsarea potirelor. La judecățile

¹²¹ *Pământul* stă aici iarăși în opoziție cu *marea* și desemnează ținuturile în care mai există încă un rest de ordine consolidată.

prin potire domeniul de acțiune al diverselor plăgi nu se va limita la a patra parte (capitolul 6,8) sau la a treia parte (capitolul 8) a „pământului”. Răul va fi depistat, oriunde ar fi el, și nimeni nu va putea scăpa.

Potirul al doilea

3. - »Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea a devenit sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie care era în mare.« - După versetul 1 toate potirele sunt vărsate pe pământ. Judecățile prin potire vor veni deci peste tot domeniul cu care se ocupă prorocia. Însă pământul în versetul 2 și marea în versetul 3 sunt o parte a ținutului profetic, care în versetul 1 este denumită pământ. De aceea cuvântul pământ din versetul 1 cuprinde un domeniu mult mai extins decât același cuvânt din versetul 2. Pământul în versetul 2 stă în opoziție cu marea și semnifică simbolic partea deosebită a pământului întreg, în care mai există o oarecare ordine exterioară, în timp ce marea semnifică simbolic domeniile din ținutul evenimentelor profetice, în care mulțimea oamenilor trăiește în neliniște și dezordine, marea popoarelor neliniștite. Este important să se înțeleagă sensul acestor simboluri și aplicarea lor în fiecare caz în parte. Deosebit de necesar este însă, să se înțeleagă și să se rețină cu mintea și sufletul principiile morale și spirituale și învățăturile cărții. O interpretare mai exactă, oricât de interesantă și mai captivantă ar fi pentru unele suflete, ar trebui permanent să țină seama de prioritatea învățaturii morale, care se adresează conștiinței și Îl introduce pe Dumnezeu în toate evenimentele. Marile principii morale ale adevărului, care străbat întreaga Scriptură, trebuie să stăpânească inimile noastre și să ne conducă în toată viața noastră.

Faptul că marea a devenit sânge, nu trebuie înțeles aici literalmente, ca la prima plagă din Egipt (Exod 7,17-25), când Nilul, pe drept fluviul renumit al Egiptului, cu toate canalele sale și afluenții săi a fost transformat realmente în sânge. Marea devenită sânge vorbește mai degrabă simbolic despre o stare de moarte morală și spirituală. Atunci oamenii vor fi renunțat la orice urmă a credinței creștine și a adevărului. Marea, devenită sânge, »ca sângele unui om mort«, arată foarte clar *decăderea totală* de la Dumnezeu. Vedem aici oameni, care au viața naturală și totuși sunt »de două ori morți« (Iuda 12). În primul rând ei sunt morți spiritual în păcatele și fărădelegile lor (Efeseni 2,1.5) și în al doilea rând morți în decăderea lor de la Dumnezeu, prin renunțarea categorică, publică, la orice relație exterioară cu Dumnezeu.

»Și a murit orice făptură vie care era în mare.« Orice mărturisitor cu numele va eșua în ceea ce privește credința, conștiința și adevărul și va renunța la orice rămășiță a unei mărturisiri religioase. Îndepărtarea și decăderea de la Dumnezeu va fi totală, nu va rămâne nimeni în afară de adevărații și veritabilii mărturisitori, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului.

Unii afirmă, că cuvântul *sânge* se referă aici la o moarte corporală violentă, dar după părerea noastră această interpretare este greșită. O moarte violentă, fie ea provocată prin război sau crimă, este prezentată simbolic printr-o *sabie* (capitolul 6,4.8; 19,15.21), și aceasta nu este amintită aici. A doua judecată provocată prin potire va prăbuși popoarele și mulțimea de oameni (prezentată simbolic prin marea neliniștită) într-o stare de totală stricăciune și decădere totală de la Dumnezeu, și va conduce și la decăderea publică a *fiecăruia* în parte. Am auzit și am citit despre o lume *păgână* cu toate practicile ei hidoase și murdare. În trecut a existat o Europa *papală*, învăluită în adânc întuneric moral și spiritual. Dar o lume *total decăzută* de la Dumnezeu, umplută cu hule, cruzime și suferințe îngrozitoare, părăsită de Dumnezeu și dată lui satan – acesta este tabloul înspăimântător, pe care îl găsim aici în cartea Apocalipsa. Însă această evoluție este inevitabilă și va avea loc în curând. Semnele timpului arată foarte clar în această direcție.

Potirul al treilea

4.-7. - »Al treilea a vărsat potirul în râuri și în izvoarele apelor. Și ele au devenit sânge. Și am auzit pe îngerul apelor, zicând: „Drept ești Tu, care ești și care erai, Cel sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta! Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge; și sunt vrednici.” Și am auzit altarul zicând: „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale”!« - La trâmbița a treia, la care potirul al treilea are anumite paralele, râurile și izvoarele apelor vin de asemenea sub judecată, și ele devin amare (capitolul 8,11); aici ele devin sânge. La judecata a treia vestită prin trâmbiță, sunt otrăvite viața națională, izvoarele spirituale, principiile morale, care călăuzesc gândirea și activitatea. Stricăciunea națională este aici mai profundă, rezultatele ei fiind moartea morală și spirituală, îndepărtarea totală de Dumnezeu. Râurile, care în mod normal aduc înviore, reușită și bunăstare, și izvoarele apelor – originile, de unde pornesc influențele și principiile care guvernează viața oamenilor – ele sunt transformate toate simbolic în sânge. Vrem să mai remarcăm încă o dată, că cu toate că există anumite paralele între judecățile pricinuite prin trâmbițe și judecățile pricinuite prin vărsarea potirelor, acestea din urmă lovesc un domeniu mult mai larg și efectul lor este mai grav și mai pătrunzător decât la primele.

Expresia »îngerul apelor« pare ciudată la prima vedere. Dar dacă ne gândim la rolurile multiple, pe care îngerii le ocupă în economia răscumpărării moștenirii, atunci această expresie primește o însemnătate explicabilă. Expresii asemănătoare găsim în alte părți ale cărții. Aproape orice lucru în cartea Apocalipsa își are îngerul sau îngerii lui. Un înger a fost transmițătorul sau mijlocitorul între Hristos și Ioan (capitolul 1,1); fiecare din cele șapte Adunări are îngerul ei sau reprezentantul responsabil, care în acest caz nu este o ființă cerească (capitolul 2 și 3); un înger cheamă întreg universul, să prezinte pe unul, care este capabil să îndeplinească planurile lui Dumnezeu cu privire la pământ (capitolul 5,2); mulțimea uriașă de îngeri adoră Mielul (capitolul 5,11-12); îngerii au autoritate asupra elementelor (capitolul 7,1); un înger pune pecetea pe robii lui Dumnezeu (capitolul 7,2-3); fiecare trâmbiță este sunată de câte un înger și fiecare potir este vărsat de câte un înger (capitolul 8 și 16); îngerii sunt luptătorii la lupta din cer (capitolul 12,7); un înger vestește Evanghelia veșnică (capitolul 14,6); un înger vestește căderea Babilonului (capitolul 14,8); un înger face cunoscut soarta îngrozitoare a adoratorilor fiarei (capitolul 14,9-11); un înger iese din Templu (capitolul 14,15) și un alt înger, care are autoritate asupra focului, iese din altar (capitolul 14,18). Așa cum vânturile și focul au îngerii lor, tot așa și apele au îngerii lor. Chiar și popoarele și națiunile, reprezentate simbolic prin »apele multe« (capitolul 17,1.15), sunt influențate și conduse prin îngeri, dar toate au loc prin mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu.

Îngerul apelor este de acord cu judecata divină. Ar fi fost de înțeles, dacă el ar fi încercat să îndepărteze acțiunea de judecare și pedepsire a domeniului încredințat lui. Dar dimpotrivă, el exprimă consimțământul lui deplin, spunând: »drept ești Tu«. Nici cât un fir de păr plaga nu depășește măsura stabilită, pe care trebuie s-o ceară o dreptate severă. În afară de aceasta, prin cuvintele »care ești«, ei accentuează, că Dumnezeu în Ființa Lui este Cel veșnic și Cel care nu se schimbă; relația Lui cu oamenii și cu îngerii în trecut o amintește prin cuvintele »care erai«. În cele din urmă el confirmă, că acest Dumnezeu este »Cel sfânt«. Acest cuvânt deosebit este folosit numai de două ori în Noul Testament cu privire la Dumnezeu sau la Hristos, aici și în capitolul 15,4; a se vedea comentariul la acest verset.

6.- »Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și prorocilor, le-ai dat și tu să bea sânge; și sunt vrednici.« - Acest verset dovedește convingător caracterul simbolic al plăgilor. Națiunile și popoarele decăzute de la Dumnezeu sunt văzute simbolic ca „ape”. Cu răutate și neînfrânat ele vor vărsa sângele sfinților și prorocilor. – În capitolul 11,18 ordinea este proroci și sfinți, aici este invers. Acolo (capitolul 11,18) este vorba de recunoașterea publică a slujbei și credincioșiei; de aceea în primul rând sunt numiți cei care poartă responsabilitatea cea mai mare și stau pe primul plan. Aici dimpotrivă, este vorba de moartea de martir a tuturor celor care sunt de partea lui

Dumnezeu și depun mărturia lor, una negativă, prin respingerea fermă din partea lor a oricărui rău, și una pozitivă, prin mărturisirea clară. Potrivit principiului din Luca 11,50-51, Dumnezeu va da răsplata cuvenită celor vinovați. Cuvântul »sfinți« se folosește deseori în ambele Testamente, ca să desemneze pe adevărații credincioși. »Prorocii« sunt aceia care în zilele întunecate și rele mărturisesc pentru Dumnezeu.

Apa este necesară menținerii vieții, și ea înviorează. *Vinul* este simbolul bucuriei pământești. *Sângele* – în afara vieții – vorbește despre moarte. Ca dreaptă răsplătire, Dumnezeu va da prigonitorilor alor Săi să bea sânge, pentru ca ei să cunoască *moartea* în propria lor conștiință și propriul lor suflet. Pedepsa va fi îngrozitoare. Băutul sângelui nu înseamnă moartea trupului, ci o judecată grea, care va fi tot așa de îngrozitoare și de dreaptă, un gust anticipat al groazei iazului de foc. Însă îngerul adaugă: »sunt vrednici«. Judecata va fi deci nu numai dreaptă, ci acești păcătoși au meritat-o pe deplin. Ei sunt vrednici să primească această judecată grea a morții morale și spirituale, totodată să bea moartea și în felul acesta să aibă parte de toată amărăciunea ei.

7. - »Și am auzit altarul zicând: „Da, Doamne Dumnezeule Atotputernic, adevărate și drepte sunt judecățile Tale.« - Aici vorbește (simbolic) altarul din față, altarul judecății nimicitoare. Viața sfinților și martorilor lui Dumnezeu va fi jertfită pe altar (așa o privește Dumnezeu), și după moartea lor sufletele lor de sub altar (capitolul 6,9) vor striga la Dumnezeu după răzbunare asupra prigonitorilor lor setoși de sânge. Și Dumnezeu a auzit permanent strigătul. Șase mii de ani s-a părut că Dumnezeu ar dormi sau ar fi indiferent cu privire la tratarea cruntă și fără inimă a poporului Său îndelungul timpului. Dar nu este așa. Răbdarea îndelungată, și care așteaptă întoarcere, a Dumnezeului nostru se va sfârși atunci, și răzbunarea reținută va fi revărsată asupra prigonitorilor. Sentința altarului justifică pe Dumnezeu, când El acționează apoi în mânia Lui. El preamărește caracterul sfânt, adevărat și drept al acestor judecăți de răsplătire. În prima carte a Sfintei Scripturi (Geneza 4,10) citim despre strigătul sângelui primului martir; aici în ultima carte a Bibliei auzim cuvintele altarului, care într-o oarecare măsură este un martor al sacrificării sfinților lui Dumnezeu începând din zilele lui Abel. Altarul însuși se mai adresează lui Dumnezeu scurt înainte de îndeplinirea judecății prin vărsarea celui de-al șaptelea potir. Este atât o chemare a lui Dumnezeu la judecată cât și o îndreptățire a lui Dumnezeu în judecățile Sale, care totdeauna sunt adevărate și drepte (capitolul 15,3; 19,2).

Potirul al patrulea

8.-9. - »Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. Și i s-a dat să dogorească peste oameni cu foc. Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare; și au hulit Numele lui Dumnezeu care are stăpânire peste aceste nenorociri și nu s-au pocăit, ca să-I dea slavă.« - Îndreptăm încă odată atenția spre unele asemănări și unele diferențe între primele patru trâmbițe și primele patru potire. În ambele serii de judecăți succesiunea este aceeași. Marile domenii ale naturii, și anume pământul, marea, râurile și izvoarele de apă și soarele, desemnează simbolic domeniile și ținta acestor judecăți. Însă judecățile prin potire se revărsă asupra întregului domeniu, cu care Dumnezeu a intrat deja într-o anumită legătură și cu care de aceea se preocupă prorocia, în timp ce judecățile prin trâmbițe vor lovi în principal partea vestică a împărăției romane.

Lovirea soarelui, care simbolic reprezintă guvernarea cea mai înaltă, conduce în capitolul 8,12 la un adânc întuneric moral și spiritual, dar care însă va fi limitat la împărăția romană reînființată. Dar judecata prin trâmbița a patra nu se va ridica în gravitatea și extinderea ei la grozăvia mare a judecății prin potirul al patrulea. Acolo vine întuneric, *aici* chinuri insuportabile; *acolo* un ținut limitat vine sub judecată, *aici* se extinde până la cele mai îndepărtate margini ale creștinătății decăzute, *acolo* este vorba de condițiile de viață ale oamenilor, *aici* chinurile provocate prin judecată lovesc oamenii în propria lor persoană.

9. - »Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare; și au hulit Numele lui Dumnezeu care are stăpânire peste aceste nenorociri și nu s-au pocăit, ca să-I dea slavă.« - Puterea soarelui va fi întărită într-o măsură așa de mare, că oamenii vor fi pârjoliți de arșița lui. Desigur aceasta nu trebuie înțeles literalmente. Noi trebuie să încercăm să înțelegem înțelesul simbolic al acestor cuvinte. Soarele este un simbol al autorității supreme de guvernare (vezi capitolul 6,12; 8,12; 9,2; 12,1). Drept urmare, vedem aici că marea putere de guvernare pe pământ va aduce atunci chinuri mari și oribile peste oameni. Prin cuvântul »pârjoliți« sau »dogoriți« se arată clar aceste chinuri (compară cu Deuteronom 32,24; Maleahi 4,1).

Aici ni se arată și efectul acestor plăgi îngrozitoare asupra conștiinței oamenilor. Se vor smeri ei prin aceasta și se vor pocăi? Vor fi ei zdrobiți în duhul lor prin repetatele lovituri ale judecății și asprimea lor crescândă? Nu, ei »au hulit Numele lui Dumnezeu«. Ce răspuns al oamenilor la mânia descoperită a Celui Atotputernic! Cât de incorigibil de rea și de total de stricată este voința omului! Dacă ar fi avut loc o pocăință potrivit voinței lui Dumnezeu, atunci furtuna mâniei lui Dumnezeu ar fi putut fi oprită, căci Dumnezeu »are stăpânire« peste aceste plăgi. Totul este în mâna Lui, și El posedă autoritatea supremă. De la El pornesc aceste judecăți. Noi nu trăim într-o lume a hazardului, ci într-o lume, care aparține lui Dumnezeu și este condusă de El, chiar și în cele mai mici împrejurări ale vieții. Judecățile nu duc la pocăință, ci la o împietrire crescândă a inimilor; nu conduc, să se dea onoare lui Dumnezeu, ci la batjocorirea numelui Lui sfânt. La această plagă se vede foarte clar dușmănia omului față de Dumnezeu.

Potirul al cincilea

10.-11. - »Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția ei s-a întunecat. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeul cerului din cauza durerilor lor și din cauza rănilor lor, și nu s-au pocăit de faptele lor.« - Șapte Adunări (capitolul 2 și 3), șapte peceti (capitolul 6 și 8,1), șapte trâmbițe (capitolul 8 și 9 și 11,15) și șapte potire (capitolul 16) sunt fiecare clar subîmpărțite în două grupe. Cele șapte Adunări sunt subîmpărțite în trei și patru, judecățile sunt fiecare împărțite în patru și trei. Totalul de șapte arată caracterul complet sau desăvârșirea (divină). Dacă elementele particulare sau evenimentele unei serii sunt prezentate la rând ca întâiul, al doilea, al treilea ..., atunci vedem caracteristicile lor deosebite și diferențele. Dar pe lângă aceasta sunt caracteristici comune ale evenimentelor unei grupe (aici de patru sau de trei judecăți), spre care este îndreptată atenția noastră.

Potirele de până acum au fost vărsate simbolic asupra celor patru domenii mari ale naturii, asupra pământului, mării, râurilor și soarelui. Aici însă domeniul naturii este părăsit, și subiectul deosebit al acestei judecăți este împărăția fiarei, care este lovită în tronul ei, punctul central și reședința puterii ei. Fiara însăși, capul personal al împărăției, va fi păstrată încă un timp împreună cu aliatul ei la rău, antihristul, și după aceea va fi predată soartei ei groaznice (capitolul 19,20). Dar puterea politică de pe pământ susținută de satan (capitolul 13,4; 17,8) va simți lovitura judecății divine prin vărsarea potirului al cincilea în centru ei. În primul rând și nemijlocit va fi lovită conducerea împărăției, iar după aceea și subalternii. Această judecată va fi vărsată peste »scaunul de domnie al fiarei«, sediul puterii și slavei împărăției. Provoacării păcătoase, arogante și nebune »Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?« (capitolul 13,4) i se răspunde aici, dar și ceva mai târziu – atunci definitiv (capitolul 19,19-21) - clar.

10. - »Și împărăția ei s-a întunecat. Oamenii își mușcau limbile de durere.« - Fără îndoială aceasta este o aluzie la Exod 10,21-23. Acolo însă a fost literalmente întuneric, aici trebuie să ne gândim la un adânc întuneric moral și spiritual. Este greu să ne imaginăm întrucâtva groaza unei asemenea lovituri cu judecată. O parte esențială a necazului, care va trebui suportat în locul de

chin veșnic, în iazul de foc, va fi provocat de întunericul îndepărtării de Dumnezeu (Matei 25,30); și despre acest întuneric vor simți oamenii aici un gust anticipat. Ce urmări va avea aceasta vedem din exprimarea: »Oamenii își mușcau limbile de durere«. W. Ramsay a scris în privința aceasta: „Această formă de exprimare este unică în felul ei în Cuvântul lui Dumnezeu și arată durerile cele mai mari și mai chinuitoare.”

11.- »Și au hulit pe Dumnezeul cerului din cauza durerilor lor și din cauza rănilor lor, și nu s-au pocăit de faptele lor.« - În necazul provocat prin vărsarea celui de-al cincilea potir, oamenii vor huli »Numele lui Dumnezeu«; citim aici, că ei hulesc »pe Dumnezeul cerului«, ceea ce pare să arate un progres în rău. Oamenii din împărăția întunecată moral vor fi chinuți de muștrările conștiinței, dar chiar și cunoașterea, că un Dumnezeu din cer prin judecățile Lui drepte este urzitorul necazului lor, nu-i va face să-și plece inimile prin pocăință. Voința lor încă nu va fi zdrobită. »Nu s-au pocăit de faptele lor«, ei se laudau tocmai cu faptele lor, la care Dumnezeu trebuie să răspundă cu judecată. Ei iubesc faptele rele ale întunericului. De aceea vor urma lovituri și mai aspre.

Potirul al șaselea

12-16. - »Și al șaselea și-a vărsat potirul pe râul cel mare, Eufrat; și apa lui a secat, ca să poată fi pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui. Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura falsului profet trei duhuri necurate, ca niște broaște; pentru că sunt duhuri de demoni, care fac semne, care merg la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. („Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cine veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!”). Și i-a adunat la locul numit în evreiește Armagedon.«

Eufratul

Marele fluviu Eufrat¹²² este cel mai lung și mai important râu în partea de Vest a Asiei și joacă un rol deosebit în istoria și în profeția biblică. Prima dată este amintit în Geneza 2,14 și ultima dată în acest loc. În cartea Apocalipsa el este numit de două ori cu acest nume (capitolul 9,14; 16,12). Eufratul a constituit granița de răsărit a cuceririlor romane și în viitor va constitui granița de răsărit a Palestinei¹²³ extinse. El a fost totdeauna o graniță naturală de despărțire între răsărit și apus. Potirul de aur al îngerului al șaselea va fi vărsat peste acest fluviu mare¹²⁴, așa că apa lui va

¹²² Vezi explicațiile de la capitolul 9,14.

¹²³ »În ziua aceea, Domnul a încheiat un legământ cu Avraam, zicând: „Am dat țara aceasta seminței tale, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat.« (Geneza 14,18) În felul acesta Dumnezeu a hotărât Nilul în Vest și Eufratul în Ost ca granițe ale țării făgăduite. David și Solomon și-au extins cuceririle în partea de răsărit a imperiului până la malurile Eufnatului, dar nu i-a reușit lui Israel să aibă de durată aceste ținuturi. De aceea promisiunea din Geneza 15,18 își va avea împlinirea de durată abia în viitor.

¹²⁴ Aici trebuie date unele informații despre acest fluviu remarcabil și interesant. Lungimea lui totală, de la izvoarele lui în munții din partea de răsărit a Turciei și până la Golful Persic este de aproximativ 2000 km. Adâncimea și lățimea lui este diferită, în funcție de regiune și anotimp. Din luna Martie și până în luna Mai nivelul apei crește în mod considerabil prin topirea zăpezilor pe munți și din cauza ploilor multe. Fluviul are două izvoare, care la rândul lor izvorăsc la distanță mare unul de altul. Ele se unesc în apropierea localității Kebben Maden. Aici fluviul are o lățime de aproximativ 100 de metri. Pe ultimii 1200 km înainte de vărsarea lui, el străbate o câmpie aluvionară, unde are o lățime de aproximativ 800 de metri. În timpurile de demult Eufratul era o parte importantă a căilor comerciale spre India. Față de țărâmul Mării Mediterane el este în locul cel mai apropiat la o distanță de aproximativ 160 km. La 150 km de vărsarea în Golful Persic se unește cu fluviul Tigru; fluviul unit se numește Șatt-el-Arab și prin Golful Persic are legătură cu Oceanul Indian. În timpurile de demult fluviile Tigru și Eufrat erau unite prin canale

seca. Deci prin această acțiune de judecată va fi înlăturat obstacolul, ca astfel popoarele din răsărit să-și poată duce fără greutate armatele în Palestina.

Din rezultatul intenționat, și care va fi obținut, deducem că Eufratul cel puțin pe o porțiune va seca realmente – fără îndoială pe cale supranaturală. O judecată asemănătoare va fi în Vest (Isaia 11,15). Nu va fi greu să înțelegem în sensul deplin, textual, afirmația din textul nostru. Viitorul va fi plin de minuni și evenimente surprinzătoare, și dacă fluviul desparte răsăritul de apus, această despărțire trebuie în mod necesar în mare măsură îndepărtată, pentru ca armatelor de răsărit sub conducerea împăraților sau căpeteniilor lor să li se permită străbaterea țării și strângerea lor în Palestina. Scopul judecății divine asupra fluviului este, »ca să poată fi pregătită calea împăraților de la răsăritul soarelui«. Prin acești împărați nu se poate înțelege iudei; o astfel de presupunere ar fi ciudată. Mulțimea poporului iudeu va ajunge în țară din partea de vest, în timp ce Efraim (sau cele zece seminții) vor fi readuse în principal din nord și din sud.

Un exemplu pentru strângerea armatelor dușmane în țara sfântă găsim deja în Geneza 14. În viitor Dumnezeu va strânge națiunile și imperiile în Iudeea și în jurul Iudeii, ca să verse asupra lor urgia Sa și aprinderea mâniei Sale (Țefania 3,8). Persia, Etiopia și celelalte popoare vor sta sub influența Rusiei și într-un moment viitor vor lua parte la invazia armată a Gogului, ultimul domnitor peste popoarele Rusiei (Ezechiel 38,2-6). Grecia va juca probabil în timpul necazului un rol de independență (Zaharia 9,13), dar toate aceste puteri vor avea o atitudine dușmănoasă față de Iuda reinstaurat (Psalm 83; Zaharia 12 și 14). Egiptul va sta în legătură cu fiara și în felul acesta va fi ținta atacurilor împăratului nordului, dușmanul declarat al lui Israel (Daniel 11,25.29.42-44). Fiara și Gog vor fi puteri adversare, care prin politica lor urmăresc scopuri total diferite. Fiara se pare să fie apărătorul poporului iudeu; Gog va încerca s-o jefuiască și s-o nimicească.

O triunitate satanică

13.-14. - »Și am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura falsului profet trei duhuri necurate, ca niște broaște; pentru că sunt duhuri de demoni, care fac semne, care merg la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.« - Ca să se pregătească calea puterilor asiatice, pentru ca ele să poată să-și joace rolul destinat lor în conspirația împotriva lui Gog și în războiul din ultimele zile, sunt înlăturate nu numai obstacolele naturale și granițele. Și satan însuși va întreprinde o activitate mondială ca să dea naștere la unitatea cea mai puternică a forțelor, în fond dușmane una altora, pe care lumea a văzut-o vreodată. Judecata prin cel de-al șaselea potir nu se încheie odată cu secarea Eufratului. »Trei duhuri necurate«, »duhuri de demoni«, ca niște broaște – dezgustătoare, respingătoare, ieșite din mocirlă și mizerie și din stricăciunea totală a unei scene dominată de rău – sunt trimise să stea la dispoziția oamenilor. Ele trebuie să influențeze prin cuvinte și semne și minuni pe împărații și popoarele pământului și să-i atragă la »războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic«. Intenția lui Dumnezeu este ca scurt înainte de aceasta să așeze pe Împăratul Său pe muntele Sion (Psalm 2), și de aceea puterile întregului pământ locuit sunt chemate să se strângă, ca să se așeze împotriva acestui plan divin și să împiedice împlinirea lui. O triunitate a răului, concentrarea influențelor nimicitoare ale lui satan, va interveni pentru a strânge pe împărații pământului. Trei duhuri necurate vin »din gura balaurului și din gura fiarei și din gura falsului profet«. Gura este privită ca punct de

circulabile cu corăbiile, care contribuiau ca Ninive și Babilon să devină centrele comerciale cele mai mari ale lumii de răsărit și de apus. Erau și numeroase șanțuri, canale și apeducte (conducte de apă deschise amplasate pe poduri) și alte instalații artificiale pentru irigarea terenului sărac și neroditor, care erau o mărturie despre inteligența și iscusința inventatorilor și constructorilor lor. Alexandru cel Mare a prețuit așa de mult privilegiile naturale și cele create artificial ale fluviului, că el personal a supravegheat reparațiile și extinderea acestor instalații mărețe, care au contribuit în mare măsură la înflorirea economică a imperiului babilonian.

plecare și unealtă a puterii nimicitoare (capitolul 1,16; 2,16; 9,17.18; 19,15.21; Isaia 11,4). Nu numai balaurul va face eforturi mari să-și impună planurile, ci și cei doi slujitori importanți ai lui, fiara și profetul fals, vor acționa energic. Fiara este puterea politică păcătoasă și impunătoare a Romei. Profetul fals este a doua fiară din Apocalipsa 13; ea este numită aici pentru prima dată »profetul fals«, deoarece prin minciunile și influențele ei rătăcitoare poate să influențeze puternic popoarele. Prin aceasta vedem aici o conlucrare a puterii satanice directe, autoritatea brutală a unei puteri statale și influența vicleană a profetului fals. Ele toate vor conlucra în această lucrare aducătoare de nimicire (compară cu 1 Împărați 22,10-23).

Armagedon

16. - »Și (El) i-a adunat la locul numit în evreiește Armagedon.« - Pronumele se referă fără îndoială la Dumnezeu. El stă înapoia evenimentelor și a forțelor participante și hotărăște derularea evenimentelor – și la această judecată. Este Dumnezeu, Cel Atotputernic, care pricinuieste această strângere imensă a națiunilor pentru răzbunarea dreaptă. El folosește pe balaur, pe dușmanul declarat al poporului lui Dumnezeu, și cele două căpetenii păcătoase, pentru împlinirea *planului Său* pe pământ, și El strânge pe împărați la Armagedon. Acolo s-au luptat odinioară împărații Canaanului împotriva lui Israel, dar Dumnezeu S-a luptat pentru poporul Său, și victoria extraordinară acordată lui Israel a fost vestită de Debora, profetesa, prin cuvinte înflăcărâte și triumfătoare (Judecători 5,19-20). Tot așa atunci scopul mare al națiunilor adunate va fi să distrugă și să nimicească pe Israel (Psalm 83,3-5), dar Dumnezeu va interveni, va nimici pe deplin pe dușmani și va elibera pe ai Săi, așa cum El a făcut în zilele de odinioară ale judecătorilor. Și acea victorie de odinioară este văzută aici ca o arvună și asigurare a victoriei viitoare. Locul nu trebuie înțeles așa, că un munte adevărat, sau că valea Meghido ar fi locul de strângere al tuturor națiunilor; acest ținut limitat nu ar fi suficient. Înțelesul simplu este însă, că Dumnezeu va strânge în Palestina multe din națiunile pământului prin acțiuni satanice; ținta lor va fi biruirea și nimicirea lui Israel, ca apoi ei cu puterile lor unite să se ridice împotriva Domnului. Dar ei vor face aceasta numai spre propria lor nimicire. Potrivit cu prorociile profeților Ioel și Țefania, Dumnezeu Își va revărsa mânia asupra națiunilor adunate. S-a spus că Armagedon va fi locul Adunării (Bisericii) și valea Iosafat va fi locul de nimicire a națiunilor. Însă ambele locuri sunt numite pentru a prezenta anumite evenimente ale zilelor din urmă. Ambele arată o strângere viitoare a împăraților și popoarelor în Palestina și probabil în apropiere de Ierusalim. *Acolo* trebuie să se decidă, și se va decide, marea întrebare referitoare la guvernarea și stăpânirea asupra pământului prin înfrângerea totală a națiunilor dușmane și instaurarea »împărăției Domnului nostru și a Hristosului Său«. În afară de aceasta Israel își va primi țara ca posesiune veșnică și va fi capul și va avea întâietatea între națiuni în timpul împărăției de o mie de ani.

O atenționare și un îndemn

15. - »Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cine veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!« - Noi trebuie să mergem un pas înapoi în studiul nostru. Versetul 16 se încadrează în ce privește conținutul la sfârșitul versetului 14 și completează această afirmație. Drept urmare versetul 15 este o înserare, dar care are o importanță practică mare. »Iată Eu vin ca un hoț.« În momentul succesului lor aparent și victoriei aparente, împărații adunați și popoarele adunate prin acțiunea satanică vor fi deodată surprinși de venirea Domnului în slavă (1 Tesaloniceni 5,2-3). Întreaga lume va dormi în întunericul moral adânc și se va felicita cu cuvintele „pace și siguranță!”. Însă atunci Domnul va apărea vizibil pe neașteptate, ca un hoț noaptea. *Această* venire a Domnului nu este pentru noi nici un subiect de speranță și nici un

motiv de frică (1 Tesaloniceni 5,4). Noi nu suntem din noapte și nici din întuneric și de aceea niciodată nu putem fi surprinși în felul acesta. Pentru noi El va apare ca Luceafărul strălucitor de dimineață, înainte să vină ziua. – Intercalarea se termină cu un cuvânt serios de atenționare, care în timpul acela va fi foarte necesar, însă în mod deosebit în timpul și în împrejurările din acele ultime zile. Credinciosul, care atunci »veghează și își păzește hainele«, este numit fericit. Aici nu este vorba de viața veșnică sau de mântuire, ci de umblare. Cât de important este în orice timp să fi cu grijă la propria umblare, pentru ca noi să nu stăm goi înaintea ochilor dușmanului și goliciunea noastră morală să fie privită spre rușinea noastră.

O comparație a potirului al șaselea cu trâmbița a șasea

La încheierea studiului nostru asupra potirului al șaselea dorim să arătăm unele concordanțe între acesta și trâmbița a șasea. În ambele cazuri este amintit Eufratul, în ambele joacă un rol important și puterea Asiei. Cititorul atent va constata și alte asemănări. În legătură cu potirul al șaselea nu se vorbește despre ducerea unui război prin puterile numeroase și de vărsare generală de sânge. Aici vedem mai degrabă marea strângere a popoarelor din toate părțile pământului, așa că ele vor fi în țara Israel, atunci când Domnul va veni cu putere (Apocalipsa 19). Din alte locuri din Scriptură putem afla detalii în această privință. Să reținem unele constatări ale Cuvântului profetic. Iudeea, în mod deosebit ținutul din jurul Ierusalimului, va fi în ultimele zile locul de strângere al națiunilor și popoarelor pământului. Cele mai multe din națiuni, în mod deosebit cele din nord și din răsărit, vor veni cu intenția să distrugă statul iudeu, care atunci va fi în exterior reinstaurat și într-o oarecare măsură sprijinit de puterile vestice. Însă toate națiunile vor fi mai mult sau mai puțin una în ura lor permanentă împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său, și ele toate vor fi judecate la venirea Domnului în putere (Apocalipsa 19; Isaia 66; Zaharia 14).

Potirul al șaptelea

17.-21. - »Și al șaptelea și-a vărsat potirul peste văzduh; și a ieșit un glas puternic din templul cerului, de la tron, spunând: „S-a sfârșit!” Și au fost fulgere și glasuri și tunete; și a avut loc un cutremur mare, cum nu a mai fost de când sunt oamenii pe pământ, un asemenea cutremur atât de mare. Și cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți; și cetățile națiunilor au căzut și Babilonul cel mare a fost amintit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului furiei mâniei Sale. Și orice insulă a fugit și munții nu s-au mai găsit; și grindină mare cât un talant cădea din cer peste oameni; și oamenii L-au hulit pe Dumnezeu din cauza plăgii grindinii, pentru că plaga ei era foarte mare.» - Evenimentele care stau în legătură cu vărsarea celui de-al șaselea potir (versetele 12-16) sunt o pregătire pentru vărsarea ultimului potir al mâniei lui Dumnezeu asupra puterilor statale fără Dumnezeu și asupra »marelui Babilon«, sistemul bisericesc, care poartă vină mai mare, deoarece el a condus pământul în stricăciune religioasă. Am văzut efectul judecății lui Dumnezeu asupra »marelui râu Eufrat« și strângerea națiunilor întregului pământ prin puterea uimitoare a lui satan, care lucrează în cele trei duhuri de demoni »ca niște broaște«. Lumea este atenționată prin vestirea: »Iată, Eu vin ca un hoț«; sfinții sunt serios sfătuiți să umble cu haine nepătate. Prin judecata pornită prin vărsarea potirului al șaselea totul este pregătit pe deplin. De aceea nu va mai fi nici o amânare. Judecata care urmează după vărsarea potirului de aur al șaptelea va întrece în greutate și asprime tot ce omul în istoria lui tristă a trăit până atunci în afara sfârșitului.

17. - »Și al șaptelea și-a vărsat potirul peste văzduh; și a ieșit un glas puternic din templul cerului, de la tron, spunând: „S-a sfârșit!”« - Această judecată va lovi suflarea de viață morală și spirituală a lumii. Aerul este indispensabil pentru menținerea vieții naturale. El este domeniul

de acțiune al lui satan (Efeseni 2,2), și peste acesta se varsă potirul al șaptelea. În această profeție despre judecățile finale ale sistemului instituit al răului, judecata asupra văzduhului (aerului) înseamnă înlăturarea oricărui principiu spiritual/moral sănătos și drept și oricărei influențe, care acționează asupra oamenilor, și prin aceasta distrugerea oricărui fundament sănătos al vieții personale, sociale, religioase și politice. Este deci cu adevărat o judecată pătrunzătoare cu efecte mari.

Vedem aici templul și tronul unite, și Cel ce locuiește în templu și stă pe tron, anunță cu glas puternic: »S-a sfârșit!« Cele șapte plăgi sunt ultimele; în ele se desăvârșește mânia lui Dumnezeu. În următoarele două capitole se dau detalii despre prăbușirea Babilonului; aici el este numai scurt amintit. Judecățile providenței lui Dumnezeu se termină odată cu vărsarea potirului al șaptelea. Ceea ce urmează după aceea sunt ultimele și cele mai grele stări de judecată, care vor fi făcute de Domnul Însuși la venirea Lui.

18. - »Și au fost fulgere și glasuri și tunete; și a avut loc un cutremur mare, cum nu a mai fost de când sunt oamenii pe pământ, un asemenea cutremur atât de mare.« - Despre aceste trei semne ale atotputerniciei divine în judecată citim de patru ori. Ele sunt potrivite pentru a umple inima oamenilor cu groază. Cuvântul *glasuri* arată că exercitarea judecăților se face în mod rațional. Suplimentar acestor semne ale mâniei lui Dumnezeu asupra lumii vinovate se amintește aici »un cutremur mare«. Prin efectele lui grele, el va întrece toate cutremurele de până atunci; aceasta o arată cuvintele: »cum nu a mai fost de când sunt oameni pe pământ, un asemenea cutremur de mare«. În diverse locuri vor fi și cutremure naturale (Marcu 13,8). Dar schimbarea radicală, uriașă și fără egal, care va avea loc sub judecata prin potirul al șaptelea, nu va fi o zguduire naturală. Ea simbolizează mai de grabă distrugerea violentă a oricărui guvern, prăbușirea totală a oricărei autorități publice, de la cele mai înalte și până la cele mai de jos. Prin ea se vor clătina și se vor prăbuși scaune de domnie, se vor sfărâma coroane și sceptre și întreaga structură a societății se va prăbuși. Aceste evenimente vor fi fără precedent în istoria omenirii. Faptul că aceste zguduirii puternice sunt numite în mod deosebit alături de expresiile frecvent folosite »fulgere și glasuri și tunete«, dovedește însemnătatea lor extraordinară.

19. - »Și cetatea cea mare¹²⁵ a fost împărțită în trei părți; și cetățile națiunilor au căzut.« - Efectele devastatoare ale marelui cutremur sunt prezentate aici pe scurt. Puterea romană mare și consolidată va fi împărțită mai întâi în trei părți, de la centru ei în Roma, cetatea celor șapte coline de pe Tibru, și până la ultimele ei periferii; distrugerea ei definitivă va veni la timpul ei. Aici este arătată desființarea și fărâmițarea împărăției în componentele ei politice și sociale. Puternica confederație de state a lui satan va fi sfărâmată.

Și »cetățile națiunilor«, centralele economice și politice ale restului de națiuni ale imperiului roman vor fi incluse în prăbușirea generală a tuturor asociațiilor și înțelegerilor omenești. De la construirea turnului Babel (Geneza 11,1-9) și până în ziua vărsării celui de-al șaptelea potir, progresul omenesc în civilizație, religie, conducerea politică și socială, artă, știință și literatură a fost totdeauna ținta spre care s-a năzuit. Aici vedem judecata asupra a tot ce omul a făcut în acest domeniu al vieții, și în alte domenii, începând din zilele lui Cain (Geneza 4), când a fost introdus sistemul lumii *fără Dumnezeu*, și din zilele când a fost construit turnul Babel (Geneza 11) și au început înțelegerile religioase și lumești între oameni. Ce lovitură împotriva mândriei și ambiției omului!

¹²⁵ Cetatea cea mare este Roma, de fapt imperiul roman, care atunci va fi marele sistem statal de pe pământ. Roma reprezintă sistemul statal iar Babilonul sistemul religios al timpului acela, ambele dirijate de satan.

19. - »Și Babilonul¹²⁶ cel mare a fost amintit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului furiei mâniei Sale.« - Subiectul principal al judecății, care pentru Dumnezeu este mult mai dezgustător decât toate celelalte, este abordat aici în mod deosebit. Babilon este un nume cu înțeles sinistru. În Babilon vedem dezvoltarea pe deplin maturizată a tuturor trăsăturilor caracteristice anticreștine, a tot ce este împotriva lui Dumnezeu, și de asemenea confluența tuturor religiilor pur omenești. Cetatea și turnul, care odinioară au fost construite de oameni în câmpia Șinear – cetatea fiind punctul central statal, turnul fiind punctul de strângere religioasă fără Dumnezeu – vor atinge, vorbind simbolic, în zilele Apocalipsei punctul culminant al mărimii lor. Nu se poate spune simplu, că papalitatea este Babilonul, dar ea aparține acestuia. Marele Babilon va întrece în vinovăție pe toate celelalte, însă judecata lui va corespunde măsurii păcatelor lui. Fără îndoială aici se vorbește despre Babilonul simbolic și nu de vechea, mare cetate de la Eufrat, care va deveni o pustie veșnică (Jeremia 51,62-64). Babilonul este biserica falsă, înșelătoarea pământului, mama sau originea a tot ce strică ce este pe teritoriul religios și este rău. Tocmai Numele lui Hristos, pe care ea Îl poartă, și aroganța ei, de a fi trupul Lui și mireasa Lui, mărește vina. Denumirea »marele Babilon« arată că ea și-a însușit o uriașă putere religioasă. Mânia lui Dumnezeu asupra acestei falsificări oribile și desfigurări a ceea ce ar fi trebuit să prezinte pentru El bunătate și sfințenie și mărturie despre adevăr se va aprinde violent.

20. - »Și orice insulă a fugit și munții nu s-au mai găsit.« - În judecata a șasea provocată prin ruperea peceții a șasea, »toți munții și insulele s-au mutat din locurile lor« (capitolul 6,14), aici marea asprime a judecății este arătată prin dispariția totală a munților. »Munții nu s-au mai găsit.« Chiar și cercurile independente sau speciale, regiuni și ținuturi, care se aseamănă cu insulele despărțite de continent, vor fi cuprinse de catastrofa generală. Scaunele puterii, comparate cu munții și văzute totdeauna ca fiind stabile, vor dispărea. În toate locurile se vor prăbuși toate rânduielile și elementele puterii ridicate de oameni, oricât de tari și stabile ar părea ele. Tot ce nu a ridicat Dumnezeu va cădea pradă nimicirii generale. Acestea vor fi efectele cutremurului puternic.

21. - »Și grindină mare cât un talant¹²⁷ cădea din cer peste oameni; și oamenii L-au hulit pe Dumnezeu din cauza plăgii grindinii, pentru că plaga ei era foarte mare.« - Groaza generală va fi mărită printr-un uragan al judecății divine, care vine asupra oamenilor cu o putere irezistibilă, distrugătoare. Chiar și lumea păcătoasă va trebui să recunoască, că această furtună a mâniei lui Dumnezeu este trimisă din cer. Despre o grindină citim deja în capitolul 8,7 și 11,19; aceasta însă va întrece în greutatea și putere cu mult mai mult pe cea anterioară. Această judecată va fi asemenea unei grindine naturale grele, care cade din cer, deodată, furtunos, pustiitoare în efectele ei. Nu ni se face cunoscut, sub ce formă va fi, dar din această profecție se deduce clar, că va fi foarte grea și va veni din cer.¹²⁸

¹²⁶ Ierusalimul pământesc, în sensul strict al cuvântului, în starea lui restaurată este descris în mod impresionant în Isaia 60, noul Ierusalim simbolic este subiectul din Apocalipsa 21,9 până la 22,5. Soarta Babilonului, în sensul strict al cuvântului, este descrisă în Jeremia 51, Babilonul simbolic îl vedem în capitolele 17 și 18 din cartea Apocalipsa. În orice privință atât Babilonul în sensul strict al cuvântului cât și Babilonul simbolic este în opoziție clară cu Ierusalimul corespunzător (pământesc sau simbolic).

¹²⁷ După constatările învățaților un talant cântărea aproximativ 35 kg. Prin aceasta se poate imagina ce caracter impresionant și nimicitor va avea această judecată.

¹²⁸ Sunt puțini oamenii care pot să-și imagineze corect puterea devastatoare a unei grindine mari. În continuare prezentăm relatarea unui martor ocular la o cădere de grindină în anul 1831 în Constantinopol și împrejurimi: „După o noapte neobișnuit de înăbușitoare, dimineața la ora șase au venit nori amenințători, și un zgomot între tunete și furtună, și totuși incomparabil cu acestea, a crescut mereu, și locuitorii orașului, treziți brusc din somn, cuprinși de frică așteptau deznodământul acestei arătări amenințătoare. Incertitudinea lor nu a fost de lungă durată. Bucăți de ghiță de mărimea tălpii piciorului unui om au căzut la început mai rar iar apoi au devenit ca o lovitură densă de pietre, care a distrus totul. Nici oamenii în vârstă nu puteau să-și amintească să fi văzut vreodată asemenea pietre de grindină. Unele din ele au fost adunate după aproximativ o jumătate de oră și cântăreau mai mult de o jumătate de kilogram. Această furtună îngrozitoare a trecut peste Constantinopol și, dealungul Bosforului, s-a întins peste un

Va conduce la pocăință acest fel de încoronare a judecăților divine? Va fi zdrobită încăpățânarea, vor fi inimile înfrânte sub mâna puternică a lui Dumnezeu? Nu! Omul rămâne neschimbat, dacă Duhul lui Dumnezeu în harul Său puternic și liber nu-l conduce la pocăință și la primirea salvării oferite. Efectul moral al acestei judecăți îngrozitoare este constatat în cuvinte simple. În loc să glorifice cu teamă pe Dumnezeu, văzând descoperirea puterii Lui neîngrădite, oamenii vor huli pe Dumnezeu din cauza plăgii mari prin grindină. Cât de răbdător este Dumnezeu și cât de greșit este omul!

ținut mare. Ce era cel mai frumos, nu, singura speranță a acestei fășii de pământ frumoase și roditoare, culesul viilor, tocmai începuse și prin aceasta a fost distrusă într-o singură zi. Diverse specii de animale, și chiar și unii oameni, au murit, și nenumărați oameni au fost răniți. Pagubele făcute clădirilor erau inestimabile. Puterea cu care loveau blocurile de gheață care cădeau era așa de mare, că au sfărâmat toate țiglele de pe acoperișuri și au străpuns chiar scânduri, trecând prin ele ca gloanțele din pușcă.” Ce ar fi fost, dacă blocurile de gheață ar fi fost de cincizeci sau șaptezeci de ori mai grele?

Capitolul 17

Babilonul și fiara

Introducere

În șirul evenimentelor din capitolul 14 este anunțat al treilea eveniment, căderea Babilonului, și judecata acestui sistem încărcat de vină are loc după vărsarea potirului al șaptelea. În capitolul 14,8 se vorbește despre același eveniment și același timp ca și în capitolul 16,19. Din aceasta rezultă că evenimentele patru, cinci, șase și șapte din capitolul 14 se ordonează în timp *după* vărsarea potirului al șaptelea. Ca ajutor pentru înțelegerea corectă a părților diferite și viziunilor din această carte, aceasta este important. În capitolele 17 și 18 sunt descoperite apoi caracterul Babilonului, ale acestei »mari curve«, relațiile ei cu fiara și cu împărații pământului în general precum și detalii ale judecării ei. Să nu gândim, că evenimentele din aceste două capitole vor avea loc în timp *după* încheierea definitivă a judecăților pricinuite prin vărsarea potirului al șaptelea; comunicările de aici nu ne prezintă succesiunea cronologică. – Babilonul¹²⁹ ocupă un loc deosebit în istorie și în Sfânta Scriptură apare des ca dușman al lui Dumnezeu și ca cel care subjugă pe poporul Său. El este destinat în mod deosebit pentru judecată, și de aceea era necesar să se dezvelească natura lui, relațiile lui și sfârșitul lui. De ce Babilonul va avea parte în mod deosebit de răzbunarea Domnului? Prin *cine* și prin *ce mijloace* va avea loc judecata lui? Capitolele 17 și 18 răspund la această întrebare și altele, care se pun în mod natural în duhurile care cercetează. Deci comunicările din capitolul 14,8; 16,19 și 17,1 până la 19,4 constituie un întreg și de aceea trebuie citite împreună.

Capitolul 17 constă din două părți. În prima parte este descrisă curva cea mare, așa cum Ioan a văzut-o în viziunea lui (versetele 1-6). Partea a doua (versetele 7-18) este mult mai bogată în conținut și deosebit de interesantă, deoarece ea ne dă o privire de ansamblu minunată referitoare la istoria viitoare a fiarei, cu privire la legătura ei atât cu curva cât și cu Mielul lui Dumnezeu. Că această curvă este Roma, rezultă clar din versetul 18. Această parte a profeției ar trebui cercetată atent și cu rugăciune de către toți cititorii scrierilor profetice.

Contrastul dintre curvă și Mireasa Mielului

În orice privință aceste două femei stau în opoziție mare una față de cealaltă. Curva stă sub influența lui Satan, Mireasa este supusă lui Hristos. Unul din cei șapte îngeri, care aveau cele șapte potire, a arătat vizionarului uimit aceste două femei. Dar punctele de observație foarte diferite, la care a fost condus vizionarul în duhul, erau o pustie¹³⁰ (capitolul 17,3) și un munte mare și înalt¹³¹ (capitolul 21,10). Marele Babilon vine de pe pământ, originea lui istorică este omenească (Geneza 11,1-9) și evoluția lui în timpul din urmă este satanică, așa cum ne este arătat în cartea Apocalipsa. Noul Ierusalim (sau Mireasa, soția Mielului) coboară din cer, patria ei, și originea ei este de la Dumnezeu. Una este îmbrăcată și împodobită de Satan (capitolul 17,4), cealaltă de Dumnezeu (capitolul 19,8; 21,2.11). Pierzarea veșnică va fi partea curvei, slava veșnică va fi soarta fericită a miresei.

¹²⁹ În Vechiul Testament găsim numele *Babel*. Babilon este forma greacă a acestui nume.

¹³⁰ O pustie este fără cărare și fără surse de viață, un tablou al sărăciei spirituale absolute.

¹³¹ Un munte este măreț și stabil, un tablou al unei puteri stabile.

Descrierea curvei celei mari (versetele 1-6)

Femeia și fiara

1. - »Și unul din cei șapte îngeri, care aveau cele șapte potire, a venit și a vorbit cu mine, spunând: „Vino aici; îți voi arăta sentința curvei celei mari, care șade pe apele¹³² cele multe,« - Curva cea mare, care stă pe multe ape (vezi și Ieremia 51,13), este văzută aici în primul rând. În explicația vedeniei (versetele 7-18) ni se spune ce înseamnă aceste multe ape (versetul 15): »Apele pe care le-ai văzut, unde șade curva, sunt popoare și mulțimi (de popoare) și națiuni și limbi.« Adăugarea expresiei »mulțimi (de popoare)« în șirul celor patru noțiuni obișnuite, care includ în sine pe toți locuitorii pământului, desemnează caracterul diversificat al acelor care sunt dominați de ea. Curva cea mare șade pe apele cele multe. Ea conduce și domină națiunile în sens religios, tot așa cum fiara face în domeniul politic. Suita ei cuprinde aproape totul. Ea reprezintă simbolic un uriaș sistem religios. Femeia și fiara personifică intenții și gânduri diferite. Femeia este sistemul religios, fiara este puterea statală. Falsificarea adevărului și stricăciunea spirituală caracterizează Babilonul. Egoismul arogant, rebeliunea evidentă împotriva lui Dumnezeu și violența sunt caracteristici clare ale fiarei. Stricăciunea, egoismul și violența sunt active începând din primele zile ale omenirii decăzute; ele erau și răul mare, care a umplut oamenii înainte de potop (Geneza 6,11-12). Aici în cartea Apocalipsa vedem desfășurarea deplină a aceluiași păcate. Falsificarea și stricăciunea se îndreaptă în mod deosebit împotriva lui Dumnezeu, violența împotriva oamenilor. Primele sunt întruchipate în femeia desfrânată, care din cauza aceasta este numită curva cea mare și mama curvelor; fiara acționează cu dușmănie evidentă și brutalitate, nimicind brutal pe oricine i se împotrivesc și în cele din urmă temerar se ridică cu putere militară împotriva lui Hristos și împotriva oștirilor Lui cerești (Apocalipsa 19,19). Mai întâi fiara va nimici curva; după aceea, îmbătăită de victorie, în beția puterii și delir va conduce oștirile ei împotriva Mielului și oștirilor Lui de război. – Principiile Babilonului sunt active deja din zilele de demult, dar desfășurarea lor cea mai mare va avea loc în viitor. Babilonul nu este *numai* sistemul¹³³ papal, ci uniunea tuturor partidelor care poartă nume creștin, alcătuind un sistem uriaș al răului. Caracteristicile papalității din Evul mediu se recunosc fără îndoială în curva din cartea Apocalipsa. Curva cea mare nu este numai imitația lui Satan a Bisericii adevărate, ci și asocierea tuturor mișcărilor anticreștine și sectelor din timpul acela, unite și conduse de Satan. Pretențiile nejustificate ale curvei vor fi sprijinite un timp de puterea militară și de prestigiul sistemului statal păcătos, așa că influența ei se va putea extinde asupra întregii lumi cunoscute. Acest sistem gigantic al curviei spirituale este fără îndoială totodată capodopera lui Satan și este dezgustător în ochii lui Dumnezeu.

¹³² Articolul lipsește în unele manuscrise. Mulți învățați recunoscuți sunt însă de părerea, că aici pe drept trebuie să fie. Articolul hotărât este folosit în cartea Apocalipsa și pentru a scoate în evidență anumite lucruri de importanță deosebită. El arată exactitatea și importanța lucrului pe care îl însoțește: *curcubeul, cele șapte tunete* (capitolul 10), *fiara* (capitolul 11,7), *cele două aripi ale vulturului cel mare* (capitolul 12,14). S-ar mai putea adăuga și alte exemple. Folosirea articolului hotărât scoate în evidență lucruri care în mod obișnuit pot fi privite ca având importanță minoră.

¹³³ „Nu poate exista îndoială, că mulți dintre cercetătorii cei mai importanți ai Scripturii susțin și învață, că profețiile referitoare la Babilon din cartea Apocalipsa au fost date în așa fel de Duhul Sfânt, că ele descriu biserica romană. Nu numai aceia care au trăit în timpul Reformei, ci și urmașii lor de la sfârșitul secolului șaisprezece și începutul secolului șaptesprezece vestesc deschis aceeași învățătură. Și ea a fost în acest timp susținută și de aceia care erau cunoscuți pentru luciditatea lor, pentru temperarea lor, de altruismul creștin și cunoștințe temeinice.” – În sensul acesta a scris un comentator. Este Roma păgână sau Roma papală caracterizată de trăsăturile caracteristice Babilonului? Desigur, Roma papală. În măsura în care Roma papală a falsificat adevărul, a prigonit pe sfinții lui Dumnezeu, a ridicat pretenții arogante și de blasfemie, și-a însușit domnia peste toți și pe de altă parte și-a însușit duhul, principiile și practicile »curvei cea mare«, ea prezintă în natura ei Babilonul din cartea Apocalipsa; dar, așa cum am remarcat deja, Babilonul profetic este mai rău, mult mai rău decât a fost vreodată sistemul papal. Dezvoltarea *deplină* a răului în Babilon este încă de viitor.

Comportarea și influența curvei celei mari

2. ->cu care au curvit împărații pământului; și cei care locuiesc pe pământ au fost îmbătați de vinul curviei ei» - Împlinirea deplină a acestor cuvinte este încă în viitor, cu toate că în caracterul și comportarea sistemului papal din zilele întunecate ale Evului Mediu se recunosc unele asemănări. Mai întâi curva face unele legături reprobabile cu împărații pământului, cu marii conducători politici din domeniul creștinătății, și apoi îmbată cu vinul curviei ei pe »cei ce locuiesc pe pământ«, aceștia sunt mulțimea decăzuților creștini cu numele. Măsura păcatelor acestor mărturisitori creștini de odinioară va fi atunci plină. După ce s-au lepădat de Hristos, de chemarea cerească și de toată credința creștină, se vor deda bucuriei de scurtă durată, care o oferă vinul curviei. Este cu adevărat îngrozitor să privești calea, caracterul și soarta acelor care locuiesc pe pământ.

Curvia spirituală

Adulterul este păcatul deosebit de care a fost acuzat vechiul popor Israel din cauza idolatriei lui, deoarece ei erau văzuți ca o femeie¹³⁴ logodită cu Domnul (Ieremia 3,8.8.14; 31,32; Isaia 54,1): »Au comis adulter cu idolii lor« (Ezechiel 23,37). Din cauza aceasta a fost pusă în libertate sau divorțată¹³⁵ (Isaia 50,1; Ieremia 3,8). Dar după planul și harul lui Dumnezeu Israel va fi readus în legătura lui binecuvântată de odinioară, și după aceea niciodată nu vor mai avea de suferit, cât va fi soarele și luna (Ieremia 31,31-36).

Curvia, relații nepermise, legături nepermise cu lumea vinovată, păcătoasă, așa sună acuzarea serioasă a Babilonului. În această vorbire simbolică el este femeia stricată și desfrânată, care prin desfătărea ei de scurtă durată îmbrățișează și încătușează pe toți care stau sub influența ei, împărați și supuși, mari și mici. Fastul și strălucirea înșelătoare ale acestei femei lepădate impresionează oamenii din toate treptele sociale, dar ea îi va conduce pe toți la stricăciune morală/spirituală, pe cei care ea îi poate lega cu lanțurile ei de aur și bea din paharul ei. Acolo unde arta ei de convingere are succes și este căutată protecția ei, se pierde orice gând adevărat cu privire la Hristos și despre Hristos.

Fiara pe care șade femeia

3. - »Și m-a dus în duh într-un pustiu; și am văzut o femeie stând pe o fiară stacojie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne.« - Chiar dacă fiara nu este prima și cea mai importantă figură din această viziune, ea joacă totuși un rol important. În cuvintele: »am văzut o femeie stând pe o fiară stacojie« se exprimă, că fiara va fi subordonată curviei. Ea arată o subordonare temeinică și deplină a puterii statale. Este o realitate total neobișnuită, că puterea statală puternică, fără Dumnezeu, va sta sub domnia și autoritatea femeii. Dar în viziune femeia nu stă numai pe ape multe, națiunile și popoarele pământului (versetul 1), ci și pe fiară (versetul 3). Ea va domina pentru un timp fiara, care atunci la rândul ei va fi puterea politică dominantă asupra tuturor celorlalte puteri de pe pământ.

Această imagine ciudată a fost oferită vizionarului într-o *pustie*, într-un loc sumbru al pustiei și singurătății. Ce izbitor este contrastul cu fastul femeii și puterea fiarei! Fastul deosebit și

¹³⁴ Împărăteasa, soția Împăratului, este cetatea Ierusalim (Psalm 45,9). Mireasa și soția Mielului este Biserica sau Adunarea (Apocalipsa 19,7; 21,9). Soția Domnului este Israel (Ieremia 3,14; 31,32). Mama copilului de parte bărbătească este Israel sau, mai exact, Iuda (Apocalipsa 21,1.5; Romani 9,5).

¹³⁵ O femeie divorțată nu mai poate niciodată să fie o fecioară; drept urmare nu este Israel, ci Adunarea este Mireasa Mielului (2 Corinteni 11,2; Efeseni 5,32).

mărimea deosebită a celor două iau captive inimile oamenilor și le amețesc sufletele, dar pentru o rămașiță suferindă simplul fast exterior este asemenea unei pustii, deoarece ea nu poate găsi acolo pe Dumnezeu. El este numai ca o vâlvătaie mare, un spectacol măreț înaintea prăbușirii definitive.

Culoarea stacojii a fiarei arată domnia politică în lume cu slava și mărimea ei. Fără îndoială fiara reprezintă imperiul roman reinstaurat, care atunci va sta sub conducerea satanică. Prin acesta va obține și femeia puterea ei exterioară și va putea să-și impună poruncile. În capitolul 11,7 este amintită pentru prima dată nemijlocit fiara, ca ceva cunoscut.

3. - »... plină de nume de hulă« - În capitolul 13,1 au fost văzute nume de hulă pe cele *șapte capete* ale fiarei, care reprezintă dreptul de guvernare deplină a fiarei. Aici se spune, că fiara însăși este plină de nume de hulă. Aceasta înseamnă, că nu numai compartimentele de guvernare executivă ale împărăției vor rosti cuvinte multe și variate de hulă, ci că împărăția în sine însăși, în toate părțile ei, va fi total stricată și va fi caracterizată în toată ființa ei prin hule publice și obraznice. Expresia »nume de hulă« indică exprimări și forme multe și diferite ale egoismului, împotrivirii și răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu.

3. - »... având șapte capete și zece coarne.« - Cele șapte capete ale fiarei, care în capitolul 13,1 reprezintă simbolic caracterul complet al dreptului ei de guvernare, înseamnă aici, potrivit cu explicația din versetul 10, formele succesive de guvernare.¹³⁶ – Coarnele reprezintă persoanele regale (versetul 12). În capitolul 13,1 fiara are zece coarne și șapte capete, și pe coarne zece diademe. În capitolul 17 nu se văd diademe nici pe capete și nici pe coarne. Împărații din această viziune nu sunt în deplina posesiune a demnității lor regale. În explicația îngerului cu privire la fiara cu zece coarne citim: »Și cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție, ci primesc autoritate, ca împărați, *un* ceas împreună cu fiara« (versetul 12). Deci ei vor domni cu autoritate regală împreună cu fiara, cu »cornul mic« din Daniel 7,8-20, care va fi domnul și stăpânul lor. Deoarece guvernarea efectivă a acestor zece împărați va începe mai târziu, coarnele nu au aici nicio diademă.

Strălucirea exterioară a femeii

4. - »Și femeia era îmbrăcată cu purpură și stacojii, și împodobită cu aur și pietre prețioase și perle.« - După ce ne-am ocupat cu fiara, cu sistemul statal, revenim la studiul femeii, a sistemului religios. Pentru un timp ea va câștiga o influență decisivă asupra puterii statale. Ea călărește pe fiară și o conduce, ca să obțină propriile ei scopuri egoiste. Dintre cele două sisteme, sistemul religios este cel mai periculos. Fiara va huli în public și va prigoni pe sfinții care atunci vor interveni pentru drepturile lui Dumnezeu. Femeia, dimpotrivă, va apărea oamenilor ispititoare și atrăgătoare. După ce ea a dobândit influența și fastul curților și palatelor, toată strălucirea bătătoare la ochi a lumii, ea va șede ca împărăteasă și prin viclenia ei și linguşeala ei înșelătoare va câștiga inimile creștinilor de nume. Dumnezeu va fi atunci complet alungat din gândurile oamenilor.

Îmbrăcămintea ei din purpură și stacojii amintește că astfel de îmbrăcămintă aparține caracteristicii deosebite a papilor și cardinalilor. Podoaba lor din aur, pietre prețioase și perle este una din semnele cele mai importante ale podoabei și gloriei papale. Argintul nu este deloc amintit aici. În serviciile divine ale bisericii papale argintul a fost înlocuit cu aurul. Dar oricare ar fi asemănările dintre Babilon, femeie și biserica romană, punctul esențial este, că femeia este împodobită cu nimicurile și găteala *lumii*. Ea se înconjoară cu ceea ce lumea consideră cel mai

¹³⁶ În versetul 10 prin „împărați” se înțelege efectiv forme de guvernare; vezi explicația la versetul 10 din această carte.

de valoare pentru ea, cu bogăție materială, cu lucruri după care oamenii lumii acesteia aleargă în mod deosebit și pentru care ei trăiesc și lucrează.

4. - »... având în mâna ei un pahar de aur, plin de urâciuni și de necurățiile curviei ei.« - Babilonul se înconjoară ca sistem religios cu un lux și slavă exterioară care încătușează inima firească și fantezia omului și îl orbește și zăpăcește. Dar mult mai rău este, că femeia are un pahar de aur în mână. Paharul ademenitor este din aur, dar conținutul lui descoperă adâncimea păcatului, în care ea a căzut. Ca animalul stacojiu, a cărui culoare se aseamănă foarte mult cu balaurul roșu (capitolul 12,3), *plin* de nume (sau exprimări) de hulă, așa este aici paharul femeii *plin* de urâciuni și necurățiile curviei ei. Cele două rele, ale idolatriei și stricăciunii, vor caracteriza starea din urmă a bisericii cu numele de pe pământ. Cuvântul urâciuni se referă la idolatrie (2 Împărați 23,13; Isaia 44,19; Ezechiel 16,36) și cuvântul curvie se referă la stricăciunea ei mare (Apocalipsa 2,21; 9,21). Deci paharul ei este plin de păcate dezgustătoare. Culmea răului va fi atinsă. S-ar putea aștepta ca aceste lucruri să se întâlnească la păgâni, dar că creștinătatea, care acum încă mai este un domeniu al luminii, harului și adevărului, va deveni atunci tocmai locul de clocit și haznaua a tot ce este murdar și dăunător în domeniul religios, aceasta este de mirare. Acest capitol ne arată însă cu cuvinte și simboluri simple viitorul acestor țări „creștine”. Acum Duhul Sfânt locuiește în adevărata Biserică sau Adunare; *atunci* Satan va umple biserica falsă cu prezența sa și cu lucrările lui rele. Mulțumim lui Dumnezeu pentru mărturia autentică a Domnului Isus, că Adunarea, pe care El o clădește, nu va pieri (Matei 16,18) și că triumful ei final este asigurat (Efeseni 5,27).

Numele femeii și mamei

5. - »... și pe fruntea ei avea scris un nume: „Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor și a urâciunilor pământului.”« - Aici se arată clar caracterul nerușinat al Babilonului. Ea își poartă numele în public, gravat de neșters pe fruntea ei, pentru ca toți să-l poată citi și să recunoască adevăratul caracter al acestui sistem hidos, această caricatură a Bisericii adevărate. Numele ei se compune din mai multe nume. Primul este „taină”. Acest cuvânt este folosit în general în Noul Testament pentru desemnarea adevărilor revelate în Noul Testament, dar care au fost ascunse în timpul Vechiului Testament, deci erau o taină (Matei 13,11.35; Efeseni 3,2-9; Coloseni 1,26-27). Biserica sau Adunarea este supusă lui Hristos, Babilonul cel mare aparent nu este supus nimănui, dar stă sub influența lui Satan. El va smulge de partea lui domnia asupra națiunilor, care se cuvine de fapt numai lui Hristos. El este realmente o taină. În loc să stea de partea lui Dumnezeu și a adevărului, el va fi totodată întruchiparea rățcirii și a întregii rușini și a întregului rău. Al doilea nume este „Babilonul cel mare”. Babilonul va fi un sistem mare, uriaș, al răului spiritual. Vechiul Babel era mare și rău, și a subjugat pe poporul lui Dumnezeu; era așa de rău, că soarta lui hotărâtă de Dumnezeu este irevocabilă (Ieremia 51,64). Cu toate acestea perechea lui din viitor, marele Babilon din cartea Apocalipsa, îl va întrece cu mult înaintea lui Dumnezeu în ce privește răul și vina. În marele Babilon vedem toate influențele și evoluțiile rele, care au început deja în trecut să distrugă Biserica, unite într-un sistem uriaș. Prin aceasta se atinge punctul culminant al dezvoltării răului. Ultimele zile ale bisericii pe pământ vor fi cele mai rele zile ale ei. Adunarea constituită din toți adevărații răscumpărați este lucrarea comună a Dumnezeirii, dar creștinătatea cu numele, moartă din punct de vedere spiritual, se va dovedi atunci ca fiind cel mai infam sistem de pe pământ. Numele „Babilonul cel mare” va fi cu adevărat denumirea cea mai potrivită pentru această femeie. Ea se va lăuda public cu ce este de fapt rușinea și păcatul ei. Cea de-a treia parte a numelui este: »Mama curvelor și a urâciunilor pământului«. Urmașii ei sunt numeroși. Ea este mama, izvorul oricărui sistem religios, care caută să capete favoarea lumii. Idolatria sub orice formă și înfățișare, orice lucru seducător, toate sistemele, lucrurile, învățăturile și țelurile, pe care Satan le folosește ca să îndepărteze pe oameni

de Dumnezeu – aici se arată, că toate acestea își au originea în »Babilonul cel mare«. Caracteristicile morale ale Babilonului sunt totdeauna aceleași, neschimbate pe parcursul timpului. Aici ele sunt văzute în starea lor ultimă și cea mai rea. Ea este mama a tot ce este oribil înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor lui Dumnezeu. Acestea sunt deci trăsăturile caracterului pe care femeia le poartă vizibil în public, așa cum odinioară în unele locuri se obișnuia ca femeile curve să poarte scris pe frunte numele și reputația lor. Chiar dacă adoratorii femeii, amețiți de mărimea și luxul ei, nu vor recunoaște adevăratul ei caracter – oamenii călăuziți spiritual nu se vor lăsa înșelați.

Femeia îmbătată de sângele sfinților

6. - »Și am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Isus. Și, văzând-o, m-am minunat cu mare uimire.« - Ura puterilor păgâne împotriva urmașilor și martorilor lui Isus se poate înțelege, dar că femeia, biserica falsă a acestor timpuri, ea însăși va vărsa sângele sfinților lui Dumnezeu, a fost pentru vizionar un motiv de mare uimire. Ea (de fapt sistemul, care deja în trecut a avut caracteristicile ei) a fost cea care și-a imaginat cruzimile diabolice ale Evului Mediu. Puterea lumească este numai un instrument în mâinile femeii. Adevărata instigatoare, forța motrice din spatele autorității statale, este curva. Pe poalele hainei ei se va vedea sângele vărsat cu răutate secole la rând. Babilonul va moșteni totodată vina tuturor celor care mai înainte au exercitat prigoane religioase (capitolul 18,24; compară cu Matei 23,35). Niciodată ea nu și-a condamnat cu adevărat trecutul. Istoria ei este destul de neagră și sub multe aspecte pătată cu sânge, cu sângele acelora care aveau preț pentru Dumnezeu și pentru Hristos. Vizionarul s-a mirat de această înfățișare îngrozitoare. El a văzut biserica falsă în toată stricăciunea ei. Însă cu siguranță acolo va ajunge biserica cu numele. Nimic nu o va întrece în lux și mărime, dar nici în stricăciune, cruzime și idolatrie. »Și văzând-o, m-am minunat cu mare uimire.« Cei care locuiesc pe pământ vor fi îmbătați de *vinul* ei (versetul 2), femeia însăși de *sânge*. Peste amândoi, oamenii decăzuți de la Dumnezeu și femeia, va veni furtuna dezlănțuită a mâniei lui Dumnezeu.

Explicarea tainei femeii și a fiarei (versetele 7-18)

Vestirea

7. - »Și îngerul mi-a zis: „Pentru ce te-ai minunat? Eu îți voi spune taina femeii și a fiarei care o poartă, care are cele șapte capete și cele zece coarne.”« - În Efeseni 5,23-32 învățăm să cunoaștem taina despre Hristos și Adunare, aici îngerul spune vizionarului, că el îi – și prin el și nouă – va explica taina femeii și a fiarei.

Patru perioade ale istoriei fiarei

8. - »Fiara pe care ai văzut-o era și nu este și urmează să se ridice din Adânc și să meargă la pieire; și cei care locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor minuna văzând fiara că era, dar nu este, și va veni.« - În acest verset este istoria celui mai mare imperiu din vechime rezumată în patru afirmații clare, care sunt foarte remarcabile din cauza scurtimei și exactității lor. Două din aceste afirmații se referă la evenimente de viitor. Vizionarului i-a fost arătată femeia și fiara. Femeia reprezintă puterea

religioasă, fiara reprezintă puterea statală, ambele sunt rele, decăzute de la Dumnezeu. Femeia stătea în viziune pe înălțimea succesului ei, mândră, seducătoare și setoasă de sânge. Culmea luxului și puterii ei le va obține puțin timp înainte de prăbușirea ei. – Fiara stă în viziune pe punctul de a se ridica din Adânc și prin aceasta să între *în cea de-a treia perioadă a istoriei ei* (la acest moment se referă explicația îngerului). Satan o va aduce din Adânc, din închisoarea demonilor – din domeniul în care domină întunericul absolut și răutatea satanică.

La explicarea viziunii, îngerul se îndreaptă mai întâi de la femeie spre fiară. Ioan nu trebuia să se mai uimească de priveliștea îngrozitoare.

Secțiunea 1: Fiara »**era**«; imperiul roman a existat în forma sa ca imperiu al împăraților în timpul vizionarului Ioan, și a continuat să existe până la distrugerea lui în anul 476 după Hristos.

Secțiunea a 2-a: Fiara »**nu mai este**«; imperiul ca formațiune statală nu mai există în prezent. Desigur mai există imperii sau state, care odinioară aparțineau imperiului roman, dar imperiul ca atare nu mai există. Europa modernă cu statele ei independente este rezultatul destrămării totale a imperiului nedivizat al cezarilor de odinioară. – Primele două secțiuni ale viziunii imperiului sunt realități din trecut, următoarele două secțiuni sunt de viitor. Ele ne sunt revelate numai prin cuvântul profetic al Sfintei Scripturi. Dumnezeu ridică totodată perdeaua, și noi vedem, că după multe secole imperiul va reapare înaintea ochilor oamenilor spre uimirea unei creștinătăți decăzute.

Secțiunea a 3-a: fiara »**urmează să se ridice din Adânc**«. Satan va face ca *întreg imperiu* să se renască – potrivit planului lui Dumnezeu, lui îi este permis aceasta – ca apoi propriul lui caracter să-l atribuie imperiului. Ridicarea naturală a fiarei »din mare« (capitolul 13,1) trebuie cu atenție diferențiată de ridicarea din Adânc, de apariția în caracterul ei satanic la mijlocul celei de-a șaptea săptămână-an profetică și prin aceasta în momentul când Satan va fi aruncat din cer (capitolul 12,7-9). Vizionarul a văzut fiara în viziune, ca să zicem așa, în ajunul acestei „ridicări”; tradus textual, locul acesta din Scriptură înseamnă: „... *este pe punctul* de a se ridica din Adânc”.

Secțiunea a 4-a: Fiara »**va merge la pierzare**«. Aceasta va fi ultima perioadă a istoriei ei. Roma a luat ființă în anul 753 înainte de Hristos prin multe frământări și a rezistat multe furtuni politice, până a atins punctul culminant al înfloririi ei în timpul când Hristos umbla pe pământ. Relațiile ei cu Domnul și cu iudeii au fost punctele mari și decisive din istoria imperiului roman. Fiara, prin reprezentantul ei Pilat, a răstignit pe Domnul Isus, după ce Pilat de trei ori a mărturisit nevinovăția Domnului. Mai târziu sângele iudeilor a fost vărsat într-o așa măsură, că milioane au murit în baia de sânge îngrozitoare a istoriei. Resturile nenorocite ale poporului au fost vândute ca sclavi sau împrăștiați peste tot pământul. Numărul iudeilor oferiți spre vânzare a fost așa de mare, că piețele de sclavi au fost suprasaturate și nu mai putea fi găsit nici un cumpărător. Dumnezeu nu uită această istorie, și ceasul răzbunării Lui va veni. Fiara, căpetenia în persoană, domnitorul viitor al împărăției, va fi aruncat de viu în iazul de foc (capitolul 19,20), și imperiul așa de puternic odinioară va cădea nimicirii definitive.

Uimirea cu privire la reapariția fiarei

Când imperiul va apărea în ultimul său caracter satanic, el va fi tema unei uimiri generale, nu însă pentru cei răscumpărați ai Domnului. Ce stare va domni atunci! Din întunericul Adâncului, Satan va aduce o putere, pe care el a format-o și pe care el o va conduce. În exterior ea va fi asemenea imperiului roman, în interior însă va avea însușiri diabolice. Oamenii se vor uimi atunci și vor adora atât pe Satan cât și uneltele lui (capitolul 13,4.12; 2 Tesaloniceni 2,4).

Dar numele aleșilor sunt scrise în cartea vieții începând de la întemeierea lumii. Dumnezeu în previziunea Sa S-a gândit la aceste timpuri care vor veni și a purtat pe deplin de grijă. Această carte a vieții este aceeași carte ca și în capitolul 13,8, numai că acolo se spune, că este cartea vieții Mielului care a fost înjunghiat. Citim în capitolul 3,5 despre o altă carte a vieții, acolo însă este cartea mărturisirii creștine, care conține pe mărturisitorii adevărați și falși; de aceea acolo unele nume sunt șterse, în timp ce celelalte rămân. Dar aici se vorbește despre cartea sau registrul vieții; de aceea din aceasta nu se poate șterge nici un nume. Toți cei din domeniul larg al creștinătății moarte spiritual în uimirea lor vor fi duși în rătăcire prin reparația uimitoare a acestui imperiu – toți, cu excepția celor aleși. Acest caracter adevărat al fiarei va deveni vizibil.

Taina fiarei

9.-13. - »Aici este mintea care are înțelepciune: cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt nu a venit încă; iar când va veni, trebuie să rămână puțin. Și fiara care era și nu este, ea, de asemenea, este un al optulea și este dintre cei șapte și merge la pieire. Și cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție, ci primesc autoritate, ca împărați, un ceas împreună cu fiara. Aceștia sunt într-un gând și îi dau puterea și autoritatea lor fiarei.«

- Nu cunoaștem nici un alt subiect din domeniul revelației biblice care preocupă așa de mult pe oamenii cu puțină înțelegere și care a dat naștere la o așa mare mulțime de pure speculații, așa cum este profeția. Desigur, în tot ce se referă la viitor este necesară gândirea lucidă. Erudiția omului este aproape inutilă în domeniul profeției. Înțelepciunea omenească, care deduce anumite fapte sau principii pe baza trecutului sau prezentului, nu aduce aici nici un câștig. Numai în Sfânta Scriptură se dezvăluie viitorul. Cele mai grave greșeli în interpretarea profețiilor nu s-au făcut de către cei neștiutori, ci de oameni învățați. Cu privire la orice cunoaștere referitoare la evenimentele viitoare noi suntem total dependenți de învățăturile Sfintei Scripturi. Numai Dumnezeu poate să dezvăluie viitorul (Isaia 41,21-23; 45,11; 46,10). De aceea cuvintele introductive au importanță mare: »Aici este mintea care are înțelepciune«. Adevărata înțelepciune se supune exclusiv și necondiționat cuvântului profetic și întrebă plină de respect: „Ce stă scris?” Cele două caracteristici marcante ale fiarei, care purta femeia, sunt cele șapte capete ale ei și zece coarne (versetul 3 și 7). Ele sunt și elementele de bază în explicație. Mai întâi se vorbește despre capete. Pentru aceste »șapte capete« simbolice sunt date două înțelesuri diferite.

Roma și papalitatea

9. - »Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia.« - Acesta este primul înțeles. Cetatea de pe cele șapte coline – Roma¹³⁷ – este arătată aici ca reședință și punct central al influenței și autorității femeii, care domină teritoriile îndepărtate ale lumii. Roma este orașul unde papalitatea își are centrul mai mult de 1500 de ani și unde a trăit un timp înfloritor. Acum papalitatea se reface încet din rănilor primite, când în secolul 16 și mai târziu i-a fost treptat, treptat luată puterea lumească. Dar puterea ei de viață este de admirat. Depune toate eforturile ca să readucă „în sânul bisericii” națiunile Europei și multe alte state. Că popoarele Europei moderne și instruite vor sta din nou în mare măsură sub influența femeii, pare să rezulte clar din

¹³⁷ „Cetatea celor șapte coline” este o denumire pentru orașul Roma, care a fost deosebit de uzuală în mod deosebit în trecut. Era tot așa de uzuală în limbajul zilnic al poporului ca și în literatură. Wordsworth a scris: „Concordant poezii Romei, pe parcursul mai multor secole, începând din timpul lui Ioan, denumesc Roma ca fiind cetatea celor șapte coline. Pe medaliile comemorative împărătești din timpul acela, care s-au păstrat, vedem Roma prezentată ca o femeie șezând pe șapte coline, exact așa ca și în cartea Apocalipsa.”

acest capitol. Efectele generale și exterioare ale puternicei lucrări a Reformei dau înapoi, în timp ce acceptarea principiilor și practicilor romane crește permanent. Progresul permanent al influenței papale în multe domenii ale vieții politice, sociale și religioase ar trebui să fie un semnal de alarmă. Cei mai mulți protestanți sunt total indiferenți. Vechiul strigăt de război „plecați din Roma” nu mai poate astăzi să sperie oamenii; ei sunt, vorbind simbolic, adormiți. „Critica înaltă”, prin afirmațiile ei lipsite de credință și distrugătoare, au subminat credința în adevărul și seriozitatea Sfintei Scripturi, în timp ce eforturile creștinilor serioși, de a îndigui fluviul rătăcirilor papale, au puțin succes, deoarece pe de o parte prin numărul mare de cercuri și comuniuni devine imposibilă o acțiune comună, și pe de altă parte indiferența față de lucrurile lui Dumnezeu a crescut foarte mult.

Istoria imperiului roman

10. - »Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt nu a venit încă; iar când va veni, trebuie să rămână puțin.« - Aici este dat înțelesul al doilea al celor șapte capete. El ocupă același rang cu înțelesul legat de loc, care fără îndoială se referă la Roma. Prin expresia împărați trebuie înțelese diferitele *forme de guvernare*. Cele șapte capete ale fiarei reprezintă șapte forme de guvernare succesive, pe care le-a avut (și le va mai avea) al patrulea imperiu mondial pe parcursul istoriei lui, de la înființarea lui și până la dispariția lui.

»**Cinci au căzut.**« Aceste forme de guvernare de odinioară, care au căzut¹³⁸, sunt împărați, consulul, dictatorul, decemviri¹³⁹ și tribuni (conducători militari).

»**Unul este.**« Acesta este al șaselea, a șasea formă de guvernare regală, ale cărei începuturi sunt cu Iulius Cezar și în timpul lui Ioan prin împăratul Domițian, care l-a exilat pe insula Patmos. Formele anterioare de guvernare au încetat să existe. Primul împărat, Augustus, a preluat puterea de la ele și a început lunga serie de împărați. Cu această formă de guvernare s-a prăbușit imperiul în anul 476 după Hristos.

»**Celălalt nu a venit încă.**« Între prăbușirea imperiului și reparația lui viitoare au trecut deja multe secole. »Iar când va veni, trebuie să rămână puțin.« Aceasta se spune despre a șaptea formă de guvernare. Aici se vorbește despre reinstaurarea într-o formă nouă a imperiului decăzut, așa cum este descris în capitolul 13,1. Când imperiul va reapare, el va fi caracterizat pe de o parte printr-un drept de guvernare deplină, vastă, și pe de altă parte prin hule. El va consta din zece imperii, fiecare având împăratul lui. Însă toți acești împărați vor fi supuși marelui domnitor al națiunilor, care va conduce întreg imperiul și va avea totul în mâna lui. Durata scurtă a acestei forme de guvernare deosebită este exprimată prin cuvinte clare. Starea neobișnuită a imperiului reinstaurat va dura »puțin«.

11. - »Și fiara care era și nu este, ea, de asemenea, este un al optulea și este dintre cei șapte și merge la piere.« - Trăsăturile esențiale ale puternicului imperiu roman rămân totdeauna aceleași. »Este un al optulea« și continuă astfel șirul înaintașilor lui. Vedem aici pasul următor după reparația exterioară a fiarei, potrivit cu capitolul 13,1. În ultimii trei ani și jumătate înainte de venirea Domnului în putere și slavă, fiara va fi stăpânită și condusă în totalitate de Satan. Fiara, în starea ei ultimă și cea mai rea, se va ridica *din Adânc*, spre deosebire de prima ei ridicare din trecut (Daniel 7,3) și reparația ei viitoare (Apocalipsa 13,1). Atunci ea se va arăta

¹³⁸ Cuvântul *căzut* sau *căzură* desemnează prăbușirea sau nimicirea unui sistem sau imperiu (capitolul 14,8; 16,19). Despre moartea unui domnitor nu se vorbește în felul acesta. Cuvântul *împărați* din versetul acesta desemnează deci forma de guvernare a autorității oficiale de la un moment dat. Și despre cele patru fiare din Daniel 7 – simbolurile celor patru imperii mondiale – se spune că sunt patru împărați (Daniel 7,17). De aceea cuvântul *împărați* nu trebuie limitat în folosirea lui la persoane singulare încoronate. Contextul trebuie în orice caz să determine înțelesul.

¹³⁹ Fiecare dintre cei zece magistrați romani ce au alcătuit comisia care a dat Romei (în anii 451 și 450 a. H.) un cod de legi („cele 12 table”).

deci sub o altă formă și cu un caracter deosebit, așa că pe drept se vorbește de un al optulea. Caracterul satanic, pe care imperiul îl va lua în starea lui ultimă, este prilejul acestei continuări.

»**Și este dintre cei șapte.**« Anumite caracteristici ale fiarei se recunosc a fi identice în ultimele două forme de înfățișare. Probabil forma de domnie a celor șapte capete va continua să existe, și în alte aspecte al optulea va fi o continuare a celor șapte forme de guvernare. De aceea »este dintre cei șapte«, dar din cauza caracterului ei satanic este al optulea.

»... **și merge la pieire.**« Observăm încă o dată, că atât împărăția cât și persoana domnitorului ei sunt denumite »fiara«. În Daniel 7,7.8 împărăția și domnitorul sunt văzute despărțite una de alta (fiara a patra și cornul cel mic); aici se vorbește despre ambele la un loc. Împărăția va pieri când ultimul ei domnitor mare și neîngrădit, care redă întregii împărății caracterul lui propriu, va fi aruncat în iazul de foc. Această judecată asupra fiarei se va face după venirea Domnului în putere, ca să-și instaureze Împărăția de o mie de ani, așa cum se descrie detaliat în capitolul 19,17-21. Păsările cerului vor fi chemate la »marea masă a lui Dumnezeu«, ca să se sature cu carnea celor puternici, mari și mici. Cei doi conducători mari, purtătorii puterii lumești și religioase, vor fi aruncați de vii în iazul de foc, subordonații lor vor fi omorâți, și la fel oștirile lor. – Primele cinci forme de guvernare au căzut una după alta, cea de-a șasea a avut un sfârșit tragic; cea de-a șaptea va trece în a opta, care la venirea Domnului va fi înlăturată printr-o judecată îngrozitoare. Aceasta a opta formă de guvernare (sau al optulea „împărat”) este identificat cu fiara însăși: »Și fiara ... ea este al optulea ... și merge la pieire.«

Cele zece coarne

12.-13. - »Și cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție, ci primesc autoritate, ca împărați, un ceas împreună cu fiara. Aceștia sunt într-un gând și îi dau puterea și autoritatea lor fiarei.« - După ce s-a explicat înțelesul celor șapte capete, se vorbește acum despre cele zece coarne. Aceste coarne reprezintă persoane regale. *Cornul* este în mod obișnuit un simbol al *puterii* (capitolul 5,6; Plângerile lui Ieremia 2,3), dar aici se referă la *deținătorul puterii*, la împărați. De aceea cele zece coarne reprezintă de asemenea zece împărați diferiți cu împărățiile lor. În opoziție cu cele șapte capete, care urmează unul după altul, cele zece împărății vor exista în același timp. Cei zece împărați vor ajunge la putere *împreună cu fiara*. Împărățiile lor nu vor fi independente una de alta. Ei »primesc autoritate, ca împărați, un ceas împreună cu fiara«. Când fiara, împărăția romană, va reapare pe pământ, ea va avea forma a zece împărății cu împărații sau domnitorii lor, dar care sunt uniți într-un imperiu mare. Împărăția nu a avut niciodată în istorie această formă. Timpul de guvernare al celor zece împărați va fi la fel de lung ca și al fiarei. Ei vor ocupa de bună voie un loc de subordonare totală față de fiară: »Aceștia sunt într-un gând și îi dau puterea și autoritatea lor fiarei.« Fiara și coarnele vor governa astfel în același timp, însă coarnele se vor subordona necondiționat voinței fiarei. Așa cum arată istoria, după prăbușirea imperiului, în ținutul lui au luat naștere imperii independente, însă profeta arată aici, că în viitor fiara și cele zece imperii vor exista împreună câțiva ani, în același timp.

Războiul cu Mielul este anunțat

14. - »Aceștia vor lupta împotriva Mielului și Mielul îi va învinge; pentru că El este Domn al domnilor și Împărat al împăraților și cei care sunt cu El sunt chemați și aleși și credincioși.« - În acest verset sunt anunțate ultimele acțiuni dușmănoase ale fiarei și aliaților ei. Lupta este descrisă pe scurt, dar complet, în capitolul 19,19-21. Îngerul amintește aici numai realitatea războiului din viitor, ocolind multe evenimente care trebuie să aibă loc mai înainte.

Deci războiul nu a început încă, dar el este văzut mai dinainte. Despre felul cum se va termina nu există nici o îndoială: »Mielul îi va învinge.« Victoria este deja asigurată, înainte să înceapă lupta, căci Biruitorul puternic este Împăratul tuturor împăraților și Domnul tuturor domnilor, care practică autoritatea. El este peste toți. Toată autoritatea din cer și de pe pământ I-a fost dată Lui (Matei 28,18). Ce nebuni și îndrăzneți sunt oamenii, și conducătorii lor se sfătuiesc să intre pe câmpul de luptă în luptă cu Mielul lui Dumnezeu, care atunci va exercita public puterea Tronului lui Dumnezeu! Ce impresionantă este și realitatea minunată, că Domnul Isus este atât Mielul cât și puternicul Împărat al împăraților – blândețea, gingășia și puterea absolută sunt unite în El (capitolul 5,5.6)!

14. - »Cei care sunt cu El sunt chemați și aleși și credincioși.« - Din oștirile de război cerești fac parte toți răscumpărații, care atunci vor fi în cer. În afară de Adunare vor fi și alți oameni mântuiți în cer, în mod deosebit cei dreپți din timpurile Vechiului Testament (Evrei 12,23). Întreaga oștire a sfinților cerești Îl va însoți pe Domnul, când El Se va coborî din cerul deschis, ca să nimicească pe adversarii aliați, care se opun drepturilor Mielului (Iuda 14; Zaharia 14,5; Apocalipsa 19,14). La reînțoarcerea triumfătoare a Domnului, »toți îngerii lui Dumnezeu« Îl vor însoți, Îl vor adora și vor mări gloria Sa (Matei 25,31; Evrei 1,6). Dar cuvintele folosite aici »cei care sunt cu El« trebuie să se limiteze numai la *sfinți*. *Îngerii* vor lua parte la lupta din cer (Apocalipsa 12,7), dar numai sfinții vor alcătui oștirea biruitoare a Mielului.

Toți cei care iau parte la acest război și sub un Conducător așa de minunat, sunt denumiți aici ca »chemați și aleși și credincioși« - chemați în timp (2 Timotei 1,9), aleși în veșnicie (în măsura în care ei aparțin Adunării, Efeseni 1,4) și dovediți credincioși în orice situație din viață, unii dintre ei chiar până în moarte (Matei 25,21-23; Apocalipsa 2,10). Cuvintele chemați și aleși și credincioși se pot întrebuița în unitatea lor numai cu privire la sfinți.

Înțelesul expresiei »apele cele multe«

15. - »Apele pe care le-ai văzut, unde șade curva, sunt popoare și mulțimi și națiuni și limbi.« - Observăm o diferență în folosirea cuvintelor: *femeia* șade pe fiară (versetul 3), *curva* șade pe multe ape (versetul 1). Deoarece aici ni se face cunoscut înțelesul expresiei »apele cele multe«, putem întrucâtva să ne dăm seama, ce influență uriașă și mondială va exercita atunci biserica decăzută. Atât popoarele foarte dezvoltate cât și cele subdezvoltate și națiunile, chiar și în mod deosebit din afara granițelor imperiului roman, vor fi prinse în mreaja curvei și luate captive. Ea va domni în măreție, împodobită din plin cu slava lumii, dar fără simpatia discipolilor ei duși în rătăcire. Ea va face paradă de ceva care nu corespunde realității. Ea nu are nici o inimă pentru Hristos, și cu nerușinare afirmă că este mireasa Lui. Singurul ei scop este înălțarea de sine, dar conduce în pieire spirituală milioanele orbite, care au avantaje din partea ei și savurează favoarea ei. Primul ei interes este aurul, ultimul interes este sufletul oamenilor; ordinea în capitolul 18,12-13 este foarte remarcabilă. Aici este prezentată împărțirea în patru grupe a întregii omeniri, pentru a arăta influența mondială a curvei.

Nimicirea curvei

16.-17. - »Și cele zece coarne, pe care le-ai văzut, și fiara, aceștia o vor urî pe curvă și o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde în foc; pentru că Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinescă gândul Său și să împlinescă unul și același gând și să dea împărăția lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.« - Vedem aici o schimbare remarcabilă. Cei zece împărați se unesc cu fiara în *ură* împotriva curvei. Mai întâi cele zece coarne vor fi un gând cu fiara în susținerea aroganței și pretențiilor curvei, după aceea

ei toți vor acționa în același gând, ca s-o nimicească. – Din aceasta rezultă evident că fiara și împărații aliați vor exista încă după nimicirea Babilonului, deoarece ei (fiara și coarnele) vor fi uneltele umane, care vor exercita răzbunarea Domnului față de acest sistem renegat, încărcat cu vină. Puterea lumii va fi atunci lăsată pentru un timp scurt, până când și ea va fi nimicită de Însăși mâna Domnului la venirea lui în putere (capitolul 19,19-21).

Fastul și puterea lumii durează totdeauna numai un timp – deseori scurt. Ele nu sunt altceva decât un vis trecător. Tot ce nu se bazează pe Dumnezeu, pălește, se ofilește și piere. Și Babilonul cel mare va fi prăbușit, când va fi ajuns la punctul culminant al strălucirii, slavei și mărimii lui. El va fi nimicit total și definitiv. În răzbunarea dreaptă toți cei care au fost părtași la păcatele lui vor fi uneltele active pentru răsturnarea lui și luarea puterii lui asupra națiunilor.

În judecata asupra curvei se pot recunoaște cinci pași sau etape. Mai întâi ea va fi *urâtă*. Partenerii și susținătorii ei de odinioară vor privi la ea cu dezgust și oroare. În al doilea rând, ea va fi *făcută* pustiu. Va fi jefuită de tot fastul ei și va fi complet *pustiită* (capitolul 18,16.19). În al treilea rând, va fi *dezbrăcată complet*, deci hainele ei de purpură și stacojiu îi vor fi dezbrăcate. Atunci ea va apare înaintea ochilor tuturor în adevăratul ei caracter ca o femeie nerușinată și repudiată (Ezechiel 23,29; Apocalipsa 3,18). Goliciunea și rușinea ei morală vor deveni vizibile tuturor. În al patrulea rând, *îi vor mânca carnea*. În aceasta există un anumit înțeles, căci în textul în limba greacă cuvântul carnea este la plural. Mulțimea comorilor ei, abundența bogăției ei și toate, cu câte ea se lăuda, vor fi înghițite de aceia care înainte erau adoratorii ei, dar care apoi au devenit dușmanii ei de moarte (compară cu Iacov 5,3; Psalm 27,2; Mica 3,2.3). În al cincilea rând, cei care o urăsc *o vor arde în foc*. Prin aceasta se face aluzie la *nimicirea totală* a acestui sistem. – Un mijloc pentru nimicirea vechii cetăți Babel a fost apa (Ieremia 51,42.55.64). Viitorul (simbolic) oraș Babilon va fi ars în foc (capitolul 18.8). Ambele, Babel și Babilon, sunt condamnate la pustiire veșnică. Unul a căzut, celălalt îi va urma cu siguranță.

Acționarea puterilor politice în același gând

17. - »Pentru că Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească gândul Său și să împlinească unul și același gând și să dea împărăția lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.« - La nimicirea Babilonului, puterile politice își vor satisface răzbunarea lor asupra sistemului încărcat cu vină, sub al cărui jug vor sta până în momentul acela. Dar aici este ca și cum ni s-ar oferi o privire înapoia perdelei și noi putem vedea, că aceste puteri exercită de fapt voia lui Dumnezeu, oricare ar fi gândurile lor în această privință. Dumnezeu a hotărât pustiirea acestui sistem stricat, și El va folosi, ca unelte executive, fiara și împărații subordonați ei. »Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească gândul Său.« Observăm deosebirea dintre *inimile* lor și *gândul* Său. Potrivit dorinței inimii lor ei vor face lucrarea de pustiire, dar fără să-și dea seama vor acționa potrivit gândului lui Dumnezeu și vor împlini hotărârea Lui. Inimile și gândurile puterilor lumii vor fi îndreptate în armonie spre această lucrare. Cu plăcere și hotărâre fermă vor împlini misiunea, la care, fără ca ei să știe, Dumnezeu i-a hotărât. Acesta pare să fie gândul din acest verset.

În afară de aceasta cei zece împărați vor da »împărăția lor fiarei, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.« În aceasta se exprimă supunerea absolută față de fiară. Ei nu vor fi în stare să-și mențină împărățiile independente. De aceea se vor supune de bună voie fiarei, atât pe ei înșiși cât și împărățiile lor, care va fi domnul și stăpânul lor, care le va lăsa numai o umbră din împărăția lor. Puterea efectivă va fi în mâinile fiarei (capitolul 13,2-7). Vedem în acest verset 17, că Dumnezeu Însuși este cel care aduce împărații la atitudinea și felul de acționare descris în versetul 13. Toate mișcările sub puterile Europei din timpul Necazului cel mare, care va veni, vor conduce la împlinirea »Cuvântului lui Dumnezeu« profetic. Cei zece împărați, după nimicirea Babilonului, se vor supune pe deplin fiarei (versetele 13.17). Înainte vor pune puterea lor la dispoziția *femeii*, după aceea se vor preda *fiarei*. Durata domniei fiarei în timpul necazului

cel mare este totodată perioada de timp în care cele zece coarne sau împărați își vor exercita¹⁴⁰ autoritatea. Acesta va fi timpul *înainte și după* căderea Babilonului; subordonarea totală a puterilor față de fiară va avea loc abia după înlăturarea sistemului religios și va fi o consecință a acestui eveniment.

Dumnezeu lucrează în ascuns, însă cu toate acestea efectiv și realmente în toate schimbările politice ale timpului nostru. Omul de stat cu mintea ageră și diplomatul iscusit sunt numai unelte în mâna Domnului. Ei înșiși nu știu aceasta. Egoismul lor și țelurile politice pot influența acțiunile lor, dar Dumnezeu lucrează și prin aceasta neîncetat pentru a-Și atinge ținta. Ținta Lui este, nu numai în cer, ci și pe pământ să se desfășoare slava Fiului Său și să devină public vizibilă. Împărații și oamenii de stat trebuie, chiar dacă ei se împotrivesc planului lui Dumnezeu, fără să-și dea seama, să contribuie la împlinirea lui. Dumnezeu nu este indiferent, ci fără să fie văzut stă înapoia acțiunii oamenilor. Chiar și atitudinea celor zece împărați din viitor față de Babilon și față de fiară, față de puterile bisericești și lumești, este condusă de Dumnezeu, și toate trebuie să contribuie la împlinirea cuvintelor Lui.

Reședința domniei femeii

18. - »Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are împărăția peste împărații pământului.« - Papalitatea stă într-o legătură indestructibilă cu orașul Roma. Babilonul cel mare din viitor reprezintă ultima treaptă de evoluție, starea pe deplin coaptă a sistemului papal. Reședința lui este desigur Roma, unde a fost dintotdeauna. *Acolo* au fost învățate învățăturile batjocoritoare și *acolo* s-au stabilit pretenții, care înalță pe om mai presus decât orice măsură cuvenită. În timpurile de decădere, care vor veni, rătăcirile papale se vor desfășura și mai mult. De aceea aici se vorbește despre orașul Roma. Femeia este »cetatea cea mare«; dar prin aceasta nu se înțelege mulțimea caselor orașului Roma, ci sistemul, care ca unealtă a lui Satan își va exercita de acolo, până la nimicirea lui, influența sa nimicitoare asupra popoarelor unei creștinătăți decăzute. Ultimul verset al acestui capitol deosebit de interesant constată un adevăr simplu, dar important.

O privire de ansamblu a adevărilor și temelor prezentate în acest capitol este cu siguranță de folos.

Privire retrospectivă asupra capitolului

Scopul nemijlocit al acestui capitol, și al capitolului care urmează, este să completeze printr-o prezentare detaliată cele două comunicări anterioare, scurte, despre Babilon (capitolul 14,8; 16,19). Aici este redată o descriere completă a ființei și soartei lui. Dar în afară de Babilon mai este tratat și un alt obiect al judecății. Fiara, puterea statală dușmană, ocupă un loc nu neînsemnat în acest capitol. Deci cele două subiecte principale sunt Babilonul, ca sistem religios, și fiara, ca autoritatea puterii statale, însă Babilonul are întâietatea. Fiara, care în alte locuri stă pe prim plan (capitolul 13), apare aici pe locul doi față de Babilon, curva.

Capitolul se împarte în două părți. Prima parte conține viziunea, care a fost arătată vizionarului (versetele 1-6), partea doua conține explicarea celor întâmplare, făcută de unul din îngerii celor șapte potire (versetele 7-18). Observăm că explicația depășește considerabil ce a fost văzut în viziune. Asemănător găsim și în Daniel 2 și Matei 13; și acolo explicația conține învățături *suplimentare* celor arătate în vis, viziune sau pildă.

Îngerul a vorbit mai întâi despre curva cea mare, care este coaptă pentru judecată (versetul 1). Din cauza *rătăcirii* îngrozitoare și foarte răspândite, a cărei întruchipare este ea, ea este numită

¹⁴⁰ Cuvintele »primesc autoritate, ca împărați, *un ceas* împreună cu fiara« (versetul 12) înseamnă, că coarnele și fiara vor domni în *același* timp.

»Babilonul cel mare«¹⁴¹. Ea este și »curva cea mare«, din cauza sistemului ei îngrozitor de sfințenie aparentă și dorința arzătoare după sufletele și trupurile oamenilor. În denumirea *curvă* se exprimă caracterul ei imoral (desigur în sens spiritual). Ea este numită și simplu o femeie, deoarece în aceasta este un indiciu la poziția de subordonare (1 Corinteni 11,3). Ea simulează că este supusă lui Hristos, așa cum este în realitate și cu bucurie Adunarea (Efeseni 5,23-25). În cazul acestei femei sunt însă afirmații fără conținut și neadevărate. În realitate n-o interesează Hristos. Ea nu vrea nicidecum să se supună conducerii Lui și să-L aibă pe El ca și Cap.

Ea stă pe »multe ape« (versetul 1). Aceste ape reprezintă simbolic marea mulțime a omenirii (versetul 15), pe care femeia a atras-o în vraja ei, ca în cele din urmă să-i ducă în pieirea veșnică.

După aceea îngerul a vorbit despre împărați și locuitorii pământului și de relația lor cu curva (versetul 2). Aceste relații sunt mai strânse decât cele din versetul 1. Acolo se vorbește despre influența generală și vastă a curvei, aici despre relațiile directe cu ea. După înțelegerea noastră în primul verset este vorba de lumea întregă, în al doilea numai de aceia care se numesc creștini sau sunt numiți creștini. Împărații pământului« nu sunt aceiași cu cei zece împărați din versetul 12. Aceștia din urmă sunt împărați din interiorul împărăției romane, în timp ce primii reprezintă pe conducătorii și persoanele de conducere din creștinătate în general.

Apoi femeia este văzută »stând pe o fiară stacojie« (versetul 3). Este aceeași fiară, aceeași putere ca și în capitolul 13,1-8. Vechea împărăție romană, care de multe secole nu mai există, este văzută aici din nou în profeție, îmbrăcată cu strălucirea și domnia lumii, așa cum lasă să se înțeleagă culoarea stacojie. Și femeia era îmbrăcată în stacojiu, și culoarea roșie ca focul a balaurului este asemenea acesteia (capitolul 12,3). Cât de mare este dorința după strălucirea și fastul lumii acesteia! Femeia șade pe fiară, un indiciu la faptul că puterea statală îi este supusă. Fiara, care a dat balaurului putere și autoritate mondială, este numai slujitoarea și unealta femeii. Pretențiile ei arogante vor fi susținute un timp de puterea lumii.

Ioan a văzut fiara »plină cu nume de hulă«. Oricât de stricăta ar fi femeia, această formă impertinentă și deschisă de nelegiuire nu se recunoaște niciodată vinovată. Înșelătorie și amăgire, stricăciune, acte de violență, mândrie, aroganță și păcate nerușinate de tot felul sunt atribuite ca povară sistemului bisericesc al Babilonului, curvei, dar *fiara* se face vinovată de hule și tăgăduirea publică a lui Dumnezeu și a lui Hristos. Numele de hulă de pe capul fiarei (capitolul 13,1) înseamnă că autoritatea executivă va purta această vină, dar aici vedem că întreaga structură statală este caracterizată de aceasta. Atunci va dispărea orice teamă de Dumnezeu și împărăția în toate părțile ei va decădea total acestui păcat îngrozitor.

După aceea se spune despre fiară, că are »șapte capete și zece coarne«, ceea ce se repetă în versetul 7. În mod asemănător este descrisă fiara în capitolul 13,1 și balaurul în capitolul 12,3. Balaurul are diademe pe capetele lui, nu pe coarnele lui. Dimpotrivă, în capitolul 13,1 *coarnele* fiarei au diademe, și pe capetele ei sunt nume (sau expresii clare, vizibile și care se pot citi) de hulă. În capitolul 17 nu se văd diademe nici pe capetele și nici pe coarnele fiarei. Prin aceasta este descris caracterul general al fiarei, acest cel mai important sprijinitor al sistemului religios fals și stricat, care va domina împărăția și își va extinde influența asupra întregii creștinătăți decăzute. La prima vedere pare ciudat, că fiara, căreia Satan îi va încredința așa de generos puterea și autoritatea sa, va fi atunci un sclav de bună voie la picioarele femeii, dar fastul ei strălucitor și influența ei ademenitoare se aseamănă cu frânghiile de mătase, care vor încătușa pentru un timp chiar și căpetenia puternică a imperiului de scăunelul picioarelor tronului său.

După studiul fiarei, privirile sunt îndreptate din nou asupra femeii, care este îmbrăcată și împodobită cu tot ce în lume are valoarea cea mai mare (versetul 4). Ea are și un pahar de aur în mâna ei, dar acesta este »plin de urâciuni (idolatrie) și de necurățiile curviei ei«. Toți cei care beau din paharul ei, și vor fi milioane care vor bea, vor fi judecați în sens spiritual.

Numele ei întreit, care descoperă caracterul ei, stă scris vizibil pe fruntea ei (versetul 5). Prima parte, »taina«, înseamnă fără îndoială *taina nedreptății*. Partea a doua a numelui ei, »Babilonul

¹⁴¹ Numele Babel sau Babilon înseamnă încurcătură (Geneza 11,9).

cel mare», vorbește despre pustiirea spirituală, pe care a provocat-o și o provoacă această femeie. Ea a umplut creștinătatea cu mulțimea răului ei și a dus-o într-o *dezordine* lipsită de speranță. Partea a treia a numelui femeii arată caracterul ei cel mai rău: »Mama curvelor și a urâciunilor pământului«. Orice sistem, care urmează căile femeii și imită faptele ei, însușindu-și învățăturile și principiile ei și preia forma ei de slujire lui Dumnezeu și acum sau mai târziu se adaptează cu totul bisericii romane, trebuie privit ca urmaș al acesteia. Ea este mama sau originea oricărui sistem religios.

Sistemul simbolic reprezentat prin femeie este pătat nu numai de curvia sa, ci și de *sânge*. »Și am văzut femeia îmbătată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Isus« (versetul 6). Roma papală a întrecut chiar și Roma păgână în ceea ce privește cruzimea și vărsarea de sânge, și deoarece prin posedarea Sfintei Scripturi a fost mai bine învățată, vina ei este cu mult mai mare. Femeia a mărturisit că este mireasa lui Hristos, și cu toate acestea a ucis intenționat pe aceia care au fost salvați prin sângele Mielului. Probabil că biserica romană gândea, că prin uciderea sfinților va face o slujbă pentru Dumnezeu (Ioan 16,2), dar tocmai aceasta arată orbirea îngrozitoare, din cauza căreia a fost sortită judecății. Uimirea mare a vizionarului nu a fost provocată de prigonirile din partea fiarei (capitolul 13,7), ci din partea femeii, pretinsa mireasă a lui Hristos, cu toate că deseori nu ea, ci fiara va ucide efectiv pe sfinți. Femeia este însă puterea care stă înapoia acestor acțiuni.

În partea a doua a capitolului se explică »taina femeii și a fiarei care o poartă« (versetul 7). Este o taină dublă, cea a femeii și cea a fiarei. Într-un anumit sens este replica deformată a tainei nou testamentale dintre Hristos și Adunare. Aici este mai întâi numită femeia, în Efeseni 5,32 stă pe drept Hristos pe primul loc.

Taina fiarei este explicată însă mai întâi, amintindu-se patru perioade diferite ale istoriei ei (versetul 8). Fiara »era«; într-o succesiune îndelungată de domnitori, fiara a existat ca un imperiu mare, stabil - »Nu este«; astăzi nu mai există acest imperiu. Desigur, țările și ținuturile au rămas, care odinioară făceau parte din imperiu, dar imperiul ca atare și-a găsit sfârșitul lipsit de glorie în anul 476 după Hristos. Vechiul imperiu mare și renumit a încetat de mai multe secole să existe. – Dar »urmează să se ridice din Adânc«. Aici nu se vorbește de ridicarea efectivă a fiarei din mare (capitolul 13,1), care acum este încă viitoare. Ridicarea din Adânc va avea loc după aceea, la mijlocul ultimei săptămână-an profetică. Imperiul reinstaurat va arăta atunci clar caracterul lui satanic. – În cele din urmă »va merge la pieire«. Aceasta este soarta definitivă și veșnică a fiarei. Imperiul se va prăbuși, și domnitorul, capul personal al împărăției, va fi aruncat *de viu* în iazul de foc (capitolul 19,20), împreună cu sprijinitorul lui la rău, profetul mincinos. Domnul și conducătorul lor comun, diavolul, va trebui o mie de ani după aceea să-i urmeze în același loc de chin (capitolul 20,10). Reapariția fiarei va fi pentru toți, cu excepția celor aleși, un prilej de uimire (versetul 8). De două ori se vorbește despre uimirea lumii vinovate și dusă în rătăcire, și de fiecare dată uimirea este provocată de reapariția fiarei pe planul istoriei (capitolul 13,3 și 17,8).

»Cele șapte capete sunt șapte munți« (versetul 9). Prin aceasta se înțeleg cele șapte coline, pe care este clădită Roma. Femeia șade pe fiară și pe cei șapte munți, și anume în Roma celor șapte coline. Roma este așa de strâns legată de evoluția și existența sistemului papal, că o despărțire este imposibilă.

În afară de aceasta, cele șapte capete înseamnă totodată șapte forme de guvernare diferite și succesive, care au existat și vor exista în așa-zisa „cetate veșnică”. Capetele sunt »șapte împărați«, din care cinci au căzut (versetul 10). Unii au văzut în cele cinci capete căzute, cele cinci imperii succesive; al Egiptului, al Asiriei, al Babelului (sau Babilonului), al Persiei și al Greciei. Alții se referă la primii împărați ai Romei; Augustus, Tiberius, Caligula, Claudius și Nero. Prima presupunere nu poate fi corectă, căci în această profeție se vorbește numai de o fiară, deci de imperiul roman, care s-a făcut deosebit de vinovat prin condamnarea și răstignirea Domnului Isus și împrăștierea iudeilor. Tot așa de puțin corectă poate fi a doua teorie, căci capetele reprezintă *diverse forme de guvernare*. Acești împărați ar putea fi denumiți mai degrabă

»coarne«, dar ei nu pot fi »capete«. Ei toți alcătuiesc împreună *un* cap, o formă de guvernare, și anume cea regală. După ce el a amintit cele cinci forme de stat și de guvernare, îngerul continuă, și spune, »unul este«. Prin aceasta se referă la forma împărătească care exista în timpul lui Ioan, în vorbirea simbolică capul al șaselea. O alta, a șaptea, urmează să vină. Ea va fi numai de scurtă durată și va trece în a opta. Forma a opta, și ultima, a împărăției este subiectul unor interese deosebite. Omul lui Satan și împăratul este »al optulea«. Caracteristicile împărăției în ultima ei formă vor corespunde originii ei »din Adânc«. Această formă deosebită va fi pe drept numită a opta, dar ea este și »dintre cei șapte« (versetul 11), pentru că – privit din exterior – forma a șaptea de guvernare va continua să existe. Ultimele două forme ale împărăției se vor deosebi între ele prin aceea, că fiara se va ridica odată »din mare« și apoi »din Adânc«. În mod corespunzător se va schimba natura lăuntrică a împărăției, cu toate că în exterior probabil vor avea loc puține schimbări. Dar judecata infailibilă a lui Dumnezeu va ajunge această putere vinovată, păcătoasă. De două ori se spune, că fiara va merge la pieire (versetul 8 și 11).

În continuare este redat înțelesul celor zece coarne ale fiarei (versetul 12). Aceste coarne sunt zece împărați, care vor apărea în scenă numai în același timp și împreună cu fiara; durata domniei fiarei este și durata lor de guvernare. Tot gândul și planul acestor zece împărați va fi îndreptat să se supună pe deplin voii fiarei și să-i slujească (versetul 13).

După aceea urmează o privire mai dinainte asupra războiului cu Mielul (versetul 14). Fiara și împărații aliați cu ea se vor ridica împreună cu oștirile lor împotriva Mielului în puterea Sa și împotriva oștirii Lui – împotriva Aceluia care este Domnul și Împăratul¹⁴² tuturor. Este același război, care este descris impresionant în capitolul 19,11-21. În acest al 17-lea capitol este amintită, privită mai dinainte, ultima acțiune a fiarei și a împăraților subordonați ei. În realitate aceasta va avea loc puțin timp mai târziu. Înainte de acest război final vor avea loc alte evenimente.

Apele, pe care șade curva (versetul 1), reprezintă »popoare și mulțimi și națiuni și limbi«. Prin aceasta se poate evalua influența ei spirituală actuală, care va depăși cu mult granițele țărilor pământului profetic. Mulțimea omenirii, fie că trăiesc într-un stat cu reguli stabilite, sau nu, vor ajunge sub influența curvei. »Apele cele multe« (versetul 1) arată că suita fiarei va fi numeroasă.

În versetul 16 sunt văzute cele zece coarne, sau împărații, în activitate neobișnuită. Împreună cu fiara se vor îndrepta împotriva curvei, pe care au sprijinit-o până în momentul acela, și o vor nimici. Ei o vor pustii și îi vor lua bogăția. Europa, cel puțin partea ei vestică, va fi pentru un timp ademenită de fastul orbitor și înșelător al femeii, dar în cele din urmă vor rupe cătușele și o vor nimici. Activitatea împăraților și a fiarei va fi determinată de sentimente de răzbunare, dar cu toate acestea este voia lui Dumnezeu, pe care ei o vor împlini fără să-și dea seama (versetul 17). După aceea cei zece împărați vor fi liberi să predea fiarei toată autoritatea lor și împărăția lor, așa că domnitorul împărăției va putea să umple scena profetică ca singurul deținător al puterii, până când el însuși va fi judecat de Domnul. Toate lucrurile se vor petrece, »până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu«. În versetele 16 și 17 cele zece coarne și cei zece împărați sunt în prim plan.

După aceea se arată legătura dintre sistemul roman, la a cărui părășie păcătoasă se numără câteva sute de milioane de suflete, și orașul Roma (versetul 18). Versetul conține simpla constatare a unei realități cunoscute și general recunoscute.

Făcând în încheiere această privire retrospectivă, dorim încă o dată să atragem atenția la deosebirea dintre curvă și Mireasa Mielului. Capitolele 17 și 18 se ocupă cu curva, Mireasa este una din temele principale ale capitolului următor. În ambele cazuri se vorbește despre o *femeie* și despre o *cetate*, dar în ce opoziție stau ele una față de cealaltă!

¹⁴² În capitolul 19,16 ordinea este inversă. Acolo El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor, aici este Domnul domnilor și Împăratul împăraților.

În capitolul următor se vede partea lumească a femeii. Sistemul reprezentat prin Babilon este o unire a bogăției lumești cu aroganța religioasă. Curvia femeii este unirea ei cu lumea, care este »dușmănie față de Dumnezeu« (Iacov 4,4).

Cineva a scris pe drept despre acest capitol: „În capitol, vizionarul se uimește la privirea strălucirii și vinei femeii, în timp ce el în capitolul 18 descrie într-o vorbire deosebit de sublimă și mișcătoare vaietele lumii cu privire la soarta ei.”

Capitolul 18

Tânguială pe pământ și bucurie în cer din pricina căderii Babilonului

Îngerul și strigătul lui

1.-2. - »După aceea am văzut un alt înger coborând din cer, având mare autoritate; și pământul a fost luminat de gloria lui. Și a strigat cu glas tare spunând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare!”« - Cu toate că tema Babilon este reluată în acest capitol, ea conține o revelație suplimentară, care a fost dată într-o viziune. Cuvintele »după aceea« (capitolul 4,1; 7,1.9; 15,5) arată un început nou, lucruri noi sau împrejurări noi; uneori ele servesc să îndrepte atenția asupra apartenenței comune a lucrurilor care urmează. De aceea și acest capitol este foarte interesant. Desigur Babilonul stă în capitolul 17 și 18 pe prim plan și chiar și în primele trei versete ale capitolului următor. Fiara și cei zece împărați, uneltele pentru nimicirea Babilonului (capitolul 17,6), nu sunt aici nici măcar o singură dată amintite. În acest capitol dispar uneltele umane și se arată că nimicirea acestui sistem stricat va porni de la Dumnezeu¹⁴³.

Îngerul din versetul 1 este »un alt înger« decât îngerii cu potire (capitolul 17,1; 21,9). Faptul că îngerul a coborât »din cer«, arată că judecata se face din cer și că *acolo* sunt interese mari pentru caracterul și soarta Babilonului. Acest înger avea »mare autoritate«. Și în lumea îngerilor sunt gradări și ierarhii. În slujba lor și în poziția lor unii dintre ei sunt mai presus de alții. Autoritate posedă toți (2 Tesaloniceni 1,7; 2 Petru 2,11), dar unora li s-a încredințat autoritate deosebită, ca în anumite situații să acționeze pentru Dumnezeu; alții au o autoritate limitată într-un anumit domeniu, însă niciunui din îngerii nu i-a fost acordată autoritate absolută. Domnului Isus Hristos i-a fost dată »toată autoritatea în cer și pe pământ«; El este ca Om și ca Fiu rânduit de Dumnezeu să fie Moștenitorul *tuturor* lucrurilor (Matei 28,18; 11,27; Evrei 1,2). Ca și Creator El are dreptul de sine stătător și nelimitat la domnia asupra *tuturor* (Coloseni 1,16), care se bazează pe drepturile și gloria Persoanei Sale ca Dumnezeu; acesta nu este un drept care I-a fost acordat.

Îngerul din versetul acesta, care avea o mare autoritate, este probabil îngerul căruia i-a fost încredințată judecata asupra Babilonului. Este clar, că el vestește căderea Babilonului înaintea exercitării judecății asupra lui. Lui i-a fost acordată o autoritate vastă, ca să aducă întreaga judecată asupra acestui sistem dăunător. »Pământul a fost luminat de gloria lui.« Din aceasta se recunoaște că Dumnezeu lucrează și că judecata este a Lui. Căderea Babilonului nu poate rămâne ascunsă. »Fumul arderii« lui (versetul 18) întunecă cerul și el se vede din depărtare. Dar pământul luminat – nu de soare, ci de gloria îngerului care coboară – depune mărturie despre faptul, că Dumnezeu ca drept Judecător exercită judecata Babilonului, oricare ar fi uneltele executive ale acestei judecăți. Este posibil ca acest »alt înger« să fie Hristos, ca și în capitolul 8,3 și 10,1.

2. - »Și a strigat cu glas tare spunând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare!”« -Marele Babilon simbolizează sistemul puternic, care, cu toate că este vinovat de falsitate și trădare a lui Hristos, poartă totuși numele Lui. Potrivit cu capitolul 17,16, căderea Babilonului va fi pricinuită

¹⁴³ W. Kelly a scris în privința aceasta, fidel înțelesului: „Judecata asupra Babilonului arată clar, că este o judecată despre care se spune, că este judecata lui Dumnezeu, dar care poate fi executată de oameni. În capitolul 17 vedem că Dumnezeu va folosi ca unelte pe cele zece coarne și fiara, ca să aducă judecata Sa asupra Babilonului. În capitolul 18 uneltele nu sunt amintite nici măcar cu un cuvânt. Avem în aceeași judecată atât partea lui Dumnezeu, cât și partea omului. Dumnezeu acționează în preștiința Sa folosind oameni ca mijloace ale Sale pentru executarea loviturii de judecată.”

de puterile din vest. Acolo am văzut, că fiara, căreia i se va da¹⁴⁴ puterea statală, va fi la început un timp slujitorul de bună voie al femeii. Splendoarea și mândria ei o va așeza pe fiară, și înfățișarea acesteia va stârni uimirea și admirația tuturor – cu excepția acelor ai căror ochi au fost deschiși prin harul lui Dumnezeu, ca să recunoască caracterul ei adevărat. Dar puterea statală, care va fi dată fiarei și nu femeii, va protesta sub constrângerea care i se va impune și se va ridica împotriva domniei intolerante. În afară de aceasta, purtătorii puterii statale, fără Dumnezeu, vor simți o dorință puternică după bogăția ei. De aceea cei zece împărați se vor uni cu fiara, ca s-o nimicească cu toată puterea împărăției. În exercitarea răzbunării asupra celui mai rău sistem al răului și tiraniei de sub soare, cei zece împărați aliați vor fi chiar mai înflăcărați decât fiara însăși. Femeia va fi jefuită de toate posesiunile și bogățiile ei, și acestea vor umple visteriile domnitorilor împărăției. Sistemul, pe care îl personifică femeia, va fi prăbușit până la cea mai de jos treaptă a înjosirii și va deveni chiar și pentru adepții lui de odinioară un subiect de dispreț. Va rămâne numai o grămadă de dărâmături. Puterea statală păcătoasă îl va prăbuși cu brutalitate. După aceea cei zece împărați împreună cu împărățiile lor se vor supune voinței ordinare și brutale a fiarei. Oricât de rea va fi starea sub femeie – starea sub voința nestăpânită a fiarei călăuzite de Satan va fi și mai rea.

Cuvântul îngerului puternic

2. - »Babilonul ... a devenit o locuință a demonilor și închisoare a oricărui duh necurat și închisoare a oricărei păsări necurate și urâte.« - Aceasta este sentința divină asupra ultimei stări a bisericii. Adunarea este potrivit gândurilor lui Dumnezeu un Templu sfânt în Domnul, o locuință a lui Dumnezeu în Duhul (Efeseni 2,21-22). Dar sistemul religios din timpul din urmă va fi așa de decăzut moral, că este o locuință a demonilor și a tot felul de duhuri necurate. În această stare este văzut Babilonul înainte de nimicirea lui.

Descrierea de aici se sprijină evident pe Isaia 13,21-22; în acest capitol, cel mai mare din profeții vechi a prorocit nimicirea completă a Babilonului, care odinioară avea domnia mondială, dar care apoi va fi complet distrus. Vedem aici în Babilon perechea vechiului Babilon. Așa – potrivit cuvintelor îngerului -, a ajuns biserica, care a mărturisit că este mireasa lui Hristos! Descrierea stării ei conține trei constatări, care în totalitatea lor oferă un tablou îngrozitor.

1. »O locuință a demonilor.« Locul propriu și normal al demonilor este Adâncul (Luca 8,31). Nu avem cunoștințe mai multe despre cine sau ce sunt demonii – dacă sunt îngeri căzuți sau sufletele oamenilor pierduți sau o categorie deosebită de ființe¹⁴⁵ pierdute, nenorocite. Demonii știu că în viitor vor fi în locul de chin. Este un gând uimitor, că atât Adâncul, „infernul”, cât și presupusa mireasă a lui Hristos de pe pământ sunt o locuință a demonilor. Putem înțelege bine, că Adâncul este locuința acestor mesageri ai lui Satan, dar că biserica mărturisitoare va deveni un astfel de loc, putem foarte greu pricepe.

2. »Închisoare a oricărui duh necurat.« Satan va strecura puterile lui spirituale ale răutății în sistemul bisericesc stricat. El îl va face o închisoare, în care se adună necurăția și infamia Adâncului. Acolo se aud strigăte de plâns și se comit tot felul de fapte rele. În Babilon se va găsi „orice duh necurat”.

3. »Închisoare a oricărei păsări necurate și urâte.« După înțelegerea noastră, demonii și duhurile necurate, despre care este vorba aici, sunt ființe cu personalitate proprie. Păsările

¹⁴⁴ Împăratului Nebucadnețar i-a fost încredințată puterea asupra lumii direct de către Dumnezeu (Daniel 2,37.38); imperiile care au urmat după aceea au venit la putere numai potrivit previziunii lui Dumnezeu, dar lor nu le-a fost oferită puterea categoric și direct. În ultimele zile ale celui de-al patrulea imperiu mondial Satan îl va dota cu puterea sa, cu tronul său și cu mare autoritate (Apocalipsa 13,2). Ce opoziție este între aceste două imperii, primul și al patrulea! Primului i-a dat Dumnezeu autoritatea, celui de-al patrulea îi va fi dată de Satan.

¹⁴⁵ Un capitol interesant, în care găsim tot ce noi putem ști despre demoni conține cartea „From Advent to Advent, or, The Outline of the Gospel according to St. Luke” de C. E. Stuart. Noi presupunem, că îngerii balaurului (Apocalipsa 12,7.9) sunt demoni.

răpitoare necurate și păsările, care vânează în întuneric, reprezintă simbolic multele și diferitele unelte ale lui Satan (Matei 13.4.32; Ieremia 5,27 și în mod deosebit Isaia 34,11-15), și anume pe acelea, care sunt deosebit de stricate și rele.

Babilonul este astfel o adevărată groapă a stricăciunii, o scârbă în ochii lui Dumnezeu.

Acuzațiile grave aduse Babilonului

3. - »Pentru că toate națiunile au băut din vinul furiei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin puterea luxului ei.« - În acest verset sunt numite trei motive pentru judecata lui Dumnezeu asupra Babilonului.

1. »Pentru că toate națiunile au băut din vinul furiei curviei ei.« Popoarele țărilor „creștine” au băut cu lăcomie vinul amețitor din paharul lui de aur. El a îndepărtat națiunile de la credințioșia lor față de Dumnezeu și de Hristos și face eforturi să îndrepte sentimentele mulțimii omenirii spre sine însuși. Popoarele creștinătății – nu numai ale unui domeniu, ci și al multor alte teritorii – au fost captivate de strălucirea „serviciilor lui divine”, de ceremoniile lui festive și de privirea îmbrăcăminte și ținutei lui luxuriante. Toate aceste lucruri sunt foarte potrivite pentru a acționa puternic asupra sufletului și fanteziei necontrolate a oamenilor neștiutori. La aceasta se adaugă condițiile favorabile, cu care el oferă mântuirea adeptilor lui, și pe de altă parte amenințarea, că în afara comunității lui nu există mântuire. Trebuie să ne mire, dacă națiunile cu privire la un sistem, care oferă astfel de avantaje, decad în extaz și lipsă de rațiune, îndeosebi le lipsește orice judecată corectă cu privire la adevărata stare a acestui sistem înaintea lui Dumnezeu? În timpul, despre care vorbește capitolul nostru, Biblia nu va mai avea nici un loc în conștiința oamenilor și nu va mai vorbi conștiinței mulțimii, nici chiar a oamenilor religioși. De aceea vor cădea ușor ademenirii Babilonului.

2. »Împărații pământului au curvit cu ea.« Domnitorii celor zece imperii, care vor aparține teritoriului împărăției romane reînstaurate, trebuie diferențiați de »împărații pământului«. Primii se vor ridica mai târziu împotriva curviei și o vor urî, o vor pustii și o vor arde (capitolul 17,16). În opoziție cu ei împărații și deținătorii puterii ai creștinătății își vor deplânge soarta (capitolul 18,9); *aceștia* sunt cei care au curvit cu Babilonul, și nu grupa deosebită a celor zece împărați din vest. – Prin splendoarea ei exterioară, biserica romană va acționa asupra sufletului oamenilor și *națiunile* se vor pleca înaintea *acestui* „dumnezeu”. Dar *împărații pământului*, persoanele de conducere, vor avea o vină mai mare. Așa cum se cuvine poziției lor, ar trebui să fie lucizi, dar ei se vor deda lingușirilor femeii. Biserica „îmbrățișază” lumea, ca să obțină un număr cât mai mare posibil de adepți și mari bogății, și lumea se bucură de îmbrățișarea ei, căci ea promite tuturor, celor care vin la ea și plătesc bine, cerul. „Cheile lui Petru” sunt legănate ademenitor înaintea ochilor împăraților și popoarelor, și astfel scaunul „locuitorului lui Hristos” va fi ridicat la o înălțime, care nici în zilele cele mai glorioase ale papalității nu a fost – în secolele unsprezece, doisprezece și treisprezece, când aroganța și mândria Romei s-a arătat deosebit de clar.

3. »Negustorii pământului s-au îmbogățit prin puterea luxului ei.« Această a treia grupă face cu ea comerț aducător de câștig. Totdeauna au fost numeroși oameni care din pricina câștigului s-au alipit bisericii, folosind ajutoarele acesteia pentru satisfacerea intereselor lumesti proprii. Babilonul pune o momeală unor astfel de oameni. Plinătatea măreției ei atrage pe negustorii pământului și ei se pot îmbogăți prin cheltuiala acesteia. Dar curând se va schimba situația și atunci acești negustori vor plânge și se vor tângui din cauza pustiirii sistemului prin care ei au devenit bogăți.

O chemare la despărțire

4.-5. - »Și am auzit un alt glas din cer, spunând: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași păcatelor ei și să nu primiți din plăgile ei, pentru că păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a amintit de nedreptățile ei.”« - Acest »alt glas din cer« trebuie diferențiat de glasul unui »alt înger« din versetul 1. Acest alt glas de aici a rostit gândurile lui Dumnezeu, cu care toți cei din cer sunt în concordanță.

Solicitarea »**Ieșiți din ea, poporul Meu**« (compară cu Isaia 48,20; Ieremia 51,6) are desigur totdeauna valabilitate și niciodată nu este de prisos acolo unde și când se arată *principiile* Babilonului. Dar în timpul din urmă această poruncă, această atenționare își va avea însemnătatea ei deosebită. Babilonul nu poate fi transformat după principiile biblice, și de aceea pentru cei credincioși există totdeauna un drum deschis – drumul despărțirii totale de tot ce în mod fals își atribuie numele lui Hristos. Fără îndoială în Babilon se vor găsi, chiar și în starea lui cea mai rea, stricată, unii credincioși adevărați, care probabil prin aceasta vor încerca să scape de prigoane și de moarte. Acești adepți vor trebui să facă o despărțire totală de Babilon; altfel, dacă rămân în el, vor avea parte de plăgile care vor veni asupra lui. De ce natură vor fi aceste plăgi, se spune în versetul 8: »moarte și întristare și foamete«.

1. »Ca să nu fiți părtași păcatelor ei.« Prin rămânerea în Babilon vor fi părtași la *vina* lui.

2. »Să nu primiți din plăgile ei.« Atenționarea este rostită și din cauza *urmărilor* care rezultă din acționarea lui Dumnezeu în guvernare și judecată.

Amenințarea divină nu pune nicidecum la îndoială siguranța *veșnică* a celor *mântuiți*. Dar aici se vorbește clar de *vină* și *pedeapsa* tuturor celor care rămân în Babilon. Dumnezeu va lovi întreg sistemul bisericesc decăzut cu nimicire totală și definitivă și cu privire la această revărsare finală a mâniei Sale (numită aici »plăgi«) este emisă această ultimă strigare urgentă: »Ieșiți din ea, poporul Meu«. Presupunem ca de la sine înțeles, că ieșirea sfinților din Babilonul simbolic se va încheia înainte de ultima lovitură, care – vorbind simbolic – va dărâma în praf această cetate. Cineva a spus: „Judecata deplină va veni după ce poporul lui Dumnezeu a ieșit din ea.”

5. - »Pentru că păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a amintit de nedreptățile ei.« - În aceste cuvinte este răspunsul la întrebarea, de ce trebuie să vină de la Dumnezeu o judecată așa de grea asupra Babilonului. De la primul legământ *fără* Dumnezeu, care avea ca subiect Babel, citim: »Veniți să ne construim o cetate și un turn cu vârful până la cer« (Geneza 11,4). Voiau să facă din *pietre* un monument statornic al nebuliei lor. Dar aici mulțimea *păcatelor* Babilonului »au ajuns până la cer« - un fel de monument al rușinii lor, măcar de ar recunoaște-o¹⁴⁶. Ce tablou nimerit este prezentat aici: un turn ca cel din Babel, dar nu din pietre, ci din păcate, din păcate multe, grele, temerare și ticăloase, pe care ei le-au făcut. »Dumnezeu Și-a amintit de nedreptățile ei«, și de aceea El trebuie să aducă o judecată grea și necruțătoare asupra Babilonului, și El o va aduce.

Răsplătirea dreaptă

6. - »Răsplățiți-o cum va răsplătit și ea; și întoarceți-i dublu, potrivit faptelor ei. Amestecați-i dublu în paharul în care a amestecat și ea.« - Dumnezeu acționează în dreptatea de răsplătire. Acest principiu este valabil astăzi și, așa cum arată acest verset, va fi valabil și în viitor. Vedem aici confirmat, că Dumnezeu acționează potrivit acestui principiu cu grupe de mulți oameni, cu sisteme omenești și cu popoare întregi. În Matei 7,2 vedem aplicarea aceluiași principiu la persoane particulare. – Legea cere »ochi pentru ochi«, deci un ochi pentru un ochi;

¹⁴⁶ Compară Ezra 9,6 și Ieremia 51,9. În Ieremia 51 vedem realmente Babel sau Babilonul, aici vedem Babilonul simbolic, care este perechea primului Babilon.

aici răsplătirea va depăși cu mult acest principiu. Măsura răsplătirii trebuie dublată pentru Babilon.

Mândria înaintea căderii

7.-8. - »Pe cât s-a glorificat și a trăit în lux, pe atât dați-i chin și întristare! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă și nu sunt văduvă și nu voi vedea nicidecum întristare”, de aceea, într-o singură zi vor veni plăgile ei, moarte și întristare și foamete și va fi arsă în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care o judecă, este puternic.» - Marele Babilon este caracterizat în *exterior* prin aceea, că s-a glorificat singur și a trăit în lux. Nu a fost interesat de glorificarea Domnului, ci de strângerea abundentă a comorilor lumii. Atitudinea lui *lăuntrică*, care este adusă la lumină aici prin Duhul lui Dumnezeu, lasă să se recunoască toată mândria și aroganța lui. El se laudă cu stăpânirea regală și bunăstarea pe pământ. Chiar dacă norii judecății se aglomerează, el zice totuși în inima lui: „Șed ca împărăteasă și nu sunt văduvă și nu voi vedea nicidecum întristare”. Dar în versetul 8 se anunță judecata gata să vină și definitivă din mâna lui Dumnezeu. Deodată, într-o zi vor veni plăgile ei: moarte și întristare și foamete. În afară de aceasta cuvintele »va fi arsă în foc« arată nimicirea lui *completă*. Împărații pământului se vor plânge de judecata venită asupra lui, dar nu vor putea să-i ajute. Focul înseamnă sfârșitul Babilonului. Dumnezeul Atotputernic va judeca Babilonul, chiar dacă El folosește oameni pentru efectuarea judecății. Cineva a spus: „Roma năzuiește după putere, dar puterea ei nu este nimic. Domnul este puternic, Cel care o va judeca.”

Plângerea asupra Babilonului

Versetele 9 până la 19 conțin „plângerile” asupra Babilonului. Mulți vor lua parte la întristare și plângere, deoarece prin căderea lui într-un fel sau altul vor avea de suferit. Însemnătatea întregii secțiuni este așa ușor de înțeles, că nu este nevoie de a intra în detalii cu explicațiile. Comerțul cu Babilon cuprinde 29 de mărfuri diferite. Lista este începută în versetele 12 și 13 cu aurul, iar pe ultimul loc sunt sufletele oamenilor. Prăbușirea Babilonului va influența grav întreaga viață economică și socială a lumii, și de aceea se vor plânge de judecata lui toți aceia care au avut de câștigat de pe urma luxului și bogăției lui și au avut câștig din relațiile cu el.

9.-10. - »Și împărații pământului, care au curvit și au trăit în lux cu ea, vor plânge și se vor jeli pentru ea, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe, de teama chinului ei, spunând: „Vai, vai, cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare! Pentru că într-un singur ceas și-a venit judecata!”« - »Împărații pământului« vor merge în fruntea tristeții generale. Mai înainte ei au fost cel mai strâns legați cu el, și de aceea ei simt pierderea mult mai dureros decât ceilalți. Acești împărați nu trebuie confundați cu cei zece împărați, care urăsc femeia și care vor exercita judecata asupra ei (capitolul 17,16). În opoziție cu cei zece împărați, împărații pământului se vor întrista cu privire la el, dar nu vor fi în stare să împiedice nimicirea lui. În împărații pământului vedem pe conducătorii religioși de frunte din creștinătate. Ei vor fi umpluți de frică, vor sta departe și (în această vorbire simbolică) vor vedea arderea îngrozitoare și nimicitoare a acestui sistem puternic, cu care au fost așa de strâns legați și au trăit în lux. Atunci vor tremura din cauza gravității judecății venite deodată, care va veni »într-un ceas«.

11.-13. - »Și negustorii pământului vor plânge și se vor întrista pentru ea, pentru că nimeni nu le va mai cumpăra marfa: marfă de aur, și argint, și pietre prețioase, și perle, și în subțire, și purpură, și mătase, și stacojiu, și orice lemn aromat, și orice obiect din fildeș, și orice obiect din cel mai prețios lemn, și din aramă, și din fier, și din marmură, și

scorțișoară, și plante aromate, și tămâie, și mir, și tămâie din Liban, și vin, și untdelemn, și făină fină, și grâu, și vite, și oi, și cai, și care, și trupuri și suflete omenești.« - »Negustorii pământului« urmează în lista celor întristați cu privire la Babilon. Ei nu vor fi întristați din cauza dragostei lor față de sistem, ci simplu, pentru că afacerile lor încetează și bogăția lor nu mai crește. Babilon nu este numai un sistem religios, ci și punctul central al marilor interese economice. Diferitele feluri de mărfuri, produse ale tuturor țărilor, lasă să se recunoască influența vastă a Babilonului, și noi vedem totodată, că el trage la sine bogățiile lumii. Meditativ privim lista vastă a materialelor de negoț, lumești și bisericești. Printre altele mărfuri sunt enumerate și trupurile și sufletele oamenilor, și anume ca ultime, deoarece ele au importanța cea mai redusă. În enumerarea mărfurilor, Babilonul este depozitul și magazinul universal al lumii, care conține toate lucrurile mult prețuite, dar și lucruri de mică valoare. Articolele pot fi încadrate în șapte grupe de mărfuri:

1. Obiecte de valoare și de podoabă, cum ar fi aurul, argintul, pietrele prețioase și perlele.
2. Îmbrăcăminte prețioasă și materiale din in subțire, purpură, mătase și stacojiu.
3. Mobilă de lux și obiecte de mobilier din cele mai scumpe sorturi de lemn, fildeș, metale și marmură.
4. Mirodenii prețioase și materiale parfumate, cum ar fi scorțișoara, plante aromate, tămâia, mirul.
5. Materii pentru o viață de plăceri, cum ar fi vinul, untdelemnul, făina fină, grâu, vite și oi.
6. Dotații pentru paradă, cum ar fi cai și care.
7. Obiecte ale unui comerț rușinos: trupurile și sufletele oamenilor.

14. - »Și fructele dorite de sufletul tău s-au depărtat de la tine. Și toate cele alese și strălucite au pierit de la tine și nu le vor mai găsi nicidecum.« - Cântecul de jale al negustorilor este întrerupt prin această scurtă intercalare din acest verset. Un glas din cer se adresează direct Babilonului și vorbește despre urmările judecății lui. Încetarea completă a negoțului cu el de către cei mulți, care mai înainte erau uniți cu el, de la împărați și până la țărani, îl vor părăsi ca pe o epavă. Toate sursele de ajutor vor seca; el va fi jefuit de toate mijloacele care mai înainte îi asigurau existența în mulțumire de sine. Ce a slujit pentru mândria lui și îi părea vital, va fi nimicuit definitiv prin lovitura deodată a mâinii lui Dumnezeu.

15.-16. - »Negustorii acestor lucruri, care s-au îmbogățit prin ea, vor sta departe, de teama chinului ei, plângând și întristându-se și spunând: „Vai, vai, cetatea cea mare, cea îmbrăcată cu in subțire și purpură și stacojiu, și împodobită cu aur și pietre prețioase și perle! Pentru că într-un singur ceas a fost pustiită o bogăție așa de mare.”« - Aici se continuă plângerile de durere. Toată mulțimea negustorilor, toți, »care s-au îmbogățit prin ea«, vor plânge din cauza lui și se vor văita cu cuvinte asemănătoare cu ale împăraților (versetul 10). O diferență însă se observă. Împărații spun în plângerea lor: »într-un singur ceas ți-a venit judecata«, în timp ce negustorii spun: »într-un singur ceas a fost pustiită o bogăție așa de mare.« Dacă rezumăm cele două constatări, putem deduce din ele, că judecata asupra Babilonului cuprinde în sine pustiirea tuturor posesiunilor lui lumești. Negustorii confirmă, ca a doua grupă, că lovitura de răsplătire a venit deodată și pe neașteptate din mâna Celui Atotputernic, »într-un ceas«.

17.-19. - »Și orice cârmaci, și oricine călătorește pe mare spre vreun loc, și marinarii, și toți cei care lucrează pe mare stăteau departe și, văzând fumul arderii ei, strigau spunând: „Care cetate este asemenea cetății celei mari?” Și își aruncau țărână pe capete și strigau, plângând și întristându-se, spunând: „Vai, vai, cetatea cea mare, în care s-au îmbogățit, prin belșugul ei, toți cei care aveau corăbii pe mare! Pentru că într-un singur ceas a fost pustiită!”« - În cele din urmă vor plânge și se vor tângui toți cei ce călătoresc pe mare, proprietarii de vapoare și personalul de pe vapoare, de pustiirea Babilonului. Ei, care de

asemenea »s-au îmbogățit prin belșugul ei«, vor simți dureros pierderea și într-o cântare de jale își vor aduce aminte de mărimea din trecut și de bogăția Babilonului. Ca a treia grupă, ei confirmă că pustiirea Babilonului a venit într-*un ceas*. În cântarea de jale asupra Tirului (Ezechiel 27) găsim unele asemănări.

Judecata asupra Babilonului se va face înaintea ochilor împăraților, negustorilor și a celor ce călătoresc pe mare, deci înaintea diferitelor grupe, care prin legătura cu el au avut avantaje și s-au îmbogățit. Chinul Babilonului îi va umple de groază.

Bucurie în cer

20. - »Bucură-te de ea, cerule, și voi, sfinților și apostolilor și profeților! Pentru că Dumnezeu a judecat cauza voastră împotriva ei.« - Glasul din cer este auzit mai întâi în versetul 4 și ultima dată în versetul 20. Aici cerul este chemat să se bucure. Dacă pe pământ se aud plângeri, în cer va fi bucurie. Cerul și locuitorii lui se vor uni în triumf asupra Babilonului. Trei grupe sunt numite în acest verset: sfinții, apostolii și profeții. Prima denumire cuprinde pe toți credincioșii care au înviat și pe cei transformați din timpul Vechiului și Noului Testament, cea de-a doua se referă la apostolii Noului Testament (Efeseni 4,11) inclusiv cei „doisprezece” (Luca 9,1); grupa a treia se referă la profeții Vechiului și Noului Testament. Aceste trei grupe se vor bucura în cer, căci »Dumnezeu a judecat cauza voastră împotriva ei«. Mulți dintre ei au suferit din partea Babilonului, dar atunci judecata dreaptă, pe care sfinții, apostolii și profeții au rostit-o mai dinainte asupra Babilonului, va fi executată de Dumnezeu Însuși.

Nimicirea completă și veșnică a Babilonului

21. - »Și un înger puternic a ridicat o piatră, ca o piatră mare de moară, și a aruncat-o în mare, spunând: „Cu o astfel de violență va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu se va mai găsi.« - Acțiunea măreață și foarte semnificativă a îngerului arată simbolic nimicirea completă a Babilonului în viitor. Un eveniment asemănător de dramatic, care arată nimicirea de durată a vechiului Babel, este descris în Ieremia 51,60-64; acolo a fost însă Seraia, cel care a acționat, aici este un înger puternic. Atât cetatea istorică cât și cetatea simbolică vor trebui, și vor fi nimicite total, deodată și cu *violență*. Este de folos să se studieze atent cele două capitole, Ieremia 51 și Apocalipsa 18, și să se compare.

22.-23. - »Și glas de cântăreți din harfă și de muzicanți și de cântăreți din flaut și de cântăreți din trâmbiță nicidecum nu se va mai auzi în tine și nici un lucrător, de nici o meserie, nicidecum nu se va mai găsi în tine și sunet de piatră de moară nicidecum nu se va mai auzi în tine și lumină de lampă nicidecum nu va mai străluci în tine; și glas de mire și de mireasă nicidecum nu se va mai auzi în tine; pentru că negustorii tăi erau cei mari ai pământului, pentru că prin vrăjitoria ta au fost înșelate toate națiunile.« - Aceste versete conțin în formă poetică o descriere vie și impresionantă a pustiirii totale a Babilonului (compară cu Isaia 25,10). Cât de deplină este nimicirea! Fără nici o bucurie, Babilonul este văzut întunecat și tăcut, ca un semn al răsplătirii necruțătoare a lui Dumnezeu. O stricăciune profundă domnea mai înainte în mijlocul acelora, care în ceea ce privește mărturisirea purtau Numele lui Hristos. Dar în cele din urmă, când ei au umplut paharul fărădelegilor lor până la margine, Dumnezeu Se va ridica în mânie. Mânia lui se va aprinde, și Babilonul va fi distrus, ca niciodată să nu se mai ridice. Nimicirea lui va fi definitivă.

24. - »Și în ea s-a găsit sângele profeților și al sfinților și al tuturor celor înjunghiați pe pământ.« - Capitolul se încheie cu o referire repetată la caracterul sângeros al acestui sistem

(capitolul 17,6; 18,24). Un alt scriitor, Wordsworth, a remarcat în privința aceasta: „Ea (biserica romană) a construit închisori în Italia, Spania, America și India, care au instaurat scaune de tortură și au aprins ruguri, pe care le-au numit „oficiul sfânt” al inchiziției. Ea preamărește pe unul din papi declarați sfinți, Pius al cincilea, în „breviarul” ei ca pe un inchizitor rigid. Ea a gravat masacrul din noaptea bartolomeilor pe monezile lor papale și îl prezintă acolo ca pe o lucrare executată de un înger din cer. Și papa roman din timpul acela a mers public la biserică, ca să mulțumească lui Dumnezeu pentru această faptă brutală și perfidă.” – Cuvântul *sânge* stă în textul grecesc în unele manuscrise la plural. Nu arată aceasta faptul, că tot sângele, care a fost vărsat cu răutate pe pământ sub diferite forme și deseori, în cele din urmă va fi regăsit în Babilon? Este un sistem, care uneori este reținut și înfrânat prin puterea statală, dar care niciodată nu s-a îmbunătățit și niciodată nu s-a căit.

Capitolul 19

Nunta Mielului și judecata asupra națiunilor dușmane

Cântarea de laudă din cer cu privire la judecata Babilonului

1.-4. - »După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de mulțime mare, spunând: „Aleluia! Mântuirea și gloria și puterea sunt ale Dumnezeului nostru! Pentru că adevărate și drepte sunt judecățile Lui; pentru că a judecat pe curva cea mare, care a stricat pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei.” Și a doua oară au spus: „Aleluia! Și fumul ei se ridică în vecii vecilor!” Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu, care șade pe tron, spunând: „Amin! Aleluia!”« - Și aici citim cuvintele: »După aceea«. Înainte au avut loc două viziuni diferite cu privire la Babilon, în care au fost descrise caracterul curvei celei mari, vina ei și legăturile ei cu împărăția romană și cu creștinătatea decăzută, precum și judecata ei îngrozitoare și nimicirea ei. Capitolele 17 și 18 conțin detalii care întregesc afirmațiile scurte din capitolele 14,8 și 16,9, în care în principal este prezentată succesiunea evenimentelor. Într-o viziune totul este prezent pentru duhul vizionarului. Scenele se schimbă și se modifică și derulează una după alta înaintea ochilor spirituali, și în toate acestea nu este nimic trecut sau viitor, ci totul este prezent. Alte locuri din Scriptură ne ajută însă să plasăm diferitele viziuni și părțile lor componente la locul lor potrivit în timpul derulării evenimentelor.

Este clar, că mireasa adevărată nu poate fi prezentată și nici frumusețea ei în haina de nuntă, atâta timp cât Babilonul, curva, n-a fost judecat. Mireasa rămâne ascunsă în cer până femeia falsă va fi nimicită pe pământ și înlăturată. Curva și mireasa nu pot sta una lângă alta. Cuvintele »după aceea« se referă la căderea și nimicirea completă a Babilonului. Același eveniment este evaluat foarte diferit în cer și pe pământ. Pe pământ produce plânsete și tânguiri, în cer laudă și glorie. Ce pe pământ duce la plângeri și întristare, în cer dă naștere la o bucurie mare. Cântarea de laudă în cer va răsună imediat după nimicirea Babilonului. Prezența lui pe pământ s-a dovedit totdeauna a fi obstacolul cel mai mare pentru revelarea gloriei lui Dumnezeu și totodată s-a dovedit a fi o jignire a cerului. Atunci însă, prin deplina înlăturare a Babilonului se va crea loc și drumul va deveni liber pentru recunoașterea publică a gloriei și puterii Domnului, Dumnezeului nostru, pe tronul Său și pentru nunta Mielului, cele două teme mari ale cântării de laudă.

Chemării la bucurie (capitolul 18,20) îi răspunde aici oștirea cerească. »După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de mulțime mare.« Cine aparține acestei »mulțimi mari«, care vestește cu putere și bucurie triumful lui Dumnezeu în judecata asupra Babilonului? Citim în capitolul 7,9 despre o altă mulțime mare de popor dintre națiuni; însă aceasta stă pe pământ, după cum am văzut, în timp ce mulțimea mare de aici este în cer. Nu este nici mulțimea îngerilor, și nicidecum nu sunt cei douăzeci și patru de bătrâni, reprezentanții simbolici ai celor mântuiți, care vor fi răpiți în văzduh pentru a întâmpina pe Domnul la venirea Sa (1 Tesaloniceni 4,17). Diferitele grupe de martiri din timpul necazului cel mare trebuie diferențiați de bătrâni, dar ei nu vor fi încă înviați în acest moment. Gândim că această »mulțime mare« cuprinde pe toți sfinții, care vor fi atunci în cer.

Ei spun: **Aleluia!** Acest cuvânt ebraic îl întâlnim de patru ori în cântarea de laudă solemnă adresată lui Dumnezeu în primele versete ale acestui capitol (versetele 1,3,4,6), în rest în nici o altă parte a Noului Testament. Se întâlnește însă des în cărțile psalmilor. În ultimii cinci Psalmi, care în totalitatea lor și în caracterul lor comun exprimă cântarea de laudă a lui Israel în timpul Împărăției de o mie de ani, acest aleluia apare de fiecare dată ca prim și ultim cuvânt. Aleluia înseamnă „lăudați pe Iehova” sau „lăudați pe Iah” (Iah este probabil forma prescurtată a numelui Iehova).

1. - »Mântuirea și gloria și puterea sunt ale Dumnezeuului nostru!« - Articolul hotărât pentru cele trei substantive oferă acestora un înțeles anumit, deosebit. Primul se referă la eliberare, al doilea la slava morală a lui Dumnezeu și desăvârșirea în judecată, și al treilea se referă la puterea Sa, care atunci se va descoperi în exercitarea judecării asupra curvei. Această laudă va fi adusă »Dumnezeului nostru«. Și îngerii spun în poziția și starea lor »Dumnezeul nostru« (capitolul 7,12). Aici însă este vorbirea oștirilor cerești mântuite și nu a îngerilor.

2. - »Pentru că adevărate și drepte sunt judecățile Lui; pentru că a judecat pe curva cea mare, care a stricat pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei.« - Cu aceste cuvinte ei numesc motivul laudei lor. În capitolul 15,3 cântăreții la harfe de la marea de sticlă cântă și spun: »Drepte și adevărate sunt căile Tale«, și în capitolul 16,7 altarul spune: »Adevărate și drepte sunt judecățile Tale«. În primul loc se vorbește despre *căile* lui Dumnezeu, în locul al doilea se vorbește despre *judecățile* lui Dumnezeu asupra împotrivorilor. Există un adevăr de bază în Scripturi, pe care neapărat trebuie să-l respectăm, și anume, că orice acțiune a lui Dumnezeu cu creaturile Lui, fie în har sau în judecată, este caracterizată prin adevăr și dreptate. Aceste însușiri ale lui Dumnezeu devin clare și în judecata asupra curvei celei mari, ale cărei două păcate mari sunt numite aici încă o dată și pentru ultima dată. Ea »a stricat pământul cu curvia ei«, prin aceea că a condus pe oameni și popoare în rătăcire și întuneric spiritual, care odinioară au cunoscut adevărul și adorau pe Dumnezeu. Apoi Dumnezeu »a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei«. Strigătul martirilor – începând de la Abel – după judecată este auzit, și Dumnezeu, potrivit cu natura Sa sfântă, va vărsa mânia Lui în judecata dreaptă asupra acestui sistem al *curviei* și al *crimei*, care a fost așa de mult timp un blestem pe pământ.

3. - »Și a doua oară au spus: „Aleluia! Și fumul ei se ridică în vecii vecilor!” – Ca să scoată în relief mărimea triumfului, ei spun a doua oară: »Aleluia!« Cuvintele care urmează confirmă clar și pătrunzător, că judecata făcută de Dumnezeu este definitivă și veșnică. Soarta Babilonului simbolic va fi o mărturie veșnică a dreptei judecări a lui Dumnezeu (compară cu Isaia 34,10).

4. - »Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu, care șade pe tron, spunând: „Amin! Aleluia!”« - O undă de adorare străbate totodată întinderea cerului. Bătrânii, reprezentanții simbolici ai sfinților mântuiți, care stau pe tronuri, și ființele vii, simbolurile guvernării divine în creație, »s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu«. Cât de profundă este adorarea lor, cât de corespunzătoare este acțiunea lor! Ei adoră pe Dumnezeu, nu pe Hristos. Dumnezeu va judeca Babilonul, și de aceea ei aduc adorare lui Dumnezeu. În acest moment Hristos încă nu a preluat guvernarea asupra pământului. Dumnezeu va fi Judecătorul Babilonului, Hristos va fi Judecătorul fiarei. Judecata fiareio va avea loc după judecata Babilonului și va fi prima acțiune publică a Domnului după venirea Sa (versetul 11-21). Bătrânii și ființele vii spun: »Amin, Aleluia!« Prin aceasta confirmă adevărul celor spuse mai înainte, și ei înșiși cântă cu bucurie în triumful tuturor sfinților din cer cu privire la judecata veșnică a curvei. În opoziție cu capitolul 5,8, cei douăzeci și patru de bătrâni sunt numiți înaintea ființelor vii, deoarece judecata asupra curvei are mai mult a face cu ei.

Glasul din tron

5. - »Și un glas a ieșit din tron, spunând: „Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, și cei care vă temeți de El, mici și mari!”« - În capitolul 16,7 s-a auzit un cuvânt al altarului, aici vorbește tronul însuși. Într-una din viziunile dinainte, în care sfinții au fost văzuți ca martori suferinzi, *altarul* a trecut pe prim plan. Aici dimpotrivă, *Dumnezeu*, Cel care șade pe *tron*, a adus judecata asupra răului de pe pământ. Nu după mult timp și Hristos Se va așeza mai târziu pe tronul Său. În acest verset tronul lui Dumnezeu (desigur simbolic) este condus să vorbească; de pe locul și punctul de plecare al guvernării divine, de care cei răi se sperie, în timp ce sfinții se bucură înaintea lui, iese un apel spre a-L lăuda pe Dumnezeu. Toți cei care Îi slujesc și toți care

se tem de El, mici și mari, sunt solicitați să intoneze cu bucurie în lauda adusă lui Dumnezeu. După tabloul întunecat al celor petrecute pe pământ aceasta este o binefacere. Solicitarea este făcută așa fel, că ea include orice suflet din cer – îngerii, robi ai lui Dumnezeu și toții mântuiții. Ea nu se adresează unei adunări de persoane opozante, ci toți sunt gata cu inima și vreau să laude pe Dumnezeu nostru. După aceea le este prezentat un alt motiv de bucurie și laudă a lui Dumnezeu: nunta Mielului.

Domnia lui Dumnezeu și nunta Mielului

6.-10. - »Și am auzit un glas de mulțime mare și un glas de ape multe și ca un glas de tunete puternice, spunând: „Aleluia! Pentru că Domnul Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie, pentru că nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat, pentru că în subțire sunt faptele drepte ale sfinților. Și mi-a spus: „Scrie: fericite de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Și mi-a spus: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!” Și am căzut la picioarele lui, ca să mă închin. Și mi-a spus: „Vezi, nu face aceasta! Eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu să I te închini! Pentru că mărturia lui Isus este duhul profeției”.« - Am redat acest bogat în conținut pasaj din Scriptură în toată mărimea lui. El ne arată în principal două evenimente de o importanță deosebită, preluarea domniei de către Dumnezeu și nunta Mielului cu mireasa Sa, Adunarea. Pentru Domnul Isus Hristos, care a suferit ca nimeni altul, aici încă nu a sosit clipa să preia tronul Său. Dar toate pregătirile pentru acest eveniment mare au loc. După această clipă deosebit de importantă așteaptă întreaga creație cu suspine, Adunarea o privește cu speranță și rugăciune, și seminițiile lui Israel o doresc cu așteptare nostalgică. Nazarineanul este Regele hotărât de Dumnezeu. Însă două evenimente trebuie neapărat să aibă loc mai înainte ca Hristos să ocupe tronul de domnie peste toate: pe pământ, Babilonul trebuie judecat, în cer trebuie sărbătorită nunta Mielului. Una a fost descrisă deja mai înainte, cealaltă este prezentată în continuare.

Marele Aleluia

Apelul tronului (versetul 5) dă naștere la un răspuns imediat și minunat. Cântarea de laudă sublimă răsună cu glas puternic. »Mulțimea mare« din versetul 6 cuprinde probabil pe toți cei mântuiți din cer, cu excepția miresei, care este amintită expres în versetul 7. Glasul, pe care l-a auzit vizionarul, era ca »un glas de ape multe și ca un glas de tunete puternice«; aceste expresii simbolice arată că era un glas *maiestic* și *puternic*. Corul puternic vorbea *într-un glas*, căci în cer toți sunt una. Sufletul încântat al vizionarului a auzit un al patrulea aleluia. Și aici lauda nu este adusă lui Hristos, ci lui Dumnezeu, care șade pe tron și acționează potrivit cu sfințenia și dreptatea Sa. Titlurile lui Dumnezeu, care sunt numite în această cântare de laudă, corespund diferitelor revelații, pe care Dumnezeu le-a dat în Vechiul Testament despre Sine Însuși diferiților sfinți și poporului Său. Fiecare în parte arată relații și glorii deosebite; împreună sunt un turn puternic (Proverbe 18,10). Cu privire la înțelesul diferitelor nume și titluri am arătat deja la studiul capitolului 11,17.¹⁴⁷

Suntem convinși, că acesta este momentul despre care s-a vorbit profetic deja în capitolul 11,15. Acum a venit Împărăția, și El a început să domnească. Aceasta este prima temă mare a

¹⁴⁷ „El Și-a luat acum domnia ca Domn, Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic; în aceste însușiri El S-a preocupat cu pământul, fie ca Dumnezeu, ca Creator, ca Dătătorul făgăduințelor, ca scut alor Săi în timpul pribegiei lor, sau Cel veșnic, care împlinește toate făgăduințele Lui – Iehova, Elohim, Șadai. Toate aceste titluri El le-a luat acum în putere și a început domnia.” (J.N.D.)

cântării de laudă a oștirilor cerești. Ce binefacere va fi pentru creație, care timp de șase mii de ani a suferit sub păcat și urmările lui! Înainte însă ca tema a doua să fie amintită, care dă naștere la adorare din partea celor mântuiți, citim: »Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie«.

La revelarea lui Dumnezeu pe tronul Său ca »Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic«, întreg înlăuntrul răscumpăraților Săi se pleacă înaintea Lui (compară cu Psalm 103). Sufletele nu sunt umplute cu frică, dar sunt umplute de respect profund, și cu siguranță aceasta este corect și se cuvine, dacă Îl privim în măreția Ființei Lui. Dar în temele care urmează inimile sunt mișcate în profunzime și sentimentele sunt din adâncul sufletului apelate. De aceea la început răsună îndemnul (versetul 7), să ne bucurăm și să dăm glorie lui Dumnezeu, pentru că »nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit«.

Nunta

Acest eveniment mare și însemnat va fi pentru Hristos ca Om desăvârșirea bucuriei. Nu se vorbește despre nunta *miresei*, ci despre **nunta Mielului**. Bucuria *Sa* stă pe prim plan, nu a noastră. Nunta, despre care nu se relatează nici un detaliu, va avea loc în cer, și anume în seara premergătoare revenirii Domnului în putere, sau apariției Lui, la câțiva ani după răpire (1 Tesaloniceni 4,17; Ioan 14,3). Nu Israel, și nici rămășița din Israel, ci Adunarea Noului Testament este mireasa. Israel în țara lui era soția Domnului (Ieremia 3,6-9,14-20; Isaia 54,1), dar din cauza necredincioșiei ei ea a fost pusă în libertate. Israel însă va reprimi favoarea Domnului. Însă o femeie divorțată nu va putea niciodată să mai fie o fecioară, și Domnul se va lega nu cu o femeie divorțată, ci cu o fecioară (Levitic 21,13-14; compară cu 2 Corinteni 11,2).¹⁴⁸ În afară de aceasta, Israel are locul lui și binecuvântările lui pe pământ, însă nunta Mielului va fi în *cer*, acolo unde este patria propriu-zisă a Adunării. Caracterul exclusiv ceresc al celor ce se petrec interzice aplicarea lui la Israel.

Cine aparține deci miresei? Fără ezitare răspundem: toți sfinții începând de la ziua de Rusalii (Faptele Apostolilor) și până la răpirea sfinților (1 Tesaloniceni 4,17). Aceste două evenimente sunt începutul și sfârșitul existenței Adunării pe pământ.

Cei douăzeci și patru de bătrâni, reprezentanții simbolici ai celor mântuiți, care sunt văzuți în cer imediat după răpire (capitolul 4), sunt amintiți pentru ultima dată în capitolul 19,4. Din aceasta deducem, că aici a sosit momentul în care Adunarea, mireasa, pentru prima dată în mod deosebit devine vizibilă. Bătrânii, ca să zicem așa, se împart și atât mireasa cât și oaspeții își ocupă fiecare locul care li se cuvine în scena cerească. Până atunci toți au avut același loc. Pentru sfinții timpului actual de har sunt binecuvântări deosebite (Matei 11,11; Evrei 11,40), și mai sunt și alte binecuvântări, care aparțin în comun *tuturor* sfinților. În viziunile din cartea Apocalipsa (capitolul 4,1 până la capitolul 19,4) nu se fac nici un fel de diferențieri de vreo oarecare natură în interiorul grupei bătrânilor. Dar noțiunea de *bătrâni* dispăre în momentul când grupele diferite de sfinți își ocupă locurile care le-au fost acordate în legătura lor cu Mielul. Adunarea este mireasa. Deoarece Adunarea este întemeiată pe gloria și demnitatea lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, ea nu va pieri (Matei 16,18). *Trupul* Său este pentru El *cel mai apropiat* dintre toate (Efeseni 1,23), și *mireasa* Sa este lucrul *cel mai prețios* pentru inima Sa și pentru ochii Săi. El a iubit Adunarea cu o dragoste netrecătoare și neschimbătoare, și El o iubește cu o dragoste, care este totdeauna activă și neobosită, până când El o va înfățișa glorioasă (Efeseni 5,25-27). Adunarea a supraviețuit în unele „furtuni”, în timp cu nori și soare ea a dus dorul Mirelui ei ceresc, deseori ea împreună cu Duhul au strigat către El, Luceafărul strălucitor de dimineață: Vino! (Apocalipsa 22,16-17). Sfinții, care potrivit cu Ioan 14,2-3 își au locul în casa Tatălui, vor fi prezentați în Împărăție ca mireasa și soția Mielului. Ce moment fericit!

¹⁴⁸ Vezi explicațiile la capitolul 17,2.

Gloria Sa și bucuria Sa se va revărsa.¹⁴⁹ Capul Lui va fi uns cu untdelemn de bucurie mai presus de toți tovarășii Săi (Evrei 1,9). Poziția noastră, binecuvântarea noastră, bucuria noastră este inclusă în ale Sale. »Nunta Mielului a venit.« Atunci El, Cel care odinioară a suferit și a murit, va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va sătura.

Soția Mielului se pregătește

7. - »Soția Lui s-a pregătit.« - În acest context cuvântul *mireasă* nu s-ar potrivi așa de bine. Sunt două aspecte ale pregătirii, și ambele își găsesc aplicarea la cei mântuiți, care în totalitatea lor constituie Adunarea. Mai întâi Dumnezeu în exercitarea harului Său nemărginit face pe om să corespundă gloriei cerești; în Coloseni 1,12 citim: »Mulțumind Tatălui, care *ne-a învrednicit* să avem parte de moștenirea sfinților în lumină.« În al doilea rând credincioșii se pregătesc, atunci când vor intra în gloria veșnică. Tot drumul vieții pe pământ trebuie să mai fie privit încă o dată în prezența Aceluia care este Lumină; noi trebuie să fim arătați (sau, descoperiți) cu viața noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5,10). Lumina tronului va cădea pe fiecare clipă a vieții noastre, va descoperii ce este ascuns și va face să se recunoască adevăratul caracter al faptelor noastre, al cuvintelor noastre, al slujbei noastre. Toate întrebările neclarificate ale vieții noastre vor fi clarificate, enigmele și problemele nerezolvate vor fi rezolvate și toate greșelile și neînțelegerile vor fi corectate. Aceasta și multe altele vor fi efectul scaunului de judecată al lui Hristos asupra sfinților cerești și vor *preceda* nunta. »Soția Lui s-a pregătit.« Lumina tronului și-a făcut lucrarea binecuvântată și a arătat clar tot parcursul vieții pe pământ. Ce ar fi, dacă în veșnicie ne-am aduce aminte de un eveniment neplăcut, care nu ar fi pus în ordine? Un astfel de gând ar fi insuportabil. Dar la scaunul de judecată toate vor veni la lumină, fiind o chestiune între fiecare sfânt în parte și Domnul. Nu va fi o prezentare publică. Nici nu trebuie să ne gândim la *judecată*. Toată judecata a fost efectuată pe cruce, El Însuși a suferit-o pentru noi în cele trei ore de întuneric. Noi vom fi deja glorificați, »înviați în glorie« (1 Corinteni 15,43) sau transformați »în asemănare cu trupul gloriei Sale« (Filipeni 3,21), atunci când vom apărea înaintea tronului de judecată al lui Hristos, ca să vedem trecutul în lumina tronului. Ce har, că așa este! După aceea noi vom păși dinaintea scaunului de judecată cu lumina lui pătrunzătoare și vom intra pentru totdeauna în prezența intimă a Mielului ca mireasă și ca soție a Sa.

Îmbrăcămintea miresei

8. - »Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților.« - Curva a fost gătită cu măreție, dar ea gândea că are pretenția legitimă la splendoare, strălucire și podoabă. La mireasă este cu totul altfel; ea va fi îmbrăcată prin *har*: »i s-a dat.« Fără îndoială există o răsplătire pentru lucrarea făcută, așa cum arată clar Matei 25,14-23. Și »Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său« (Evrei 6,10). Pentru noi ar fi probabil bine să uităm aceasta, Dumnezeu nu va uita niciodată.

Mai există un aspect, pe care niciodată să nu-l uităm, și acesta este nemărginirea lui Dumnezeu. El are dreptul să dea ceva, sau să nu dea, să dea mai mult sau nu. Unii slujitori însemnați ai lui Dumnezeu au eșuat în viața lor și în lucrarea lor, deoarece ei nu au ținut seama de adevărul mare necesar pentru echilibru, că Dumnezeu este neîngrădit. Pilda talanților din Matei 25 arată *harul* lui Dumnezeu în răsplătire, în timp ce pilda despre lucrătorii viei din

¹⁴⁹ Potrivit cu Efeseni 5,27, Domnul Însuși Își va prezenta Adunarea gloriificată. Acesta este un eveniment care va avea loc într-o atmosferă *intimă*, care va precede evenimentul *public*, și anume, acela al nunții. Unul este urmarea celuilalt.

capitolul 20 al aceleiași Evanghelii pune înaintea ochilor *neîngrădirea* lui Dumnezeu; acolo El răsplătește pe toți în aceeași măsură, independent de povara și durata lucrării lor.

Hainele din în curat, strălucitor, cu care sunt îmbrăcați îngerii cu cele șapte plăgi (capitolul 15,6), arată dreptatea judecăților făcute de ei. Inul subțire al miresei, strălucitor și curat, sunt »faptele drepte ale sfinților«, pe care le-au făcut ei pe pământ. Mireasa însă nu își revendică nici un merit pentru sine, căci aceste fapte drepte au fost făcute prin puterea Duhului Sfânt în ea. Mai târziu vom vedea că ea are gloria lui Dumnezeu (capitolul 21,11). Aici se vorbește de propria ei dreptate (neprihănire), nu de dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu. Culorile stridente ale hainelor curvei stau în opoziție clară cu inul curat, alb, strălucitor al miresei. Ea poate prin aceasta să intre în savurarea părtășiei permanente și în legătura cea mai intimă cu Soțul ei, cu Mielul. Faptele ei de pe pământ sunt prețuite în cer după adevărata lor valoare. Ea le poartă ca pe haină a ei, sau – folosind cuvintele din versetul 7 – ea »s-a pregătit«. Prin aceasta ea va merge de la tronul de judecată la nuntă și de acolo va merge să domnească împreună în Împărăție.

Oaspeții de la masa de nuntă

9. - »Și mi-a spus: „Scrie: fericite de cei chemați la ospățul nunții Mielului!”« - Mireasa și oaspeții sunt clar diferențiați. Mireasa stă desigur într-o legătură mai strânsă cu Mielul. Mireasa se căsătorește cu El, oaspeții sunt invitați la nuntă.

Îngerul îl solicită pe vizionar să scrie. Acest apel, pe care îl găsim de mai multe ori pe parcursul viziunilor, arată o importanță deosebită a comunicării. Aici sunt numiți »fericiți« cei invitați la masa de nuntă. Despre mireasă nu se spune aceasta. Ea are voie să savureze binecuvântarea cea mai înaltă, care este totuși exprimată în cuvintele simple *mireasă* și *soție*. Ce bucurie negrăită este partea ei veșnică! Dar și oaspeții sunt considerați fericiți. Cine sunt ei? Sunt prietenii Mirelui. Dacă ei ar fi numai prietenii miresei, atunci fericirea lor nu ar putea fi așa de mare și de prețioasă ca aceea a prietenilor Mirelui. Ioan Botezătorul spune categoric, că el este un prieten al Mirelui (Ioan 3,29). El a murit ca martir, înainte ca Adunarea să se fi înființat. De aceea el va fi probabil oaspetele cel mai onorat la ospățul nunții. Sfinții din timpul Vechiului Testament vor constitui marea ceată a oaspeților invitați. Deoarece ei toți sunt prieteni ai Mirelui, ei se vor bucura să-I audă glasul și să umble în prezența Lui. Martirii amintiți în cartea Apocalipsa vor fi înviați după ce a avut loc nunta și de aceea nu pot fi socotiți în rândul oaspeților la nuntă. Îngerii ar putea să ia parte ca spectatori, dar ei nu pot fi oaspeți. Niciodată nu se vorbește despre îngeri în felul în care se vorbește aici despre oaspeți. – Acest ospăț stă în opoziție cu ospățul de mai târziu al judecății (versetul 17). Ospățul nunții stă în legătură cu Mielul și prietenii Lui, ospățul judecății stă în legătură cu Dumnezeu și cu judecata, pe care El o va face celor păcătoși. Însă această judecată va fi executată prin Domnul, atunci când El va fi venit cu sfinții Lui cerești.

Confirmarea comunicărilor

9. - »Și mi-a spus: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!”« - Ele sunt adevărul curat al lui Dumnezeu și cu certitudine vor avea loc. Acestor comunicări divine, fie că ele sunt făcute de un înger sau sunt văzute de Ioan, li se acordă întreaga greutate a autorității lui Dumnezeu. Nu presupuneri sunt temelia credinței noastre, ci certitudinea că Dumnezeu a vorbit. Adevărurile cuprinse în primele nouă versete ale capitolului nostru sunt confirmate aici divin. Certitudinea absolută este deosebit de importantă în aceste zile în care principiul credinței într-o revelație divină este privit ca semn al unui duh limitat și redus. Însă Dumnezeu *a vorbit*. În timpurile din vechime Dumnezeu a vorbit prin proroci, în timpul Noului Testament Dumnezeu a

vorbit în Fiul Său (Evrei 1,1). Ce binecuvântat este să ai confirmarea clară a acestor adevăruri sublimе, care fac inima fericită!

Îngerii și sfinții ca împreună-robi

10. - »Și am căzut la picioarele lui, ca să mă închin lui. Și mi-a spus: „Vezi, nu face aceasta!”« - Evident vizionarul a fost copleșit de conținutul minunat al comunicărilor care i s-au făcut; probabil și îngerul, care i s-a arătat în viziune, era o apariție prea minunată pentru ochiul omenesc. Probabil de aceea a căzut la picioarele lui, ca să-i aducă adorare. Dar sfinții îngeri sunt foarte atenți cu privire la onoarea și drepturile lui Dumnezeu. Unei creaturi aflată într-o poziție înaltă i se poate aduce *respect*, dar *adorarea* se cuvine numai Creatorului. Atitudinea lui Ioan a fost imediat oprită: »Vezi, nu face aceasta!« Adorarea chiar și a celor mai înalte creaturi ale lui Dumnezeu este idolatrie. Atât îngerii cât și sfinții adoră pe Dumnezeu și pe Hristos, așa cum cartea Apocalipsa o confirmă din belșug. La o ocazie viitoare (capitolul 22,8-9) Ioan a vrut din nou să adore un înger, dar nici atunci îngerul nu i-a permis.

10. - »Eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu să I te închini! Pentru că mărturia lui Isus este duhul profeției”.« - Îngerul s-a numit împreună-rob sau împreună-sclav al apostolului. Așa cum un sclav este obligat pe viață să slujească Domnului său, așa sunt îngerii și sfinții obligați pentru slujba permanentă a lui Dumnezeu; ei sunt cu plăcere și de bună voie sclavii Lui. Toate creaturile inteligente stau realmente pe acest fundament. La îngeri aceasta se bazează pe crearea lor și pe poziția lor, la sfinți se bazează pe faptul că ei au fost cumpărați și eliberați (1 Corinteni 6,19-20). – Dacă fraza s-ar fi terminat cu explicația îngerului, că el este un împreună-rob sau împreună-sclav al apostolului Ioan, atunci s-ar fi putut presupune, că este vorba numai despre apostoli sau despre persoanele deosebite din Adunare (1 Corinteni 12,28; Efeseni 4,11; Apocalipsa 21,14; Matei 19,28). Dar îngerii, care slujesc cu bucurie, sunt împreună-robi ai fraților lui Ioan, care au »mărturia lui Isus« sau țin cu tărie la ea. Mărturia lui Isus are în cartea Apocalipsa un caracter profetic și se referă la preluarea evidentă a autorității de guvernare prin El, care în timpul Împărăției de o mie de ani va fi o realitate împlinită (vezi și capitolul 1,2). Dacă acest loc, care inutil a pus în încurcătură pe unii cititori, s-ar citi împreună cu capitolul 12,17, unde apar aceleași cuvinte, greutatea ar dispărea. Rămășița temătoare de Dumnezeu din Iuda va avea »mărturia lui Isus« în timpul de necaz care va veni, și din psalmi putem recunoaște, că mărturia va purta un caracter profetic în împrejurările lor. Ei vor ofta și vor implora fierbinte mult așteptata intervenție a lui Dumnezeu în favoarea lor. Ținta nădejzii lor este prezența lui Mesia. Apariția Lui pentru eliberarea lor. – Îngerul îi cere lui Ioan: »Lui Dumnezeu să I te închini!« Această solicitare este valabilă întotdeauna pentru cer și pentru pământ, pentru îngeri și pentru oameni.

Cerul deschis (versetele 11-21)

Introducere

11.-16. - »Și am văzut cerul deschis; și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și El judecă și se luptă cu dreptate. Și ochii Lui sunt o flacără de foc și pe capul Lui sunt multe diademe, având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El; și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; și numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”. Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat. Și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, ca să lovească națiunile cu ea; și El le va păstori cu un toiag de fier; și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel

Atotputernic. Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: „Împărat al împăraților și Domn al domnilor”.« - Restul capitolului, căruia noi i-am dat titlul „Cerul deschis”, este împărțit în trei părți:

1. Împăratul puternic și oștirea Lui biruitoare (versetele 11-16).
2. Strigătul adresat păsărilor, să ia parte la »marea masă a lui Dumnezeu« (versetele 17-18).
3. Nimicirea totală a oștirilor dușmane, la care căpeteniile lor sunt aruncate de vii în iazul de foc și restul sunt nimiciți (versetele 19-21).

Versetele 11 la 16 conțin comunicări de mare importanță. Am găsit multe și diferite prezentări ale lui Hristos, căci întreaga carte vorbește mai mult sau mai puțin *despre El*, în timp ce ea *ne vorbește nouă* din belșug, »peste care a venit sfârșitul veacurilor« (1 Corinteni 10,11). Însă această vedenie este deosebită în conținutul ei și în efectele ei vaste și este aproape de neîntrecut. Aici nu vedem Mielul în mijlocul tronului, ca în capitolul 5, ci pe marele Împărat și Războinic în toată puterea Sa biruitoare asupra tuturor. Înaintea lui Hristos, așa cum este El descris aici, tremură oștirile împăraților pământului și inimile curajoase ale celor puternici se vor îngrozi. Dar această priveliște va umple cu bucurie pe cei sfinți, căci ei Îl cunosc; Împăratul și Judecătorul este Domnul și Salvatorul.

Cerul deschis și ușa deschisă în cer

11. - »Și am văzut cerul deschis.« - În această carte citim despre multe și diferite evenimente cerești, care au fost arătate vizionarului. El a auzit glasuri și cântări, a văzut îngeri și sfinți glorificați, a văzut pe bătrâni și ființele vii aducând adorare, a văzut tronuri, cununi, îmbrăcăminte, harfe, cărți și alte lucruri, și toate acestea vorbesc despre fericirea și activitatea neîntreruptă a locuitorilor cerului. Lui, și nouă, i-au fost acordate priviri în cer, dar să vezi cerul deschis, această priveliște este ceva măreț și copleșitor. În capitolul 4,1, unde încep viziunile despre lucrurile cerești, citim: »După aceasta am văzut; și iată o ușă era deschisă în cer.« Cu cât mai mare trebuie să fi fost uimirea vizionarului, când în această viziune el a văzut *cerul* însuși deschis, și nu numai o *ușă*, care i-a permis să intre în duhul. *Cerul deschis* este punctul de pornire potrivit al mărețului marș victorios din cer. O ușă deschisă în cer i-a permis vizionarului *să intre*, dar cerul se deschide pentru oștirile cerești, ca *să iese*. De cinci ori citim în Noul Testament în legătură cu Hristos despre cerul deschis (Matei 3,16; Luca 3,21; Ioan 1,51; Faptele Apostolilor 7,56; Apocalipsa 19,11). Trei din aceste locuri vorbesc despre evenimente din trecut, două despre evenimente din viitor. Odinioară trebuia mărturisită slava Sa morală în smerirea Lui. În viitor revelarea gloriei Sale în cer va cere ca cerul să se deschidă. Într-o viziune care va urma, vizionarului i-a fost arătată cetatea sfântă, Ierusalimul, »coborând din cer, de la Dumnezeu« (capitolul 21,9-10), dar în legătură cu aceasta nu se spune, că cerul va fi deschis. El va fi o dată deschis, și aceasta este suficient.

Descrierea Biruitorului și a oștirii Sale

11.- »Și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat.« - Primul lucru, din ceea ce a văzut vizionarul și pe care el îl numește, este un cal alb, simbolul *puterii biruitoare*.¹⁵⁰ Călărețul, care mergea înaintea convoiului și conducea totul, poartă numele simbolic »Credincios și Adevărat«. Și alții ar putea într-o oarecare măsură să fie caracterizați prin aceste însușiri, dar numai Hristos poate fi numit așa fără nici o restricție. El este în Persoana Sa și în acțiunea Sa încorporarea desăvârșită a acestor însușiri.¹⁵¹ El este credincios în împlinirea

¹⁵⁰ Vezi explicațiile la capitolul 6,2.

¹⁵¹ Vezi explicațiile la capitolul 15,3.

oricărei făgăduințe și a oricărei amenințări cu judecata, la care fiecare cuvânt al Său și orice acțiune a Sa poartă pecetea adevărului absolut.

11.- »El judecă și se luptă cu dreptate.« - El vine ca să ia soarta lumii în mâinile Sale pentru o mie de ani. El este Războinicul puternic, și El va lua lumea în posesiune și o va judeca. Dumnezeu »a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți« (Faptele Apostolilor 17,31). Ziua hotărâtă de El este aproape, și Omul hotărât de El stă aici înaintea noastră ca și Conducător al oștilor cerești. Războiul, pe care El îl duce, nu va fi un război nedrept. El nu va fi dus, ca multe alte războaie, din simpla plăcere de a cucerii și pentru extinderea propriului domeniu de stăpânire. Judecarea este numită înaintea luptei, deoarece El va face totul în mod drept și înțelept. Chiar și lupta, al cărei final este deja clar, va fi condusă cu înțelepciune. *Dreptatea* Îl caracterizează ca Judecător, dar și ca Luptător.

12. - »Ochii Lui sunt o flacără de foc.« - În capitolul 1,14 și capitolul 2,18 se spune despre Hristos, că ochii Lui sunt »ca o flacără de foc«, dar aici cuvântul de comparare este lăsat la o parte. »Ochii Lui sunt o flacără de foc.« Aceasta înseamnă, că El posedă a-tot-cunoașterea divină, că El vede totul și depistează orice rău ascuns. Evaluarea tuturor lucrurilor din partea Sa aparține în locurile numite caracteristicilor celor mai remarcabile ale Persoanei Sale. Urmărilor privirii ochilor Săi sunt aici mult mai grave.

12. - »Și pe capul lui sunt multe diademe.« - Coroanele și diademele trebuie diferențiate.¹⁵² Sfinții cerești poartă coroane (capitolul 4,4.10) ca semn al demnității lor regale, dar Hristos are pe capul Său diademe, care arată autoritatea Sa absolută și cea mai înaltă. Balaurul are și el diademe pe cele șapte capete ale lui (capitolul 12,3), și fiara are și ea diademe pe cele zece coarne ale ei (capitolul 13,1). Prin aceasta atât balaurul cât și fiara fac paradă de autoritatea lor cea mai înaltă. Dar este numai Unul, căruia I se poate încredința exercitarea autorității absolute și domniei neîngrădite, și acesta Unul este Fiul Omului (Psalmul 8). Balaurul are șapte diademe și fiara are zece, dar Hristos are întâietatea înaintea tuturor; pe Capul Lui sunt »multe diademe«. Ele vorbesc despre faptul, că *Lui* I-a fost dată toată autoritatea și puterea de guvernare.

12. - »Având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El.« - În Sfânta Scriptură găsim nume diferite ale Persoanelor Dumnezeirii, așa cum ar fi Dumnezeu, Iehova, Isus, Hristos, Domnul și altele, care de fiecare dată desemnează Persoanele divine în relații speciale cu creaturile. Dar aici un Nume *nu* este revelat; nimeni nu-L cunoaște. Există ceva în Hristos, care a fost dintotdeauna și va fi întotdeauna, pe care nici un nume nu-l poate exprima, pe care nici o creatură nu poate să-l cunoască sau să-l înțeleagă. În toată plinătatea Ființei Lui ca Dumnezeu și Om, Fiul poate fi cunoscut numai de Tatăl (Matei 11,27). Însă în Sine Însuși Hristos poartă întotdeauna deplina conștiință a ce a fost și ce este El.

13. - »Și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge.« - Acest tablou nimerit și impresionant vorbește despre răzburarea Sa, despre acțiunea Sa judecătorească față de oștirile dușmane din Europa decăzută, care vor porni să facă război cu Mielul. În Isaia 63,1-4 vedem revenirea triumfătoare a Domnului din țara Edom și din capitala acesteia Boțra; ziua răzburării era în inima Lui, și hainele Lui și toată îmbrăcămintea Lui erau stropite cu sângele dușmanilor Săi. Dar aici haina este înmuiată¹⁵³ în sânge înainte de a fi lupta, un indiciu clar la faptul că răzburarea Lui dreaptă va lovi în măsură deplină oștirile adunate sub cei doi conducători mari ai lor, fiara și prorocul mincinos.

¹⁵² Vezi explicațiile la capitolul 12,3.

¹⁵³ Nu este corect să se aducă »haina înmuiată în sânge« în legătură cu sângele de pe cruce. Domnul acționează aici în judecată și nu în har. Nu este sângele Lui propriu, ci al dușmanilor Săi. Contextul face clar acest sens.

13. - »Și numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”.« - Dintre cei opt scriitori sfinți ai Noului Testament, Ioan este singurul care folosește acest titlu al Domnului. Ca »Cuvânt al lui Dumnezeu« El este expresia și prezentarea a ceea ce Dumnezeu este în Ființa Sa, în caracterul Său și în lucrările Sale. El este »Cuvântul vieții« (1 Ioan 1,1), deoarece în Persoana Sa și în acțiunea Sa El este întruparea vie și revelarea acestei vieți. Ca revelare desăvârșită a lui Dumnezeu în *judecatã* El este numit și aici »Cuvântul lui Dumnezeu«. Ca și »Cuvântul«, El are o existență personală, independentă și veșnică (Ioan 1,1.2), și ca și »Cuvântul« El este Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1,3). El este revelarea lui Dumnezeu, Cel care L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu (Ioan 1,18). Cuvintele noastre trebuie să fie expresia exactă a ceea ce suntem noi. Cuvintele Domnului Isus au fost permanent expresia desăvârșită a ceea ce El a fost întotdeauna și este (Ioan 8,25). Ca și Cuvânt El revelează pe Dumnezeu în însușirile naturii Sale ca *luminã* și *dragoste*, și ca »singurul Fiu« El revelează pe Tatã. Prima fãrã a doua ar fi lãsat un gol mare, cãci inima noastrã dorește bucuria lãuntricã, pe care o dã legãtura cunoscutã cu El. Noi avem dreptul sã cunoaștem pe Dumnezeu ca Tatã al nostru.

În context numele sau titlul »Cuvântul lui Dumnezeu« folosit aici pentru Domnul Isus are un înțeles deosebit. Este Dumnezeu, care intrã în acțiune ca Judecãtor. Natura Lui cere judecarea acelor care pe pãmânt în nebunia lor vor sã încerce sã împiedice principiul divin, instaurarea Fiului Sãu ca Împãrat pe muntele Sion și punerea în mâinile Sale a guvernãrii asupra pãmântului (Psalmul 2). Hristos, »Cuvântul lui Dumnezeu«, este expresia cuprinzãtoare a lui Dumnezeu și în judecata, care aici este gata sã înceapã.

Oștirile de rãzboi triumfãtoare

14. - »Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrãcate în in subțire, alb și curat.« - Oștirile de rãzboi din cer urmeazã pe Conducãtorul lor sublim. Și ele cãlãresc pe cai albi, care simbolic vorbesc despre victorie, cãci biruința Lui este și biruința lor și triumful Lui este și triumful lor. Aceastã oștire sunt sfinții cerești, sfinții din timpul Vechiului Testament și sfinții care fac parte din mireasã. Ei toți sunt îmbrãcați în haine care mãrturisesc despre dreptatea personalã și despre faptul cã ei aici în lupta personalã au acționat drept, prin aceea cã au intervenit pentru drepturile lui Dumnezeu în împrejurãri caracterizate de contrazicere și împotrivire fãrã de Dumnezeu și fãrã de Hristos. Haina miresei (versetul 8) este și haina fiecãruia care face parte din aceastã oștire de rãzboi. Oștirile din cer, care Îl urmeazã cu bucurie pe Domnul, și vor pleca cu El, nu constau din îngerii, ci din sfinți, din oameni mântuiți. În aceastã coloanã militarã simbolicã, oștirile sfinților din cer însoțesc pe Conducãtorul lor. Vedem aici împlinirea prorociei lui Enoh, care cu mai mult de cinci mii de ani în urmã a rostit-o, dar care a fost scrisã numai în epistola lui Iuda: »Iatã, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Sãii« (Iuda 14). Zaharia a scris despre aceeași venire (Zaharia 14,5), dar el vestește judecata asupra puterilor dușmane, care vor fi adunate împotriva lui Iuda și Ierusalim, în timp ce cartea Apocalipsa amintește națiunile ca fiind primele subiecte ale judecãții, care vor sã facã rãzboi cu *Mielul*. Și îngerii vor însoți convoiul Domnului (Matei 16,27; 25,31; Evrei 1,6). Puterea Lui biruitoare (caii albi) se va arãta în ziua în care mânia Mielului va aduce o judecatã așã de îngrozitoare asupra dușmanilor. Descrierea oștirilor cerești, care Îl însoțesc pe Hristos în marșul Sãu într-un rãzboi drept, este o îtrerupere în descrierea generalã a lui Hristos, care se continuã dupã aceea. Rãzboiul însuși este numit foarte scurt (versetul 19), dar Persoana marelui Conducãtor (sau Urzitor) al salvãrii noastre este descrisã¹⁵⁴ detaliat. Ne bucurãm, cã așã de multe lucruri sunt fãcute cunoscut despre *El*.

¹⁵⁴ Hengstenberg a scris în privința aceasta: „Descrierea rãzboiului este tot așã de remarcabilã pentru *scurtimea* ei ca și descrierea Domnului pentru *lungimea* ei. Însã aceasta este foarte natural, deoarece nu se poate duce o luptã permanentã împotriva Aceluia care ucide cu suflarea gurii Lui« (2 Tesaloniceni 2,8).

Hristos ca Judecător

15. - »Și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, ca să lovească națiunile cu ea.« - Această sabie ascuțită este singura armă de atac a întregii oștiri cerești. Ea iese numai din gura Lui. Oștirile care Îl urmau nu aveau nici o armă, și ele nici nu aveau nevoie de ele, căci Domnul va duce lupta. O afirmație asemănătoare citim în Isaia 11,4. Domnul va vorbi atunci, așa cum a vorbit odinioară în grădina Ghetsimani, și dușmanii Lui au căzut la pământ (Ioan 18,5-6). Cuvântul Său are o putere căreia nu I se poate împotrivi nimeni; când El vorbește ca Judecător, El este în stare să bată și imediat să onoare. Cuvântul rostit al Domnului nu este ca o armă carnală, ci El este o putere nimicitoare, care are un efect mai puternic decât oricare armă creată prin pricepera omenească.

15. - »Și El le va păstori cu un toiag de fier.« - La această descriere minunată a puterii Lui atotputernice cu siguranță scriitorul s-a gândit la Psalmul al doilea. Toiagul de fier tare și rezistent vorbește simbolic despre domnia Lui severă și intransigentă asupra națiunilor rebele. »El le va păstori (sau paște)« înseamnă că El va domni (ca în capitolul 12,5). Unirea celor evlavioși ai Săi cu El în guvernarea Sa asupra lumii și în judecata dușmanilor (Psalmul 149,6-9) nu stă în nici un caz în contradicție cu adevărul, că El îi »va păstori cu un toiag de fier«. Este lucrarea Sa, și El este dotat cu plinătate de putere, ca să facă această lucrare. Voința neînduplecată a națiunilor trebuie frântă și puterea lor trebuie bătută.

15. - »Și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic.« - Deci aici nu se vorbește despre recolta, în care ce este bun va fi despărțit de ce este rău, ci de culegerea viei cu judecata ei necruțătoare a răului, în mod deosebit a răului religios, care atunci se va fi dezvoltat până la decăderea totală (capitolul 14,17-20)¹⁵⁵. În acest verset 15 vedem trei simboluri ale judecății.

1. O sabie ascuțită pentru pedepsirea judecătorească imediată cu moartea.
2. Un toiag de fier pentru o guvernare severă și intransigentă.
3. Teascul mâniei neamestecate a lui Dumnezeu pentru judecarea celor vinovați.

Este teascul mâniei Dumnezeului Cel atotputernic. »A Mea este răzbunarea«, vorbește Domnul. Și aici cuvintele »El calcă teascul« arată că Domnul singur va face judecata. El a vorbit deja prin prorocul Isaia: »Am călcat singur în teasc și nimeni dintre popoare nu era cu Mine« (Isaia 63,3).¹⁵⁶

16. - »Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: „Împărat al împăraților și Domn al domnilor”.« - Descrierea detaliată se termină cu această confirmare impresionantă a slavei¹⁵⁷ Sale. Haina este ceva, care se vede de alții. Haina, care arată spre caracterul Său vizibil în exterior – în acțiunile și căile Lui – poartă Numele care exprimă clar hegemonia Sa atotcuprinzătoare. În locul sabiei încinsă la coapsă (Psalm 45,3), acest *Nume* stă scris și pe coapsa Sa. Sabia iese din gura Lui, Numele Îl poartă pe coapsa Sa. În mod normal *acolo* s-ar căuta sabia, dar în locul acesteia acolo se confirmă demnitatea sublimă a lui Hristos ca Domnitor peste toți domnitorii și ca Domn peste toți neînsemnații deținători ai puterii. În capitolul 1,4 sunt numite aceleași titluri ale Domnului, însă acolo în ordine inversă: »Domn al domnilor și Împărat al împăraților«. Nici o peniță nu este în stare să descrie așa cum se cuvine această Personalitate

¹⁵⁵ Vezi explicațiile la capitolul 14.

¹⁵⁶ Nu se spune, că oștirile cerului Îl însoțesc pe Domnul, atunci când El exercită judecata în Edom, dar atunci când El va birui fiara și oștirile ei, ei »vor fi cu El«. Domnul singur va face răzbunarea, fie că este vorba de Edom sau de oștirile adunate ale națiunilor decăzute ale Europei. Dar la ședințele de judecată vor participa sfinții Săi cerești, așa cum arată făgăduința dată biruitorilor din Tiatira (Apocalipsa 2,26-27; și capitolul 20,4). La exercitarea judecății asupra anumitor puteri vor participa și iudeii (Isaia 11,14; Zaharia 9,13; 12,6; 14,14).

¹⁵⁷ „Hristos este public, în ceea ce privește poziția Lui oficială precum și Ființa Lui lăuntrică, Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” (J. N. D.)

minunată. – La explicarea simbolurilor și a constatărilor categorice este necesară grijă, dar o greutate reală nu există. Să ne gândim la împrejurările, la cauza și adevăratul motiv al acestui război: toate popoarele de pe pământ se vor răscula public și cutezător cu forță armată împotriva autorității lui Dumnezeu, fie că este vorba de autoritatea Sa morală ori de autoritatea guvernării Sale. Națiunile de pe pământ și sfinții care coboară din cer sunt adevărate oștiri, dar care au intenții, scopuri și planuri total opuse. Studiile care urmează au scopul de a ne ajuta să ieșim din neclaritate și nesiguranță și să ajungem să cunoaștem ce este adevărat și real, ce urmează să aibă loc în curând și la care vom participa cu toții.

Marea masă a lui Dumnezeu

17.-18. - »Și am văzut un înger care stătea în soare; și a strigat cu glas tare, spunând tuturor păsărilor care zboară în mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la marea masă a lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților și carnea comandanților și carnea oamenilor puternici și carnea cailor și a celor care stau pe ei și carnea tuturor, și liberi și robi, și mici și mari!”« - După ospățul plin de bucurie al nunții Mielului citim acum despre »marea masă a lui Dumnezeu«. Ioan a văzut îngerul stând în soare, ca să zicem așa în mijlocul celei mai înalte autorități de guvernare. El stă acolo, unde poate fi văzut de toți și de unde el poate avea o privire de ansamblu asupra întregii scene a războiului. Ospățul, la care el invită păsările răpitoare, va avea loc abia după bătălie, dar păsările sunt chemate deja *înainte* de a avea loc bătălia. Marele ospăț va consta din cadavre. În liniștea morții vor zace împărați, comandanți, oameni puternici, cai și călăreții lor, liberi și robi, mici și mari, și trupurile lor vor fi prada păsărilor cerului. Ei toți vor fi uciși cu *o singură* sabie ascuțită a Conducătorului oștirilor cerului, care va ieși din gura Lui. Prin *Cuvântul* Domnului va avea loc o judecată imediată a oștirilor dușmane adunate. Trebuie să observăm că acest eveniment îngrozitor va avea loc cu adevărat și literalmente; judecata anunțată aici nu trebuie privită ca fiind simbolică. Pornirea războiului împotriva Mielului este privită mai dinainte, și rezultatul lui este arătat. Acești uciși vor învia iarăși la învierea morților, ca să mai întâmpine încă o dată pe Domnul. Atunci El nu va șede pe calul alb al Biruitorului puternic, ci pe marele *tron* alb, și imediat după judecată ei vor avea parte de condamnarea veșnică în iazul de foc (capitolul 20,11-15). Învierea lor pentru judecată va avea loc o mie de ani după pedepsirea lor pe pământ.

De cinci ori citim în versetul 18 cuvântul **carnea**; carnea lor va fi hrana păsărilor cerului. Ce sfârșit umilitor pentru mândria, luxul, tăria și puterea de luptă a oștirilor Europei! Vulturul, acvila și alte păsări răpitoare se vor sătura cu carnea oamenilor, chiar și cu a celor mari și puternici dintre ei, ale căror nume sunt notate pe paginile istoriei timpului acesta (compară cu Ezechiel 39,4.17-20). **»Și toate păsările s-au săturat din carnea lor«** (versetul 21), săturat peste măsură. Ce eveniment dezgustător va fi acesta și ce mare va fi numărul morților!

Înfrângerea fiarei și a împăraților adunați și a oștirilor adunate

19.-21. - »Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștirile lor adunate să lupte împotriva Celui care șede pe cal și împotriva oștirii Lui. Și fiara a fost prinsă, și falsul profet care era cu ea, care făcuse înaintea ei semnele prin care îi înșelase pe cei care au primit semnul fiarei și pe cei care s-au închinat chipului ei. Cei doi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă; și ceilalți au fost uciși cu sabia Celui care șede pe cal, sabie care ieșea din gura Lui; și toate păsările s-au săturat din carnea lor.« - Aici se vorbește de asocierea militară cea mai uriașă din toate timpurile, în care se vor uni împărați și popoare. Mai întâi este numită **fiara** – ca punct central și căpetenie a întregii mișcări. Noțiunea »fiara« desemnează puternicul imperiu roman reinstaurat cu toată puterea lui materială și toate

sursele lui de ajutor. – După aceea sunt amintiți »**împărații pământului**«, împărații care vor deplânge pustiirea Babilonului (capitolul 18,9). Persoanele de conducere și guvernare ale creștinătății total decăzute se vor uni cu fiara în acest război fără rațiune.¹⁵⁸ – Și »oștirile lor«, oștirile fiarei și ale împăraților, vor fi **adunate** la acest război. S-ar putea presupune, că reunirea vastă de puteri va lua naștere prin acțiunea omenească. Dar nici un Cezar și nici un Napoleon nu ar putea să dea naștere la o astfel de reunire vastă – și pentru un scop așa de temerar ca aici. Satan și uneltele lui vor sta înapoia acestei mișcări. În capitolul 16,13.14.16 se ridică voalul și se arată planul secund al acestei adunări. Trei duhuri necurate, satanice în ce privește originea și ființa lor, dotate cu putere supranaturală, ca să facă semne, vor merge »la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic«. Chiar și locul străngerii lor este redat în Cuvântul lui Dumnezeu: Armagedon (capitolul 16,16).

După ce am văzut, prin cine și unde vor fi adunate puterile dușmane, să studiem scopul unirii lor. Citim faptul simplu, dar consternant, că oștirile pământului vor fi adunate »să lupte împotriva Celui care ședea pe cal și împotriva oștirii Lui«. A mai fost așa ceva în istorie? Națiunile Europei și a altor câteva ținuturi, care cândva au fost luminate și s-au declarat de partea creștinismului, vor fi înșelate de Satan în așa măsură, că ele vor îndrăzni să pornească la luptă împotriva »Împăratului împăraților și Domnului domnilor«. Ce irațional și nebun! În această zi se va pune întrebarea, cine are *domnia asupra pământului*, și ea va fi decisă odată pentru totdeauna prin lupta care va avea loc. Ura oamenilor se îndreaptă împotriva Celui care șede pe calul alb, împotriva Mielului, împotriva Împăratului, căci creștinătatea decăzută Îl urăște, fie ca Mielul sacrificat ori ca Domnitor și Împărat. Apoi este amintită și dușmănia față de aceia care sunt proprietate a Lui și Îl urmează. Adversarii vor să lupte și împotriva »oștirii Lui«. Vedem o diferență mare între »oștirile lor« și »oștirea Lui«, care constă din »chemați și aleși și credincioși« (capitolul 17,14). Va fi o oștire, deoarece ei toți vor avea numai *un gând* și *un scop* împreună cu Conducătorul lor sublim. Nu sunt date detalii despre această luptă, căci nu se va putea ajunge la o luptă în adevăratul sens al cuvântului. Numai rezultatul este făcut cunoscut; sfârșitul îngrozitor al dușmanilor a fost deja anunțat mai dinainte (versetele 17-18).

20. - »Și fiara a fost prinsă, și falsul profet care era cu ea.« - Căpetenia personală a împărăției romane va reda întregului imperiu caracterul ei propriu. Acest imperiu și domnitorul lui vor fi realmente una în toate planurile și țelurile lor. Desigur ei pot fi diferiți (ca în Daniel 7), dar aici și în alte locuri din cartea Apocalipsa fiara și ultimul ei mare conducător regal vor fi așa de indestructibil legați unul de altul, că imperiul se va prăbuși când conducătorul lui va fi dat nimicirii veșnice. Fiara va fi aruncată de vie în iazul de foc; desigur este un om, dar el este denumit »fiara«, deoarece el nu are legături *conștiente* cu Dumnezeu.

»**Falsul profet**« este anticrist, întruchiparea decăderii religioase. Partenerul lui, fiara, este remarcabilul conducător păgân, căruia Satan îi va acorda aproape nelimitata putere statală. De trei ori se folosește denumirea »falsul profet« pentru anticrist (capitolul 16,13; 19,20; 20,10), ca să arate învățătura lui rătăcitoare în Iudeea și în toată creștinătatea. Cuvintele »care era cu ea« arată că fiara și falsul profet vor lucra împreună. Fiara va pune la dispoziție puterea ei, falsul profet sfatul lui. Se pare că ultimul va lucra cu o energie mult mai mare decât fiara.

20. - »Care făcuse înaintea ei semnele prin care îi înșelase pe cei care au primit semnul fiarei și pe cei care s-au închinat chipului ei.« - Falsul profet va înșela pe oameni prin semnele supranaturale, pe care el le va face. Efortul lui se va îndrepta în principal, ca să aducă toată lumea să se închine fiarei. Falsul profet va fi trimis și cu mare viclenie va exercita influența lui rea, satanică, în timp ce fiara va exercita mai mult autoritatea și puterea ei statală. Acțiunea diabolică a falsului profet, activitatea lui deosebită în sprijinirea fiarei, este tema principală din

¹⁵⁸ »Cei zece împărați« vor fi dat deja mai înainte fiarei puterea și imperiile lor (capitolul 17,13.17). Desigur ei vor participa la acest război, căci citim: »Aceștia vor lupta împotriva Mielului« (capitolul 17,14); dar ei nu sunt numiți expres aici în capitolul 19, deoarece ei – ca să zicem așa – s-au contopit cu fiara.

capitolul 13,11-17. Acolo el este denumit »cealaltă fiară«, aici ca »falsul profet«; dar este aceeași persoană.

Nimicirea veșnică

20. - »Cei doi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă.« - Cine ar putea descrie în cuvinte groaza unui astfel de sfârșit? Literalmente și efectiv aceasta este pedeapsa hotărâtă mai dinainte a celor două persoane, una dintre ele dintre iudei, cealaltă dintre păgâni. Ambele trăiesc probabil deja astăzi pe pământ. Acești doi oameni nu vor fi uciși, așa cum vor fi uciși urmașii lor duși în rătăcire. Ei nu vor avea parte de moartea trupului lor, ci ei, prinși în păcatele lor de mâna Celui Atotputernic, vor fi imediat aruncați în iazul de foc, în acest domeniu al chinurilor de nedescris. Ei nu vor merge treptat în întâmpinarea soartei lor îngrozitoare, și nici nu vor fi mânați încet într-acolo, ci amândoi vor fi *aruncați* de vii în iazul de foc, așa cum se aruncă un lucru fără valoare. După o mie de ani va ajunge și Satan la ei în același loc de groază; și el va fi aruncat în iazul de foc, așa cum arată capitolul următor. În iazul de foc nu este odihnă. Focul și pucioasa vorbesc despre chinuri arzătoare (Isaia 30,33). Acest iaz – nu plin cu apă, ci plin cu foc – este locul pedepsei veșnice pentru diavol, pentru oamenii pierduți și pentru îngerii căzuți. Este un loc, și nu numai o stare, este iadul. Nu este semnificativ, că iazul de foc – o noțiune pe care noi am primit-o din tinerețe în duhul și sufletul nostru ca pe o expresie a ceea ce este întunecat și foarte chinuitor – este numit pentru *prima* dată aici? Acești doi oameni vor fi primii, care își vor primi judecata veșnică în iazul de foc.

21. »Și ceilalți au fost uciși cu sabia Celui care ședea pe cal, sabie care ieșea din gura Lui; și toate păsările s-au săturat din carnea lor.« - Oștirile Europei vor zace în tăcere – omorâte, însă nu printr-o sabie de oțel. Glasul mânios al Împăratului împăraților va pătrunde printre rândurile strânse și deodată va răpi pe cei doi conducători mari ai lor. După aceea oștirile adunate în decădere, răzvrătire și dușmănie împotriva lui Dumnezeu și împotriva Mielului vor fi ucise pe loc. Toată această acțiune este descrisă aici în cuvinte puține. Enoh și Ilie au fost luați în cer, fără să vadă moartea. Fiara și falsul profet vor fi aruncați în iazul de foc, fără să moară. Numele lor nu este numit, ele nu au o însemnătate care rămâne. Numărul morților va fi așa de mare, că toate păsările cerului vor fi săturate cu carnea lor. Soarta definitivă și veșnică a adoratorilor și adeptilor fiarei este descrisă în capitolul 14,9-11 și capitolul 20,11-15.

Capitolul 20

Împărăția de o mie de ani și judecata morților

Introducere

Începând cu capitolul 19,6 și până la capitolul 21,8 sunt prezentate evenimentele viitoare în succesiunea în care ele vor avea loc. Primul este facerea cunoscut, că Dumnezeu Și-a început domnia, și nunta Mielului, ultima comunicare este cu privire la soarta veșnică a păcătoșilor și a tuturor celor pierduți în iazul de foc. Primul eveniment este totodată ivitul zorilor acelei zile strălucitoare, a timpului fericit al Împărăției de o mie de ani, a zilei pe care o așteaptă cu dorință mare creația suspinând. Ultimul eveniment, dimpotrivă, arată cu toată seriozitatea spre partea hotărâtă pentru cei pierduți, spre întunecimea întunericului și chinului din iazul care arde cu foc și pucioasă, parte care este tot așa de veșnică ca și existența Dumnezeului atotputernic.

În capitolul anterior simbolul remarcabil a fost *calul* alb, în acest capitol este un *tron* alb. Calul alb este un indiciu al puterii biruitoare, căreia i se va supune totul, tronul alb este un indiciu al domniei Sale și al unei judecăți care va veni. Calul, sau mai exact, ceea ce el reprezintă, precede acțiunile care sunt în legătură cu tronul; este, ca să zicem așa, pregătitorul drumului pentru acestea.

Capitolul conține patru secțiuni, fiecare tratând o temă mare. Prima este legarea lui Satan și captivitatea lui în Adânc pentru o mie de ani (versetele 1-3); cea de-a doua temă este domnia de o mie de ani a tuturor sfinților cerești împreună cu Hristos (versetele 4-6); cea de-a treia temă este ultima încercare disperată a lui Satan să obțină din nou domnia asupra lumii, înfrângerea lui totală și soarta lui definitivă în iazul de foc (versetele 7-10); tema a patra este judecata morților care au murit fără să se pocăiască, au murit în necredință și respingerea harului lui Dumnezeu și prin aceasta *în păcatele lor* (versetele 11-15).

Satan închis în Adânc

1.-3. - »Și am văzut un înger, coborând din cer, având cheia Adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și l-a apucat pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavol și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani, și l-a aruncat în Adânc, și a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească națiunile, până când se vor împlini cei o mie de ani; după acestea trebuie să fie dezlegat pentru puțin timp.« - În această viziune este descoperit un eveniment care se înșiruie foarte normal la evenimentele descrise la sfârșitul capitolului anterior. Cu toate acestea este așa de diferit și de însemnat, că este făcut cunoscut printr-o viziune deosebită. Două persoane vor fi aruncate în iazul de foc la începutul Împărăției de o mie de ani, fără să li se facă o „procedură judecătorească”: fiara și prorocul mincinos; după o mie de ani va trebui și diavolul să-i urmeze în locul de chin veșnic. În capitolul anterior am văzut că cele două unelte principale ale lui Satan, după ce ele și-au condus oștirile pe pământ în război împotriva Mielului și a sfinților¹⁵⁹ Săi, vor fi prinse și cu ocară și rușine vor fi aruncate de vii în iazul de foc. Oștirile lor vor fi ucise și vor fi date ca hrană păsărilor. Dar și Satan, duhul invizibil, care conduce uneltele sale umane, și pe toți cei care le urmează, și îi atrage spre pierzare, nu va scăpa nicidecum de

¹⁵⁹ Puterile, despre care stă scris în Zaharia 14,2 și Psalm 83, se vor strânge împotriva *Ierusalimului* și împotriva *iudeilor*, care în Apocalipsa 19 vin împotriva *Mielului* și a *sfinților Săi cerești*. Primii vor veni din răsărit, ultimii din apus. Astfel vor fi două tabere dușmane puternice, opuse una altora în căile și țelurile lor. Puterile din partea de nord-est vor sta sub „împăratul nordului”, care va fi sprijinit de Gog (Rusia), puterile vestice și conducătorii națiunilor Europei vor sta sub conducerea fiarei și a profetului mincinos sau antihristul.

judcata dreaptă. O judecată venită deodată *îl* va ajunge tot așa cum *îi* ajunge pe ceilalți. Cu fiara și cu profetul mincinos Hristos va acționa ca Judecător pe pământ, pe diavolul *îl* va ajunge judecata lui Dumnezeu din înălțime. Balaurul, promotorul propriu-zis al revoltei distrugătoare așa de eficientă, va fi prins de un înger din cer și legat va fi aruncat în Adânc¹⁶⁰. O mie de ani mai târziu își va primi partea definitivă alături de slujitorii lui în chinul veșnic al iazului de foc. Scurt înainte de aceasta el va trebui să mai acționeze pe pământ, dar până atunci va rămâne închis în Adânc, așa că în timpul celor o mie de ani el nu va putea să înșele națiunile.

Nu trebuie să uităm, că Satan, începând din momentul în care va fi aruncat din cer (capitolul 12,9), va fi cu adevărat pe pământ – chiar dacă pentru oameni va fi invizibil. El va face eforturi mari, ca să nimicească sau să strice tot ce are înfățișarea că stă de partea lui Dumnezeu. De aceea vizionarul a văzut îngerul, unealta pentru pedepsirea lui, »venind din cer«. Satan va fi realmente prins pe pământ, cu toate că probabil nici un om nu va remarca aceasta.

Îngerul avea cheia Adâncului și un lanț mare în mâna lui. Expresiile *cheia* și *lanțul* trebuie înțelese aici simbolic. Ele arată că Dumnezeu are autoritatea supremă și asupra teritoriului satanic al Adâncului. Astfel El leagă (*lanțul*) prin înger pe Satan și *îl* închide (cheia) sigur pentru o mie de ani în Adânc¹⁶¹. Până când închisoarea lui va fi descuiată (versetul 7), Satan va fi jefuit de libertatea lui și de aceea nu va putea produce nici o nenorocire pe pământ. Acum Satan are acces în locurile cerești (Efeseni 6,12), în cerurile create, nu în casa Tatălui; el este căpetenia autorității văzduhului (Efeseni 2,2), și el cutreieră pământul (Iov 1,7). Deci cerul și pământul sunt domeniul lui de acțiune. Când va fi aruncat din cer, lui i se va da într-o oarecare măsură pământul și Adâncul. Dar aici vedem, că el va fi închis în Adânc și va rămâne încuiat acolo tot timpul Împărăției de o mie de ani. După aceea i se va permite încă o dată pentru scurt timp să-și urmărească țelurile pe pământ și să înșele națiunile, așa că mulți se vor dezice de devotamentul lor exterior față de Hristos care domnește în slavă. În cele din urmă el va fi aruncat pentru totdeauna și veșnic în iazul de foc (versetul 10).

2.-3.- »Și am văzut un înger, coborând din cer, având cheia Adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și l-a apucat pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavol și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani, și l-a aruncat în Adânc, și a închis și a pecetluit deasupra lui.« - Diferitele denumiri ale lui Satan sunt prezentate în ordinea în care au apărut și în capitolul 12,9. Acolo însă este numit »balaurul cel mare«. Ca balaur el este încorporarea *cruzimii*. Ca șarpe el este personificarea *vicleniei*. Ca diavol el este cel mai rău *ispititor* al oamenilor. Ca Satan el este *împotrivorul* declarat și dușmanul lui Hristos și al poporului¹⁶² Său. Satan este o ființă creată, reală, o personalitate care trăiește (și totuși este un duh și nu un om). Orice creatură responsabilă are a face într-un fel oarecare cu el. Puterea sa și prezența sa sunt desigur limitate și sunt supravegheate, deoarece el este numai o creatură, însă colaboratorii și uneltele lui sunt așa de numeroși și de numeroase, și diferiți, și activitatea lor este așa de dăruită stăpânului lor, că unii merg atât de departe, că atribuie lui Satan atotputernicie și atotștiință. Însă acestea sunt caracteristici dumnezeiești, pe care numai Creatorul le are.

Balaurul este prins și legat și aruncat în Adânc, care apoi va fi închis și pecetluit »deasupra lui«. Pecetele, cu care au fost pecetluite piatra de la deschizătura gropii cu lei (Daniel 6,18) și piatra de la ușa mormântului (Matei 27,60.66), înseamnă că autoritatea judecătorească și de guvernare s-a obligat să țină pe întemnițații lor sub pază *sigură*. Tot așa și Adâncul va fi ținut sub încuietore sigură.

¹⁶⁰ Cuvântul grecesc tradus cu Adânc înseamnă fără fund sau foarte adânc. Acest cuvânt apare de nouă ori în Noul Testament; de șapte ori în cartea Apocalipsa și în afară de aceasta în Luca 8,31 și Romani 10,7. Fiara se va ridica *din* Adânc (Apocalipsa 17,8) și Satan va fi aruncat *în* Adânc. Adâncul este un loc a cărui poziție ne este necunoscută.

¹⁶¹ În capitolul 9,2 se folosește cheia pentru a deschide Adâncul, în capitolul 20,3 pentru a-l închide.

¹⁶² Alte gânduri referitoare la acest nume sunt cuprinse în explicațiile date la capitolul 12,9.

3. - »... ca să nu mai amăgească¹⁶³ națiunile, până când se vor împlini cei o mie de ani.« - Aici ni se spune de ce Satan va fi aruncat în închisoare. De la primul lui contact cu oamenii (Geneza 3) și până la detenția lui în Adânc (și chiar și după eliberarea lui) intenția lui este să înșele și să ademenească pe oameni în chip barbar și lipsit de scrupule. El a prezentat fals Ființa lui Dumnezeu, a dus în rătăcire gândurile oamenilor referitoare la natura păcatului și urmările lui. A falsificat Evanghelia în așa fel, că milioane de oameni prin acceptarea de bună voie a ceea ce se numește „o altă evanghelie” au mers și merg la pierzare. »Lumea întregă zace în cel rău« (1 Ioan 5,19); aceasta este în realitate o constatare foarte gravă și cu urmări vaste, și ea nu este nicidecum exagerată. După o mie de ani, oamenii, care vor trăi atunci (cu excepția celor născuți din nou), se vor strânge sub drapelul lui Satan – numai pentru ca apoi să recunoască prea târziu, că ei toți au căzut pradă unei ademeniri înșelătoare (capitolul 20,7-9).

Cuvintele »o mie de ani« apar de șase ori în acest capitol (versetele 2, 3, 4, 5, 6, 7). De trei ori stau în legătură cu satan, de două ori în legătură cu domnia sfinților împreună cu Hristos și o dată prin ele este descrisă perioada de timp dintre învierea sfinților și învierea »celorlalți morți«, a celor nedrepti. În toate cele șase cazuri este vorba de *aceeași* perioadă de timp de o mie de ani, numai contextul în care ele apar este diferit. După părerea noastră ele nu trebuie înțelese simbolic, ci trebuie luate literalmente și sunt o redare exactă a unei perioade de timp. Noțiunea „împărăția de o mie de ani”, care desemnează domnia publică și personală a Domnului împreună cu sfinții Săi pe pământ și durata acestei guvernări, este preluată din acest capitol. După concepția iudaică primii șase mii de ani corespund celor șase zile în care au fost create cerurile și pământul. Ziua a șaptea, sabatul odihnei, arată spre acel timp lung și fericit de o mie de ani.

3. - »... după acestea trebuie să fie dezlegat pentru puțin timp.« - Dezlegarea lui Satan va fi precedată de o serie de evenimente. Prin cuvintele »după aceea« nu ne gândim aici nu numai la captivitatea în Adânc. După nimicirea Babilonului, după nunta Mielului, după „judecata de război” pe pământ cu nimicirea completă a fiarei, a prorocului mincinos și a oștirii lor, și apoi după legarea balaurului și lunga lui captivitate de o mie de ani în Adânc, Satan va fi »dezlegat pentru puțin timp«. În derularea evenimentelor care vor veni vor exista două perioade scurte de timp în care Satan va dezlănțui o activitate și energie neobișnuită. Prima va fi începând din ziua când va fi aruncat din cer pe pământ și până la închiderea lui în Adânc, cea de-a doua va fi de la dezlegarea lui și până în ceasul în care el va fi aruncat în iazul cu foc.

Domnia împreună cu Hristos

Domnia personală a lui Hristos

Secțiunea interesantă de la versetul 4 și până la versetul 6, pentru care secole la rând au fost controversate, se adresează insistent oricărui cititor care gândește. Ea privește pe *fiecare* sfânt de pe pământ. Cine sunt cei care împreună cu Hristos în glorie vor governa peste acest pământ? Sunt sfinții sau sunt îngerii? Cuvântul lui Dumnezeu ne dă răspuns la această întrebare și la altele.

Domnia absolută a lui Hristos ca Om (Psalm 8) și ca Împărat (Psalm 2) este în Scriptură un adevăr atestat și incontestabil. El va domni ca Împărat o mie de ani. Profeții Vechiului Testament au văzut mai dinainte domnia Lui și au primit înștiințări cu privire la ea. Cântăreții poeți ai lui Israel au cântat-o. Razele luminii cuvântului profetic, pe care l-au rostit și scris profeții începând cu Isaia și până la Maleahi, sunt orientate spre gloriile și binecuvântările Împărăției de o mie de

¹⁶³ Probabil că trebuie să ne gândim în mod deosebit la ademenirea prin care națiunile se vor strânge la Armagedon (capitolul 16,13-14).

ani care va veni. Creația, care până atunci suspină sub domnia îngrozitoare a lui Satan și a guvernării dăunătoare a omului, așteaptă cu nerăbdare eliberarea făgăduită, pe care o va aduce domnia Sa.

Aici în derularea evenimentelor viitoare a sosit timpul când a devenit realitate ceea ce mai înainte a fost vestit în cer: »Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său și El va împărății în vecii vecilor« (capitolul 11,15). Așa s-a vestit acolo privind spre viitor; aici această Împărăție a venit realmente.

Tronuri în Împărăția de o mie de ani

4. - »Și am văzut tronuri, și ei ședea pe ele și li s-a dat să facă judecată; și am văzut sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu; și aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor; și ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani.« - Profetul Daniel¹⁶⁴ și vizionarul Ioan au văzut în viziunile lor *aceleași* tronuri. Daniel le-a văzut goale (Daniel 7,9). Că sfinții cerești vor șede pe ele, aceasta este o revelație deosebită, păstrată pentru Noul Testament, și de aceea Ioan adaugă: »și ei ședea pe ele«. Ambele viziuni se referă la începutul domniei în Împărăția de o mie de ani. Tronurile de aici nu trebuie confundate cu cele douăzeci și patru de tronuri din capitolul 4,4; acestea stau în *cer* în jurul tronului Celui Veșnic. Tronurile, pe care le-a văzut Daniel și Ioan (Daniel 7,9; Apocalipsa 20,4) stau dimpotrivă în legătură cu guvernarea de o mie de ani pe *pământ*. Această guvernare vastă va cuprinde fără îndoială în sine ceea ce Domnul Isus a făgăduit ucenicilor Săi: »Adevărat vă spun că voi, care Mați urmat, când Fiul Omului va șede pe tronul Său de glorie, la renașterea¹⁶⁵ tuturor lucrurilor, veți șede și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.« (Matei 19,28)

Acest al patrulea verset este deosebit de important și unic în felul lui, deoarece numai el conține o enumerare completă a sfinților, care împreună cu Hristos vor avea parte de domnia binecuvântată a dreptății în Împărăție. Ei aparțin a *trei grupe diferite*.

Prima grupă

4. - »Și am văzut tronuri, și ei ședea pe ele și li s-a dat să facă judecată.« - La cine se referă aici pronumele »ei« și »li«? Această grupă nu este descrisă în alt fel. Unii s-au gândit că este vorba de națiuni, care sunt amintite nemijlocit mai înainte (versetul 3), alții la îngeri. S-a mai presupus că cuvintele »ședea pe ele« se referă la cele douăsprezece tronuri ale apostolilor (Matei 19,28); alții gândesc că este vorba de cele douăzeci și patru de tronuri din cer (capitolul 4,4). Unii comentatorii limitează aplicarea numai la martiri, ei presupunând că în pronume sunt rezumate cele două grupe de martiri, despre care este vorba în continuare în acest verset. Însă cuvântul »ei« arată evident spre o grupă deosebită, care se deosebește de martiri. Martirii sunt văzuți mai întâi ca »suflete«, într-o stare despărțită de trup, în timp ce prima grupă este văzută șezând pe tron »și li s-a dat să facă judecată«. Despre suflete nu se spune niciodată, că ele șed pe tronuri și guvernează sau judecă. Gândul că „națiunile” șed pe tronuri, de asemenea nu își găsește argumentarea în Cuvântul lui Dumnezeu. Nici gândul că îngerii șed pe tron nu-l putem

¹⁶⁴ Profetul Daniel nu îi conduce pe cititorii lui în Împărăția de o mie de ani, ci numai până la începutul ei. El întrerupe în momentul în care »Unul, ca un Fiul al Omului« primește de la »Cel Bătrân de zile« domnia atotcuprinzătoare și veșnică (Daniel 7,13-14). Profetul Ezechiel ne conduce mult mai departe. El a avut dreptul să descrie Împărăția de o mie de ani în unele din caracteristicile ei cele mai importante; el arată așezarea semințiilor în teritorii paralele transversal pe suprafața țării Palestinei extinse, Templul și pe slujitorii lui, căpeteniile iudaice ca reprezentanți ai lui Hristos, însănătoșirea Mării Moarte și altele (Ezechiel 40 la 48).

¹⁶⁵ Prin renaștere aici se înțelege timpul Împărăției de o mie de ani, »timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor« (Faptele Apostolilor 3,21).

urmări, chiar dacă el este susținut de unii comentatori renumiți. Niciunde în Scriptură nu se învață, că îngerii domnesc, ci mai degrabă contrariul: »Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim« (Evrei 2,5). Domnia asupra pământului va fi dată lui Hristos și sfinților Săi cerești (1 Corinteni 6,2-3). Dar noi nu trebuie să vedem domnia împărătească limitată la apostoli sau la o altă grupă deosebită.

Cuvântul »ei« se referă evident la o grupă deja cunoscută de persoane. Am văzut deja de mai multe ori, că cei mântuiți din cer, reprezentați prin cei douăzeci și patru de bătrâni, iau parte la evenimentele făcute cunoscut în capitolele 4 până la 19. Lor le aparțin toți credincioșii adevărați, toți sfinții din Vechiul Testament și din Noul Testament și prin aceasta toți care vor fi înviați sau transformați la venirea Domnului în văzduh (1 Tesaloniceni 4,15-17). Această grupă a sfinților este mult mai mare la număr decât grupa martirilor, și ca participanți la domnia Domnului acești sfinți nu se pot încadra în nici o altă grupă, decât în prima grupă; ei sunt prezentați prin cele două pronume »ei« și »li«. Ar fi de fapt ciudat, dacă *numai* martirii ar domni împreună cu Hristos și sfinții din cer, care au fost făcuți »împărați și preoți pentru Dumnezeu nostru«, ar fi excluși de la ea. Sunt deci sfinții Vechiului Testament și Noului Testament, care în timpul judecăților vor fi în cer, și pe care vizionarul i-a văzut aici șezând pe tronuri.

Acestora »**li s-a dat să facă judecată**«. Aceasta înseamnă că acestor sfinți li s-a acordat autoritate împărătească. Este împlinirea constatării mărețe și neîngrădite, care este conținută în întrebarea: »Sau nu știți că sfinții vor judeca lumea?« (1 Corinteni 6,2).

Grupa a doua

4. - »Și am văzut sufletele celor decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu.« - Deci aici Ioan nu a văzut persoane, ci suflete¹⁶⁶, sufletele martirilor în starea lor despărțită de trup. Această grupă va suferi moartea de martir mai înainte decât aceia care vor fi omorâți sub domnia fiarei. Sunt evident aceleași suflete care în capitolul 6,9 au fost văzute sub altar. Prigonirea lor va începe curând după răpirea sfinților, în prima jumătate a celor șapte ani de necaz (Matei 24,8-9). Izbucnirea mâniei și atrocității împotriva lor va avea două motive. Unul va fi mărturia lui Isus, care atunci va purta un caracter profetic. Mărturia lui Isus în Evangheliile se deosebește esențial de cea din cartea Apocalipsa; acolo este desfășurarea harului, aici este vestirea judecății; acolo se mărturisește dragostea Tatălui, aici faptul că Dumnezeu va instaura Împărăția Sa. Ultima este o mărturie pe care popoarele decăzute ale pământului nu o vor putea suporta. De aceea purtătorii acestei mărturii vor fi prizonieri până la moarte. Celălalt motiv al acestei prigoniri este Cuvântul lui Dumnezeu. Ținerea cu tărie și credincioșie a Cuvântului va caracteriza rămășița din zilele acelea. Oamenii vor ocupa poziție ori pentru drepturile lui Dumnezeu, ori vor fi împotriva lor. O așteptare nedecisă nu va fi admisă. Ținerea necondiționată cu tărie a Cuvântului va demasca lumea în adevărata ei stare și adevăratul ei caracter. Cărarea celor credincioși va fi îngustă, și deseori la capătul ei va sta moartea. Presupunem că în timpul de necaz care va veni nici un credincios nu va muri de moarte naturală. Ei ori vor supraviețui acest timp, ori vor muri ca martiri.

¹⁶⁶ Suntem deplin conștienți, că prin cuvântul »suflete« deseori este vorba de persoane, așa cum este în Geneza 12,5; Faptele Apostolilor 27,37 și în alte locuri, însă noi trebuie să întrebăm, dacă și aici este același lucru. De două ori vizionarul a văzut sufletele *acelora* care au fost înjunghiați sau decapitați, deci *sufletele* persoanelor. Mai întâi el le-a văzut sub altar (capitolul 6,9), apoi (aici în acest verset) nemijlocit înainte de învierea lor, în care ele vor fi unite cu trupul de înviere; dar în ambele cazuri el le-a văzut fără trup, despărțite de trup. În acest verset vizionarul a văzut mai întâi *sufletele* martirilor, apoi (la sfârșitul versetului) el a văzut pe martiri ca înviați, care *trăiau și domneau* și nu mai erau în starea de despărțire. Sufletul nu moare niciodată, el nu poate fi omorât. El posedă o viață, pe care nici sabia și nici securea n-o poate atinge (Matei 10,28).

Grupa a treia

4. - »Și (am văzut pe) aceia care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe fruntea și pe mâna lor.« - Dacă cuvintele »pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu« leagă grupa a doua cu cei amintiți în capitolul 6,9-11, referirea de aici în legătură cu fiara, cu chipul ei și semnul pe fruntea și pe mâna lor arată clar spre capitolul 13,15-17. Cât de bun și de înțelept este Dumnezeu nostru, că El ne-a dat acest ajutor! În fiecare parte a cărții divine sunt locuri grele, dar cheia pentru deschiderea lor este aproape întotdeauna pregătită. Și cartea Apocalipsa nu este o excepție de la această regulă. Un teolog cunoscut a întrebat: „A fost dată o cheie pentru această carte, care s-a pierdut? A fost ea probabil aruncată în mare la Patmos sau în meandre¹⁶⁷?”

Moartea într-un fel sau altul va aștepta pe aceia care nu recunosc public fiara și nu vor voi s-o susțină activ. Fiara va nesocoti orice drept și fără scrupule va înlătura pe toți care îi stau în cale. Dreptul inalienabil și obligația creaturi de a onora și a se închina lui Dumnezeu, Creatorul, va fi contestat de fiară în atitudinea ei păcătoasă. Omul pe pământ va încerca să ocupe el însuși locul lui Dumnezeu. Anticrist, omul păcatului, va face aceasta în Templu și între iudei (2 Tesaloniceni 2,4). Dar strădania din timpul primului imperiu păgân (Daniel 3), ca și din timpul ultimului imperiu (Apocalipsa 13), de a alunga pe Dumnezeu din inima și conștiința oamenilor, va putea avea numai unul din aceste două rezultate: moartea și după aceea triumf în înviere, pe de o parte, judecată și condamnare veșnică, pe de altă parte. Lui Nebucadnețar însă i-a fost dată pocăința și i s-a arătat har. Pentru fiară și adepții ei nu va fi nici pocăință, nici har.

Semnul pe frunte, sub orice formă ar fi el, arată public, că acela care îl poartă este un adept al fiarei. Semnul pe mână arată o susținere activă; el arată că purtătorul lui este un colaborator de bună voie în strădaniile fiarei.

Învierea și domnia martirilor

4. - »Și ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani.« - Martirii din timpul necazului vor fi înviați *după* nuntă și *după* ospățul nunții (capitolul 19,7-9) și scurt timp înainte de începerea Împărăției de o mie de ani. Prin aceasta ei nu aparțin nici miresei și nici oaspeților invitați la nuntă. Dar aici se vorbește în mod deosebit de două grupe de martiri. Ioan tocmai văzuse sufletele lor despărțite de trup, dar apoi el îi vede înviați, așa cum vedem aici. Cuvintele »ei au înviat« înseamnă simplu, că el i-a văzut ca înviați. Moartea le-a luat trupurile. Prin aceasta ei erau morți pentru oameni, dar pentru Dumnezeu trăiau, căci Ioan le-a văzut sufletele. Când în Scriptură se vorbește despre moarte și despre înviere, atunci întotdeauna este vorba de trupul omului, niciodată de suflet. Nu vorbim aici despre cazul în care cuvintele „moarte”, „morții” sau „mort” sunt folosite în sens simbolic (de exemplu Ioan 5,24-25; Efeseni 2,1.5), ci numai de cuvintele moarte și înviere în înțelesul lor literar. În Matei 10,28 se spune, că sufletul are viața în sine însuși, pe care omul nu poate s-o atingă. Gânduri asemănătoare găsim și în Matei 22,32 și în Luca 20,38, unde citim despre oameni ale căror trupuri erau moarte: »căci toți trăiesc pentru El«.

La sfârșitul versetului 4 este dată pentru prima dată durata domniei acestor martiri: »o mie de ani«. Prin faptul că nu și-au cruțat viața, ei nu au pierdut, ci au câștigat. În versetele 1-4 sunt arătate clar două lucruri legate între ele, închiderea lui Satan în Adânc și domnia lui Hristos împreună cu sfinții Săi înviați pentru aceeași perioadă lungă de timp de o mie de ani. Dumnezeu să fie glorificat! Ce triumf va fi și ce răspuns pentru aceia care și-au dat viața sub securea călăilor și care în viitor își vor mai da!

¹⁶⁷ Un râu cu multe cotituri sau bucle în Asia mică, care astăzi se numește Menderes.

Restul morților

5. - »Ceilalți morți n-au înviat până când nu s-au împlinit cei o mie de ani. Aceasta este cea dintâi înviere.« - Că aici este vorba de o înviere literalmente și o domnie literalmente nu este nici o îndoială. De ce să se devieze de la înțelesul simplu și clar al cuvintelor și să se presupună o înviere (sau repunere) și domnie de principii? În această secțiune este vorba de *persoane* și nu de principii. Este uimitor că o așa teorie trasă de păr și eronată este susținută de unii.

Învățătura cu privire la o înviere generală și simultană atât a celor dreپți cât și a celor nedreپți este clar combătută de acest loc. Desigur trebuie recunoscut că cuvintele Domnului din Ioan 5,28-29 *par* să învețe o înviere generală: »Nu vă minunați de aceasta, pentru că vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecării.« »Ceasul«, despre care este vorba aici, cuprinde însă cel puțin o mie de ani, când înainte de începutul lui vor fi înviați ultimii dreپți și după sfârșitul lui vor fi înviați păcătoșii. Prin această afirmație nu dăm cuvântului „ceas” un înțeles deosebit samavolnic, căci în același capitol (Ioan 5,25) Domnul vorbește despre *ceasul* în care cei morți spiritual vor fi aduși la viață, și acest „ceas” durează de aproape două mii de ani.

Între învierea celor care »au făcut binele« și a celor care »au făcut răul« trec cel puțin o mie de ani. »Ceilalți morți« sunt cei pierduți, care au murit în păcatele lor fără să se pocăiască și care vor fi înviați pentru judecată (Apocalipsa 20,13). Nici măcar unul din sfinții lui Dumnezeu nu va fi găsit în această ultimă înviere, căreia îi urmează judecata definitivă și veșnică. Învierea celor dreپți, învierea *dintre* cei morți, va avea loc în mai multe faze în momente de timp diferite. Ea a început deja cu Cel dintâi, cu Hristos (1 Corinteni 15,23); după aceea urmează »cei care sunt ai lui Hristos la venirea Sa«. ¹⁶⁸ La venirea Domnului în văzduh cei în viață vor fi transformați și »morții în Hristos« din toate timpurile vor fi înviați (1 Tesaloniceni 4,16-17). În final vor fi înviați și martirii din timpul necazului, scurt înainte de începerea Împărăției de o mie de ani (capitolul 20,4-6). Ei vor fi ultimii, care vor avea parte de *întâia* înviere, învierea celor dreپți. Astfel între învierea Domnului Isus și învierea sfinților adormiți din timpul Vechiului Testament și al Noului Testament sunt aproape două mii de ani, și între învierea ultimilor și învierea martirilor vor mai trece aproximativ șapte ani. Cu totul altfel va fi cu morții care au murit în păcatele lor fără pocăință și fără Dumnezeu. Ei toți, începând de la Cain, vor rămâne în mormintele lor, până va fi trecut Împărăția de o mie de ani. Abia după aceea ei toți vor fi înviați, și după aceea vor fi judecați *după faptele lor* (versetele 12-13). Această judecată a morților va fi ultimul eveniment în timp. Deci toți aceștia vor fi înviați în același timp și după judecată își vor primi partea veșnică în iazul de foc, împreună cu diavolul, cu fiara și colaboratorul lor iudeu, profetul mincinos. Prin aceasta se închide perdeaua, pentru ca încă o dată în capitolul 21,8 să se dea la o parte pentru o privire scurtă la soarta lor veșnică.

Explicarea viziunii

5.-6. - »Aceasta este cea dintâi înviere¹⁶⁹. Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere: asupra lor, a doua moarte nu are putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui

¹⁶⁸ După moartea Domnului »mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care adormiseră au înviat; și, ieșind din morminte, *după învierea Lui*, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora« (Matei 27,52-53). Nu știm ce s-a petrecut în continuare cu acești sfinți, deoarece Dumnezeu nu ne-a dat nici o informație în Cuvântul Său în privința aceasta. – Ne îndoim că martorii și martirii din Ierusalim (Apocalipsa 11,11-12) vor fi înviați în același timp cu toată mulțimea martirilor. După părerea noastră timpul și împrejurările vor fi diferite. Probabil că martorii din Ierusalim vor fi înviați înaintea celorlalți.

¹⁶⁹ Să remarcăm, că cuvintele »au înviat și au împărățit« din versetul 4 înseamnă neîndoielnic *înviere*. Căci se spune: »Ceilalți morți n-au înviat până când ...«, din care rezultă, că prin cuvintele amintite trebuie denumită învierea. Aceasta este confirmat și prin cuvintele care urmează: »Aceasta este cea dintâi înviere«. (J. N. D.)

Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.« - Viziunea propriu-zisă o găsim în versetul 4 și în prima parte a versetului 5. Apoi urmează explicația, care începe cu cuvintele: »Aceasta este prima înviere« și continuă până la sfârșitul versetului 6. Prima înviere este un eveniment minunat, legat cu fericire. Dorința aprinsă a apostolului Pavel era să aibă parte de ea (Filipeni 3,11). La venirea Domnului, morții care au adormit în Domnul vor fi înviați și sfinții în viață vor fi transformați (1 Corinteni 15,51-54). Toți vor fi apoi glorificați și nu vor mai purta nici o urmă de mortalitate și putrezire. »Va învia în glorie« (1 Corinteni 15,43). Trupurile sfinților, fie că se vor afla în morminte sau în viață la venirea Domnului, vor fi transformate »în asemănare cu trupul gloriei sale« (Filipeni 3,21). Prima înviere este văzută aici ca fiind încheiată. Așa cum am amintit mai înainte, și martirii din timpul de necaz care va veni vor avea parte de ea.

Învierea morților este învățată în ambele Testamente. Învierea *dintre morți* o găsim ca revelație nouă a Noului Testament, mai întâi în Matei 17,9, unde Domnul Isus vorbește despre învierea Sa. În Luca 20,35 se arată apoi, că și credincioșii vor avea parte de ea. Expresia *a doua înviere* nu se folosește în Sfânta Scriptură, când este vorba de învierea judecării (Ioan 5,29) sau învierea celor nedrepti (Faptele Apostolilor 24,15).

6. - »Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere.« - Fiecare din cei care vor avea parte de cea dintâi înviere va savura această fericire personală. Cuvântul *fericit* descrie starea sa fericită, cuvântul *sfânt* descrie caracterul său. Fericirea și sfințenia sunt strâns legate una de alta și niciodată nu trebuie despărțite.

6. - »Asupra lor, a doua moarte nu are putere.« - Prima înviere și moartea a doua se exclud una pe alta cu privire la fiecare om în parte, căci toți câți nu au parte de învierea dintâi cu siguranță vor cădea pradă morții a doua și invers (exprimarea în cazul al doilea este cuprinsă în versetul 6). Moartea a doua este iazul de foc (versetul 14). Cine moare fără să se fi împăcat cu Dumnezeu, după învierea judecării va fi aruncat în iazul cu foc. Dar *această* moarte îngrozitoare – o moarte care nu va sfârși niciodată existența, și anume existența conștientă a omului – nu are nici o putere (și într-o oarecare măsură nici un drept legitim) asupra celor care au parte de întâia înviere. Despre ei se spune: »Nici nu mai pot muri« (Luca 20,36); trupurile lor de înviere sunt nemuritoare. Ei pot tot așa de puțin să moară ca și îngerii. Moartea a doua nu are nici o putere asupra »Soarelui învierii«.

6. - »Vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos.« - Cu această afirmație pozitivă este pusă înaintea ochilor și inimii noastre una din cauzele fericirii sfinților înviați și glorificați. Ei nu vor fi numai de neatins cu privire la urmările veșnice ale păcatului, moartea a doua, ci ei vor fi »preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos«. Ei vor îndeplini atunci permanent și nestingherit în deplină măsură misiunea preoției sfinte și împărătești (1 Petru 2,5.9). Ca preoți ai Lui vom avea permanent acces în prezența lui Dumnezeu, și uniți cu Hristos vom vesti și prezenta virtuțile, gloriile și frumusețile Sale în toată plinătatea lor. Lui îi dau sufletele noastre deja acum, dar și în acel timp fericit și în veșnicie, cu bucurie toată cinstea.

Domnia de o mie de ani

6. - »Și vor împărăți cu El o mie de ani.« Faptul măreț și sublim constatat aici este potrivit pentru a umple sufletul cu admirație. După gândurile lui Dumnezeu, oamenii, care după natura lor erau păcătoși sărmani, stricați și pierduți, vor fi ridicați la o așa înălțime, că ei vor fi numai Lui supuși, Celui care prin sângele Lui i-a eliberat și prin harul Său îi va conduce la o astfel de glorie! Această domnie în autoritate împărătească, această purtare a demnității împărătești ca împreună moștenitori cu Hristos, va dura o mie de ani¹⁷⁰ și starea veșnică care urmează va aduce cu ea glorie noi și demnități noi. Chiar domnia de o mie de ani va depăși cea mai lungă durată de

¹⁷⁰ În primele trei secole întreaga creștinătate a fost în unanimitate de acord, că domnia de o mie de ani trebuie înțeleasă literalmente.

viață cunoscută a unui om. Metusala a trăit 969 de ani, »și el a murit« (Geneza 5,27). Sfinții din cer și sfinții de pe pământ vor trăi atunci o mie de ani și chiar mai mult și nu vor *mai* muri.

În timpul domniei lui Hristos Satan va rămâne în captivitate. Ispititorul oamenilor va trebui ținut departe de ei în acest timp. Gloria nu va trebui să fie tulburată și binecuvântările nu vor trebui să fie lezate prin alte viclenii și uneltiri ale lui Satan. Împărăția de o mie de ani va fi perioada cea mai minunată din istoria omenirii și a pământului acesta. Detalii în privința aceasta nu sunt date aici, ci numai faptul simplu al acestei domnii. Binecuvântările pământești pentru Israel și pământul întreg sub domnia lui Hristos sunt tema principală a profeților vechi: în cartea Apocalipsa 21,9 până la 22,5 ne este însă prezentat caracterul ceresc al acestei domnii precum și frumusețea și gloria »cetății sfinte«, din care atunci va porni guvernarea. În Împărăția de o mie de ani vor exista două domenii, care sunt denumite împărăția Fiului și împărăția Tatălui (Matei 13,41-43). Împărăția Fiului va fi domeniul pământesc, împărăția Tatălui va fi domeniul ceresc. În Daniel 7,27 le vedem pe cele două împărății unite. »Locurile cele mai înalte« sunt »locurile cerești« ca în Efeseni 1,3.20. În cuvintele »poporul sfinților din locurile cele mai înalte« trebuie diferențiate *poporul* (Israel) și *sfinții*. Israel pe pământ este *poporul*, sfinții înviați (și cei transformați) din locurile cerești sunt *sfinții*. Despre popor se spune, că este poporul sfinților din locurile cele mai înalte, că el stă în legătură strânsă cu acești sfinți. Împărăția în extinderea ei cea mai vastă va fi domeniul domniei lui Hristos și a sfinților Lui *cerești*, și poporul de pe pământ va primi domnia *sub* tot cerul. Israel va avea poziția de conducere supremă asupra națiunilor *de pe pământ*; el va fi capul lor și nu coada, așa cum este în prezent.

Ultimele eforturi ale lui Satan și soarta lui finală

Așa cum s-a amintit deja în introducere, capitolul 20 este subîmpărțit în patru părți, dar care stau în strânsă legătură una cu alta. În prima parte balaurul este legat pentru o mie de ani și este aruncat în Adânc, și apoi Adâncul este pecetluit deasupra lui. În partea a doua vedem cele trei grupe de sfinți, care vor domni împreună cu Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani, și partea lor fericită. În partea a treia ni se arată, că Satan după o mie de ani va strânge pentru ultima dată națiunile întregului pământ, înșelate de el, pentru război; vedem apoi și sfârșitul lor, precum și soarta finală, veșnică a diavolului în iazul de foc. Partea a patra vorbește despre judecata morților înaintea marelui Tron alb. Spre deosebire de părțile anterioare această parte nu conține nici o redare a perioadei de timp. În ea ajungem la sfârșitul timpului, la sfârșitul istoriei omenirii și la trecerea în starea veșnică.

Amăgirea națiunilor

7.-8. - »Și, când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși ca să amăgească națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război pe cei al căror număr este ca nisipul mării.« - Partea a treia a acestui capitol este de fapt o continuare a primei părți. Înainte de a ne ocupa cu conținutul ei serios, am avut ocazia în partea a doua să aruncăm o privire foarte mângâietoare și liniștitoare asupra diferitelor grupe de sfinți cerești, care vor domni împreună cu Hristos.

Cu versetul 7, care în ceea ce privește conținutul continuă versetul 3, sunt reluate¹⁷¹ comunicările referitoare la căile lui Satan. Aici el nu mai este denumit balaurul, ci Satan,

¹⁷¹ O succesiune asemănătoare în legătură cu balaurul se găsește în capitolul 12: mai întâi este amintită lupta din cer (versetele 7-9). Sfârșitul ei victorios conduce la alungarea lui Satan și a îngerilor lui, care vor fi cu toții aruncați pe pământ. Aceasta este urmată de bucurie și veselie în cer (versetele 10-12). După aceea se continuă relatarea despre acțiunea lui Satan (versetele 13-17), care a fost întreruptă prin descrierea bucuriei din cer, la care versetul 13 este continuarea versetului 9.

împotrivorul lui Dumnezeu, al lui Hristos și al sfinților. După cei o mie de ani de captivitate Satan va fi eliberat din închisoarea sa. Și atunci el va porni să ademenească toate națiunile de pe pământ la un război îndrăzneț și fără perspectivă, și chiar și acestei ultime ademeniri după un timp lung de pace și binecuvântare îi vor cădea pradă un număr mare de oameni.

În timpul domniei de o mie de ani toți cei care aparțin lui Israel vor fi mântuiți (Ieremia 31,31-34; Romani 11,26), și urmași lor și urmașii urmașilor lor până în veșnicie (Isaia 59,20-21). Pentru națiuni însă nu este valabil aceasta. Pentru început populația pământului se va diminua mult din cauza judecăților. Și totuși și dintre națiuni va fi mântuită o mulțime mare și vor intra în Împărăție. În timpul celor o mie de ani populația pământului va crește mult. Mulți dintre oamenii care se vor naște în timpul Împărăției vor trăi *nașterea din nou* și Îl vor urma pe Domnul cu inima sinceră, vor fi însă mulți care nu se vor pocăi și numai aparent se vor pleca sub autoritatea Domnitorului pământului. Aceștia nu vor asculta de bună voie și prin credință, ci mai degrabă se vor supune constrânși de nuiua de fier (Psalm 2,9) și de frica pedepsei vor practica o ascultare fățarnică (compară Psalmul 18,44; Psalmul 66,3; 81,15). În afară de aceasta trebuie să ne gândim că în timpul Împărăției moartea nu va fi regula, chiar și între cei necredincioși, ci mai degrabă o excepție (principiul îl vedem în Isaia 65,20). De aceea la sfârșitul acestui timp de binecuvântare vor trăi pe pământ numeroși oameni, care nu sunt născuți din nou, nu au viața nouă și nu au nici o legătură lăuntrică cu Domnul. Pe aceștia Satan după terminarea captivității lui va putea să-i adune din toate direcțiile pământului. Națiunile îl vor urma din nou, nu numai oamenii în parte, ci și multe grupe de popoare și popoare, care mult timp s-au bucurat în lumina și binecuvântarea domniei personale a Domnului. Ce este omul în stare să facă! El a fost încercat și verificat în tot felul de împrejurări și condiții, în tot felul posibil, sub bunătatea lui Dumnezeu, sub guvernare, sub Lege, sub har și în cele din urmă sub gloria din Împărăție. Dar omul firesc, nenăscut din nou, s-a dovedit permanent a fi dușman al lui Dumnezeu, care ascultă mai bine de glasul diavolului decât de Cuvântul lui Dumnezeu.

În capitolul 19,19 s-au văzut oștirile pământului adunate sub căpeteniile omenești; aici citim despre o strângere mult mai mare sub influența directă și conducerea lui Satan. O altă diferență față de relatarea din capitolul 19,17-21 constă în aceea că aici nu se vorbește despre împărați și căpetenii, ci numai de națiunile ademenite. În ambele cazuri însă rezultatul va fi nimicirea totală a dușmanilor.

Ultima expediție militară

8. - »Și (Satan) va ieși ca să amăgească națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război pe cei al căror număr este ca nisipul mării.« - Această strângere a națiunilor din »cele patru colțuri ale pământului« va aduce împreună din toată lumea o mulțime așa de mare de oameni, că numărul lor poate fi comparat numai cu nisipul de pe țărmul mării. Mulțimea imensă este numită aici *simbolic* Gog și Magog.¹⁷² Aceste nume denumesc, așa cum rezultă din Ezechiel 38 și 39, pe ultimul domnitor al

¹⁷² După Ezechiel 38,2-3 și 39,1 Gog este căpetenia Roșului, a Meșecului și a Tubalului. În numele Roș se vede un indiciu spre Rusia, ai cărei locuitori sunt urmașii semințiilor slave războinice, care descind din Iafet, fiul cel mai mare al lui Noe (Geneza 10,2). Meșecul arată spre Moscova, capitala așezată în ținutul european al Rusiei, și Tubalul, sau Tobolsk, un oraș mare în Siberia. Numele Rusia apare abia în secolul creștin al noulea. El este derivat din Rurik, un pirat norman, care a întemeiat imperiul. În Ezechiel 38,15 se vorbește și de așezarea geografică a Rusiei: »Și vei veni din locul tău, din *adâncurile nordului*.« Gog este numele simbolic al domnitorului Rusiei. Numele Magog denumește țara sa și poporul său (Geneza 10,2).

Profetul vorbește despre persi, etiopieni și multe alte națiuni, care scurt după venirea Domnului în putere vor porni împotriva lui Israel sub conducerea lui Gog; ei vor fi »ca un nor, ca să acopere țara.« Starea evident lipsită de apărare a lui Israel cu numeroasele lui orașe și sate înfloritoare, care nu au nici ziduri și nici porți, va trezi speranța la aceste națiuni, că acolo vor putea avea o pradă ușoară; în afară de aceasta bogăția strânsă de Israel va îmboldi aviditatea deținătorului puterii (Ezechiel 38,10-13). Dar ei nu se vor gândi la faptul că Păzitorul lui Israel nici nu

Rusiei și țara lui și poporul lui. Ultimul atac asupra țării Israel în *timpul de început* al Împărăției de o mie de ani, descris detaliat de Ezechiel, va avea loc după nimicirea oștirii puterilor din vest (Apocalipsa 19,19-21) și a dușmanilor din răsărit ai lui Israel (Zaharia 14; Psalm 83). Gog cu numeroasele lui trupe de război va năvăli în țară, ca să jefuiască și să prădeze și să nimicească pe Israel; el nu va ști și nu se va gândi, că Domnul va fi deja venit pe pământ și pentru vechiul Lui popor pământesc »a pus mântuirea drept ziduri și întărituri« (Isaia 26,1-2). Aici în Apocalipsa 20 vedem că după sfârșitul celor o mie de ani se va întreprinde desfășurare mult mai mare de trupe și aceasta va fi cu adevărat ultima încercare de a nimici tot ce pe pământ este de la Dumnezeu și este o mărturie pentru El, în mod deosebit Israel. Țelul celor două expediții militare de război va fi același, prima va veni însă din ținutul lui Gog din nord și ultima din toate teritoriile pământului. Aici sunt într-adevăr numite numele Gog și Magog, pentru a arăta asemănarea dintre cele două încercări de atac, care desigur nu trebuie confundate sau amestecate.

9.- »Și s-au suit pe întinderea pământului și au încercuit tabăra sfinților și cetatea cea iubită; și a coborât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit.« - Națiunile dușmane vor inunda țara și o vor acoperi, venind din nord, din sud, din răsărit și din apus. Ele se vor strânge sub o căpetenie, vor fi cuprinse de o pornire profundă de mânie și vor avea o țintă. Acești oameni au avut parte în cei o mie de ani, în care Satan a fost închis și lipsit de libertate, de domnia binefăcătoare a lui Hristos. Cu toate acestea, după timpul minunat de pace ei se vor angaja încă o dată în încercarea absurdă de a cuceri tabăra oștirii sfinților și a distruge orașul iubit Ierusalim. Națiunile vor veni cu grămada spre Ierusalim, dar Hristos nu va interveni. Dumnezeu va interveni la timpul Său. Tabăra sfinților de pe pământ și »cetatea iubită« - o denumire minunată a Ierusalimului în viitor (Isaia 60) – vor fi înconjurată de deosebit de numeroase puteri ale întregului pământ, și totuși nu citim nimic ce va face Hristos și poporul lui ceresc și pământesc la această ultimă încercare de atac a lui Satan și a urmașilor lui induși în eroare. În tabără și în oraș va domni liniștea. Națiunile dușmane însă vor mărșălui în gura morții. Judecata lui Dumnezeu va veni pe neașteptate, repede și biruitoare asupra lor, și va fi definitivă: »A coborât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit.« Ce rămâne din mândria arogantă, care poate desăvârși natura umană, în lumina acestei scene finale a istoriei lumii?! Pentru prima dată în istoria omenirii de la Geneza 3 și până la Apocalipsa 20 vedem aici în duhul nostru pământul fără nici un păcătos pe el. Toți oamenii păcătoși vor fi atunci răpuși de pe pământ prin judecată.

Soarta definitivă a diavolului în iazul de foc

10. - »Și diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde sunt și fiara și falsul profet; și vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor.« - După înlăturarea oamenilor dușmani trebuie și Satan să-și primească judecata definitivă. El va trebui să vadă rezultatul final al tuturor mașinațiilor lui barbare. El va vedea de asemenea că toate intențiile lui au fost zădărnice și el însuși a fost complet bătut. Sentința asupra lui a fost dată și anunțată deja cu șapte mii de ani înainte de execuția ei (Geneza 3,15). Capul lui a fost zdrobit de sămânța femeii. La sfârșit este numai o acțiune de încheiere de făcut – predarea lui judecății veșnice. Execuția ei este confirmată în acest verset.

Balaurul este mai întâi aruncat din cer, după aceea este închis în Adânc și în cele din urmă este aruncat în iazul de foc. Ca *balaur* este închis, ca *Satan* este dezlegat, și ca *diavol* este aruncat în iazul de foc. Cu privire la înțelesul acestor denumiri diferite ne-am referit la studiul versetului 2.

doarme și nici nu dormitează. Domnul Isus Hristos, gloria și protecția lui Israel, va fi deja prezent acolo și dușmanii Săi și ai lui Israel vor ajunge pe munții lui Israel numai ca să-și găsească acolo mormântul lor. Bogățiile lor vor înmulți în cele din urmă bogăția care va exista deja în țara lui Emanuel (Ezechiel 39,1-11). Căpetenia acestei expediții de război împotriva Israelului reinstaurat va fi Gog, ultimul domnitor al Rusiei, al cărui nume real nu este numit în Scripturi.

În legătură cu acest ultim atac el nu mai este denumit balaur. Satan înseamnă *împotrivor*, el este dușmanul deschis și hotărât și împotrivorul lui Dumnezeu, al lui Hristos, al sfinților și al lui Israel, și în acest caracter el apare ca conducător al oștirii care se strânge împotriva taberei sfinților și a orașului iubit Ierusalim. Dar ca diavol, ca ispitor și ademenitor al oamenilor, el va fi dat chinului veșnic.

Mai trebuie remarcat, că vizionarul și-a schimbat punctul de vedere pe parcursul acestor versete. În versetele 7 și 8 el privește în viitor la sfârșitul celor o mie de ani, și în versetele 9 și 10 relatează retrospectiv la trecut. Mai întâi el scrie ca profet, după aceea ca istoric. Desigur toate aceste evenimente sunt încă în viitor. Noi vorbim despre diferitele direcții vizuale ale lui Ioan, atunci când i-au fost arătate toate acestea.

Diavolul va fi aruncat în iazul de foc și pucioasă. Focul și pucioasa vorbesc simbolic despre chinuri de nedescris (capitolul 14,10; Isaia 30,33). Când diavolul vine la ei, fiara și prorocul fals vor fi deja acolo. Ei vor fi predați acestei soarte îngrozitoare la începutul domniei de o mie de ani, și la sfârșitul celor o mie de ani ei vor fi tot acolo. Ei sunt un exemplu elocvent pentru explicarea cuvintelor Domnului din Marcu 9,49: »fiecare va fi sărat cu foc«. Sarea conservă și menține. Aici vedem doi oameni, care sunt sărați cu foc. Ei nu sunt mistuiți, ci menținuți în chinurile provocate de foc, și aceasta pentru o mie de ani și pentru totdeauna. Noi nu afirmăm, că chinurile sunt provocate prin flăcări de foc în sensul strict literar al cuvântului (compară și cu Luca 16,23-24). Focul mistuie multe lucruri naturale, dar diavolul este un duh. Sușinim însă cu toată hotărârea realitatea și grozăvia chinurilor, care ne sunt puse înaintea ochilor și inimii prin expresiile simbolice „întunericul de afară”, „plânsul și scrâșnirea dinților”, „unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge”, „foc și pucioasă” și altele. Cu siguranță aceste expresii ne prezintă în mod neexagerat suferințele din iad; realitatea va fi mai degrabă mult mai rea. Adevărul este că în iazul de foc vor fi unite chinurile sufletești-spirituale grele cu suferințele trupești, și toți care mor în păcatele lor vor trebui să le suporte pe acestea în măsura vinovăției și responsabilității personale. Greutatea pedepsei va fi pentru toți aceștia corespunzătoare cu măsura vinei lor, dar toți vor suporta pedeapsa *veșnic*.

10. - »Și (ei) vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor.« - Cuvântul „ei” se referă aici la diavol, la fiară și la profetul fals. Cuvintele »zi și noapte« arată că chinurile vor fi fără întrerupere, deci neîncetat. În sfârșit aici, ca și în capitolul 14,11, cuvântul *veșnicie* trebuie înțeles în sensul lui deplin și exact; expresia »în veci de veci« spune de aceea, că existența în chinurile iazului de foc nu va înceta niciodată.

Judecata celor morți (versetele 11-15)

Tronul și Judecătorul

11. - »Și am văzut un mare tron alb, și pe Cel care ședea pe el, dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele.« - Acest verset vorbește despre o viziune deosebită, care a fost arătată vizionarului. Cuvintele »și am văzut« mai apar încă o dată în versetul 12. Deci versetele de la 11 la 15 conțin două viziuni diferite. În prima s-a văzut tronul și Judecătorul, în a doua morții și judecata lor. Împărăția de o mie de ani va începe cu o ședință de judecată, și la sfârșitul ei va avea loc o altă ședință de judecată, pe care noi o vedem în această secțiune. În ambele cazuri Domnul Isus personal este Judecătorul. Dar în primul caz sunt judecați *cei vii*, în cazul al doilea *morții*. »Tronul gloriei« de pe pământ din Matei 25,31 este un cu totul altul decât marele tron alb din acest capitol. Cele două ședințe de judecată se deosebesc deci foarte clar, atât în timp (între ele este o perioadă de aproximativ o mie de ani) cât și prin persoanele care vor fi judecate; pe lângă aceasta mai sunt și alte diferențe. De aceea este vorba de două tronuri total diferite.

Noi citim despre trei tronuri importante deosebite. Primul este în cer (Apocalipsa 4,2), și din acesta pornește guvernarea asupra lumii; al doilea va sta pe pământ (Matei 25,31) pentru judecata națiunilor cu privire la felul cum s-au comportat față de vestitorii Evangheliei Împărăției (Matei 25,40-45); al treilea este marele tron alb pentru judecata morților (Apocalipsa 20,11).

Marele tron alb nu va fi tronul Domnitorului, ci al Judecătorului. El nu va fi folosit totdeauna, ci numai pentru un timp și pentru un scop deosebit. Acest tron va exista numai o singură dată, dar înaintea lui va avea loc cea mai mare zi de judecată, care a avut loc vreodată. Demnitatea maiestetică a Judecătorului de pe tron, măreția celor care au loc, dimensiunea atotcuprinzătoare a domeniului de judecată și urmările veșnice ale sentințelor rostite ne fac să înțelegem de ce tronul este denumit *mare*. Judecata dinaintea acestui tron va corespunde în totalitate naturii lui Dumnezeu, care este *lumină*, și această lumină sfântă și curată va da tronului *alb* adevăratul lui caracter propriu. Măreția și curăția desăvârșită vor fi caracteristicile *marelui tron alb*.

Numele Judecătorului, care ședea pe tron, nu este numit. Dar Domnul Însuși a spus, cine va fi Judecătorul: »Pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a dat-o Fiului« (Ioan 5,22); în continuare citim, că El a dat Fiului »autoritate să facă judecată« (Ioan 5,27). Este Domnul Isus Hristos, Nazarineanul disprețuit, Domnul de odinioară răstignit, care »va judeca pe cei vii și pe cei morți« (2 Timotei 4,1). Pe *cei vii* El îi va judeca deja la începutul domniei Sale pe pământ (Apocalipsa 19,19-21; Matei 25,31-46). Aici El este gata să judece *morții*. Este Fiul Omului, Cel care va ședea pe acest tron. Considerăm că Numele Lui nu este numit, deoarece judecata și evenimentele care o însoțesc în natura lor vor sta mai mult în legătură cu natura *dumnezeiască* a Judecătorului și nu atât de mult cu natura Sa umană, la care s-ar referi numirea Numelui Său sau a titlului »Fiul Omului«.

11. - »Dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele.« - Ne-am putea foarte bine imagina, că pământul și cerul în starea lor actuală, stricată și condamnată la pierzare, ar trebui să fugă dinaintea slavei și maiestății unui astfel de Judecător, dar despre aceasta nu se vorbește aici. Este pământul, pe care timp de o mie de ani slava și dreptatea Domnului s-a desfășurat și a domnit, și cerul deasupra lui, care nu va putea să suporte slava Feței Sale. Împărăția de o mie de ani în domeniul ei pământesc și ceresc va fi totuși numai o stare nedesăvârșită. – Când Ioan a văzut că »pământul și cerul au fugit«, aceasta nu înseamnă că ele vor înceta să mai existe, că ele se vor transforma în nimic; cuvintele următoare deja previn o astfel de concluzie: »și nu s-a mai găsit loc pentru ele«. Deci nu se spune, că pământul și cerul vor fi nimicite total după o mie de ani¹⁷³. După înlăturarea lor va fi un cer nou și un pământ nou în locul lor, care vor fi alcătuite (sau făcute, nu create¹⁷⁴) și dotate pentru veșnicie (2 Petru 3,13; Apocalipsa 21,5). Totodată, între dispariția tuturor acestora, care au existat în timpul Împărăției de o mie de ani, și apariția lucrurilor viitoare, a cerului nou și pământului nou (pe care noi ni-l imaginăm și ca pământ material), se vede marele tron alb¹⁷⁵. Această considerare oferă celor ce se petrec o seriozitate mare, căci tronul nu va sta pe pământ, și el nu va sta nici în legătură cu trecutul lui și epocile lui. Aici s-a ajuns la sfârșitul timpului, și stăm în pragul trecerii în veșnicie. De aceea judecata dinaintea acestui tron va fi definitivă și veșnică, în ceea ce privește întreaga ei

¹⁷³ Potrivit cu 2 Petru 3,7.10.12 cerurile create și pământul vor arde. Cel puțin deci întreaga suprafață a pământului »și lucrările de pe ea« vor fi distruse prin foc și transformate total.

¹⁷⁴ „A face” presupune că materia este deja prezentă. Materia a fost creată odată. „Crearea” este producerea materiei, care mai înainte nu a existat. – Isaia 65.17.18 se referă la Împărăția de o mie de ani și vorbește despre o transformare totală în *sens moral* (sau în ceea ce privește ființa).

¹⁷⁵ „Fuga” cerului actual (probabil cerul norilor și cerul atmosferei, nu cerul stelelor) și a pământului, așa cum este văzută ea aici de vizionar și prorocită deja de Petru (2 Petru 3,7.10), va face ca în locul lor să vină »un cer nou și un pământ nou« (Apocalipsa 21,1). Având în vedere această mare schimbare, se pune întrebarea, ce se va petrece cu sfinții care în timpul Împărăției de o mie de ani vor fi pe pământ. În ce fel vor fi ei păziți, în timp ce potrivit cu 2 Petru 3 »pământul și lucrările de pe el vor arde«? În privința aceasta nu se spune nimic în Biblie. Fără îndoială Dumnezeu va păzi și va purta de grijă pentru ai Săi în timpul acestor schimbări uriașe. Trupurile sfinților de pe pământ vor fi pregătite pentru noile condiții de viață de pe pământ, care niciodată nu va mai pieri. Diferența dintre sfinții cerești și sfinții pământești va rămâne însă pentru totdeauna, oricât de strâns legați vor fi aceștia între ei.

natură. În veșnicie nu vor mai exista unități de măsură a timpului, și nici limitări pământești, așa cum le cunoaștem noi astăzi, căci toate, prin care totul s-a măsurat și delimitat vor fi trecute – în ceea ce privește forma și înfățișarea lor de până acum. Judecata morților se va ocupa cu oamenii în relația lor personală cu Dumnezeu și de aceea va fi definitivă și veșnică.

Morții spiritual înaintea tronului

12. - »Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului.« - Aceasta este o viziune nouă. Expresia »cei morți« are aici un înțeles dublu. Mai întâi ea desemnează pe cei care **au murit** realmente, și numai aceștia sunt văzuți aici. În al doilea rând, toți cei care sunt judecați aici, au fost și sunt morți *spiritual*. Ioan îi vede înviați în învierea judecății (Ioan 5,29), nu ca suflete în starea de despărțire de corp. În versetul 13 citim despre fapte care au loc înainte de ceea ce noi vedem în versetul 12. Acolo ni se arată de unde vin morții care stau înaintea tronului. Va fi o înviere a celor drepți și o înviere a celor nedrepți (Faptele Apostolilor 24,15). Dar învierea celor drepți va avea loc mult mai devreme în timp și va avea caracterul ei propriu, deoarece ea va fi o înviere *dintre cei morți*. Realmente nu există nici o bază pentru gândul care domină, că este o înviere generală pentru toți oamenii. Prin constatarea din versetul 5 al acestui capitol, »*ceilalți* morți n-au înviat până nu s-au împlinit cei o mie de ani«, se neagă categoric o înviere generală a tuturor celor morți. Și gândul cu privire la o judecată generală este lipsit de orice confirmare divină, căci aici sunt judecați numai morții, în timp ce în Apocalipsa 19 și Matei 25 sunt numai cei vii, care sunt judecați cu aproximativ o mie de ani mai înainte.

Expresia »**mari și mici**«, pe care o găsim de mai multe ori în ambele Testamente, apare de cinci ori în cartea Apocalipsa (capitolul 11,18; 13,16; 19,5.8 și 20,12). În primele aceste patru locuri ordinea este însă inversă: »mici și mari«. Excepția de aici este în legătură cu măreția tronului și maiestatea Judecătorului; și cei mari vor trebui să stea înaintea Lui și nu vor putea scăpa. În textul original cuvintele sunt însoțite de articolul hotărât și aceasta arată că cei mari și cei mici sunt văzuți ca două categorii deosebite. Oameni din toate straturile sociale din biserică și din lume, de la cei mai mari și dintre cei care au purtat cea mai mare responsabilitate, până la cei mai de jos și neînsemnați, vor sta înaintea acestui tron al Judecătorului și vor fi judecați.

Pentru vizionar această judecată era realitate și actualitate. El a văzut morții stând acolo, dar pe ce stau ei? Nu pe pământ, căci acesta fugise. Morții vor fi ținuți înaintea tronului de atotputernicia lui Dumnezeu. Tronul, pe care l-a văzut cel mai mare dintre proroci (Isaia 6), avea alături de el un altar, și cerințele justificate ale tronului au fost satisfăcute prin jertfele de pe altar. Tronul din Locul preasfânt din vechiul legământ (Exod 25,22; 1 Samuel ,4; 2 Samuel 6,2; 2 Împărați 19,15) a fost stropit cu sânge (Levitic 16; Evrei 9,7), mărturie a morții. Dar tronul de aici este mare și alb, și lângă el nu s-a văzut nici altar nici sânge. Ce groază, ce deznădejde, ce frică sufletească va umple pe cei care vor trebui să stea acolo în păcatele lor, cercetați și pătrunși de strălucirea luminii dumnezeiești! Peșteri, stânci sau găuri nu vor mai fi, în care s-ar putea ascunde cei vinovați, căci toate acestea au fugit, și fiecare păcătos va sta deschis înaintea Judecătorului divin, dinaintea căruia nu va fi scăpare și nici evadare.

Înregistrarea divină a faptelor oamenilor

12. - »Și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor.« - Viața și activitatea oricărui om responsabil de pe pământ va fi înregistrată acolo sus (excluzi sunt copiii mici și cei bolnavi mintal). Nimic nu va fi uitat, nimic nu este lipsit de importanță, totul va fi notat fără greșală în „cărțile” lui Dumnezeu. Baza judecății morților va fi faptele și lucrările. Oamenii sunt responsabili de ceea ce au făcut, nu pentru ceea ce *sunt* în natura lor, în care au fost născuți.

Prezența unei naturi rele în fiecare om (Psalm 51,5) nu este motivul judecății. De aceea copiii mici și oamenii care nu sunt răspunzători de faptele lor nu sunt aici luați în considerație; pe ei nu-i așteaptă judecata. Noi nu suntem răspunzători de *prezența* naturii rele în noi, și noi nu putem să o schimbăm. Noi suntem însă răspunzători de *activitatea* ei, pe care i-o permitem. Tu nu poți face nimic pentru *rădăcinile* rele din tine, dar poți face ceva pentru *roadele* pe care ele le dau. Toți care cred în Domnul Isus, nu pot fi suficient de mulțumitori lui Dumnezeu, că pentru toate aceste roade, pentru păcatele lor, s-a purtat de grijă în jertfa lui Isus Hristos, în sângele Său vărsat. Judecata celorlalți, a celor necredincioși, va fi după fapte, »căci din cauza *acestor lucruri* mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării« (Efeseni 5,6).

Desigur nu trebuie să ne gândim la cărți sau registre în adevăratul sens al cuvântului. Teama de ceea ce vorbesc cărțile simbolice este de ajuns ca să sperie inima cea mai vitează și să facă să tremure conștiința cea mai împietrită. Căci celor morți în necredință li se va pune înaintea tot ce au gândit, au făcut și au vorbit în tot timpul în care au fost răspunzători pentru activitatea lor. Dacă judecata se va face pe baza faptelor, poate atunci să fie numai un singur rezultat, un singur final al acestei proceduri drepte și nepărtinitoare – condamnare veșnică și definitivă. De două ori se accentuează că ei vor fi judecați după faptele lor. În această situație producătoare de frică va fi împrăștiată și memoria oamenilor, și va trebui să fie o aprobare impunătoare din partea omului, când, ca să zicem așa, se va citi despre viața fiecăruia într-o liniște adâncă și profund respect, pe care le va produce această procedură.

După aceea se va deschide și cartea vieții și ea va fi parcursă cu atenție, cu rezultatul, că niciunul din numele acestor pierduți nu se va găsi în ea. Numele lor ar fi putut fi scrise în această carte, dar în timpul vieții lor pe pământ ei au respins pe singurul Salvator trimis de Dumnezeu, pe Domnul Isus Hristos, și au desconsiderat îndurarea divină și harul Său, așa că judecata trebuie să înceapă și să fie executată. Aici este cartea vieții, care este amintită și în capitolul 13,8 și 17,8, și nu este cartea mărturisirii creștine din capitolul 3,5, o mărturisire care poate fi reală sau nu. Aici dimpotrivă este vorba de evidența tuturor credincioșilor adevărați.

Învierea morților

13. - »Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și moartea și locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor.« - Literalmente și realmente și marea, „mormântul națiunilor uitate”, va trebui să dea înapoi pe morții ei. Glasul Fiului lui Dumnezeu, pe care Îl vor auzi toți morții (Ioan 5,28-29), va ajunge chiar și în cele mai mari adâncimi ale mării, și valurile și talazurile furtunoase vor răspunde la glasul Creatorului lor și vor da afară pe morții lor, pe fiecare în parte. Și moartea, care și-a însușit trupurile morților, și Hadesul, care și-a ridicat pretențiile asupra sufletelor lor, vor da înapoi pe morții lor, pe fiecare în parte, căci Domnul are cheile morții și locuinței morților (Hadesului). Împăratul și țaranul, cel înălțat și cel neînsemnat, cel bogat și cel sărac, ei toți vor fi smeriți în moarte pe *aceeași* treaptă. Când acest glas îi va chema cu o putere și maiestate irezistibilă, toți vor ieși și vor fi judecați, »fiecare potrivit faptelor lui«.

Sfârșitul morții și al locuinței morților (Hadesului)

14. - »Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc.« - Nu toți vor merge în moarte și în Locuința morților. »*Oamenilor* le este rânduit să moară o singură dată« (Evrei 9,27), dar în acest loc nu se spune „*tuturor* oamenilor”, cum deseori, dar incorect, se citește. Enoh și Ilie au fost răpiți, și cei mântuiți, care vor trăi la venirea Domnului, vor fi transformați și nu vor muri. Când prima înviere se va încheia, moartea și Hadesul nu vor mai avea nimic a face cu sfinții; cu privire la trupul și sufletul sfinților funcția

de păstrare a lor va înceta. Dar până la învierea *morților* ele vor continua să țină cu putere pe cei morți în necredință. Ele sunt tari, dar Hristos este Stăpânul lor (Apocalipsa 1,18). Când după aceea misiunea lor s-a încheiat în totalitate, ele – văzut personificat – vor fi aruncate în iazul de foc. Ca urmare a păcatului ele au apărut cândva; și deoarece iazul de foc este locul veșnic a tot ce nu corespunde gândurilor lui Dumnezeu, care este Lumină și Dragoste, și ele vor fi aruncate acolo.

»Aceasta este a doua moarte, iazul de foc.« Și trupurile celor pierduți vor fi create în așa fel, ca să existe veșnic. Ele vor exista veșnic în moartea a doua, în despărțirea totală și definitivă a omului întreg de Dumnezeu. Personalitatea lor nu se va stinge niciodată sau, nu va fi anulată, ci ei vor suferi conștient chinurile veșnice. Dar nu toți vor avea parte în aceeași măsură de ele, de aceeași greutate de pedeapsă. Ei vor fi toți în același loc, dar »multe« și »puține« lovituri (Luca 12,47-48) arată că măsura de pedeapsă va fi diferită.

În iazul de foc

15. - »Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.« - Aceasta este deci soarta veșnică a păcătoșilor nemântuiți, și a tuturor acelor care în timpul actual de har trec *nepăsători* pe lângă Mântuitorul Isus Hristos. Balaurul, fiara, profetul mincinos și apoi și necredincioșii începând din zilele lui Cain se vor afla atunci în „grozăvia grozăviilor”, un loc unde amintirea clară a oamenilor de chinul îndepărtării lor veșnice de Dumnezeu, de lumină și de orice fericire va fi permanent o țepușe ascuțită. Fie ca Dumnezeu să umple inimile noastre cu seriozitate solemnă, când ne gândim că aceasta va fi în curând soarta îngrozitoare și partea multora.

Capitolul 21

Starea veșnică și mireasa în glorie în Împărăție

Introducere

În capitolul 20 am fost conduși până la sfârșitul istoriei omului pe pământ. Ultimul eveniment în timp este învierea celor care au murit în păcatele lor. După aceea, în trecerea spre eternitate, urmează judecata acestor morți. Ceea ce urmează acum este o viziune nouă în care se dezvelesc unele caracteristici esențiale ale stării veșnice minunate, care va fi introdusă după sfârșitul Împărăției de o mie de ani. În primele opt versete ale acestui al 21-lea capitol găsim comunicări detaliate despre starea veșnică, ca și în oricare altă parte a Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu, și ele sunt o continuare naturală a comunicărilor făcute în capitolul anterior.

Dumnezeu va introduce corespunzător naturii Lui ca Lumină și Dragoste odihna Sa de sabat veșnică (Evrei 4,4-10); atunci totul va corespunde gândurilor Sale. Împărăția de o mie de ani a Fiului Omului, în care toți sfinții cerești vor domni împreună cu Hristos asupra pământului, este împlinirea profețiilor. Împărăția, care are un caracter mijlocitor, va aduce cu sine *domnia* dreptății, care niciodată mai înainte nu a existat pe pământ. Dar tocmai aceasta presupune că există lucruri contrare și potrivnice. Deci Împărăția de o mie de ani nu va prezenta o stare desăvârșită. Cu siguranță va aduce cu sine un progres uriaș față de oricare stare anterioară și va oferi savurarea binecuvântărilor nemăsurabile. Desăvârșirea însă va fi atinsă numai atunci și numai acolo când și unde *va locui* dreptatea, când nu va mai fi nimic rău, care va trebui subjugat. Starea veșnică va aduce cu sine această desăvârșire minunată. De aceea ea este ținta finală a oricărei dorințe sfinte, împlinirea deplină a nădejzii noastre.

Primele opt versete ale acestui capitol sunt de aceea încheierea propriu-zisă și potrivită nu numai a capitolului 20, ci și a întregii acestei părți a cărții Apocalipsa, în care sunt grupate în ordinea lor succesivă evenimentele cele mai importante din viitor și hotărârea definitivă a soartei oamenilor (capitolul 19,6 până la capitolul 21,8). Sfânta Scriptură conține puține informații cu privire la starea veșnică, cele mai importante le găsim în 1 Corinteni 15,24-28; Efeseni 3,21 și 2 Petru 3,13. În epistola către Evrei capitolele 3 și 4 se vorbește despre odihna lui Dumnezeu; și aceasta va deveni realitate în deplina ei măsură abia în starea veșnică.

Împărțirea în capitole aici nu este cea mai favorabilă¹⁷⁶. Primele opt versete din capitolul 21 aparțin în ceea ce privește conținutul în capitolul 20. Apoi capitolul 21 ar fi trebuit să înceapă cu versetul 9 și să se termine cu versetul 5 din capitolul 22. Restul de 16 versete ar fi alcătuit atunci ultimul capitol. Prin această împărțire ordinea de idei s-ar fi cunoscut mai clar. În partea deosebit de importantă a cărții Apocalipsa de la capitolul 19,6 și până la capitolul 21,8 ne este prezentată succesiunea evenimentelor într-o perioadă de timp de mai mult de o mie de ani.

Dumnezeu să dăruiască respect profund, luciditate a gândurilor și teamă sfântă la preocuparea cu această temă sublimă, starea veșnică. Dr. Chalmers a remarcat pe drept: „În timp ce noi trebuie să ne dăm osteneala ca în gândurile noastre să nu trecem în afara de ce este scris, să depunem însă toată sârguința să înțelegem ce este scris.”

Un cer nou și un pământ nou

1. - »Și am văzut un cer nou și un pământ nou.« - Este o viziune nouă, care este arătată vizionarului. El a văzut un cer nou și un pământ nou și în acest mod minunat adaptate la

¹⁷⁶ Împărțirea Sfintei Scripturi în capitole și versete în unele locuri nu este corectă din punctul de vedere al conținutului în context. Împărțirea în capitole s-a făcut în secolul al 13-lea de către cardinalul Hugo. Rabinul iudeu Nathan a subîmpărțit apoi în secolul 15 capitolele Vechiului Testament în versete. În secolul al 16-lea a fost cunoscutul editor francez Robert Etienne, cel care a subîmpărțit Noul Testament în versete.

condițiile fundamental schimbate ale stării veșnice. Pe pământul cel nou vor trăi sfinții care în timpul Împărăției de o mie de ani vor trăi pe pământ; sunt grupele pe care noi le găsim descrise în capitolul 7, capitolul 14,1 și în alte locuri. Sfinții cerești ai lui Dumnezeu vor locui totdeauna în cerurile care nu vor fi înlăturate și nu vor fi transformate (Evrei 12,27-28). Locuința veșnică a lui Dumnezeu, »cerul cerurilor» (1 Împărați 8,27; 2 Cronici 6,18), va exista totdeauna în absolută desăvârșire și niciodată nu va avea parte de vreo schimbare. Ea este Casa Tatălui Său, domeniul dragostei veșnice, în care Domnul Își va introduce mireasa Sa (Ioan 14,2-3). Chiar și în veșnicie se va păstra diferența dintre sfinții cerești și sfinții pământești ai lui Dumnezeu, cu toate că între ei va exista o legătură strânsă.

În starea veșnică totul va fi făcut nou. Totul va fi nemodificabil și va corespunde în totul gândurilor și naturii lui Dumnezeu. Nu vor mai exista perioade de timp care să se succedă una după alta. Odihna veșnică a lui Dumnezeu va fi atunci venită, starea netransformabilă a desăvârșirii absolute potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Aici nu mai vedem Mielul, care împlinște planurile lui Dumnezeu și profețiile, și nici Împărăția în caracterul ei mijlocitor și domnia dreptății, ci El dă Împărăția lui Dumnezeu și Tatăl, așa că Dumnezeu este totul în toți (1 Corinteni 15,24-28). Epoci diferite, granițe și îngrădiri pământești, așa cum există ele până acum, nu vor mai exista în starea veșnică minunată, care va arăta în cer și pe pământ rezultatele lucrării lui Dumnezeu. Cerul nou și pământul nou vor fi aduse într-o armonie binecuvântată cu natura lui Dumnezeu. Așteptarea descrisă în 2 Petru 3,13 va fi atunci împlinită. În cerul nou și pe pământul nou va locui dreptatea, nu va domni ca în timpul Împărăției de o mie de ani. Nici un dușman și nici un rău nu va putea pătrunde vreodată într-unul din aceste domenii, în care cei mântuiți vor locui pentru totdeauna. Fiecare și totul va intona în cântarea de laudă bucurătoare adusă lui Dumnezeu, care este Lumină și Dragoste.

1. - »pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră;« - Fără îndoială aceste cuvinte se referă la constatarea din capitolul 20,11: »Dinaintea căruia pământul și cerul au fugit.« Descompunerea elementelor (2 Petru 3,10), nu distrugerea totală a cerului și pământului, va avea loc prin foc. Despre o creare din nou în viitor a materiei, Scriptura nu spune nimic, și nici despre o nimicire sau o descompunere totală a tot ce există, așa cum susțin unii. Însă Scriptura nu sprijină astfel de teorii neîntemeiate. Și planeta noastră va fi adusă în creuzet, schimbată și constituită din nou, ca apoi să existe veșnic. Deoarece atunci nu va mai fi nici un păcat, nu va mai fi nici stricăciune. Pământul nou va rămâne veșnic. »Cerul dintâi« și »pământul dintâi« sunt puse aici clar față în față cu »cerul nou« și »pământul nou«.

Nici o mare

1. - »Și marea nu mai este.« - Pământul va continua probabil să existe în materia lui după distrugerea prin foc, așa cum a continuat să existe și după potopul cel mare. Dar va fi un pământ făcut nou. Marea nu va mai fi. Marea cea mare, neliniștită, periculoasă și despărțitoare va înceta să existe. Astăzi este indispensabilă pentru viața vegetală și viața superioară pe pământ, dar în veșnicie nu va mai fi necesară. Dumnezeu Însuși este nu numai izvorul vieții, așa cum a fost dintotdeauna și este, ci El va fi atunci într-un mod deosebit Susținătorul vieții. În timpul Împărăției de o mie de ani marea va continua să existe. În legătură cu Împărăția citim despre națiuni, mări¹⁷⁷, fluvii, râuri și pâraie, dar în starea veșnică acestea nu vor mai fi. Atunci

¹⁷⁷ În starea veșnică nu vor mai fi națiuni diferite, căci ele au luat naștere printr-o acțiune judecătorească a lui Dumnezeu în guvernarea Lui, așa cum citim în Geneza 11,1-9. Această secțiune din Geneza 11 trebuie ordonată în timp înaintea unor părți din capitolul 10 (vezi Geneza 10,5.18.20.25.31) și ne arată motivul nașterii multor națiuni, care sunt amintite în capitolul istoric important 10. Cu privire la timpul după marea schimbare, care în Scriptură mai este numită „înnoirea tuturor lucrurilor” (Matei 19,28) și care introduce Împărăția de o mie de ani, citim despre Marea Moartă ca „Marea de Răsărit” (Ezechiel 47). Și „Marea cea Mare”, Marea Mediterană, este amintită în

Dumnezeu va fi *cu oamenii* pe un pământ fără mare, și totul va fi ordonat și Îi va fi supus. Condițiile de viață în starea veșnică vor fi așa fel schimbate, că limitările temporale ale vieții și fericirii nu vor mai fi necesare. Dacă pe pământul nou și veșnic nu va mai fi mare, se poate presupune că suprafața pământului va fi mult mai mare decât acum. Oștirile numeroase de iudei și păgâni mântuiți, care vor fi pe pământ în timpul Împărăției de o mie de ani, vor popula atunci și pământul nou, dar fără diferențieri naționale sau de altă natură, ci simplu ca *oameni*, care stau într-o legătură directă și vie cu Dumnezeu.

Ierusalimul nou

2. - »Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborât din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.« - Ioan a avut dreptul să vadă un cer nou și un pământ nou, dar ele nu sunt descrise. Nu se spune nimic despre configurația lor, despre mărimea lor și despre înfățișarea lor. Că ele sunt pregătite pentru veșnicie și că ele vor fi excluse de la schimbare, decădere și moarte, aceasta o putem spune cu certitudine, însă nimic mai mult. Ele vor rămâne veșnic în prospețimea și frumusețea lor.

Dar aici s-a oferit vizionarului o altă priveliște. El nu a văzut numai scena exterioară, pe care se va desfășura slava stării viitoare, ci și »cetatea sfântă, noul Ierusalim«. Expresia »cetatea sfântă« apare de patru ori în cartea Apocalipsa (capitolul 11,2; 21,2.10; 22,19). În primul loc ea se referă la Ierusalimul pământesc în timpul de necaz care va veni; celelalte trei locuri vorbesc despre caracterul sfânt al Bisericii sau Adunării glorioase. »Cetatea cea iubită« (capitolul 20,9) este o denumire specială pentru Ierusalimul pământesc în timpul Împărăției de o mie de ani. Adunarea, adevărata Biserică, mireasa și soția Mielului, va fi sfântă în caracterul și în starea ei, atât în timpul Împărăției (versetul 10), cât și în starea veșnică (versetul 2). Dar Adunarea este numită și »noul Ierusalim« (aici și în capitolul 3,12). »Noul Ierusalim« stă în opoziție cu Ierusalimul vechi, cu cetatea pământească, care în istorie a jucat și joacă un rol așa de important. Cuvântul »nou« se folosește de trei ori aici, pentru cerul nou, pentru pământul nou și pentru Ierusalimul nou. Când în starea veșnică poporul Israel va fi contopit în totalitatea oamenilor, care vor fi simplu denumiți *oameni*, atunci și Ierusalimul pământesc nu va mai fi privit ca reședința deosebită a guvernării. Orașele și națiunile stau în legătură cu timpul, nu cu veșnicia; ele *ca atare* nu vor mai avea nici un loc, nici o însemnătate în veșnicie, în odihna și fericirea neîntreruptă, de care vor avea parte numai cei mântuiți. Expresiile »cetatea sfântă« și »noul Ierusalim« se folosesc aici pentru a descrie Adunarea în starea ei veșnică, într-o fericire mult mai profundă și mai permanentă decât în Împărăția de o mie de ani, prin aceea că ea va avea deja parte în slavă de drepturile și demnitatea Mielului. Ceea ce va urma după cei o mie de ani de domnie publică în Împărăție are caracterul ei specific și deosebit; în starea veșnică Dumnezeu va fi *totul în toți*.

Coborârea

Noul Ierusalim va coborî »**din cer, de la Dumnezeu**«. Același lucru se spune și în versetul 10. Cerul este patria propriu-zisă a Adunării, și Dumnezeu este Inițiatorul existenței ei și izvorul fericirii ei. Nu se spune că noul Ierusalim se *reîntoarce* din cer, ci coboară *din* cer. Ea își are locuința în cer. Ea nu a făcut cunoștință ocazională cu cerul, ci ea îl cunoaște bine, ea este familiarizată cu el și locuiește pe deplin în domeniul în care locuiește Dumnezeu. Adunarea va veni din cer în dragostea și gloria care umple acest domeniu al lui Dumnezeu. Aceasta este cu adevărat o constatare minunată. Coborârea din versetul 2 va avea loc o mie de ani *după* coborârea despre care se vorbește în versetul 10. Prima va avea loc în veșnicie, ultima la

același capitol interesant, care vorbește despre Împărăția de o mie de ani (compară și cu Zaharia 14,8; Psalm 72,8; Ioan 3,18).

începutul Împărăției de o mie de ani. În versetul 2 Ioan a văzut Adunarea coborând *pe* pământul nou, pregătit pentru veșnicie; în versetul 10 ea va coborî ca să se odihnească *peste* pământ în cei o mie de ani ai Împărăției păcii. În privința aceasta trebuie să ne amintim, că se vorbește despre Adunarea *glorificată* și că trupurile celor mântuiți vor fi atunci transformate »în asemănare cu trupul gloriei Sale« (Filipeni 3,21).

Mireasa pregătită și împodobită

2. - »Pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.« - Mireasa se va fi pregătit deja în cer, înainte de prezentarea ei publică în Împărăție (versetul 9) și înainte de coborârea ei pe pământ (versetele 2-3). O mie de ani înainte de coborârea ei va fi sărbătorită nunta în cer. Despre aceasta citim în capitolul 19,7-8, și versetul nostru se leagă evident de acest loc. *Acolo* ea este deja împodobită cu haine albe strălucitoare, și *aici* ea este încă văzută în hainele ei de mireasă. O mie de ani de dragoste, de fericire și părtășie cu Soțul și Preaiubitul ei sunt numai un timp scurt. Ea va fi unită cu El pentru totdeauna, cu Cel care a murit pentru ea, și aici începe pentru ea o fericire mult mai profund trăită în odihna și bucuria neschimbabilă a stării veșnice. Ea este și aici văzută în hainele ei de mireasă, a căror strălucire nu este lezată de nici o pată sau defect, și sentimentele ei de mireasă sunt neschimbate¹⁷⁸. Cuvântul bărbat (în legătură cu nunta și căsnicia) vorbește despre o relație trainică și sentimente împlinite. »Cine are mireasă este mire« (Ioan 3,29).

Cortul lui Dumnezeu la oameni

3. - »Și am auzit din cer un glas tare, spunând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor.« - Acest glas tare vestește plin de bucurie o realitate în care este inclusă cea mai mare binecuvântare dintre toate binecuvântările în veșnicie: Dumnezeu la oameni. În Numele Emanuel (Matei 1,23) s-a făcut deja aluzie, că acest gând, această intenție a lui Dumnezeu era și este în inima Sa. Vedem aici împlinirea, dar El nu va fi atunci la iudei, ci la oameni într-un sens larg. Prin cuvântul »iată« atenția este îndreptată spre un fapt uimitor, că atunci »cortul lui Dumnezeu« va fi la oameni. Dumnezeu umbla prin grădina Eden și vorbea cu Adam, El S-a arătat patriarhilor lui Israel, El a locuit în întinericul Locului Preasfânt în Cortul din pustie și în Templul lui Solomon, Dumnezeu era în Hristos în timpul zilelor când Hristos a fost în carne pe pământ, prin Duhul Său El locuiește acum în Adunare, dar locuirea literalmente, realmente, a lui Dumnezeu la creaturile Lui răscumpărate pe pământ rămâne rezervată stării permanente și veșnice, în care totul va fi în concordanță cu El. Această binecuvântare inexprimabilă depășește cu mult binecuvântările Împărăției de o mie de ani. În capitolul 7,15 citim: »Acela care șade pe tron Își va întinde cortul *peste* ei«. Dar aici relația este mult mai apropiată și mai intimă: »El va locui *cu* ei«. »Cortul lui Dumnezeu« la oameni este cetatea sfântă, noul Ierusalim, Adunarea glorificată. Cortul lui Dumnezeu va coborî din cer, patria de drept a sfinților, dar Dumnezeu Însuși va coborî împreună cu ei, prin aceea că El va fi în mijlocul lor și va locui la oameni.

¹⁷⁸ Nunta are loc în cer, înainte ca Împăratul-războinic și oștirea Lui să pornească la luptă (capitolul 19,7). După aceea vedem legarea lui Satan și închiderea lui în Adânc și în *aceeași perioadă* de timp domnia de o mie de ani a lui Hristos. După sfârșitul celor o mie de ani Satan va fi dezlegat și va putea acționa pentru ultima dată. Apoi urmează învierea și judecarea celor care au murit în necredință, neîmpăcați cu Dumnezeu. Prin aceasta a sosit și trecerea în starea veșnică, în care mireasa este văzută în continuare în hainele ei de mireasă, în frumusețea neschimbată (capitolul 21,2). Descrierea făcută cu referire retrospectivă de la capitolul 21,9 arată apoi mireasa, Adunarea glorificată, în timpul domniei de o mie de ani. Înainte de timpul Împărăției (capitolul 19,7-8), *după* Împărăție (capitolul 21,2) și *în timpul* Împărăției (capitolul 21,9-11), mireasa este văzută în curăția și frumusețea ei, și în starea veșnică nu se va schimba nimic din aceasta.

Dumnezeu la oameni

3. - »El va locui cu ei« - Această constatare categorică depășește pe cele anterioare. Mai întâi glasul a spus: »Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii«, aici însă, »El va locui cu ei«. Mai întâi s-a vorbit despre *cort*, aici se vorbește despre *El* Însuși. Este un adevăr uimitor, că Dumnezeu, Dumnezeul adevărat, Creatorul și Susținătorul cerului și pământului, va locui realmente și efectiv la oamenii de pe pământ. Aceasta nu este o vorbire simbolică, ci atunci va fi o realitate minunată, a cărei măreție mintea omenească nu o poate cuprinde.

3. - »Ei vor fi poporul Său« - Dumnezeu va primi oamenii, care vor locui veșnic pe pământul nou, ca proprietate a Lui. În vechiul legământ poporul Israel era poporul lui Dumnezeu. Aici însă denumirea »poporul Său« obține o dimensiune care cuprinde toți oamenii de pe pământul nou, și ea cuprinde o plinătate de binecuvântări pentru toți aceștia, binecuvântări care în timpul Vechiului Testament erau complet necunoscute.

3. - »Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor.« - În această făgăduință minunată Dumnezeu, ca să spunem așa, iese din cortul Său, ca personal să fie la poporul Său: »Dumnezeu Însuși«. Aici nu se spune absolut nimic, ce ar putea să stea între Dumnezeu și poporul Său, nici cortul și nici altceva. El va fi »cu ei«, fără învelitoare și fără mijlocitor. Atunci cuvântul Domnului se va împlini în totalitatea lui: »Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu« (Matei 5,8). Nu avem noi voie să dăm o aplicare mai extinsă cuvintelor pe care apostolul Pavel le citează din Vechiul Testament, unde Dumnezeu a spus: »Voi locui și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu« (2 Corinteni 6,16)?

În cuvintele de încheiere ale acestui verset minunat »Dumnezeul lor« este exprimată cea mai înaltă binecuvântare. Ar putea altceva să fie mai mare? Se poate imagina vreun fel de binecuvântare, care în adevărata ei valoare lăuntrică să depășească ceea ce spun cuvintele acestea? Dumnezeu în măreția, gloria și caracterul ales al Ființei Sale, Dumnezeu în infinitatea Ființei Sale va fi atunci la poporul Său pe pământ! *Totul* este inclus în numele mare al Creatorului, mai mult decât cercetarea cea mai profundă a unui duh nesfârșit poate pătrunde sau înțelege. Dumnezeu Însuși este singurul izvor independent a tot ce își dorește inima și duhul. Ce este El și ce are El va fi atunci partea sigură și veșnică a oamenilor, a tuturor oamenilor de pe pământul nou. Mielul nu mai este amintit, și nu mai este amintită nici o schimbare a perioadelor de timp și nici o altă schimbare de vreun fel. Aici se vorbește numai de Dumnezeu, de cortul Său și de oameni. Dumnezeu este totul în toți, și aceasta pentru totdeauna. Cerul nou și pământul nou vor fi tot așa de veșnice ca și Dumnezeu Însuși; și de aceeași durată și stabilitate veșnică va fi și viața și bucuria locuitorilor cetăților veșnice. Acest verset conține cinci făgăduințe minunate: cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii; El va locui la ei; ei vor fi poporul Său; Dumnezeu Însuși va fi la ei; Dumnezeu va fi Dumnezeul lor. În starea veșnică totul se va odihni pe un fundament stabil și durabil, dar vor fi diferite feluri și diferite mărimi de binecuvântare; și atunci »vasele« nu vor avea toate aceeași capacitate, dar toate vor fi umplute uniform până la margine. Aceste cinci făgăduințe ne arată diferite trepte de binecuvântare, care conduc progresiv până la Dumnezeu Însuși.

Suferințele din timpul vieții pe pământ se vor sfârși

4. - »Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut.« - Numai în starea veșnică vor fi înlăturate pe deplin urmările trupești și sufletești ale păcatului. Așa cum am văzut, în Împărăția de o mie de ani nu se va atinge starea desăvârșită, și de aceea chiar și sub domnia binefăcătoare a Domnului pe pământ se vor vărsa lacrimi. Cuvintele »Dumnezeu va șterge orice lacrimă din

ochii lor« apar și în capitolul 7,17. *Acolo* însă ele se referă la Împărăția de o mie de ani, *aici* la starea veșnică. Nici aici și nici acolo nu se spune că *Mielul* va șterge lacrimile, *Dumnezeu* o va face. Dacă El șterge lacrimile, atunci El va înlătura pentru totdeauna și cauzele care au pricinuit lacrimi, suferințele felurite din timpul acesta. Niciodată și nicicând nu vor mai străluci lacrimi în ochi.

Moartea nu va mai fi. Plata păcatului este moartea (Romani 6,23). Ea a domnit de la Adam și până la Moise (Romani 5,14), și ea a domnit și în miile de ani care au urmat. Va mai rămâne așa o perioadă de timp. Chiar și în Împărăția de o mie de ani ea va mai găsi pradă, dacă oamenii se vor împotrivi public domniei dreptății. Abia odată cu învierea morților pentru judecată ea își va găsi sfârșitul (Apocalipsa 20,12-14). După aceea nu va mai fi moarte.

Întristarea este expresia mâhnirii adânci din inimă, a necazului și suferinței lăuntrice. Deseori ea urmează când moartea își face lucrarea, dar de multe ori are și alte cauze. Strigătul este produs de sentimentul lipsei de speranță în suferință și necaz (Isaia 65,19). Împreună cu acestea nu va mai fi nici durerea, nici venită din afară și nici pricinuită de necazul lăuntric. Aceste lucruri, care împreună arată tot conținutul suferinței omenești, nu vor mai fi în starea veșnică, și nici ceea ce a pricinuit feluritele necazuri: *păcatul*. Toate acestea vor fi atunci înlăturate, »pentru că cele dintâi au trecut«.

Dumnezeu vorbește

5. – 7. - »Și Cel care ședea pe tron a spus: „Iată, Eu fac toate noi”. Și a spus: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate”. Și mi-a spus: „S-a împlinit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată. Cel care învinge va moșteni acestea. Și Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu.» - Este remarcabil de câte ori în aceste versete Dumnezeu este numit cu Numele Său (Dumnezeu) sau prin pronumele personale (Eu, El) ca Izvorul și Inițiatorul oricărei binecuvântări din starea veșnică și din orice acțiune. În aceste versete Mielul nu este amintit în mod deosebit, în afară de o singură dată în versetul 2 prin cuvântul Soț, cu care Adunarea, care Îl va însoți veșnic, este unită intim. Împărăția va fi dată lui Dumnezeu. Aceasta însă nu înseamnă, că Hristos va înceta vreodată să domnească sau El va înceta vreodată să fie Om. Însă după ce domnia dreptății odată cu supunerea oricărei autorități și domniei protivnice și-a atins ținta, vedem glorie de altă natură. Prin lucrarea Sa *Dumnezeu* face ceva nou, care corespunde în totul a ceea ce este El în Ființa Sa. Nu mai este vorba de supunerea dușmanilor, ci noi putem vedea că Îi place lui Dumnezeu să-Și pregătească un popor și să aducă toate lucrurile în armonie cu Sine Însuși. Aici ni se arată, că Dumnezeu va lucra și va desăvârși totul după planul și plăcerea Sa, în această privință noi însă trebuie să ne gândim că este vorba de Dumnezeire în sensul cel mai larg – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

5. - »Și Cel care ședea pe tron a spus: „Iată, Eu fac toate noi”.« - Șezând pe tronul atotputerniciei Lui, al domniei Lui absolute peste toate, Dumnezeu Își proclamă voința de a face toate noi. Vechea ordine a lucrurilor nu va fi îmbunătățită sau adaptată în vreun fel oarecare și apoi preluată în starea veșnică, căci în starea veșnică totul trebuie să fie în deplină armonie cu voința și Ființa lui Dumnezeu. El este, ca să zicem așa, etalonul a toate, fie că este vorba de persoane, de lucruri sau de împrejurări. Nici cea mai neînsemnată nepotrivire cu prezența lui Dumnezeu nu poate dăinui în această stare veșnică neschimbătoare; de aceea El spune: »Iată, Eu fac toate noi«.

5. - »Și a spus: „Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate”. – Ca și în capitolul 19, vizionarului i se cere să scrie. Acolo porunca este dată de un înger, aici vorbește Dumnezeu Însuși. Fapte și comunicări deosebite de importanță mare trebuie reținute în scris (vezi Luca

10,20; Ioan 20,31; Habacuc 2,2; Apocalipsa 3,12; 14,13 și alte locuri). Care erau cuvintele, pe care vizionarul trebuia să le scrie? Dumnezeu le-a rostit tocmai de pe tronul Său: »Iată, Eu fac toate noi«. Această frază descrie natura stării veșnice; totul va fi făcut nou de Dumnezeu. Sunt cuvinte mărețe, care merită într-adevăr să fie reținute în scris. După aceea Dumnezeu confirmă propria lui explicație minunată, adăugând, »pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate«. El cere atenție din partea noastră și așteaptă consimțirea neîngrădită din partea noastră, venită din inimă. »Iată, Eu fac toate noi.« - »Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt sigure și adevărate«. Aceasta nu este o făgăduință, ci constatarea divină a unei realități, care negreșit la timpul hotărât va deveni realitate.

6. - »Și mi-a spus: „S-a împlinit! – Cele două explicații categorice ale lui Dumnezeu: »Eu fac toate noi« și »S-a împlinit!« ne prezintă măreția și bunătatea Lui, înțelepciunea și atotputernicia Sa. Prima ne arată planul lui Dumnezeu, cea de-a doua ne arată împlinirea Lui și încheierea tuturor căilor lui Dumnezeu. Și în capitolul 16,17 se spune: »S-a sfârșit!« Contextul însă este un altul. Acolo s-a terminat mânia lui Dumnezeu, aici Dumnezeu Însuși confirmă cu aceste cuvinte introducerea de durată a stării veșnice. Cu toate că și astăzi ea este încă de viitor, Dumnezeu a denumit-o ca fiind deja realizată și încheiată. Nimeni și nimic nu poate și nu-L va putea împiedeca să ducă la îndeplinire minunată toate gândurile Sale și toate intențiile Lui de binecuvântare. Numai Dumnezeu putea și poate să vorbească în felul acesta.

Mărimea vorbitorului

6. - »Eu sunt Alfa și Omega¹⁷⁹, Începutul și Sfârșitul.« - Prima și ultima literă din alfabetul grecesc, împreună cu explicația »Începutul și Sfârșitul«, arată că este Dumnezeul cel veșnic, care a rostit cuvintele anterioare, și că orice mărturie despre El pe pământ își are începutul și originea în Dumnezeu și că ținta oricărei mărturii este glorificarea Sa. Creația, căile providenței sale, făgăduințele, căile lui Dumnezeu cu oamenii în istorie, profețiile, oricare altă mărturie, dragostea și harul – toate își au originea în Dumnezeu și tot în El este și ținta lor finală. Cu adevărat, nimic din ceea ce a făcut Dumnezeu nu se termină fără succes. Aici, la sfârșitul căilor Sale cu oamenii, se vede că Dumnezeu triumfă, prin aceea că El aduce totul în armonie deplină cu Sine Însuși. Fiecare administrare încredințată oamenilor pe pământ arată (și așa a fost intenția lui Dumnezeu) numai slăbiciunea și nedesăvârșirea creaturii, dar aceasta nu împiedică și nu zădărnicește în nici un caz împlinirea tuturor planurilor lui Dumnezeu. Gloria Sa se va vedea la sfârșit pe deplin.

Dumnezeu dă

6. - »Eu îi voi da celui care însetează din izvorul apei vieții, fără plată.« - Această frază face inima noastră să se bucure. Dumnezeu dă chiar și în prezent, nu abia în viitor. În cerul nou și pe pământul nou nu va mai fi nici foamete și nici sete. Enumerarea minunată din versetul 4 a lucrurilor care nu mai sunt exclude gândul de însetare în starea veșnică; numai cei din iazul de foc vor înseta. Inima lui Dumnezeu este plină de îndurare și gingășie față de nevoiași și lipsurile fiilor și fiicelor oamenilor suferinzi, dar aici trebuie să ne gândim în mod deosebit la nevoile, la setea *sufletelor* acelor care nu cunosc pe Dumnezeu. Fie ca ei să simtă setea și să vină! El vrea să dea. Apa vieții din Izvorul vieții este făgăduită fiecăruia care însetează după ea. Ea este darul lui Dumnezeu și, ca toate celelalte daruri, este dată de bună voie și gratuit (Isaia 55,1; Ioan 7,37).

¹⁷⁹ Vezi și capitolul 1,8 și 22,13; în ultimul loc Hristos este Alfa și Omega.

Biruiitorul

7. - »Cel care învinge va moșteni acestea. Și Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu.« - Acesta este un cuvânt de îmbărbătare și întărire a oricărui ucenic obosit și epuizat, pe care El îl vede în luptă, »obosit, totuși urmărind« (Judecători 8,4). Făgăduințele date învingătorilor din capitolele 2 și 3 țin seama de împrejurările respective și garantează răsplătiri deosebite, corespunzătoare acestor împrejurări. Aici însă încurajarea de a persevera în lupta credinței și a vieții până la sfârșit este mai cuprinzătoare și răsplata este mai deplină decât în capitolele de început: »Cine va birui, va moșteni aceste lucruri«, el va savura toată bogăția binecuvântărilor numite mai înainte. Dar pentru biruitor este păstrată o binecuvântare mult mai profundă și mai bogată, o binecuvântare foarte personală: »Eu îi voi fi Dumnezeu«. Dumnezeu se dă totodată ca dar pe Sine Însuși aceluia care în necazurile și suferințele de pe pământ a biruit. După părerea noastră această explicație cu adevărat remarcabilă depășește chiar și cuvintele triumfale ale apostolului Pavel: »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2,20). Fiecare afirmație a Sfintei Scripturi este desăvârșită la locul ei, dar sunt unele care au un înțeles mai profund decât celelalte, și acestora aparține explicația divină din acest verset. Desfășurarea harului nu este însă prin aceasta epuizată, căci noi citim în continuare: »și el Îmi va fi fiu«. Filiațiunea este prin aceasta o relație veșnică. Biruitorul va avea pe Dumnezeu ca Dumnezeu al lui, și Dumnezeu va avea pe biruitor ca fiu. Cum încurajează El pe luptătorii oboșiți, cu privire la ținta care se apropie, să înainteze cu curaj pe drumul drept, potrivit Cuvântului Său! Făgăduințele sunt așa de cuprinzătoare, că ele sunt potrivite pentru a depăși orice încercare și orice greutate.

Opt clase de păcătoși pierduți

8. - »Dar cât despre fricoși și necredincioși și urâcioși și ucigași și curvari și vrăjitori și idolatri și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte.« - Așa cum în versetele 5-7 Dumnezeu este vorbitorul, tot așa și aici. Cineva a spus: „Să observăm cât de multe sunt cuvintele directe ale Dumnezeului nostru în acest verset.” Dumnezeu este dragoste; această parte a Ființei Sale o putem vedea foarte clar în explicațiile lui anterioare. Dar El este și lumină, și aceasta se exprimă în mod deosebit în cuvintele Sale în versetul 8, care sunt valabile totodată și **pentru veșnicie**. El este Judecătorul răului. Nici această însușire Dumnezeu nu o va pierde niciodată. Iazul de foc este locul pedepsei veșnice, dar noi nu putem spune unde este el. Răspândita negare a unei pedepse veșnice nu-și găsește nici un sprijin în acest loc serios din Scriptură, ci este total contrazisă prin el. Versetul al optulea vorbește tot așa de clar despre o parte sau stare veșnică, ca și primul și al doilea verset. Noi nu putem să introducem în aceste opt versete o măsură de timp sau o limitare. Ele cuprind veșnicia lui Dumnezeu și a oamenilor, fie în cer sau pe pământ sau în iazul de foc. Sunt numite opt „clase” de oameni:

1. **Fricoșii** se tem să mărturisească pe Hristos și să se așeze de partea Lui. De aceea ei iau o atitudine de respingere față de mesajul despre harul lui Dumnezeu – spre condamnarea lor veșnică.

2. **Necredincioșii** reprezintă numeric cea mai mare clasă. Ei se găsesc în toate grupele și straturile sociale de oameni și vor merge în pierzarea veșnică.

3. **Urâcioșii** stau în legătură cu ce este rău, stricat și murdar din punct de vedere moral sau religios; cuvântul urâcioși trebuie înțeles aici în sensul lui cel mai larg (capitolul 17,4-5; 21,27; Tit 1,16).

4. **Ucigașii** aparțin unei clase care devine tot mai numeroasă. Este o chestiune foarte serioasă și un păcat grav să te amesteci în ceea ce Dumnezeu Și-a rezervat exclusiv pentru Sine: viața oamenilor.

5. **Curvarii** se fac vinovați de un păcat care s-a răspândit în mod înspăimântător. Decăderea vastă a valorilor etice și a etaloanelor morale a condus până acolo, că păcatul curviei în societatea omenească nu mai este privit indecent și reprobabil și este practicat de mulți fără teamă și nestingheriți. Dar sentința lui Dumnezeu asupra lui rămâne neschimbată. El va arunca pe curvari și pe toți ceilalți, care mor în păcatele lor fără să se fi pocăit, în iazul de foc.

6. **Vrăjitorii** mărturisesc că au legături cu duhurile. După Lege, pedeapsa cu moartea era rânduită pentru toți care se ocupau cu practici oculte (Exod 22,18; Levitic 20,27; Deuteronom 18,10-12), și partea stabilită de Dumnezeu pentru toți care se ocupă cu exorcism, vrăjitorie, adorarea diavolului și alte forme de legătură cu duhurile, este iazul cu foc.

7. **Idolatrii** sunt toți care venerază alți dumnezei, de orice natură ar fi ei. Multe milioane de păgâni au fost în trecut slujitori ai zeilor, numeroși oameni sunt astăzi adoratori ai zeilor, și este ciudat, că și în viitor vor fi încă foarte mulți oameni „hotărâți” să părăsească pe Dumnezeul adevărat și se vor îndrepta spre idoli. Dar toți slujitorii la idoli, dacă nu se întorc și nu se pocăiesc, vor fi predați judecății veșnice în iazul de foc.

8. **Mincinoșii**, deci toți cei care s-au folosit în măsură diferită de minciună în formele ei cele mai diferite și în natura ei foarte variată, vor primi răsplata lor meritată. Niciunul din oameni nu va putea afirma, că nu a mințit, și cine nu primește iertarea păcatelor lui prin credința în singurul Salvator trimis de Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, își va avea partea în chinul veșnic. Toți, cei care au murit fără să fie împăcați cu Dumnezeu, vor fi aruncați în iazul de foc, deoarece acesta este locul veșnic a tot ce este în contradicție cu natura și Ființa lui Dumnezeu.

Iazul arde cu foc și cu pucioasă, și focul lui nu se va stinge niciodată. Focul și pucioasa vorbesc simbolic de chinul și suferința îngrozitoare (Isaia 30,33). De șase ori este numit iazul de foc în cartea Apocalipsa (capitolul 19,20; 20,10; 20,14 – de 2 ori -, 20,15; 21,8). De trei ori este amintită și pucioasa în legătură cu el, la partea veșnică a fiarei și a prorocului mincinos (capitolul 19,20), a diavolului (capitolul 20,10) și a păcătoșilor enumerați aici (capitolul 21,8).

Iazul de foc este moartea a doua. Prima moarte este despărțirea sufletului de trup, dar ea nu este nici sfârșitul existenței omului și nici a conștiinței lui, așa cum este în iluzia multora. Întâmplarea din Luca 16,19-31, pe care Domnul Isus nu o numește pildă, și cuvintele din Apocalipsa 6,9-11 arată clar, că sufletele despărțite de trup sunt pe deplin conștiente și au simțăminte clare și că ele pot vedea, vorbi și auzi. Nici moartea a doua, iazul de foc, nu este sfârșitul existenței sau a conștiinței oamenilor, ea înseamnă mai degrabă chin fără sfârșit, simțit pe deplin.

Sunt trei enumerări de păcătoși, și este de folos să-i comparăm unii cu alții: 1 Corinteni 6,9-10; Apocalipsa 21,8 și 22,15. Ultimele cinci clase din enumerarea a treia sunt aceleași ca și ultimele cinci clase din enumerarea a doua, numai ordinea este diferită.

Cu mărturia deosebit de serioasă despre chinul veșnic în iazul de foc, care va fi partea sigură a tuturor care pleacă de pe pământ fără să se fi pocăit, neîmpăcați cu Dumnezeu, se încheie această comunicare dumnezeiască despre starea veșnică.

Mireasa în glorie în Împărăția de o mie de ani (versetele 9-27)

Comparație între starea veșnică și Împărăția de o mie de ani

În secțiunile anterioare am fost conduși până la finalul definitiv al istoriei omenirii și a căilor lui Dumnezeu cu oamenii. În primele opt versete ale acestui capitol am văzut unele însușiri ale stării veșnice și neschimbătoare, și anume atât binecuvântările minunate cât și marea grozăvie a judecății veșnice. Partea binecuvântată a celor mântuiți stă în contrast puternic cu condamnarea

veșnică a celor pierduți, care aici pe pământ au respins harul lui Dumnezeu și au murit în păcatele lor. În starea veșnică totul este și rămâne neschimbabil. Soarta veșnică a fiecărui om în parte va fi atunci irevocabil definitivă. Cărțile istoriei vor fi continuate până la sfârșit și vor fi încheiate. În descrierea stării veșnice nu se vorbește despre Miel, ci despre Dumnezeu. Dumnezeu este atunci totul. Dumnezeu va fi introdus potrivit Ființei și voinței Lui o odihnă veșnică și va dăruia o simțire profundă a acestei odihne sfinte. În cerul nou și pe pământul nou va locui dreptatea, așa că nu va mai fi nici o deranjare a odihnei lui Dumnezeu și a oamenilor Lui răscumpărați.

La studiul Împărăției de o mie de ani dimpotrivă, înaintea ochilor și inimilor noastre stă Hristos ca Miel al lui Dumnezeu și Fiul Omului. Strălucirea gloriei Sale, sceptrul în mâna Sa, multele diademe de pe capul Lui, perfecțiunea domniei Sale, bogăția binecuvântărilor care se revarsă, pe care El o va revărsa de bună voie peste pământul întreg – toate acestea și încă multe altele se vor vedea și se vor simți și fac Împărăția de o mie de ani așa de minunată și măreață. Domnul Isus va prelua, ca să zicem așa, firele rupte ale istoriei și le va lega pe toate într-un tot unitar. Nici Adam, nici Moise, nici Solomon, nici Israelul întreg și nici Adunarea nu au păstrat nevătămată și intactă mărturia încredințată lor. Fiecare administrator s-a dovedit a fi necredincios, fie pe fundamentul Legii, fie pe cel al harului sau în guvernarea încredințată; fiecare purtător al mărturiei a eșuat într-un fel sau altul. Dar în Împărăția de o mie de ani se va vedea clar, că Hristos, Purtătorul gloriei lui Dumnezeu, este singurul care în toate împrejurările S-a dovedit și Se dovedește credincios. El va primi Împărăția de la Dumnezeu (Luca 19,12), ca s-o administreze o mie de ani; după aceea El o va da înapoi lui Dumnezeu (1 Corinteni 15,24), nu numai în starea în care El a primit-o, ci cu o glorie mai mare.

Adunarea este rezultatul planului lui Dumnezeu în veșnicie și al acțiunii Sale ca Creator și Dumnezeu-Mântuitor în timp. Ea își are locul și misiunea ei atât în Împărăția de o mie de ani cât și în starea veșnică (Efeseni 3,21), și în ceea ce privește ființa ei ea este cerească. După Dumnezeu și Miel, Adunarea este subiectul cel mai mult scos în evidență în timpul Împărăției de o mie de ani, și în starea veșnică. Ea este mireasa și soția Mielului, și ea va fi văzută în această relație, atunci când Hristos va ocupa tronul Lui și Își va începe domnia. Ea va avea atunci parte de slava Sa și de domnia Sa. Ca soție a Sa ea stă desigur într-o legătură veșnică, indisolubilă cu El (capitolul 21,2). Dar în starea veșnică legătura Adunării cu *Dumnezeu* stă pe prim plan ca și Cort al Său; acesta este gândul sublim din primele opt versete ale acestui capitol. Dumnezeu va locui atunci în acest cort la oameni. În comparație cu Împărăția de o mie de ani, starea veșnică este desigur mai înaltă și mai desăvârșită.

Înfățișarea miresei

9-10. - »Și a venit unul din cei șapte îngeri, care avuseseră cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte plăgi, și a vorbit cu mine, spunând: „Vino aici: îți voi arăta mireasa, soția Mielului!” Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu«. – După o comunicare relativ scurtă despre domnia de o mie de ani a lui Hristos cu sfinții Săi cerești în capitolul 20,4-6 și după studiul stării veșnice în capitolul 21,1-8, noi găsim în aceste versete și în următoarele o descriere detaliată a miresei, a soției Mielului, în legătura ei cu Israel și cu toată lumea în timpul Împărăției de o mie de ani. În aceste ultime secțiuni profetice ale cărții vedem adevărata unire, corespunzătoare gândurilor lui Dumnezeu, a Bisericii cu statul. Revenirea la comunicarea scurtă anterioară din capitolul 20,4-6 pentru studierea mai exactă a detaliilor nu este nicidecum ceva neobișnuit. În secțiunile anterioare din cartea Apocalipsa sunt diverse exemple în acest sens. Dacă studiem ordinea evenimentelor de la cântarea de laudă adusă lui Dumnezeu în cer pentru judecata Sa asupra curvei celei mari (capitolul 19,1-3) până la starea veșnică (capitolul 21,1-8) și apoi comparăm atent afirmațiile despre starea veșnică cu cele referitoare la Împărăția de o mie de ani,

vom recunoaște că această rânduială contribuie ca noi să înțelegem mai bine comunicările divine în contextul lor.

Locul Adunării în legătura ei cu Hristos în Împărăția de o mie de ani corespunde nu numai planului lui Dumnezeu (Efeseni 1,22-23), ci este și o răsplată divină pentru batjocura și disprețul pe care ea le-a suportat pe pământ din pricina Domnului.

În descrierea stării veșnice nu citim nimic despre vreo slujbă din partea îngerilor; aici, în legătură cu Împărăția, vedem îngeri la lucru. Era unul din îngerii care a avut cele șapte potire, care i-a arătat lui Ioan mireasa; unul din acești îngeri i-a arătat și curva și sentința dată ei. O comparație a capitolului 17,1-6 cu capitolul 21,9-11 este foarte folositoare. Ambele, mireasa și curva, au fost văzute și denumite ca cetate, mireasa ca Ierusalim, curva ca Babilon. Trebuie să ținem seama, că denumirea de *cetate* în acest context este numai simbolică. Ierusalimul și Babilonul reprezintă fiecare o corporație sau comuniune religioasă de oameni. Prin cuvântul cetate (oraș) se leagă concepția conviețuirii ordonate a oamenilor sub un regim coordonator, cu interese și scopuri comune și ajutorare și grijă prietenească reciprocă; aceasta și chiar mai mult decât atât va caracteriza „cetatea sfântă, Ierusalimul” (un tablou al Adunării) în Împărăția de o mie de ani și în starea veșnică.

În versetul 10 vedem cele două premise indispensabile, pentru ca un om să poată vedea lucrurile așa cum Dumnezeu vrea să i le arate. Ioan a fost »dus, în Duh, pe un *munte* mare și înalt«. Aptitudinile lui naturale au trecut pe planul secund, și *Duhul* a avut domnia asupra lui și l-a condus. Apoi și punctul de observare trebuia să fie corespunzător contemplării subiectului minunat, care i-a fost arătat. Nu de pe un teren plan, ci de pe un *munte* mare și înalt el a văzut »cetatea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu«. În același fel, *Duhul* a fost, nu mintea omenească, forța supranaturală care l-a făcut capabil să vadă curva, așa cum o vede Dumnezeu; și el a văzut-o într-o pustie, și acest punct de privire a fost pe deplin corespunzător pentru aceasta. Cu toate că ea era împodobită cu fleacurile și strălucirea lumii, pentru Dumnezeu și pentru ochiul spiritual toate erau numai o pustie. Și în capitolul 4,1-2 vedem împlinite ambele premise.

În versetul 10 cetatea sfântă se numește simplu Ierusalim; în versetul 2, care ne arată starea veșnică, ea este dimpotrivă numită »*noul* Ierusalim«. De două ori se spune, că ea coboară. Prima dată (versetul 10) ea va rămâne *peste* pământ, a doua oară (versetele 2-3), o mie de ani mai târziu, ea va coborî *pe* pământul nou și va fi cortul lui Dumnezeu la oameni. Ea va veni »din cer«, patria ei, și »de la Dumnezeu«, Cel care a făcut-o și care este Izvorul permanent al fericirii și bucuriei ei.

Gloria cetății

11. - »având gloria lui Dumnezeu«. – Ceea ce în Romani 5,2 este pus înaintea inimii noastre ca speranță, vedem aici împlinit. Cetatea va fi totodată înconjurată și umplută cu tot ce Dumnezeu poate comunica Adunării Sale ca slavă lăuntrică, morală, și exterioară. Ea va fi atunci nu numai vasul umplut cu gloria lui Dumnezeu, ci ea va reflecta aceasta ca o oglindă și o va face să se răspândească pe pământ. Cetatea-mireasă se va întinde *deasupra* pământului¹⁸⁰ în Împărăția de o mie de ani ca un splendid strălucitor acoperiș de cort de o incomparabilă frumusețe și claritate; înfățișarea ei minunată va trezi admirația lumii timp de o mie de ani. Într-o măsură mai mică atunci și Israel, și în mod deosebit Sionul, cetatea Ierusalim de pe pământ, va reflecta gloria lui Dumnezeu spre națiunile și popoarele înconjurătoare, așa cum este impresionant descris în Isaia 60. Dar aici vedem că Adunarea va fi o mărturie luminoasă și clară despre gloria lui Dumnezeu, cu care El a îmbrăcat-o. Dumnezeu a rânduit mai dinainte pe cei mântuiți »să fie asemenea

¹⁸⁰ În privința aceasta trebuie să nu uităm că este vorba de o vorbire simbolică despre Adunarea glorificată. Trupurile celor mântuiți vor fi transformate asemenea trupului Său de slavă. Poziția cetății simbolice deasupra pământului (ceea ce în domeniul natural nu ar fi posibil) nu ne va mai face atunci nici un fel de greutate.

chipului Fiului Său» (Romani 8,29; și 1 Ioan 3,2), și aceasta se va vedea atunci ca o realitate împlinită.

Strălucirea cetății

11. - »Strălucirea ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis cristalin;« - Gloria lui Dumnezeu este strălucirea pe care o va reflecta cetatea. Curva strălucește în fast omenesc, mireasa în glorie și frumusețe divină. În sine însuși, din originea ei omenească, ea nu are nici o frumusețe, ea va străluci însă în gloria Altuia – în gloria lui Dumnezeu, care îi va da gloria Sa.

Strălucirea ei este comparată cu o piatră de iaspis cristalin. Această piatră foarte prețioasă de iaspis cristalin este probabil diamantul, piatra prețioasă¹⁸¹ cea mai de valoare, cea mai tare și (dacă este corect șlefuită) cea mai dură și cea mai frumoasă. În capitolul 4,3 piatra de iaspis, împreună cu smaraldul, este folosită pentru descrierea simbolică a gloriei lui Dumnezeu pe tronul Său.

Sfânta Scriptură conține trei enumerări de pietre prețioase. Ele ne arată gloria lui Dumnezeu, în măsura în care ea poate fi văzută și are voie să fie văzută de creaturi, de fiecare dată în contexte diferite: în legătură cu ce El a creat (Ezechiel 28,13), în legătură cu harul Său (Exod 28,17-20) și în legătură cu guvernarea în Împărăție (Apocalipsa 21,19-20). Iaspisul este amintit aici de trei ori în descrierea detaliată a cetății sfinte. Din aceasta putem deduce, că gloria lui Dumnezeu va fi strălucirea ei (versetul 11), zidurile ei, deci protecția și siguranța ei (versetul 18) și cea dintâi temelie a zidului ei (versetul 19); și cetatea așa de binecuvântată este simbolul Adunării glorficate.

Zidul cetății

12. - »având un zid mare și înalt.« - Ioan a văzut acest zid din iaspis (versetul 18) ca o construcție tare, masivă și strălucitoare. Un astfel de zid nu poate fi nici străpuns nici dărâmat. Înălțimea lui de 144 de coți îl face de netrecut. Zidul din jurul cetății, care o înconjoară din toate părțile, vorbește simbolic de siguranță deplină (compară Isaia 26,1; Zaharia 2,5). Gloria lui Dumnezeu va proteja cetatea sfântă ca un zid și o va ține despărțită și pusă deoparte de tot ce este în afară. Dumnezeu Însuși va fi atunci protecția și siguranța Adunării Sale. El va sta între ea și orice putere dușmană, care ar putea să-i producă pagube.

Zidul minunat, care reflectă în afară strălucirea din interiorul cetății, se sprijină pe douăsprezece temelii (versetele 14, 19, 20), și fiecare temelie este o piatră prețioasă puternică, tare, scumpă. Fiecare din aceste temelii din pietre prețioase are o valoare inestimabilă, o frumusețe incomparabilă și o strălucire netrecătoare. Cele douăsprezece temelii alcătuiesc împreună un fundament absolut de tare cu o alcătuire minunată de culori și nuanțe luminoase diferite. Nici o construcție de pe pământ nu se poate compara cu acest zid. Deja Avraam »aștepta cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu« (Evrei 11,10); aici se vorbește simbolic despre zidul acestei cetăți și despre temeliiile lui. Zidul mare și înalt garantează nu numai siguranța celor care sunt în lăuntrul lui, ci el protejează cetatea de pătrunderea acelor care sunt afară și trebuie să rămână afară (versetul 27).

¹⁸¹ Piatra denumită în zilele noastre iaspis este o piatră semiprețioasă de valoare relativ mică.

Porțile cetății

12. - »având douăsprezece porți și la porți doisprezece îngeri și nume înscrise, care sunt ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.« - Numărul doisprezece, numărul complet cu privire la o administrare încredințată oamenilor, apare frecvent în această descriere. Sunt douăsprezece porți, doisprezece îngeri, douăsprezece nume ale semințiilor lui Israel, douăsprezece temelii, douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli, douăsprezece perle, și dimensiunile cetății și a zidurilor ei sunt multiplu de doisprezece. Și Ierusalimul pământesc din timpul Împărăției de o mie de ani va avea douăsprezece porți »după numele semințiilor lui Israel« (Ezechiel 48,31-34). Numărul doisprezece arată o administrare desăvârșită pe pământ (sau cu privire la pământ). Pe porți erau scrise numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel, și la porți ședeau doisprezece îngeri. Prin aceasta ni se arată că domnia asupra Israelului în timpul Împărăției de o mie de ani, pe care Domnul a denumit-o și ca „înnoirea tuturor lucrurilor”, va porni din cetatea cerească. Domnul va da această domnie în mâinile celor doisprezece apostoli ai Săi, ca să se împlinească cuvintele Sale din Matei 19,28: »Voi, care M-ați urmat, când Fiul Omului va șede pe tronul Său de glorie, la înnoirea tuturor lucrurilor, veți șede și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.« Această misiune ei o vor îndeplini de pe scaunele lor din cetatea cerească. Sfinții vor judeca lumea și îngerii (1 Corinteni 6,2-3), dar se pare că judecarea lui Israel va fi misiunea deosebită a apostolilor.

Îngerii de la porți (nu *din* cetate) sunt slujitori gata de a îndeplini o lucrare, așa cum ea corespunde poziției și misiunii îngerilor (Evrei 1,14). În perioada de timp a vechiului legământ, îngerii au avut misiuni importante ca administratori, dar atunci toată administrarea și guvernarea va fi predată lui Hristos în legătură cu sfinții Săi glorificați (Galateni 3,19; Evrei 2,2.5). Îngerii vor sta la posturile lor la porți, ca să îndeplinească misiunile care pornesc din cetatea sfântă. Poarta a fost odinioară locul adunărilor publice, în care se luau decizii importante și angajante.

În versetul 13 sunt date direcțiile porților în ordinea răsărit, nord, sud, vest; în orânduiala lui Dumnezeu cu privire la tabăra semințiilor lui Israel în jurul cortului întâlniri (Numeri 2) este de asemenea numit mai întâi răsărit, ordinea este însă răsărit, sud, vest, nord. La reîmpărțirea țării făgăduite în Împărăția de o mie de ani este numit mai întâi nordul – și seminția lui *Dan* (Ezechiel 48,1). Dumnezeu Își va aduce atunci aminte în har de această seminție, ea fiind prima care a introdus permanent slujba la idoli (Judecători 18), însă partea ei de moștenire va fi cea mai îndepărtată de Locul Preasfânt al lui Dumnezeu¹⁸². Ordinea, în care sunt adunați copiii lui Israel împrăștiați din diferitele direcții este redată în Isaia 43,5-6 cu răsărit, apus, nord, sud. Punctele cardinale sunt numite în locurile indicate în ordine diferită, și fără îndoială la baza acestor diferențe este un plan divin.

Temeliile zidului cetății

14. - »Și zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.« - Numărul doisprezece, numărul administrării depline, apare atât pentru porți cât și pentru temeliiile cetății. Mai mult se va spune despre aceste temelii la studiul versetelor 19 și 20. Fiecare temelie este prezentată simbolic printr-o piatră prețioasă minunată. Pe porți stăteau numele semințiilor lui Israel, dar pe temelii stăteau numele apostolilor. Prin aceasta ne amintim de cuvintele apostolului Pavel: »zidiți pe temeliiile *apostolilor* și a profeților« (Efeseni 2,20). Construcția cetății, zidul ei și temeliiile ei stau în legătură cu apostolii; Israel nu are nici o contribuție *la aceasta*. Când însă se privește exercitarea guvernării de către

¹⁸² Unii trag concluzia din cuvintele profetice ale lui Iacov din Geneza 49,17, că anticrist va veni din seminția lui Dan, și aceasta este pus în legătură cu faptul că la enumerarea celor pecetluiți din Israel (Apocalipsa 7,5-8), seminția lui Dan este lăsată la o parte. Pare însă îndoielnic că acest gând ar fi adevărat.

cetate, care lucrează în afară prin porți, atunci Israel stă pe prim plan. De aceea Ioan a văzut scris pe porți numele seminiilor lui Israel (vezi și Ezechiel 48,31-34). Străzile care pornesc dintr-un oraș spre exterior în mod obișnuit nu se denumesc după numele orașului din care pleacă, ci după numele localității spre care conduc, și deseori și porțile sunt denumite în mod asemănător; așa este și aici. Adunarea glorificată, prezentată simbolic prin cetate, va sta într-adevăr în legătură cu Israel, ceea ce este neapărat necesar pentru cei care vor domni împreună cu Hristos; dar ea este clar diferențiată de Israel și este clădită pe un fundament care caracterizează exclusiv Adunarea.

Ioan a văzut »temeliile zidului cetății împodobite cu tot felul de pietre prețioase« (versetul 19); tot așa de împodobit a văzut el și cetatea sfântă, noul Ierusalim, »pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei« (versetul 2). Dar fiecare din pietrele prețioase diferite era nu numai o podoabă a temeliilor respective, ci ea însăși era temelia: »cea dintâi temelie, iaspis; a doua, safir ...« (versetul 19). Fiecare din cele douăsprezece pietre prețioase lasă să strălucească o anumită parte a gloriei dumnezeiești. Toate împreună ne arată simbolic pe Dumnezeu în toată gloria Ființei Sale, în care El este o temelie incomparabil de tare și măreață. Cu uimire contemplăm adevărul minunat, care ne este pus aici înaintea ochilor în această vorbire simbolică: Dumnezeu Însuși – în măreția și multipla glorie a Ființei Sale – este temelia Adunării în acel timp fericit, care va începe în curând.

»Și structura zidului ei era de iaspis« (versetul 18); aici este numită numai această singură piatră, probabil diamantul, piatra prețioasă cea mai valoroasă și cea mai frumoasă dintre toate pietrele prețioase. Iaspisul era și întâia temelie. A doua temelie era safir, o piatră prețioasă de culoarea albastră a cerului, a treia era calcedon cu culoarea cenușiu deschis sau roșu ca purpura, a patra era smarald, o piatră prețioasă de culoare verde deschis, clar. Asemenea smaraldului era înfățișarea curcubeului din jurul tronului lui Dumnezeu (capitolul 4,3). Ea este un simbol potrivit al bunătății lui Dumnezeu și al păcii, pe care o dăruiește harul salvator al lui Dumnezeu. A cincea temelie era sardonix, o piatră de culoare alb-albăstrui, dar care se întâlnește și în alte culori și poate avea nervuri roșii; a șasea era sardiu (sau rubin) de culoare roșu ca sângele, a șaptea era crisolit o piatră prețioasă de culoare verde sau aurie. A opta temelie era beril, clară și de culoare albastră sau verde, cunoscută și sub numele de aquamarin; a noua era topaz, de culoare verde sau aurie; a zecea era crisopraz, verde gălbui; a unsprezecea, hiacint, violet sau roșu; a douăsprezecea era ametist, de culoare purpurie sau violetă. Aceste pietre masive cu culorile lor diverse purtau zidul cetății, care a fost arătată vizionarului. Prin ele sunt prezentate în exterior în toate părțile gloriile felurite ale lui Dumnezeu.

Dimensiunile cetății

15. - »Și cel care vorbea cu mine avea o trestie de aur ca măsură, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei.« - În capitolul 11,1 vizionarului i s-a cerut să măsoare »templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei care se închină în el«; toți aceștia trebuiau măsuраți pe pământ ca semn pentru faptul că ei aparțin lui Dumnezeu și El îi recunoaște ca proprietate a Sa. Dar aici trebuie măsurată cetatea sfântă de sus, și aceasta a făcut-o *ingerul*. Și instrumentele de măsurat folosite erau diferite. Vizionarului i s-a dat »o trestie asemenea unui toiag«; Ierusalimul pământesc în Împărăția de o mie de ani cu templul său, curțile și multele detalii au fost măsurate în viziunea lui Ezechiel cu o sfoară de in și o trestie de măsurat (Ezechiel 40,3); pentru măsurarea cetății din aur (versetul 18) măsura potrivită era o trestie de aur.

Cetatea și porțile ei și zidul ei trebuiau măsurate, dar ca rezultat este dat numai dimensiunea cetății și a zidului; dimensiunile porților nu sunt făcute cunoscut. Aurul vorbește despre dreptatea dumnezeiască și iaspisul zidului (versetul 18) despre gloria dumnezeiască. Așa cum aurul este cel mai valoros dintre metale, tot așa este iaspisul (sau diamantul) cea mai prețioasă piatră prețioasă. Vedem deci că cetatea va fi măsurată cu trestia de aur, etalonul dreptății dumnezeiești, și rezultatul minunat este, că ea corespunde în totul tot acestei dreptăți.

16. - »Și cetatea este construită în formă de pătrat și lungimea ei este cât lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii; lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt egale.« - Suprafața cetății este deci un pătrat, ale cărei *dimensiuni egale* în lungime și lățime înseamnă simbolic *desăvârșire*. Dar se mai adaugă: »lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt egale.« Prin faptul că și înălțimea are *aceeași dimensiune*, afirmația simbolică are putere de exprimare și mai mare; cetatea este văzută în *desăvârșire absolută*. Acest rezultat minunat va fi cu totul după gândurile inimii lui Dumnezeu.

Măsurătoarea a dat 12.000 de stadii, acestea sunt mai mult de 2.000 de kilometri. Dacă am lua literalmente cele 12.000 de stadii, cetatea ar avea o extindere uriașă în lungime și în lățime; o asemenea înălțime este de neimaginat. Din aceasta vedem clar, că și aici numerele trebuie înțelese în înțelesul lor simbolic. Așa cum s-a amintit deja, numărul doisprezece arată desăvârșirea administrației de pe pământ. Ce impresionat pune înaintea ochilor noștri această descriere cu simbolica ei multiplă desăvârșirea, gloria, curăția și durabilitatea cetății sfinte! Aici putem vedea cum vede Dumnezeu Adunarea glorificată. El lasă să se măsoare cetatea – ea este proprietatea Lui; El o verifică – rezultatul arată, că totul la ea și în ea corespunde gândurilor Sale.

Dimensiunea zidului este dată prin 144 (12 x 12) de coți (versetul 17). Numărul 12 multiplicat cu 12 arată că și zidul este desăvârșit în toate părțile și în orice privință.

Materialul de construcție al cetății

18. - »Și structura zidului ei era de iaspis; și cetatea, de aur curat, asemenea sticlei curate.« - Cu zidul ne-am preocupat deja la studiul versetului 12. Cetatea însăși este din aur curat, simbolul dreptății dumnezeiești. Noi am primit deja acum dreptatea dumnezeiască ca dar (Romani 5,17) și suntem pe deplin îndreptățiți din credință (Romani 5,1). Ea va ieși la iveală la noi, așa că natura nouă din noi poate s-o prezinte practic într-un mediu contrar (Efeseni 4,24). Dar cetatea este începând de la centrul ei și până la marginile cele mai îndepărtate ale ei din »aur curat«, limpede și transparent »asemenea sticlei curate«. Adunarea, nu îngerul, corespunde în totalitate naturii dumnezeiești. Totul din cetate corespunde Lui, în trăsătura Sa de caracter a dreptății. Pe pământul nou va locui dreptatea, dar Adunarea va fi dreptatea însăși, reprezentarea vie, minunată a dreptății dumnezeiești. Cu ce glorie a îmbrăcat El Adunarea Sa! Ea va reflecta natura lui Dumnezeu; aceasta ar trebui ea s-o facă și astăzi, dar ea a eșuat foarte mult în privința aceasta. Atunci însă va fi înfăptuit în chip minunat. Minunat adevăr!

Porțile perle și strada cetății

21. - »Și cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă. Și strada cetății era de aur curat, ca sticla transparentă.« - Perla vorbește simbolic despre unitate, curăție, frumusețe și scumpătate. Porțile perle ne amintesc de gândurile Domnului referitoare la Adunarea Sa. El a văzut și vede frumusețe adevărată în ea, dar dragostea Lui i-a dat această frumusețe. Prețul unei perle frumoase și foarte prețioase (Matei 13,45-46) a depășit orice imaginație. Domnul »a vândut tot ce avea și a cumpărat-o«. În dragostea Sa »S-a dat pe Sine pentru ea« (Efeseni 5,25).

O perlă trebuie să aibă și o ramă, potrivită cu valoarea ei. Așa a văzut Ioan porțile, care constau fiecare dintr-o perlă, înzidite în ziduri de iaspis, care reprezintă simbolic gloria dumnezeiască. Pe fiecare din cele patru laturi ale cetății erau câte trei porți-perle. Din aceasta vedem că în acele timpuri viitoare frumusețea Adunării va putea fi văzută și admirată din toate direcțiile pământului.

Conform versetului 25 porțile nu se vor închide ziua, iar noapte nu va fi acolo. Porțile permanent deschise vorbesc despre deplina libertate. Ele arată de asemenea, că va fi o circulație permanentă între Ierusalimul ceresc și Ierusalimul pământesc. Porțile cetății de odinioară erau în mod normal închise noaptea, ca să nu pătrundă pe neobservate nici un dușman. Dar porțile cetății cerești nu trebuie să se închidă niciodată, căci întunericul nopții nu va fi niciodată peste ea.

Strada (nu străzile) cetății era din aur curat, asemenea sticlei transparente. Adunarea nu numai va reflecta strălucirea dreptății dumnezeiești, ci umblarea ei și căile ei vor fi în armonie *deplină* cu ea. Cei mântuiți vor înainta pe strada *dreptății* desăvârșite în totală armonie cu gândurile lui Dumnezeu. Dreptatea este acum *peste* noi (Romani 3,22), ea va fi lucrată și *în* noi (Efeseni 4,24); noi o vom prezenta în veșnicie (Apocalipsa 21,18), și noi vom umbla și pe ea, pe strada dreptății (versetul 21). Această stradă din aur curat arată că sfințenia și dreptatea caracterizează, împodobeste și înobilează toată umblarea noastră. Aurul simbolic »ca sticla transparentă« vorbește despre faptul, că umblarea dreaptă și căile drepte ale Adunării vor lăsa să se recunoască clar și din toate părțile ce este ea și ce înseamnă ea, nu numai în ochii lui Dumnezeu, ci realmente și înaintea ochilor tuturor: dreptatea lui Dumnezeu (2 Corinteni 5,21).

Nici un templu în cetate

22. - »Și nu am văzut templu în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei.« - Un templu conduce la gândul, că prezența lui Dumnezeu se va găsi numai în partea dinlăuntru a templului și că numai anumiți oameni au voie să se apropie de El ca adoratori, în timp ce ceilalți trebuie să rămână la o anumită depărtare de El. Dacă nu este prezent nici un templu, atunci aceasta înseamnă că atunci tuturor le este oferit acces deplin și liber la Dumnezeu, fără intervenția unui preot sau a unui mijlocitor. Aici citim, că Domnul, Dumnezeu, Cel Atotputernic, va fi El Însuși Templul cetății, »și Mielul«. Numele Domnul, Dumnezeu, Cel Atotputernic (Jehova Elohim Șadai) cuprind împreună revelarea deplină, pe care Dumnezeu a dat-o despre Sine în Vechiul Testament. Sub Numele Jehova (sau Domnul), El a stat într-o anumită legătură cu părinții și poporul Israel; Dumnezeu (sau Elohim) este Creatorul neîngrădit, care prin Cuvântul puterii Sale a chemat totul la existență; ca Cel Atotputernic El stă maiestros peste toate împrejurările și peste toate autoritățile împotrivoare. La toate aceste nume și titluri dumnezeiești se mai adaugă: »și Mielul«. Dumnezeu și Mielul constituie însăși templul. Când Dumnezeu este în cetate și Mielul, în care locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii (Coloseni 1,19; 2,9) și aceasta este revelarea lui Dumnezeu (Ioan 17,23 – un loc, care în timpul acela se va împlini pe deplin), ce nevoie mai este atunci de un templu? Dumnezeul mare și sublim, care a guvernat și a lucrat din cele mai vechi timpuri, va fi atunci revelat într-o glorie vizibilă prin Miel. Prezența dumnezeiască se va simți pretutindeni, Dumnezeu și Mielul se vor revela în orice loc al cetății din aur.

Nici o lumină creată

23. - »Și cetatea nu are nevoie de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; pentru că a luminat-o gloria lui Dumnezeu și lumina ei este Mielul.« - Nici o sursă de lumină independentă, dar nici creată – cum este soarele -, și nici o sursă de lumină dependentă, cum este luna, nu va fi necesară pentru cetatea cerească. Lumina ei este gloria lui Dumnezeu, și Mielul, care a murit pentru noi, este lampa din care va fi reflectată lumina gloriei dumnezeiești. El va face ca această lumină să lumineze peste orice parte a cetății. Sursa luminii este *Dumnezeu*, și *Mielul* face să lumineze lumina gloriei lui Dumnezeu. Cuvântul Miel menține trează în veșnicie amintirea de jertfa Sa, de lucrarea Sa la cruce.

Legătura cetății cu națiunile și cu împărații

24. - »Și națiunile vor umbla în lumina ei și împărații pământului îi vor aduce gloria lor.« - Mielul va răspândi lumina și va revela gloria lui Dumnezeu în mijlocul și înaintea Adunării glorificate, dar Adunarea va fi mijlocul prin care această lumină va merge în afară în lume. Națiunile vor umbla prin lumina ei. Împărații și națiunile vor onora și recunoaște cetatea cerească, și ei îi vor aduce gloria și onoarea lor (versetele 24-26). Domnia cerului va fi atunci recunoscută fără nici o rezervă. Reședința guvernării va fi în mijlocul cetății, și împărații și națiunile în timpul Împărăției de o mie de ani vor savura pe deplin lumina strălucitoare a cetății minunate și cu plăcere și inimi mulțumitoare umplute de bucurie îi vor aduce dovezile respectului și onoarei. Dar ei nu vor intra niciodată în cetatea cerească. Adunarea va fi purtătorul luminii și donatorul binecuvântării pentru toată lumea, reședința domniei și guvernării peste pământul întreg.

Nici o noapte

25. - »Și porțile ei nicidecum nu vor fi închise ziua, pentru că noapte nu va fi acolo.« - Despre porțile permanent deschise am vorbit la studiul versetului 21. Cetatea însăși va fi umplută în interiorul ei cu lumină și glorie și acestea le va lăsa să fie văzute și în afară, o lumină, care niciodată nu va dispărea sau va slăbi în intensitate. Nici un nor și nici o umbră nu va acoperi lumina strălucitoare. Nu va mai fi nici o noapte cu întuneric, teamă și spaimă. Lunga și întunecata noapte a întunericului moral, care ne înconjoară astăzi, nu va mai fi. Pentru Adunare va începe o zi eternă.

Nici o necurăție

27. - »Și nimic întinat nu va intra nicidecum în ea, nici cine practică urâciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.« - Răul și păcatul sub orice formă nu vor putea să intre în cetatea sfântă. Cineva, pe care este cea mai mică pată sau cea mai neînsemnată urmă a răului, nu va putea suporta lumina strălucitoare a gloriei dumnezeiești. Numai aceia care sunt scriși în cartea vieții Mielului vor intra în fericirea cerească și vor avea parte de ea. Cetatea simbolică, pe care noi o vedem în toată această descriere deosebit de frumoasă, este un tablou al Adunării; ea constă din totalitatea sfinților începând din ziua de Rusalii (Faptele Apostolilor 2) și până la răpire (1 Tesaloniceni 4). Dar acest verset pare să arate, că și alți sfinți cerești vor intra în cetate. După părerea noastră sfinții Vechiului Testament și martirii din timpul necazului cel mare vor avea intrare liberă. Cu toate că ei nu aparțin acelorora din care este constituită cetatea, ei vor avea totuși parte de fericirea locuitorilor. Potrivit cu capitolul 20,4 și ei vor domni o mie de ani împreună cu Hristos, și noi am văzut, că domnia va porni din cetate. Credința lui Avraam »aștepta cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu« și care este în patria cerească, pe care el și ceilalți sfinți cu el, care erau străini pe pământ, o căutau prin credință (Evrei 11,10,13-16). Despre intrarea în cetate se vorbește și în capitolul 22,14: »Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!« În acest verset se numește o condiție pentru viitor. Hainele lor trebuie să fie spălate și prin aceasta, curate și albe (compară cu Apocalipsa 3,4.5.18; Isaia 61,10; Zaharia 3,3-5). În afară de aceasta ei trebuie să fie »scriși în cartea vieții Mielului«.

Cetatea sfântă, Ierusalimul, care a fost văzută și descrisă, este un simbol al Adunării, care este și mireasa, soția Mielului. În Isaia 60 este descris Ierusalimul *pământesc* din Împărăția de o mie de ani și în acest capitol minunat găsim multe paralele la această descriere a cetății *cerești*.

Capitolul 22

Viziunea finală și ultimele cuvinte și mărturii

Râul și pomul vieții

1.-2. - »Și mi-a arătat un râu de apă a vieții, strălucitor ca cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii cetății ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor.« - În această viziune finală tronul lui Dumnezeu și al Mielului au o însemnătate deosebită. Întreaga secțiune (versetele 1-5) vorbește despre guvernarea lui Dumnezeu în timpul Împărăției de o mie de ani, prezentată simbolic prin tron. Secțiunea anterioară (capitolul 21,9-27) a fost inițiată în mod asemănător. Acolo vizionarului i-a fost arătată mireasa, aici râul de apă a vieții. Întreaga descriere (capitolul 21,9 până la capitolul 22,5) constă de aceea din două viziuni diferite, însă strâns legate între ele.

În capitolul 21,1 se vorbește despre noul cer și despre noul pământ și prin aceasta se face legătura cu primul capitol din cartea Geneza; tot așa râul și pomul vieții din acest capitol leagă ultimul capitol al Bibliei cu capitolul doi al primei cărți a Sfintei Scripturi. În aceste legături vedem că Dumnezeu își pune totodată pecetea confirmării Sale pe vechile comunicări din prima carte a Bibliei și legalizează cele două Testamente ca un tot unitar. Între Moise și Ioan sunt aproximativ șaisprezece secole, și totuși ei depun o mărturie comună despre adevărul Sfințelor Scripturi.

»Râul de apă a vieții« vorbește simbolic despre o plinătate de viață și binecuvântare (Psalm 36,8). El este un simbol frumos al vieții în bucurie, curăție și activitate spirituală. Acest râu simbolic nu este un râu tulbure și mocirlos și nici un râu rapid, ci limpede și clar (ca toate lucrurile din cetatea sfântă) și transparent ca un cristal frumos. Râul harului aducător de bucurie curge neîncetat prin cetatea cerească. Bucuria miresei nu va avea niciodată sfârșit și nu se va micșora niciodată; dimpotrivă, ea va crește, așa cum râul crește în adâncime în scurgerea lui. Se recunoaște clar legătura cu Geneza 2. »Și un râu ieșea din Eden ca să ude grădina« (Geneza 2,10). În cetatea cerească râul nu se împarte ca râul din Eden, care a devenit patru râuri, și apa lui nici nu curge jumătate spre răsărit și jumătate spre apus, așa cum curge apa vie din Zaharia 14,8. El curge ca un râu prin toată cetatea, ca un râu al bucuriei, pe care o vor savura cu toții împreună. Tot așa în cetate este numai un pom, pomul vieții, nu doi pomi diferiți, așa cum era în grădina din Eden (Geneza 2,9). În cartea Geneza pomul vieții este amintit înaintea râului, aici Ioan vorbește mai întâi despre râu.

Râul ieșea »din tronul lui Dumnezeu și al Mielului«. Aici vedem pe Dumnezeu și Mielul uniți în guvernarea lumii. Puterea și maiestatea lui Dumnezeu, unită cu harul și blândețea Mielului, vor da guvernării un caracter care umple Adunarea cu bucurie și va face ca națiunile să locuiască în pace. Va fi un tron. Dumnezeu este Cel mai mare, dar Mielului îi va fi dată exercitarea puterii și autoritatea tronului; și acest tron este izvorul din care curge râul harului și bucuriei.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată multe asemănări între Ierusalimul pământesc din viitor și Ierusalimul ceresc (simbolic). Ambele cetăți vor fi reședința guvernării. Din ambele va curge apa vieții; în fiecare și la fiecare va fi un pom sau mai mulți pomi (Ezechiel 47,7.12), care aduc roade și ale căror frunze vor sluji la vindecare. În Ierusalimul pământesc apele vieții vor curge de sub pragul *Templului* (Ezechiel 47,1), dar Ioan a văzut râul în cetatea cerească curgând din *tron*.

2. - »În mijlocul străzii (sau străzii largi) cetății ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor.« - Probabil Ioan a văzut pomul vieții la mijloc

între stradă și – la o anumită distanță – râul care curgea pe lângă ea. În Eden oamenii nu au mâncat din pomul vieții nici în starea lor de nevinovăție și nici după ce au păcătuit. Heruvimul și flacăra sabiei care se rotea le-a blocat după căderea lor accesul în grădina la pomul vieții (Geneza 3,24), și a fost bine așa. Dacă un om păcătos ar fi mâncat din roada lui, atunci soarta lui ar fi fost o viață veșnică în necazul și suferința pe care păcatul le-a adus în lumea aceasta. Dar în cetatea minunată de la Dumnezeu, drumul spre pomul vieții, care este un tablou al lui Hristos, este liber; el nu este închis nici de un heruvim și nici de sabie. În Eden era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Ambii au și o însemnătate simbolică. Pomul vieții arată principiul vieții, al cărei izvor este în Dumnezeu, pomul cunoștinței binelui și răului arată principiul responsabilității omului. Pomul vieții este primul pom singular și deosebit, care este amintit în Sfânta Scriptură; el este și ultimul pom despre care vorbește Scriptura.

Pomul vieții aduce douăsprezece roade. Aici apare pentru ultima dată numărul doisprezece, care vorbește de guvernarea și administrarea prin om. Sfinții cetății cerești mănâncă din roade, care se coc așa de repede, că pomul își dă rodul în fiecare lună, în timp ce frunzele lui servesc spre vindecarea și binecuvântarea națiunilor. Noi, sfinții, vom mânca – în această vorbire simbolică – din roadele lui, noi ne vom hrăni permanent din Hristos, din roada pe care El o aduce; ei se vor folosi de frunzele lui pentru vindecare. Națiunile vor fi în Împărăția de o mie de ani dependente de cetatea cerească în ceea ce privește lumina, călăuzirea dreaptă, guvernarea și vindecarea. Toate acestea se găsesc – ca un fel de pereche – și în remarcabilul capitol 47 din profetul Ezechiel: »Rodul lui va fi pentru hrană și frunza lui pentru vindecare« (Ezechiel 47,12). Ambele locuri din Scriptură (Apocalipsa 22 și Ezechiel 47) vorbesc despre starea în Împărăția de o mie de ani și prin aceasta despre același timp, dar unul vorbește despre binecuvântările din cer, care sunt mult mai înalte, celălalt despre binecuvântările de pe pământ. Pomul vieții servește pentru hrană și vindecare, râul vieții umple cu bucurie.

Comunicări minunate

3.-5. - »Și nu va mai fi nici un blestem, și tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea; și robii Lui Îi vor sluji și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Și nu va mai fi noapte, și nici nevoie de lampă și de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei și vor împărății în vecii vecilor.« - După intrarea păcatului în lume, șarpele, inițiatorul păcatului, și pământul au fost blestamate (Geneza 3,14.17). Cain, care a adăugat păcatul lui greu la cel al tatălui său și în felul acesta, ca să zicem așa, a umplut măsura cu păcat, a fost de asemenea blestemat (Geneza 4,11). Citim mai departe în Galateni 3,10: »Toți cei care sunt din faptele Legii sunt sub blestem«. În Ierusalimul ceresc dimpotrivă, nu va mai fi nici un blestem, și nici mulțimea suferințelor, bolilor și necazurilor care au rezultat din acesta. Nici blestemul și nici urmările lui grave nu vor putea vreodată să găsească acces¹⁸³ în cetatea sfântă a lui Dumnezeu, care va fi umplută de gloria Sa.

În versetul 3 se exprimă din nou unitatea dintre Dumnezeu și Miel, una în exercitarea guvernării, prin aceea că tronul este numit »tronul lui Dumnezeu și al Mielului«. Acest tron va fi în cetate, în mijlocul Adunării glorioase, căci citim, că tronul »va fi în ea«. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi izvorul puterii și sprijinul puternic și stabil al cetății sfinte.

3. - »Și robii Lui Îi vor sluji.« - Dumnezeu și Mielul vor fi așa de unanimi în gândire și acțiune, că aici se folosește singularul »Îi«. Dumnezeu va fi revelat în Miel, și noi vom sluji în El. Atunci slujirea noastră va fi permanentă, va fi exercitată fără oboseală și fără slăbire în intensitate. În bucurie și libertate, mânați de dragostea curată, Îi vom sluji fără greșală și lipsuri și fără gânduri legaliste. Această slujire va avea forme variate, și noi vom intra cu plăcere și cu toată inima într-o viață veșnică de slujire pentru Domnul.

¹⁸³ Perechea afirmației, că »nu va mai fi nici un blestem«, o găsim în Zaharia 14,11, unde se spune despre Ierusalimul pământesc, că »nu va mai fi blestem« (compară și cu Zaharia 8,13-15).

4. - »Și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.« - Această față, care odinioară în chip batjocoritor a fost acoperită cu scuipatul oamenilor, va străluci atunci în gloria divină. Aici este oferit totodată vinul cel mai bun, este dăruită bucuria cea mai mare. *Noi vom vedea fața Lui.*

Faptul că Numele Lui va fi pe frunțile noastre, arată public, vizibil pentru toți, că noi Îi aparținem, că suntem proprietate a Lui. Dar deoarece numele este legat de o persoană, în aceasta se cuprinde și gândul, că noi vom avea chipul Lui și vom fi asemenea Lui (1 Ioan 3,2; compară și cu Apocalipsa 13,16-17). Noi vom fi totodată imaginea în oglindă a Lui, așa că El va fi văzut în noi și în mod deosebit se va exprima, cine și ce este El. Din acest verset preluăm trei afirmații minunate:

1. Noi suntem proprietatea Lui, și vom fi veșnic.
2. Noi vom vedea fața Lui și El va fi văzut în noi.
3. Întreaga noastră lume a ideilor va fi marcată de El.

5. - »Și nu va mai fi noapte, și nici nevoie de lampă și de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei.« - Constatarea, că acolo nu va mai fi noapte, o găsim și în capitolul 21,25, acolo însă mai degrabă marginal și ca justificare pentru ce porțile cetății cerești vor sta permanent deschise. Aici însă constatarea nu stă în legătură cu un alt adevăr, ci este de sine stătătoare în înțelesul ei cel mai adânc. Nu va mai fi nici noapte nici întuneric, va fi o zi veșnică, minunată. Nu va mai fi nevoie de nici o lumină artificială, ca aceea a unei lămpi, și nici o lumină creată, ca aceea a soarelui. Cetatea nu va avea nevoie de sursele de lumină ale lumii acesteia și ale timpului acesta, căci »Domnul Dumnezeu va lumina peste ei«. Sfinții în glorie vor fi permanent în lumina binefăcătoare, care pornește direct de la Dumnezeu.

5. - »Și vor împărății în vecii vecilor.« - Aceste cuvinte sunt valabile pentru Împărăția de o mie de ani și pentru veșnicie. Domnia sfinților cerești nu va înceta niciodată. Atâta timp cât Hristos este pe tron, atâta timp cât El poartă cununile, vor domni și sfinții, căci noi vom »domni în viață printr-Unul singur, Isus Hristos« (Romani 5,17). Această domnie este, în ceea ce privește natura ei, veșnică și total independentă de schimbarea perioadelor de timp sau oricare altă schimbare. Împărăția, care va fi dată lui Dumnezeu și Tatăl (1 Corinteni 15,24), va fi instaurată pe pământ pentru un anumit timp bine stabilit și apoi va dovedi împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Domnia de o mie de ani va fi introdusă între perioada de timp actuală a lumii și starea veșnică. Domnul va preda această Împărăție de o mie de ani, dar domnia Lui peste toate creaturile nu va înceta niciodată. Atâta timp cât vor exista îngeri și oameni, creaturi ale lui Dumnezeu, este nevoie și de o guvernare. Tronul Lui va exista veșnic, și tot așa și tronurile și cununile sfinților. Cuvintele »vor împărăți în vecii vecilor« se referă la domnia veșnică a sfinților cerești uniți cu Hristos. Slujirea noastră și domnia noastră nu vor avea niciodată sfârșit, ci vor dura veșnic.

Ce sfârșit minunat al acestei părți a cărții! Cât de cuprinzătoare, de sublime și adevărate sunt aceste comunicări! În curând ele vor deveni și pentru noi realități minunate. Să ne dăruiască Dumnezeu, ca noi să umblăm în acest timp cu mare credincioșie și hotărâre, demni de adevărurile Sale și de aceste adevăruri profetice, care se vor împlini foarte curând.

Cuvinte de încheiere și mărturii (versetele 6-21)

Îngerul autentifică cuvintele prorociei

6. - «Și mi-a spus: „Aceste cuvinte sunt sigure și adevărate”. Și Domnul Dumnezeul duhurilor profeților a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi cele care trebuie să aibă loc în curând.» - În capitolul 15,3 sfinții confirmă *căile* lui Dumnezeu ca fiind drepte și adevărate; în capitolul 16,7 Ioan a auzit altarul spunând, că *judecățile* Sale sunt adevărate și drepte, și

același lucru îl confirmă în capitolul 19,2 marea mulțime din cer. Dumnezeu Însuși confirmă în capitolul 21,5, că »aceste *cuvinte* sunt sigure și adevărate«, și aici o face îngerul. Îngerul nu accentuează mărimea și gloria comunicărilor, ci veridicitatea și adevărul lor. Pe drept s-a remarcat, că valoarea unei cărți este dependentă de adevărul conținutului ei. Comunicările profetice din cartea Apocalipsa solicită fiecare în parte și toate la un loc un studiu detaliat și temeinic din partea noastră, nu numai din cauza importanței lor pentru noi, ci mult mai mult pentru că gloria Domnului nostru și binecuvântarea lumii sunt legate de veridicitatea și seriozitatea acestor dezvăluiri dumnezeiești despre viitor (vezi și Daniel 8,26).

Dumnezeu este »Dumnezeul duhurilor profeților«. Simțămintele, speranțele și experiențele variate ale profeților Vechiului Testament stăteau sub conducerea și controlul lui Dumnezeu. El era cu ei, așa cum El este și cu noi. Această identitate de acțiune a Lui ne leagă cu vechii profeți într-o umblare, care este marcată prin aceea, că speranțele puse atunci și acum înaintea ochilor sunt realitate pentru credință. El a trimis pe îngerul Său, »să arate robilor Săi cele care trebuie să aibă loc în curând«. Aceste cuvinte lasă să se recunoască clar legătura dintre începutul cărții (capitolul 1,1) și sfârșitul ei. Autorul dumnezeiesc al cărții a avut grijă ca aceste revelații ale lucrurilor, care trebuie să aibă loc în curând, să ajungă și la robii Săi, și El consideră că ei au interese de ele. Certitudinea venirii în curând a Domnului și seriozitatea mare a evenimentelor numeroase, care vor veni, ar trebui să conducă la un studiu atent și intensificat, cu rugăciune, al acestei cărți. Este singura carte, care se adresează în mod deosebit »robilor« Săi.

Venirea Domnului este aproape

7. - »Și, iată, Eu vin curând!« - Folosirea frecventă a cuvântului de legătură „și” nu înseamnă nicidecum totdeauna, că cele constatate anterior sunt strâns legate de cele care urmează. În cele mai multe cazuri cuvântul desemnează un început nou, o comunicare suplimentară, fără o referire directă la cele anterioare.

»Iată, Eu vin curând!« Acesta este glasul Domnului nostru Isus Hristos Însuși. Nu este anunțarea unui oarecare eveniment, care va avea loc, ci cuvântul decisiv al Domnului cu privire la venirea Sa personală. În acest capitol El vestește de trei ori și în conteste diferite venirea Lui (versetele 7.12.20), și de fiecare dată El adaugă cuvântul *curând*, care ne arată cât de aproape suntem noi de împlinirea nădejzii noastre fericite.

7. - »Ferice de cine păzește cuvintele profeției cărții acesteia!« - La începutul cărții citim cuvinte asemănătoare (capitolul 1,3). Aici la sfârșit ele stau din nou, dar ele par aici să se adreseze mai mult personal cititorilor sau ascultătorilor. În afară de aceasta fericirea este rostită aici ținând seama de faptul că acum cartea este terminată; în capitolul 1,3 se spune »cuvintele profeției«, dar în acest verset se spune »cuvintele profeției *cărții acesteia*«¹⁸⁴. Cuvântul păzește înseamnă a-ți însuși și a păstra cu tărie, să prețuiești și să acționezi potrivit acestor cuvinte.

Adorarea se cuvine numai lui Dumnezeu

8.-9. - »Și eu, Ioan, sunt cel care am auzit și am văzut acestea. Și, când am auzit și am văzut, am căzut ca să mă închin la picioarele îngerului care îmi arăta acestea. Și mi-a zis: „Vezi, nu face aceasta!”, eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi, profeții, și cu cei care păzesc cuvintele cărții acesteia. Lui Dumnezeu închină-te!« - Numele lui Ioan este numit de patru ori în această carte (capitolul 1,1.4.9 și capitolul 22,8). Pare nepotrivit să se pună întrebarea, cine este acest Ioan, scriitorul cărții Apocalipsa. Poate fi vorba numai de un singur

¹⁸⁴ Cuvântul *carte* ca denumire a revelației *complete* apare de șapte ori în acest ultim capitol, și anume câte o dată în versetele 7, 9 și 10 și de câte două ori în versetele 18 și 19. Atât în făgăduințele ei cât și în anunțarea judecăților, cartea Apocalipsa este completă. Nu mai este nimic de adăugat.

Ioan.¹⁸⁵ Involuntar cei mântuiți se gândesc la apostolul preaiubit, ucenicul pe care-l iubea Isus. Era numai unul, și fără îndoială el este acela căruia i-au fost încredințate aceste viziuni și comunicări. Apostolul Ioan este scriitorul celei de-a patra evanghelie, a celor trei epistole și a cărții Apocalipsa.

Cuvintele minunate, pe care Ioan le-a auzit, și viziunile extraordinare, care i-au fost arătate, unite cu gloria vizibilă și demnitatea îngerului, l-au făcut pe Ioan să i se închine. Dar chiar și cele mai înalte creaturi adoră pe Dumnezeu. Nici un înger sfânt, oricât de înaltă ar fi poziția lui, nu ar face altceva, decât să respingă o închinare dumnezeiască adusă lui. »Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine« (Evrei 1,6). Ioan a căzut la picioarele îngerului, ca să i se închine, dar el a fost imediat respins, căci îngerii sunt foarte atenți, ca drepturile lui Dumnezeu și ale lui Hristos să fie respectate. Cu toate că el aparține unui rang mai superior al creaturilor lui Dumnezeu, îngerul s-a denumit »împreună-rob« cu Ioan, cu profeții și cu »cei care păzesc cuvintele cărții acesteia«. Era a doua oară, că unul dintre oamenii cei mai deosebiți și rob al lui Dumnezeu a eșuat în prezența acestor minunate evenimente și comunicări (capitolul 19,10). »Lui Dumnezeu închină-te!«, așa este și aici solicitarea categorică a îngerului, căci adorarea unei creaturi este păcat împotriva lui Dumnezeu și o lezare a maiestății Domnului domnilor.

Cuvintele de încheiere ale îngerului adresate lui Ioan

10-11. - »Și mi-a zis: „Nu pecetlui cuvintele profeției cărții acesteia. Pentru că timpul este aproape. Cine este nedrept să continue nedreptatea, și cine este întinat să se întineze în continuare; și cine este drept să practice în continuare dreptatea; și cine este sfânt să fie sfințit în continuare.”« - Misiunea din versetul 10 nu se referă la vreo profeție oarecare, ci la conținutul întreg al cărții Apocalipsa. Ea este intenționat în opoziție cu porunca, care a fost dată prorocului Daniel: »Ascunde cuvintele acestea și pecetluiește cartea până la timpul sfârșitului« (Daniel 12,4.9). Ioan dimpotrivă, nu trebuia să pecetluiască cuvintele. Motivele pentru această indicație contrară ne sunt făcute cunoscut. Daniel trebuia să ascundă cuvintele și să pecetluiască cartea, deoarece timpul sfârșitului era *departe* (Daniel 8,26); lui Ioan i s-a spus însă, că »timpul este aproape«. Fără îndoială așteptarea generală a creștinilor din primele trei secole era, că venirea Domnului urma să aibă loc foarte curând. Din momentul când această speranță le-a devenit clară, ei vedeau mereu timpul sfârșitului ca și cum ar fi prezent, ca și cum s-ar fi apropiat. Noi trăim în timpul sfârșitului, și de aceea toate profețiile stau nepecetluite înaintea noastră. Și ceea ce odinioară era pecetluit, acum este descoperit, pentru ca noi să le cercetăm pentru a avea câștig și a primi învățătură.

Versetul 11 arată starea care va persista, starea neschimbătoare a oamenilor, care va avea loc la venirea vizibilă a Domnului, vestită în versetul 12. Acum, în timpul harului și al îndelungi răbdări a lui Dumnezeu, omul poate să se întoarcă la Dumnezeu, poate să se pocăiască, și să devină mântuit. După moartea trupului sau după arătarea Domnului pe pământ, pentru om nu va mai fi posibilă nici o întoarcere. Găsim aici două grupe de „rău” și în opoziție cu ele două grupe de „bine”. Cei nedrepti stau ca o grupă în opoziție cu cei drepti, cei întinați în opoziție cu sfinții. Obiceiurile dau pe față ființa omului, și ființa lui hotărăște soarta lui. Fiecare om acționează potrivit cu natura lui, în privința aceasta este o înțelegere generală. La moartea omului sau la arătarea Domnului ființa și soarta fiecăruia este definitiv stabilită. Cei nedrepti vor rămâne nedrepti și la nedreptățile lor vor mai adăuga alte nedreptăți. Cei drepti vor rămâne drepti și vor practica în continuare dreptatea. În veșnicie păcatul și suferința vor fi unite una cu alta, și tot așa sfințenia și fericirea. Și în iazul de foc oamenii pierduți și îngerii judecați vor acționa potrivit naturii lor; ei vor păcătui mereu și vor suferi.

¹⁸⁵ Hilgenfield a remarcat: „Un Ioan necunoscut, care aproape nu a lăsat nici o urmă și al cărui nume a dispărut din istorie, cu greu putea în Numele lui Hristos și al Duhului Sfânt să dea atenționări și indicații celor șapte Adunări.”

Domnul vorbește

12.-13. - »„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel din urmă, Începutul și Sfârșitul”.« - Vorbitorul divin, Domnul Însuși, vestește încă o dată certitudinea și apropiata Sa venire. Aici El nu numai adresează un cuvânt de învioreare sfinților Săi care perseverează și Îl așteaptă (ca în versetul 7), ci în legătură cu aceasta El se referă la multe și felurite răsplătiri, pe care El le va da corespunzător valorii pe care o are în ochii Săi lucrarea fiecăruia în parte. Chiar și lucrarea cea mai neînsemnată va fi răsplătită de Domnul corespunzător, când El va veni – nu *pentru* noi în văzduh (1 Tesaloniceni 4,16-17), ci *cu* noi, ca să instaureze Împărăția Sa. Nu Casa Tatălui, în care noi vom fi mai întâi introduși (Ioan 14,2-3), ci Împărăția este domeniul potrivit, în care El va da răsplătirile potrivit lucrării și credințioșiei fiecăruia.

El numește apoi în versetul 13 o serie din titlurile Sale. Acestea revelează o parte a ființei Dumnezeirii, ele aparțin Dumnezeului veșnic (capitolul 1,8; 21,6). Aici, la sfârșitul cărții, ca și la începutul ei (capitolul 1,17), Hristos Își revendică aceleași titluri mărețe și incomparabile. Nimeni în afară de El nu ar putea să-și revendice drepturile asupra lor.

Baza dreptului de a avea parte la fericirea cetății

14.-15. - »Ferice de cei care își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și idolatrii și oricine iubește și practică minciuna.« - Aici sunt numiți fericiți »cei care își spală hainele«. În capitolul 7,14 citim un gând asemănător: »Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.« Din aceasta vedem, că hainele simbolice ale celor mântuiți pot fi spălate numai în sângele Mielului. În capitolul 7,14 folosirea sângelui oferă dreptul mulțimii păgânilor mântuiți să stea înaintea tronului lui Dumnezeu (capitolul 7,15), aici el le dă »drept la pomul vieții« și intrare în cetatea sfântă.

În enumerarea celor care sunt excluși de la intrarea în cetate, pentru fiecare denumire se folosește articolul hotărât. Deci nu se vorbește în general despre necredincioși, ci despre „clase” deosebite de oameni, de păcătoși, clar definite. În general această listă corespunde celei din capitolul 21,8. Aici se constată realitatea excluderii lor din cetatea sfântă; în capitolul anterior, oamenii care au aceste însușiri sunt văzuți în iazul de foc. Prin aceasta ei vor fi *în afara* cetății din aur (capitolul 22,15) și *în* iazul de foc (capitolul 21,8). În ambele liste sunt păcate deosebite împotriva lui Dumnezeu și împotriva altor oameni, păcatele enumerate se deosebesc unele de altele.

Demnitatea Domnului Isus și legătura lui cu Israel și Adunarea Sa

16.-17. - »„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu, ca să vă mărturisească acestea în adunări. Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineață.” Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!” Și cine aude să spună: „Vino!” Și cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată.« - În liniște desăvârșită și în demnitatea Sa sublimă, Domnul Isus prin cuvintele »Eu, Isus« de la sfârșitul acestei cărți pune totodată semnătura Sa pe întreg conținutul ei, care constă din foarte numeroase revelații ale harului dumnezeiesc și ale gloriei dumnezeiești, dar și din judecățile Lui severe și grave. El, Cel care duce la îndeplinire toate planurile lui Dumnezeu, este Persoana principală în această carte remarcabilă, care acum este completă și căreia i se adaugă numai unele cuvinte de încheiere. Cine, în afară de El, Cel care a deschis cartea, ar putea să o încheie? Cel care a adus lui Ioan comunicările din partea Domnului

Isus era »Îngerul Său« (compară cu capitolul 1,1). »Aceste lucruri« trebuie deci să fie făcute cunoscut în adunări, și anume întreg conținutul cărții; nimic nu trebuie lăsat la o parte.

»Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David.« Ambele pronume »Eu« din versetul 16 sunt accentuate în textul grecesc. Aici se scoate în evidență legătura Domnului nostru cu Israel ca Împărat al lui Israel. Ca Dumnezeu El este Rădăcina, Creatorul casei lui David; ca Om El este Vlăstarul, Urmașul lui David. El este Domnul lui David și Fiul lui David (Matei 22,42-45). Coroana lui Israel Îi aparține Lui pe baza a ceea ce este El și pe baza profețiilor și făgăduințelor date. El a fost născut ca Împărat al iudeilor (Matei 2,2), El a murit ca Împărat al iudeilor (Matei 27,37), și El va domni ca Împărat al iudeilor (Psalm 2,6; Isaia 9,6-7; 11,1-5.10; 52,7; Zaharia 9,9).

Dar în acest verset El vorbește și despre ceea ce El este în mod deosebit pentru noi, despre ce ne leagă în mod deosebit cu El și aprofundează sentimentele noastre: El este pentru noi »Steaua strălucitoare de dimineață«. Înainte să se ivească zorii dimineții Împărăției de o mie de ani, înainte ca judecățile care merg înaintea Lui să lovească pământul și înainte ca gloriile Împărăției să aducă pământul mai aproape de cer, Domnul Isus va apare pentru mireasa Sa ca Steaua strălucitoare de dimineață. Ca »Soare al dreptății« El va răsări în toată puterea de iluminare pentru Israel (Maleahi 4,2), dar Steaua de dimineață (Luceafărul de dimineață) apare cu mult înainte de răsăritul Soarelui. Venirea Sa pentru noi va avea loc cel puțin șapte ani înainte de apariția Lui în glorie pentru Israel.

Această veste – nu a gloriei, ci a Lui Însuși, a Mirelui miresei – trezește totodată sentimentele ei ațipite. Inima ei este trezită. Domnul Isus aprinde un foc în inima ei, care nu mai poate fi stins. Ea Îl aude spunând: »Eu sunt Steaua strălucitoare de dimineață«. Acesta este glasul Preaiubitului ei, și El primește imediat răspunsul: »Duhul și Mireasa spun: „Vino!”« Cele două »Vino!« în versetul 17 sunt răspunsul la ultimele cuvinte din versetul 16. Noi auzim nu numai răspunsul Duhului, ci răspunsul comun al Duhului și al Miresei. Nu este Duhul care locuiește în Mireasă, ci sunt ambele, Duhul ca atare și Mireasa, care se unește în strigătul: »Vino!« După aceea este solicitat fiecare ascultător în parte să se unească în strigătul de bun venit: »Vino!« Aceasta este oarecum ziua în care a pornit strigătul de la miezul nopții: »Iată, Mirele!« Este ziua *actuală* a harului și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu. Și astăzi încă mai răsună strigătul către orice suflet însetat. Este cineva obosit sau dezamăgit? Aici este un cuvânt, care este suficient pentru orice nevoie și orice necaz: »Cine însetează să vină!« În continuare urmează încă un cuvânt, care este așa de general și de cuprinzător, că este valabil pentru orice suflet interesat de pe pământ, și nimeni nu este exclus sau uitat: »*Cine vrea să ia apa vieții fără plată.*«

O atenționare solemnă

18.-19. - »Eu mărturisesc oricui aude cuvintele profeției cărții acesteia: dacă adaugă cineva la acestea, Dumnezeu îi va adăuga plăgile scrise în această carte. Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții profeției acesteia, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomul vieții și din cetatea sfântă, cele scrise în această carte.« - Această atenționare deosebit de serioasă se referă la fiecare care citește sau aude cuvintele acestei prorocii. Orice schimbare este aspru condamnată de Domnul. El mărturisește oricărui suflet, care adaugă sau scoate ceva din conținutul acestei cărți inspirate textual (inspirată de Dumnezeu), că el înfăptuiește un păcat grav, care aduce cu sine urmări nimicitoare. Orice falsificare a cuvântului profeției acestei cărți aduce făptașului pedeapsă divină. Plăgile numeroase și diferite, care sunt descrise în carte, vor fi adăugate ca dreaptă răsplătire celor care adaugă la cuvintele ei. Însă aceluia care scot din cuvintele profeției, li se va lua partea de la pomul vieții și din cetatea sfântă. Vedem din aceasta că Dumnezeu

veghează cu atenție asupra acestei cărți, care mai mult decât toate celelalte părți ale Sfintei Scripturi deseori este neglijată și de mulți este chiar tratată cu dispreț.¹⁸⁶

Ultimul mesaj al Domnului adresat Adunării Sale

20. - »Cel care mărturisește acestea spune: „Da, Eu vin curând!” Amin! Vino, Doamne Isuse!« - În atenționările solemne din ultimele două versete anterioare Domnul vorbește la persoana întâi: »Eu mărturisesc«; aici El schimbă vorbirea în persoana a treia: »Cel care mărturisește acestea«. Dar în ambele mesaje este Domnul, care Însuși depune mărturie. »Acestea« este conținutul întreg al cărții Apocalipsa. Prin aceasta Domnul Însuși se face chezaș pentru tot ce este scris în această carte.

»Da, Eu vin curând!« Acesta este ultimul mesaj al Său adresat Adunării Sale. Sunt ultimele cuvinte, pe care El ni le-a adresat din cer, ultimele cuvinte înainte de venirea Sa. Vechiul Testament s-a încheiat cu anunțarea venirii Lui (Maleahi 4), și tot așa se încheie și Noul Testament. Dar prin venirea Sa anunțată în Vechiul Testament este vorba de coborârea Lui pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14,3-5), în Noul Testament dimpotrivă, este coborârea Lui în văzduh (1 Tesaloniceni 4,16-17); împrejurările sunt foarte diferite. O venire stă în legătură cu judecățile, cealaltă cu harul. Aceste două venituri diferite pot fi privite ca două faze sau secțiuni ale unei singure venituri. Vechiul Testament se încheie cu amenințarea cu blestemul, Noul Testament cu o dorință de binecuvântare, care se bazează pe harul Domnului. Ce uriașă este diferența lucrată prin descoperirea harului lui Dumnezeu în Persoana Domnului Isus!

Prin »Da« al Său, Domnul confirmă garanția absolută a afirmației sale »Eu vin curând«. Acesta este ultimul Său cuvânt rostit și notat în scris aici pentru noi. De aproape două mii de ani El nu a mai vorbit. Dar împlinirea evenimentelor, pe care Adunarea le așteaptă cu ardoare, rugându-se, este aproape. Domnul stă gata, El vine. Este un timp al așteptării, de greutate și suferințe, dar venirea Lui, prezența Lui va transforma întunericul nopții în fericire și bucurie permanentă. Umbrele timpului acesta vor dispărea, și curând vor străluci primele raze ale zilei eterne, care nu va mai avea nici o seară, când vine plânsul (Psalm 30,5). El încurajează ceata pelerinilor obosiți să aștepte până la sfârșit și Se așteaptă ca și ei să se încurajeze unul pe altul. Strigătul de bucurie vine dimineața. Dar noi Îl așteptăm pe El, și nu împlinirea profeției. Este venirea Lui realitate pentru sufletele noastre? Influențează ea viața noastră, își pune ea amprenta pe umblarea noastră și oferă ea putere pentru lupta cea bună a credinței? (2 Timotei 4,7)?

Răspunsul Adunării

20. - »Amin! Vino, Doamne Isuse!« - În felul acesta răspunde Ioan ca reprezentant al Adunării la asigurarea venită din partea Domnului. Fără îndoială cuvintele lui erau expresia dorinței lui. Vizionarul înaintat în vârstă a văzut numeroase viziuni și le-a descris. În scene de glorie coplesitoare el era spectator și uneori conlucrător. Dar toate acestea sunt dependente de împlinirea evenimentului mareș al revenirii personale a Domnului. Ea a fost vestită de Însăși Cel care va veni, și inima bătrânului apostol s-a umplut prin aceasta de bucurie și entuziasm. Dar, permanent stând sub călăuzirea Duhului, el a exprimat nu numai sentimentele sale, ci și ale întregii Adunări: »Amin! Vino, Doamne Isuse!« Cuvintele „Da” și „Amin”, expresia greacă și ebraică a acordului dat, stau la începutul cărții unul lângă altul (capitolul 1,7). Aici ele sunt despărțite. Domnul ne asigură, că venirea Lui în curând este foarte sigură: »Da, Eu vin curând!« Adunarea răspunde la aceasta, înveselită prin Cuvântul Său, care este neschimbător: »Amin!

¹⁸⁶ Un alt comentator a scris: „Aceste cuvinte se adresează în mod deosebit copiitorilor (de odinioară) ai acestei cărți cu dorința de a-i opri de la orice modificare samavolnică a textului; astfel de modificări se făceau frecvent în timpul acela, în mod deosebit în scrierile cu conținut profetic.”

Vino!« Pot aceste cuvinte să rămână neîmplinite? Imposibil. Nu Își va Ține El „promisiunea” făcută alor Săi? El Și-o va ține, și El vine curând. Dar timpul ni se pare așa de lung! Însă după socoteala divină (2 Petru 3,8) Domnul nu lipsește nici măcar de două zile pline. »Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței«, așa ne spune El prin Petru. Prigoanele și suferințele lui Israel, păcatul și pagubele pe un pământ încercat și starea lipsită de speranță și abaterea tot mai mult a bisericii cu numele strigă tare după un Eliberator și Salvator. Este necesară o mână tare, care să ia domnia pe pământ, și această necesitate o va împlini în curând Domnul Isus. Legătura noastră cu Cel ce vine este însă alta, una foarte personală. El a murit pentru noi, El trăiește pentru noi și El vine pentru noi. »Amin! Vino, Doamne Isuse!« este strigătul și dorința fierbinte a Adunării lui Dumnezeu.

Dorința de binecuvântare finală

21. - »Harul Domnului Isus Hristos fie cu toți sfinții!« - Această dorință corespunde în totul inimii lui Hristos. Harul lui netulburat se odihnește peste toți sfinții. Cel mai tare și cel mai slab, tatăl și copilășul – ei toți sunt în aceeași măsură subiecte ale harului Său. Și independent de căile pe care merg ai Săi, harul Său se odihnește peste ei; el însă va lucra în mod diferit la ei și în ei, corespunzător stării inimii fiecăruia și nevoilor lor. În zile cu nor și în zile cu soare, noaptea și ziua, în toate timpurile și în toate împrejurările, harul Său nepuizabil este ajutorul lor, sprijinul lor și tăria lor. De la început și până la sfârșit este harul Său, care îi conduce de la pierzarea lipsită de speranță la salvarea deplină și la gloria veșnică.

Fie ca Domnul Isus, când va veni, să găsească pe ai Săi veghind, pregătiți să-L întâmpine!